

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

JODI ELLEN
MALPAS

*You can't rise
from the ashes if
you've never been
burned.*

THE
RISING

UNLAWFUL MEN BOOK #4

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

YÜKSELİŞ

KANUNSUZ ADAMLAR KİTAP 4

JODI ELLEN MALPAS

Jodi Ellen Malpas®

Telif Hakkı © Jodi Ellen Malpas 2023
Tüm hakları saklıdır.

İlk olarak 2023 yılında Jodi Ellen Malpas tarafından

yayımlanmıştır eKitap ISBN - 978-1-957597-99-7

Jodi Ellen Malpas'ın bu eserin yazarı olarak tanımlanmasına ilişkin manevi hakkı, 1988 tarihli Telif Hakkı, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca ileri sürülmüştür. Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü Jodi Ellen Malpas'ın önceden izni alınmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez. Bu kitaptaki tüm karakterler hayal ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Düzenleme - Marion Archer

Düzeltilme - Karen Lawson Kapak

tasarımı - Hang Le

JODI ELLEN MALPAS'A ÖVGÜLER

"Malpas'ın seksi aşk sahneleri sayfaları yakıp kavuruyor ve hassas, çok katmanlı kahramanı ve kadın kahramanı okuyucuların kalbini kolayca ele geçirecek. Gergin bir olay örgüsü ve birinci sınıf yardımcı karakterler dizisi bu kitabı kalıcı kılıyor." *Gentleman Sinner* hakkında -*Publishers Weekly*

"Bu kitap JEM'in en iyi hali, sırlar, yalanlar, düşmanlar... ve yanak yanağa mizah. Hepsi her sayfada var! Bu kitabın nereye gittiği ya da nasıl biteceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yolculuk esrarengiz olduğu kadar büyüleyiciydi de." - *Kindle and Koffee Book Blog on Wicked Truths*

"Karanlıktan sonra lezzetli bir dönüş; başından sonuna kadar tamamen, tartışmasız bir şekilde tahmin edilemez bir yolculuk. Bu öyle bir kitap ki her sayfası önemli, çünkü çok şey oluyor ve bu çift için nefretten aşka uzanan karmaşık bir dans." - *Jeeves The Brit'te Romantizm Okuyor*

"Jodi'nin 2021'in en çok okunan kitabı olarak bir kez daha büyük bir sansasyon yarattığını söylemek yanlış olmaz! Sıkı tutunun, büyülenmek üzeresiniz." - *Booksobsessive, The Enigma hakkında*

"Karşılıklı manyetik bir çekim, bir superalpha ve aşkla iyileşen uzun süredir gömülü yaralar. Theo karşı konulmaz biri." *Gentleman Sinner* hakkında - *Booklist*

"Jodi Ellen Malpas, en derin öfkeden mutlak sevince kadar uzanan ham duygularla dolu, hayranlarının kesinlikle benimseyeceği, okunması gereken inanılmaz bir hikaye örmüş." -*Harlequin Junkie, Centilmen Günahkâr hakkında*

"Karakterler gerçekçi ve birbirleriyle ilişkilendirilebilir ve gerilim patlayıcı bir sonuca doğru tırmanıyor. *Düşmanla Uyumak tarzı* hikâyelerden hoşlananlar için mükemmel bir seçim."-*Library Journal on Leave Me Breathless*

"Adeline'in POV'undan anlatılan *Tartışmalı Prenses*, olay örgüsü açısından yoğun, karakter gelişimi açısından zengin, Kindle'ı eriten seks ve kıvrımlar, dönüşler, şok ediciler ve kötü adamların mükemmel bir karışımı!" -SueBee, Goodreads Yorumcusu

"*Tartışmalı Prenses*, sizi daha fazlası için yalvarmak zorunda bırakacak kıvrımlar, dönüşler ve dudak uçuklatan bir uçurum askısı ile her şeyi tüketen, kavurucu sıcak, modern bir kraliyet romantizmi." -Mary Dube, *USA Today HEA*

"*Tartışmalı Prenses*, kalplerimizin ihtiyaç duyduğu romantizmi, özlemini çektiğimiz tutkuyu, tahmin yürütmemizi ve sayfaları hevesle çevirmemizi sağlayan dudak uçuklatan dönemeçler ve dönüşlerle bize sundu." - TotallyBooked Blog

"Cesur, son teknoloji ürünü bir romans... Okunmaya değer." -Library *Journal*, *Yasak* üzerine

"Tahmin edilemez ve bağımlılık yapıcı."-*Booklist on The Forbidden*

"*Yasak*, Jodi Ellen Malpas'ın sadece romantizm türünün en yetenekli yazarlarından biri değil, aynı zamanda en cesurlarından biri olduğunu da kanıtıyor. *Yasak* aşkın bu çiğ ve dürüst tasvirinde Jodi, kök salacak karakterlerle seksi ve tutkulu bir aşk hikayesi sunuyor. *Yasak*, 2017'de okuduğum en sevdiğim kitap!"-Shelly Bell, At His Mercy'nin yazarı, *Yasak* hakkında

"*Yasak*, tutku, endişe ve kalp dolu, iç burkan bir hikaye! Kaçırılmamalı!"
-Harlequin Junkie *Yasak* üzerine

"Her öpücük, her seksi sahne, bu çift arasındaki her kelime ruhumun bir parçasına sahipti. Bu kitabı yüzlerce kez okuyabilirim ve yine de ilk kez okuyormuş gibi tepki verebilirim. *The Protector* benim için 2016'nın en sevilen kitaplarından biri." -Audrey Carlan, The Calendar Girl serisinin 1 numaralı çoksatan yazarı, *Koruyucu* hakkında

"4,5 yıldız. En İyi Seçim. Okurlar bu kitabı en başından itibaren sevecekler! Karakterler o kadar gerçek ve kusurlu ki, hayranlar sanki onların yanındaymış gibi hissediyor. Malpas'ın yazımı da duyguları tam olarak yansıtıyor."-RT Book Reviews

The Protector'da

"*With This Man*, zaten destansı olan bu aşk hikâyesini yepyeni, akıl almaz bir parlaklığa taşıyor." - Gi's Spot Yorumları

"Süper ateşli ve duygusal olarak yoğun." -The Library Journal *Bu Adamla* hakkında

"Jodi Ellen Malpas yürek burkan, bağımlılık yaratan yeni bir kitap sunuyor."- RT Book Reviews on *With This Man*

"Bu kitap için ne söyleyecek yeterince sözümüz ne de övgümüz var! Geçmişten gelen hayaletlerin yanı sıra şaşırtıcı bir gerilimle birlikte her şeye ve DAHA FAZLASINA sahipti. Ama daha çok, önüne çıkan her şeyi ve her şeyi fethedebileceğini kanıtlayan bir aşkla ilgiliydi. En sevdiğimiz serilerden birine güzel bir ekleme!"-TotallyBooked Blog on *With This Man*

*Danny ve James için.
Beni karanlığa sürüklediğin için teşekkür ederim.*

THE RISING

JODI ELLEN
MALPAS

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>
<u>Bölüm 32</u>
<u>Bölüm 33</u>
<u>Bölüm 34</u>
<u>Bölüm 35</u>
<u>Bölüm 36</u>
<u>Bölüm 37</u>
<u>Bölüm 38</u>
<u>Bölüm 39</u>

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45 Sonsöz](#)

[Also by Jodi Ellen Malpas](#)

[Jodi Ellen Malpas Hakkında](#)

DANNY

Ölmeyi tercih ederim. Sürekli ölümden kaçmaktan iyidir ve dışarıda beni öldürmek isteyen pek çok erkek, dikkat etmem gereken tek kişi değil. Ben daha çok karımın neler yapabileceği konusunda endişeliyim.

Nefes verirken villamıza bakıyorum ve kıcımlı kuma bırakıyorum, çok yorgunum. Koşmaktan yorulmuştum. Rose'la kavga etmekten yoruldum. Düpedüz tükenmişim. Viski şişesini kapıp biraz daha yudumluyorum - muhtemelen akıllıca değil, karım savaş yolundayken aklıma ihtiyacım var, hızlıca eğilme yeteneğine ihtiyacım var- ama ... siktir et. Bana saldırmasına izin ver. Dediğim gibi, savaşamayacak kadar bitkinim ve üzerime gelen ağırlıksızlık hissi kısa bir soluklanma.

Sırt üstü kuma uzanıyorum ve siyah, parıldayan gökyüzüne bakıyorum, sigaramdan bir nefes daha çekiyorum ve viskiden bir yudum daha alıyorum, bunu yaparken bir kısmını yüzüme döküyorum. Tanrı aşkına. Çok güzel bir akşamdı - Otto'yla yaptığım küçük boks maçı bir yana. O da neydi öyle? O mu? Annem mi? Homurdanıyorum, bir nikotin daha emiyorum ve hemen ardından sert bir şey daha içiyorum. "Böyle bir şey olmayacak," diyorum gökyüzüne. "Cesedimi çiğnemen lazım." Eğer Rose beni ele geçirirse bu büyük bir olasılık olabilir.

Başımı biraz kaldırıp tekrar villaya bakıyorum. Umarım annem onu ikna etmeyi başarmıştır çünkü ben kesinlikle başaramadım. Aslında, bir boğa için kırmızı bayrak gibiydim. Sakinleşmesi için birçok kez odadan çıktım ve tekrar girdiğimde, sakinleştiğini duyunca, ya kelimelerle ya da dengesiz, çırpınan, çaresiz kollarıyla bana saldırdı. Onu birden fazla kez zapt ettim, çünkü annem ve Otto oradayken ona boyun eğdiremezdim. Sonunda, kendisine ya da bebeğimize herhangi bir zarar vermeden önce kendimi evi terk etmeye zorladım. Kendimi cennetin ve cehennemin kıyısında bir adam gibi hissediyorum ve dışarıdaki bilinmeyen bir piç kurusu hangi yöne düşeceğini belirleyecek.

Karım ona yakında bir iş bulabilir. Yine de ona kızamıyorum. Kızamıyorum. Sinirlendiği için onu suçlayamam. Vazoyu duvara fırlattığı için. O hamile ve duyguları karmakarışık. Bunun yanında, o kadına barış sözü verdim ve bunu birçok kez yerine getiremedim. Kendimi umutsuz hissediyorum. İşe yaramaz. Karımı herkesten iyi tanırım ve kendini tehdit altında hissettiğinde savaşı. Ve her zaman olduğu gibi

öfkelerini benden çıkarıyor.

Sigaramı bir fiskeyle uzaklaştırıyorum ve şişeyi bitirip beceriksizce kuma bırakıyorum. Gökyüzü dönmeye başlıyor. Düşüncelerim birbirine karışıyor, bana ona geri dönmemi söylüyor. Bu karmaşayla başa çıkmamı. Ama *asla* geri dönmemem için açık talimatlar verdiğinden eminim.

Rose'un şanssızlığı, onsuz yaşayamam.

Başımı kaldırabildiğim kadar kaldırıyorum ve kaşlarımı çatarak villamıza bakıyorum. "Sen de beni seviyorsun kadın, o yüzden saçmalamayı kes." Başım yumuşak bir gümbürtüyle kuma çarpıyor, ama bu hiç de yumuşak bir his değil. "Piç kurusu," diye homurdanıyorum. Lanet olsun, yıllardır bu kadar sarhoş olmamıştım. Babamın cenazesinden beri. Buz prensesine aşık olduğumu fark ettiğimden beri. "Neden böyle bir kaltak olmak zorundaydın?"

Üstümde bir yüz beliriyor ve gözlerimi kısarak odaklanmaya çalışıyorum. "Onu buldum," diye sesleniyor James.

"Tanrı aşkına." Brad belirir ve telefonunu kulağına götürür. "Onu yakaladık." Telefonu kapattı ve ayakkabısının burnuyla beni dürttü. "Bunun tüm sorunlarımızı çözeceğini mi sanıyorsun?"

"Siktir git," diye tükürdüm. "Ve git biriyle yat. Son zamanlarda sefil bir herifsin." "Bir süredir ev içi fahişe yok," diyor James ve ben Kıkırdadı, Brad'den bir dürtme daha aldı, bu sefer çok daha sertti. "Onu öldüresiye dövmeden önce gidiyorum."

"Denediğini görmek isterim," diye bağıyorum arkasından, o sahile doğru ilerlerken. "Benim kim olduğumu bilmiyor musun? Kork, Brad. Çok kork."

"Ne yapıyorsun lan sen?" James yorgun bir şekilde mırıldanıyor, yaklaşmak için eğiliyor ve avuçlarını dizlerine dayıyor.

"Ne yapıyor gibi görünüyorsun?" Kumları karıştırıp şişemi buluyorum, dudaklarıma götürüp yudumluyorum. Hiçbir şey çıkmadı. Hırlayıp şişeyi bir kenara fırlatıyorum. "Kafayı buluyorum. Bana başka bir şişe getir."

"Hayır."

"Ne demek hayır?" Oturmak için çabalıyorum, korkunç bir şekilde sallanıyorum. *Lanet olsun, kapa çenenin Black ve kusmadan önce uzan.* "Benim kim olduğumu bilmiyor musun?"

James gülüyor. Neden gülüyor? "Evet, kim olduğunu biliyorum. Sen köpek kulübesinde olan bir adamsın. Hadi, seni pislik." Arkama geçti ve kollarını kollarımın altına doladı, bacaksız olduğumu düşünürsek beni nispeten kolaylıkla ayağa kaldırdı. "Rose üzgün."

Yüksek sesle gülüyorum. "Üzgün mü? Bugünlerde psikopat dediğimiz şey bu mu?" I

Omuz silkip birkaç adım sendeledim ama hemen kendimi toparladım. Aşağı baktım. Ayaklarım suyun içinde. Ve kışım biraz nemli hissediyor. "Ne yapacağımı biliyor musun?" diye soruyorum. "Bu pisliği düzeltmek için mi?"

"Ayılmak mı?"

"Ayı'yı öldüreceğim." Kumda yürüyerek villama doğru ilerlemeye başladım. "Bunların hepsi senin suçun zaten." Bu neden daha yeni aklıma geldi? Bu bok fırtınası tamamen James'in işi, çünkü beni diriltten o piç kurusu. Ölü olmaktan oldukça mutluydum.

Duruyorum. Dön. Sallanıyorum. Göz kırpıyorum. Kaşları neredeyse saç çizgisine değiyor. "Ben de seni öldürmeliyim." Ya da en azından bir yumruk atmalıyım. Bu beni daha iyi hissettirir.

James'in kolları davetkâr bir şekilde açılıyor ve ben yumruğumu sıkıyorum.

Beni kışkırtıyor.

Bunu fark edemeyecek kadar sarhoş değilim.

"Brit ve Enigma arasında kimin üstün geleceğini hep merak etmişimdir." Başını eğiyor. "Öyleyse öğrenelim."

Öyle mi? Arkadaş olduğumuzu sanıyordum. *Şerefsiz herif*. Yumruğumu geri çektim, gözlerimi kıstım ve çenesine tam olarak yerleştirilmiş bir yumruk indirmeye niyetlenerek savurdum.

Ama tam olarak ... hiçbir şeye çarpmıyor. "Kahretsin," diye mırıldanıyorum, yüzümü kuma gömmeden önce olduğum yerde dönüyorum. Sırt üstü yuvarlanıyorum ve James'in üzerime doğru geldiğini görüyorum.

"Bitirdin mi?" diye soruyor ben sonsuz kum tanelerini tükürürken. "Yoksa seni bayıltıp karının yanına mı sürüklemem gerekiyor?"

"Sende kalıyorum."

Gülüyor. "Burada, kıyıda bir çukur kazıp Ayı'yı bulma şansın daha yüksek." Elini uzatıyor. "Karının yanlış tarafında sana katılmayacağım. Ver şu lanet elini bana, seni sik kafalı."

Oflayıp kafam karışmış bir şekilde kolumu uzatıyorum, sıkıca tutuyor ve James beni yukarı çekiyor, ama bu sefer gitmeme izin vermiyor, sahilde sendelerken bana destek oluyor. "Beau haberi nasıl karşıladı?" James'in de benimle birlikte köpek kulübesinde olduğunu umarak soruyorum.

"Annesinin ve tüm ailemin ölüm emrini veren adamın aslında hayatta olduğu haberini mi kastediyorsun, oysa hepimiz oldukça kusursuz bir plan uyguladığımızı ve herifi öldürdüğümüzü düşünüyorduk?"

"Hayır, alaycı bir budala olduğun haberinden bahsediyorum." Onu ittim. Kendi başıma yürüeyibilirim. "Evet, o haber," diye homurdanıyorum. "Yanlış adamı öldürdüğümüzü haber vermek için araya kadar çok güzel bir akşam geçiriyordum."

"Ben de," diyor James ve ben ona bakıyorum, sarhoş gözlerle de olsa, ama hâlâ kayıp olan adamı görüyorum. Kısa bir an için Beau ile barışmışlardı. Kısa bir an için güneş ışığı ve gülümsemeler vardı. Kısa bir an için hepimiz hikayenin bu kısmının bittiğini düşündük.

Ama sen bensen ve James de James'se, hiçbir zaman gerçekten bitmez.

Yani, evet, hepimiz sarsıldık. Bazılarımız -eşim gibi- öfkeli. Bazılarımız, Beau gibi, sessizce düşüncelere daldı. Brad, Otto ve Ringo gibi diğerleri ise yeniden kana susamış durumda.

Ve bir de ben varım.

Sarhoş.

Ama bunun alternatifi kan banyosu ve ben Miami'deki son saldırımdan sonra kendimi tam olarak toparlayamadım. Dinlenmeye ihtiyacım var.

Kötülere rahat yok, evlat.

"Siktir git," diye mırıldanıyorum ve James'in geri çekilmesine neden oluyorum. "Seninle konuşmuyorum." Ölü babamın beni rahat bırakmasını dileyerek sendeleyerek uzaklaşıyorum. Şu anda onun görüşlerine ihtiyacım yok. "Adamları çağır," diye emrediyorum, sanki hepsi onları çağırdığımı görecekmış gibi bir elimi havaya kaldırıyorum. "Bize bir mee-ee-ee-ting lazım." Bir şeyler düşünelim, bir plan yapalım ve şu lanet ayıyı öldürelim.

Tekrar.

"Tanrı aşkına," diye nefes alıyor James.

"Lanet olsun." Ayağım takılıyor ve yüzüstü yere düşüyorum, bir ağız dolusu kum daha alıyorum. Kendimi tekrar ayağa kaldırıp kararlı bir şekilde yürümeye devam ederken tükürmeye ve sıçramaya başlıyorum. "Ben ... ile görüşmek istiyorum." Kaşlarımı çatıyorum ve James'i bulmak için dönüyorum. "Kim hâlâ hayatta?"

Sanırım çaresizlik içinde başını sallıyor ama cevap verme fırsatı bulamıyor. Annem bir anda ortaya çıkıyor ve beni yakalıyor. "Hangi cehennemdesin sen-" Burnu kırışıyor. "Sarhoşsun sen."

Gözlerimi deviriyorum. Ya da denerim. "Sadece acımı dindirmeye çalışıyorum." "Yaralandın mı?"

"Evet, canım yandı. Karımın yumruğunun burnuma geldiğini görmedin mi?"

"Ah, şu."

"Evet, bu-"

"Güzel, onu bulmuşsun," diye homurdanıyor Otto ve kızgın bir boğa için kırmızı bayrak gibi değil mi? O sikik kafayı görmek istemiyorum. Elinin annemin koluyla buluşmasını izliyorum. "Neredeydin lan sen?" diye soruyor.

Sakallı, delik deşik yüzüne bakıyorum. "Ölümünü planlıyorum." Saldırıyorum,

Annem ıgılık atıyor ve James bağırarak beni yandan yakalayıp yere düşürüyor. Homurdanarak yere düşüyorum. "Bırakın beni," diyorum.

"Lanet olsun," diye nefes alıyor James. "Ona yakında *onları kaldırmasını, kaldırmasını* söyleyeceksin. Nesin sen, cesaretini bulan aslan mı?" James ayağa kalkıyor ve beni ekiştirek hedefimden uzaklaştırıyor.

Kaşlarımı atıyorum, ona karşı koyuyorum. Belli ki hiçbir yere varamıyorum. "Anneme dokunmak yasak," diye bağırıyorum. "Ona bir daha dokunmayı aklından bile geçirirsen, *benimle* uğraşmak zorunda kalırsın."

"Tir tir titriyorum, Black," diye homurdanıyor Otto, annemden bir tokat yiyor ve şpşesiz beni kışkırtmaması için yalvarıyor.

"Tamam, sanırım yatma vakti geldi." James beni villaya doğru yönlendirdi. "Toplantımızı yarın yaparız." Karımı, lanet olası *karımı*, beni koşulsuz sevmesi gereken kadını, bana bazı şartlar koşacakmış gibi bakarken bulduğum kapıdan *içeri* itiliyorum. Kaşlarımı atıyorum. Ya da öyle yapmaya çalışıyorum. Sonra gözlerim karnına düşüyor. Ve gülümsüyorum. Elimde değil. Ama hemen hatırlıyorum.

Konuşmuyoruz.

"Senden nefret ediyorum," diye tıslıyorum, parmağımı yüzüne doğru uzatarak. Onun muhteşem, *güzel* yüzüne. "Senden çok nefret ediyorum." Ben öfkeden kuduruyor olabilirim ama onun omuzlarının düştüğünü, tüm mücadelenin onu terk ettiğini görüyorum. O sakın. Ben sarhoşum. Ne kadar sarhoş olduğumu kanıtlamak istercesine topuklarımın üzerinde sallanmaya başıyorum ve James'i beni yakalamaya zorluyorum.

"Sarılabilir miyim?" Surat asarak soruyorum. "Lütfen?" Arkamdaki kıkırdamaları duymazdan geliyor ve kollarımı açarak ona doğru yürüyorum, nispeten düz bir çizgide kalma çabalarım oldukça zayıf. "Kavga etmek istemiyorum."

"Bunu hep kavga ettikten sonra söylüyorsun ama biz kavga ederken sen de kavga etmeye kararlı görünüyorsun."

"Ne yapmam gerekiyor bebeğim? Senden her şeyi saklayayım mı?" enesini tutup yüzünü kendime doğru kaldırıyorum, odaklanmak için bir gözümü kapatıyorum. Belki de her şeyi saklamalıyım. Onu burada bırakıp Miami'ye dönmeli, her şeyle başa çıkmalı ve geri gelmeliyim. Umarım tek parça halinde. Kendimi bu boktan gösterinin en başına geri fırlatılmış ve tüm o berbat performansı baştan izlemek zorunda kalmış gibi hissediyorum. Ama bu sefer patlamış mısıрым yok. Ya da herhangi bir başrolm. Ve karım hamile. *Hayatımı sikeyim*. Ellerimi omuzlarına koyuyorum ve o da bileklerimi tutarak derin bir nefes veriyor.

"Benden bir şey saklamamı istemiyorum," diyor. "O zaman saklamam." *Saçmalık, Black*.

"Bu nasıl oldu?"

Gözlerimi kısıyorum, cevabı bulabilecekmişim gibi düşünüyorum. Tabii ki cevabı bulamayacağım ve şu anda aslında bulmak da istemiyorum. Sadece yatağa gidip ona ölene kadar sarılmak istiyorum. Erkekleri siktir et. Sabah buluşuruz.

Annem hariç hepsine siktirip gitmelerini söylemeye hazır bir şekilde dönüyorum ama herkesin gittiğini görüyorum. "Nereye gittiler?"

"Ev, sanırım." Rose bir kolunu belime doluyor ve ben de yatak odasına doğru yürümeye başlıyorum. Ona yaslanıyorum. Birazcık. "Herkes saatlerdir seni arıyor."

"Sahilde sarhoş oluyordum." "Hadi canım."

"Hayır, gerçekten öyleydim." Yatağa varmadan hemen önce eğilip ağzımı saçlarının arasına sokuyorum ve o da beni bırakıyor. Yatağın üzerine düşüyorum. Oda dönüşü beni hemen buluyor. "Ben gerçekten"-hıçkırık-. . çok sarhoşum."

"Gerçekten sinir bozucusun, işte sen busun." Pantolonumun düğmelerini açıyor ve ben de orantısız bir sırtış beklediğim şeye bakıyorum. *Oh, öyle mi?* Umuyordum ama emin olmak istemedim-

"Unut gitsin Siyah," diye mırıldanıyor ve pantolonumu bacaklarımdan aşağı çekip bir kenara atarak gömleğimi giymeye başlıyor.

"Bana hayır mı dedin?" Bileğini tuttum ve onu susturdum, bir cevap bekliyordum. Doğru cevabı. "Ben bir mafya patronuyum, bebeğim."

"Biliyorum," diye mırıldanıyor, dudaklarını dudaklarıma değdiriyor ve beni usulca öpüyor. Mutlu bir şekilde iç çekiyorum ve ona açılıyorum. "Ama bu gece sert biri değilsin." Dudağımı ısırırken yumuşak aletimi itiyor. "Ve bu fahişe, mafya kocasının nereye kaybolduğu konusunda stres yaptıktan sonra çok yorgun."

Kaşlarımı çattım. "Sahildeydim."

"Evet, ama Miami'ye gittiğini sanıyordum."

Homurdandım. "James ve Brad olmadan mı?"

"Ve Otto ve Ringo ve Goldie."

"Otto siktirip gidebilir." Başımı yastığa çarpıyorum. "O sürgün edildi."

"Bunu annene söyle."

"Yapacağım." Rose'u tutup yatağa çekiyorum, bütün kollarımı ve bacaklarımı ona doluyorum. Ya da sarmaya çalışıyorum.

"H â l â benden nefret ediyor musun?" diye f ı s ı l d ı y o r , boynuna doladığı ön kolumu öpüyor.

"Her zaman, bebeğim," diye mırıldanıyorum. "Ve sonsuza dek."

Sikeyim. Ben. Cehenneme kadar. Cehenneme.

"Hayır, hayır, hayır," diye mırıldanıyorum, umutsuzca yastığımın üzerinde serin bir yer bulmaya çalışarak yuvarlanıyorum.

"Evet, evet, evet," diye tatlı, kadınsı bir ses karşılık veriyor.

Duruyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Surat asarım. Gözlerimi deviriyorum. Bunu asla unutamayacağım. Hayatımda sadece iki kez sarhoşun da ötesinde sarhoş oldum. Bu ben değilim. Etki altında savunmasızım. Risk altındayım. Ama gerçek şu ki, eğer dün gece sarhoş olmasaydım, doğruca hangara gider, uçağıma atlayıp Miami'ye dönerdim ve ...

Ve bütün şehri havaya uçurdu.

Berbat bir fikirdi. Kafamda birkaç el bombası patlamış gibi hissedecek kadar sarhoş olmaktan daha kötüydü.

Yüzüm yastığa gömülmüş, yere basan çıplak ayaklarının sesi yaklaştıkça dinliyorum. Yüzü beliriyor, kendini çok beğenmiş görünüyor. "Salya akıtıyorsun," diye fısıldıyor, eğilip dudaklarımı yalıyor. Doğal olarak, içimdeki her şey havai fişek gibi parlıyor ve kanım başım yerine çarpmaya başlıyor. Çok güzel kokuyor. Tadı inanılmaz. Cennet gibi hissettiriyor. Ellerimi yorganın içine sokup sırtüstü dönmek için kendimde bir güç buluyorum, bunu yaparken bileğini kavriyorum ve onu üstüme çekiyorum. Ama tam da zorlu bir gün olacağını bildiğim güne en iyi başlangıcı yapmak için bir öpücük kondurmak üzere harekete geçtiğimde, yüzünde bir endişe dalgasının uçuştığını fark ediyorum.

Geri çekiliyorum. "Ne oldu?"

Yanakları şişiyor, elini ağzına götürüyor ve yataktan fırlayıp yatak odasına koşuyor. Kapıyı kapatma zahmetine katlanmıyor, belli ki zaman çok önemli ve bir saniye sonra öğürme başlıyor. Suratımı astım. "İyi misin, bebeğim?" Kendimi sürükleyerek ayağa kalktım, akşamdan kalmalığım bir intikamla geri döndü. Kendi kendime yaptığım için çenemi kapalı tutacağım. Tam kapıya varmışım ki, dün akşamki yemekten bahsediyor, vücudu sarsılıyor, kollarını koltuğa dayamış.

"Peki," diye bağıyor, tekrar sarsılarak tatlıyı getiriyor.

Yüzümü buruşturuyorum, arkasına çömelip sırtını ovuyorum, saç tellerini saç bağına sıkıştırıyorum. "Bu kesinlikle bir kız," diyorum ve askıdan bir mendil alıp ona uzatıyorum.

Ağır bir şekilde nefes alıyor ve daha da fazla nefes veriyor, kıcına düşüyor ve

Bana doğru yığıldı, bitkin bir halde. Rose'u da yanıma alarak bir duvar bulana kadar geri çekiliyorum ve duvara yaslanıyorum, onu bacaklarımın arasında tutuyorum, kollarım göğsüne dolanıyor. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü sadece bir kadın bu kadar zor olabilir." Eğilip kulağını ısıırıyorum, o da zayıf bir şekilde kıkırdıyor ve bana sokulabileceği her yere sokuluyor. Bu benim Rose'um. Huzurlu. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Pek sayılmaz," diye fısıldıyor. "Sen mi?"

"Pek sayılmaz," diye itiraf ediyorum, saçlarına doğru iç çekerek. Ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Buradan sonra ne olacağını bilmiyorum. Miami'ye dönmek her zaman aklımızdaydı ama Ayı öldükten sonra ikimiz de -ikimiz derken James ve ben- bu konuda çok daha iyi hissediyorduk. Rose ve Beau'nun güvenliğini sağlarken bir yandan da işleri halletmeye çalışmak çok stresliydi. Buna geri dönmek istemiyorum. Bombalardan kaçmak, omzumun üzerinden bakmak, karımla sürekli tartışmak.

Sorun şu ki, bu konuda seçme şansım yok gibi görünüyor ve Rose seçimlerimiz elimizden alındığında pek de iyi tepki vermiyor.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyor ve tereddütlü bir sesle.

Şimdi Miami'ye dönüp sorunu çözeceğiz. Bu kadar basit. Ama bu basitlik kolay olmayacak, ne sağlığım ne de evliliğim için. "Şimdi," diyorum ellerimi karnına götürerek, "sana söyleneni yapacaksın ve buna konsantre olacaksın."

Elleri benimkilerin üzerinde, daireler çiziyor. "Sen savaşa geri dönerken," diye fısıldıyor, bu ifadeyi neredeyse kabul ediyor. Ama başka ne seçeneği var ki? *Herhangi* birimizin ne seçeneği var? Dün geceki teması, en büyük düşmanımızı ortadan kaldırmakta başarısız olduğumuzu bildirmek için yaptığı bir nezaket ziyareti değildi. Bu bir uyarıydı.

Ve gizem yeniden alevlendi.

"Hadi," diyerek onu cesaretlendiriyorum. Bir kolumu ona doladım ve mutfağa doğru yürüdük, onu bir sandalyeye oturttum ve buzdolabından son zamanlarda çok içtiği o yeşil boktan biraz aldım. James onu buna alıştırdı ve şimdi de işiyor olduğundan eminim. Bir bardağa biraz doldurup ona uzatıyorum, sürahiyi yere bırakıp etrafa bakıyorum, dinliyorum. Farklı bir şeyler var. "Çocuk nerede?"

"Annende kaldı." Kaşlarını kaldırarak bir yudum aldı. Ne düşündüğünü biliyorum. Daniel'ın beni sarhoş görmesinden nefret edeceğimi düşünüyor. Haklı olabilir.

"Bugün ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

"Sen ölümü planlarken mi?"

Ona yorgun bir bakış attım ve kendime biraz su getirip birkaç ağrı kesici aldım. "Rose, bebeğim, stres yapmanı istemiyorum."

"Oh, Danny, lütfen." Bardağı masaya biraz sertçe çarpıyor ama kırılacak eşyaların bana doğru çekilmesinden endişe etmiyorum. O çok bitkin ve bırakın bir şeyler fırlatacak gücü bulmayı, kendini bile zor tutuyor. Bu hastalık uzadıkça uzuyor ama Doktor mutlu ve Doktor mutluyorsa ben de mutluyum. "Bana senin için endişelenmememi mi söylüyorsun?" diye soruyor.

"Evet, ben de tam olarak bunu söylüyorum." Dolaptan birkaç hamur işi alıp tereyağı ve reçelle birlikte bir tabağa koyuyorum. "Endişelenmen boşuna çünkü her şey yoluna girecek." Her şeyi masaya koydum ve yanına oturdum.

"Dün gece bu yüzden mi körkütük sarhoş oldun?" Önüne koyduğum Danimarkalıyı kabul ediyor ve güvenli bir şekilde ısıyor.

"Biraz stres atıyordum." Tereyağı bıçağımı ona doğrulttum. "Vazoları ve kaseleri parçalamaktan daha ucuz."

Yavaşça çiğnerken kaşlarını çatıyor ama pişmanlığını görüyorum. İsteddiği zaman ateşli bir piç oluyor ve onun ateşini sevmemin oldukça hastalıklı olduğunu biliyorum. Ama benimle evli olduğu için buna ihtiyacı var.

"Peki ne yapıyorsun?" Tekrar soruyorum. Konuşma bitti.

"Beau ve ben alışverişe çıkıyoruz ve markete uğrayıp bahsettiğim köri için birkaç malzeme almak istiyordum ama şimdi-"

"Şimdi ne olacak?"

"Peki, şimdi ..." Başını eğiyor, yüzünde beklenti dolu bir ifade var. "Nedir Ne yapıyorsun?"

Ne yapacağımı biliyor. Parmaklarımdaki reçeli yalıyorum ve dişlerimi bir kruvasanın etrafına geçiriyorum, ağzımı dolduruyorum ve sandalyeme geri yaslanıyorum. Gözleri çıplak göğsümde geziniyor. Somurtuyor. Sonra eğilip göğüs kafesimi okşuyor. Elinin etimin üzerinde, köprücük kemiğimin altındaki küçük yara izi boyunca çalışmasını izliyorum. "Daha iyi hissediyor musun?" Ona bakarak soruyorum, sesim kısık.

Gözleri benimkilere dikildi. Onun ağırbaşlı gülümsemesi benim cevabım.

Hızla kalktım, onu sandalyeden kaptım ve hızlı ama nazikçe omzuma aldım. Cıyıklaması zar zor beynime saplanıyor. "Ne yapacağımı bilmek ister misin? Karımı vahşice becererek başlayacağım." Onu yatağa bıraktım ve hemen tişörtünü çıkarmaya ve boksörlerimi tekmelediğimde külotunu çıkarmaya başladı. Aletimi tuttum ve çalışmaya başladım.

Kendimi tam sertliğe getirdiğimde Rose beni izliyor, elleri göğüslerine gidiyor ve masaj yapıyor. Karım yürüyen bir seks bombası, ama onu hiç *bu kadar* seksi bulduğumu söyleyemem. Göğüsleri biraz daha büyük, karnı biraz daha yuvarlak, kıcı daha kıvrımlı. Ve gözlerindeki bakış.

Bebeğimin annesi. Ellerimi ondan uzak tutmak her zaman zor olmuştur. Şimdi ise acı verici.

Ağlayan sikime bakıyorum, dişlerim kenetleniyor ve dizlerimin üzerinde yatağa doğru yürüyorum, hala sikimi çalıştırıyorum. Elini çekiyorum, sırtı kavislenince gülümsüyorum ve eğilip memesini ağzıma alıyorum. İniltisi uzun ve alçaktı. Kalp atışlarım sert ve hızlı. "Oh, evet," diye nefes alıyor meme ucunu emerken, sikimi tutmayı bırakıp parmaklarımı iç kalçasında gezdiriyorum, bacaklarını daha da açtığına gülümsüyorum.

"Seni parmaklarımla becermemi ister misin bebeğim? Yoksa dilimle mi?" İki parmağımı amına sokuyorum ve yüzünün buruşmasını, ellerinin yatak başlığını kavramak için havalanmasını hayranlıkla izliyorum. "Ya da benim büyük, sert, zonklayan sikimle mi?"

"Evet," diye fısıldıyor, parmaklarımın dürtülerini karşılamak için kalçalarını esnetiyor. "Hepsi o."

Tüm sabah bulantıları ve akşamdan kalmalar unutulur. *Umarım öyle olur.* -Peşimizdeki sadist, hasta herifle ilgili *tüm* düşünceler. Vücudundan aşağı sürünüyorum, dilimi nabız gibi atan ıslak dudaklarının arasından geçiriyorum ve amını son akşam yemeğimmiş gibi yiyorum.

"Kahretsin, Danny!"

Sürekli bağırması beni zorluyor, cesaretlendiriyor, gözlerim kapanıyor, ağzım sulanıyor.

Tam boşalmak üzereyken geri çekiliyor, onu ters çeviriyor ve sikimi içine sokarak onu sert, hızlı ve vahşice beceriyorum. Benim kükremelerim ve onun çığlıkları adanın her yerinden duyuluyor olmalı.

Ama yine de, daha hızlı pompalıyorum, daha sert öğütüyorum, önceki düşüncemi uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Son akşam yemeğim.

GÜL

Deli gibi bana çarpıyor. Nefesimi bulmak için savaşıyorum. Beni birçok kez şiddetle ele geçirdi, gücüne daha ne kadar dayanabileceğimi merak etmeme neden oldu, ama daha önce hiç bu durumda kalmamıştım.

Durmasını istiyorum. Kontrolden çıktı. Sürekli bağıyor, parmakları kalçalarımı pençeliyor, eti yüksek sesle kıcıma çarpıyor. Uyluklarımın arasındaki acı çiğ. Başım çınlıyor. "Danny," diye mırıldanıyorum yastığa doğru, çarşafllara tutunmaya çalışarak. "Danny, lütfen."

Dengesiz ve rahatsızlığımı umursamaz bir şekilde vurmaya devam ediyor. "Hadi bebeğim," diye bağıyor ve bunu bir zevk havlamasıyla takip ediyor. "Hadi!"

"Danny, dur." Kelimelerim boğazımda düğümleniyor, bana derinden vurduğunu hissediyorum, o kadar derinden ki acı çekiyorum.

"Bana zamanını söyle

Rose." "Danny,
yapamam." "Hadi,
bebeğim!"

"Danny, lütfen, dur." *Kahretsin, bu acıtıyor.* "Danny," diye mırıldanıyorum, bağırarak nefesim ya da enerjim yok, bedenim gevşek, onun acımasızca almasının merhametine kalmış.

Durun!

Sonra boğuk bir öksürükle sarsıldığını hissediyorum ve üzerime yığılıyor, nefes nefese, ter içinde, beni yatağa itiyor, kalçaları gıcırıyor, tohumları içime akıyor, sıcak ve sonsuz bir şekilde boynuma doğru inliyor. Kıpırdamadan yatıyorum, tamamen sersemlemiş bir halde. Ve doğru nedenlerden dolayı değil. "Bırak beni," diyorum, boğazım düğümleniyor, bedenim bana ait değil. Bir daha yaşayacağımı hiç düşünmediğim bir duyuydu bu. Boş, kof, çaresiz bir his. Hiçbir şey hissetmiyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum.

"Rose?" Hafifçe kıpırdanarak, kesik kesik nefeslerinin arasından ismimi zorluyor. "Çekil. Bırak. Ben," diye emrediyorum, sesim kırılğan. Üzerimden kaydığında irkildim.

dölleri bacağımdan aşağı akıyordu.

"Bebeğim, ne oldu?"

Ellerimi şiltenin içine sokup yataktan kalkıyorum, bileğimi yakalayıp uzaklaşmamı engellediğinde sarsılıyorum. "Bırak beni, Danny." Burada ne beklediğini biliyorum. Saldırmamı bekliyor. Çok hissizim. Çok şaşırdım. Beni hiç taciz etmedi. Her zaman kendi boktan yöntemiyle izin istedi. Gözlerimi onunkilere çeviriyorum ve yüzümdeki boşluğu görür görmez geri çekilip elini bırakıyor. "Sana durmanı söyledim. Durmadın." Uyuşmuş bir halde uzaklaştım

ve kendimi banyoya kilitledim. I

Hemen duşu açıp içeri giriyorum, tanıdık bir kopukluk hissi içime işliyor, yıllardır kırık olan bir kalkan kendini onarıyor gibi görünüyor. Vücuduma baktım. Küçük şişliğini göremiyorum.

Bir nesne görüyorum.

Yutkunuyorum ve yere çöküyorum, bir el bezi sürüklüyorum, kendimi temizlerken hıçkırıyorum, bacaklarımın arasını ovuyorum. Kocamı vücudumdan temizliyorum.

Çünkü bugün o benim kocam değil.

Bugün, ona durmasını söylediğimde beni dinlemeyen başka bir adam.

Peşimden gelmediğini hatırladığım tek zaman bu. Üzgün olduğumu söyleyemem. Kendimi toparladıktan sonra banyodan çıkıyorum. Yatak odası boş ve sessizce giyiniyorum, uzun al bir etek ve kolsuz beyaz bir gömlek giyip uçlarını düğümlüyorum. Saçlarımı hızlıca kuruluyorum, yüzüme ve kollarıma güneş kremi sürüyorum ve ayaklarıma altın mücevherli sandaletlerimi geçiriyorum. Komodinin üzerinden cep telefonumu, sandalyenin arkasından çantamı ve yatağın üzerinden saç bağımı alıyorum. Beni bir hayvan gibi götürürken saçımdan çözülen saç bağını. Durup dağılmış çarşafı bakıyorum, sonra villanın kapısının çarparak kapandığını duyunca omzumun üzerinden bakıyorum. O gitmişti. Benimle yüzleşemez.

Güzel. Ben de onunla yüzleşemem.

Mutfığa doğru giderken saçlarımı yolmaya başlıyorum ama içeri girdiğimde Danny'nin masada oturduğunu, beyaz bir gömlek ve mavi bir chino pantolon giydiğini ve elindeki telefonu çevirdiğini görünce aniden duruyorum. Derin düşüncelerini böldüğümde başını kaldırıyor ve telefonuyla oynamayı bırakıyor. Şu anda soğuk olmaktan çok uzak olan buz gibi gözlerine bakıyorum. Endişeliler. Ona ne diyeceğimi bilemiyorum.

Gözlerimi kaçırıyorum, kapının yanındaki konsoldan anahtarlarımı alıp çıkıyorum. "Rose," diye sesleniyor, peşimden geliyor. "Bebeğim, lütfen beni bırakıp gitme." Adımlarımı hızlandırıyorum, çantamdan cep telefonumu çıkarıyorum ve ne kadar süreceğini öğrenmek için Beau'yu arıyorum.

Bağlantılarıma bile ulaşamıyorum. Duydum ki Tekerlekleri çakıl taşlarına basıyor ve sarı cipinin villanın kapısından içeri girdiğini görüyorum. "Rose," diye nefes alıyor Danny, etrafımda dolanıp önüme geçerek.

Onu atlatıp Beau'ya el sallıyorum ve James'i yolcu koltuğunda görüyorum.

Araba durur durmaz James iniyor ve ben de onun yerine geçip çantamı kucağıma koyuyorum.

"Günaydın," diyor, yanağını öpebilmem için vücudu hâlâ eğik.

"Hadi gidelim," diyorum, bu kadar basit bir anın önemini takdir edemedim - Beau ve benim arabaya atlayıp Vikingler bizi korumadan ya da Danny ve James endişelenmeden dışarı çıkabildiğimiz bir an. Ama bu şimdi değişecek mi?

Beau geri çekilmiyor, gözlerini benden ayırmıyor. "Siz ikiniz hâlâ barışmadınız mı?" diye soruyor, gözlerini Danny'ye çevirerek. Ben de ona bakıyorum, tanıdığım adamın yarısını görüyorum. Emin olmayan bir adam. Kaybolmuş bir adam.

"Rose," diye mırıldanıyor usulca, gözleri yalvarırcasına.

Dikkatimi tekrar yola veriyorum ve Beau sonunda arabayı kenara çekiyor. Yan aynaya baktığımda James'in elini Danny'nin omzuna koyduğunu görüyorum.

"Neler oluyor?" Beau dikkatini benimle yol arasında bölerek soruyor. Bunun dün geceki dramının bir uzantısından daha fazlası olduğunu biliyor. Tabii ki biliyor. Ve o benim en iyi arkadaşım olduğu için ona anlatmak istiyorum. Danny benim kocam olduğu ve onun hakkında kötü düşünmesini istemediğim için de ona söylemek istemiyorum. Acaba aşırı tepki mi veriyorum? Acaba mantıksız mı davranıyorum? Acaba bu kadar boş hissetmeye hakkım var mı? Seks hayatımız her zaman renkli olmuştur. Her zaman çok fiziksel ve bazen şiddetli olmuştur. İlişkimizin doğası her zaman bunu gerektirdi. Danny'nin kim olduğu. Benim kim olduğum. Bizim gibi iki insanın bir araya gelmesi her zaman uçucu olacaktı.

Ama bugün?

Belki de duygularım yüzündendir. Belki de son bombayı düşününce ruh halimdir. Bilemiyorum. İç çekiyorum ve arkadaşıma bakıyorum. O da birlikte görünüyor. Bilmediğim şey bunun bir paravan olup olmadığı çünkü Beau daha önce de benimle oynamıştı. Mükemmel bir sükûnet gösterip tam bir çaresizlik hissetmiştim. "Sen iyi misin?" Koltuğumda dönüp ona bakarak soruyorum. Güneş gözlüklerine uzanıp onları çıkarıyorum ve o da bana izin veriyor. Ne yaptığımı biliyor. Gözyaşı izi yok. Baş ağrısı yüzünden kısılmış gözler yok. Mükemmel bir birliktelik.

"Hayır, değilim," diyor ve geri çekilmeme neden oluyor. Gözlüğünü elimden çekip alıyor ve kollarını direksiyona dayamadan önce tekrar takıyor. "Belli biri ölene kadar hiçbirimiz iyi olmayacağız ve o belli birinin kim olduğunu merak etmeye geri döndüğümüze göre, hepimiz kemerlerimizi bağlasak iyi olur."

Bu sözler üzerine emniyet kemerime uzandım ve onu taktım. "Güneş kremi sürdün mü?" Yara izinin görüldüğü çıplak koluna bakarak soruyorum. Yarasının altta yatan bir neden olmadan açık ve gururlu olduğundan emin olsaydım gülümserdim. Sanki hepimizi iyi olduğuna inandırmaya çalışıyormuş gibi.

"Evet anne, güneş kremim var." Beau yola bakarken yüzünü buruşturuyor. "Beni güneş kremine boğmadan evden çıkmama izin vermeyeceğini biliyorsun."

"Güzel." Cep telefonumu çıkarıp Esther'e mesaj atıyorum ve Daniel'in planlarının ne olduğunu soruyorum, çünkü bana cevap vermemek gibi bir alışkanlığı var. Sonra onu kucağıma bırakıp başımı ovuşturuyorum. "Tabii ki Ayı Perry Adams olamaz," diye ön cama doğru bağıriyorum. "Ve en sinir bozucu olan ne biliyor musun?" Ona cevap verme şansı tanımadan soruyorum. "Kocamın aklından neler geçtiğini bilseydim, bir şeyler paylaşma zahmetine girseydi, ona Adams'ın bunu yapamayacağını söylerdim." O salakla haftalar geçirdim, onu baştan çıkardım, egosunu okşadım. Eğilip bükülmüş, yozlaşmış, yalancı ve dolandırıcıydı ama içinde *bu* seviyede bir suç yoktu. Çaldığında yüzümü buruşturup telefonuma bakıyorum. Daniel mesajlarıma cevap veremediği gibi, Esther de cevap veremiyor gibi görünüyor, ama oğlumun aksine, en azından cevap olarak beni arıyor. "Merhaba," diyorum, Beau kasabaya doğru sola dönerken onu hoparlöre tıklıyorum.

"Az önce Tank ve Fury ile birlikte ayrıldı. Fury onu suya götürüyor, Tank da adamlarından ikinize yetişmesi için emir aldı."

Yorgun gözlerimi Beau'ya çevirdim. Biliyordum. *Elveda özgürlük*. Beau gülümsüyor ama küçük bir gülümseme. O da aynı şeyleri hissediyor ve Esther bana kesinlikle duymak istemediğim bir şey söylemiş olacağını biliyor ama beni destekliyor. "Teşekkürler."

"Sarhoş salak nasıl?"

"Muhtemelen yine sarhoş oluyordur." Elimi çantama atıp güneş gözlüklerimi çıkarıyorum, takıyorum ve gözümün arkasındaki yaşların ısırdığını hissediyorum.

"Şimdi ne oldu?" diye soruyor bıkkınlıkla.

Ona hayır dediğimi ve onun beni dinlemediğini zorlukla söyleyebiliyorum. "Yok bir şey," diye iç geçiriyorum. "Alışverişe gidiyoruz. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hiçbir şey," diyor ve beni sorgulamaktan kaçınıyor. Eminim Danny'yi sorguya çekecektir. O da benim gibi yalan söyleyecektir.

"Sonra görüşürüz." Telefonumu çantama atıp koltuğuma gömülüyorum. "James haberi nasıl karşıladı?" Başımı çevirip soruyorum, Beau'nun omuz silkişini yakalıyorum.

"Sessizce. James'i bilirsin. Çok konuşmaz ama çok düşünür."

Gülüyorum ama mizahla değil. Kocam şöhretini bir silah gibi kullanırken, James radardan uzak duruyor. Sağır edici katil ve sessiz katil. Bu şekilde oldukça farklılar ama yine de korkutucu derecede benzerler.

Beau, "Benim için endişelenmesini istemiyorum," diye devam ediyor ve bu kez mizahla gülüyorum. Hangi gezegende bu kız?

"Öldürmenin yanında, Beau, bizim için endişelenmek kocalarımızın en iyi yaptığı şeydir." I

ön cama kaşlarını çattı. "Aslında, yanlış adamı öldürdüklerini düşünürsek, bence öldürdüklerinden daha çok endişeleniyorlar."

Beau bir kahkaha atıyor ve mizahımız çarpık olsa bile bunu duymak çok güzel. "Bunu söylediğini duymasına izin verme."

Alay ediyorum. "Ne yapacak ki? Beni öldürecek mi? Kocalarımızın korkunç birer katil olduğunu daha yeni anladık." Saçmalıyorum. Hayatları sona erdirmeye konusunda korkutucu derecede yetenekliler. Sadece bu seferlik yanlış hayatı aldılar.

"Her neyse," diye devam ediyor Beau. "Kocalar mı? Ben katilimle evlenmedim." Yola doğru sırtıyor.

"Neden sadece evet demiyorsun?" Birden fazla kez sorduğunu biliyorum. "Çünkü Lawrence'ın kocasını öldürdü," diyor omuz silkererek.

Ne? Ağzım açık ona bakıyorum. "Neden bana söylemedin?"

"Dün gece yemekten önce öğrendim ve kaçırdıysan söyleyeyim, o zamandan beri ortalık epey karıştı." Bana kaşlarını kaldırarak bakıyor ve ben de iç çekiyorum. "Her şey yoluna girecek, bunu biliyorsun, değil mi?" Elime uzanıp rahatlatıcı bir şekilde sıkıyor. Beau'nun ne içtiğini bilmiyorum ama ben de istiyorum.

"Nereden biliyorsun?" Bu, herkesin duygularının sürekli olarak coşkudan umutsuzluğa savrulduğu, dayanılmaz, dönüp duran bir atlıkarınca gibi.

"Çünkü sen İngiliz'le evlisin ve ben de Enigma'yla birlikteyim." Gülümseyerek elini tekrar direksiyona götürür.

"Dün gece ortalığın karışmasını kaçırdın mı?" Tamamen şaşkın bir şekilde sordum.

"Meditasyon yapıyorum. Lawrence ısrar etti."

"Ne yani, şimdi de savaş mı istiyorsun?" Ses tonumdaki alaycılıkla soruyorum. "Hazır değilim. Belki de sadece kabulleniyorum. Sen de denemelisin." "Kabullenmek mi?"

"Meditasyon. Kabullenmeye yol açabilir."

"Bebeğimi yeraltı suç dünyasında büyütmeyi kabul edemem. Ben bir mafya ailesi olmayacağım."

"Rose," diye iç geçiriyor Beau, uzanıp karnımı okşuyor. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama biz zaten bir mafya ailesiyiz."

Bir gün arkadaşımın karnını hissedebilmeyi ve orada onun için de yeniden hayat olduğunu bilmeyi umarak suratımı asıyorum ve elini sıkıyorum. Aile. Biz büyük, berbat bir aileyiz. Berbat, evet, ama hepimiz birbirimize sahibiz.

"Ne olduğunu düşünüyorsun?"

"Ne *ne*?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

"Bebek." Gülüyor. "Kız mı erkek mi?" Merakı beni hem sevindiriyor hem de üzüyor. Benim için ne kadar mutlu olsa da kendisi ve James için o kadar derin bir üzüntü duyuyor.

"Umarım erkek olur, çünkü-"

"Danny'yi bir kızla hayal edin."

"Aynen öyle." Bu düşünce ikimizi de ürpertti. O asla başa çıkamazdı. "Hem ne için alışveriş yapıyoruz ki?" diye devam ediyor.

Başımı sallayarak şaşkınlığa geri döndüm ve cep telefonumu çıkardım. "Sana bahsettiğim köriyi yapıyorum." Ona ekranı ve geçen gün televizyonda gördüğüm tarifi gösteriyorum. Sadece televizyon izliyordum. Rahatlamak. Sebze olmak. Yemek yemek. Brokoli suyu içmek. *Mutluluk*. "İnsanoğlunun bildiği her sebzeye ve biraz keçiye ihtiyacım var."

"Peki bu akşam hepimiz akşam yemeğine indiğimizde kocanızla konuşuyor olacak mısınız?"

"Bu gece iptal edildi," diye mırıldanıyorum. "Zaten dün gecedен sonra kimsenin buna hazır olduğunu sanmıyorum. Köriyi kendim yiyeceğim."

"Tamam," diye nefes alıyor, sesi benim hissettiğim kadar ikna olmuş geliyor. Köri konusunda değil. Hepsini yiyeceğim, sorun değil.

JAMES

Bugün bir toplantı olmayacağını biliyordum. Danny'nin dün geceki halinden sonra ve bu sabah villalarına gidip ikisinin de yüzünü gördükten sonra kesinlikle olmaz. Black'lerin malikanesinde her şey yolunda değil. Ben de onu suya götürdüm, biraz canlansın diye. Fury çocuğu özel öğretmeniyle biraz ders çalışması için villaya götürmeden önce Daniel'in önünde kısa bir süre için kafasını kılından çıkarmayı başardı.

Sonra kara kara düşünmeye geri döndüm. Onu kendi haline bıraktım. Danny'yle birbirimizi tanıdığımız kısa süre içinde, şımarık bir çocuk gibi surat asarken onu rahatsız etmemeyi öğrendim. Hazır olduğunda konuşacaktır.

"Sonra görüşürüz," diyorum o sahilde villasına doğru ilerlerken, elini onaylarcasına kaldırarak. Arkasından kaşlarımı çatıyorum. "Chaka'dan gelecek bir sonraki sevkiyat hakkında konuşmak için iyi bir zaman mı?"

"Hayır."

"Ne yaptın sen Danny?" Bu umutsuzluk, Rose'un yüzü, ikisi de Danny'nin fazla alkol almasından ve Rose'un erimesinden kaynaklanmıyor. Bir şeyler oldu.

"Akşam yemeğinde görüşürüz," diye sesleniyor, sorumu duymazdan gelerek. "Ve sırtına biraz güneş kremi sür."

Bir elimi ıslak saçlarımda gezdiriyorum ve omuzlarımı döndürüyorum, sadece birkaç dakika maruz kaldığım için cildimin gerginleştiğini hissediyorum. Dalış giysimi göğsümden yukarı çekiyorum ve Otto'yu arıyorum.

Hemen cevap veriyor. "Ben de seni arayacaktım."

"Neden?"

"Az önce gönderdiğim bağlantıya tıklayın."

Telefonum kulağımda çınlıyor ve ben de bana söyleneni yaparak, Otto'nun bana gönderdiği şeyi görmeden önce hoşuma gitmeyeceğini bildiğim için onu kendimden uzaklaştırıyorum. Ama ne kadar hoşuma gideceğini tahmin edememiştim. "Ne oluyor lan?" Fısıldıyorum.

"Evet."

İnternetteki makaleye bakıyorum, gözlerim başlığı tarıyor. "Miami'yi kim yönetiyor?" İngiliz ve Enigma hakkında okuduğum her kelimedede kanım daha da ısınıyor ve Miami'de ortalığı kasıp kavurmalarını engellemekten aciz olan FBI. Sonunda muhabirin ismine ulaşıyorum. Belli ki ölmek isteyen bir muhabir. "Natalia Potter da kim?" diye sordum. Ve bu bilgiyi nereden almış olabilir?

Hiç bu kadar aptalca bir soru sormuş muydum?

Asla bitmeyecek. Bunu biliyoruz, bu yüzden biz havaya uçurduktan sonra tersane onarıldı. Konuşulmuyor ama kızlar bitmediğimizi biliyor. Miami'nin kontrolüne ihtiyacımız var. Kontrolü *elimizde* tuttuğumuz sürece, kontrol bizde demektir. Güç eşittir güvenlik. Miami dışında bir hayat için varlığımızı sürdürmeliyiz. Ortadan kaybolmak bir seçenek değil çünkü her zaman bulunacağız, bu yüzden hayatlarımızı korumak için nabızı tutmalıyız. Bu kadar basit.

"Üzerinde çalışıyorum," diyor Otto ve ben onu indirmem için emir vermeden telefonu kapatıyor. *Bir muhabir, James*. Kiminle uğraştığı hakkında hiçbir fikri olmayan bir *kadın* muhabir.

Birkaç nefes alıyorum ve Chaka'yı arıyorum. "Öldü mü?" diye soruyor cevap olarak.

Uzaktan Danny'ye bakıyorum, kaşlarım yeniden çatılıyor. *Ne oldu böyle?* "Korkarım hayır." Sahildeki kulübemize geri dönmeye başladım. *Kulübeden* çok uzak olan sahil kulübesine. "Şu anda biraz dikkatim dağınık."

"Ah, Siyah Baba," diyor Chaka, ses tonunda hafif bir kahkaha.

Şaşırarak yavaşça durdum. Haberler hızlı yayılıyor, ama ta Afrika'ya kadar değil, hele de herkes Rose'un hamileliğini bilerek gizli tutarken hiç değil. Umursamaz bir cevap mırıldanıyorum ve sahile dönüp uzaktan Danny'yi görüyorum. Chaka nereden biliyor? "Ayın on dokuzundaki doğum için hâlâ uygun muyuz?" diye soruyorum.

"Bir sorunumuz olabilir."

"Eminim yoktur, Chaka," diyorum, attığım her adımda ayak parmaklarımın ipeksi kuma batışını izleyerek. Sorunlar birikiyor. "Çünkü birkaç Rus'un ayağına bastık ve Meksikalılara gerçekten harika bir anlaşma sözü verdik ve anlaşmayı yerine getirmemek iyi görünmeyecek. Ne demek istediğimi anlıyorsanız, bazı kötü hislere neden olabilir." Ya da malzeme için Ruslara geri dönmelerini sağlayabilir. *Seni tehdit ettirme bana*.

"Endişelerinizi dile
getireceğim." "Kime?"

"Sahil Güvenlik eğitim kursundan sorumlu kişi, planlanan teslimatımızın gerçekleştiği gün oldu."

Güzel mavi gökyüzüne bakıyorum.
Sikerim böyle işi. "Pazartesi günü teslim
etmemiz gerekecek." "Bu üç gün
gecikme demek, Chaka."

"Hafta sonu teslimat yapmamı mı istiyorsun?" diye soruyor gülerek.

Adam haklı. Hafta sonları bölge dolup taşıyor. "Teyit edeceğim." Telefonu kapattım ve kumu lanetle tekmeledim.

"Bir şey mi
oldu?" Ben hala.

Kendime
gülümsüyorum.

O ses.

Başımı eğdim ve onu verandada buldum. Bikinili. Küçük bir bikini. Sarı saçları vahşi, koyu renk gözleri parlıyor. Elinde bir parça mango var, dudakları suyuyla ıslanmış. Ve tüm sorunlarım eriyip gidiyor. İçeriden gelen müzik sesini duyuyorum ve London Grammar'ın *Lose Your Head* şarkısı duyulduğunda başımı eğiyorum. Bizim şarkımız. Gülümsemesi her şeyi anlatıyor. Benim kontrolüm dışında olan bir şey için benden *soyunmamış* olması da öyle. Etkilenmiş, tabii ki etkilenmiş. Sessiz, düşünceli.

Yapışk

an.

Muhtaç

.

Hoş karşılanmadığını söyleyemem.

Ama ben kabullenmeyi görüyorum. Bu onda çok çarpıcı. Bunu eninde sonunda bitireceğimi biliyor. Bugün ya da yarın, bitireceğim. Onu bulup öldürene kadar durmayacağım. Artık sadece hayat. Bizim hayatımız.

Ona doğru yürüyorum, müziğin sesi yükseliyor ve elindeki mangoyu bırakıp yavaşça geri çekiliyor, bilerek gülümsüyor. Onu plaj kulübesine kadar takip ediyorum, dalgıç kıyafetimi çıkarmak için duruyorum - ki bu istediğimden çok daha uzun sürüyor - Beau bikini üstünü düşürürken onu salonun zeminine bırakıyorum. Onu fayansa kadar takip ediyorum. Yukarı bakıyorum. Garip bir şekilde, onun mükemmel göğüslerinin görüntüsü değil, çılgınca parlayan gözlerinin görüntüsü beni mest ediyor. *Canlı*. Bir kez daha belirsizlikle yüzleştikimiz şu anda bile o canlı.

Işık.

Son adetinden bu yana dört hafta geçti. Söylenmedi ama yüksek sesle bağıyor. Tıpkı dün gece yemekte ortalık karışmadan önce söyledikleri gibi. Denemek istiyor. Bebek istiyor. Bizi Miami'ye geri götürecek telefonu almadan *önce* tereddütlüydüm - hâlâ hassas. Ama aynı zamanda, bunu onunla birlikte istiyorum. Bir barış feneri. Karanlığımızda bir ışık.

Beau'nun o huzur duygusunu tekrar bulması için.

Ama o hazır mı? Vücudu hazır mı? Zihni? Ve daha da acısı, yaşadığı onca şeyden sonra vücudu bir bebeği taşıyabilecek durumda mı? Beau'nun korktuğunu biliyorum. Fiziksel olarak kırılmadığını bilmeye ihtiyacı var. Ona bunu vermeliyim.

Yap.

Yapm

a.

Sikeyi

m.

Yine sinsice ilerliyorum, her adımda vücut ısım yükseliyor, yatak odasına girene kadar onu takip ediyorum. Yatağın ucunda durdu. Bir dürtmeyle yatağa düşüyor. Bana bakışları beni yıkabilirdi. Çok fazla güvenle. Çok fazla sevgi. Bir yumruğumu bacağının yanındaki çarşafa, diğerini diğer tarafa yerleştiriyorum ve yüzüm karnıyla aynı hizada olacak şekilde yerleşerek yukarı doğru sürünüyorum. Parmaklarını saçlarımın arasından geçirip mutlu bir şekilde mırıldanırken, teninin her santimine tapıyorum, onu bir yandan diğerine defalarca öpüyorum, kokusunu içime çekiyorum, yarasını öpüyorum. Bazen sadece böyle olmak, bu kadar yakın olmak, ona bu kadar aşık olmak, onun içine gömülmek kadar iyi geliyor.

Bazen.

Yüzüne kadar öpüyorum, tatlı mangonun tadını ve kokusunu alıyorum ve kalçalarımı yuvarlayarak kolayca içine giriyorum. Bacakları etrafımda dönüyor, kolları beni tutuyor, ağzı bana tapıyor. Onun nefes nefese inlemeleri, benim alçak homurtularım, onun sık çığlıkları, benim uzun inlemelerim, hepsi birbirine karışıyor ve sevişmek için en güzel müziği yaratıyor. Dudaklarım onunkilerden hiç ayrılmıyor. Kasıklarım sürekli gıcırıyor. Kalçaları her yuvarlanışıma karşılık veriyor. Ve kısa tırnakları omuzlarıma battığında ve her yeri sertleştğinde, onu daha sert öpüyorum, daha sıkı pompalıyorum, daha yüksek sesle inliyorum.

Onun salıverilme çığlığı benimkini tetikliyor ve o benimkine doğru inlerken ben de onun ağzına doğru inleyerek güçle boşalıyorum. Ve gözlerimiz aynı anda açıldı. Buluşma.

Aşk çarpışıyor.

Gülümsüyorum, içime çekiyorum ve yüzümü ıslak boynuna gömüyorum, havanın tuzunu ve onun seks terini tadıyorum. "Bugün seni özledim," diye fısıldıyorum, neden bugün diğer günlerden daha fazla olduğunu merak ederek. Belki de dün gece aldığım telefonda sonra, burada güneş ışığının sürekli yüzümüze vurduğu zamanımızın zamansız bir şekilde sona erdiğini biliyorum. St. Lucia'da hayat rakipsiz. Aslında dün gecedan önce burada bir ev satın almamızı önermeyi düşünüyordum. Gerçi bunu zaten söylemeye gerek olmadığını da biliyordum.

"Danny ve Rose arasında neler oluyor?" Beau sessizce soruyor, sırtımda yumuşak daireler çiziyor, kürek kemiklerimi birbirine yaklaştırıyor, dişlerimi gıcırdatıyor.

"Sen de bir şey fark ettin, ha?"

"Evet, ama çok ketumdu." "O da öyleydi."

"Yani ne olduğunu bilmiyor musun?"

"Hiçbir ipucu yok. Onunla birlikte olduğum süre boyunca neredeyse tek kelime etmedi." Tenini yalıyorum, etini ısıyorum, boğazını öpüyorum ve o iç çekerek altımda kıvranıyor.

"Yani ikinizin de yanlış adamı öldürdüğü gerçeğini tartışmadınız mı?"

Çekilmeden önce tenine gülümsüyorum. "Aslında yanlış adamı öldürdün."

Burnu kırışıyor. "Siz iki küçük çocuğun, tetiği kimin çekeceği konusunda tartışmanızdan bıkmıştım."

"Biz iki küçük çocuk mu?" Kolumu kurnazca başının üstünden onunkinin üzerine koyarak onları etkili bir şekilde hapsederek soruyorum. Her yeri sertleşiyor, bu da iç kaslarının yumuşayan sikimi sıkıdığı anlamına geliyor. Yeniden şarj olmaya ve tekrar gitmeye direnmek için bir savaş. "Bunu geri almak ister misin?" Parmaklarımı kaburgalarına doğru gezdiriyorum, bakışlarım beklenti içinde ve daha onu gıdıklamaya başlamadan gülmeye başlıyor. Bu manzara mükemmellikten başka bir şey değil.

"Hayır," diyor ve aniden hareket ediyor. O kadar hızlı ki, ne olduğunu ve *nasıl* olduğunu düşünecek vaktim bile olmuyor. Bir gümbürtüyle sırt üstü yere düşüyorum ve Beau üzerime biniyor. Etrafıma bakıyorum, yerde olduğumu görüyorum. "Boyun eğiyor musun?" diye soruyor, sırtıtmama neden oluyor, zihnim onu ilk kez yere yapıştırdığım anın milyonlarca geri dönüşüyle işgal ediliyor.

"Asla," diye nefes alıyorum.

"Güzel." Dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor ve gün ışığında beni öpüyor, dili girdaplarında şiddetli, ağzı doyumsuz. İşte bu. *Lanet olsun. . . beni*. Bir keresinde Beau'ya *bizden* korktuğumu söylemiştim. Dehşete kapıldığımı. Hâlâ da korkuyorum çünkü bu kadar sert sevmek, bu kadar yoğun sevmek tehlikeli olmalı.

Bizi yuvarlıyorum, ona eşit vahşilikle saldırıyorum, saçlarını yumrukluyorum, ağızlarımız çılgın ve beceriksiz.

Tıslıyorum. "Siktir."

Beau sertçe geri çekiliyor, nefes nefese. "Ne?"

"Hiçbir şey," diyorum dişlerimi sıkarak, acı içimi yakıyor. Ağzına geri dönüyorum ama başını çevirerek beni reddediyor.

"Ben iyiyim."

"Elbette Rambo," diye mırıldanıyor, gövdemi yukarı kaldırmaya zorluyor ve omzumdaki sargıya bakıyor. "Islak." Etkilenmemiş gözler bana dikildi. "Neden?"

üzerine su geçirmez bir pansuman yapmadınız mı?"

"Tuzlu su iyi gelecektir." Ben aşağı bakarken çenem göğsüme çarpıyor ve Beau yaranın kenarını kurcalamaya ve ıslak sargıyı soymaya başlıyor. Derli toplu yuvarlak bir yara ortaya çıkarıyor. Doktor iyi iş çıkarmış. Sargıyı parmaklarından çekip bir kenara atıyorum ve tekrar işe koyulup ağzını tekrar doldurmaya hazır hale getiriyorum.

"James? Beau?"

İrkilerek geri çekildim. "Bunu duydun mu?"

"Neyi duyuyorsun?" diye soruyor, beni tekrar ağzına çekmeye çalışarak. Tabii ki, onu tekrar öpüyorum, ama kulaklarım dinliyor. Yine de tek duyabildiğim Beau'nun hoşgörülü inlemeleri.

Bang!

Kapının açılıp duvara çarpmasıyla çıkan ses beni zıplatıyor ve Beau ciyaklıyor.

"Kahretsin," diyor Brad, omzumun üzerinden baktığımda onu kapıda dikilirken buluyorum. "Özür dilerim." Ama o kıpırdamıyor, öylece erik gibi duruyor, ben ise her yerimin Beau'nun her yerini kapladığından emin oluyorum. "Güzel kış."

"Benimkinden bahsediyor olsan iyi edersin," diye uyarıyorum, Beau'nun tam olarak nesinin sergilendiğini anlamaya çalışarak. Gülüyor, ben yataktan bir çarşaf indirip onu örtmeye çalışırken kollarını ve bacaklarını bana doluyor. "Umarım senin iyiliğin için bu acil bir durumdur Brad." Aletime akan kanla savaşıyorum ve Beau'yu tüm örtülerle, ayakta, çıplak bırakıyorum. Brad'in gözleri yarı kalkık sikime takılıyor ve sandalyeye doğru yürüyüp boxer'ımı alırken bir elimi koruyucu bir şekilde sikimin üzerine koyuyorum.

"Bu acil bir durum." Dönüyor ve odadan çıkıyor. "Danny'nin bir sorunu var."

Başım geriye düşüyor, yüzüm acıyor, kısmen rahatsızlık -siki ağrıyor- kısmen de bıkkınlık. Boxerımı çekiştiriyorum ve Beau'nun yanına gidip onu yerden kaldırıyorum ve dudaklarından sertçe öpüyorum. "Bir duş al."

"Hayır, teşekkürler." Yanımdan geçip çarşafı içine soktu. "Danny'nin nesi olduğunu ben de bilmek istiyorum."

Herkes sadece akşamdan kalma olduğunu, boş yere endişelendiklerini söylemek isterdim ama herkes gibi ben de biliyorum ki bundan fazlası var. Takip ediyorum ve Beau'yu blenderdan bardaklara meyve suyu doldururken buluyorum. Telefonu çaldı ve ekrana baktı. Duruşunda bir değişiklik görüyorum.

"Kim o?" Suçlayıcı görünmemeye çalışarak soruyorum.

"Babam. Onu geri arayacağım." Bana bakmayı reddediyor. Lanet olası babası. *Pislik*. Beau'nun sevmediğim tek yanı o.

"Danny'yi gördün mü?" Brad bir tabureye oturup rahatlayarak bana soruyor.

"Evet, onu gördüm. Bu öğleden sonra onunla birlikteydim." Yandaki tabureye oturdum.

ve Beau'nun bana uzattığı bardağı kabul ediyorum.

"Evlerinden yeni çıktım."

"Ve?" Ben soruyorum.

"Şöyle diyelim, Antarktika şu anda yaz tatili için oldukça cazip görünüyor." Ben meyve suyunu yudumlarken Brad yüzünü buruşturuyor. "Bu da ne böyle?"

"Biraz dene," diyor Beau, bir bardağı ona doğru iterek. "Seni iri, güçlü ve sağlıklı yapacak."

"Ben zaten iri, güçlü ve sağlıklıyım. Ve"- kirli sakalını sıvazlıyor- "yakışıklıyım da."

Beau gözlerini deviriyor. "Hayatında spor salonu ve striptiz kulübünden daha fazlasına ihtiyacın var."

"Ne gibi?"

"Bir kadın," diyor, dikkatini Brad ile meyve suyu arasında bölüştürerek, kaşlarını kaldırarak. "Ya da en azından uzun süreli bir kadın."

"Ne oluyor lan?" Brad bana bakarak mırıldanıyor. Sadece omuz silkebiliyorum. Dikkatini Beau'ya verir, sanki Beau anlamamış gibi gülümser. "Beau, tatlım-"

"Bana tatlım deme Brad. Taşaklarını korumak istiyorsan olmaz."

Bardağıma doğru gülüyorum. "Bu sana söylemişti."

"Beau," diye tekrar başlar. "Benim güzel ninja arkadaşım." Kaşlarını kaldırıyor ve Beau başıyla onaylayarak meyve suyuna geri dönüyor. "Bunu neden yapmak isteyeyim ki?" Gülüyor. "Tanrım, sayımız azalıyor."

"Biz mi?" Beau bardağını dudaklarına götürürken soruyor.

"Erkekler," diye onaylıyor, sanki kızın buna ihtiyacı varmış gibi. Zavallı, cahil dangalak. "Mafya olmamız gerekiyor ve yakında bu mafya ailesinde erkeklerden daha fazla kadın olacak. Buna izin veremeyiz."

"Hayır, hayır, bunu yapamayız," diye nefes alıyor Beau, bardağını yere bırakarak. "Şimdi, sakıncası yoksa, bir şeyin ortasındaydık," diyor, çarşafı kaplı vücudunu ve benim çıplak göğsümü işaret ederek.

Brad, Beau'dan bana doğru dönerken hiç etkilenmemiş görünüyor. "Bira ister misin?"

Geri çekiliyorum. "Bira ister miyim?" Papağan gibi. "Şimdi mi?"

Cesur bir adam. "Evet, Danny hakkında konuşmalıyız."

Beau homurdanarak adanın etrafını dolandır ve Brad'i kulağından yakalayıp oturduğu yerden kaldırır. "Dışarı," diye bağıyor, kolunu tutup büküyor ve tek bir hızlı ve etkili hareketle sırtına geçiriyor.

"Arhhhh!"

Onu görmezden geliyor, ben eğlenerek izlerken çaresiz bedenini kapıya doğru itiyor.

"Tanrım, lanet olsun, Beau!" Brad acıyı azaltmaya çalışarak beceriksizce geriye doğru eğildi. "Çok acıyor."

Onu dışarı itiyor ve kapıyı çarpıyor.

"İşte bu yüzden bir kadın bulamayacağım," diye bağıyor tahtanın arkasından. "Hepiniz amcık kırbaçlısınız, sizi zavallı piçler."

Beau kapıyı tekrar çekip açıyor, hırlıyor ve Brad, oldukça akıllıca, geri çekiliyor. "İzleyemez miyim?" Kendini tutamıyor ve Beau ona en yakın şeyi -ki bu bir ayakkabı oluyor- kapıp kafasına fırlatırken ben de gülüyorum.

Brad'i korkutup kaçırdığında gülme krizine girmiştin ve kahretsin, gülmek iyi hissettiriyor. Gözlerimi silip onu buluyorum.

Çarşaf ayaklarına dolanıyor.

Aşağı bakıyorum ve aletimin kalkıp boksörlerimi çadırladığını izliyorum.

Sihir.

BEAU

Ben kendime gelirken James burnunu karnımın derisinde gezdiriyor. "Akşam yemeği için hazırlansak iyi olur," diyor sonunda.

"Rose iptal edildi."

"Danny bundan hiç bahsetmedi, o yüzden gidiyoruz." Çenesini karnıma yaslıyor ve bana bakıyor, parmaklarımı saçlarına gömdüğümde gözleri yumuşuyor. "Ne düşünüyorsun Beau?" Karanlık yerlere geri dönmemden endişeleniyor.

"Düşünüyorum da ..." Gözlerinin önündeki birkaç saç telini itiyorum. "Saçını kestirmen lazım." Ama sadece bir düzeltme. Uzun saçlarını seviyorum. Ve güneşin öptüğü, daha açık hale getirdiği ve tenini bronzlaştırdığı gerçeğini.

Paspasına bakıyor. "Bunu kolaylaştırmak için ne yapabilirim?"

Sırıtiyorum. "Öldür onu. *Gerçekten* öldür onu." James'in diğer bok fırtınasının ortasında tam bir bok fırtınasına hazırlandığını biliyorum. Ayı'yı öldürmek kesin. Sorun şu ki, kimse bunun ne kadar süreceğini bilmiyor.

"Peki bu arada?" diye soruyor, en az kendisi kadar şaşırılmış bir sesle.

"Bu arada sen de benim için endişelen," diye cevap veriyorum. Çok basit. "Hepimiz ne olacağını bildiğimiz halde neden bunu tartışıyoruz?"

"Ukalalık mı yapıyorsun?"

"Her zaman." Yataktan aşağı kayıyorum ve onu öpüyorum. "Bunu kabul ediyorum. Ayı'nın Perry Adams olduğunu düşündün ve onu öldürdün. Ayı Adams değildi, o yüzden şimdi çizim tahtasına geri dönüyoruz. Başka ne yapabilirim ki?" Dün gece ona baktığım anda, o beni dans ederken izlerken, bir şeyler olduğunu anlamıştım. Ve ne olduğunu bildiğimden korkuyordum. Çünkü Rose gibi ben de Perry Adams'ın yeteneklerini sessizce sorgulamıştım. Onu Rose gibi tanı mıyordum elbette ama Miami'nin belediye başkanıydı. Dürüst olmak gerekirse biraz pislikti ama Ayı? Ayı mı? Hayır.

James'le birlikte olmayı seçtim ve uzun zamandır bu kararımın barış içindeyim. Tamam, bazen yüzeyin altına, karanlığa kayıyorum. Bazı günler ışığa doğru bakabileceğimden emin olamıyorum. Bazı günler başımı suyun üstünde tutmak için savaşıyorum. Ama James'in, yani Enigma'nın, soğukkanlı, sessiz katilin kim olduğunu öğrendiğimden beri ona olan aşkıma hiç sorgulamadım. Bir kez bile. Onu terk etmeyi hiç düşünmedim. Sadece her günü geldiği gibi kabul ediyor ve onunla başa çıkıyoruz. Sonuç olarak, artık yalnız değilim. Karanlığımınla tek başıma savaşmak zorunda değilim.

James var.

"Seni seviyorum Beau Hayley," diye fısıldıyor, gözlerini kırıştırıyor, kirpikleri o kadar yakın ki benimkileri gıdıkladıklarını hissediyorum.

"Kırık, onarılmış," diye mırıldanıyorum. "Mutlu, üzgün. Bunu her zaman hatırlayacağım." Hafifçe gülümsüyor ve beni derinden öpüyor. "Hamile, hamile değil," diyor, Şaşkınlıkla geri çekilip ona bakıyorum. Bununla ne demek istediğini sormama gerek yok. Ben biliyorum.

"Denemekten vazgeçmemiz gerektiğini mi söylüyorsun?" diye sordum. "Bu kelimelerin ağzımdan çıktığını duydun mu?" "Tam olarak değil." "Olmazsa üzülmeni istemiyorum." "Birdenbire kurusıkı mı atıyorsun?"

Gözlerini deviriyor ve beni iffetli bir şekilde öpüyor. "Birden bire komedyen mi oldun?"

"Beklemek istiyorsun, değil mi?"

"Bizim için en iyi olanı yapmak istiyorum." Ayağa kalktı ve beni çekerek banyoya doğru götürdü. "Hadi, geç kalacağız."

"Sana söyledim, Rose iptal etti."

"Sana söyledim, Danny yapmadı, bu yüzden Antarktika'ya gidiyoruz."

Gülüyorum ve beni duşa sokmasına izin veriyorum, sabunlu süngerle her yerimi yıkarken kırırdamadan duruyorum. Bizim için en iyisi ne bilmiyorum. James'in daha az endişelenmesi en iyisi olurdu sanırım ve başka bir hayat, benim bebek sahibi olmam, onun için daha fazla endişe kaynağı olacak. Ama benim için?

Karnıma bakıyorum, merak ediyorum.

Umuyorum.

Dua ediyorum.

Sahilde Danny ve Rose'a doğru el ele yürüyoruz, James şarabı ve ayakkabılarımı taşıyor, ben de çantamı. "Goldie'yi bugün görmedim," diyorum Zinnea'nın şarkı söylediği bara bakarak. Bu gece izinli olduğu için plaj ve St. Lucia'nın yarısı onun tatlı sesine maruz kalmıyor, böylece o *da ailesiyle* akşam yemeğinin tadını çıkarabiliyor.

"Ben de öyle," diyor James, telefonunu cebinden çıkarıp başparmağıyla ekrana dokunuyor, sonra tekrar yerine koyup beni geri alıyor.

"Dün gece hiçbir şey söylemedi mi?" Ben sordum.

"Oh, bir sürü şey söyledi ve hiçbirini giydiği elbiseye uymuyordu." Yersiz de olsa gülüyorum. "Kız gibi Goldie'yi severim."

"Sanırım bir süreliğine ortadan kaybolacak." Elimi bırakıp kolunu bana doluyor, saçlarını öpüyor ve ben de dün gece aldığımız haberin Goldie'yi özgürlüğe giden yolda birkaç adım geriye götüreceğini bildiğim için mırıldanarak onaylıyorum. Brunelli, ona tecavüz eden ve onu hepimizin bildiği ve sevdiği soğuk kalpli, duygusuz kadına dönüştüren adam öldü ve James'in şeytanlarını kovduğunu düşündü, bu yüzden daha yumuşak, daha kadınsı bir kadın - gardını indiren biri - ortaya çıkmaya başladı. Elbise giyen ve şarap içen biri. Sanırım şu anda oldukça üzgün hissediyordur. Ama çekip gitmeyecektir. James'in gidebileceğini öğrenene kadar.

Çünkü Ayı öldüğünde, James'in ailesi öldürüldükten sonra dönüştüğü acımasız suikastçı da ölür. Ayı öldüğünde, Enigma da ölür. Yine de her şeyin orada bittiğine inanacak kadar kandırılmış değilim. Danny gibi, bir isim yapıp, ölmeyi hak etmiş olsalar bile düzinelerce adama işkence etmemiş ve onları öldürmemiş gibi çekip gidemezsiniz. Beklenmeyeni bekle. James'le yaşayacaksam bu düsturla yaşamak zorundayım ve onsuz yaşayamam, yani bu kadar.

Esther'in evinden sahile inen yolu işaret ederek, "İşte Otto ve Esther," diyorum. "Kesinlikle birlikte gelmiyorlar, değil mi?" Danny'yi daha önce görmüştüm. Bugün onu kızdırmak için iyi bir gün olmayacaktı. Danny ve Rose'un villasına varmadan önce onlara ulaşmak ve başlarına gelecekler konusunda onları uyarmak için adımlarımı sıklaştırıyorum. "Esther!" El sallayarak bağıyorum. "Bekle." James'in elini tutuyorum ve kumda koşmaya başlıyorum.

"Bu işe karışmamalısın Beau," diye mırıldanıyor James. "Bizim sorunumuz değil." "Otto'nun ölmesini mi istiyorsun?"

"Danny Otto'yu öldürmeyecek."

Homurdanıyorum. Danny Black'i uzun zamandır tanımıyor olabilirim ama onu iyi tanıyorum. Tahmin edilemez biri. Kalçasından vurur. Ve bugün, kötü bir ruh hali içinde. "Bunu şansa bırakmamayı tercih ederim," diyorum onlara ulaşarak.

"Ne şans?" Otto aramıza bakarak soruyor. "Neler oluyor?" "Danny."

"Ne olmuş ona?" Esther soruyor, sesi yüksek ve endişeli. "Bir şey mi oldu?"

"Evet."

"Ne?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Daha önce Rose ile alışverişe gittim. Garip bir şekilde ketumdu ve James, Danny'nin jet ski'lere bindiklerinde neredeyse tek kelime etmediğini söyledi."

"Sanırım dün gece bir yolcu gemisini batıracak kadar viski içtiği için," diye mırıldandı Otto. "Koşullar göz önüne alındığında anlaşılabilir."

"Bize söylememeliydin," diyor Esther, suçlayıcı bir ifadeyle James ve Otto'nun arasına bakarak.

James gülüyor ve Otto alnını ovuşturuyor. Bu konudaki düşüncelerini açıkça ifade etme konusunda onlara katılmayacağım, ancak bunun çılgınca bir öneri olduğunu kabul etmek zorundayım. Esther temelde biz kadınların saf olduğunu söylüyor. Erkeklerimizi tanımadığımızı. Birini bulup öldürmek için kim bilir ne kadar süre ortadan kaybolabilirler ve biz de hiçbir şeyden şüphelenmeyiz. *Tanrı aşkına.*

Danny ve Rose'un villasını işaret ederek, "Ciddiyim," diye onaylıyor. "Eğer o lanet ayı oğlumu öldürmezse, karısı öldürecek."

"Ayı onu öldürmeyecek," diyor Otto ve ben onun sert sesinin yumuşak ve yatıştırıcı olmasına gülümsüyorum. "Sana söz veriyorum, Boo."

"Boo?" James ağzından kaçırıyor ve Otto'nun kaşlarını çatmasına neden oluyor. "Tek kelime et..."

James'in elleri savunmak için havaya kalkıyor. "Aklımdan bile geçmezdi" - Otto uzaklaşırken geri çekiliyor ve Esther de onu takip ediyor- "Yuh," diye ekliyor. Koluna bir şaplak atıyorum ve Otto yavaşlayarak dururken o yine gülüyor.

"Belli ki sen de ölmek istiyorsun," diye iç geçiriyorum ve Otto'nun ayağa kalkmasını istiyorum. James'i çekiştiriyorum, Esther'in Otto'ya yetişmesini ve omzuyla onu dürtmesini izliyorum. O da hemen onu dürtüyor. Ama dokunmak yok. Elini tutmak yok. Esther'in geçmişini biliyorum. Mutluluğu ve suçluluk duygusundan kurtulmayı hak ettiğini biliyorum. Sadece Otto'nun -sık sık striptiz kulüplerini ziyaret etmesiyle ünlü bir adam- ona bunu verecek adam olup olmadığını sorguluyorum.

"Sence onlar ..." Surat astım. "Bilirsin işte."

"Sikişmek mi?"

Danny'nin yerine ben irkildim. "Esther sevişilecek bir kadına benzemiyor."

"Otto'nun yaptığı tek şey de bu, yani bana çalışıp çalışmayacaklarını soruyorsanız, cevabım hayır."

Bir kez daha irkildi, ama bu kez Esther için. "Belki de biraz daha inançlı olmalısın." Ona bakıyorum. "Bahse girerim bir milyon kişi çalışmamıza karşı oy kullanırdı."

Bana bakarken kaşları anında çatıldı. "Milyonlarca insanın ne düşündüğü umurumda bile değil. Sadece sen." Yürümemizi durdurdu, çantamı aldı ve

şarap şişesi ve ayakkabılarımla birlikte duvara koyuyor. Bana doğru döndü. "Ee, ne düşünüyorsun Beau Hayley?" Ben yarı gülümserken gözleri benimkileri tarıyor, avuçları yanaklarımı kavlıyor.

"Sanırım," diyorum görkemli yüzünü tarayarak, "seni seviyorum." "*Sanıyor* musun?"

"Biliyorum."

Başını sallıyor, başparmağının ucu alt dudağımın üzerinde gezinerek parlaticıyı siliyor. Yüzünü yavaşça benimkine yaklaştırıyor ve beni öpücüğü için bekletiyor. Nefes alıyorum, kendimi destekliyorum, bileklerini tutuyorum, gözlerim kapanıyor. Ağzının benimkiyle aynı hizaya geldiğini, nefesinin tenimi ısıttığını hissediyorum ve inleyerek beni şımartması için yalvarıyorum ama o beni biraz daha bekletiyor. Beni daha çok yakıyor. Kalbimi daha çok çarptırıyor.

Ve aniden ısı kesilir.

Elleri yanaklarımdan uzaklaşıyor.

Bileklerindeki tutuşumu kaybettim.

O beni çabucak yakalayıp sabitlemeden önce desteğimi kaybettiğim için bir parça tökezliyorum.

Gözlerimi açtığımda onu dizlerinin üzerinde buluyorum. Bakışları yumuşak. Ağzı düz. Gözleri parlıyordu.

Elini kaldırdı.

Serçe parmağının yarısında bir pırlanta yüzük var. Nefes

veriyorum ve gözlerini buluyorum. "James," diye

fısıldıyorum. "I-" "Seni her zaman yakalayacağım, Beau."

Kendi sert suikastçımın bu kadar romantik ve yumuşak olması karşısında eriyorum ve dizlerimin üzerine çökerek ona katılıyorum. "Tek ihtiyacım olan bu."

"Yine mi hayır diyorsun?"

Gözlerim James ve yüzük arasında gidip geliyor. "Neden evlenmek istiyorsun?" diye soruyorum.

Bana yakından bakarken birkaç dakika bunu düşünüyor. "Annem babamın ışığıydı," diyor sessizce, derin sesinde bir parça hüznün var. "Ve o her zaman ışığı takip etti." Gözleri buğulanıyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Sen benim ışığımsın, Beau. Ve seni dünyanın sonuna kadar takip ederim." Sağ elimi tutuyor ve yüzüğü parmağıma geçiriyor. "Sen ışığı görene kadar orada kalabilir," diyor elime gülümseyerek.

"Bu annenin yüzüğü müydü, James?" diye sordum.

Cevap vermiyor. Sadece ensemden tutup beni ağzına çekiyor, sert ve anlamlı bir şekilde öpüyor. Duyguları çok güzel. Ben hariç

Dünyamızda karanlığın önlenabilir olduğunu düşünüyorum. Ve ikimizin de öğrendiği ve birbirimize nasıl çekildiğimiz gibi, karanlık karanlığı cezbeder. "Benimle ışıktaki kal, Beau," diye yalvarıyor, göz kapaklarımı, burnumu, yanaklarımı, alnımı öpüyor. "Tek istediğim bu."

Sadece deneyebilirim. "Geç kalacağız," diye fısıldıyorum, uzaklaşıyorum ve parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. James başını sallıyor ve beni de yanına çekerek ayağa kalkıyor. Çantamı alıp bana uzatıyor ve içindeki cep telefonum çalmaya başlıyor. Arayanın kim olduğunu biliyorum ve ondan sonsuza kadar kaçamam ama babamın bizim dünyamızda yakalandığı o acı verici rahatsız edici günden beri iyi bir iş çıkardım. Patlama. Komik dönüşü. Kız arkadaşı Amber'ın malikaneye gelmesi. Televizyon odasına girip onu babamın kolunda bulduğumuzda Rose'un yüzünü asla unutmayacağım. Ya da babamın sadece James'le birlikte olma kararımı değil, aynı zamanda kız arkadaşının Danny ve adamlarına *hizmet* eden altın avcısı bir fahişe olduğu gerçeğini de nihayet anladığındaki yüz ifadesini. Arkadaşım adına irkildim. Ve garip bir şekilde babam adına da.

James ayakkabılarımı toplarken cevap veriyorum. "Baba," diyorum onun fark edeceğinden emin olduğum bir nefesle.

"Beau, haftalar oldu."

Haftalarca. Bir zamanlar babamı görmeden ya da ondan haber almadan aylar geçerdi. James önümde çömeliyor ve sandaletlerimden birini ayağıma geçiriyor; ayağımı sokmama izin vermeden önce kumları temizlerken omzunu tutuyorum. "Nasılsın?" diye sordum. Ne kadar utanmış olmasından hiç zevk almadım. Ne kadar aptalca davranmıştı. Babamı severim ama Tanrı'nın bir lütfu olduğu söylenemez. Biraz kilolu, biraz kibirli, ama zengin ve bu da belli türden kadınları cezbediyor. Her zaman bir hedef olacaktı. Bir parçam anneme ihanet ettiği için pişman olup olmadığını merak ediyor. Bu kadar gözünü karartıp onu daha genç bir model için terk etmemiş olmayı dileyip dilemediğini. Umarım öyledir. Korkarım umudum boşuna.

"Eskisinden daha iyiyim," diyor. "Biriyle çıkıyorum."

Bu benim sorunun cevabıydı. "Çıkıyorsun," diye papağan gibi mırıldanıyorum, diğer ayağımı James'e doğru kaldırıyorum, James bana bakıp başını inanmaz bir şekilde sallıyor. "Ne kadar hoş." Bu kaç yaşında? James sandaletimin küçük tokasını takıyor ve ayağa kalkıp duvardaki şarabı alıyor.

"Ve belediye başkanlığına adaylığımı koyuyorum."

"Ne?" Ağzımdan kaçırıldı. "Belediye Başkanı mı?" James'in gözleri büyüdü, ağzı açık kaldı.

"Kabul ediyorum Beau, rekabet oldukça sert. Şu Monroe Metcalfe oldukça popüler."

Ve garip bir şekilde, babam da öyle. Ama halk onu benim tanıdığım gibi tanımıyor. Onlar hayırsever ve toplumuna hizmet eden bir iş adamı görüyorlar. Bu habere ne diyebilirim ki? "İyi şanslar," diye mırıldanıyorum, umuyorum ve dua ediyorum ki beni kampanyasında bir araç olarak kullanacağını düşünmüyor. James'le tanıştığına göre bundan şüpheliyim. Aslında, halkın kiminle çıktığını öğrenmesini engellemek için elinden geleni yapacaktır.

"Teşekkür ederim, sevgilim. Akşam yemeği yiyelim. Benim evimde. Sen küçük bir kızken yaptığım gibi spaghetti pişireceğim."

İnsan içine çıkmamızı önermediğini fark ettim. "Kulağa hoş geliyor. Seni ararım." Telefonu kapattım.

"Belediye başkanlığı için mi yarışıyor?" James şaşkın bir şekilde.

"Evet. Belediye Başkanı Hayley. Bir suikastçıyla çıkan kızı olan Belediye Başkanı Hayley."

"Benim bir suikastçı olduğumu bilmiyor. Ve biz de-" Kaşlarını çatıyor. "Köri kokusu alıyor musun?" diye soruyor, tam da koku bana ulaşırken. Kişniş ve baharatlarla dolu.

"Ve gerginlik," diyorum sessizce, o bizi patikadan yukarı çıkarırken. Villanın etrafını dolanıyoruz ve herkesi havuz kenarındaki verandada masada otururken buluyoruz. Rose hariç herkesi. Önce Goldie'yi görüyorum ve James'in tahmin ettiği gibi, yeni keşfettiği kız gardırobu görünürde yok, takım elbise geri döndü, ona eşlik eden kesik ifade. O ilk tanıştığım kadın. Soğukkanlı. Heybetli. İş adamı gibi.

Danny'yi masanın başında buluyorum, suratına tokat yemiş gibi görünüyor. Bu kesin bir olasılık. "İçmiyor musun?" Elindeki su şişesini işaret ederek, her zaman kehribar rengi bir sıvının bulunduğu bardağı soruyorum.

"Bu gece olmaz." Ayağa kalkıyor ve yanağını uzatıyor.

"İkinizin arasında neler oluyor?" Onu öperek sessizce soruyorum ama cevap alamıyorum, sadece başını sallayarak bana bırakmamı söylüyor ve James'le tokalaşıp sandalyesine geri dönüyor. Omuzlarını silkmiş olan Esther'e bakıyorum. Titriyormuş gibi yapan Brad'e. Masayı dolaşıp herkesi bir öpücükle selamlıyorum ve Zinnea ile bitiriyorum. "Rose nerede?"

"Mutfakta," diye fısıldıyor, sanki bir sırmaş gibi, kadehini dolduruyor, belli ki sadece şarabın bu akşamı atlatmasını sağlayacağına karar vermiş. "Atmosferi lanet bir bıçakla kesebilirsin."

İçimi çekiyorum ve çantamı James'in az önce oturduğu masanın üzerine koyuyorum. "Bir dakika içinde dönerim."

Rose'un yanına gidip neler olup bittiğini öğrenmek için yanlarından ayrılırken Esther, "Yardım teklif etme," diye sesleniyor. "Senin de kafanı koparır."

Rose spatulayı düşürdüğünde ve sos bacaklarına sıçradığında mutfağa giriyorum. "Siktir et," diye tıslıyor.

"Tamam mı?"

Yukarı bakıp öyle parlak gülümsüyor ki adanın kısa devre yapmamasına şaşıyorum. "Neredeyse hazır," diye şarkı söylüyor, kaşığı almak için eğiliyor ve lavaboya atıyor.

Fokurdayan köri tenceresini karıştırırken, saçlarını birkaç kez yüzünden üflerken onu dikkatle izliyorum. "Esther bana yardım teklif etmememi söyledi," diyorum, adaya gidip mango turşusuna bir kaşık atıyorum.

Karıştırmayı bıraktı ve bana baktı. "Ben hallederim."

Başımı sallıyorum ve pappadamları açıyorum. "Bunların kızartılması gerekiyor mu?"

"Kahretsin, evet, öyle." Kaşığı tencereye bırakıyor ve yağın cızırdadığı tavaya doğru ilerliyor. Sapını tutuyor. "Siktir!" Bırakıyor ve elini sallamaya başlıyor.

"Tanrı aşkına Rose," diye bağıyorum, yanına gidip musluğu açıyorum ve elini musluğun altına sokuyorum. Avucundaki kırmızı yarayı görünce irkildim ve ona baktığımda gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü gördüm. Şüphesiz acıdan gözyaşları, ama aynı zamanda başka bir şey için de gözyaşları. "Ne-"

"Rose?" Danny telaşla mutfağa dalıp manzarayı seyrederken ağzından kaçırır. "Rose, bebeğim, ne oldu?" Bize doğru geliyor, Rose'un kolunu bileğinden tutuyor ve hasarı inceliyor. Ben geri çekilip onun kontrolü ele almasına izin veriyorum ama Rose'un gözyaşları bir saniyede kuruyor, yüzüne sert bir ifade yerleşiyor ve adamın elinden kurtuluyor. "Ben iyiyim," diyor burnunu çekerek ve ona bakmayı reddederek. "Beau halleder."

Danny, anlaşılır bir şekilde incinmiş, garip bir şekilde kenarda duran bana bakıyor. Bu gezegende söz konusu karısı olduğunda Danny'nin yoluna çıkacak akıllı başında tek bir erkek ya da kadın yoktur ama ben burada, arada kalmış durumdayım. "Ben hallederim," diye onaylıyorum, onları yalnız bırakırsam olacaktan korkarak.

Yutkunuyor, geri çekiliyor ve ellerini ceplerine sokuyor. "Rose, ben-" "Ben iyiyim," diye tersliyor ve ondan uzaklaşıyor. "Sadece git."

Öyle ve bu daha da fazla alarm zili çaldırıyor. Danny Black ne zamandan beri kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıyor? O gözden kaybolduğu anda Rose'a dönüyorum. "Bana ne olduğunu anlatana kadar bu mutfaktan çıkmıyoruz," diyorum ve elini tekrar musluğun altına sokuyorum.

Gözleri düşüyor ama ben yine de gözlerinin dolduğunu görüyorum. "Hayır dedim," diye fısıldıyor. "Hayır dedim ve o durmadı."

"Ne?" Şok olmuş bir şekilde soruyorum. Gözlerime bakıyor ve gözyaşları yeniden yanaklarına süzölmeye başlıyor. "Dün gece mi?" diye sordum. Sarhoş olduğu zaman mı?

"Bu sabah."

Hay sikeyim. Danny dün gece çok sarhoş olmasına rağmen, bu sabah hâlâ sarhoş olma ihtimali var. Bu bir bahane değil. Bahane *uydurmuyorum*. Sadece bu çılgınlığa bir anlam vermeye çalışıyorum. Musluğu kapattım. "İlk yardım kutun nerede?"

"Son dolap, üst raf." İşaret ediyor, ben de alıp kapıya gidiyor ve Zinnea'nın dikkatini çekmeye çalışıyorum. Esther Danny'nin sandalyesinin arkasında duruyor, elleri omuzlarında, ağzı kulağına yakın, belli ki onu sakinleştirmeye çalışıyor. Zinnea beni fark ediyor ve şarabını yere bırakıyor, ayağa kalkıp topuklu ayakkabılarıyla verandada sendeliyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor, lavabonun yanında ağlayan Rose'a bakarak. "Sadece biraz yardıma ihtiyacımız var." Fokurdayan köri tencerisini gösteriyorum. "Acaba Şunu çıkarabilir misin? Geri kalanını birazdan getireceğim."

Soru sormaz, işte tam da bu yüzden Esther'i değil de Zinnea'yı çağırdım. "Elbette, sevgilim." Hemen işe koyuldu, birkaç mutfak havlusu topladı ve tencereyi ocaktan aldı. "Kaşık?"

"Tencerenin içinde," diyorum ve kaşlarını çatarak köriye bakmasını sağlıyorum.

"Ben çıkarırım." O gidiyor ve ben Rose'un yanına dönüp kutuyu açıyorum ve onu onarmak için ihtiyacım olan şeyleri arıyorum.

"Ne oldu?" Kurutmak için eline dokunarak soruyorum.

"Mantıklı düşünmeye çalışıyorum," diyor iç çekerek. "Tamamen kontrolden çıkmıştı ve bugün bunu sürdüremeyeceğimi hissettim."

"Yani ondan durmasını mı istedin?" Avucuna biraz krem sıkıp sürüyorum.

"Evet."

"Ve o yapmadı mı?"

"Hayır." Rose bana bakıyor ve lacivert gözlerinde gördüğüm ıstıraptan nefret ediyorum. Bu onu öldürecek. Bu dünyada ona zarar verebilecek tek erkek Danny. Ve şu anda acı çekiyor. Burada durup arkadaşına, Danny'nin geçmişini Rose'un ki kadar iyi bilmeme rağmen, yaptığı şeyi yapmak istemediğinden emin olduğumu söylemeyeceğim. Yaşadığı onca şeyden sonra arkadaşımın sıkıntısını asla küçümsemeyeceğim. Danny'nin kötü ruh hali, Rose'un mesafesi, hepsi şimdi mantıklı geliyor.

"Onunla konuşmalısın."

"Ve ne diyecektim?" diye sorar, kızgın bir şekilde. "Sen, kocam, neden

"Benim isteğim dışında mı?"

O kelimeyi kullanmayı reddettiğini fark ettim. "Yıkılmış bir adama benziyor Rose." En azından bunu belirtmek zorundayım. Sadakatim Rose'a elbette, ama bariz olanı dile getirmezsem kendime ve Rose'a haksızlık edeceğimi hissediyorum, çünkü belki de yaşadığı travma sırasında kiminle evli olduğunu unutmuştur. Benim tanıdığım Danny Black, karısının izniyle ona el kaldıran herkesi öldürürdü. İzin almadan mı? Yavaş, dağınık ve acı verici olurdu. Bahçeye dönüp bakıyorum. Şu anda nasıl hissedeceğini biliyorum. James'e ona göz kulak olmasını söylemeliyim. "Onunla konuşmamı ister misin?" Bandajı alıp onu sarmaya başlayarak soruyorum.

"Hayır." Homurdanıyor ve burnunu kabaca siliyor. "Lütfen sana söylediğimi ona söyleme."

Hafifçe gülümsüyorum, bandajının ucunu bağlıyorum ve sobanın yanına gidiyorum. "Yapmayacağım." Onun hakkında kötü düşünmemi istemiyor. Danny'nin kendini zaten olduğundan daha kötü hissetmesini istemiyor, eğer bu mümkünse. Mümkün olduğunu sanmıyorum.

Pappadamlardan birini alıp tavaya atıyorum, yağ bir kez daha cızırdıyor, çember hızla genişliyor. "Şarap ister misin?" diye soruyor.

"Hayır, teşekkürler." Birkaç kısaç tutup kaldırıyorum ve yağı emmesi için bir kâğıt havlunun üzerine bırakıp bir diğerini tavaya atıyorum. "Dışarı çıkmadan önce yüzünü yıkamalısın." Kimi kandırıyorum lan ben? Bu grupta hiçbir şey fark edilmiyor.

Rose adadaki çantasına giriyor ve küçük bir ayna çıkarıp kendini inceliyor. Ben kızartma yaparken o da bir süre kendini inceliyor. Sonra iç geçiriyor ve aynayı bırakıp bana bakıyor. "Hiç bitmiyor, değil mi?"

Hayır, öyle değil. Bu dünyada olduğumuz sürece, aşırı stres ve çaresizlik her zaman ön planda olacak. "İkimiz de Ayı'yı ortadan kaldırmanın onların yok olduğu anlamına gelmeyeceğini biliyorduk." Kâğıt havlunun üzerine bir pappadam daha kaşıklıyorum. "Dışarıda her zaman kral olmak isteyen adamlar olacak ve adamlarımızın başlarında büyük ödüller var." Ona zaten bildiği ama kabul etmekte zorlandığı şeyi söylüyorum. Ben de öyle, bazı günler diğerlerinden daha fazla. Ama Rose feragat ettiğinde, onu kaldırmam gerekiyor. O da benim için aynısını yapıyor. Herhangi bir günde ikimizden biri güçlü olduğu sürece, her zaman iyi olacağız. "Az önce babamla konuştum," diyorum, Rose'un zihnini şu anki ıstırabından uzaklaştırmak için oraya gitmeye istekliyim. "Belediye başkanlığına adaylığını koyuyor." Kızartma tavasından başımı kaldırıp baktım. Balık gibi görünüyor. "Aynen öyle. Ve biriyle çıkıyor."

"Tanrım, üniversiteyi bitirdi mi?"

"Sormadım. Gerçekten bilmek istemiyorum."

"Belediye Başkanı mı?" Yanakları şişti. "Şey, egosu var, sanırım."

Kendi kendime mırıldanıyorum. "Daniel nerede?" diye soruyorum. Baba muhabbetinden bıktım. Biri için üzülürken aynı zamanda ona nasıl kızabildiğimi anlamakta zorlanıyorum.

"Bir arkadaş edinmiş," diyor Rose, Hint turşularını bir tepsiye yüklerken. "Barney Benson."

"Güzel isim."

"Babası özel bir bankacı. Lennox Benson. Bu öğleden sonra çocukları özel yatına aldı."

"İkizlerle mi?" Bir kahkaha atarak soruyorum.

"İkizlerle birlikte," diye onaylıyor Rose, sanki buna ihtiyacım varmış gibi. Daniel, Tank ve/veya Fury şişme bir botla onu takip etmeden özel havuzda yüzmeye bile gidemiyor. "O bekâr."

Kızartma tavaına kaşlarımı çatıyorum. "Kim o?"

"Bankacı," diyor sessizce. "Lennox Benson."

Pappadam'ı kurcalamayı bırakıp meraklı gözlerle arkadaşşıma bakıyorum, o ise kireç turşusunu karıştırmaya konsantre olmuş gibi davranıyor. "Ve sen hamilesin," diyorum sessizce. "Ve yaşayan en ölümcül adamlardan biriyle evlisin."

Yüzü asık bir şekilde bana bakıyor. "Biliyorum."

Bu hiç iyi değil. Pek çok ilişkinin sağlıklı olduğunu söyleyemem ama eminim Danny ve Rose'un ki kadar zehirli olanı da yoktur. Ya da garip bir şekilde, bu kadar tutkulu ve sevgi dolu. "Şu anda onu incitmek istediğini biliyorum Rose," diyorum sessizce, endişelenerek, çünkü eğer Rose Danny'yi taşaklarından tekmelemek için büyük silahlarını -yani flörtünü- patlatırsa, Daniel'in yeni arkadaşı çok yakında öksüz kalacak.

"Sadece söylüyorum," diye düşünüyor, tepsiyi kaldırarak, "o bekar." Ve bununla birlikte dönüp gidiyor. "Bu arada yüzüğün güzelmiş."

"Yine de hayır dedim," diye sesleniyorum, pappadamları bitirmek için acele ediyorum, Danny Rose'u öldürmeden ya da tam tersi olmadan dışarı çıkmak istiyorum.

Eşikte James'le karşılaşıyorum ve tepsiyi benden alıyor. "Eline ne yapmış?"

"Kızartma tavaıyla küçük bir kaza."

"Pekâlâ. Neler oluyor?" diye soruyor, yedek kolunu etrafımda dolaştırıyor ve beni masaya geri götürüyor.

"Aşıkların kavgası. Bir şey ve hiçbir şey." Yalan söylemekten zevk almıyorum

James'e hiçbir şey söylemedim. Aslında kendimi suçlu hissediyorum ama Danny olanları hiçbir erkeğin bilmesine gerek kalmadan yeterince utanacaktır. James'in amcamın kocasını öldürme konusunda beni kandırması gibi çok da küçük olmayan bir mesele bile vicdanımı rahatlatmıyor.

"Elbette," diyor gülerek. "Her zamankinden daha aşık görünüyorlar." "Hamilelik hormonları yüzünden."

"Sabırsızlanıyorum," diye fısıldıyor, tabağı masaya koymadan ve bana bir sandalye çekmeden önce beni sıkıyor. İğneleme miydi bu? Gerçekten bilmiyorum. Ona tamamen görmezden geldiği meraklı bir bakış atıyorum. Çekincelerini dile getirdi ama doğum kontrolü için baskı da yapmadı. Ayrıca boşalmadan önce benden çekilmedi. Fark etmeyebilir, çünkü artık taşıyamayabilirim bile. *Kırılmış*. Bu düşünceyi ve yarın regl olacağım gerçeğini aklımdan uzaklaştırıyorum ve yanlış parmağımdaki yüzüğe bakıyorum. Yoksa sağ parmağımda mı?

Peki ya evlilik kısmı? O kısmı atlıyor muyuz?

"Neyi bekleyemezsin?" Brad soruyor ve ben başımı sallıyorum. "Şarap mı?" diye devam ediyor, bardağımyı doldurup bana doğru itiyor, kaşları havada. "Yoksa mafya hayatını bırakıyor muyum?"

Brad aramıza bakarken James'in meraklı gözlerini üzerimde hissediyorum. *Kırılmış*. "Henüz değil," diyorum, bardağı alıp uzun bir yudum içerken James'in bakışlarının profilime sabitlendiğini hissediyorum.

Sıvıyı yutuyorum ve ... yanıyor. Çok fazla yakıyor. *Yarın*. "Oh güzel. Ailede bir seferde bir psikopat hamile kadın, lütfen."

Brad Rose'a bakar. Herkese yemek hazırlayarak kocasıyla yüzleşmek zorunda olduğu için dikkatini dağıtmaktadır.

"Keçi," diyor ve bitirip masanın diğer ucundaki sandalyesine Danny'nin yanına oturuyor. "Afiyet olsun."

"Eline ne oldu?" diye homurdanarak herkesin bandaja bakmasını sağladı.

"Mutfakta konsantre olamıyordum." Rose önündeki şaraba uzanıyor, ben hâlâ uzanıyorum ama Esther gelininin pervasız niyetini tahmin ederek araya giriyor ve masanın diğer ucunda seğirten Danny sonunda patlamadan önce cazibeyi ortadan kaldırıyor.

"Affedersiniz?" James elini dizime koyup sıkıyor. "Oldukça önemli bir konuda fikrini değiştirdin ve bana söylemeye zahmet etmedin mi?"

Elimde şarap, arkama yaslanıyorum. "Bana karışık sinyaller veriyorsun,

James." Doktoru gör. Gücümü toplamak için zaman ayırın. Ama şarap yok. Korunma yok.

Şarap elimden hızla alındı ve yerine su konuldu. "Benim ruh halimi Danny'ninki kadar karartmayalım."

Kafam çok karıştı. "Bana denediğimizi mi söylüyorsun?"

"Evet."

Yarın. "Benim söz hakkım yok mu?" Laf olsun diye soruyorum, tavrına şaşıyorum.

James gözlerini bana çeviriyor, çenesi gıcırıyor. "Eğer benim karım olsaydın, sana bir seçenek sunmayı düşünebilirdim."

Ona karşı çıkıyorum. "Barbar gibi konuşuyorsun."

Homurdanıyor, düz yüzünü kaybediyor ve bir kolunu boynuma dolayarak beni kendine çekiyor, ağzı kulağıma gidiyor ve lobu kemiriyor. "Eninde sonunda senden bir evet cevabı alacağım Beau, o yüzden bunun en iyi fikir olduğunu anladığın anda kestirip atalım ve işimize bakalım."

Gülümsemem durdurulamıyor ve Rose'un masanın karşısında kargaşa içinde olmasına rağmen iyiymiş gibi davranması çok yanlış geliyor. Gülümsüyor. Gülüyor. Buradaki *herkese* biraz hakaret gibi aslında. Sıcaklık hala sıfırın altında, atmosfer buz gibi, insanlar kendi aralarında konuşuyor, birbirleri kadar rahatsız değilmiş gibi davranıyorlar. Danny hariç. O kimseye numara yapmıyor. Aslında aciz görünüyor.

"Göreceğiz," diye geçiriyorum içimden, James'ten ayrılıp herkese katılıyorum ve bir çatal alıyorum. Ama Daniel elektrikli scooter'ıyla köşeden hızla çıkınca hepimiz yemeğe dalmaktan vazgeçiyoruz, Barney adında bir arkadaşının da onu takip ettiğini tahmin ediyorum.

"Hey," diye sesleniyor, bir profesyonel gibi atlayarak. "Barney'nin babası beni akşam yemeğine davet etti. Gidebilir miyim?"

"Hayır," diye homurdanıyor Danny. "Annen köri yaptı." Masanın etrafını işaret ediyor. "Misafirlerimiz var."

Daniel gözlerini devirir. "Buradaki herkesi her gün görüyorum."

"Elbette gidebilirsin," diye karşı çıkıyor Rose, masadan kalkıp Danny'yi tamamen görmezden gelerek. "Tank ve Fury nerede?"

İkisi de aynı anda, sanki çağırılmışlar gibi villanın etrafında dönüyorlar, arkalarından da bir başkası geliyor. "Olamaz," diye mırıldandım.

"Ne?" James iki devasa Viking'in arkasındaki adamı fark etmeden bana bakarak soruyor.

"Barney'nin babası," diye fısıldadım.

"Ne olmuş ona?" James'in kafası iyice karışmış görünüyor. Rose'un ses tonundaki niyeti daha önce duymuş olsaydı böyle olmazdı. Barney'nin babası iki devin arasından geçerken biraz şaşkın görünüyor ve endişelerim katlanıyor. Çünkü adam seksi. Gerçekten çok seksi. *Hay sikeyim*. Bu çok kötü. Çok kötü.

"Neler oluyor Beau?" James soruyor, gözleri benimle Lennox Benson arasında gidip geliyor.

"Hiçbir şey yok. Hiçbir şey olmuyor." Dua ediyorum. Rose'un mantıklı düşünmesi için çok dua ediyorum. Onu daha önce de bu yıkıcı ruh hallerinden birinde görmüştüm ve bu, olaya karışan diğer adam için hiç de hoş bir şey değil. Buradaki tek kurtarıcımız Daniel. Danny asla Daniel'ın önünde tekme atmaz. Rose da bunu biliyor. Ki bunun hiç de iyi bir şey olmadığı sonucuna çabucak varıyorum.

"Merhaba," diyor Barney'nin babası, ailemizi oluşturan bu eklektik insan karışımı karşısında daha da şaşkın bir halde masanın etrafına bakarak. "Lennox Benson." Zavallı adam elini kime uzatacağını bilemiyor, uzvu havada garip bir şekilde asılı duruyor.

Rose masanın etrafında dönüp ona doğru ilerlediğinde gözlerimi kapatıp içime çekiyorum. "Ben Rose Cassidy, Daniel'ın annesiyim." Tanrım, hiç esir tutmuyor. Danny'ye gergin bir bakış fırlatıyorum. Sandalyesinden kalkarken burun delikleri açılıyor. Rose *Cassidy*. Zarif elini Lennox'unkine koyup ısıltı ısıltı gülümsüyor ve tabii ki Lennox Benson şaşıyor. Rose'la tanışan çoğu erkek gibi. Yine de, akıllıca ve saygılı bir şekilde, bunu belli etmemeye çalışır.

"Memnun oldum." Rose'un elini kısa bir süre sıkarak ve geri çekilerek onun manyetik cazibesinin menziline çıkar. "Özür dilerim, yemek yediğinizi fark etmemiştim."

Danny içeri giriyor, uzun boylu ve korkutucu. Nefesimi daha fazla tutamayacağım ve masanın etrafına baktığımda herkesin benimle birlikte olduğunu görebiliyorum, kadınlar tetikte, erkekler onu geri çekmek için kendilerini hazırlıyorlar, bacağına tuttuğum için gergin olan James de dahil.

"Danny Black." Danny elini uzatır, yüzü ölümcül derecede düzdür, yara izi özellikle derin görünmektedir. Ve Lennox Benson, İngiliz'le karşılaşan çoğu erkek gibi yine şaşıyor. "Daniel'ın babası."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Kabul edip el sıkışıyor ve ben de Lennox'un yüzünde herhangi bir rahatsızlık belirtisi olup olmadığına bakıyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, hiç yok, ama sonra Danny "Bir zevk değil mi?" diyor ve ortaya çıkıyor. Tedirginlik.

Lennox gülüyor, gergin, elini geri çekerken masanın etrafına bakıyor. "Sizi huzur içinde yemeniz için yalnız bırakayım."

"Bize katılın," diyor Rose, masadaki hepimize işaret ederek. Hepimiz sessiziz. Gergin. *Bunu yapmayın Bay Benson. Hayatınız için kaçın.*

"Evet, bize katılın." Danny gülümsüyor ve Lennox gevşiyor gibi görünüyor.

Çünkü Lennox Danny Black'i tanımıyor, dolayısıyla şu anda etrafa saçılan gülümsemenin sahte olduğunu bilmiyor. Ölümcül.

"Hayır, hayır." Geri çekilirken ellerini kaldırdı. "Şehirdeki yeni restoranda rezervasyonumuz var. Daniel senin ... olduğundan bahsetmemiştin." Tekrar masanın etrafına bakıyor ve James yanındaki sandalyesinde homurdanarak gülmeye başlıyor. Onun gözlerini takip ederek Brad, Ringo ve Otto'ya bakıyorum, hepsinin yüzünde sevimsiz sırıtişlar var. Tanrı aşkına. Eğer arkadaşça görünmeye çalışıyorlarsa, işe yaramıyor. "Akşam yemeği için arkadaşlar," diye bitiriyor Lennox.

"Hey, Bayım, gidebilir miyim?" Daniel scooter'ının ayağını tekmeleyerek Danny'nin yanına gidiyor ve ona dua eden ellerini uzatıyor. "Lütfen?" O biliyor. Rose şu anda onları deniyor olsa bile, Danny'nin buralarda pantolon giydiğini biliyor. Zamanını boşa harcıyor. Pantolon kesinlikle ona uymuyor ve bunun nedeni hamile olması değil.

"Elbette yapabilirsin, evlat." Danny elini cebine atar ve bir yığın dolar çıkarır.

"Ah, gerek yok," diyor Lennox, ellerini tekrar kaldırarak.

"Adamlarımın size katılmasının bir sakıncası yok değil mi?" Danny, Tank ve Fury'ye biraz para uzatırken onları işaret ediyor.

Lennox biraz gülüyor ama kaşlarını çatıyor. "Hiç de değil. Onu ne zaman istiyorsun?" -Vikinglere bakıyor- "*Onları* eve ne zaman istiyorsun?"

Rose gülümseyerek Danny'nin önüne geçer. "Yardıma olacaksa onu kaldırabilirim?" James başını sallayarak, "Ölmek istiyor," diye mırıldanıyor.

Katılıyorum. Tank ve/veya Fury Daniel'ı eve getirecek. Onu şimdi de alacaklar. Bu çocuk onlar olmadan hiçbir yere gidemez. Tanrı bilir Barney'nin babası ne düşünüyordur.

Danny, Rose'un başının arkasına bakarak karanlık bir şekilde gülümser. "Evet, onu alacağız." Vikingler şaşkın şaşkın bakarken Danny'nin eli Rose'un ensesine uzanır ve masaj yapar. "Rose'un şu sıralar hamileliğiyle ilgili tuhaf şeylerden biri de gece on sularında canının turşu çekmesi, o yüzden zaten dışarı çıkıp biraz alacağız."

"Tebrikler," diyor Lennox, Rose'un karnına bakarak. "Asla bilemezsin."

"Ama artık biliyorsun." Danny gülümsüyor. "Seni geçireyim."

"Elbette." Lennox elini masaya doğru kaldırır. "Hepinizle tanıştığıma memnun oldum,"

diyor ve karşılığında bir dizi mırıltı alıyor. "Ben de geleceğim," diyor Rose.

"Hayır bebeğim, ayak bileklerin şişmiş." Danny onu omuzlarından tutup masaya doğru çevirdi. "Otur. Israr ediyorum." Dudakları kızın kulağına gidip tatlı tatlı öpüyor ve Lennox Benson'ı uğurlamaya gitmeden önce bir şeyler fısıldıyor.

"Ölüm tehdidi mi?" James sessizce sorar.

"Evet." Şarabımı ağzıma götürüyorum, ama oraya ulaşmıyor, kısa süre sonra yerini tekrar suya bırakıyor.

"Bu gece için bir yerli yeterli, sence de öyle değil mi?" diyor hoyratça.

Rose düşünceli bir ifadeyle sandalyeye çöktüğünde pilavımı köri ile karıştırmaya başlıyorum ama Brad'in yüzünü gördüğümde çatalım ağzımın yarısına kadar geliyor ve öksürmeye başlayıp çatalını düşürdüğünde çatalımı indiriyorum.

"Siktir git," diye hırıldayarak göğsünü yumrukluyor, gözleri masanın üzerinde geziniyor. "Şu lanet suyu uzatsana."

Esther hemen ayağa kalkıp bardağını doldurmak için acele eder, ama Brad oyalanmaz, sürahiyi Esther'den kapar ve neredeyse boğazından aşağı döker. Yüzü endişe verici bir kırmızı tonuna dönüşüyor, gözleri geniş ve sulu, alnı ıslak. Çatalımdaki köriye bakıyorum.

Ringo, "Seni lanet olası amcık," diye homurdanarak ağzına kocaman bir lokma atıyor ve iki saniye sonra Brad'e katılıyor, öksürüyor ve masanın her tarafına sıçırıyor, su sürahisini için onunla güreşiyor.

Çatalımı tabağa indiriyorum, herkes el değmemiş körilerini kurcalamaya başladığında etrafıma bakıyorum, muhtemelen hepsi Rose'u daha da üzmemekten endişe ediyor. Ama Danny öyle değil. Masaya dönüyor, oturuyor ve tabağını itiyor. Ben arkadaşşıma bakıyorum. Mutlu bir şekilde keçi yemeğini bitirmeye çalışıyor, tedirgin değil ve ısı seviyesinden etkilenmiyor.

"O şeyin içine ne koydun lan sen?" Esther daha fazlasını almak için mutfağa giderken Brad nefes nefese Ringo'dan suyu geri alıyor.

Rose omuz silkiyor, sosa bulanmış bir parça ete yumuluyor ve çiğniyor. "Tarifte içine koyulması gerektiği söylenen her şey." Telefonunu masaya vuruyor ve ekrana getirip listeyi işaret ediyor. "Birkaç tane daha Habaneros ekledim. Biri biraz cimri görünüyordu."

"Peki ya tohumlar?" Ringo bir elini yüzünün önünde çırparak soruyor. "Peki ya tohumlar?"

Rose çatalına baktı. "*Bütün* biber yazıyordu."

"Yani üç tane mi koydun?" Brad tabağını itiyor, üst dudağını karıştırıyor

peçetesiyle. "Lanet olsun, sanırım dilim kopacak."

"Eh," diye düşündü Rose, neredeyse mutlu bir şekilde. "En azından hiç kimse onu kesip çıkaramayacak."

Danny'ye dikkatle bakıyorum, sandalyesinde kıpırdandığını, gergin görüldüğünü görüyorum. Yüklü. Patlamaya hazır. Ve kurtarıcımız Daniel az önce binayı terk etti.

Diğer herkes mi? Gülmek istiyorlar. Çok gülmek istiyorlar ama belli ki hayatlarına, zamansız eğlencelerini dizginleme ihtiyacından daha fazla değer veriyorlar.

"Sadece bilmek zorundayım." Rose bir çatal dolusu köriyi daha ağzına atıyor ve çiğniyor; körinin birinin kafasını uçurmaya yetecek kadar acı biberle dolu olduğu gerçeğine kesinlikle aldırıyor. Brad ve Ringo bunun kanıtı, yüzleri parlıyor ve ıslak. Gülüyor ve ben Danny'nin patlaması için kendimi hazırlıyorum, elim James'in bacağına düşüyor ve sıkıyor, onu geri tutmaya hazırlanmak için sessiz bir mesaj. Rose çatalını bırakıp dudaklarını ıslatıyor. "Perry Adams'ın Ayı olduğunu sana düşündüren neydi?" Gözleri sadece masanın diğer ucundaki Danny'ye odaklanmış durumda. Başka kimseye değil. Sadece ona.

"İşte başlıyoruz," diye iç geçiren Otto, göz ucuyla oğluna endişeyle bakan Esther'e bakıyor.

"Sanırım benimle konuşuyorsun?" Danny kesin bir dille sorar.

"Başka kim olabilir? Sanırım buradaki herkes arasında onu en iyi sen tanıyorsun, değil mi?" Sanki birinden onay alabilecekmiş gibi masanın etrafına bakıyor. "Benden başka tabii ki."

Lanet olsun, Rose. Burnumun kenarını çimdikliyorum, kalkıp onu sürükleyerek götürmeyi düşünüyorum.

Zinnea, "Bugün su biraz esintiliydi," diye adeta çılgılık atıyor. "Martinique'e giden feribota bindim ve yol boyunca beni takip eden bir yunus sürüsü vardı. Güneş şapkamı da kaybettim." Gülüyor. "Esinti onu kafamdan aldı! Dürüst olmak gerekirse, peruğumu ve kirpiklerimi de almadığına şaşırdım."

Dudağımı ısırp Zinnea'nın eline uzanıyorum ve Goldie masanın öbür ucundan ona gülümsüyor. Teyzem gözlerini deviriyor ve şarabını yudumluyor.

"Pekala," diyor Danny, elindeki su bardağını yavaşça çevirirken, gözleri ölümcül köriyi mutlulukla mideye indiren Rose'dan hiç ayrılmıyor, "yeterli nedenimiz vardı-"

"Yani"-gülüyor- "o hıyarın, bırakın ölümcül bir suç örgütünün başına geçmeyi, beni boşaltma yeteneği bile yoktu."

Danny'nin yumrukları masaya öyle bir güçle çarpıyor ki, herkesin körileri tabaklarından çıkıp masaya sığıyor.

Bu kadar. *Elveda, sevgili dostum. Dostluğumuza sonsuza dek değer vereceğim.*

Aniden ayağa kalkar, masanın bir ucundan diğerine yürür, Rose'un sandalyesini çeker ve dirseğini tutar. "Bize biraz müsaade edin," diye homurdanarak onu villanın içine götürür.

Ve kapı arkalarından kapandığı anda Brad nefes verir. "Tanrım, bu ikisinin içine ne girmiş böyle?" Viskisini alır ve geri devirir.

"Bilmiyorum," diye nefes alıyor Esther bıkkınlıkla. "Ama onu nasıl kızdıracığını çok iyi biliyor. Bu ikisi için de sağlıklı değil."

Otto, "Oldukça kötü durumdaydı," diye söze giriyor. "Ne olduğunu bilen var mı? Dün gece yanlarından ayrıldığımızda hâlâ kızgındı ama ona yeniden aşık olmuştu."

"Ona olan sevgisi hiç *bitmedi*," diyor Goldie. "Sadece çoğu zaman sabrı tükenmiş."

"İşe gitmeliydim," diyor Zinne.

Peki ya ben? Herkes ne haltlar döndüğünü anlamaya çalışırken sessizce oturuyorum ve James'in suçlayıcı bakışlarını üzerimde hissediyorum. Göz ucuyla bakıyorum.

"Biliyorsun," diye fısıldar, tam o sırada içeriden kulakları sağır eden bir patlama sesi duyulur. "Onların sorununun ne olduğunu biliyorsun."

"İşte bir kristal kase daha gidiyor." Esther küçülerek sandalyesinden kayıyor, ben de kendiminkinden kalkıyorum.

Ama James tarafından hemen geri çekiliyorum. "Hayır Beau," diye o kadar çok uyarıyor ki, onu görmezden gelmek aptallık olur. Bu yüzden alçalıyorum ve bunu yapmamın tek nedeni Danny'nin karısına asla fiziksel olarak zarar vermeyeceğini bilmem. Ancak Rose, hamile olsun ya da olmasın, bir kedi gibi dövülecektir. "Bu masadan kalkmayacaksın," diye uyarıyor Danny, yüzü ciddi, "bana bu ikisinin sorununun ne olduğunu söyleyene kadar."

DANNY

Çok uzak. Hem de çok uzak. Kendime onun hamile olduğunu hatırlatıp duruyorum. Kendime onu sevdiğimi hatırlatıp duruyorum. Onun benim karım olduğunu. Ona elini süren herkesi katledeceğimi. Buna ben de dahilim, bu yüzden günün büyük bir kısmını kendimi yavaşça öldürmek isteyerek geçirdim.

Onu kabaca bir tabureye oturtuyorum, avuçlarımı dizlerine koyuyorum, tehditkâr yüzümü ona yaklaşıtıyorum ve hırlıyorum. "Ne yapmam gerekiyor Rose?" diye soruyorum. Biri ölmeden önce ikimizi de bu ruh halinden kurtarmalıyım. İncinmiş, anlıyorum. Diğerlerini cezalandıramadığı gibi beni cezalandırmak istiyor çünkü bunu yapabileceğini biliyor. Ve ben hepsini alacağım.

Gözleri sert, yüz ifadesi kesik, yanakları titreyerek bana bakıyor. "Hayır dedim," diye homurdanıyor.

Gözlerimi kapatıp irkildiğimi gizliyorum. "Seni duymadım Rose." Çıldırılmışım, aklımı kaçırmışım. Her şey bozulmuştu ve sadece zihnimin bana bağırıldığını, öldürmemi istediğini duyuyordum.

Öldür, öldür, öldür.

Bunu nasıl düzeltebilirim? "Özür dilerim," diye fısıldıyorum. "Bana durmamı söylediğinde seni duymadığım için çok özür dilerim. Seni bir nesne gibi hissettirdiğim için çok özür dilerim. Mutluluğumuzu tehdit eden adamı bitiremediğim için." Yanağını tutup usulca okşuyorum. "Ben de onlardan biri olduğum için çok üzgünüm."

Dokunuşumdan kaçıyor ve bu bana verebileceği en büyük acı. Reddedilmek.

Beni affedemez. Ve bu beni daha çok öldürmek istememe neden olmuyor mu? Daha yavaş.

Kaybolmuş bir şekilde mutfağa bakıyorum, merak ediyorum, şimdi ne olacak? Onsuz, ne? Neredeyim ben?

Ben kimim?

Ben sadece amacı olmayan bir katilim. Uğruna savaşacak hiçbir şeyi olmayan bir adam.

Gözlerim küçük bir bıçağa takılıyor, bıçağın ağzı hassasiyet için kısa. "Seni seviyorum Rose," diyorum sessizce, bir adım geri çekilerek. "Her karanlık, kirli, yozlaşmış, yasadışı, ahlaksız parçamla seni seviyorum." Bıçağı alıyorum ve gözleri açılıyor.

"Danny?"

Tişörtümü başımın üzerine kadar çekip bir kenara fırlatıyorum. "Duymadığın için

Sen." Bıçağı göğsüme götürüyorum ve bir tıslamayla etimi hızla kesiyorum.

"Hayır!" Bana doğru hamle yapıyor ama kolum onu geride tutuyor. Bir kesik daha.

"Kes şunu!" diye bağıyor, gözleri yaşlarla doluyor. "Danny!"

"Benim cezam, Rose."

Başka bir kesik.

Arka dişlerimi ısırıyorum, acı çok gerçek. Ama beni terk ederse nasıl hissedeceğimi bildiğim gibi değil. Onu tekrar aldığımda asla aklımı kaybetmeyeceğim. İkimizi de asla o duruma sokmayacağım. Yemin ederim. Evet, seks hayatımız her zaman ahlaksız ve çılgınca oldu, ama hiçbir zaman aklımı kaybetmedim. Onu hiç duymadım.

Başka bir kesik.

"Danny, lütfen, sana yalvarıyorum," diye hıçkırıyor.

Başka bir kesik, bu sefer diğerlerinin üzerinden geçti, göğsüm lanet bir satranç tahtasına dönüştü, kan şimdi şişman, dağınık damlalar halinde mutfak zeminine çarpıyor.

"Hayır," diye mırıldanıyor, geri çekiliyor, gözleri parçalanmış etimde geziniyor, ama travma geçirmiş yüzü beni durdurmuyor, kendimden nefret etmem beni körüklüyor, daha fazla kesmemi, daha fazla acı çekmemi, kederimi yutmamı sağlıyor.

Acının sisi içinde nefesimi tutuyorum ve Rose'un hareket ettiğini görüyorum. Bir şey tutup havaya kaldırıyor ve ben görüşümü netleştirmeye çalışarak gözlerimi kırıştırıyorum.

Bir bıçak.

Niyetini anlayamadan bir kolunu kaldırdı ve etine doğru sürükledi.

Hayır.

Bıçağımı yere düşürdüm, kendi deliliğimden sıyrılıp karımınkiyle uğraşmaya başladım. "Hayır!" İleri atılarak bıçağı elinden aldım ve onu yakalayıp kendime doğru çektim. Hızla göğsüme girip bana sarılıyor, kanla ıslanmış tenim elbisesinin kumaşına sızıyor.

"Seni affediyorum," diye hıçkırarak boynuma sarılıyor ve çıplak sırtımı çılgınca okşuyor. "Lütfen, kendine zarar vermeyi bırak."

Gözlerimi kapatıyorum ve kucağına gömülüyorum, başım çok sert çarpıyor, göğsüm zonkluyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum, sarılışımı daraltarak. "Çok özür dilerim." Bana daha sıkı sarılarak başını salladığını hissediyorum ve kapının yanında bir hareket duyduğumda gözlerimi açıyorum. Beau sahneyi, kan dağınıklığını, yüzümü, James'in arkasında durup *ne halt* ettiğini anlamaya çalışıyor. İyi ki buradalar.

Burada.

"Hastane mi?" Beau soğukkanlı ve sakin bir şekilde, sanki bu bok fırtınasının sonucunu biliyormuş gibi soruyor.

Başımı salladım. "İlk yardım kutusu dolapta."

James hiç acele etmeden yavaşça içeri girerken o hızlıca hareket ediyor. Gözleri sorgulayıcıdır. O biliyor. Ne yaptığımı biliyor ve gördüğüm endişeden nefret ediyorum. Kendimi öldürmeden önce cepheden çekilmemin zamanının gelip gelmediğini merak edeceğini bildiğim için utanarak gözlerimi kaçırıyorum, bu ister çok içerek ister kendimi parçalara ayırarak olsun. *Başka* aptalca bir şey yapmadan önce. Her iki durumda da zihnim açık.

Lanet olası deli.

"Rose, bebeğim," diyorum sessizce, onu göğsümden indirirken, elbisesi açık yaralarımın sıyrılırken havayı geri çekiyorum. "Seni temizlememiz gerek." Saçları ıslak yanaklarına yapışıyor, rimeli yüzünü boyuyor. Kolunu tutup hasarı inceliyorum ve derin yara karşısında irkiliyorum. "Seni aptal, aptal kadın," diye nefes alıyorum, burnunu çekip burnunu çekerken, önümde hareketsiz duruyor. "Doktor çağır."

"Uyuyacaktır Danny," diyor James, benim hissettiğim kadar rahatsız görünüyor. "Bununla başa çıkabiliriz." Göğsüme bakarkenki bakışları bana kendi sözlerini sorguladığını söylüyor.

Kendim umurumda bile değil. Doktor buraya sadece Rose'u kontrol etmek ve düzenli taramalar yapmak için getirildi. Kimse daha fazla kan temizleyeceğini tahmin etmemişti.

"İşte," diyor Beau, tezgâha bir kase ılık su koyuyor ve içine birkaç mendille birlikte antiseptik solüsyon atıyor.

Rose'u oturtuyorum, ellerimi birkaç mendille sterilize ediyorum ve sonra onu temizlemeye başlıyorum. "Gidip ona temiz bir elbise bulur musun lütfen?"

"Danny," diyor Beau, endişeyle. "Senin ches-"

"Bekleyebilir." Rose'un kolunu tutuyorum ve açık yaraya bakana kadar kanı temizlemek için ete dokunuyorum. Dikiş atılacak kadar derin değil ama yara bandı için de çok derin. Lanet olsun ona. "Orada biraz tıbbi yapıştırıcı var," diyorum, iki tarafı birbirine doğru iterek yapılması gereken işi ölçüyorum.

James ilk yardım kutusundan Dermabond'u çıkarıp bana verdikten sonra elini Rose'un omzuna koyup masaj yapıyor. "Ağrı kesiciye ihtiyacın var mı?"

Ben işe koyulup kesiği kapatırken ve onu sararken başını sallıyor,

Öfkemi bastırmaya çalışıyordum. Ne de olsa ben başlattım. Ona daha fazla kızgın olmam mümkün değil. Ama yine de kızgınım.

Beau elinde bir elbise ve hırkayla çıkagelir. Rose, "Teşekkür ederim," diyor ve James, Rose kana bulanmış elbisesini başının üzerine çekerken arkasını dönüyor. Şişmiş karnı yüzüme bir tuğla gibi çarpıyor ve gözlerim yeni bandajlanmış koluna kayıyor. *Benim hatam.*

"Danny?" diyor usulca, Beau'nun yardımıyla temiz elbisesini giyerken dikkatimi dağıtmaya çalıştığı belli.

Tezgâhtan hırkayı alıp onun için açıyorum. "İyiym," diyorum, kollarını kolların içine sokarken gövdemden aşağı süzülen kanı hissediyorum. "Bize bir dakika izin verir misin?" Soruyorum ve James ile Beau tek kelime etmeden yanımızdan ayrılıyorlar, ancak kapının diğer tarafında olacaklarını biliyorum. Muhtemelen benimle ne yapacaklarını tartışıyorlardır.

Rose'u oturtup önünde diz çöküyorum, parmağımı çenesine götürüyorum ve kanlı göğsümden yüzüme bakması için kaldırıyorum. Hiçbir şey söylemiyorum, sadece gözlerinin içine bakıyorum, o da bana bakıyor, dudağı hala titriyor. Kendime çok kızgınım. Sadece bana ve vücudunu nasıl idare ettiğime olan güvenini yıkmakla kalmadım, aynı zamanda kendini tekrar kesmesine neden oldum. Ona başka bir yolu olmadığını hissettirdim. Birbirimizi incittiğimiz o karanlık, tehlikeli günleri geride bırakmıştık. Birbirimizin sınırlarını zorladığımız günleri. Ama bunu geri alamam. "Bir daha asla."

"Sen-"

Parmağımı dudaklarının üzerine koyuyorum ve başımı sallıyorum. "Asla." Ondan hiçbir şey talep etmiyorum. Ne itaat ne de teslimiyet. Kendine asla zarar vermeyeceğine dair bir söz de değil. "Seni bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayacağımı söylüyorum."

Nefes alıyor, dudağı daha fazla titriyor, gözleri yeni yaşlarla doluyor. "Beni hayal kırıklığına uğratmadın."

"Seni hayal kırıklığına uğrattım Rose. *Bizi* hayal kırıklığına uğrattım. Sarhoş olarak, kontrolümü kaybederek, sinirlenerek ve kendimi keserek. Bizi hayal kırıklığına uğrattım." Eğildim ve yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "Bir daha asla." Onu usulca öpüyorum ve ayağa kalkıyorum, o da benimle birlikte kalkıyor ve ağzımla biraz daha özür dilememe izin veriyor.

"Seni temizlememe izin ver," diyor ama başımı sallıyorum, onu reddediyorum, kendime yaptığım pisliği görmenin daha fazla acısını ona yüklemek istemiyorum.

"Hayır." Geri çekilip gözlerini siliyorum, dudaklarımı yalarken burnum kırışıyor. "Ne?" diye soruyor.

"Tadın baharatlı." Acı biberin sıcaklığını hissedebiliyorum. Tanrım, Brad

hiç de dramatik değil.

"Biraz daha tekmelenebilir."

"Daha fazla mı?" Biraz gülüyorum ve eğiliyorum, parmaklarını saçlarımın arasından geçirirken dudaklarımı karnına yerleştiriyorum. "Git," diye emrediyorum, ayağa kalkıp onu çeviriyorum. "James'e ona ihtiyacım olduğunu söyle."

"Brad bundan hoşlanmayacak."

"Brad aramızda neler geçtiğini bilmiyor." "Peki James biliyor mu?" diye sorar.

"Beau'ya söyledin mi?" "Evet."

Tabii ki o yaptı. Ve James'in yüzünü gördüm. Benim için endişeleniyordu. "O zaman biliyor." Onunla kapıya kadar yürüdüm ve Brad'in nerede olduğunu ve ne yaptığını görmek için dışarı baktım çünkü Rose haklıydı. Karanlıkta olmaktan hoşlanmayacaktır. "Senin körünü yemekten ölmekle o kadar meşgul ki James'le benim ne yaptığımızı merak etmiyor." Hâlâ su emdiğini görüyorum.

Kıçına vurulan bir şaplak Rose'u Beau'yla birlikte yoluna gönderiyor ve ben James'e dönüyorum, gözlerini üzerimde hissediyorum. "Tek kelime etme."

"Yapmayacaktım." Kaseyi taze su ve antiseptikle doldurdu. James'le bu kadar iyi anlaşmamızın nedeni de bu. Sandalyeye geri dönüp oturuyorum, sırtım dimdik, göğsüm olabildiğince gergin, tıbbi kutuyu ona doğru itiyorum. "Ne yapacağız şimdi?"

"Şimdi taktikleri tartışmaya hazır mısınız?" Bir sandalye kapıp yüzüme doğru çeviriyor, oturuyor ve solüsyonu siliyor.

"Evet," diye homurdanıyorum. Son yirmi dört saattir ya çok sinirli olduğumun ya da kafamın kıcımda olduğunun gayet farkındayım.

"Önce diğerlerini içeri almalıyız."

"İyi," diye mırıldanıyorum, ağır bir eliyle beni silerken tıslıyorum. "Sana hiç hasta başı davranışlarının berbat olduğunu söyleyen oldu mu?" Kendimi sandalyenin arkasına doğru ittiğim gerçeğini görmezden gelerek, açık yaralarımındaki alkolün ısıricı acısından uzak durmaya çalışarak devam ederken gülümsemesine neden olarak soruyorum.

"Dalga geçmedin, değil mi?"

Yere bakıyorum ve hemen gözümü kaçırıyorum. "Ben bir pisliğim, biliyorum."

Mırıldanıyor, konsantre oluyor ama aynı fikirde değil. "Lennox Benson hakkında ne düşünüyorsun?"

"Hamile eşimden hoşlandığı gerçeği dışında

sikik!"

"Amcık," diye mırıldanıyor. "Evet, onun dışında."

"Sakin ol," diye homurdanıyorum, çalışan eline bakarak. "Ne demek istiyorsun?"

"Yakışıklı bir adam." James kırmızı lekeli bezi kâseye atar ve kutuyu karıştırır.

Omuzlarım düştü. "Lennox Benson bir otobüsün arka tarafı gibi görünse de fark etmezdi. Yaptığı şeyi nefret dolu bir kaltak olduğu için yaptı."

"Sanırım hamile karınızdan bahsediyorsunuz."

"Seninkinden bahsediyor olabilir miyim?"

"O benim karım değil ve hamile de değil."

Sırıtiyorum ve o da bana bakıyor, ona iğneleyici bir espriyle vurmak üzere olduğumu biliyor. O da göğsüme bir yumruk attı. "Siktir!"

"Ne diyordun?"

"Diyordum ki," diye tısladım, yaralarımın bakarak. "Sen bir amcıksın." "Ben de seni seviyorum. Bu kesikleri birbirine yapıştıracak mıyız yoksa yaralar olması gerekenden daha mı geniş?"

"Her neyse. Seninkilere kıyasla yine de oldukça acınası olacaklar." Bir yumruk daha ve gülmekten öksürüyorum.

"Ciddiyim," diyor James. "İş konuşmamız gerek."

"Evet, biliyorum." Pes ettim, yenilmiştim. "O yüzden acele et ve beni tekrar bir araya getir." Ona ters ters baktım. "Yavaşça, tamam mı?"

"Tamam, tatlım." O beni ayıklarken nefesimi tutarak tıslamaya devam ediyorum. "Sana bir şey sormam gerekiyor," diyor bana bakmadan.

"Kulağa uğursuz geliyor."

"Chaka ile bir sonraki sevkiyat hakkında konuştum."

"Ve?"

"Ona Rose'un hamile olduğunu söyledin mi?" Ben geri çekilirken bana bakıyor, bu da ona cevabını veriyor. Aslında sormasına da gerek yoktu. "Peki nereden biliyor?"

"Güzel soru amına koyayım," diye düşüncelere dalıyorum. *Kimseye güvenme*. Son zamanlarda birkaç istisna yaptım ve o istisnalardan biri şu anda beni tekrar bir araya getiriyor. O istisnalardan biri şu anda sağlam bir dost ve kankam. James'e hayatım pahasına güveniyorum ve pek çok erkek bu ayrıcalığa sahip değil.

"Her şey halloldu," diyor ve ayağa kalkıp kaseyi lavaboya götürüyor. "Üstüne bir tişört giy ve adamları çağırmadan önce ortalığı temizleyeyim."

Sandalyeden kalkıyorum, vücudumun açılışı göğsümdeki deriyi çekiştiriyor. Tişörtümü yukarı çekerken dişlerimi sıkıyorum ve yapıştırılmış yaraların üzerine düzgün bir şekilde yapıştırdığı bandajların üzerine çekerken daha da dişlerimi sıkıyorum. "Çalışma odasında buluşuruz," diyorum ve şu anda her şeyin neden bu kadar kötü acıdığını merak ederek uzaklaşıyorum.

Çünkü . . . Rose.

Ve Afrika'nın ıssız bir köşesindeki küçük bir yerleşim yerinde bulunan silah tedarikçim Chaka karımın hamile olduğunu nereden biliyor?

Ofisimdeki koltuğa doğru ilerliyorum ama aklıma daha iyisi geliyor. Masamın arkasındaki sandalyeyi düşünüyorum ve koltuğun alçak seviyesinden dolayı yüzümü buruşturuyorum. Sonunda, kıcımlı dolabın kenarına dayayarak ayakta durmaya karar veriyorum. Çeşitli viski şişelerini tarıyorum. Bir içki içebilirim. *Tanrı aşkına.*

Adamların sesini duyduğumda avucumu göğsümden çekip gövdeyi uzatmaya çalışıyorum. "Orospu çocuğu," diye nefes alıyorum, tekrar katlanarak. Bu sefer kendime haksızlık etmişim. "Oturun," diyorum hepsi içeri girerken, her biri bana şüpheli ya da endişeli bir bakış atıyor. James'in göğsümün durumu ve nasıl parçalandığı hakkında tek kelime etmeyeceğini biliyorum ama onlara söylemesi gerektiğine inanacak kadar aptal değilim. Rose'u gördüler. Beni gördüler.

Herkesin rahat etmesini bekliyorum, bu akşam ilk kez, öfke ve pişmanlık bulutu dağılmışken Goldie'nin takım elbise giydiğini fark ediyorum. Ona kaşlarımı çatıyorum, ama o doğrudan bana bakıyor, gözleri bana işe koyulmamı söylüyor.

"Bize katılmıyor musun?" Brad masamın arkasındaki boş sandalyeyi işaret ederek soruyor.

Onu görmezden geliyorum ve kendimi tahtadan itiyorum, bir grup göz beni takip ederken odada dolaşmaya başlıyorum, nereden başlayabileceğimizi bekliyorlar. Gerçeği söylemek gerekirse, hiçbir fikrim yok ve James bunu hissetmiş olmalı çünkü boğazını temizleyerek tüm dikkati ona yönlendirdi. "Her şey sırayla," diyor. "Tom Hayley Miami belediye başkanlığı için yarışıyor."

Odadaki herkes gibi ben de tereddüt ediyorum. "Şaka yapıyorsun, değil mi?" Kekeliyorum.

"Hayır."

"Lanet olsun, sanırım Adams'ı tercih ederdim." Tom Hayley mi? Tanrım, adam egomanyağın teki. Ve daha da kötüsü, James ve benden nefret ediyor, bu yüzden bunun sadece bir şekilde gittiğini görebiliyorum. Baş ağrısı. Ve o herifi öldüremeyiz çünkü ... şey, o Beau'nun babası. "Beni heyecanlandıracak başka bir şey var mı?" Ben soruyorum.

James'in yüzünden başka bir bombanın gelmekte olduğunu anlayabiliyorum. "Meksikalılara yapılacak bir sonraki sevkiyatın teslim tarihini değiştirmemiz gerekiyor."

"Neden?" Brad, James'e bunun bir seçenek olmadığını söylemek yerine sorar. Çünkü James gerekli olmasaydı hiçbir şeyi değiştirmeyi seçmezdi. Dev bir silah teslimatının şartlarını, ödemenin yarısı elinize geçtikten bir gün sonra değiştirmezsiniz. Bu iyi bir davranış değildir ve ayrıca güvensizlik yaratır. İhtiyacımız olan son şey Meksikalıların sırtımıza binmesi.

"Chaka'nın teslimatı yapacağı gün Sahil Güvenlik'in yıllık eğitim günü var. Pazartesi gününe ertelememiz gerekiyor."

"Kahretsin," diye nefes alıyorum. "Meksikalıların mallarını istedikleri gün o gün." "Tanrı aşkına," diye mırıldandı Ringo.

"Harika," diye iç geçiriyor Otto. "Eee... Meksikalılarla kim konuşuyor?" diye soruyor, içecek dolabının üzerindeki pipetleri işaret ederek.

"Çöp çekmiyorum." Brad gülüyor. "Danny pokerde ne kadar iyiye ben de kura çekmekte o kadar iyiyim." Ayağa kalkıp iki viski dolduruyor ve birini bana getiriyor. Endişe yaratmamak için kabul ediyorum ama içmeyeceğim. "Luis'le konuşacağım," diyorum elimdeki bardağa bakarak. "Konuşacağız. onu telafi et."

"Nasıl?"

"İndirim."

"Daha da mı?" Brad el değmemiş içkime bakıyor, şüphesiz içkiye ihtiyacım olduğu açıkken neden el değmemiş olduğunu merak ediyor.

"Başka bir öneriniz var mı?"

"Peki Hiatus'a temizlenmek üzere bir sonraki nakit partisi ne zaman geliyor?" diye sorarak bana cevabımı veriyor. Başka yolu yok. Anlaşmayı daha da tatlı hale getirmeliyiz, hatta daha da tatlı hale getirmeliyiz. "Nolan'a söylemem gerek."

"Luis'le konuşacağım. Değiş tokuşu yeniden düzenleriz ve sana haber veririm." Bardağı yere bıraktım, ağırlığından kurtulduğum için mutluydum. "Şimdi-"

"Bende daha fazlası var," diyor James, dikkatimi kendi tarafına çekerek. Son yirmi dört saat içinde kaçırdığım başka ne olmuş olabilir ki? "Bu sabah internette bir makale yayınlandı." Telefonuna gitti. "Natalia Potter tarafından."

Ringo, James'in telefonunu almak için elini uzatırken, "Bir gazeteci sanırım," diye homurdanıyor. Okuduğu her kelimeyle dudağı daha da kıvrılıyor. "Ne oluyor lan?" Geniş gözleri James'i bulur.

"Evet, lanet olsun," diyor James sessizce ve odadaki herkesin Ringo'ya gidip etrafında toplanmasına, onun şok olmuş dikkatini neyin çektiğini anlamaya çalışmasına neden oluyor.

Ben onlara katılmıyorum. Bir, çünkü eğilemiyorum ve iki, çünkü ne hakkında olduğunu bildiğime dair bir his var içimde. "İki adamın hikâyesini detaylandırıyor." James bana bakıyor.

"İçimden bir ses onların yasalara uyan vatandaşlar olmadığını söylüyor," diye düşünüyorum, viskiye bakarak. Birkaç kadeh içsem de etkilenmeyeceğimi biliyorum. Tanrı aşkına, on iki yaşımdan beri içiyorum. Ama Rose için? Kendini kontrol etmek. "Ne yazıyor?"

"Tam olarak mı?" Ringo soruyor ve ben gözlerimi kısıyorum. "Tamam, aynen aktarıyorum," diye devam ediyor ve dikkatini telefonuna veriyor. "İngiliz olarak bilinen azılı suçlu Danny Black ve Dedektif Jaz Hayley'i öldürdüğü söylenen Enigma lakaplı adam Miami'de kaosa neden oluyor ve görünüşe göre polis ve FBI onları durduracak güçte değil." Ringo rahatsız bir şekilde kayar. "Son alıntı."

"Peki ya ben?" Brad homurdanıyor, çok kızgın görünüyor. "Benden hiç bahsedilmiyor mu?"

"Kapa çeneni kızım," diye mırıldanıyor Goldie, kendini diğer kanepeye geri atıyor, gözleri James'in üzerinde. "İyi misin?" diye sorar ona.

"Peki." Düşünceli, gözleri ayaklarının üzerinde.

Düşünüyor. "Gazetecinin kaynağı mı?" Ben soruyorum.

"İsimsiz." James bana bakıyor. "Diğer herkese."

Ama bize göre bu onun dürtmesi. Bizi duman etmenin bir yolu. Bizi Miami'ye geri götürmek için. Polis ikimize de dokunamaz, bunu biliyoruz. *O da* bunu biliyor. Bu her şeyden çok ego ile ilgili olmaya başladı. Bir oyun. James, Beau'nun annesini öldürmediğini kanıtlayabilir. Polisin elinde benimle ilgili bir şey olsaydı, çoktan kafese tıkılmış olurdu. O makale Ayı'nın bize Potter'la bağlantıda olduğunu söyleme şekli. "Nerede olduğunu öğren," diyorum ama Otto çoktan telefonuna sarılmış. Bu beni kendim arama yapmaya itiyor.

"Ajan Higham," diyor cevap olarak, sesi biraz temkinli çıkıyor. Adını neden söylediğini bilmiyorum. Belki de bana aslında FBI'dan olduğunu hatırlatmak için.

"Higham," diyorum, odadaki diğer herkesin kimi aradığını bilmesini sağlayarak. "Yakında Miami'ye döneceğim. Bir kahve içmek için görüşmeliyiz."

"Düğününe bir davetiye ve şimdi de kahve mi? Herkes beni cebine atmaya çalıştığını düşünür, Black."

"Sen sığmazsın," diye karşılık veriyorum ve o da gülüyor. "Konuşmamız gereken birkaç şey var."

"Sokaktaki söylentilere göre emekli olmuşsun."

Diğerlerine bakarak gülümsüyorum. Hepsinin gözlerinde tanıdık bir susuzluk var. Goldie hariç hepsinin. Çok kızgın görünüyor çünkü hepimizden çok o çekip gitmek istiyordu. Ama şimdi yapamıyor. Ya da, daha doğrusu, bunu reddediyor. James'in yanından ayrılmıyor. Yani, evet, kızgın. Ayı'yı bitirdiğimizi düşündüğümde, işimizin bittiğini düşünerek çekip gitmedim. Bitmediğini bilerek ayrıldım. James'e bir keresinde söylediğim gibi, çıtayı koyarsan, onu savunursun.

Ya da ölürsün.

Çıtayı yükselttik ve ben de bu lanet herifi savunmaya kararlıyım. Alternatif bir alternatif değil. Tersanede inşa ettiğimiz sığınak geçici bir çözüm değildi. James, Enigma'dan asla vazgeçemez. Ben de Brit'ten asla vazgeçemem. İtibarla birlikte sorumluluk da gelir. Hayatta kalma ve sevdiklerinizi güvende tutma sorumluluğu. Bu hayata sırtınızı dönemezsiniz ve bu James'in de benim de öğrendiğimiz bir ders. Hayatta kalmak istiyorsak anlamaya devam etmeliyiz. Miami'nin kontrolünü elimizde tutmalıyız. Alternatifi sadece karışıklık olmayacak. Sonumuz olur. Bu, Ayı'nın hâlâ hayatta olduğunu öğrenmeden önceydi. Ruslar hâlâ dışarıda ve bu bizi oyunda tutmak için yeterliydi. Ya şimdi? Şimdi can sıkıcı bir şekilde uzayan bir işi bitireceğiz. Basit bir iş. Ama karmaşık.

Söylentiler dolaşıyor. Emekli mi oldun? Keşke silahımı asmak kadar basit olsaydı. Bıçağımı. Ya da mektup açacağımı. Ağırlığımı tekrar dolaba vererek, "Söylentiler genellikle böyledir," diyorum. Eğer durum buysa hayal kırıklığına uğrayacak çok insan olacak, ama varsayımlarda bulundukları için daha çok aptal olacaklar. Bu dünyada hiçbir şey varsayılmamalı. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

"Hayal kırıklığına uğramadım, Danny."

Oh, şimdi ilk isim terimlerindeyiz, değil mi? İlginç. Hayal kırıklığına uğramamış olması da öyle. "Bunu duyduğuma sevindim, Harry." Masamın arkasındaki sandalyeye doğru ilerliyorum ve merakım rahatsızlığımın önüne geçerek yavaşça oturuyorum. "Ben de tam başsağlığı dileyecektim."

Hafifçe gülüyor. "Ne için?"

"Miami'de işlerin çok yakında başlayacağını umuyorum. Beni dinleyin, peşinden gelmeniz gereken adam ben değilim. Sizinle temasa geçeceğim." Telefonu kapattım ve sırayla Brad ve James'e baktım. "Kesinlikle bükülmüş değil."

"Kesinlikle mi?" James sorar.

"Tamam, bükülmemiş." Bizim dünyamızda *kesin* olan hiçbir şey yok. "Sırada ne var?" Avucumu göğsüme dayayarak soruyorum.

"Goldie bize hanımefendi ve güzel haliyle güncel bir diyagram çizmek istiyor,

Düzgün bir el yazısı," diyor Ringo, bir parça kâğıt ve bir kalem alıp ona uzatarak. Goldie kabul ediyor ama homurdanıyor. Goldie'nin takım elbisesinin ortaya çıkmasıyla birlikte Ringo'nun alaycılığı da ortaya çıkar.

"Şemaya ihtiyacımız yok," diyor Brad, Goldie'nin elindeki aletleri alıp götürürken bir yandan da Ringo'ya uyarıcı bir bakış atıyor. Dışı savaşçımızın etrafında dikkatli davranan tek kişi ben değilim. Ama dikkatli *olmayan* tek kişi Ringo. Notu almadı mı?

"Herkes bana öyle bakmayı kesmeyecek mi?" Goldie havlıyor, ayağa kalkıyor ve takım elbise ceketini çekiyor, sanki herkese aslında bir takım elbise giydiğini hatırlatmak istercesine. Elbise değil.

"Gördün mü," diye homurdanıyor Ringo, hepimize aptalmışız gibi bakarak. "Bundan hoşlanmıyor." Goldie'ye doğru yürüyor, yumruğunu kaldırıyor ve pazusuna bir yumruk indiriyor. Goldie de karşılığında Wladimir Klitschko'nun ayaklarını yerden kesecek bir yumruk atıyor ve Ringo'yu bir bez bebek gibi ofisin bir ucundan diğerine uçuruyor. Bir gümbürtüyle yere düşüyor ve şimdi daha da büyük olacak olan kocaman burnunu tutuyor. Şişmiş. Muhtemelen bir çift siyah göz de. "Sik beni," diye inliyor.

Gözlerimi yerdeki Ringo'dan Goldie'ye çeviriyorum ve onun gözlerindeki parıltıdan kesinlikle nefret ediyorum. "Git," diye emrediyorum, ona doğru yürüyorum, onu fiziksel olarak geri çevirerek ve kapıya doğru yürüterek kelimenin tam anlamıyla hayatımı kendi ellerime alıyorum.

"Ben iyiyim," diye karşı çıkıyor ve beni uzaklaştırmak için omuzlarını kıvrıyor. "Çekil üstümden yoksa-"

"Ne?" Yüzüne karşı ayağa kalktım, agresif bir şekilde değil, ama hiçbir bok almayacağımı açıkça belirttim. Diğer erkekler gibi mi muamele görmek istiyor? Öyle olsun. Bunun için buradayım. "Dürtülerini kontrol et ya da bu ofisten defol git." İkiyüzlünün tekiyim, biliyorum. "Anlaşıldı mı?"

Bir kez başını sallıyor ve keskin bir şekilde. "Temiz."

"Otur lan yerine." Kızgın değilim. Sabrım tükenmedi. Sadece Goldie'ye istediğini veriyorum. *İhtiyacı* olanı. Eşitlik. Onaylanma. Ringo yerden sürünerek kalkıp ona katılırken burnunu yokluyor ve elini kontrol ediyor, koltuğa doğru eğilirken ona kıvrılmış bir dudak uzatıyor.

Şimdi, nerede kalmıştık? "Hayvanat bahçesinde fazla hayvan kalmadı," diyorum masanın üzerine tüneyerek. "İrlandalıların ortadan kaldırılmasıyla Ayı'nın uyuşturucu işinin sona erdiğini varsayacağız."

"Şimdilik," diye ekliyor James.

"Şimdilik." Rütbeleri yükselecek adamlar olacak, çılgın bir

Vince Roake'nin yerini doldurmak için çabalıyor. "Polonyalıların gönderdikleri kadınları nerede tuttuklarını hâlâ bilmiyoruz." Ya da onları *nasıl* gönderdiklerini.

"Onları Kenny Spittle'ın yönettiği bankanın kasasında saklamadıklarını varsayarsak." Otto kaşlarını kaldırır.

Brad, "Onlar kadın, peri değil, Tanrı aşkına," diye mırıldanıyor. "Uyuşturucu ve silahlar bankada tutuluyor ya da tutuluyordu. Köpekbalığı Polonyalılar adına vuruyor ve Öküz, Sandy ve Volodya Ruslar adına kazanıyor."

Kazandım.

Ruslar bu küçük rahat düzenin silah tarafını yönetirken, kesinlikle kazanıyorlar. *O* ağacın tepesindeki piçlerin hiçbirini indirmedik ve şimdi kukla efendilerinin ölmediğini bildiğimize göre? Yanaklarıma üflüyorum ve bir elimi yüzümde gezdiriyorum. Bankaya kadar gülerek gitmiş olmalılar. Kenny Spittle'ın bankasına. Kaşlarımı çatarak Otto'ya bakıyorum. "Bankada hiç hareket yok mu?" diye sordum.

"Hiçbir şey yok. Kimse girmiyor, kimse çıkmıyor." "Peki Kenny Spittle?"

"Planlanmış yıllık izni bitmek üzere olmasına rağmen hâlâ konteynırda. İşe dönmediğinde bankadaki meslektaşlarının sorular sormaya başlaması uzun sürmeyecek. Leon onu her gün besliyor ve suluyor."

"Neden?" James sorar. "Öldür şu pisliği."

Kendi kendime gülümsüyorum. "Ve sen bana aceleci *olduğumu* mu söylüyorsun?"

"Oliver Burrows'un eski dostumuz Ajan Spittle'ın öldüğünü bilmesinin tek yolu, ceset olmadığı için oğlu Kenny'nin ona söylemiş olmasıdır."

Düşünceli bir şekilde mırıldanıyorum. "Higham araya girdikten sonra istasyondan ayrıldığınızda Burrows sizi takip etmedi ama Tazı etti." James'in çabucak havaya uçurduğu The Hound'u daha da aptal yerine koydu. "Telefonunda bir hareket yok mu?"

"Fısıltı bile yok," diye onaylıyor Otto.

Görünüşe göre kimse aktif değil ve Ruslardan da hiçbir iz yok, ne Sandy'den ne de Volodya denen heriften. Ölmemiş ama hâlâ yüzünü göstermiyor. "Bence Luis'in siparişinde kesinlikle biraz daha indirim ihtiyacı var," diye düşünüyorum James'e bakarak. O da beni duyarak başını sallıyor. Eğer kukla ustası batı cephesinde sessizlik istiyorsa, biz de dikkat çekeceğiz ve dikkat çekmek için sert bir rekabet gibisi yoktur. Ya da birini saklandığı yerden çıkarmak için.

"Sence telefondaki sessizliğin nedeni Kenny'nin elimizde olduğunu bilmeleri mi?" Ringo sorar.

"Ya da onu yakalayabileceğimizi *düşünüyoruz*."

"Yakında onu aramak için bankaya gelecekler. Evini de kontrol altına aldığınızdan emin olun. Tersane tamirâtı nasıl gidiyor?"

"Tamamlandı," diye onaylıyor Otto.

"Güzel." Çünkü buna ihtiyacımız olacak. Bakalım Miami'yi uyandırabilecek miyiz?

GÜL

Havuzla doğru ilerleyip kenarına oturduğumda tüm gözler üzerimdeydi, çıplak bacaklarım sallanıyordu. Birkaç dakika boyunca kimse tek bir kelime bile mırıldanmadı, ta ki Brad körüğünü bir kez daha dürterek sessizliği bozana kadar. Ortamı yumuşatma çabası takdirle karşılandı ve ben de omzumun üzerinden küçük bir gülümseme göndermeyi başardım.

Yarım saat sonra hâlâ buradayım, avuç içim kolumun üzerinde, pişmanlığım da baş ağrım gibi yoğun. Beau'nun sudaki yansımasını görüyorum ve körlemesine elimi kaldırıyorum. Elim tutuyor ve omzunu omzuma bastırarak bana katılıyor. "Bu işte yalnız değilsin," diyor sessizce, ayakları suyun içinde salınmaya başlıyor. Kafamı kıcımdan çıkarmaya ya da her şeyin benimle ilgili olmadığını ima etmeye çalışmıyor, sadece benim için burada olduğunu hatırlatıyor.

Cevap olarak elini sıkıca kavriyorum ve bir süre rahat bir sessizliğe gömülüyoruz. Ne düşündüğünü merak ediyorum. Mutsuzluğunun kaynağı kısa süre önce hala yeryüzünde dolaştığını ilan etmişken nasıl bu kadar istikrarlı görüldüğünü merak ediyorum. Hala hepimizle alay etmek için burada. Ama Beau'yu tanıdığım kadarıyla, kederini iyi saklıyor. Benim aksime. Ağırlığını etrafa atmaya ve kocamın hayatını olduğundan daha da zorlaştırmaya kararlı görünüyor. Allah beni kahretsin. Yüzeyin altında fokurdayan şeytanlara lanet olsun. Özgürlük ve mutluluk hayatımın kenarlarını gıdıklamaya devam ediyor ve sonra geri çekiliyor, beni kaçığımı düşündüğüm dünyaya maruz bırakıyor. Allah *belalarını* versin.

Evliliğimizde, öfkelenen hep ben oldum. Misilleme yapan. Aklımı kaybederim. Danny'nin seks yaparken tüm varlığını kaybetmesi ve umutsuzluğumun işaretlerini okumaması bile onun ruh hali hakkında çok şey söylüyor. O kadar sarhoş olması da öyle. Kendinde değil. Savunmasız görünüyor ve bu benim kocam değil. Olmasını da istemiyorum.

"Yardım etmek için ne yapabilirim?" Beau sessizliği bozar.

"Bir dahaki sefere doğru adamı mı öldüreceksin?" Ona gülümsüyorum ve o da gözlerini deviriyor. "Şaka yapıyorum."

"Hayır, değilsin."

O haklı, ben değilim. Beau, her şeyin bittiğini düşündüğümüz birkaç kısa hafta boyunca dinginliğin yürüyen bir örneği gibiydi. Bunu onun için tekrar istiyorum. Bunu hepimiz için istiyorum. Ona bakıyorum, acaba şimdi o dinginliği taklit mi ediyor diye merak ediyorum, çünkü hala çok sakın ve dürüst olmak gerekirse bu beni biraz aşağılık hissettiriyor. O bir kuğu mu, zarif ve dünyayla birlikte ama

Yüzeyin altındaki delilik mi? "*Nasılsın?*" diye soruyorum, o da başını eğiyor, eğleniyor. Belki de bahsettiği meditasyonu denemeliyim.

"Berbat olduğumu söylesem daha iyi hisseder miydin?"

"Evet."

"Korkunç."

Onu dürtüyorum, o da gülüyor. Şimdi de biz mi olduk? Mafya adamlarının eşleri. Sert yüzlü, dirençli ve ölümüne korkan ama bunu gösteremeyen? En azından dış dünyaya. Ruh halim en yakınımıdaki insanlar için çok açık. Ama Daniel'a değil. Daniel'a asla. O çocuk için bulabileceğiniz en iyi aktris benim. "Neden onunla evlenmiyorsun?" Sağ elindeki yüzüğe uzanarak soruyorum. Bu bana hiç mantıklı gelmiyor. James onu şiddetle seviyor, Beau da onu.

"Sana zaten söyledim."

Dahası da var. Olmak zorunda. "Lawrence'ın Dexter'dan haberi var mı?"

"Tanrım, hayır. Dexter'ın onu terk ettiği gerçeğiyle barışık. Eğer bilseydi James onu öldürmüştü ..."

Anladım. Omzumun üzerinden bakıyorum ve masada Goldie'yle birlikte hiç erkek olmadığını görüyorum. Çağırdılar. Miami'ye cehennemi yağdırmaya hazırlanıyorlar.

"Her şey yoluna girecek," diyor Beau.

"Öyle olmalı." Çünkü Danny'nin Rose'u değilsem ben kimim? İrkiliyorum, elim otomatik olarak karnıma gidiyor, zihnim bana Daniel'ın yüzünün mükemmel görüntüsünü veriyor. Benim neyim var böyle? Ben herkesten önce çocuklarımla çocuğuyum, Danny'ninki de dahil. Başka türlü süsünü istemezdi. Ama bu acı bir gerçek, Danny sayesinde şu an olduğum kişiğim ve onsuz bunu sürdürebileceğimden emin değilim. "Onlarla Miami'ye dönecek misin?" Beau'ya soruyorum, belki de bunun iyiliği için, çünkü başka seçeneğimiz olacağından emin değilim. Gerçi itiraf etmeliyim ki, adamların hangi seçenekte karar kılacağından emin değilim. Bizi burada, gözetimlerinden uzakta ama tehditlerden de uzakta bırakacaklar. Ya da bizi yanlarına alıp gözetimlerine yakın ama tehlikenin tam ortasında bir yere götürecekler.

"Geri döneceğim," diyor Beau.

"Sanki bu kararı sen verecekmişsin gibi konuşuyorsun." Gülüyorum ve o da başını eğiyor, kaşlarını kaldırıyor, dudaklarını büzüyor.

"Oh, o benim," diyor kesinlikle. "Biliyor musun Rose, bir keresinde seni Hiatus'a kadar takip ettiğimi hatırlıyorum. Hatırlıyor musun? O gün sahile gitmemize izin verdiklerinde?"

"Evet, hatırlıyorum." Beau'yu şimdiki kadar iyi tanıımıyordum. Onu kıyıda durmuş, gözleri kapalı güneşe bakarken izlediğimi ve daha önce hiç bu kadar kırık bir kadın görüp görmediğimi merak ettiğimi hatırlıyorum.

"Ve sana baktım ve kendi kendime ne kadar birlikte olduğunu düşündüm. Ne kadar güçlü. Dikkate alınması gereken bir kadın gücü."

Gülümsemem ironik. "Ben de şimdi senin için aynı şeyi düşünüyorum."

"İkimiz de lanet olası yoyolar gibiyiz. Güçlü, zayıf, kararlı, yenilmiş. Sanırım erkeklerimizin oldukları gibi oldukları ve bizim de uğraştığımız şeylerle uğraştığımız bir dünyada bu beklenen bir şey." Kolu omuzlarıma dolanıyor ve beni kendine çekiyor. "Ama birbirimize sahibiz."

Gülümsüyorum. Bu durdurulamaz. Birbirimize sahibiz ve onsuz ne yapardım bilmiyorum. "Seni seviyorum, Beau."

"Sen de öyle. Ve eğer ben Miami'ye dönüyorsam, sen de dönüyorsun."

"Tamam," diye kabul ediyorum, çünkü tüm bu belirsizliğin arasında şüphe götürmez bir şey biliyorum. Bana sarılacak, beni rahatlatacak ve ihtiyacım olduğunda kafamı kıcımdan çıkaracak arkadaşım olmadan bu dünyada hayatta kalamam. Sadece Danny'yi ikna etmem gerekiyor. İçimden bir ses bunun zor olacağını söylüyor.

Beau beni cesaretlendirerek ayağa kalkmaya başladı. "Hadi, köri yedikten sonra herkesin hâlâ hayatta olup olmadığını kontrol etmeliyiz."

"Körüm harikaydı. Neyiniz var sizin?"

"Rose, o şey" -masaya doğru yürürken tencereyi işaret ediyor- "ölümcül bir silah olarak sınıflandırılabilir."

Esther'in yanında alçalıyorum, gözlerinin benimle birlikte alçaldığını hissediyorum. "Oğlum hâlâ hayatta mı?" diye soruyor şarap kadehini sapından çevirerek.

"Otto mu?" Kayınvalideme, oğlunu kızdıran tek kişinin ben olmadığını hatırlatarak karşılık veriyorum. Gülümsememi ona çeviriyorum. "İkinizin arasında neler olduğunu bana anlatacak mısınız?"

"Hayır." Esther birdenbire benimle ilgilenmemeye başladı. "Zinnea, yarın gece sahneye çıkacak mısınız?"

"Evet, sevgilim, kesinlikle öyleyim. Size bir masa ayırayım mı?"

"Neden yarın gece burada olacağımız gibi konuşuyoruz?" Ben soruyorum. "Kalmayı planlamıyorsan tabii?" Esther'e bakıyorum, onunla konuştuğumu bildiğinden emin olmak için. Danny Miami'deyken onun St. Lucia'da kalma ihtimali yok. Tabii o talep etmedikçe.

"Ben kalmıyorum," diye ağzından kaçırıyor düşünmeden. "Oh iyi, ben de kalmıyorum," diye cevap veriyorum.

"Böyle bir seçeneğin var mı?"

"Seviyorum." Parlak bir şekilde gülümsüyorum. "*Sen seviyor musun?*"

"Bazen yüzünü tokatlayabilirim."

Burnum kırışıyor ve eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. "Ben de seni seviyorum anne," diyorum ve ben geri çekilirken gözlerini deviriyor. Onu kızdırdığımı biliyorum. Bazen gerçekten yüzüme bir tokat atmak istediğini de biliyorum. Ama aynı zamanda endişemi takdir ettiğini de biliyorum çünkü o da bunu hissediyor.

"Zinnea biraz daha şarap koyarak, "İlgilenen olursa diye söylüyorum, Miami'ye dönmeyeceğim," dedi.

Bakışlarını teyzesine çevirdiğinde Beau'nun yüzünde bir şok ifadesi beliriyor. "Ne?" İçinde yükselen paniği görüyorum. Aynı zamanda bunu şiddetle bastırmaya çalıştığını da görüyorum. "Kiminle meditasyon yapacağım?"

"Bana ihtiyacın yok, sevgilim," diyor Zinnea, eli masada Beau'nun elini buluyor. "Bugünlerde seninle ilgilenen sevimli, muhteşem bir psikopatın var."

Ben ve Esther'den küçük bir kahkaha patlaması kaçıyor, ama Beau'nun gözleri daralıyor, etkilenmiyor. "James-"

"James'ten değil. Rose'dan bahsediyorum," diye takılıyor Zinnea ve Esther daha sert gülerken ve Beau gülümserken ben ona bakakalıyorum. "Bu kadar kızgın görünme hayatım."

Ben mi? "Ben-"

"Ne? Bana daha fazla yemek pişirerek işkence mi edeceksin?"

Esther artık dağılıyor, Beau gülmemek için kendini zor tutuyor ve ben öfkeliyim. "Bu köri ödüle layık," diyorum sinirlenerek.

"Kes şunu." Zinnea sadece bir drag queen'in yapabileceği en dramatik şekilde gözlerini deviriyor. "Şeytan bile çok sıcak olduğundan şikayet etti."

Gözyaşları. Gözyaşları var ve ben bile, ne kadar ağağılanmış olsam da, kahkahaların üzerime çöktüğünü hissedebiliyorum. Ve sonra hayatımı dünyalara değişmeyeceğim böyle anlar oluyor. Arzuma boyun eğiyorum ve onlarla birlikte dağılıyorum, Esther elimi sertçe sıkarken gözlerim sulanıyor, karnım ağrıyor.

Ve sonraki beş dakika boyunca hepimiz kontrolsüzce gülüyoruz, vücutlarımız Arkamızda bir hareket duyana kadar sarsıldım, nefes nefese kaldım.

Omzumun üzerinden bakıyorum, villadan çıkan adamları görüyorum ve tüm gülüşmeler sanki hiç burada olmamış gibi yok oluyor. Her birinin yüzünü değerlendiriyorum ve gördüklerimden nefret ediyorum.

Amaç. Öldürmeye

bağlılık.

Danny aniden beni bulduğunda dik oturdum ve zayıfça gülümsedim.

Miami'ye döneceğini açıklayıp beni burada bırakacağından korkuyordu. Daniel ve beni şehirden yeterince hızlı çıkaramadı. Bizi bu kadar çabuk geri götürmeye hevesli olacağını sanmıyorum. Ve bu da halledilmesi gereken bir başka küçük sorun. Oğlumuz. Bu noktaya kadar onu hayatımızın dehşetinden korumayı başarmış olmamız bir mucize. Şimdi ne olacak? Aptal değil, her geçen gün daha da meraklanıyor ve iki sakallı dağın her hareketini izliyor olması büyük bir tehlike işareti.

Danny masanın diğer ucunda, benden en uzaktaki yerine oturuyor ama gözleri dikkatle beni izliyor, ışık yüzüne her vurduğunda yara izi parlıyor gibi görünüyor. Suyunu alıyor, arkasına yaslanıyor ve beni izlemeye devam ediyor. Garip bir şekilde, kocamın sorgulayıcı bakışları altında kendimi savunmasız hissediyorum. Buz gibi gözleri yakıyor. "Ne?" Ağzımı açıyorum ama hiçbir şey duymuyorum, dudaklarında bir kıpırtı bile yok. Lanet olsun ona, ne düşünüyor?

Brad sandalyesini çekmeyip masanın altına iterek, "Sanırım eşyalarımı toplamaya gitmeliyim," dedi.

Ringo kocaman burnunu tabağına doğru çevirerek, "Ben de," diye homurdanıyor. "Yemek için teşekkürler."

Aralarına baktım, afallamıştım. "Nereye gidiyorsunuz?" Ne saçma bir soru. "Yani" -başımı sallıyorum- "şimdi mi gidiyorsun?"

"Sabahleyin."

"Peki ya sen?" Danny'ye bakarak soruyorum. "Ne zaman gidiyorsun?"

Suyunu rahatça yudumluyor, fazlasıyla rahat görünüyor. Bir tek o var, Diğer herkes gerilmiş, havai fişekleri bekliyordu. Sonra ayağa kalkıp masanın benim tarafıma doğru yürümeye başlıyor ve korkum katlanıyor. Beni sakinleştirmeye geliyor. Ya da beni burada bıraktığı için öfkeyle villanın etrafında zıpladığımda beni tutmaya. *Cesedimi çiğneyerek*. Kocamın yüzüne düşen çelik perdeye bakılırsa bu kesin bir olasılık.

Beau'ya bakıyorum ve yüz ifadesi bana sakin olmamı söylüyor.

Havalı ol, havalı ol, havalı ol.

"Gitme zamanı," diye cıvıldaayan Brad, Ringo ve Goldie'nin ardından aceleyle çıkar.

"Evet, çok güzel bir akşam oldu." Zinnea ayağa kalkar, şarabının geri kalanını devirir ve topuklarının üzerinde koşarak uzaklaşır. Ancak James, Beau, Esther ve Otto masadan kalkmayı reddederek masada kalırlar. Muhtemelen Danny'nin yalnız ölmesine izin vermenin insanlık dışı olduğunu düşündükleri içindir.

Sandalyemden kalkıyorum, bir varlık göstermek istiyorum, kocamın eğlenceli bulduğu bir şey. "Yumruklarını indir Rose," diyerek beni uyarıyor.

Ellerimi gevşetiyorum, açıkçası top gibi olduğunu fark etmemiştim. "Beni burada bırakıp Miami'ye gitmiyorsun."

Bana ulaşıyor, etrafımı sarıyor, ellerini omuzlarıma koyuyor ve beni sandalyeye geri itiyor. Sonra eğiliyor ve ağzını kulağıma dayıyor. "Biliyorum," diyor ve kulağımın memesini öpüyor. Rahatlayan tek kişi ben değilim. Görünüşe göre tüm masa rahatlıyor. *Tanrı'ya şükür*. Etime masaj yapmaya başlıyor ve ellerim onunkilerin üzerine uzanıyor, rahatlamam yerini memnuniyete bırakıyor. Garip, değil mi, haftalar önce benzer bir durumla karşı karşıya kaldığımda, beni sığınağımdan nefret ettiğim bir şehre sürüklediği için çok kızmıştım. Ama sığınağımın aslında Danny olduğunu öğrendim.

"Sorun değil o zaman," diyorum kendi kendime başımı sallayarak, sesim tahmin ettiğimden çok daha emin çıkıyor. Bir bit yeniği olabilir mi? "Ve beni malikaneye kilitlemeyeceksin."

"Biliyorum."

Öyle mi? "Seve seve silah taşıyım." "Taşıyacaksın."

"Peki ya Vikingler?" Beau'ya bir bakış atarak soruyorum. O da James gibi hafifçe gülümsüyor.

Danny omuzlarıma masaj yapmaya devam ederek, "Gerektiği gibi dağıtılacak," diyor. Neler oluyor böyle? Sanki kişilik nakli olmuş gibi.

"Bir şey mi kaçırıyorum?"

"Ne gibi?"

Esther'e bakıyorum, o da aynı derecede şaşkın bir şekilde omuz silkiyor. "Sen söyle." Birden kurşun geçirmez mi oldum?

"Mutlu eş, mutlu hayat," diye mırıldanıyor.

"Tamam," diyorum ve sandalyemden kalkarak ellerini omuzlarımdan çekmesini istiyorum. "Neler oluyor?"

"Hadi gidelim," diyor James, Beau'yu alıp hızla dışarı çıkıyor. "Ne?" Beau soruyor, James'in gücünün kölesi gibi görünüyor, yapamıyor Onu götürmesini engellemek için. Bu çok saçma. Bir kol darbesi ve tekmeyle durumu tersine çevirebilirdi. Tabii ki endişelerim artıyor, özellikle de Otto Esther'le birlikte gideceğini açıkladığında.

Ve sonra sadece ikimiz kaldık, Danny ve ben. Elleri omuzlarıma bulup beni sandalyeye geri itiyor ve çömeldiğinde korkunç bir şekilde irkiliyorum, çenesi gergin. Göğsü. Onun güzel, pürüzsüz, parçalanmış göğsü. Boğazımda bir yumru oluşuyor ve onun T'sini alırken kendimi cehenneme kadar lanetliyorum.

Sanki kendime biraz daha işkence etmem gerekiyormuş gibi gömleğimi yukarı çekiyorum.

Göğsü ağır bir şekilde sargılı, bu yüzden hasarı göremiyorum. Ama ben görüyorum. Buna ben sebep oldum. Sakatlanmasına. Acısına.

Yavaşça elimi tutuyor ve göğsünü tekrar örtüyor. Gözlerimi onunkilere dikiyorum. Bugün hâlâ buz mavisinin nasıl bu kadar sıcaklık yayabildiğini anlayamıyorum. Yine de işte burada, sıcak mavi içimi yakıyor. Bu benim kocam. Kendinden emin ve kontrollü. Bu, anında etkilendiğim adam, benim bir versiyonumu yansıtan karanlık yaratık, ama ironik bir şekilde, aşık olduğum karanlığın ötesinde gördüğüm savunmasız, kayıp adamdı. Bu sabah gördüğüm adam. Bu düşünceden irkildim ve Danny onu yakaladı.

"Bir daha asla Rose," diye yineliyor, iki elimi iki elinin arasına alarak onun.

Onun için ağlayabilirim. "Kes şunu," diyorum. "Kes şunu." Ondan kurtulmaya ihtiyacım var.

Bu kendinden nefret etme. Sorumluluğun bir kısmını ben almalıyım. Bir adamı bulup öldürmek kocam için bir ıstırap nedeni değil, ama bunun benim üzerimdeki etkisi öyle. Onu umutsuzluğunda desteklemeliydim, tekmeleyip daha fazla stres yaşamasına neden olmamalıydim, çünkü umutsuzluğu benim için duyduğu endişeden kaynaklanıyordu. Öğrenemedim mi?

Hafifçe başını sallıyor, "Sana bir hediyem var." "Benim hediyem sensin. Başka bir şeye ihtiyacım yok."

Gülümsüyor ama gönülsüzce. "Sana karşı bu kadar dikkatsiz olmamalıydim. Kendimden geçmemeliydim. Tamamen farkında olmalıydim ama değildim."

Ve biliyorum ki bu sadece onun öfkesini ve amacını artıracaktır. Tanrı düşmanlarına yardım etsin.

"Beni terk etseydin," diye devam ediyor ellerimi avuçlarının içinde sıkarak, "seni suçlamazdım. Ama yapmaman için sana yalvarıyorum Rose, çünkü sensiz bir hayat benim yaşamak istediğim bir hayat değil."

Ellerimi onunkilerden çekiyorum ve çömelmiş bedenini kendime doğru çekiyorum, yaralarına baskı yapmamak için ona dikkatlice sarılıyorum. "Seni asla terk etmeyeceğim."

"Güzel. Yani hediyemi kabul ediyorsun."

"Nedir bu, tokat mı?" Şaka yapıyorum, boynuma karşı gülümsediğini hissediyorum.

Geri çekiliyor ve arka cebine uzanıp bir şey çıkarıyor, bana doğru tutuyor.

Bir yüzük.

Kaşlarımı çattım. "Evlenme mi teklif ediyorsun, çünkü seninle zaten iki kez evlendiğime eminim."

"Karımın espri anlayışı beni nasıl da heyecanlandırıyor." Burnu kırışıyor ve dudaklarıma sert bir öpücük kondurarak içeri giriyor.

"James'le birlikte alışverişe mi gittiniz?" Ağzının etrafında dolanarak soruyorum, öpüşmemize ara verip merakla başını eğmesine neden oluyorum. "Beau'ya tekrar evlenme teklif etti," diyorum o sormadan önce. "Hayır dedi ama yüzüğü takıyor."

"Hayır, birlikte alışverişe gitmedik." Dudakları tekrar dudaklarıma yapıştı, beni bir amaç uğruna öpüyordu ve tabii ki ben de onu doyana kadar şımartıyordum, ama itiraf etmeliyim ki ona da defalarca söylediğim gibi, sonsuza dek ona tıkinabilir ve asla doyduğumu hissetmeyebilirdim. "Şimdi, bize dönelim." Yüzüğü kaldırdı, ben de baktım. "Merak ediyorsan söyleyeyim, bu bir sonsuzluk yüzüğü."

Komik, ben de merak *ediyordum*. "Sonsuzluk," diyorum yakutu parmağıyla başparmağı arasına bırakarak. "Bu, kabul edersem sonsuza kadar seninle kalacağım anlamına mı geliyor?"

"Cazibeme boyun eğip sigorta poliçesi olarak seni Aria'nın kumarhane katından almama izin verdiğinde bunu zaten kabul etmiştin."

Başımı arkaya atarak yüksek sesle gülüyorum. "Ah evet, beni kaçırdığın zaman." Eğlencemin kıkırdamaya dönüşmesine izin veriyorum ve başımı eğiyorum. Onu gülümserken buluyorum. Ne kadar güzel bir gülümseme. Elimi tutup yüzüğü parmağıma takarak nişan ve evlilik yüzüklerime eklerken ağzıma bir öpücük konduruyor. Yüzüğe bakıyor. "Sende görmek istediğim tek kırmızı bu," diyor sessizce yakutu okşarken ve bana bakarken hafifçe içime çekiyorum, yara izi parlıyor. "Ciddiyim Rose." İkimizin de başkalarının elinden aldığı zararlar, *birbirimize* verdiğimiz zararlar. Artık bitiyor.

"Bu senin için de geçerli."

"Anlaştık." Dudaklarımız birleşiyor ve ayağa kalkıyor, beni kendisiyle birlikte yukarı çekiyor ve beni vücuduna kaldırmak için kalçalarımın altına uzanıyor. Her uzvumu ona sarıyorum ama dişlerinin arasından hava emdiğinde tutuşumu gevşetiyorum. "Sorun yok."

"Öyle değil-"

Dudakları dudaklarıma çarpıyor ve bizi villaya götürüp beni yatağa yatırırken, kolları başımın iki yanında ve dizleri kalçalarımın iki yanında, onu tutarken kendimi ağzının dikkatinde kaybediyorum.

Çünkü . . . kesikler.

Yuvarlak göbeğim değil. Benim yüzümden orada olan kesikler yüzünden.

Bu sefil düşünceleri bir kutunun içine itmek için elimden geleni yapıyorum, ama o

Hissettiğini bildiğim tüm hayranlığıyla beni öperken tek düşünebildiğim ona ne kadar stres yarattığımı. Ne kadar endişelendirdiğim. Ne kadar acı çektiği. Eğer bir yük olmasaydım, Ringo ve Brad gibi bavulunu hazırlardı. Umursamadan, endişelenmeden fahişelerle sikişirdi. Güvenliğim onu rahatsız etmezdi. Savaş alanına dönmeden önce karısını yatıştırmasına gerek kalmazdı. Özgür olacaktı.

Başım doğal olarak sallanıyor, vücudum doğal olarak geriliyor ve Danny anında geri çekilip bana bakıyor. Gülümsüyorum. Ezik bir gülümseme olmalı çünkü gözleri kısılıyor. "Konuş," diye emrediyor ve suratımı asıyorum. "Şimdi Rose."

"Ben bu ilişkiye ne katıyorum?" Açıkça kocamı şaşırttığım kadar kendimi de şaşırtarak ağzımdan geçiriyorum. Mavi gözleri yuvarlak ve emin değil. İçimi çektim. "Hayatını daha da zorlaştırıyorum." Az önce parmağıma taktığı yüzüğü kaldırıyorum ve o da sanki temkinliymiş gibi yüzüğe bakıyor. "Sana paraya, zamana, strese mal oluyor ve karşılığında ne alıyorsun?" Kesinlikle sunacak hiçbir şeyim yok. Hiçbir yeteneğim yok. Hiçbir özelliğim yok. Tanrım, neden bunu sadece şimdi düşünüyorum? Ben tam bir tükenişim. Bende ne buluyor ki?

Zavallı adam tamamen kaybolmuş görünüyor, kaşları çatık. Harika. Demek o da aynı şeyi merak ediyor. Acı ve sıkıntı dışında benden ne elde edecek? Yenilmiş ve ağır bir başarısızlık duygusuyla altında kıvranıyorum, kurtulmaya çalışıyorum, garip sessizlikten kaçmak istiyorum. Ama Danny vücudunu benimkine doğru indiriyor ve sert, mükemmel biçimli karnı aniden yuvarlaklaşan karnıma baskı yapıyor, sakat göğsü göğüslerime bastırıyor. Rahatsızlık içinde tısladığında ve çenesi gerildiğinde, gözlerimin içine derin derin bakıyor. "Sen," diyor yavaşça alçalarak ve ağzını benimkinin köşesine dayayarak. "Seni anlıyorum."

Ağlayabilirim. Bir zamanlar, *bana* sahip olmak özgürlüğe sahip olmak demektir. Artık değil. "Çok tatlısın ama benden *tam olarak* ne elde ediyorsun?" Ondan ne aldığımı biliyorum. Sevgi, güvenlik, özgürlük, mutluluk. Her ne kadar son ikisi bugünlerde düzensiz olsa da. Şüpheli de olsa geçimini sağlıyor. Bize bakıyor. Lanet olsun, ben tam bir yer israfıyım. "Anlat bana."

"Birkaç adam öldürmek istiyorsun, çünkü bunu yapabileceğine inancım tam." Çenesini okşuyor ve bana çenesine vurduğum onca darbeyi hatırlatıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Ciddiyim Danny. Beau'ya bak."

"Peki ya o?"

"Başlangıç olarak, o eski bir polis. Eğitimli, kalifiye. Süsleme yapabilir, jimnastik yapabilir, dövüş sanatları yapabilir ve unutmayalım ki-"

Eli ağzımın üzerine düşüyor ve beni susturuyor. "Sen benim karımsın. Sen benim sevgilimsin. Sen benim en iyi arkadaşımsın. Benim her şeyim ve her şeyimsin, Rose Lillian Black." Öpücükler yüzümün her santimini kaplıyor. "Ama en önemlisi, sen benim çocuklarımdan annesisin."

Sözleri bana hemen Beau'nun olmadığı bir şey olduğumu hatırlatıyor ve bir kez daha kalbim onun için kırılıyor. Tanrım, herhangi birimiz sahip olduklarımızla ve kim olduğumuzla gerçekten mutlu muyuz? "Araba kullanmayı öğrenmek istiyorum," diyorum durup dururken.

Danny oldukça telaşlı görünüyor. Bu iyiye işaret değil. "Araba kullanmana gerek yok," diyor. "Nereye gitmek istersen seni oraya bırakırım."

Bunu söyleyeceğini biliyordum. Bazı insanlar her küçük şeyin sizin için yapılmasının bir lüks olduğunu düşünebilir. Hiçbir şey hakkında düşünmek zorunda kalmamak. "Ama ben istiyorum." Hiç öğrenemedim. Bunun bir anlamı yoktu, çünkü arabaya binip araba kullanma özgürlüğü bana bahsedilmemişti. Zaten hiç öğrenme fırsatım da olmadı. Ama şimdi var ve öğrenmek istiyorum.

"Neden?" diye sorar, gerçekten kafası karışmış bir halde.

"Sahip olduğum tek yetenek baştan çıkarma sanatıdır." "Rose," diyor yavaşça, uyarırcasına.

"Bu doğru. Ve artık bunu bile yapamıyorum, üstelik sadece şişmanladığım için değil."

Kızgınlık ve öfke arasında ikiye bölünmüş görünüyor. "Yanılıyorsun, başka bir yeteneğin daha var ve bu konuda çok iyisin."

"Ne?"

"İşemek. Beni. Off." Çenesi yuvarlanarak vücudunu tekrar kaldırdı ve göğüslerimizin birbirine değmesiyle oluşan acı verici sürtünmeden kurtuldu. "Tanrı aşkına Rose." Üzerimden kalkıp yatağın kenarına oturuyor ve dirseklerini dizlerine dayayıp başını ellerinin arasına alıyor. "Neden sadece mutlu olamıyorsun?"

Kendimi yukarı itip yatak başlığına yaslanırken gülüyorum. "Tanrım, bazen tam bir pislik oluyorsun." Huzurumuz kısa sürdü. *Tekrar*. Çığlık atabilirdim. Ama atmadım. Onun yerine hırladım, kendimi sınıra doğru ittim.

"Rose, bekle." Bileğim tutularak ayağa kalkmam engelleniyor ve arkama dönüp baktığımda Danny'nin bana ulaşmak için neredeyse yatarak yatağa uzandığını görüyorum. Acı tüm yüzüne kazınmış. Başını sallıyor, ağır ağır nefes alıyor. "Artık kavga etmek yok."

"O zaman pislik gibi davranmayı bırak." Onu silkeledim. "İhtiyaçlarım var, biliyorsun."

"Öyle mi?" diye soruyor, sesi gerçekten şaşırmış gibi çıkıyor. Onu suçlayabileceğimi sanmıyorum. "Çünkü memnun olduğundan oldukça eminim. Buna neyin sebep olduğunu bile bilmiyorum."

"Belki de işe yaramaz hissediyorum."

"Demek araba kullanmayı öğrenmek istiyorsun?"

"Evet! Daniel'i okula, futbol antrenmanına, arkadaşına ya da ... ya da ... ya da her yere götürebilmek istiyorum! Ve bu bebek doğduğunda, ihtiyacım olursa markete gitmek istiyorum. Ya da onu parka götürmek. Ya da bir arkadaşımın kahve içmek." Ne diyorum ben ya? Bunların hiçbirinin olmasını beklemiyorum ama bir gün olması için dua ediyorum. O zaman, olduklarında, en azından kendi başıma dolaşabilirim.

"O mu?" Danny sorar.

"Ne?" Sabırsızlıkla ona kaşlarını çatarak bağıriyorum.

"Onu sen söyledin." Başını eğerek ayağa kalktı. "Bebekten bahsederken onu söyledin."

Geri çekiliyorum, düşünüyorum. "Öyle mi yaptım?"

"Evet." Gözlerini kısarak yavaşça bana doğru yürümeye başladı. "Bilmem gereken bir şey mi biliyorsun?"

"Hayır."

"Doktor'a cinsiyeti bilip bilmediğini sormadınız mı?"

"Hayır." Gülüyorum. "Bilmek istemiyorum. Bunun bir sürpriz olmasını istiyorum."

Beni yakalayıp yatağa fırlattı ve bir anda üzerime çıktı, elbisemi vücudumdan yukarı iterek karnımı ortaya çıkardı. "Demek annen senin erkek olduğunu düşünüyor." İri avuçlarını göbeğimin üzerinde gezdirip okşuyor ve ben nefes verip yeniden sakinleşiyorum. "Bu kötü, çok kötü bir haber."

"Neden?" Ben soruyorum.

Kalçamı ısırdı, ben de ciyakladım. "Çünkü mafya imparatorluğum için zaten bir varisim var."

Dehşet içinde ona bakıyorum ve sırtıttığını görüyorum. "Bu hiç komik değil." "Beni sürekli kızdırma ihtiyacın da öyle." Vücudumda sürünerek beni kafese kapattı. "Sana araba kullanmayı öğreteceğim."

"Bana öğretecek misin?" Keyifli yüzüne bakarak soruyorum. Bunun kulağa hoş geldiğinden emin değilim.

"Evet. Bu bize kavga etmek ve sevişmek dışında birlikte yapabileceğimiz başka bir şey verecek." Pantolonuna uzanıyor, dudağını ısırtıyor, tereddüt ediyor. Ne düşündüğünü biliyorum.

"Evet," diyorum ve o da rahat bir nefes alarak fermuarını açmaya başlıyor. Kalçalarını döndürüyor ve hızla içime giriyor. Pazılarını kavriyorum ve ikimiz de keskin nefesler alıyoruz. "Bana öğretecek sabrın olduğunu düşünüyor musun?"

Hareket etmeye başladı ve ben de onun ritmini mükemmel bir şekilde takip ederek derinliğin tadını çıkardım.

başarıyor, yakışıklı, yaralı yüzündeki göz kamaştırıcı zevk ifadesine bayılıyor. "Bilmediğimi mi sanıyorsun?" Aniden itiyor ve ben inliyorum.

"Silah kaçakçılığı, kara para aklama ve birçok düşmanı öldürmekle o kadar meşgulsünüzdür ki, karınıza araba kullanmayı öğretmek gibi sıradan bir işle uğraşmazsınız sanıyordum." Özellikle de gerçekten istemiyorsa. Burada ne olduğunu biliyorum. Kontrol.

"Senin için asla çok meşgul değilim, bebeğim." Baş döndürücü sürüşünü sürdürürken eğilip beni öpüyor ve tabii ki ben de onun dikkatinin kölesi oluyorum. "Miami'ye döner dönmez başlayacağız." Hızı artıyor ve ben damarlarımın ısınmaya başladığını hissederek ağzının etrafında inliyorum.

"Sadece profesyonel bir eğitmenle öğrenebilirim."

"Ben profesyonelim."

"Araba kovalamacalarında, belki. Oh

Tanrım." "Geliyor musun,

bebeğim?"

"Evet!" Başım ateşle yüzmeye başlıyor, bacaklarım yatakta kayıyor, geriliyor, geriliyor, bacaklarımın arasındaki baskı arttıkça ağzım onunkine doymak bilmiyor. Danny'nin hızı artıyor, aciliyet onu ele geçiriyor ve yumruklarını yatağa bastırıyor, kaldırıyor, daha fazla kaldıraç alıyor, kalçaları piston gibi hareket ediyor. "Danny!"

Başı geriye düşüyor, ter döküyor ve tavana doğru kükrüyor, sertçe itiyor ve beni uçurumun kenarına itiyor. Kalçalarımın arasındaki patlama içime şok dalgaları gönderiyor ve o üstümde titrerken ben de onun altında sarsılıyorum, kalçaları artık nabız gibi atıyor, siki kabarıyor, kasları dalgalanıyor.

"Siktir." Yere düşüp üzerimi örtüyor ve aceleyle, zorlanarak aldığımız nefesler odayı dolduruyor. "Teşekkür ederim," dedi. *Ona bedenimi tekrar emanet ettiğim için teşekkür ederim.*

Benden ayrılıyor ve sırtüstü düşüyor, yüzü kesik, çenesi gergin, kot pantolonu bacaklarının yarısına kadar inmiş. "Tanrım, profesyoneller gibi dövüşüyor ve sevişiyoruz," diye hırıldıyor ve elbisemi aşağı çekip dizlerimin üzerine çökerken gülüyorum, onun için yolun geri kalanını çıkarıyorum, boksörlerini de onlarla birlikte alıyorum.

"Yani bana öğretecek misin?" Gözlerim çıplak olmasına rağmen çıplak olmadığı gerçeğinden kaçamazken soruyorum. Bandajları.

"Evet," diye nefes alıyor. "Madam memnun mu?"

Suçluluk duygumu bir kenara itip vücuduna tırmanıyorum, takdirimi - ve üzüntümü - kabul ettiği ve katkıda bulunduğu uzun, yavaş bir öpücükle gösteriyorum, ama elleri yatakta işe yaramaz halde kalıyor. "İşemem lazım." Ayağa kalkıyorum, onun kızgınlık iniltisine gülümsüyorum. "Birazdan dönerim-" Korkunç bir acı

Karnımı tutarak eğildim. "Kahretsin," diye tıslıyorum, hemen nefesim kesiliyor.

"Rose?"

Acı. İçime yayılıyor, dayanılmaz acıyı engellemek için içgüdüsel bir çabayla her kasımı sıkıca büzüyor. Yatağın yanında dizlerimin üzerine çökerek haykırıyorum.

"Rose!" Önümde beliriyor, bulanık bir adam ve çılgın ellerinin kollarımı, omuzlarımı, yüzümü kavradığını hissediyorum. "Rose, bebeğim, konuş benimle, lütfen."

Gözlerimi hızla kırıştırıyorum, önümdeki lekeyi kocama dönüştürmeye çalışıyorum, yüzünü görmeye ihtiyacım var. "I-" Öğürüyorum, acı o kadar şiddetli ki midemi bulandırıyor.

"Siktir," diye tıslıyor Danny ve ben hareket ediyorum, bedenimin yer değiştirdiğini hissediyorum. Sırtıma bastırıldığı bedeninin sıcaklığını, göğsümün üst kısmına doladığı ellerini, boynuma gömdüğü yüzünü tanıyorum. Yatağın kenarına yaslanırken bükülmüş bacaklarının arasına oturuyorum ve yutkunuyorum, sisli görüşümü temizlemek için mücadele ediyorum, karnım gergin, ama ... acı biraz azalıyor. Kalkıyor ve geri dönmesini beklerken nefesimi tutuyorum. Korkuyorum. Çok korkuyorum. "Rose, bebeğim, sana yalvarıyorum, lütfen konuş benimle."

Konuşmak ve ona iyi olduğumu söylemek için gereken nefesi bile bulamıyorum. Belki de iyi olup olmadığımı bilmediğim içindir. Ben iyi miyim? Bebek iyi mi? "Danny." Nefes veriyorum, paniklemeye başlıyorum, acı hala var ama artık dayanılmaz değil. "Danny, bebek." İhtiyacım olan güvenceyi odanın içinde bir yerlerde bulabilirmişim gibi, beni saran kollarını pençelerken gözlerim çılgınca dalıyor.

"Kahretsin Rose, seni bırakamam." Sesindeki acı, çatışma gerçek. "Dayanabilir misin? Sence dayanabilir misin?"

"Hayır." Tamamen tükenmiş hissediyorum.

"Siktir et." Manevra yaptı ve sırtımı hızla yatağa yasladı. Önümde beliriyor, hala biraz bulanık, bu yüzden biraz netlik kazanmak için öfkeyle savaşıyorum. Yüzünü buluyorum. İşkenceyi. İstirabı. Yara izi kötü, sivri ve derin. Gözleri perili. "Doğum mu yapıyorsun?" diye soruyor. "Siktir, hayır, ne diyorum ben? Neler oluyor Rose?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. On altı haftalıkken doğum yapmadığımı kesin.

"Telefonumu almam lazım." Ayağa kalktı. Geri gelir. Yukarı. Aşağı. "Siktir!"

"Git," diyorum ona, derin ve kontrollü nefesler almaya başlayarak. "Ben iyiyim." "Lanet olsun." Koşarak odadan çıktı ve birkaç dakika sonra geri döndü.

telefon kulağında. "Bilinci yerinde," diyor, önümde diz çöküyor, kalçamı okşuyor ve sıkıyor. "Yatak odasında. Hemen gel." Telefonu kapatıp başka bir arama yapıyor ve korkarım kimin aradığını biliyorum.

"Hayır," diyorum. "Beau'yu arama." Bunu ona yaşatamam. Unutmaya çalıştığı her şeyi geri getirecek. Bu onun acısını, incinmişliğini, kederini yenileyecektir. "Gelmen gerek," diyor kız cevap verdiğinde, ayağa kalkıp boxer'ını çekip giydi. "Şimdi."

Ona nedenini sorma fırsatı vermiyor, telefonu kapatıp bırakıyor, kışının üstüne düşüyor ve kıvrılmış bacaklarıyla beni hapsederek içeri kayıyor. "Hâlâ acıyor mu?"

"O kadar da kötü değil." Başımı geriye atıp nefesime konsantre olmaya çalışıyorum. Az önce içime boşaldı. Her zaman boşalır, bu yüzden kalçalarımın arasında dölünün sıcaklığını hissetmem şaşırtıcı değil. Ama ... "Danny?"

"Ne var bebeğim? Neye ihtiyacın var?"

"Kontrol etmeni istiyorum." Kelimeleri zorlukla çıkarabiliyorum. Detaylandırmama da gerek yok. O biliyor. *Üzerinde görmek istediğim tek kırmızı bu.* Danny elbisemi dizlerime kadar kaldırıp bacaklarımın arasına bakarken bacaklarımı daha da açıyorum, boğazım düğümleniyor, gözlerimi kapatıyorum. Nefesimi tutuyorum, bekliyorum. Dua ederek. Yalvarıyorum.

"Hiçbir şey yok," diyor sonunda, sesi kalın. "Hiç kan yok."

Nefes veriyorum ve gözlerimi açıyorum. "Tamam." Başımı sallıyorum, biraz daha rahat nefes almaya başlıyorum. "Tamam," diye fısıldıyorum, gözyaşlarımı geri kırıyorum, kendimi tutmaya çalışıyorum.

Kan yok.

Artık kırmızı

yok.

Parmağıma taktığı yüzüğe bakıyorum ve onu her şekilde arzuluyorum.

Artık kan yok.

JAMES

"Neler oluyor?" Beau tişörtlerimden birini giyip kot şortunu bacaklarından çekiştirirken yataktan soruyorum. Çıplak bedenim yayılmış, avuç içim saniyeler önce içine gömülmüş ve patlamaya hazır olan aletimin üzerinde duruyor. Hâlâ acı çekiyorum. Danny'nin çağrısını neden kabul etti bilmiyorum. Aslında, ikimiz de orgazm olmak üzereyken cevap verecek gücü kendinde bulmasına çok kızmıştım.

Ayaklarını parmak arası terliklerin içine sokuyor. "Bilmiyorum. Sesi üzgün geliyordu."

Kalkıp giyinirken ona katılıyorum ve şu anda Beau'nun önceliğinin benim zevkim olmadığı gerçeğini kabulleniyorum. "Kızgın üzgün mü yoksa endişeli üzgün mü?" diye soruyorum.

Yatak odasından koşarak çıkarken "Bilmiyorum," diye yanıtlıyor. "İkisi de."

Kot pantolonumun fermuarını çekiyorum ve bu dramadan yeterince sıkıldığımı düşünerek peşinden gidiyorum. Beau masadan anahtarlarını aldı ve ben de anahtarları onun elinden kaptım. "Seni ben götürürüm."

Tartışmıyor, beni şaşırtıyor, onun yerine aceleyle cipine gidiyor. Gerçekten endişeli, bu da beni giderek artan bir endişeyle neler olup bittiğini merak etmeye itiyor. "Ne dedi?" Arabaya binip kenara çekerken sordum. "Emniyet kemerini tak."

"Hemen oraya gitmem gerektiğini."

Ona doğru bakıyorum. Darmadağınık bir hali var ama yüzündeki endişeli ifadeden bunu anlayamıyorum. Danny'nin Rose'a zarar vermeyeceğini hepimiz biliyoruz ama kimse Rose'un aptalca bir şey yapmayacağını söyleyemez, özellikle de duygusal olduğunda. Daha önce akşam yemeğinde çocuğun arkadaşının babasıyla yaptığı hareket bunun bir örneğiydi. Danny'nin damarına basmak gibi çok kötü bir alışkanlığı var. Yani sonunda onunla arasını bozmuş olabilir mi? Kendi kendime gözlerimi deviriyorum. Tabii ki hayır. Bu ikisi zaman zaman birbirlerinden nefret ediyormuş gibi davranıyor olabilirler ama birbirlerine gülünç derecede aşıklar. Eğer birbirlerini öldürmedilerse ne haltlar dönüyor?

Danny ve Rose'un villasının önüne geldiğimizde, cam kırılması ya da çığlık sesi duymak için kulak kabartıyorum. Hiçbir şey duymadım. Beau bir anda dışarı çıktı, ben peşinden giderken yola fırladı. Kapıdan içeri dalıyor ve Danny'yi boxer'ıyla mutfakta volta atarken buluyoruz, yüz ifadesi ciddi, mavi gözleri perili.

İkimiz de yavaşlayarak duruyoruz ve Beau'nun ondan diğerine bakışını izliyorum.

yatak odası kapısını tekrar tekrar. Sormaya korkuyor. Kelimeleri bulamıyor. "Danny?" Gözlerindeki parıltıdan rahatsız olarak ilerliyorum.

"Kan yoktu," diye mırıldanıyor, bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Kan yoktu. Ve sonra ..." Kapıya bakıyor, acı yüzüne bir örtü gibi çökmüş. "Sonra onu ayağa kaldırdım ve ..."

Hay sikeyim.

". . kan vardı," diye fısıldıyor ve sanki bacakları onu daha fazla taşımayı reddediyormuş gibi ağır bir şekilde tabureye çöküyor. "Doktor içeride onunla birlikte. Onu o halde göremezdim."

Lanet olsun. Ne demek istediğini acı bir şekilde anlıyorum. Beau'ya bakıyorum, boğazım haklı bir endişeyle tıkanmış, kısa bir süreliğine azalmış olan acıyla, donmuş ve sessiz olduğunu görüyorum. Danny'ye bakıyor. Ufukta Beau'yu benden almak için bekleyen birinci kareyi hissedebiliyorum. *Kahretsin.* Hızla odanın karşısındaki dolaba gidip bir viski dolduruyorum ve Danny'ye götürüp eline tutuşturuyorum. Gözle görülür şekilde titriyordu. "İç," diye emrediyorum, tezgâhın üzerinde sigarasını arıyorum ve bir tane yakıyorum. Nefes verip sigarayı dudaklarının arasından geçiriyorum ve Beau'ya dönüyorum. Hâlâ hareketsiz, gözleri yerde geziniyor. Yanına gidip kollarının üstünden tutarak onu trans halinden çıkarıyorum. Bana baktı. Ona ne söyleyeceğime dair en ufak bir fikrim yok. Onu bu durumdan çıkaramıyorum. Onu yaklaşan acıdan uzaklaştıramam. Tek umudum, kendi içinde hissettiğini bildiğim acıyı benim içimde de görmesi. Birlikte. Her zaman birlikte.

Ve bana odaklandığında, acımı takdir ettiğini biliyorum. Sertçe yutkunuyor, başını sallıyor, elimi tutuyor ve sıkıca sıkıyor, sonra yatak odasına yöneliyor ve onunla birlikte olmak, ona sarılmak, destek olmak için çaresiz olmama rağmen, kenara çekilip yapması gerekeni yapmasına izin vermem gerektiğini biliyorum. Arkadaşını teselli etmesine.

Verandaya çıkıp bir kül tablası alıyorum, geri dönüp Danny'nin yanına bir tabure çekiyorum, kendime bir Marlboro alıp yakıyorum. Oturduğu yerden Danny'yi tüm villa duman altında kalmadan önce dışarı çıkarması için cesaretlendirmeliyim ama bir ekskavatörün onu yerinden oynatacağını sanmıyorum. Peki ne demeliyim? Yine bilmiyorum, o yüzden burada oturup viskisinden yudumlar arasında sigarasını sertçe çekişini izliyorum, bakışları yere dikilmiş, elleri hala titriyor.

On dakika sonra, ikinci Marlboro'sunu ve içkisini içiyor ve hâlâ tek kelime etmedi. Ayağa kalkıp yatak odasına doğru iki adım atıyorum, ama aynı hızla duruyorum, ötesinde yatan şeyle nasıl başa çıkacağımı merak ediyorum.

Bir telefon görüşmesinde mutluluktan perişanlığa geçen bir kız arkadaşım, sinir krizinin eşiğinde gibi görünen bir en iyi arkadaşım ve onun karısı, kız arkadaşımın en iyi arkadaşı, o odada perişan halde. Beau'nun yumuşak ses tonuyla hıçkıra hıçkıra ağladığını duyabiliyorum.

Sikeyim.

Kıçımı tabureye geri koyup, söyleyecek verimli ya da yapacak faydalı bir şeyim olana kadar ağzımı kapatarak beklemeye karar veriyorum. Şu anda, sadece burada olmak.

"Bir tane daha ister misin?" Danny bardağını tezgahın üzerinde daireler çizerek döndürürken, huzursuz ve çaresiz hissederek ağzımdan kaçırıyorum.

Başını sallıyor ve bana bakıyor. "Özür dilerim." "Ne için?"

"Beau'yu arıyorum." Bardağını iterek dirseklerini tezgâha dayadı ve başını ellerinin arasına aldı. "Kahretsin, düşünmüyordum."

"Başka türlüünü istemezdi." Kapının açıldığını duyduğumda dikkatim yatak odasına çekiliyor. Beau beliriyor ve ben nefes alıyorum, kendimi yaklaşan erimeye hazırlıyorum. Şimdi olmayacak. Henüz olmayacak. Rose ve Danny'den uzaklaşana ve şu anda kendisini nispeten bir arada tutmasına yardımcı olan kalkanını indirene kadar olmaz.

Danny başını kaldırıp ayağa kalkıyor ve ben de ona katılıyorum. "Bebek iyi," diyor çok az duyguyla. Ne rahatlama, ne mutluluk, hiçbir şey. "Doktor içimizin rahat etmesi için bir süre kalp atışlarını izleyecek."

"Ne?" Danny, Beau'nun yanından yatak odasına doğru koşarken, ben bir heykel gibi durmuş, bu haberin getirmesi gereken sükûneti arıyordum. Hiçbir yerde bulamadım ve bulmam da mümkün değil. Bu Danny ve Rose için en iyi haber olsa da ve Beau'nun benim gibi onlar için mutlu olacağını bilsem de, tüm bu durumun onu tekrar geriye götüreceğini de biliyorum. Anıları geri getirecek. Acıtacak. Kalp ağrısı.

Bebeğimizi kaybetmek.

"Tamam mı?" Tam bir pislik gibi sordum.

"Birkaç gün yatak istirahatine ihtiyacı olacak," diyor Beau soğukkanlı ve duygusuz bir şekilde. "Sakinleşmesi gerekiyor ama iyileşecek. Bebek de iyi olacak."

"Rose'dan bahsetmiyordum."

Gözlerini kırıştırıyor, kaşlarını çatıyor, sessizce kendine nasıl cevap vereceğini soruyormuş gibi görünüyor. "Elbette." Gülümsemeye zorluyor ve yanımdan geçiyor. "Ben eve sahil yolundan gideceğim."

Nefes alıyorum, ağzım doluyor ve bir ret ateşlemeye hazırlanıyorum, ama tutuyorum

ve gitmesine izin vereceğim. Bu zor ve çok acıtıyor ama ağırlığımı etrafa saçmak çözüm değil. Şu anda kendi acım Beau'nunkinden sonra geliyor. Bırak gitsin.

Ama ben yapamam.

En iyi zamanlarda bile uzak kalamıyorum. Peki şimdi, kalbinin acıyacağını bildiğim halde?

Yatak odasına gidip kapıya hafifçe vuruyorum ve kafamı tahtaya vurmadan önce bir onay bekliyorum. Danny yatakta Rose'un yanında, o uyuklarken başını okşuyor ve Doc da karnının etrafındaki kayışları ayarlıyor.

"Yarın konuşalım mı?" Soruyorum, çünkü konuşacak o kadar çok şey var ki. Şimdi daha da fazla. Sabah Miami'ye dönme planımız askıya alınmak zorunda kalabilir. En azından Danny için. Ancak ben sorunu çözmeye başlamalıyım.

Rose'un alnına şefkatli bir öpücük kondurduktan sonra ayrılıyor ve yataktan kalkıyor, bana doğru ilerlerken sürekli arkasına bakıyor. Hareket ediyorum, odadan çıkması için ona alan açıyorum, kapıyı arkasından sessizce kapatıyorum. Etrafa bir göz atıyor.

Beau'yu arıyor. "Nerede o?" diye soruyor. "Eve yürüyor."

Gözleri endişeyle benimkilere kayıyor. "Kahretsin," diye nefes alıyor. "Dostum, özür dilerim." Gözleri kapanıyor, irkilmesi sertleşiyor. "I . . ."

"Onu beklenmedik şeylerden koruyamam." Bana acı veriyor ama hiçbir şey bizi buna hazırlayamazdı. Gerçekten, hiçbir şeyin bizim için bu özel travmayı iyileştirmeye başlayacağını sanmıyorum. Aybaşı zamanı geldi. Artık gebe kalıp kalamayacağını bile bilmiyoruz. Bir kadının karnındaki kurşun doğurganlığını etkilemeli. Öyle değil mi? "Gitmem gerek," diyorum geri çekilerek. "Rose ve bebeğin iyi olmasına sevindim." Dönüp çıkıyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum ve kendimi toparlamak için biraz zaman ayırıyorum. Kendimi toparlamak için. İçimde biriken öfkeyi yatıştırmak için.

Başaramadım.

"Lanet olsun." Dönüp yumruğumu kapıya gömüyorum ve acı elime doğru yayılıyor. Alnımı tahtaya dayayıp gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Barış neden bizden kaçıp duruyor? Bize bir tat veriyor ve sonra daha fazlası için bizi aç bırakıyor? Kaçmak, saklanmak, yokmuş gibi davranmak her zamankinden daha çekici geliyor.

Bu hüsnükuruntu, bunu biliyorum.

Kapı açılmadan hemen önce kendimi kapıdan uzaklaştırıyorum. Danny'ye bakmıyorum. Yüzündeki endişeyi görmeye ihtiyacım yok. Ne de suçluluk duygusunu. "Seni sabah ararım." Beau'yu bulmadan önce sakinliğin beni bulması için dua ederek uzaklaşıyorum.

Ayakkabılarımı tekmeleyip çıkarıyorum, geçerken cipine atıyorum ve sahile giden patikaya giriyorum. Siyah su ay ışığı altında parıldıyor ve ben kıyı şeridini tarayarak onu arıyorum. Herhangi bir gölge görmüyorum, herhangi bir hareket algılamıyorum. Buradan kulübemize kadar olan sahili bir kez daha tarıyorum. Hiçbir şey yok. Kumda ilerlemeye başlıyorum, ilerlerken telefonumu çıkarıp onu arıyorum, gözlerim sürekli sahilde bir aşağı bir yukarı gidip geliyor. Telefonu sesli mesaja düşüyor. "Beni daha fazla endişelendirme Beau," diye sessizce uyarıyorum, tekrar deniyorum. Sesli mesaj. Tekrar. Suyu ulaştığımda lanet okuyarak telefonu kapatıyorum ve dalgaların sakin dalgaları beni rahatlatmıyor. Olduğum yerde dönüyorum, sahilin her yerini arıyorum, kalbim daha hızlı atmaya başlıyor. "Allah belanı versin, kadın," diye fısıldıyorum, evimizin olduğu yöne doğru ilerliyorum, su sakin, köpüklü akıntılarla ayaklarıma sıçırıyor. "B-" Gözlerim okyanusa dalmadan önce kumların üzerindeki bir giysi yığınının takılıyor. Beline kadar suya batmış bir bedenin silüetini gördüğümde nefes veriyorum. "Beau," diye nefes alıyorum, beni duymayacağını bilerek. Onun şeklini nerede olsa tanırım. Saçlarının sarı tonu, kısıtlı ışıktaki bile belli oluyor. Topuzu gevşemiş, çıplak sırtında sonsuz saç telleri bırakmıştı.

Benim ışığım.

Her zaman karanlıkla örtülü. Ve
her zamanki gibi, ona
çekiliyorum.

Kot pantolonumu ve boxer'ımı çıkarıp tişörtümü giyiyorum ve telefonumla birlikte Beau'nun kıyafetlerinin yanına, kuma bırakıp denize doğru yürüyorum, geldiğimi duyduğundan emin oluyorum. Arkasına bakmıyor, ben olup olmadığımı kontrol etmiyor. O biliyor. Önüm arkasıyla buluşuyor ve kollarımı vücudunun üst kısmına dolayarak onu geriye çekiyor ve yüzümü saçlarına gömüyorum. Bana karşı yumuşadığını, soğuk teninin benimkine karşı ısındığını, ellerinin yukarı çıkıp kollarımı sardığını ve tutunduğunu hissediyorum.

"Ya bu bizim için bir daha asla gerçekleşmezse?" diye soruyor suya, gözlerim kapanırken ve kalbim acıyla sıkışırken. Çok kayıp.

"Olacak." Dudaklarımı omzuna koyup tuzlu tenini öpüyorum.

"Olmasını istiyor musun?"

"Tabii ki istiyorum." Ama endişeliyim. Vücudunun gücü hakkında endişeliyim. Zihinsel gücü. Yolculuğu. "Birlikte olunması zor bir adam olduğumu biliyorum, Beau." "Aslında seninle olmak çok kolay." Kıpırdadı, ben de tutuşumu gevşettim,

dönüp bana bakmasına izin veriyorum. Göğüslerine bakıyorum, elim kendi isteğiyle kalkıyor ve soğuk, sert meme ucunu yumuşakça okşuyor, nefesimi verip onu bedenime çekmeden önce bacaklarını belime, kollarını boynuma dolmasına yardım ediyorum. Suyun altında boyunlarımıza kadar batarken ağzımı onunkinin üzerine koyuyorum, gerildiğini ve beni daha sıkı sıkıttığını hissediyorum.

"Olacak," diyorum, dilimi ağzına sokup yavaşça döndürüyorum, mutlu bir şekilde iç çekişinin tadını çıkarıyorum. İçine yerleşen sakinlik hissinin tadını çıkarıyorum. Yapmam gerekeni kabul ediyorum. Ona vermem gereken şeyi. Elim sırtından yukarı kayıyor ve ensesini sararak onu kendime bağlıyor. "Olacak." Çünkü hayat kesinlikle daha acımasız olamaz. Ağzı benimkinde daha da sertleşiyor, göğüsleri göğsümde sıkışıyor, omurgası onu daha da yakınlaştırmak için uzuyor ve beni ona uyum sağlamak için başımı geriye atmaya zorluyor.

"Seni şimdi istiyorum." Kolunu boynuma doladı, kalçalarını içime doğru yuvarladı, tutkusu çılgınlaştı. Çaresiz.

"Beau," diyorum sessizce, kan aletime akarken onu birkaç seviye aşağı indirmeye çalışıyorum. Duymuyor ya da dinlemiyor, amacı onu daha iyi hale getiriyor. Hamile kalmaya çalışmak değil, huzurunun yerini değiştirmek. "Beau, bebeğim." Yüzümü çeviriyorum ve başı boynumun kıvrımına düşüyor, sıcak nefesi tenimi yakıyor. "Sakin ol," diye fısıldadım.

Başını salladığını, kabul ettiğini hissediyorum, onu kaldırıp aramıza girerek kendimi onun girişinde konumlandırıyorum, elimin ağrısını görmezden geliyorum. Yavaşça üzerime çöküyor ve ikimiz de birleşirken havayı geri emiyoruz, bu çok güzel bir duygu. "Aman Tanrım," diye nefes alıyorum, geri çekilme ve sertçe itme dürtüsüyle savaşıyorum. "Tamam mı?"

Başını sallıyor, omzumu ısıyor, sırtımı tırmalıyor. "Ben iyiyim."

Ve ben de bunu yapıyorum. Onu iyi yapıyorum.

Köprücük kemiğimi öpüyor, dudaklarını tenimde gezdirerek çeneme doğru ilerliyor, orada da beni öpüyor, sonra sert yanağımı gagalıyor ve kırık bir iniltiyle dilini ağzıma sokuyor. Bu benim felaketim oluyor ve ayaklarımı bulup, o bedenime sarılmış haldeyken bizi suyun dışına itiyorum. Bir çapaya ihtiyacım var. Arkamda bir ağırlık.

Elleri saçlarımda, kavırıyor, ellerim belinde, tutuyor, onu yukarı ve aşağı hareket ettirmeye başlıyorum, ona girip çıkarken öpüşmemizi sabit tutmaya çalışıyorum, dalıyorum, geri çekiliyorum, bizi yavaş yavaş geliştiriyorum. Sürtünme, sıcaklık, akıllara durgunluk veren öpücük, hepsi her zamanki yoğunluk seviyesinde. Birleşmemizin merhametine kaldığımda kendimi her zamanki gibi tükenmiş hissediyorum ama yine de burada bir şey iletiliyor ve ben bunu bulmakta zorlanıyorum.

ne olduğunu çözme ihtiyacını aşan bir kafa boşluğu.

Ama tempo hızlandıkça, çaresizlik arttıkça ve zevk yükseldikçe fark ediyorum.

Bana ihtiyacı var.

Sert, bağımsız, eski polis kız arkadaşımın bana ihtiyacı var. Güçlü ama benim gücüme ihtiyacı var. Kararlı ama benim cesaretlendirmeme ihtiyacı var. Ve huzurlu olduğu anlarda da benim huzuruma ihtiyacı var. Biz biriz. Birimiz olmadan diğeri eksik kalır.

Dudaklarım onunkilere daha çok yapışıyor, parmaklarım kalçalarını pençeliyor, gözlerim daha da sıkılıyor.

"Bana bak," diye soluk soluğa bağılıyor ve gözlerimi açıyorum. Bakışlarımız buluşuyor ve bedenlerimiz hâlâ hareket etmesine, nefes alış verişlerimiz hâlâ gürültülü olmasına rağmen her şey durgunlaşıp sessizleşiyor. Bu kadına sayısız kez yakından baktım. Gözlerinin içine o kadar derin baktım ki, kendimin bir yansımasını gördüm. Ama şimdi tek görebildiğim umut.

Bu umudu öldüremem.

Hiç bitmeyen öpüşmeyi sonlandırıyorum ve alnımı onunkine bastırıyorum, ikimiz de serbest kalırken bu görüntüyü sürdürmeye ihtiyaç duyuyorum. Yemin ederim, onu izleyerek geçirdiğim her saniye daha da güzelleşiyor. O beni incelerken ben de onu inceliyor, dişlerinin dudağına battığını, beni kavrayışının sertleştiğini görüyorum.

Sormama gerek yok.

Çekiyorum ve sertçe itiyorum, çenem gergin, Beau'dan bir çığlık geliyor ve başı gevşiyor, tüm gücü iç kaslarına gidiyor ve beni kurutuyor gibi görünüyor. "Siktir," diye öksürüyorum, bacaklarım titriyor, beni dizlerimin üstüne çökmeye zorluyor, su tekrar boynuma ulaşıyor. Açıkta kalan boğazını öpüyorum, ısıriyorum, emiyorum, orgazmım beni acımasızca yırtarken ve Beau titreyip inlerken titriyorum. Çılgınlığın ötesinde huzuru ararken, nefesimiz kesilmişken, su sıcak bir banyo gibi hissettirirken ona sıkıca tutunuyorum.

"Miami'ye ne zaman dönüyorsun?" diye sordu omzuma. "Sabahleyin."

"Geliyor muyum?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, sıkı sıkı sarılmayı sürdürerek. Cevap vermiyor. Bana meydan okumuyor.

Bu bir yenilik.

Benim uykum huzursuzdu. Beau'nun da öyle olduğunu biliyorum, sürekli vücudunu ters çeviriyor, ofluyor, pufluyor, iç çekiyordu. Sonunda saat beş civarında açık kelimeler içermeyen seslerle şikayetini ifade etmekten vazgeçti, kendini yanıma sıkıştırdı ve kolumu ona doğru yönlendirdi.

Aptal, meydan okuyan, muhteşem kadın.

Ama Beau uykuya dalarken ben dalmadım. Onun yerine, bacağını üzerime attığı yerde karnımın üzerinde yatan kalçasını daireler çizerek okşarken zamanımı tavana bakarak geçirdim. Sürtünme yanığıyla uyanırsa hiç şaşırımdım.

Başımı yana eğip telefonuma uzandığımda saatin yedi olduğunu görüyorum ve huzurlu yüzüne bir öpücük kondurup bedenimi onunkinden ayırıyorum. Düş alıyorum, yanımda getirdiğim eşyaları topluyorum ve sahil kulübesinden ayrılıyorum. Onu burada bırakmak iyi hissettirmiyor. Bununla ilgili hiçbir şey iyi hissettirmiyor. Ayı yaşıyor, Beau duygusal olarak savunmasız. Şu anda tek tesellim yalnız olmayacak olması. Ve burada daha güvende.

Bolca zamanım var, bu yüzden Danny'nin özel hangarının bulunduğu havaalanına doğru sahil yolunu kullanıyorum, çantamı omzuma atıyorum, Danny'yi ararken bir süre sonra sahip olacağım son St.

"O nasıl?" Cevap verdiğinde soruyorum.

"Birkaç gün yatak istirahati. Doktor ona sakinleşmesi gerektiğini söyledi." Sesi gerçekten bıkkın geliyor ve bir sigara yaktığını duyarak gülümsüyorum. Sakinleşmek. Gerçekten de öyle. Beau'nun aksine Rose oldukça gergin. "Seninki nasıl?" diye soruyor.

"Her zamanki gibi huzurun kıyısında geziniyor."

"Bu konuda yardımcı olmadım. Özür dilerim."

"Özür dilemeyi bırak." Yolun sağ tarafındaki çatalı seçip okyanusa bakıyorum. "Havaalanına gidiyorum."

"Evet, değilim."

"Bunu anladım." Anladım. Rose ısrar etse bile onu terk etmez ve onun da etmeyeceğini biliyorum.

"İyi olduğunu öğrenir öğrenmez Miami'de olacağım." Başımı salladım. "İrtibatı koparmayacağım."

"Yaptığından emin

ol." "Oh, Danny?"

"Ne?"

"Sanırım senin evinde kalabilirim?"

Hafifçe gülüyor. "Elbette. Diğer bütün piçler öyle yapıyor." Ben telefonu kapatırken

Yola ulaşıp havaalanına geçiyorum ve hangara vardığımda Danny'nin özel pilotu bir uçuş görevlisiyle birlikte beni bekliyor. "Efendim," dedi şapkasını eğerek. "Herkes çoktan uçağa bindi."

"Teşekkürler Tim," diyorum, birkaç basamağı tırmanıp kapı aralığını temizlemek için eğilerek. Önce Ringo'yu görüyorum, her zamanki gibi perişan görünüyor, Goldie'nin sağ kroşesi yüzünden sol gözünün altında belirgin bir gölge oluşmuş. Sonra, kaşları benim kadar yüksek olan Otto oturduğu yerden yükseliyor. "Ne var ne yok?" Koltuğunun yanından geçerken sordum.

"Hiçbir şey."

"Yok bir şey," diyor Goldie de, ben sormaya fırsat bulamadan. Ne haltlar dönüyor burada? Kaşlarımı çatarak onlara bakıyorum.

"Günaydın," diye cıvıldıyor Brad ve dikkatimi tekrar öne çekiyor. "Günaydın." Kaşlarım çatıldı. "Neye sırtıyorsun?"

"Hiçbir şeye."

Gözlerimi tamamen kaçırın Fury'yi görüyorum. Onun burada ne işi var? Beau'yla kalıyor olmalıydı. Çantamı koridora bırakıyorum, sabrım tükeniyor. "Bu da ne-" Onu arkadaki sandalyelerden birinde rahatlamış, saçları dağınık, yüzü makyajsız, üzerinde eşofman ve tişört, ayağında parmak arası terlikle görünce dilim tutuldu.

Çünkü beni burada yenecekse boşa harcayacak zamanı yoktu.

"Günaydın," diyor, sesi emin değilmiş gibi geliyor.

Öyle de olmalı. Söyleyecek söz bulamıyorum. Aslında değilim, ama dilimi serbest bırakırsam yakıt deposunu kıvılcımlandırabilir ve jeti havaya uçurabilirim. Ne halt etmeye çalışıyor bu? Gözlerimi ona dikip çantamı bir kenara atıyorum. "Ne oluyor Beau?" Önünde durmam için gereken birkaç adımı atıyorum, yüksek, heybetli çerçevem onun minyon, oturmuş bedenini gölgeliyor. Gözü korktuğundan değil.

Büyük, koyu renk gözleri kucağına düşüyor. Muhtemelen konuşmanın yararlarını tartıyor ve belli ki ağzını kapalı tutmanın en iyisi olduğu sonucuna varıyor çünkü dilsiz kalıyor. Her neyse. Bu jette kalmayacak. Öne doğru bir adım atıyorum, onu kucaklamak için dalıyorum, onu tutuyorum. Bana karşı koymuyor, gerilmiyor, sadece kolunu sallıyor ve metalin sesi kulağımda çınlıyor. *Ne oluyor lan?*

Geri çekiliyorum ve kendini koltuğa kelepçelediğini görüyorum. "Şaka mı yapıyorsun?"

Omuz silkiyor. "İki seçenekten daha iyisinin bu olduğunu düşündüm." "Diğer seçenek neydi?"

"Seni bayıltmak."

Brad'in kıs kıs güldüğünü duyunca kanım daha da ısınıyor. "Seni öldüreceğim Brad," diye uyarıyorum.

"Siktir git." Kıkırdıyor. "Bir kadın istedin. Şimdi bununla başa çık." Beau, "Seni öldürürüm Brad," diye uyarır ve piç kurusu eğlenmeye başlar bir anda kontrol altına aldı, sanki beni bilerek daha fazla kızdırıyormuş gibi.

Tanrı aşkına. "Bana biraz cıvata kırpıcı getirin." Seyircilerimize döndüm ama yüzleşmek zorunda kaldım

Kelepçesiz eliyle beni taşaklarımdan yakaladığında yine Beau. "Siktir Beau," diye ciyaklıyorum, vücudum katlanıyor, karnım ağrıyor.

Yüzü benimkine yakın, tutuşunu hafifçe gevşetiyor ve beni usulca öpüyor. Yutkunuyorum, ağzının benimkinin üzerindeki yavaş hareketlerine kapılmaktan kendimi alamıyorum.

"Hâlâ gelmiyorsun," diye mırıldanıyorum, iç çekişini ağzımın içinde hissediyorum. "Bu pazarlığa açık değil."

"Bana söyleneni yapacağıma söz veriyorum."

İçimden gülüyorum. "Neden yalan söylüyorsun?"

"Yakınımda olmana ihtiyacım var, James." Taşaklarımı serbest bırakıyor ve elini kalbimin üzerine koyuyor. "Lütfen beni geride bırakma."

Güçlü ama benim gücüme ihtiyacı var. Kararlı ama benim cesaretlendirmeme ihtiyacı var. Bana ihtiyacı var.

Siktir.

Ona bakarken yutkunuyorum, zihnim karmakarışık. Şimdi üzüntü görüyorum. Tüm gücüyle. Bugün adet görmesi gerekiyor. Gelecek mi? Bilmiyorum. Gelmesini isteyip istemediğimi de bilmiyorum ama gelmezse yanımda olmam gerektiğini biliyorum. Ve daha da önemlisi, eğer gelirse.

Tanrım.

Başımı sallıyorum, onu öpüyorum ve koltuğuma dönüp koridor boyunca elimi uzatıyorum. O da kendi elini benimkine koyuyor.

Tüm uçuş boyunca bırakmayacağım.

İndiğimizde pistte bekleyen üç parlak siyah Mercedes var,

Her biri farklı yerlere gidecekti -Beau ve Fury eve, ben Brad'le kulübe, diğerleri de sığınağı, Liam ve Jerry'yi kontrol etmek için tersaneye.

Beau'yu dirseğinden tutarak asfalta inen merdivenlerden aşağıya ve ilk arabaya doğru yönlendiriyorum. "Sonra dönerim," diyorum, kapıyı açıp arkaya geçmesine yardım ederken Fury direksiyona geçiyor, koltuğu sıdırmak için epeyce ayarlamak gerekiyor.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor, endişeli ya da hoşnutsuz değil, sadece basit, meraklı bir soru.

"Hiatus'ta Nolan'ı kontrol ediyorum," diyorum, emniyet kemerini alıp vücuduna geçiriyor ve arabanın içine doğru eğilip yerine takıyorum. Burnum sabah yataktaki Beau'nun sarhoş edici kokusuyla bombardımana tutuluyor. En sevdiğim kokulardan biri. Çünkü hâlâ onun teninin üzerindeyim. Kendimi durduramayıp yüzümü boynuna gömüyorum ve bana daha sonra yetecek kadar uzun, derin bir nefes alıyorum, sonra etini ısııyorum.

"Seninle gelemey miyim?" diye soruyor, beni itiyor, omuzlarımdan tutuyor.

"Şimdi olmaz," diyorum, onu yatıştırmak için hızla devam ediyorum. "Neye geri döneceğimizi bilmiyorum."

"Ve bunu yaptığında?"

Çekiyor ve açık renk kaşını okşuyorum. "Bunu cevaplamayı erteleyebilir miyim?"

Nefes verir, vücudu yumuşar. Mantıksız biri değil. Her zaman değil ve onu tekrar jete bindirip sandalyeye kelepçeleyip St. Lucia'ya geri gönderirken iki kere düşünmeyeceğimi bildiğini biliyorum. "Yapabilirsin."

Başımı sallıyorum ve dudaklarına iffetli bir öpücük bırakıyorum. "Sonra görüşürüz." Kapıyı kapatmak için ayağa kalkıp kapıyı tutuyorum ama eli beni durdurmak için fırlıyor.

"En azından annemi ziyaret edebilir miyim?"

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı. *Hay sikeyim*. "Duş almak ve üstünü değiştirmek için eve dönmek istemiyor musun?"

"Neden, kokuyor muyum?" Burnunu koltuk altına sokar ve koklar.

"Evet, senle karışık benim kokumu alıyorsun." Muhteşem.

Gülüşüyor. "O zaman bekleyebilirim."

Şoför camına vurarak Fury'nin camı indirmesini sağlıyorum. "Dolu musun?" Başını sallıyor. "Bagajı aç." Arabanın arkasına dolanıyorum ve yan paneli çekip çıkarıyorum, küçük tabancayı alıyorum ve şarjörü kontrol ediyorum.

Fury tekrar kapatır. "Al bakalım." Silahı Beau'ya uzatıyorum, o da dolu olup olmadığını kontrol ettikten sonra kışını koltuktan kaldırıp eşofmanının arkasına sokarken silahın yüzüne bile bakmıyor. "Dikkatli ol," diye emrediyorum.

Kapıya doğru uzanırken hafif tembel gözlerle bana bakıyor ve beni geri çekilmeye zorluyor. "Kendine dikkat et," diye karşı çıkıyor ve kapıyı kapatıyor. Fury hiç vakit kaybetmeden yola koyuluyor ve ben de pistten çıkana kadar arabayı izliyorum.

"Hazır mısın?" Brad yanımdan geçerken beni omuzlayarak soruyor ve son Merc'in sürücü koltuğuna geçiyor.

"Hazır," diyorum sessizce, Ringo, Goldie ve Otto'yu çekek yerine götüren ikinci Merc'e elimi kaldırarak. Arabaya biniyorum ve Danny'yi arayıp hoparlöre veriyorum. "Yeni indim," diyorum cevap verdiğinde. "Rose nasıl?"

"Gelmiş geçmiş en kötü hasta."

Ben gülümsüyorum ve Brad kıkırdıyor. "Zamanı akıllıca kullan, tamam mı?" Brad'in yanımda oturduğuna ve Danny ile Rose arasında yaşananların boyutunu bilmediğine dikkat ederek söylüyorum. Bu Danny'nin geri adım atması ve kafasını toparlaması için beklenmedik bir fırsat. Burada her şeyi hallettik.

"Evet," diye kabul ediyor ama isteksiz bir sesle, hem Brad hem de ben bunu seziyoruz. Arabanın diğer tarafından ona bakıyorum ve o da başını sallayarak ortak gözlemimizi onaylıyor. İkimiz de onun bu özel cinayete olan açlığının amansız olduğunu biliyoruz. "Doğruca kulübe mi gidiyorsun?" Danny sordu.

"Brad'in Nolan'ı kontrol etmesi ve Meksikalılardan gelen son ödemenin geciken sevkiyat nedeniyle erteleneceğini söylemesi gerekiyor." Miami'nin neminden şimdiden bunaldığımı hissederek klimanın sesini açıyorum. "Hiatus'a vardığımda Luis'i arayıp parasını şimdilik bekletmesini söyleyeceğim."

"Teşekkürler."

"Sorun değil."

"Peki ya indirim?" Danny soruyor ve ana yola çıkıp ayağını yere vururken Brad'e tekrar bakmamı istiyor.

Brad omuz silkerek, "Bilmiyorum," diyor. "Bugünlerde küçük bir cephanelik için iyi niyet indirimlerinin oranı nedir? Yüz, iki yüz, üç yüz bin mi? Oh, biliyorum. Neden Meksikalı herife silahlarımızı bedavaya vermiyoruz?"

Gülümsüyorum ve dikkatimi telefondaki Danny'ye veriyorum. "Ben hallederim. Adamlar tersaneden döndükten sonra yeni planı size bildireceğim."

"Elbette," diye mırıldanıyor, sesi keskin.

Danny'nin bu konuyu düşünmesine izin vererek telefonu kapatıyorum ve koltuğuma yaslanıp Miami'nin geçişini izliyorum. "Döndüğüne memnun musun?" Brad'e sordum.

"Aletim öyle," diyor ve ben de St. Lucia'da bulunduğumuz süre boyunca bu alandan mahrum kaldığını bildiğim için gülümsüyorum. "Ama iç huzurum, o kadar da değil."

Mırıldanıyorum, sessizce
kabul ediyorum. İç huzur.
O piç kurusu bu hayatta zor bulunur.

Kulübün girişinin eşiğinde durup etrafa bakıyorum. Tüm ışıklar yanıyor, bar çalışanları stoklarını yeniliyor, dansçılar pratik yapıyor. Nolan ofisten takım elbiseleri ve çizmeleriyle çıkıyor ve Brad ile beni gördüğü anda yüzünde kısa süreli bir panik ifadesi belirliyor, sonra bunu düzelterek genişçe gülümsüyor.

Brad'i takip ederken merakla başımı eğiyorum. "Bunu yakaladın mı?" Brad'in arkasından soruyorum, gözlerim Nolan'dan hiç ayrılmıyor.

Brad kaşlarını çatarak geriye bakar. "Neyi yakalayacaksın?" Gözlerim kısılıyor. "Hiçbir şey."

"Patron," dedi Nolan. "Seni beklemiyordum."

"Evet, bu çok açık değil mi?" diyorum kendi kendime, onları geçip doğrudan ofise giderken.

"İkinize de birer içki getireyim," diye sesleniyor Nolan. İçki mi? Daha öğlen bile olmadı. "Mason, patronlara bir içki getir. Hey, James, sen de bir içki istiyorsun, değil mi?"

"Hayır, bilmiyorum," diye karşılık veriyorum, yürümeye devam ediyorum. "Öğlenin yanlış tarafı." Burada ne haltlar karıştırıyordu?

Kapıyı itiyorum.

"Oh," diye bağılıyor bir kadın, göğsünü kanepeden aldığı bir yastıkla örtmek için acele ediyor.

"Kahretsin," diye küfrederek geri dönüyorum, tam o sırada Nolan önüme düşüyor. Başımı eğiyorum ve o da utanarak gözlerini kaçırıyor. "Demek patronlar yokken çocuklar oynayacak, ha?"

Hiçbir şey söylemiyor ve Brad başını sallayarak yanına geliyor. "Sana ne söyledim?" diye sorar, azarlayan bir ebeveyn gibi.

"Kızlarla takılmak yok," diyor Nolan, azarlanmış bir çocuk gibi iç çekerek. "Otto varken pek adil görünmüyor-"

"Otto'nun daha önce striptizcilerle olan ilişkisinden asla bahsetme," diye uyarıyorum. Bu hâlâ kızlarla takıldığı anlamına mı geliyor? *Seni ilgilendirmez.* "Anladın mı?"

"Anlıyorum," diye mırıldanıyor Nolan, kara gözleri biraz kayıyor.

Kendi kendime başımı sallıyorum, aynı zamanda kendimle de mantık yürütmeye çalışıyorum. Çocuk daha bir erkek bile değil ve burada tüm bu cazibeyle çevrili. Onu biraz rahat bırakmalıyım. Ama yine de, ona oraya gitmemesi söylendi ve o da gitti. Başka ne yapabilir ki? Brad'e "Bununla başa çıkmalısın," dedim. "O senin dahin." Kız yanımdan geçip kot ceketini giyiyor ve Brad'e yalvaran gözlerle bakıyor.

"Bay Black, lütfen, bu işe ihtiyacım var."

Brad onu başından savıyor. "Git," diye nazıkçe emrediyor, ben dönüp ofise geri adım atarken. Karşımda yarı çıplak, paniklemiş bir çalışan varken, daha önce kaydetmeyi ihmal ettiğim şeyi kaydettiğimde yine sarsıcı bir şekilde duruyorum. "Ne oluyor lan?" Brad'in bana katıldığını hissederek nefes alıyorum.

"Evet," diyor sessizce, etrafına bakarak. "Ne oluyor Nolan?" Öne fırlıyor ve ofiste dengesiz bir el sallıyor. Lanet bir gecekondu gibi görünen ofis. Tamam, kabul, bu bir gösteri ofisi, bir tuzak, bir illüzyon, ama yine de, sis perdesi ya da değil, yine de işi temsil ediyor.

Başımı iki yana sallıyorum ve oldukça mahcup görünen Nolan'a bakıyorum, ama bir açıklama talep etme şansım yok ve aslında bu benim işim değil. Brad'e dönüyorum, o da bir minder alıp battaniyelerin serili olduğu kanepeye geri atıyor. Sonra masaya doğru yürüdü, orada bir tost makinesi, bir su ısıtıcısı, bir ... vardı. "Bu lanet olası bir smoothie makinesi mi?" diye havlıyor, tanıdık bir yeşil bulamaçla dolu cam sürahiyi dürtüyor. Surat asıyorum. Sabah meyve suyum içmedim.

"Açıklayabilirim," diyor Nolan, ellerini kaldırmış, bize doğru geliyor.

Brad, "Lütfen yap," diye bağırarak elini uzatır ve birkaç kiviye ofiste uçuşmaya gönderir. Masanın kenarına tüner ve kollarını göğsünde kavuşturarak beklenti dolu bakışlarla Nolan'a bakar.

"Gidecek hiçbir yerim yok," diyor Nolan, omuzları düşerek.

"Ne?" Brad havlar.

"Gidecek hiçbir yeri olmadığını söyledi," diye ekliyorum, cam sürahiyi tabandan kaldırıp kokluyorum.

"Onu gayet iyi duydum," diye mırıldanan Brad, sürahiyi tadına bakmak için dudaklarına götürdüğümde önce kaşlarını sonra da yüzünü buruşturdu.

Mırıldanıyorum. "Bu oldukça iyi."

"Teşekkürler." Nolan bana gülümsüyor. "İçinde ne var?"

"Biraz brokoli, bir kivi, biraz kereviz ve-"

"Ginger?"

"Evet, zencefil."

"Tanrı aşkına," diye tersliyor Brad. "Yani seni kovduğumda *Joe the Juice*'da işe girebilirsin."

"Hadi ama patron." Nolan yalvarırcasına ellerini uzatıyor ve ben de bir sıraya oturup meyve suyumu yudumlamaya devam ediyorum. "Bu kulüp için canımı dişime takarak çalışıyorum. Bana güvenebileceğinizi biliyorsunuz."

"Evet ve bunun için sana ödeme yapıyorum. Bir dairenin kirasını ödeyemiyor musun?"

Gözleri halının üzerine düşüyor. "Gelecek ay yapabileceğim," diyor sessizce. "Ödemem gereken bazı borçlar vardı."

Dudaklarımdaki sürahiyle Brad'e bakıyorum ve o da bana kaşlarını çatıyor. "Ne borcu?" diye soruyor. Onun da benim düşündüğümü düşündüğünü görebiliyorum ve üst katta milyonlarca dolar nakit paranın temizlendiği gizli bir ofis olduğunu düşünüyorum. Orada burada birkaç doları gözden kaçırmayız. Sürahiyi masanın üzerine bırakıp ayağa kalkıyorum ve gizli kapıya doğru ilerliyorum.

"Senden çalmadım," diye sesleniyor Nolan ve ben durup arkama bakıyorum. Yüzüne yayılan kıpırtısız mahcubiyet her şeyi anlatıyor. "Sadece bir sonraki maaş çekime kadar başımı bir yere eğmem gerekiyordu."

Brad'e bakıyorum, durumunu değerlendiriyorum. Çocuğa inanıyorum ve Brad'in de inanacağını biliyorum. Onu hep destekledi. Haklı olarak, kadın ve konaklama konusunda haddini aştı ama onun gibi çalışanlar kolay bulunmuyor ve kulübü saat gibi işletiyor. Memnun etmeye hevesli. Sadece gerçek bir sorunsu bize bir sorun getirecektir.

"Ne kadar borcun var?" Brad soruyor.

"Bir şey yok." Nolan bir minder alıp kanepeye atar, sonra masaya yaklaşarak Brad'in hareket etmesini ister. "Son ödemeyi geçen hafta yaptım." Etrafı toparlamaya, eşyaların yerini değiştirmeye başladı.

Neyin geldiğini bir mil öteden görebiliyorum. "Tanrı aşkına," diye nefes alıyor Brad, bana doğru ilerlerken. "Bir süre benimle kalabilirsin."

"Ne?" Nolan şaşkınlıkla başını kaldırıp sorar. "Kovulmadım mı?"

"Hayır, değilsin amına koyayım, ama kızlardan birine daha nefes verirsen, o blender sürahiyle kışına tecavüz ederim." Gizli kapıdan üst kattaki ofise doğru gözden kayboluyor.

Ben de Nolan gibi irkiliyorum, ikimiz de sürahiye bakıyoruz. Ağır bir sürahi. Kalın cam. Burada ve orada birkaç topak var.

"Şimdi o ofisi temizle." Brad geri bağırır.

"Yoksa cezalı olursun," diyorum, yüzüm ciddileşmiş bir halde geri çekilerek. Ama Nolan

hala gülümsüyor ve söyleneni yapmaya devam ediyor.

Yukarı çıkıyorum, Otto'ya hızlıca bir mesaj atıyorum ve Brad masaya yeniden yerleşirken ben de cama doğru yürüyüp kulübe bakıyorum. "Evet, Brad Baba," diyorum yorgun gözlerini sırtımda hissederek. Odanın diğer tarafındaki masaya doğru ilerliyorum ve gözlerimi para yığınlarının üzerinde gezdiriyorum. "Ne-" Bakışlarım odanın diğer tarafındaki üç spor çantaya takılıyor. "O da ne?" Yanına gidip birini açıyorum ve Abraham Lincoln ile yüz yüze geliyorum.

"Ne oldu?" Brad arkadan yaklaşarak sorar. "Nakit."

Kapıyı açıyor. "Nolan!" diye bağırır. "Evet, Patron?"

"Bu da ne?"

Nolan içeri giriyor ve çantaların yanında çömelmiş bana bakıyor. "Bir saat önce teslim edildi," diyor. "Meksikalıların sevkiyatının son ödemesi."

"Siktir!" Brad bağırarak masasına geri dönüyor ve sandalyeye çöküyor.

Gerçekten, *lanet* olsun. Hızlı ödeme, hızlı teslimat demektir ve biz zamanında teslimat yapamıyoruz.

"Bir sorun mu var patron?" Çantaları toplayıp kasaya götürürken Nolan soruyor.

"Evet, bu lanet olası kasada olmalı," diye homurdandım. "Bugün gerçekten formunda değilsin, Nolan."

"Ben de tam ona geliyordum, yemin ederim, ama sonra-"

"Beynin sikinin içine düştü." Çantaları kasaya atıyorum ve kapıyı çarparak kadranı çeviriyorum. "Sikini kesip bu sorunu hepimiz için çözmeme ne dersin?"

Geri adım atarken eli kasıklarının üzerine düşüyor. "Sakin ol James," diyor, yaralı görünüyor.

Lanet olsun, ona kızamıyorum ve bu beni daha da sinirlendiriyor. "Siktir git buradan."

Nolan fırlıyor ve Brad'in masasındaki sonsuz evrak yığınınına baktığını görüyorum. Kaşlarını çatıyor. "Tüm bunlar" -dağınıklığı işaret ediyor- "Nolan'ın tek başına üstesinden gelemeyeceği kadar çok. Kulüp, para, güvenlik-"

"Dansçılar ve çalışanlar," diye düşünüyorum, kanepeye otururken.

Brad gözlerini kaldırıyor ama başını kaldırmıyor. "Dansçılar ve çalışanlar," diye kabul ediyor. "Şimdi biraz dikkatim dağılmışken ona bir yardımcı tutmam gerekiyor. Güvenebileceğimiz birini."

"Aklında biri var mı?"

"Aslında, evet." "Kim?"

"B-"

"Unut gitsin."

"Ya da Rose," diye ekliyor.

Yine gülüyorum. "Sence Danny bu fikre sıcak bakar mı? O hamile, yoksa bunu kaçırдың mı?"

"Bu mükemmel bir çözüm. O ya da siz, eğer bana Beau'yu verirseniz, her zaman tam olarak nerede olduklarını bileceksiniz." Tavana avuçlarını gösteriyor. "Bu hepimiz için bir kazan-kazan."

Bir gözümü kısıyorum, bir an için düşünüyorum. Sadece bir an. "Kesinlikle hayır."

"Danny adına konuşamazsın."

Gülüyorum. "Bahse var mısın?"

"Peki." Brad bazı kâğıtları toplayıp bir kenara yığar. "Bu çok utanç verici."

"Nedenmiş o?" Telefonumun cebimde titrediğini hissederek soruyorum. Kıçımı koltuktan kaldırıp telefonumu çıkarıyorum ve ...'dan gelen bir mesaj görüyorum. Geri çekiliyorum.

"İyi para veriyorum ve yan haklar harika."

Yavaşça ve yorgun bir şekilde başımı kaldırıyorum ve o bir dangalak gibi sırtlıyor. "Hayır." Ayağa kalkıp yavaş adımlarla odayı dolaşmaya başlıyorum, telefonuma ve Beth'ten gelen açılmamış mesaja bakıp ne istediğini merak ediyorum. Aptalca bir soru. Kocasıyla olan fantezisini gerçeğe dönüştürmeyeli aylar olmuştu. Aslında, en son Beau'yla tanıştığım gün olmuştu. Artık oyunda olmadığını bilmelerini sağlamalıyım. Ya da en azından o oyunda.

"Ne oldu?"

Onunla daha sonra ilgileneceğimi söyleyerek ekranımı temizliyorum ve Brad'le yüzleşiyorum. "Bir şey yok." Telefonum çalıyor ve onu kaldırıyorum.

"Meksikalılar mı?" diye soruyor. "Evet."

Az önce paralarını sakladığım kasaya doğru bakarak yüzünü buruşturdu; teknik olarak para hâlâ onların ve bir süre daha öyle kalacaktı. İçinde bulunmak için iyi bir pozisyon değil.

Sessizlikle cevap veriyorum. Bu bir alışkanlık. "Paramı aldınız," diyor Luis, hoparlöre tıkladığımda, böylece konuşmayı Brad'e tekrarlama zahmetinden kurtuluyorum.

"Daha erken," diyorum.

"Siparişimi daha erken vermeliyim. Yirmisinde."

Gözlerimi çaresizlik içinde gözlerini kapatan Brad'e dikiyorum. "Nedenini sorabilir miyim?"

"Sınırın bu tarafında özel bir savaş var," diyor um u r s a m a z bir tavırla.

"Yeterince silahlandığımızdan emin olmalıyım."

"Bu bir Cumartesi, Luis. Bir hafta sonu."

"Daha erken yapabilir misin?"

"Hayır, daha erken yapamayız. Sahil Güvenlik eğitim günümüz var ve bu da teslimatımızda sorunlara yol açıyor."

"Aciliyetimi anlamadığınızdan korktuğum için size açıklayayım. Yerleşkeme yönelik bir saldırı planlandığına dair güvenilir bir istihbaratım var. Önce harekete geçmeliyim, bu nedenle ayın yirmisine kadar emir almam gerekiyor. Eminim bu bir sorun değildir, değil mi?"

"Hiç de değil," diyorum soğukkanlılıkla ve Brad'in gözleri fal taşı gibi açılıyor. Omuz silktim. Bunun bir yolunu bulmalıyız yoksa şu anda sessiz de olsalar ölmemizi isteyen İrlandalıları, Polonyalıları ve Ruslara Meksikalıları da ekleyebiliriz. "Planlar için sizinle temasa geçeceğim." Telefonu kapattım ve düşünerek yürümeye başladım.

"Peki bu küçük muammayı nasıl çözeceğiz?" Brad soruyor. "Chaka pazartesiye kadar teslimat yapmayacak. Sipariş zaten gecikecekti."

"Evet, biliyorum Brad. Hesapladım." Koltuğa çöküp cep telefonumla başımın yan tarafına vuruyorum. "Silahları bir günde tasnif edebiliriz."

"Ayracak silahımız olmayacak."

"Chaka orijinal teslimat tarihine uyarsa yapacağız."

"Yarım milyon dolar değerindeki ateşli silahları düzinelerce Sahil Güvenlik botu ve mürettebatı ile nasıl nakletmeyi öneriyorsunuz?"

Gözlerimi kısarak düşünüyorum. "Bana bırak." Chaka'ya ayın on dokuzunda silahları almamız gerektiğini ve onu öldürmeyip ikramiye ödeyeceğimizi bildiren bir mesaj gönderiyorum. Hemen gülen bir yüzle cevap veriyor.

Bu lanet anlaşma, indirimler ve bonuslarla yakında yapmaya değmeyecek. Ama bu anlaşmanın amacı ihtiyacımız olmayan parayı kazanmak değil. Bu anlaşmanın amacı Rusları duman etmek. Yine de takas giderek yaklaşıyor, haftalardır hazırlanıyor ve hala onlardan ne bir ses ne de bir görüntü var. Elbette tüm suç şebekesi, pek çok önemli üyesinin ölümünden sonra şüphesiz yeniden toparlanıyor ve yeniden yapılıyor, ancak Öküz, Sandy ve Volodya'nın hala nefes aldığını biliyoruz. Öldürme çılgınlığımızın en büyük yükünü Polonyalılar ve İrlandalıları çekti,

Hepsi de Ayı'yı bulmak için. Sümüklü pislik. Bir dahaki sefere yanlış yapmayız. Perry Adams'ın ölmeyi hak etmediğinden değil. Bize kurban giden her adam ölmeyi hak etti, yani bu tamamen bir kayıp değil. Dünya birkaç pislikten ibaret.

Ama Ayı? O sadece bir bok parçası değil. Bokların kralı. Kukla ustası. Beau'nun yaralarının ve bebeğimin ölümünün kaynağı olan adam. Görüşümdeki karanlık noktalara göz kırpyorum. Yükselen öfkeyi yutuyorum.

Sikeyim.

İçki dolabına gidip bir votka dolduruyorum.

"İyi misin?" Brad, sıvının içimde biriken öfkeyi dindireceğini umarak içkiyi boynuma götürdüğümde çekingen bir tavırla soruyor. Eskiden beni yöneten öfkeyi hissetmeyeli uzun zaman olmuştu.

"Evet." Boğazımı temizliyorum ve tekrar çaldığında telefonuma bakıyorum. "Higham," diyorum sessizce, Brad'e bakarak.

"O FBI pislği ne istiyor?"

Güzel soru. Onu son gördüğümde, Beau'nun eski erkek arkadaşı polis Oliver Burrows beni Ajan Frank Spittle cinayetinden tutukladıktan sonra serbest kalmama izin vermişti. Burrows'un pek hoşuna gitmemişti ve Higham beni serbest bıraktıktan sonra Tazı tarafından takip edildiğimi öğrenmek benim de pek hoşuma gitmemişti. Aracının altına attığım el bombası patlamadan önce o Polonyalı piçin dövmeli yüzünü hatırlayarak gülümsüyorum. Enigma'yı yakaladığını sanmıştı. *Salak* herif.

Cep telefonumu açıp hoparlör simgesine bastım. "Siyah cevap vermiyor." Higham doğrudan konuya giriyor.

"O meşgul."

"Demek döndün." diye düşünür ve Brad gözlerini devirir. Haberler gerçekten de hızlı yayılıyor.

"Danny olacağımız konusunda seni uyarmıştı."

"Dönüşünüze hazırlanmam için bana neredeyse hiç zaman vermediniz." "Size nasıl yardımcı olabilirim, Ajan Higham?"

Hafifçe gülüyor. "Yeryüzünden kaybolup Brit'i de yanında götürerek bana yardım edebilirsin ama bunun olmayacağını hepimiz biliyoruz, değil mi?"

"Hayır."

"Sanmıyorum. O halde neden şehre döndüğünüzle başlayalım."

"Sizi özledik."

"Peki işler neden başlayacak?" "Oh, bu beklenti seni öldürüyor olmalı."

"Benimle taşak geçme James. Burada durmuş Carlo Black'in boş mezarına bakıyorum."

Geri çekiliyorum ve Brad sandalyesinden fırlıyor.

"Affedersiniz?" "Duydunuz."

"Sanırım duydum."

Higham sessizliği bozana kadar birkaç rahatsız edici an boyunca sessizlik oldu. "Bu Danny'nin işi değil miydi?"

"Danny kasabada değil. Hem neden ölmüş babasını kazıp çıkarsın ki Higham?"

"Sanırım başka bir psikopatın onu kazmasını engellemek için." Arka planda bir araba kapısı çarpıyor. "Danny Miami'de değil mi?"

"Hayır, Miami'de değil." "Buraya gelsen iyi olur."

Kapıya yöneldim, Brad peşimdeydi. "Yola çıkıyorum."

"Ne oluyor lan?" Merdivenlerden kulübe doğru koşarken Brad "Biri onu götürmüş olabilir, değil mi?" dedi. "Biri onu taşımış olabilir, değil mi?"

"Kim gibi?" Kulübün içinde koşarak ilerliyorum.

"Bilmiyorum. Lanet olası mezar bekçileri. Siktir git, o aramayı yapmayacağım."

"Birimiz yapmak zorunda," diyorum sessizce, gün ışığına çıkarken. "Kura çekeceğiz."

"Tanrım," diye nefes alıyor Brad, biraz solgun görünüyor.

Kasabanın kenarındaki küçük kilise bahçesine yanaşıyoruz, polis arabalarıyla dolu olduğunu görüyoruz, mavi ışıklar sonuna kadar yanıyor, huzurlu bir yer huzurlu olmaktan çok uzak. Brad bütün yolculuk boyunca cep telefonunu elinde tuttu, döndürdü, direksiyona vurdu, başparmağını sürekli kilitleyip Danny'nin numarasına basmaya hazırladı ama her seferinde daha iyi düşündü.

Cidden onu kıskanmıyorum.

Brad kenara çeker ve biz de yavaşça arabadan ineriz, arabanın önünde buluşup kendimizi hazırlamadan önce manzarayı seyrederek. Higham'a doğru yan yana yürüyoruz, bir düzine kadar polisin arasından geçiyoruz, hepsi de bize ihtiyatla ya da alaycı bakışlarla bakıyor. Hepsini görmezden geliyoruz. Eminim elleri kelepçelerine uzanmak için seğiriyordur. Hatta silahlarına bile.

Bu düşünceyle daha uzun duruyorum, hafif bir çöküşün kotumun beline sıkıştırdığım Heckler'ı dışarı çıkaracağını biliyorum. Göz ucuyla baktığımda Brad'in de benimle aynı düşüncelere sahip olduğunu görüyorum. Bu şerefsizlerden herhangi biri güç gösterisi yapmak istediğine karar verirse bize büyük bir rahatsızlık verebilir. Ve herhangi biri eğilebilir. Gözlerimi her birinin üzerinde gezdiriyorum. Ayı'nın içeride adamları olduğunu biliyoruz. Beau'nun amcası Dexter bunlardan biri, Nathan Butler'ı yol kenarında durduran iki polis de diğer ikisi. Tükürük. Hepsi şimdi ölü. Ama daha fazlası var mı?

"Beyler," diyor Higham, elini yerdeki boş çukura doğru uzatarak. Ses tonu ciddi. Bu durumun sonuçlarının farkında. Çok kızgın bir İngiliz serbest.

Brad mezarın kenarında toprağa bakarak, "Yüce Tanrım," diye nefes alıyor. Kederini hissederek ona katılıyorum. Brad'in amcasını ve Danny'nin babasını tanıımıyordum, Danny'yi bu savaşta benimle birlikte savaşması için ölümden sürüklememden üç yıl önce ölmüştü ama Danny'nin o barbar herifi her şeyiyle sevdiğini biliyordum. Carlo Black, Danny'yi sokaklardan aldı. Onu kendi çocuğu gibi yetiştirdi. Bildiği her şeyi ona öğretti, bu yüzden Danny Black ölümcül bir üne sahip. Bu işin sonu iyi bitmeyecek.

Adli tıp müfettişlerinin toprağı eşelediğini görüyorum. "Bir şey var mı?" Mezarın etrafında dönerek soruyorum.

"Hiçbir şey."

"Bunun ne zaman olduğunu biliyor muyuz?"

Araştırmacılardan biri yüz maskesini indirerek bana bakıyor. "Ortaya çıkarılan toprağın sıcaklığı çok yakın zamana işaret ediyor. Hala serin, bugünkü güneşin yüksekliği henüz ona ulaşmadı. Yani, evet, son on iki saat içinde."

"Herhangi bir yerde kamera var mı?" Brad soruyor ve ben ona yorgunca bakıyorum. "Ne?" "Tanrı kameradır, Brad. Eminim ki çoğu ölü insan ona güveniyordur.

onlara göz kulak ol."

"İşini pek iyi yapmıyor, değil mi? Ben öldüğümde kıcıımı yakabilirsin. Kül olana kadar yak ve at beni-"

İrkiliyorum, gözlerimi kapatıyorum.

"Siktir, dostum," diyor Brad sessizce. "Ben ... siktir."

"Önemli bir şey değil." Kafamı sallayarak anıları geri itiyorum. Ailemin çığlık seslerini. Kükreyen ateşin görüntüsü.

Higham'ı buldum, not defterine birkaç şey not ediyordu. "Danny

biliyor musun?" diye soruyor.

Brad ona cep telefonunu gösterir. "Kendimi hazırlıyorum. Sen de hazırlanmalısın." Higham hafifçe güler, ama bu tam bir çaresizlik kahkahasıdır. "Oh, öyleyim."

Bir şey tutuyor. Bir yüzük.

"Ne?" Brad, Higham'dan altın ve zümrüt parçasını alarak nefes verir. "Bu bir yılan mı?" Ben soruyorum.

"Evet, bu bir yılan." Yüzüğü cebine koyup aramaya devam ediyor ve Higham boş mezarın diğer tarafında yanıma geliyor. "Bir fikrin var mı?" diye soruyor, defterini bir kenara koyarak.

"Birkaç tane."

"Paylaşmak ister misin?"

Ona ciddiyetle bakıyorum. "Bu beni muhbir yapar." "Bana borçlusun."

"Evet, Burrows'u neden reddettiğinizi ve beni neden sorgusuz sualsiz serbest bıraktığınızı hiç açıklamadınız."

"Bu olayda isimsiz bir ihbar yeterli olmadı." "İhbar mı edilmiş?"

Frank Spittle'ı öldürdüğüm ihbarı mı?" "Evet, dediğim gibi, koşullar göz önüne alındığında yeterli değildi." "Koşullar mı?"

"Kanıt eksikliği ve Burrows'un eski nişanlısıyla çıkıyor olman bir yana, olayın kişisel olduğu çok açık, inanılmaz bir şekilde sen ve Brit kötünün iyisisiniz."

Çıkmak mı? Çıkmak mı? "Kötünün iyisi" diye düşündüm. İlginç. "Bu sonuca nasıl ulaştın?"

Higham mezarlığın diğer tarafını işaret ederek, diğer polislerin kulak kabartmasından uzakta, onunla birlikte yürümemi istiyor. Brad'le göz göze geldim. Başını sallıyor ve "*açmıyorum*" diyor.

"Pantolonunu değiştirmek için vaktin var o zaman," diye seslenerek kendime orta parmağı kazandırıyorum. Higham'la birlikte yürüyorum. "Yani, kötünün iyisi." Dürüst olmak gerekirse hakarete uğradım.

"Beni yanlış anlama James. Miami Polis Departmanı ve FBI'ın çoğu siz iki yabancının Amerika'daki en tehlikeli adamlar olduğunuzu biliyor. İçinizden birinin Spittle'ı öldürdüğünü biliyorum, sadece kim olduğunu kanıtlayamıyoruz."

İfadesinin çoğunu görmezden geldim. Doğruyu söylemek gerekirse, Danny Spittle'ın başını kesmeseydi, ben keserdim. "Bize kendi ülkemize siktir olup gitmemizi mi söylüyorsun?" diye sordum.

Gülüyor. "Vatandaşlığının sahte olduğunu biliyorum."

"Kanıtla."

Küçümseyici bir el sallıyor. "Kızartacak daha büyük balıklarım var." "Köpekbalıkları gibi mi?" Başımı eğerek soruyorum, bir kahkaha daha atıyor. "Evet, köpekbalıkları gibi. Köpekbalıkları hakkında ne biliyorsun ki?"

"Köpekbalıklarının suyun dışında uzun süre kalmadığını biliyorum, bu yüzden Miami sokaklarında dolaşan bir tane bulursam, okyanusa geri döndüğünden emin olacağım." Higham'a gülümsüyorum ve o sönüyor.

"Köpekbalığı'nı alayım."

"Ne köpekbalığı?"

"Tanrı aşkına," diyor iç çekerek. "James, sen ve Danny Ayı'yı kişisel nedenlerden dolayı istiyorsunuz. Sağda solda lanet hayvanları patlatıyorsunuz. İrlandalılarla başlayalım: Yılan, Kartal, Timsah."

"Timsah'tı," diyorum. "Vince Roake Timsah'tı ve İrlanda uyuşturucu çetesini ele geçirmeye hazırlanıyordu. Onu kim öldürdüyse size bir iyilik yaptı."

Kaşları o kadar yukarı kalkmış ki yeni bir saç çizgisi oluşmuş. "O kulübü gerçekten berbat ettin."

"Öyle mi?"

"Siktir et beni," diye iç geçiriyor, sabrı tükeniyor, ama benden ne bekliyor ki? Kanla yazılmış itiraflar mı? "Dodo mu?" diye soruyor. "Roake'den görevi devralacaktı ama uygun bir şekilde ortadan kayboldu."

Göz ucuyla bakıyorum. Higham, Dodo'nun ölümünün kanlı ayrıntılarını öğrense kusardı. "Dodo hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diyorum gelişigüzel. "Soylarının tükenmiş olması gerekmiyor muydu?" Zavallı Dodo'nun korkunç sonundan sonra hepimizin tersanede kığımızla güldüğümüzü görünce içimden gülümsüyorum.

"Peki şimdi İrlandalıları kim yönetiyor?"

"Senin tahminin de benimki kadar iyi. Kimse bir şey duymadı. Aslında, Higham, Miami korkutucu derecede sessiz."

"Gözaltından çıkmaya izin verdikten kısa bir süre sonra ara sokakta havaya uçan Escalade'de kim vardı?"

Oh? Yani onu teşhis edemediler mi? "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Tabii ki bilmiyorsun."

"Bak, Higham," diyorum, sorgulamadan sıkılarak. "Sen ve ben biliyoruz ki FBI'ın Miami'de dolaşan pisliklerden kurtulmak için en iyi şansı ben ve Danny'dir."

"Evet, ama sorun şu ki James, Danny ile birlikte Florida Eyalet Hapishanesi'ndeki *tüm* mahkûmların toplamından daha fazla insan öldürdünüz."

"Hadi ama Higham, bu bize biraz fazla kredi vermek olur." "Siktir git, sen kibirli bir amcısın."

"Dikkat et, Higham," diye alçak sesle uyarıyorum ve derin bir nefes alıyor, sanki ikimizin de yapması gerektiğini bildiği şeyi kabulleniyormuş gibi kendi kendine başını sallıyor.

"Mahkemeye çıkarmamız için birkaç tane bırakmalısın, James."

Dudağım kıvrılıyor. "Ölümcül iğne benim için yeterince yavaş değil, Higham."

"Nefesinizi ensenizde hissetmeyi bırakacağım. Kulübe, tersaneye baskın falan yok."

"Baskın yapmayı mı planlıyorsun?"

"Ben değilim, ama emin olun birileri öyle."

"Cebime mi girmeye çalışıyorsun, Higham?" Duymak istediğim için soruyorum.

O.

"Miami'deki savaşın sona ermesini istiyorum. Suç oranlarını düşürmeliyiz ve Ruslar, Polonyalılar ve İrlandalılar şehirdeyken böyle bir şey olmayacak. Ya da siz ikiniz, bu konuda. Bela için bir mıknaş gibisiniz."

"Bunu basitleştirelim Higham," diyorum yorgun bir sesle. "Ayı'nın gitmesi ve bizim Miami'de olmamızla suç oranlarınız on kat düşecek, inanın bana." Suratımı astım. "Öncesinde zirve yapabilir ama iyiye gitmeden önce kötüye gitmesi gerekir, değil mi?"

"Tanrım."

"Biz kaçakçı değiliz, Higham. Uyuşturucu satıcısı, tecavüzcü ya da banka soyguncusu değiliz. Etrafınızda ölen insanlar ölmeyi hak ediyor." Omuz silkiyorum. "Ya da ben öyle duydum."

"Bu gerçekten kişisel bir mesele, değil mi?"

"Denese bile daha kişisel olamazdı." Saygılarımı sunarak geri çekiliyorum, çünkü aslında Higham'a biraz saygı duyuyorum. "Carlo Black'in cesedini bulmalıyız yoksa Miami'de asla huzur olmayacak."

Yanakları şişti ve kollarını başının üzerinde sallayarak adamlarına emirler yağdırmaya başladı. Brad'in yanına gidiyorum. "Şansın var mı?"

"Hâlâ cevap yok." O da benim hissetmeye başladığım kadar endişeli görünüyor. Elimizdeki haber, Danny'nin hasta karısının durumu kötüye gittiye vermemiz gereken türden bir haber değil.

Arabaya doğru gitmeye başladık ve tam yolcu koltuğuna geçip Beau'yu arayıp kontrol etmek üzereyken Brad'in telefonu çaldı. Arkasına yaslandı

ve derin bir nefes alır. Yalan söylemeyeceğim, ben de bir tane alıyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye cevap veriyor ve arabanın Bluetooth'unu açıyor.

"Evet, tamam." Danny'nin sesi olması gerektiği kadar temkinli çıkıyor. "*Sana* şu soruyu soracağım. On dakikada sekiz cevapsız arama mı? Neler oluyor?"

Brad arabanın karşısından bana bakıyor. Ona verecek bir şeyim yok. Tavsiye yok, cesaretlendirme yok. Olan oldu ve bu lanet olası bir anarşiye neden olacak. Brad bir elini alnına götürüyor ve nemli kaşlarını düzeltiyor. "Bir sorunumuz var," diyor, ön camdan Carlo Black'in boş mezarının etrafındaki polis sürüsüne bakarak.

"Ne?" Danny'nin ses tonu her şeyi anlatıyor. Öğrenmek üzere olduğu şeyin onu yörüngeye göndereceğini zaten biliyor.

Brad'in ağzındaki baklayı çıkarması lazım, şekerle kaplamaya çalışmaması lazım. Hiçbir şey bunu sulandıramaz. "Baban kayıp." İrkildi ve ben de ona sık kafalıymış gibi baktım. "Mezarı. Cesedi."

"Birileri babanın cesedini mezardan çıkarmış," diyorum ve Brad'in bana inanmayan bakışlarını kazanıyorum.

Sessizlik.

"Mezarlıktayız," diye devam ediyorum. "Higham burada, bir adli tıp ekibi, polisler."

Sessizlik.

"Onu bulacağız Danny," diyor Brad, sandalyesinde geriye doğru çökerek. "Ve bunu kimin yaptığını bulduğumda, etlerini bıçakla gofret inceliğinde dilimler halinde keseceğim."

Gerçekten yapacağına inanıyorum. Eğer Danny onlardan önce davranmazsa. Sessizlik.

Brad ve ben birbirimize baktık, söyleyecek sözümüz kalmamıştı. Danny'nin fokurdayan öfkesinin hattan damladığını hissedebiliyorum. Bu bir mesaj, tıpkı Ayı'nın araması gibi, tıpkı gazete makalesi gibi, bizi Miami'ye geri döndürmek için. Nerede olduğumuzu bilmezse bizi bitiremez. Şimdi kesinlikle öğrenecek.

Kazanmak istiyor. Ama bu gibi hareketlerin bizi daha da zorladığını biliyor mu? İçimizdeki canavarları harekete geçirdiğini? Uykuda olan karanlığı sarsar mı?

İçimde bir kıpırtı hissediyorum ve bu babamın mezarı bile değil. Dişlerim gıcırıyor. Babamın bir mezarı olamazdı. Ondan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Ya da annemden. Ya da kız kardeşimden. Yumruğumu sıktım ve kapıya sıkıştırdım, ön camdan içeri sokmadan önce ağırlığımı kapıya doğru ittim.

Çalan telefonum camı kurtarıyor ve buğulanan öfkemi temizlemeye çalışıyorum.

ekrana odaklanmak için. Numarayı gördüğümde yavaşça nefes veriyorum. "Bu o," diyorum sessizce. "Çeneni kapalı tutabilir misin yoksa Brad'in telefonu yüzüne kapatması mı gerekiyor?"

Danny cevap olarak hırlıyor ve ben de devam edip aramayı bağlıyorum. Sessizlik.

Yine o oyuna döndük. Ben bekliyorum, o bekliyor. Benim dünya kadar zamanım var. Ancak onun yok. Onu takip etmemi istemiyorsa yok.

"James," diyor, çarpıtıcı ses beni irkiliyor.

"Hepimizi memnun ettiniz. Danny ve Brad'e merhaba deyin."

"Benim yüzümden geri gelmemeliydiniz."

Danny'nin fiziksel olarak burada olmadığını bilmesine gerek yok. Zaten içimden bir ses yakında geleceğini söylüyor. "Ben," diye tısladı Danny, "seni öldüreceğim ve bu şimdiye kadar bir adamı öldürdüğüm en yavaş ölüm olacak, sana söz veriyorum."

Gülüyor ve bu gülüş derime saplanan bıçaklar gibi. "Hiçbirinizin beni öldürme konusunda çok iyi olmadığınızı zaten tespit ettik."

"Babamın cesedi nerede lan!" Danny kendini kaybederek bağırır.

Ayı daha sert gülüyor, hepimize eziyet ediyor. "Oh, babanın mı? Özür dilerim. Başka birinin kalıntılarını aradığınızı sanmıştım." Telefonu kapattı ve Brad kafası karışmış bir şekilde bana baktı.

Ama kafam karışık değil.

Ne. Ne? Sikeyim mi?

"Beau," diyorum sessizce.

"Lanet olsun," diye fısıldıyor

Brad.

"Hayır," diyor Danny ve Brad'in alçak sesle ettiği küfürle birlikte onun derin nefes alışını duyuyorum.

Pencereden dışarı bakıyorum, beynim sürükleniyor, bedenim beni hayal kırıklığına uğrattıyor, hiçbir şey çalışmıyor, zihnim ellerime onu aramaları için gereken talimatları vermeyi reddediyor.

"James!" Brad bağırıyor ve ben ona bakıyorum. "Uyan, dostum."

Cep telefonuma göz kırpmıyorum. Beau'yu aramıyorum. Onun yerine Fury'yi arıyorum ve o da hemen cevap veriyor. "Neredesin? Tam olarak neredesin?"

"Beau'nun on adım gerisinde. Kilise bahçesine doğru yürüyor."

"Durdur onu," diye emrediyorum, Brad arabayı çalıştırıp uzaklaşırken. "Nasıl yaptığınız umurunda değil, gerekirse zorlayın ama daha fazla yaklaşmasına izin vermeyin."

"Anladım."

"Onu güvende tut, Fury. Ben yoldayım."

Telefonumu kucağıma bırakıyorum ve yüzümü fırçalıyorum.

Bundan daha kişisel olamazdı.

Meşhur son sözler.

BEAU

Fury'nin arkamdan "Anlaşıldı," dediğini duyuyorum ve elim mandalın üzerinde, eski, harap kapıya geldiğimde geri dönüyorum.

"Her şey yolunda mı?" Hızının arttığını görerek soruyorum, sanki acelesi varmış gibi

Be

"Özür dilerim," diyor ve ben kaşlarımı çatıyorum, "Ne yaptın?" diye

soruyorum.

İçin Cevap vermek yerine dev bir Viking'e göre çok sinsice dalıyor ve

Beni bir tüymüşüm gibi omzuna attı. "Whoa, Fury!" Bağıryorum, o dönüp arabaya doğru yürürken dünyam dönüyor. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Gerekirse güç kullan," diyor, ben onun uzun adımlarına ayak uydurarak aşağı yukarı zıplarken. Verdiği cevap beni dehşete düşürüyor, çünkü bu talimatlar James'ten gelmiş olacak ve James Fury'ye geçerli bir neden olmadan asla güç kullanmasını söylemez. Bu da Fury ile ya hız ya da çeviklikle dövüşeceğimi bildiği anlamına geliyor. "Neler oluyor?"

"Bana emredileni yaparım, Beau. Bunu biliyorsun. Bana kilise bahçesine girmenizi engellemem söylendi, bu yüzden kilise bahçesinde tehlike olduğunu varsayıyorum."

Ellerimi geniş beline sıkıştırıp içine bastırıyorum, kiliseye doğru bakıyorum, alanı tarıyorum, tehlikeyi arıyorum. Hiçbir şey göremedim. Ama hem bir polis hem de James'in kız arkadaşı olarak öğrendiğim bir şey var: Tehlikenin orada olması için onu görmenize gerek yok. Ayrıca uslu duracağımı da söyledim. Onun kurallarına göre oynamazsam beni St. Lucia'ya daha hızlı geri gönderir. "Beni yere indirebilirsin Fury," diyorum kıpırdanarak. "Söz veriyorum hiçbir yere gitmeyeceğim." Gülüyor, ama ben duymuyorum, daha çok koca bedeninde gümbürdediğini hissediyorum. "Eğer aşağı inmek isteseydim, pantolonundan silahını çıkar ve kışına nişan alırdım." Birden yanımda bir silah beliriyor, Fury bana nerede olduğunu göstermek için silahı sallıyor. Onun elinde. Gözlerimi kısıyorum ve elimi tişörtümün altına sokarak arkama uzanıyorum. Silah yoktu. "Silahımı mı aldın?" Diğer eli beliriyor ve tabancam Fury'nin kocaman, kaba kürek gibi elinin içinde bir oyuncak gibi duruyor.

"Eminim seni bu kadar iyi tanımam hoşuna gidiyordur" diyor, her adımda her kelimeyi homurdanarak söylüyor.

"Heyecanlandım," diye mırıldanıyorum, rahatlıyorum, kendimi gideceğim

gerçeğine bırakıyorum

Hiçbir yerde.

Arabaya döndüğümüzde, Fury beni arkaya atmıyor, onun yerine kıcını kaputun üzerine koyup rahatlıyor.

"Gitmiyor muyuz?" Ben

soruyorum. "Hayır."

"Neden?"

"Çünkü bana yakında burada olacağı söylendi." Sanki bu haberin benim karşı koymama neden olabileceğini düşünüyormuş gibi kollarını daha fazla kavuşturuyor. Etmeyecek. Sadece kafam karıştı.

"Ne kadar sürecek?" Burada Fury'nin omzunda ne kadar beklemem gerektiğini merak ederek soruyorum. Neyse ki büyük bir omuz, bol miktarda kas ve belki biraz da yağla dolu. Fury cevap vermiyor, bana bilmediğini söylüyor. "Harika." İçimi çekiyorum, yüzümdeki saç tellerini itmeye çalışıyorum ama başaramıyorum, bu yüzden vazgeçiyorum ve on dakikalık bir sessizlik geçiyor. Sessizlik ve görünürde bir tehlike yok. Şikayet edemem. James çok dikkatli davranıyor ve ben de bunu kabul etmek zorundayım.

"Bana kendinden bahset," diyorum. Fury haftalardır ara sıra gölgem oluyor ve tek bildiğim onun bir ikiz olduğu, kaya gibi yumrukları ve Noel Baba'nın kıskanacağı sakalıyla bir kule gibi bir adam olduğu.

"Ne bilmek istiyorsun?"

Bıkkınlıkla yanaklarımı şişiriyorum. Kolay bir şeyle başlayalım. "Kaç yaşındasın?"

"Yirmi dokuz."

"En büyük kim, sen mi Tank mı?" "Tank. İki dakika farkla."

"Peki gerçek isimleriniz?"

"Tank ve Fury."

Omuzlarım düştü. "Hadi ama."

"Tank ve Fury."

"İyi. Ebeveynler?"

"Babamız öldü ve annemiz bir huzurevinde." Bunu hiçbir duyguya kapılmadan söylüyor.

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Annenizin iyi olup olmadığını sorabilir miyim?"

"Demans hastası. Geç evrede. Bazı günler bizi tanıyor, bazı günler tanımıyor."

İrkildim. "Çok özür dilerim." "Hayat bu."

"Peki ya baban?" Olmam gerekenden daha meraklı bir şekilde soruyorum. "Öldürüldü."

Kaputun parlak boyasına baktım. Yine, orada hiç duygu yoktu. Hem de hiç. "Ben çok-"

"Üzgün olduğunu söyleme," diye homurdanıyor. "Adalet yerini buldu."

Adaletin bir yargıçtan gelmediğini bilerek dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Senin tarafından mı?" diye soruyorum.

"Tank tarafından."

"Nasıl?"

Biraz gülüyor, ben de gözlerimi deviriyorum. Kana susadığımı düşünüyor. Endişe verici bir şekilde, haklı olabilir. "Kafasını bir kılıçla kopardı." "Oh.

Hapishane mi?"

"Evet. Ama bunun için değil." "Peki ya sen?"

İç çekiyor. "Tank uyursa, ben de uyurum. O yerse, ben de yerim. O gülerse, ben de gülerim. O hapse girerse, ben de girerim."

Gülümsüyorum. "Bu kadar yakın olmanız çok şirin." "Biz ikiziz, Beau. Başka seçeneğimiz yok."

"Küçümsemeyi bırak. Birbiriniz olmadan yaşayamazsınız." Onu arkadan dürtüyorum. "Bana karşı maço olmana gerek yok."

"Aynı şeyi senin için de söyleyebilirim." "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, dünyaya ve daha da önemlisi James'e her zaman iyi olduğunu kanıtlamaya çalışmayı bırak."

Surat astım. "Ben iyiyim."

"Saçmalıyorsun Beau," diye homurdanıyor. "Tam bir pislüksin."

Acaba haklı mı? Tabii ki haklı. Barış bir tahterevallidir. Bir aşağı bir yukarı. Orada burada parıldıyor, beni tamamlamakla ve bana o ele geçmez sonsuz huzuru vermekle tehdit ediyor. Ben bir sahtekârım, herkesten çok kendime karşı. Karanlığımın kökünün yok olduğunu düşündüğümde bile, beni dünyaya geri getirecek başka bir şey vardı. İstirabımı yönlendirecek başka bir şey. *Bir düşünük.* "Sadece deniyorum-"

"James'in daha iyi hissetmesini sağlamak mı? İşe yaramıyor Beau. Kendinden başka kimseyi kandırmıyorsun."

"Bu ne zaman bir terapi seansına dönüştü?"

"Bunu benimle ilgili yapmaya çalıştığında."

Kaşlarımı çattım. "Sence Rose ne içiyordur?" Soruyu ağzımdan kaçırdım.

soldan geliyor. "İkizleri hayal edebiliyor musun?"

Beni sarsarak gülüyor ve sonra aniden duruyor. "Hayır. Bence bir bebek yeterince stres yaratır, sence de öyle değil mi?"

"Erkek mi kız mı?" Merakımı açıklayamıyorum. Bir yanımda bunun beni yönlendiren doğuştan gelen bir şey olup olmadığını merak ediyor. Ortaya çıkarılmış ve doyurulması gereken bir annelik içgüdü. Rose benim tek çıkış noktam. Belki de öyle olmayana kadar. Bugün neredeyse on iki saat oldu ve reglim gelmedi. Olacak mı? Midemde garip bir kıpırtı oluyor ve kendi kendime gülümsüyorum.

"Evlad," diyor Fury, düşüncelerimi bozarak.

"Öyle mi? Neden?"

"Bilmiyorum Beau," diyor bıkkınlıkla. "Sadece biliyorum." Tam boyuna doğru yükseliyor ve yoldan gelen bir arabanın sesine doğru dönüyor. "Geldiler."

"Onlar mı?" Avuçlarımı sırtına bastırıp boynumu bükerek ve yüzümdeki saçları savurarak soruyorum. "James ve kim?"

"Brad." Sonunda eğilip beni ayağa kaldırıyor ve bunun sonucunda karnım dönüyor. "Kımıldama."

"Nereye gideceğim?" Elinden silahımı alıp eşofmanımın arkasına sokarak soruyorum. Beni bu kadar iyi tanıması rahatsız edici. "Seni tanımak güzeldi." Fury'ye tatlı tatlı gülümsüyorum ve o da kaya gibi yumruklarından biriyle pazıma hafifçe vuruyor.

"Ben de aynısını söyledim ama seni zaten tanıyorum."

"Ukala herif," diye mırıldanıyorum ve bana göre biraz fazla aceleyle giden Mercedes'e doğru ilerliyorum. Ne haltlar dönüyor burada? Miami'ye döneli sadece birkaç saat oldu. Şimdiye kadar ne olmuş olabilir ki?

Araba patinaj yaparak durdu ve hem Brad hem de James dışarı fırladılar, ikisi de endişe ve tereddüt karışımı bir ifadeyle sakinleşmiş halime bakıyorlardı. "Ne oldu?" diye sordum. "Lütfen biri bana neler olduğunu anlatabilir mi? Sadece annemin mezarını ziyaret etmek istiyorum-" James'in yüzüne odaklanarak havayı geri çekiyorum. Yüzündeki kederli ifadeden nefret ediyorum. Nefret ediyorum. Öfke annemin mezarına gitmemi engelledi. Neden?

Panik boğazıma doluyor ve onu tıkıyor. James'in bana ulaşma niyetini görebiliyorum. Beni durdurmak için. Arkamdaki Fury'nin beni yakalamak için harekete geçtiğini hissedebiliyorum.

Hayır.

Parmak arası terliklerimi tekmeleyip sağa doğru fırlıyorum, en iğrenç his içimde kök salıyor, benimle konuşuyor, anneme gitmemi söylüyor.

"Beau!" James bağılıyor. "Tanrı aşkına, Beau, dur!" Botları

Arkamdaki toprak sarsılıyor, durmam için yalvaran körükleri hiç susmuyor. Kapıya ulaşıyorum ve mandalı açmak için uğraşmam çok uzun sürüyor.

"Haydi!" Aptal, eski, paslı şeyi çekiştirerek bağıriyorum. O da daha uzağa gitmemi istemiyor. Dinlemiyor. "Aç!"

"Beau!"

Arkama bakıyorum, James'in yaklaştığını görüyorum, uzun, güçlü vücudu koşuyor, yüzü geriliyor. Saniyelerim var. Belki de üç. Mandaldan vazgeçip demir kapıya tutunuyorum, biraz kaldıraç alıp bacaklarımı atıyorum.

"Lanet olsun Beau, lütfen!"

Engibeli çimenlerin üzerinde koşmaya başladığımda elinin koluma değdiğini hissediyorum, mezarlığın etrafında dönerek zaman kaybetmektense mezarların ve tümseklerin üzerinden geçen kestirme yolu seçiyorum. Artık geldiğini duyamıyorum. Bağırışlarını duyamıyorum ya da botlarının yere vuruşunu hissedemiyorum. Ama ilerlemeye devam ediyorum, annemden geriye kalanların bulunduğu uzak köşeye odaklanmaya çalışıyorum, ama atlayan görüşüm yüzünden bunu başaramıyorum. Arkama bakıyorum. James beni kovalamayı bıraktı. Tam kapıyı geçmişti ki yüzündeki yenilgi ve mutlak ıstırap ifadesini fark edince yavaşlıyorum.

Çünkü gözlerimin görmeme izin vermediği şeyleri görebiliyor. Çünkü hareketsiz duruyor. Sabit.

Nefes alıyorum ve annemin mezarına doğru dönüyorum, nefesim kesiliyor, terliyorum, kaslarım ağrıyor. Bir şeyler farklı, şekil, düzen, doğru olmayan bir şeyler var. Ve sonra fark ediyorum.

"Hayır," diye nefes alıyorum, bir adım öne çıkıyorum, gözlerim neye baktıklarını anlayamıyor. Bir toprak yığını. Annemin mezarının yanında bir toprak yığını. İnanmayı reddederek başımı sallıyorum, ileriye doğru yürürken bakışlarım kıpırdamıyor, ta ki toprakta bir delik görene kadar. "Hayır." Ben yaklaştıkça daha da büyüyor, derinleşiyor, ta ki kenarında durup karanlık, siyah bir çukura bakana kadar.

Şu anda ruhum tam olarak böyle hissediyor. "Hayır!" Çığlık atıyorum, dizlerimin üzerine çöküyorum, avuçlarım yere sertçe vuruyor. Yağan gözyaşlarım çamuru ıslatıyor, saçlarım yüzüme yapışıyor, kalbim çatlıyor. "Neden?" Çığlık atıyorum, başımı geriye atıp gökyüzüne bağıriyorum. "Neden, neden, neden, neden!"

James beni kollarından tutup yukarı çekerken aniden hareket edemiyorum, nefes alamıyorum ve ona tüm gücümle karşı koyuyorum. Sorun şu ki, şu anda hiçbir şeyim yok. Boşum. Kırılmış. En başa döndüm. Sığınağım yok edildi. Sakin yerim benden çalındı. Sahip olduğum tek şeydi. Annem asla yakılmak istemedi, ben de ondan kalanları gömdüm. Birkaç kül

ve onun görünmez ruhu.

O deliğe girip ölmek istiyorum.

Beni arabaya taşıdılar ve James arka koltuğa kayarak beni kucağına aldı, sıkıca tuttu ve asla bırakmadı.

Tişörtünü yumruklarım ile sıkıyorum, yüzümü göğsüne gömüyorum, vücudum hıçkırıklarla sarsılıyor. Zorlukla nefes alabiliyorum. Yutkunamıyorum. "Neden?" Kendimi göğsünün daha derinlerine iterek mırıldanıyorum. Hiçbir şey söylemiyor.

Nedenini

biliyor. Onun

yüzünden.

DANNY

Ertesi sabah, beklediğimden *ya da* istediğimden çok daha kısa bir süre içinde Miami'ye dönmek üzere uçağıma bindim.

Karımla birlikte.

Kaynayan, taşmaya ve patlamaya hazır kontrol edilemez öfkenin üzerine bir de kontrol edilemez endişelerim ekleniyor. Yürekten söyleyebilirim ki hiç bu kadar stresli olmamıştım. Ona Miami'ye döneceğimi söylediğimde Rose itiraz etti, tabii ki itiraz etti. İçindeki canavarın uyandığını gördü ama nedenini bilmiyordu. Kontrolsüzce titrerken her şeyi tükürdüm. Yapabileceğim en kötü şeydi. Yataktan kalktı ve giyindi, sonra ikimizin *de* çantasını hazırladı. Onu durduramadım. Acızdım. Benim öldürmeye kararlı hissettiğim kadar o da gelmeye kararlı görünüyordu ve Rose'u tartaklamak şu anda söz konusu bile olamazdı. Onunla tartışmak da öyle. Onu getirmek istemedim. Onu geride bırakmak da istemiyordum, özellikle de kötü şartlarda. Rose Miami'de olmak istemiyor. Daniel'ı geride bırakmak istemiyor. O şerefsiz Ayı babamı bu hayattan alamadı. Beau teselli edilemez. Rose'a ihtiyacı olacak. Ve Rose içimdeki dizginlenemez öfkeyi görebiliyor. O benim sakinliğim. Buna ihtiyacım olacak. *Hay sikeyim*.

Garaj yolundan aşağı sürünerek inerken malikânenin merdivenlerinde Ringo'yu görüyorum; uzun, sağlam vücudu durgun ve tehdit saçıyor. Bu bana Carlo Black'i seven ve ona saygı duyan tek kişinin ben olmadığımı hatırlatıyor. Lanet olsun, Ayı'nın hareketi sadece alçakların en alçağı değil, verilebilecek ve verilmesi gereken en sert mesajdı.

Hiçbir hareket çok düşük değildir.

Arabayı durduruyorum ve dikiz aynasından arkadaki Doc'a bakıyorum. Her zamanki gibi kusursuz görünüyor, tüvit takımı tertemiz, kır sakalları yeni kesilmiş. "Onu odamıza götür ve yerleşmesini sağla," diyorum ve o da başını sallayarak inip arabanın etrafında dönüyor. Rose'un gözlerini üzerimde hissedebiliyorum.

"Bana bir daha adım dışında bir şey söyleme Danny..."

Gözlerimi kapatıyorum, Doc'un kapısını açtığını duyuyorum ve o iniyor, beni bir kez daha direksiyonda bırakıp kafamı toplamaya çalışıyorum. Sanki sürekli omuzlarımın üzerinde dönüyormuş gibi hissediyorum.

Derin bir nefes alarak dışarı çıkıyorum ve Rose'u evin içine kadar takip ediyorum, Ringo da yanımda. Hiç konuşmuyor. Geniş merdivenin dibinde durup onun basamakları tırmanışını izliyorum. Kot pantolon ve en sevdiğim, önü Union Jack desenli kazak giymişti, koyu renk

Saçlarını at kuyruğu yapmış. Bir an için üç yıl öncesine, onu ilk kez tersaneye götürmeden önce bu merdivenlerden inişini izlediğim zamana dönüyorum. Benim tutsağım olduğu zamana. Pazarlık kozum. O zaman aşk beni mahvetmişti. Şimdi de öyle, çünkü Rose'u düşünmeden tek bir adım bile atmayacağım. Ve bu beni engelliyor. O benim Aşıl topuğum. Ve onu savaşa geri getirmekten nefret ettiğim kadar tutkuyla seviyorum. Ona bağırıp hiç mutlu olmadığını söylediğim için nefret ediyorum.

*Ben bu ilişkiye ne katıyorum? Hayatını daha da zorlaştırıyorum.
Size paraya, zamana, strese mal oluyor ve karşılığında ne alıyorsunuz?*

Kendinden şüphe etmesinden nefret ediyorum. Benim için ne kadar değerli olduğundan şüphe etmesinden. Hayatıma sahip olacağımı hiç düşünmediğim her şeyi getiriyor. Sevgi. Kabullenme. Amaç. Bunu nasıl göremez?

"Danny?"

Gözümü kırıyorum ve Rose'un merdivenlerin başında kaybolduğunu görüp Ringo'ya dönüyorum. Koridorun sonundaki ofisime doğru işaret ediyor. "Konuşalım," diyorum yan yana yürürken.

"James yukarıda Beau ile birlikte."

"O nasıl?"

"Uygun bir kelime olduğuna inanmıyorum."

Bunun doğru olduğunu bilerek nefes alıyorum. Öfkem için de uygun bir kelime bulamıyorum. "Peki ya James?" O da benim kampımda olacak. Psikopatlaşmaya hazır. İkimizin de tek istediği huzur. Sakinlik. Sadece kadınlarımız için değil, kendimiz için de ve ne zaman bunun bizim olduğunu düşünsek, halı altımızdan çekiliyor. İkimiz de bu dünyadan çıkmanın imkansız olduğunu kabul ettik. Her zaman onu yönetmemiz ve tüm düşmanları ortadan kaldırmamız gerekecek. Düşmanın kim olduğunu bilmediğinizde söylemesi yapmaktan daha kolay. Üstelik Tom Hayley belediye başkanlığı için yarışıyor ve kim bilir, bizden nefret ediyor ve muhtemelen hayatımızı olabildiğince zorlaştıracak. Ya da daha fazlasını.

"Sorma," diye iç geçiriyor Ringo, ofisimin kapısını açarken. Birkaç dakika eşikte duruyorum, her zamanki gibi içeri girmek için kendimi desteklemek zorundayım. Hâlâ onun kokusu var. Sanki konyak ve purolar duvarlara gömülmüş gibi. Bugün daha yoğun kokuyor.

Goldie ve Otto kanepede, Brad ise daireler çizerek yürüyor. Gözlerimiz buluşuyor ve başını hafifçe sallıyor. "İşler birazdan çok karışacak," diyorum ve kendi kendime gülerek masama doğru ilerliyorum. Benim dünyamda işler ne zaman temiz oldu ki? "Eğer dağınıklık istemiyorsanız, şimdi gidebilirsiniz." Yerime oturdum ve gözlerimi ofisin diğer ucundaki kıpırtısız bedenlere diktim.

En yakınımnda, parmaklarımı birleştirip başımın arkasına götürüyorum, geriniyorum. Bu dürtüsel bir hareket, sanki göğsümü genişletiyor, çarpan kalbime atması için daha fazla yer açıyorum. Yaralama görevimden kaynaklanan acı azaldı, yerini daha derin, daha güçlü bir acı aldı. Brad elini cebine atıp yanıma geliyor ve önümdeki masanın üzerine bir şey koyuyor. Yeşil gözleri çamurdan donuklaşmış bir şekilde bana bakıyor.

Onu kaptığım gibi üst çekmeceme koyup kapatırken boğazım düğümlemeye başlıyor. "James'i mi bekliyoruz?"

"Beau'yu bırakmayacak," diyor Goldie, yüzü huzursuzluğun resmidir. James'in neler yapabileceğini biliyor. Bu karışıma Beau'nun acısını ve kederini de eklersek? James ve benim aramda, hepimizi büyük bir hesaplaşma bekliyor.

"Biri Higham'ı daha sonra kulübe götürsün," diyorum, ayağa kalkıyorum, hareket etmeye devam etmem gerekiyor yoksa patlama riski var. Ringo doğruca cep telefonuna gidiyor. "Tersane nasıl?"

"Her şey yolunda gidiyor," diyor Otto. "Liam ve Jerry'nin zamma ihtiyacı var."

O haklı. Aralarında büyük bir iş yapıyorlar. "İyi," diye mırıldandım. "Kulüp mü?"

"Her şey yolunda," diyor Brad ve ben ona bakıyorum. Belirsiz, en hafif tabiriyle. "Emin misin?"

"Eminim."

Hiç emin değil ama Brad'i herkesten daha iyi tanıyorum ve takındığı bu tavır tanıdık geliyor. Her ne ise, önemsiz bir şey ve beni önemsiz şeylerle rahatsız etmeyecek, özellikle de şimdi. Ve bu benim için sorun değil. "Sevkiyat mı?"

"Halloldu," diyor Brad neredeyse şarkı söyler gibi. "Ne oluyor lan?" diye soruyorum.

"Hiçbir şey," diye itiraz ediyor, biraz tiz bir sesle. "Hiçbir şey olmuyor."

"Konuş," diye emrediyorum. "Bana başka bir sorun ver Brad, çünkü bu Her elimde bir makineli tüfekle bu evden çıkmamak ve onu bulana kadar Miami'de ateş etmemek için her şeyi yaparım."

"Luis ile erkenden değiş tokuş yapıyoruz."

Kaşlarımı çatıyorum ve Otto, Ringo ve Goldie Brad'e aklını kaçırmış gibi bakıyorlar. "Neden?"

"Para Hiatus'a geldi." "Erken mi ödedi?"

Brad başını sallar.

Şerefsizler. Onlar tüm malları almadan kimse anlaşılmaya yanaşmıyor. Bizi köşeye sıkıştırdılar.

"James Chaka ile konuştu," diye devam ediyor Brad. "Orijinal teslimat tarihi olan bir haftayı bu Cuma günü karşılayacak."

"Ve ertesi gün Meksikalılarla değiş tokuş mu yapacağız?" diye sordum. "Ertesi günün Cumartesi olduğunu hatırlatmama gerek var mı? Cumartesi günlerinden genellikle kaçınırsınız çünkü lanet olası bir hafta sonuna denk gelirler. Yanılıyorsam düzeltin ama Chaka'nın o Cuma Sahil Güvenlik eğitim günü olduğunu söylediğine eminim."

Brad omuz silkıyor. "James bununla ilgileniyor."

James'in şu anda herhangi bir şeyle başa çıkabileceğinden şüpheliyim. Kızgınım, evet, ama bu berbat karmaşanın kurbanı Rose olsaydı bu öfke çok daha kötü olurdu. "James'e ihtiyacımız var," diyorum, tam o sırada kapı açılıyor ve adamın kendisi beliriyor.

"Onu aldınız." Masamın karşısındaki sandalyeye yöneliyor ve içine çöküyor. Herkesin gözleri onu takip ediyor, herkes sessiz. O kadar sessiz ki damarlarındaki kanın yanışını duyabiliyorum. "Konuş," diye emrediyor.

Gözlerimi ciddi görünen Otto ve Goldie'ye çeviriyorum. Hem de çok ciddi. "Silahlar," diyorum temkinli bir tavırla.

"Chaka planlandığı gibi teslimatı yapacak, böylece Meksikalılarla daha erken takas yapabileceğiz."

"Tamam," diyorum yavaşça. "Bana bundan biraz daha fazlasını vermek ister misin?" "Sınırın ötesinde bir savaş var. Luis'in zamanı ve silahları tükeniyor." "Tamam. Yani onunkini kurtarmak için kendi işimizi riske mi atacacağız?"

Gözlerini yavaşça bana çevirdi. "Öldürmemiz gereken adamlar listesinde Meksikalıların da olmasını istiyorsun, çünkü bence şu anda listemizde yeterince adam var."

Hakkını vermeliyim. Ve şimdi normal işlerle uğraşmak için birkaç dakikalığına öfkemden uygun bir şekilde uzaklaştım, sanırım burada durup öfkemi kontrol etmek için savaşmamın ve James'in orada oturup şeytan dirilmiş ve vücudunu taşıyıcı olarak kullanıyormuş gibi görünmesinin nedenine geri dönmemiz gerekiyor.

Birçok kez söyledim ama hiç bu kadar içten söylediğimi hatırlamıyorum. Tanrı Miami'ye yardım etsin.

"O nasıl?" Başparmakları hızla dönerken başını değil ama gözlerini kaldırmasını sağlayarak soruyorum. Elleri meşgul tutuyor.

"Sessiz. Boş. Bir kez daha kırıldı."

Bu da demek oluyor ki Enigma yönetimi devralıyor. "Ya sen?" "Sen nasılsın?" diye karşılık veriyor.

"Sınırdaki."

"Seninleyim." Ayağa kalkıyor ve dolaba gidip bir votka dolduruyor.

"Jaz Hayley'den geriye pek bir şey kalmamıştı," diyor içkisini yudumlarken. "Ailemden daha fazla, ama yine de." Sırtını dönüyor, soğukkanlılığını korumaya çalıştığının bir işareti. "O bir ceset çalmadı, Beau'nun huzurundan bir parça çaldı. Onun huzurunu geri kazanmalıyım." Bir votka daha doldurdu ve yüzünü bana döndü. "Peki nereden başlıyoruz?"

O da benim gibi bu gösteriyi yola çıkarmak istiyor ama önce biraz başka bir şeye ihtiyacımız var. "Suya binmek mi?" İkinci kadehini içip bir tane daha doldurmak üzere bardağını bırakırken soruyorum. Kim bilir, ortalığı kasıp kavurmadan önce ikimizin de sakinleşmesi gerekiyor. Alkol çözüm değil. Kafayı bulmak çözüm değil. Özellikle de şimdi Miami'ye dönmüşken. *Savunmasız*. Şu bilgeliğime bak. Ve şu anda aklıma geliyor, James Kelly'yi tanıdığım süre boyunca, ki çok uzun bir süre olmadığını kabul ediyorum, onu hiç sarhoş görmedim. Hiç sarhoş oldu mu? Muhtemelen hayır. Çok kontrollüdür. Öfkелendiğinde bile kontrollü görünüyor.

Şişeyi yere bırakıyor, bir tane daha doldurmuyor ve cevabı bu oluyor. Diğerlerine dönüyorum ve herkesin ellerini havaya kaldırdığını görüyorum. Hepimizin bir dakikaya ihtiyacı var.

"Birkaç saat içinde tersanede buluşuruz," diyerek ofisten çıkıyorum ve denize, havaya, heyecana olan ihtiyacımı şüphesiz daha da artıracak bir şeyi çözmeye gidiyorum.

"Danny," diye sesleniyor Otto arkamdan ve ben merdivenlerin hemen önünde durup arkama bakıyorum. "Annen."

"Peki ya o?" Açıkça soruyorum.

"O seninle gelmedi." Bunu bir soru olarak sormak yerine bir gerçek olarak ifade ediyor.

"Hayır, o benimle gelmedi." *Bana soru sorarsan, çılgına dönerim*. Annemin Tank'le kalıp Daniel'a bakması gerekiyordu. Benim için endişelenecek bir şey daha azaldı.

Merdivenlerden çıkıyorum ve koridordan odamıza doğru yürüyorum, içeri girdiğimde odayı boş buluyorum. Nefes alıyorum, sabrımı topluyorum, koridora geri adım atıyorum ve çeşitli odalara açılan sonsuz kapılara bakıyorum, tüm odalar çeşitli *konuklar* tarafından kullanılıyor. "Casa Black Oteli," diye mırıldanıyorum, ilk odaya gidip kapıyı açıyorum. Rose yok. Bir sonraki. Rose yok. James ve Beau'nun odasına dikkatsizce dalıyorum, sabrım da hafızamla birlikte tükenmiş gibi görünüyor. Beau'yu yatakta kıvrılmış, Rose'u da arkasından kaşıklayarak ona sarılmış halde görüyorum.

Sikeyim.

Adını söyleme niyetimi yutuyorum ve mavi gözleriyle buluşuyorum, arkadaşısı için öyle güçlü bir üzüntü görüyorum ki, beni eziyor. Gerçekten beni eziyor. Ben

çok öfkeli. Beau harap olmuş durumda. İki farklı duygu. Beni harekete geçirmek için babamı istirahat ettiği yerden aldılar. Bu alçakça, ama James'i harekete geçirmek için Beau'nun annesini almak? Bu çok acımasızca ve bunun bedelini ödeyecekler.

İçeri girip kapıyı sessizce kapatıyorum, Rose'u olması gerektiği gibi odamızda dinlenmediği için azarlayamıyorum. Yatağa doğru yürüyüp Beau'nun önünde çömelıyorum. Cam gibi gözleri doğrudan bana bakıyor. Sarı saçlarının tutamları yanaklarına yapışmış, dudakları kurumuş, her zamanki şeftali krem rengi teni solgun. Bomboş. Lanet olsun, bu kadın yeterince şey yaşamadı mı? Hepimiz yaşamadık mı?

Yüzüne uzanıp tenini okşuyorum, dizlerimin üzerine çöküyorum ve büyük elimi Rose'un Beau'nun ellerinden birine doluyorum. "Onu sana geri getireceğiz Beau, yemin ederim," diye fısıldıyorum, eğilip yanağını öpüyorum. "Beni duyuyor musun?"

Gözünü bile kırpmıyor. Yeminimi duyduğundan bile emin olamıyorum. Kendi kişisel dürtülerim var, ama Beau'yu böyle görmek, cesur eski polis, vahşi savaşçı, bu kadar boş, beni daha da zorluyor. James'le tanıştığında içine düştüğü karanlığı duydum. Karanlığın ona geri döndüğünü gördüm ama o her zaman her şeyiyle bununla savaştı. Ya şimdi? O bir kabuk.

Arkamdan kapının açıldığını duyuyorum ve geriye dönüp baktığımda James'i eşikte görüyorum. Onu bu halde görünce ne hissettiğini anlayamıyorum ve Rose'un gözlerinin tamamen ölü olduğunu düşününce irkiliyorum. Yıllar içinde bazı anlarımız oldu, evet, ama Beau hala nefes alıyor olmasına rağmen gerçekten bu dünyadan ayrılmış gibi görünüyor.

Rose kendini Beau'dan kurtarmaya başlayıp yataktan kalkarken ayağa kalkıyorum. Elini tutup onu dışarı çıkarıyorum, James ve Beau'yu yalnız bırakıyorum.

"Kahretsin," diye nefes alıyorum odamıza doğru yürürken, bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. Bizi içeri soktum, kapıyı kapattım ve hemen Rose'u kucığıma aldım, göğsümde geri dönen ağrıyı görmezden geldim, onu yatağa taşıdım ve yatırdım. Sadece onu kucaklamam gerekiyor. Ona yakın olmalıyım. James'in şu anda hissettiği kadar çaresiz hissettiğimi hayal bile edemiyorum ve umarım asla hissetmem. Rose'u sevmek beni zayıf ve savunmasız yaptı. Asla olmayacağıma yemin ettiğim bir şey.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyorum, ellerini sırtımda hissediyorum, her yerimi okşuyor. "Senden o kadar çok nefret ediyorum ki. Sensiz ne yapardım bilmiyorum Rose." Yüzümü kaldırıyorum. Ağlıyordu. "Ağlama bebeğim," diyorum usulca, gözyaşlarını silerek. "Sana yakışmıyor." Bu gözyaşları onun için değil. Onun için

Bize. Bunlar onun arkadaşı için ama benim de canım yanıyor. "O iyi olacak," diyorum, bundan emin olarak. Hepimiz onun için buradayız. "Annesini bulacağız Rose, söz veriyorum." Kendi kendime irkildim. Bulacak pek bir şey yok gibi.

Hüznünün içinden gülümseyip sert yanağımı okşuyor, ben de dokunuşuna sokuluyorum. "Yapacağını biliyorum," diyor kararlılıkla. "Ve baban."

Başımı sallıyorum, yutkunuyorum, bu ana ihtiyacım var, bu yüzden yükselen öfkeyi geri çekmeye zorluyorum. "Tanrım, şu anda senin içinde olmayı ne kadar isterdim." Ona ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var. Dengelenmeye ve yeniden bağlanmaya ihtiyacım var. Kendime ne için savaşmam gerektiğini hatırlatmalıyım. Ama yapamıyorum. Sakin ol, dedi doktor. Stres yapma. Yeterince yatak istirahati yapmadı. Yüzümü boynuna gömüyorum ve onu yalıyorum, dilim seksin şimdilik menüden çıkarıldığı mesajını almıyor.

İnliyor, bana hiçbir iyilik yapmıyor ama ben yine de yalamaya, ısırma, etini emmeye devam ediyorum. Bir inilti daha ve kanın akmaması gereken yerlere aktığını hissediyorum. Ama, lanet olsun, durabilir miyim? Kalçalarımı kaldırıyorum, büyüyen sikime biraz yer açıyorum, ama ... kotum.

"Rose," diye homurdanıyorum, ağzımı yanağından dudaklarına doğru götürüyorum. "Durdur beni," diye emrediyorum. "Çok ileri gitmeden önce."

Elleri saçlarımı buluyor, kavırıyor, dili ağzımı buluyor, döndürüyor. İkimizin de buna ihtiyacı var. Ve buna sahip olamayız. *Sikeyim*. Ağzımı onunkinden ayırıyorum, o bana doğru pantolonunu çıkarırken ben de ona doğru nefes alıyorum. Yavaşça başımı sallamaya başladım, ereksiyonum zonkluyordu. "Yapamayız." Bunu riske atmayacağım. Asla.

"Ama ..." diyor, elimi tutuyor ve kot pantolonla kaplı amına götürüyor. "Ağzın burada. Nazikçe. Yalama. Öpme. Emme." Dudağını ısırtıyor ve ben gidiciyim.

İnliyorum ve kendimi yukarı itiyorum, kazağını alıp başının üzerinden kaldırıyorum, bir kenara fırlatıyorum ve sonra kot pantolonunun fermuarını açıp bacaklarından aşağı çekiyorum. Bacaklarını tekmeleyerek bana yardım ediyor, doğruluyor ve tişörtümün altından tutup başımın üzerine çekiyor. Göğsümdeki deriyi gererken dişlerimi sıkıyorum, derin nefes alıp yavaşça nefes veriyorum. Sırada kot pantolonum var ve sırtüstü yuvarlanıp kıcımı kaldırarak kot pantolonumdan kurtuluyorum.

Çaresiz.

İkimiz de.

Boxerımı çıkardım, külotunu indirdim ve yüzümü kalçalarının arasına gömerek açgözlülükle önüme yattım. Onun şaşkın zevk çığlıkları odada yankılanıyor, benim memnuniyet iniltiğim gibi, duyularım onun kokusunu, tadını ve sıcaklığını hissediyor. "Sen." *Yala*. "Tadına bak." *Em*. "Yani." *Isır*. "Güzel."

"Lanet olsun," diye nefes alıyor, bacakları sertleşiyor, elleri saçlarını pençeliyor.

"İyi mi?"

"Tanrım."

"Evet?"

"Tanrım!" diye bağıyor, şimdiden titriyor, bacakları tekmeliyor, beni yer değiştirmeye ve onu sıkıştırmaya zorluyor. "Hayır!" Kükrüyor ve ben hemen geri çekiliyorum, sersemlemiş bir halde, özü ağzımı kaplıyor.

"Ne?" *Kahretsin.* "Seni incittim mi?" Kahretsin, geçen günü mü düşünüyor? Çıldırdığım zamanı mı? Bir daha asla olmayacak, biliyorum ama Rose'u nasıl ikna edebilirim?

"Hayır bebeğim," diye fısıldıyor, omuzlarımı iterek beni sırtüstü yatırıyor. "Seni görmek istiyorum." Göğsümdeki bandajlara bakıyor. Yutkunuyor. Sonra elimi tutuyor ve sikime doğru götürüyor, kalçalarımın biniyor, elini şişmiş karnından aşağıya, amına doğru kaydırıyor.

"Oh, kahretsin," diye nefes alıyorum, nefesimi tutarak çevremde dönüyorum. Hiçbir şey onun içinde olmaktan daha iyi olamazdı. Hiçbir şey. Ama bu? Yanaklarımı üflüyorum, sütyenine uzanıp dantel kuplarını aşağı çekiyorum, gözlerim sert meme uçlarının arasından geçiyor. Daha koyu meme uçları. Daha yuvarlak, daha büyük meme uçları. Aletimi bırakıp doğruluyorum, bir kolumu sırtına doluyorum ve birini ağzıma alıyorum, hafifçe emiyorum, öpüyorum, sonra ona bakarken dilimle kenarında geziniyorum. Gün geçtikçe daha da güzelleşiyor. Daha lezzetli. Daha şımarık. O kendini okşarken elimi onunkinin üzerine koyuyorum, ona yardım ediyorum, dilimle göğsüne saldırmaya devam ediyorum, diğerine geçiyorum, oraya biraz dikkat ediyorum, tekrar geri dönüyorum.

"Yeter." Geri çekilip beni tekrar yatağa itiyor ve elime bir kez daha uzanıp onu istediği yere koyduğunda bir kaşımı kaldırıyorum.

"İzlemek ister misin?" Avucumu kendi etrafıma sararak soruyorum.

Dudağını ısıyor ve parmaklarını ağzına götürüp yalıyor. *Sikeyim. Beni.* Sonra parmaklarını yavaşça göğüslerinin arasından, karnından geçirip ıslaklığına sokuyor, nefesi kesiliyor. Yutkunuyorum, bir kolumu başımın üzerine alıyorum ve elimi itmeye başlıyorum, gözlerim uyluklarının birleştiği yerden kıpırdamadan, parmaklarının klitorisini makaslamasını izliyor. "Yavaşla," diye emrediyorum ve ben hızımı artırdıkça, sikimin zonklaması avucumun içine battıkça o da inleyerek yavaşlıyor. "Kahretsin Rose," diye nefes alıyorum, ciğerlerim zorlanıyor, itişlerim doğal olarak hızlanıyor. Aşağı bakıyorum, aletin tepesinin parladığını görüyorum. Kan çarpıyor. Damarlar zonkluyor. Kalp çarpıntısı. Gözlerim vücudunda geziniyor. I

dudaklarını ayrılmış buldum. Gözleri parlıyordu. Yüzüne aşk nakşedilmiş.

İticilerim hızlanıyor. Sırtı kemerli, göğsünü dışarı itiyor. Karnı. Siktir, karnı. "Rose." Adını söylerken boğuluyorum, başımın altındaki yastığı tutup çekiştiriyorum.

"Oh," diye fısıldıyor. "Evet," diye nefes alıyor. "Kahretsin," diye tıslıyor, vücudu kasılıyor. Kan. Isı. Görüşümde yıldızlar.

Gözlerimi kısa bir süreliğine kapatıyorum, bedenim kaskatı kesiliyor, zevk içime işliyor, önce yavaşça, acı verecek kadar yavaş, ama sonra daha hızlı. Daha hızlı. Daha hızlı. "Siktir!" Kısa, hızlı nefesler alarak, yastığı bırakarak ve yumruğumu şilteye vurarak böğürüyorum.

"Oh Tanrım!" Vücudu sarsılıyor, çenesi göğsüne düşüyor, eli titriyor, bacaklarının arasında kalmak için mücadele ediyor, kalçaları dokunuşuna doğru itmeye başlıyor.

Aciliyet.

Çaresizlik.

İhtiyaç.

"Ben gidiyorum," diye tıslıyorum. Siktir, gidiyorum.

"Evet!" Başı şiddetle geriye savruluyor, saçları havada uçuşuyor ve tavana doğru bağılıyor, kaskatı kesiliyor, hareketsiz kalıyor, sessizce inliyor, vücudu gevşiyor ve öne doğru yığılıyor, kendini tutmak için avucunu karnıma vuruyor.

Gözlerini açana kadar boşalmamı ertelemeyi başarıyorum. "Bak," diye emrediyorum ve patladığım anda uykulu bakışlarını aşağıya çeviriyor, döller yukarı doğru fırlıyor ve güçlü dalgalar halinde karnına, göğsüne, göğüslerine çarpıyor. Ve aletimin patlamasıyla birlikte göğsüm de iniyor. Nefes veriyorum, vücudum yuvarlanıyor, her kasım sertleşiyor, ağrıyor, acı veriyor.

Ama bu en iyi ıstırap türüdür. Harcadım.

Tutuşumu bırakıyorum, yarı kalkık sikimin karnıma düşmesine izin veriyorum ve kollarımı başımın üzerinde dinlendiriyorum, önüme doğru alçalırken gözlerimi kapatıyorum, ama yaralarımın üzerine yerleşmiyor. Ben de onu zorla indirdim. Ve bir saatten fazla sessiz, huzurlu, bitkin bir şekilde uzandık, uyukladık, birbirimize sarıldık, başka bir şekilde yeniden bağlandık.

"Seni asla terk etmeyeceğim," diye fısıldıyor ve kollarımı aşağı inip onu tutmaya zorluyor. Bana bakıyor, parmağını yara izime götürüyor ve uzunluğunu takip ediyor. "Bizi sadece ölüm ayıracak." Dokunuşu köprücük kemiğimin yanındaki kurşun yarasına doğru ilerliyor.

"Olacak mı?" Ben soruyorum.

Yavaşça göz kırpmıyor ve kesiklerimden birini okşayarak yavaşça göğsüme yerleşiyor. "Hayır."

Çünkü Biz yapamaz var olmak olmadan her biri diğer.
Bu a zor Gerçek. Korkutucu bir gerçek. Bu da hayatıma dikkat etmekten başka seçeneğim olmadığı anlamına geliyor.

"Doktoru çağırmalıyım," diyerek harekete geçiyorum.

"Neden?" Bana yorgunlukla mizah arasında bir yerde bir bakış atarak ayağa kalkıyor. "Beni her becerdiğinde ona kontrol ettirecek misin?" "Seni becermedim," diyorum ve dudaklarına sert bir öpücük konduruyorum. Şu anda ona yapabileceğim tek sert şey bu. "Parmakların seni becerdi." Onu sırtından tutarak karnını ağzıma çekiyorum ve küçük yumruğuna gülümseyerek hafifçe öpüyorum. Sınırlı gibi hissettiğinde umut. Mutsuzluğun hüküm sürdüğü zamanlarda mutluluk. "Dinlen," diye emrediyorum, kalkıyorum ve Banyoda duşu açtım. "Seni yıprattım."

"Kendi kendine konuşuyorsun, Danny Black." Suyun üzerinden acınası hakaretini ancak duyabiliyorum. "Bütün işi ben yaptım."

Aynada kendime gülümsüyorum ve diş fırçamı tutucudan alıyorum. Bugün bana bakan adamı sevdiğimi söyleyemem. Ama eskisinden çok daha iyi bir versiyonu. Hâlâ bir katil. Ama daha fazla amacı olan bir katil. Daha azimli. Bu hem bir lütuf hem de bir lanet çünkü düşmanlarımların artık bana karşı kullanacağı şey benim amacım ve azmim. Sargılı göğsüme bakarken fırçama macun sürüyorum ve karımın bana düşmanlarımların verebileceğinden daha fazla zarar verebileceğini hatırlıyorum.

Duşa girmeden önce dişlerimi fırçalıyorum ve bandajlarımı ıslatmamak için elimden geleni yapıyorum. İmkânsız. Sırtımı spreye veriyorum ve dışarı çıkıp kurulamadan önce hızlıca yıkanıyorum. Vıcık vıcık pansumanı sıyırıp yeni bandajlar alıyorum, kendimi tekrar sararken hasara bakmayı reddediyorum, nefesimi tutuyorum, acı geri geliyor. Yatak odasına giriyorum ve Rose'un gözlerindeki orgazm sonrası ışıltı, yeni bandajlarımı gördüğü anda kayboluyor. İşte tam da bu yüzden yaralarımı sarmasına izin vermeyi reddediyorum. "Nereye gidiyorsun?" diye soruyor yan yatmış, çarşafları bacaklarının arasına sıkışmış yataktan.

"James'i tersaneye götürüyorum. Biraz stres atmaya ihtiyacı var." Ayaklarımı botlarımların içine sokmadan önce kot pantolonumu giyip fermuarını ilikliyorum. "Sonra da bazı işleri halletmek için kulübe gideceğiz." Yanına gidip eğiliyorum ve alnından öpüyorum. "Mesaj at ve doktorun ne dediğini bana bildir."

"Ben iyiyim."

"Bana mesaj at ve doktorun ne dediğini bana bildir."

"Tamam." Kelimenin üzerine nefes veriyor. "Sana mesaj atacağım ve Doktor'un ne dediğini söyleyeceğim."

Burnumu kırıstırıp onunkine sürüyorum, sonra bir tişört alıp kapıya doğru yürürken üzerime geçiriyorum.

"Danny," diye seslenerek omzumun üzerinden geriye bakmamı sağladı. "Hâlâ yapacak bir şeyler bulmak istiyorum. Bir hobi, bir iş. Bir şeyler."

Kesinlikle olmaz. "Bunu yarın konuşuruz." O benim kovulmama karşı koyamadan, kapıyı arkamdan çekerek odadan çıkıyorum. James'i dışarıda beklerken buluyorum. Başını sallayarak sormamamı söyledi. Ben de sormuyorum. Sormama gerek yok.

O harekete geçti, ben de ona katıldım. "Yarışa hazır mısın?" diye sordum. Cevap vermedi.

Buna ihtiyacı yok.

GÜL

Yarım saat daha yatakta kalıyorum, fiziksel olarak bitkin değilim ama zihinsel olarak kesinlikle bitkinim. Haftalar süren sürekli endişe ve sallanan duygulardan sonra vücudumun artık buna alışmış olması gerekirdi. Buna alışmış. Yine de James'in Danny'yi üç yıl boyunca huzur içinde ölü kaldıktan sonra dirilttiği andaki kadar bitkin hissediyorum.

Kapının çalınması dikkatimi oraya çekiyor ve Doc'un ahşabın arasından seslendiğini duyuyorum. "Bir dakika," diyorum, yatağın kenarına kayıyorum ve Danny'nin sandalyedeki tişörtlerinden birine uzanıyorum. Üzerime geçiriyorum ve çarşafı karıştırıp külotumu arıyorum. "Kahretsin, neredeler?" diye mırıldanıyorum. Vazgeçiyorum ve yeni bir çift bulmak için dolaba koşuyorum. "İçeri gel." Yatağa geri tırmanıyorum ve çarşafı belime kadar çekiyorum.

Doktor kapıdan kafasını uzatıyor ve gülümsüyor. "Günaydın Rose," diye cıvıldıyor ve Fury tarafından itilen tarama makinesine yol açmak için kapıyı iterek açıyor.

"Günaydın Doktor," diye cevap veriyorum, Fury'nin gözlerini yakalayarak. Sadece Doc'a yardım ediyor olması bile çok şey anlatıyor. Yapacak hiçbir şeyi yok çünkü Beau karanlığında saklanıyor. Kalbim sıkışıyor.

"Beau nasıl, Doktor?" Fury'nin de yaşlı adama bakmasını sağlayarak soruyorum, belli ki bu soruya da bir cevap istiyor.

Makineyle oynamaya başladı. "Hasta mahremiyetinin artık hayatımda yer almadığı gerçeğine asla alışamayacağım." Sözleri beni ilk kez Doktor'u merak etmeye itti. Emekli olduğunu biliyorum. Uzun süre kendi muayenehanesini işlettiğini biliyorum. Danny ve James'le birlikte şu anda muhtemelen hiç kazanmadığı kadar çok kazandığını da biliyorum. Ama içimden bir ses onu burada tutan şeyin para olmadığını söylüyor. Ve garip bir şekilde, büyük, berbat ailemiz için hazır olmayı reddetmesi halinde ölüm ihtimali de değil. Doktor makineyi hazırlarken bana gülümseyerek sessizce, "Kederli bir durumda," diyor. "Sana ihtiyacı olacak Rose."

Ben Beau'ya yardım etmek için ne yapabileceğimi düşünürken, Fury bizi bırakıp Doc'un ya da daha doğrusu Danny'nin işini yapmasına izin veriyor. Aklıma hiçbir şey gelmiyor ve bu da kendimi boktan bir arkadaş gibi hissetmeme neden oluyor. Onun huzur bulmasını ve huzurunu korumasını ne kadar çok istediğimi biliyorum; darbeler onun için gelmeye devam ediyor, bu yüzden James'in hissettiği çaresizlik seviyesini sadece hayal edebiliyorum. Ve umutsuzluk.

"Her şey yolunda görünüyor," diyor Doktor, gözlerimi sondayı karnımda gezdirdiği karnıma indirerek.

"O makineyi burada bıraksanız da olur," diyorum, dirseklerimin üzerinde doğrulup ekrana bakarak. "Yarın başka bir tarama isteyecek." Gri, çarpık lekeye gülümsüyorum, aklım kötü, çok kötü yerlere gidiyor. "Doktor?" Sessizce soruyorum, gri gür kaşları soruyla kalkıyor. "Cinsiyeti görebiliyor musun?" Kelimeleri hızla tükürüyorum ve dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

"Oh." Gülüyor ve sonra yüzü hızla ciddileşiyor. "Hayır, yapamam." "Yalan söylüyorsun," diye şakacı bir şekilde karşılık veriyorum. "Biliyorsun, değil mi? Hadi ama, Doktor, söz veriyorum söylemeyeceğim." Birden bilmek için yanıp tutuşmaya başladım. Çaresiz. Yine de içimde sürprizi bozmak istemeyen bir yan var.

"Hayır." Sondayı siler ve tekrar tutucuya yerleştirir. "Ekranı duraklattım, böylece kocanız ...'sine bir göz atabilir." Göz ucuyla bana bakarak sustu. "... bebeği, eğer isterse."

"Oyunbozan," diye mırıldandım.

"Siz ve Bay Black birlikte bana gelin ve böyle bir talepte bulunun, memnuniyetle yerine getiririm."

"Bu benim vücudum."

Doktor gülerek makineyi odanın kenarına iter. "Bay Black'in kabul edeceğini sanmıyorum. Şimdi, sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet, sakın olmalıyım ve strese girmemeliyim." Ona denenmiş bir bakış atarak iç geçiriyorum. "Kiminle evli olduğumu kaçırdın mı doktor?"

"Yapmadım, işte bu yüzden kendine ve bebeğe iyi bakman konusunda tutkuluyum." Bana küçük bir şişe uzattı. "Lavanta yağı. Banyona, yastığına, gerekiyorsa çantana koy. Fiziksel ve zihinsel olarak rahatlatıcıdır." Komodinin üzerine koydu.

"Teşekkür ederim." Sırt üstü düştüm. "Sana bir şey sorabilir miyim?" "Hayır," diyor kesin bir ifadeyle, ben de suratımı asıyorum.

"Ne soracağımı bilmiyorsun."

"Aynen öyle. Her zaman şu kurala göre yaşamışımdır: Eğer birisi size bir şey sormak isterse, ya soruyu beğenmezsiniz ya da cevabı beğenmezler."

"Oh." Bir an için mantığını düşündüm ve kısa süre sonra sorumu sormaktan vazgeçtim. Ancak Doktor'un neden burada olduğunu sormamdan mı hoşlanmayacağına, yoksa cevabın benim mi hoşuma gitmeyeceğine karar veremiyorum.

"Avucun nasıl?" Çantasını hazırlarken başını eğiyor, ben de çeviriyorum.

kızartma tavası kazasından kalan hafif kırmızı lekeyi gösterdim.

"Acımıyor."

"Peki ya kolun?"

Vücudumdaki bir başka yaraya bakıyorum. Danny'nin göğsüyle kıyaslanamaz bile. "Bir şeyi yok."

"Peki Danny pansumanlarını düzenli olarak değiştiriyor mu?"

"Evet," diye iç geçiriyorum, neden yapmama izin vermediğini bildiğim için. "Az önce, sen buraya gelmeden önce."

"Buraya biraz daha su geçirmez sargı bezi ve taze bandaj bırakacağım." Komodinin üzerine biraz koyar ve çantasını toplar. "Belki şimdi Beau'yu görmek için uğrayabilirsin. Sanırım Bay Kelly, Bay Black'le birlikte evden ayrıldı."

Başımı salladım ve doğruldum. "Tavsiyen var mı?" diye sordum.

"Sabır." Kapıdan çıkarken gülümsüyor. "Bolca sevgi ve sabır." O gözden kayboluyor ve ben kalkıp duş alıyorum, üzerime allık pembesi bol bir güneş elbisesi ve parmak arası terlik giyiyorum. Saçımı topuz yapıp Esther'i arıyorum.

"Daniel nasıl?" Kendimi terasa bırakarak soruyorum. Gözlerimi geniş alanda gezdirip üç yıl öncesine geri sarıyorum. Üç yıl önce bir füze eski terası benimle birlikte yerle bir etmişti. Danny'nin adımı haykırdığını, kenarda tehlikeli bir şekilde sallanırken bana ulaşmak için çabaladığını duyarak irkildim. Bırakmaktan korktum. Ama bırakmamaktan daha da çok korkuyordum. Çünkü beni kaçıran canavara aşık olmuştum ve bunun yansımaları korkunçtu.

"Yine Barney ve babasıyla dışarıda," diyor Esther, biraz düz ve kısa bir sesle ve beni şimdiki zamana geri getiriyor. "Öğle yemeğinden sonra öğretmeni gidince onu aldılar."

"Cep telefonunu arayacağım," diye cevap veriyorum, şezlonga uzanıp tenis kortlarına bakıyorum. "Lawrence mı?"

"Çalışıyorum."

"Olanlardan haberi var mı? Beau'nun annesi hakkında?"

"Şey, ona söylemedim," diyor, arka plandan gelen tabak çanak sesleri arasında. "Bu bana düşmez."

"Peki ya sen? Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim."

Başım öne eğildi. Sesi iyi gelmiyor. "Emin misin?" "Evet."

"Tamam," diyorum yavaşça. Zorlamayacağım. Pek bir anlamı yok. Sanırım

Otto'nun burada ve Esther'in orada olmasıyla ilgili bir şey ama yine de zorlamıyorum. "Daniel'la ilgilendiğin için minnettarım." Esther herkesle ilgilenir. Bu onun doğasında var ama takdir edilmediğini hissetmesini istemem.

"Yerleşti. Onu rahatsız etmemek en iyisi." Kendisine durmadan söylediği şeyi yüksek sesle söylüyor. Bu onun kararıydı. Otto da dahil olmak üzere hepimiz daha iyi biliyoruz ve bunun onun hoşuna gittiğini hayal bile edemiyorum. "Gitsem iyi olacak. Fırında turta var. Çıkarmak için iki elime de ihtiyacım var."

Ya da beni hoparlöre geçirebilir. "Tamam. Seni yarın ararım." Telefonu kapattım ve birkaç dakika cep telefonumu düşündüm. St. Lucia'da olmak istemiyor çünkü Otto artık St. Lucia'da değil. Danny'nin, Esther'den Daniel'in eğitiminin etkilenmemesi için geride kalıp ona göz kulak olmasını isterken taktiksel davrandığını hiç düşünmemiştim. Benim için bu daha çok güvenlikle ilgiliydi. Kocam her zamanki gibi bir adım önde.

Daniel'i arıyorum, çalışıyor, çalışıyor, çalışıyor ve sonra telesekretere düşüyor. Dinlemeyeceği için mesaj bırakma zahmetine girmiyorum, onun yerine mesaj atıp en kısa zamanda geri aramasını rica ediyorum. Küçük bir parçam, bencilce, arkadaşıyla meşgul olduğu için aramama cevap veremediği için üzülüyor. Daha büyük bir parçam ise içinde yaşadığımız acımasız dünyadan uzaklaştığı için rahatlıyor. Tanrım, bu günlerde bana pek bir şey vermese de o çocuğu özlüyorum. Kısa bir sarılma. Kapıdan çıkarken hızlı bir "seni seviyorum anne". O akıllı ve onu hafife almak aptallık olur. Danny'nin ne iş yaptığını anlaması an meselesi. Ailesinin kim olduğunu.

Odadan çıkıyorum, bunu o kadar saçma buluyorum ki kendi odamla Beau'nun odası arasında derin nefesler alıyorum, onu göreceğim için gerginim. Kapıyı çalışıyorum ve tabii ki içeri davet edilmiyorum, bu yüzden kendimi içeri bırakıyorum. Odayı karanlığa gömülmüş, perdeleri çekilmiş, ışıkları sönmüş buluyorum. "Beau?" Sessizce sesleniyorum, gözlerimi kısarak onu yatakta görmeye çalışıyorum, koridordan gelen ışık da buna yardımcı oluyor. Yan tarafına kıvrılmış, yüzü bana dönük ve yüzünü göremesem de ıstırabını hissedebiliyorum. Kalbim sıkışıyor ve kapıyı kapatıyorum, perdelerle doğru düz bir çizgide yürüyorum ve onları birazcık değiştiriyorum, böylece bir ışık kayması odayı zifiri karanlıktan puslu hale getiriyor.

Yatağa gidip yanına tırmanıyorum, karşısına uzanıyorum, onun duruşunu taklit ediyorum, dua eden ellerim yanağımın altında. Gözleri kapalı kalıyor. Vücudu hareketsiz. "Sanırım Otto Esther'e kızgın," diyorum sessizce. "Danny'nin ona ne yapacağını dikte etmesine izin verdiği için." Hiçbir onay almadım, zaten beklemiyordum da. "Daniel yine Barney ve seksi babasıyla dışarıda. Muhtemelen

Gittiğimi bile fark etmediler. Bir işe girmem konusunda ne düşünüyorsun?" diye sordum. "Yarı zamanlı bir şey. Çok yorucu olmayan. Sence izin verilir mi?"

Göz kapakları titriyor ve ben nefesimi tutarak onları açıp benimle yüzleşmesi için dua ediyorum. Dünyayla yüzleşmesi için. Sonunda cam gibi mavi gözlerini açtığında gülümsüyorum. "Hayır," diye mırıldanıyor ve ben suratımı asıyorum.

"Çalışmayı özlüyor musun?"

"Her zaman," diye fısıldıyor. "Şu anda çalışıyor olsaydım, annemi kaçırın orospuları avlıyor olurdum. Bunun yerine, geride durup buradaki erkeklerin sorunlarını çözmesine izin vermek zorundayım. Burada olmasaydım sahip olamayacağım sorunlar." Gözleri tekrar kapanıyor ve ben irkiliyorum, çoğunlukla James için ama biraz da kendim için. Hayatlarımız sıradan değil. Zor, yorucu ve duygusal. Ama boş, içi boş ve karanlıktan daha iyi.

"Sanki çekip gitmeyi düşünüyor muşsun gibi konuşuyorsun," diyorum kararsızca, asla gitmeyeceğinden eminim ama yeterince emin değilim. Sonuçta herkesin bir kırılma noktası vardır ve şimdi arkadaşşıma, güzel, dirençli, güçlü eski polis arkadaşşıma bakarken, bunun onunki olup olmadığını merak ediyorum.

"Öyleyim," diyor açıkça.

"Beau," diye nefes alıyorum, ellerimi başımın altından bırakıp onunkilerden birini tutuyorum. "Her şey yeniden yoluna girecek."

"Öyle mi?" diye soruyor bana bakarak. "Gerçekten yapacaklar mı Rose? Çünkü ne zaman kabullenme ve yarı huzurlu bir yerde olduğumu düşünsem, biri bir füze fırlatıyor ve sanki birimizi karnından vuruyor ve en başa dönüyoruz. Sürekli huzurun peşindeyiz. Her zaman sakinlik umuyoruz. Sessizlik."

Bu benim arkadaşım değil. Bu . . . olumsuzluk. Onda hoşuma gitmiyor. İkimiz de hiçbir zaman aynı kafa yapısında olamıyoruz, birimiz hep diğerini tutuyor. "Senin bu halini sevmiyorum," diyorum düşünmeden.

"Bu halim benim, Rose. Annem öldüğünden beri böyleyim. Bunu değiştirenin James olduğunu düşündüm, *umdu*m. Yanılmışım."

Bu kadar dayak yediği için ona bağırarak istiyorum ama yapamıyorum. Ben de pek çok kez bu yollardan geçtim ama Beau'nun sesi kadar kararlı çıkmadığıma eminim. Endişeliyim. Bu onlar için son olamaz. İçindeki tüm umudu almalarına izin veremez. Hayır. Buna izin vermeyi reddediyorum. Ona gücünü geri vermek istiyorum. Ama kaba kuvvet işe yaramayacak. Taktiksel davranmalıyım. Ve belki biraz da sinsî.

Tanrı beni bunun için affetsin.

"Geri döneceğim, Doktor'un beni taraması gerekiyor." Kalkıp kapıya gidiyorum, açıyorum ve Fury'yi diğer tarafta buluyorum. "Doktoru getirecek misin?" Fısıldıyorum.

Kapıyı arkamdan kapatırken kaşlarını çatıyor ama başını sallıyor. Odamıza geri dönüyorum ve makineyi yatağın yanına itiyorum, parmak arası terliklerimi çıkarıyorum, sonra sundress elbisemi göğsüme kadar çekerek içine tırmanıyorum.

Doktor kaşlarını çatarak içeri giriyor, Fury de onu takip ediyor. "Beni tarıyormuş gibi yap," diye emrediyorum.

"Ne?"

"Çubuğu karnımın üzerinde tut." Ekranı gösteriyorum. "Bebek, cinsiyeti ne olursa olsun, hala ekranda. Bu kadar yeter."

"Çılgınlığınızın bir yöntemi olduğunu umuyorum." Yaklaşıyor ve yatağın kenarına yerleşiyor, sondayı karnıma götürüp orada dinlendiriyor.

"Git Beau'ya ona ihtiyacım olduğunu söyle," diyorum Fury'ye.

Doktor bana gülümseyerek, "Çok kurnazca," diyor.

Aslında çaresizim. Başımı yastığa yaslayıp nefes alıyorum ve sadece üç saniye sonra Beau kapıda, saçları dağınık olduğu kadar kıyafetleri de buruşmuş, uykulu gözleri beni tarıyor, gözyaşı lekeli yüzünü elinin tersiyle kabaca siliyor. "Ne oldu?" diye mırıldanıyor, sesi sert.

Bir elimi kaldırıp ona uzanıyorum, sessizce onu bana çağırıyorum ve o da geliyor, tabii ki geliyor, ıssız bedenini taşıyıp yatağa oturuyor. Elim tutuyor ve sıkıyor, benimle oyun oynayan Doc'a bakıyor.

"Sadece birkaç sancı daha" diyorum, bu kadar manipülatif olduğum, doğmamış çocuğumu yem olarak kullandığım için kendimden nefret ediyorum, ama bunun iyi bir amaç için olduğuna kendimi ikna ediyorum.

"Doktor?" Beau burnunu çekerek ve burnunu silerek soruyor, bir yandan da kesinlikle önemli hiçbir şey yapmamaya odaklanıyor. "Her şey yolunda mı? Danny'yi aramam gerekiyor mu?"

"Hayır, hayır," diyor hızla, bir düğmeye basarak. "Sorun yok. Biz iyiyiz. Bebek kesinlikle iyi."

Beau'nun fiziksel olarak rahatladığını, elinin benimkinin etrafında sıkılaştığını gördüm. Beni hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyordum. Keşke benim için her zaman olduğu gibi kendisi ve James için de güçlü olabilseydi.

"Bu bir penis mi?" diye soruyor birdenbire, makineye doğru eğilerek. "Ne?"

Hızla doğruldum, Doc'un sondayı tutuşunu kaybetmesine neden oldum ve bu yüzden karnımdaki yeri. *Kahretsin*. Hemen geri uzanıyorum ve Beau koca bir sahtekâr olduğumuzu anlamadan önce onu yerine koymak için acele ediyor. "Penis mi?" Bebeğimin donmuş görüntüsünü görmek için zorlanarak soruyorum.

"Evet, orada." Parmağıyla ekranı işaret ediyor. "Gördün mü?"

"Hayır, o göbek bağı," diyor Doktor gülerek. "On altı haftalık bir hamilelikte penis için biraz uzun."

"Neden güldüğünüzü anlamıyorum," diyorum. "Babasının parçalarını görmedin."

Doktor hiçbir şey söyleyemiyor ve Beau şok olmuş bir şekilde gözlerini bana diyor. Omuz silktim.

Ve olur. Dudakları seğirir ve bu *hayattır*.

"Berbatsın," diye iç geçiriyor Doktor.

"Korkunç derecede gevşek," diye mırıldanıyorum ve Beau kıkırdıyor. "Beklenen bir şey sanırım. Bu çocuk benden düşecek."

"Rose!" Beau çığlık atarak yanımdaki yatağa düşüyor. Doc'a bakıyorum, gülümsüyor, başını sallıyor ve bana iyi iş çıkardığını söylüyor ama hemen kaşlarımı çatıyorum ve Beau ayağa fırlıyor. "Bekle," diyor. "Hiç penis olmadığını mı söylüyorsun?"

Kaşlarım kalkıyor, Doktor'un cevabını merak ediyorum.

"Hayır Beau, göbek bağı olduğunu söyledim, penis değil."

"Yani bir penis mi *var*?"

"Ben ... bu ..." Yanaklarını üflüyor.

Ekranı göstererek, "Orada ne olduğunu biliyorsun," diyor.

Bu kadar meraklı olmasına bayılıyorum. "Beau'ya söyle," diyorum ve ikisinin de şaşkın bakışlarını üzerime çevirmesini sağlıyorum.

"Ne?" diye sorar. "Hayır Rose, her zaman sürpriz unsurunu sevdiğini söyledin."

"Bilmek istemiyorum," diye onaylıyorum. "Ama *senin* bilmeni istiyorum." "İstiyor musun?"

"Evet, biliyorum."

Dudağını ısıyor. "Ve sana söylememi istemiyorsun?"

"Bunu yapabilir misin?"

"Eskiden polistim Rose," diyor, ellerini iki kulağımın üzerine koyuyor ve Doc'a bakışımı engelliyor, böylece ona kız mı erkek mi doğuracağımı söylediğinde dudaklarını okuyamıyorum. Kısa süre sonra kulaklarımı serbest bırakıyor, bana bakıyor, gülümsemesi geniş. Sormayacağım bile. Tek umursadığım yüzündeki o gülümseme. Bunun geçici olduğunu biliyorum. Bu kısa bir dikkat dağıtma. Ama bana umut veriyor. Tamamen bitmiş değil.

"Mutlu musun?" diye

sordum. "Heyecanlı."

"Güzel. Şimdi bana nasıl araba kullanılacağını öğretebilirsin." Elbisemi aşağı çekiyorum ve

Kalk.

"Ne? Nerede?"

Beau'nun telefonu uzaktan çalmaya başladığında "Buralarda," diyorum. Kapıya doğru bakıyor ve Fury'nin hâlâ eşikte olduğunu fark ediyorum.

Cep telefonunu tutuyor. "Bay Hayley." "Onu geri arayacağım."

Babasının Beau'nun annesinin kalıntılarına ne olduğunu duyduğuna eminim. Bunu konuşmak istemeyecektir, en azından onunla ve ben de zorlamıyorum. Çünkü dürüst olmak gerekirse, rahatladım. Ayağa kalktı. Tamam, berbat görünüyordu ama en azından tepki veriyordu. "Bana Dolly'yi öğretebileceğini düşünmüştüm," diyorum, sarsılmaz kararlılığım hiç sarsılmadan. O eski, paslı, vurmali şeyin ona huzur verdiğini biliyorum. Annesine daha yakın. Ama onu kullanamaz. En azından malikanenin dışında. Kimse içerisi hakkında bir şey söylemedi. Onunla kol kola girip bizi odasına götürüyorum. "Belki önce yüzünü yıkarsın."

"O kadar kötü mü?" diye soruyor, yanaklarına uzanıp silerek.

"Kötü bir günde ölüm gibi."

Hafifçe gülerek bana yaklaşıyor. "Seni seviyorum Rose."

Ve belki de, umarım, James'e olan sonsuz sevgisinin yanı sıra, arkadaşlığımız da Beau'nun buna katlanması için bir başka nedendir. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

Beau Dolly'nin kaputunun altıyla oynayıp onu çalıştırmaya çalışırken dudağımın iç kısmını çiğniyorum. Kot şortu kıkına kadar iniyor, uzun, pürüzsüz bacakları güneşte parlıyor. "Eğer bir erkek olsaydım, şu anda sana kurt ıslığı çalıyor olurum."

"Sanırım akü bitmiş," diyor gülerek, hava almaya çıkıyor, yanağına yağ bulaşmış. Onu siliyor ve birkaç dakika motoru inceliyor. "Arabalardan herhangi biri burada mı?"

"Ön tarafta bir tane var."

"Burada bekle," diye emrediyor ve koşarak uzaklaşıyor. Sanki elimdeyken çalsa duymayacakmışım gibi telefonumu kontrol ediyorum. Lanet olsun şu çocuğa. Sadece bir arama, tek istediğim bu. Bir kontrol. *Herhangi bir şey*. Nefes veriyorum ve patikada yavaşça dolaşmaya başlıyorum, sonunda havuza giden dereye ulaşıyorum. Suyun içinde bana bakan yansımama bakıyorum. Saçlarım öne doğru düşüp yüzümü kapatıyor. Kesilmesi gerekiyor. Belki Beau ve kendim için bir şımartılma günü ayarlarım. Fury'nin bizimle birlikte pedikür yaptırdığı düşüncesiyle gülümsüyorum. Saçımı kestirdiğimde

Beau'nun mantıksız derecede güzel olmasına rağmen tanıdığım en az kız gibi kız olduğu gerçeğini göz önünde bulundurun. Çok kız tanıdığımdan değil. Yine de mesele kız gibi olmak değil. Dinlenmek ve rahatlamakla ilgili.

Sakin ol.

Saçlarımı geriye doğru çekip bir kravatla bağlarken kendi kendime başımı sallıyorum. Hiçbir şımartmanın bizi dinlendirebileceğinden ya da rahatlatılabileceğinden emin değilim. Stres artık doğamızda var. Sadece kendimizi bununla başa çıkmaya şartlandırıyoruz. İçimize çekiyoruz. Ya da Doktor'un nazıkçe belirttiği gibi öyle değil. Ama yapmalıyım, yoksa alternatif Danny'nin beni kafese koyması olur.

Bir araba sesi duydum ve döndüğümde Beau'nun Otto'yla birlikte geldiğini gördüm. "Ne yapıyorsunuz burada?" Yaklaşırken soruyorum ve Otto Dolly'nin bagajına gidiyor. *Bütün* erkeklerin iş için dışarıda olduğunu sanıyordum.

"Bir şey almam gerekiyordu." Birkaç saniye sonra elinde bir tür ipucuyla belirir.

"Ne?" Mercedes'in kaputunu çevirip bazı metal pençe şeylerini sıkmasını izleyerek soruyorum.

"Birkaç el bombası ve bir zıpkın." Motorun üzerine eğiliyor ve Beau kabloların diğer uçlarını toplarken gözlerimi deviriyorum.

"O zaman yanlış yerdesiniz. Sanırım tüm silahlar artık tersanede yeraltına gömülü yeni ve gösterişli sığınakta saklanıyor."

Nefes veriyor ve vücudunu açarak yorgun bir şekilde bana bakıyor, ben de tatlı tatlı gülümsüyorum.

"Az önce Esther'le konuştum."

Yüzü gök gürültüsüne dönüşüyor ve doğruca kaputun altına giriyor.

"Onunla konuştun mu?" diye sordum.

"Küçük bir nokta var, değil mi?"

"Neden?" Bastırıyorum. "İkinizin iyi anlaştığını sanıyordum." Danny için fazla iyi.

Sabırsız bir homurtuyla Otto tekrar doğrulur. Ve kafasını kaputun alt tarafına vuruyor. "Siktir!"

Ben irkiliyorum ve Beau uçarak etrafımda dolaşiyor, hala kablolardaki pençe klipsleriyle silahlanmış durumda. "Ne oldu?" diye soruyor.

"Siktir!" Otto tekrar bağırır.

"Kahretsın!" Başını ovuştururken yanına koştum. "Kanıyor mu?" Elini tutup kontrol ediyorum, avucuna kan bulaştığını görüyorum. "Ah." Kaputun altına bakıyorum ve alt tarafta bir mandal görüyorum. "Kafanı vurabileceğin onca yer varken, metal bir mandalın olduğu tek noktaya vurmuşsun."

"Rose," diye tıslıyor, kanlı avucuna bakarak. "Siktir."

"Ne?" Onu değerlendirerek soruyorum. "Kahretsin, Otto, bembeyaz olmuşsun." Beau kabloları bırakıp aceleyle yanıma geldi. "Otto?"

"Sanırım oturmam gerekiyor," diye mırıldanıyor, konuşması bulanıklaşıyor, gözleri dönmeye başlıyor.

Sallanmaya başladığında "Aman Tanrım," diye bağıyorum. "Bayılacak!"

Beau bir kolunu onunkine geçiriyor, ben de diğerini tutuyorum, tam o sırada Otto aramızda ölü bir ağırlığa dönüşüyor. "Lanet olsun," diye soluk soluğa bağıyor Beau, ikimiz de Otto'yu tutamayarak yere yığılıyoruz, bu hiç de şaşırtıcı değil, çünkü muhtemelen bizim iki katımız. "Doktoru çağır," diye acilen emrediyor, eve doğru çılgınca bir koşu yapmamı sağlıyor, giderken bağıyorum.

"Doktor!" Koridora çıktığımda çığlık atıyorum, nefes nefese kalmışım, boğazım gıcıklanıyor. "Doktor, neredesin?" Mutfığa, televizyon odasına koştum. "Doktor!" *Allah kahretsin*. Telefonumu çıkarıp Danny'yi arıyorum ve sadece bir kez çaldıktan sonra cevap veriyor. "Doktor yanında mı?" Acilen sordum.

"Hayır. Doc neden benimle olsun ki? Seni taraması için onu evde bıraktım."

"Beni taradı, ve şimdi-"

"Neyin var? Sen iyi misin? Bebek?" "Ben iyiyim. Biz iyiyiz ama Otto değil." "Ne?"

"Kafasını çarptı ve bilincini kaybetti."

"Nasıl oldu da kafasını çarptı?"

"Baş yüksekliğinin ne kadar olduğunu yanlış değerlendirmiş." Gerçeği yarım yamalak anlatıyorum ama Danny'nin ayrıntılara ihtiyacı yok, bu acil bir durum ve araba kullanmayı öğrenme planlarımın başlamadan bitmesini istemiyorum.

"Rose?"

Arkamı döndüm ve Doc'u merdivenlerin başında buldum. "Boş ver, onu buldum." Telefonu kapattım ve ellerimi çılgınca salladım. "Otto yaralandı," diyorum ona. "Çantana ihtiyacın var."

"Aman Tanrım." Odasına geri dönmek için döner. "Kötülere rahat yok," diye homurdanıyor. Hiç bu kadar doğru bir ifade olmamıştı.

Doktor gittiğinde, Danny beni geri çağırdı. Cevap veriyorum ve adımlıyorum. "Asla ama asla telefonu yüzüme kapatma," diye uyarıyor.

Doktor belirir, yaşlı bedeninin izin verdiği kadar hızlı bir şekilde merdivenlerden iner. "Buradayım, geliyorum, silahlıyım," diye şarkı söylüyor.

"Özür dilerim." Bahçeye geri dönerken Doktor'un yanından geçiyorum. "Gitmem gerek."

"Cevaplanmasını istediğim o kadar çok soru var ki."

"Beklemek zorundalar." Şansımı deniyorum ve telefonu tekrar kapatıyorum, Doktor'a neler olduğu hakkında bilgi vermem gerekiyor. "Kafasını Dolly'nin kaputundaki metal mandala çarptı."

"Ne?" Bana şaşkınlıkla bakıyor. "Beau'nun arabası. Dolly. Sonra bayıldı." "Anlıyorum."

Yanlarına vardığımızda Otto'nun kaşlarını çatmış, doğrulup oturduğunu görünce şaşıyorum. "Kendine gelmişsin," diyorum, Beau bana dikkatli olmamı söyleyen bir bakış atıyor.

"Ben iyiyim," diye homurdanıyor, yalpalayarak ayağa kalkmaya çalışıyor.

"Akıllı olmayalım," diyor Doktor, Otto pes edip bir kaya gibi yere düşerken içeri giriyor. Otto'nun başını kontrol eder. "Yüzeysel," diye mırıldanır.

"Yüzeysel mi?" Pat diye söyledim. "Kanı gördüm. Dikiş bile yok mu?"

"Hayır." Otto'nun kafasına bir tüp sıvı sıkıyor ve silmeye başlıyor.

"Kandan hoşlanmam," diye homurdanan Otto, hem Beau'nun hem de benim tereddüt etmemize neden oluyor. O bir katil ve kandan hoşlanmıyor mu? "Kendi kanım," diye ekliyor sessizce, karamsar bir şekilde bize bakarak. Beau gibi ben de dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kalıyorum ama gözümü hemen ondan kaçıyorum.

Gülmek ikimizi de öldürebilir. Yanaklarım şişti. Burnumdan homurdanıyorum. Bu hiç iyi değil. Beau'yla göz göze geliyorum ve kıkırdama krizlerine giriyorum, karnımı sıkıyorum, gözlerim doluyor, nefesim kesiliyor. "Özür dilerim!" Beau'nun da kıs kıs güldüğünü duyarak ağzımdan kaçırdım. "Çok özür dilerim."

Otto mırıldanıyor ve homurdanıyor, Doktor'un elini uzaklaştırıyor ve kendini ayağa kalkmaya zorluyor, hala biraz sallanıyor ve dengesiz vücudunun izin verdiği kadarıyla en iyi şekilde yürüyor. Olamaz. "Ama Dolly'yi çalıştırmak için yardıma ihtiyacımız var," diye sesleniyorum ve karşılığında elini umursamaz bir şekilde sallıyor.

"Ona ihtiyacımız yok," diyor Beau, kabloları eğilip toplarken birkaç kelime kıkırdıyor, onları alıyor ve Dolly'nin kaputunun altındaki bir şeye sabitliyor, böylece her iki araba da kablolarla birbirine bağlanıyor. Sonra Mercedes'i çalıştırıyor ve Dolly'nin direksiyonuna geçiyor. "Nasıl olsa yakında dönecek."

"Neden?" diye sordum. Bizimle işi bitmiş gibi görünüyordu.

"Arabasını unutmuş," diyor, tam o sırada Dolly kükrüyor ve Mercedes'in kaputunun altında bir şey kıvılcım çıkarıyor. "Kahretsin," diye bağırıyor Beau, koltuğunda geriye doğru uçarak.

"Ne oldu?"

Dolly'den iner ve Mercedes'e biner. "Sanırım elektrikleri patlattım." Arabanın içine bakar. "Hiçbir şey işe yaramıyor." O

motoru çalıştırmaya çalışıyor. Tamamen durdu. "Pekala," diyorum. "En azından Dolly hayatta."

"Göze göz," diyor Beau, arabadan atlayıp bana katılırken sırtarak. "Reg'in bir keresinde bana eski bir arabayı asla yeni, gösterişli bir arabayla çalıştırmamam gerektiğini söylediğini hatırlıyorum."

"Reg kim?"

"Dolly işi bıraktığında beni kurtaran beş dişli yaşlı bir çocuk. Reg the Rescue Truck."

Otto yüzünde gök gürültüsü gibi bir ifadeyle köşeden geri dönüyor ve Mercedes'in kablolarını çekip kenara fırlatarak kaputu indirip kendini sürücü koltuğuna atarken ikimiz de akıllıca ağzımızı kapalı tutup kahkahalarımızı kontrol altında tutuyoruz.

"James yine o ölüm tuzağını kullandığını biliyor mu?" diye soruyor, dudağında kesin bir kıvrılma var.

Beau kaşlarını kaldırarak, "Ben kullanmayacağım Otto," diye karşılık veriyor. "Çünkü nereye gideceğim ki?"

"O da bir şey sürmüyor," diye fısıldıyorum ve Otto bir kez daha hırlarken Beau homurdanıyor. "Tanrım, bugün tam bir sefil piç kurusu." Beau da benim kadar iyi biliyor ki Dolly'yi tekrar kullanması James'in umurunda olmayacak. Sadece yataktan çıktığına sevinecek.

Otto Mercedes'i çalıştırmaya çalışıyor. Belli ki hiçbir şey olmuyor. "Allah kahretsin!" Direksiyona vurur.

"Sanırım onu Dolly öldürdü." Beau narin elini Dolly'nin paslı boyasının üzerine koyuyor ve ben kahkaha gözyaşlarımı saklamak için arkamı dönmek zorunda kalıyorum. Kapının çarptığını ve kapıda Bud'a bağırarak Otto'nun botlarının çıkardığı sesleri duyuyorum.

"Bin," diye sesleniyor Beau, ayaklarını sürüyerek yolcu koltuğuna geçiyor. İçimden hınzırca bir ürperti geçiyor. Heyecan mı? Dudağımı ısııyorum ve aceleyle direksiyona geçip gözümü düğmelerin ve şalterlerin üzerinde gezdiriyorum. Dolly daha önce bindiğim Mercedes'lerden çok daha karmaşık görünüyor.

Bang!

"Kahretsin!" Koltuğumda zıplayarak bağırdım. "Bu da neydi böyle?" Arabanın içinden Beau'ya baktım. O gülümsüyordu.

"Bu, Rose, Dolly." Emniyet kemerine uzanıp taktı ve benim de takmamı istedi. "Hadi gidelim."

Evet, gidelim. Çok uzağa değil, kabul, ama gidelim. Direksiyonun yanındaki kolu alıp çekiyorum ve ayağımı pedala basıyorum.

Ve ileri atılarak evin yan tarafındaki araba yoluna doğru zıplayarak ilerledim. "Pek düzgün değil, değil mi?"

Beau kıkırdıyor, bir kelebeği okşayacak kadar narin avuç içiyle Dolly'nin orta konsolunu okşuyor. "Gaza yavaş bas, Rose."

"Sakin oluyorum," diye ısrar ediyorum, yavaş yavaş hızlanıyorum, kendimi nispeten sakın hissediyorum.

"Vites değiştirmen gerek."

"Vitesleri var mı?" Direksiyonun etrafına bakarak soruyorum. "Çocukların kullandığı arabaların hiçbirinde vites yok-"

"Cindy'ye dikkat et!" Beau bağıriyor, tam o sırada siyah ve ten rengi bir leke yolumun üzerinden uçuyor.

"Kahretsin!"

"Ve Barbie! Kahretsin Rose, frene bas."

"Hangisi fren?" Direksiyonu sola doğru çekiyorum, adrenalini hızla içime doluyorum.

Ve bir çalıya doğru sürün.

DANNY

Acımasızca gaza basıyorum, suyun üzerinde bir mermi gibi uçuyorum, koltuğumdan fırlıyorum, James yanımda. Tuzlu spre y yüzüme çarpıyor, cildimi geriyor, motorun kükremesi ve suyun sesi kulaklarımı dolduruyor, bana öldürme çılgınlığına devam etmemi söyleyen sesleri bastırıyor. Ama hâlâ gergindim. Hâlâ gerginim. Hâlâ sinirliyim.

Koyun köşesi yaklaştıkça, savrulmadan dönebilmek için yavaşlıyorum. Gidonu çekiştirmeyi çok isterdim. Suyun üzerinde paçavra gibi savrulmak bazı kaslarımı sonsuz gerginlikten uzaklaştırabilir. Zar zor hareket edene kadar yavaşlıyorum ve dalgıç kıyafetime bakıyorum, altındaki bandajları ve Dermabond'u düşünüyorum.

"Akıllıca değil," diyor James yanıma gelip etrafımda dönerken.

"Biliyorum." Serbest düşüş sadece anlık bir hafiflik hissi verecektir. Dünyada baskıyı tamamen azaltabilecek bir şey var mı? Evet, var ama tüm boş zamanımı karımı becererek geçiremem. "Sanırım sahil şeridini geri alacağım," diyorum. Suyun üzerinde son sürat yarışarak geçen bir saat stresi azaltmak için hiçbir şey yapmadı. Belki yavaşça geri dönmek azaltır.

James başını sallar ve jet ski'sini döndürür. "Çok uzun sürmesin."

Ondan ayrılıp körfezin doğu yakasındaki kayalık kıyı şeridine doğru ilerliyorum; burada ticari binalar suyun üzerinde duruyor, bazıları hâlâ inşaatın ortasında. Harap olmuş. Bu özel koyu yok ediyorlar. Bir zamanlar Winstable Tersanesi'nin bulunduğu küçük koya ulaştığımda yavaşlayarak duruyorum ve suyun üzerinde sallanıyorum. Babamın inşa ettiği tersane. Kayak yapmayı, yüzmeyi ve ateşli silahları saklamayı öğrendiğim yer. Gülümsüyorum. Güzel anılar.

Vinçler hâlâ şantiyenin üzerinde duruyor, kepçeler çamurlu zeminde gümbür gümbür ilerliyor ama tamamlanmış bir bina var ve bana söylenen eğitim tesisine hiç benzemiyor. Daha çok bir hangara benziyor. Şu anda çok daha iyi bir alan olan Byron's Reach'e sahip olmasaydım, bunu geliştiriciye karşı kullanabilirdim. Ne burayı kiraladığım ihtiyar delikanlıyı ne de burnumun dibinden burayı satan oğlunu suçlayabilirim. Acaba ben patlattıktan sonra dizi nasıl oldu? Doğal olarak, umurumda değil. Sadece merak ediyorum.

Kıyı şeridi boyunca yavaşça ilerliyorum. Alan hatırladığımdan çok daha büyük, ya da belki de bunun nedeni çoğunun artık düzleşmiş olması, kara parçasının her iki tarafının neredeyse her iki taraftaki en yakın gelişmelere dokunması. Yüzümü körfezin diğer tarafına dönüyorum, uzakta Byron's Reach'i görüyorum, bir

ufuktaki nokta. Ve beni bekleyen büyük sorunlar. Ben burada okyanusta sallanırken çözülemeyecek sorunlar.

Daha yavaş, daha güvenli bir hızın yardımcı olmadığı sonucuna vararak motoru devirip hızlanıyorum. Ne zaman aklım Babam'a, Ayı'ya, tuttuğu lanet hayvanat bahçesine gitse, daha çok yanıyorum. Daha ağır nefes alıyorum. Daha şiddetli titriyorum.

Kıyıya geri döndüğümde, daha az sakin değilim. James sarı konteynırdan çıkıyor. "Hâlâ hayatta mı?" Kulübeye doğru ilerlerken soruyorum, James'in Kenny Spittle'ın nefes almamasını tercih edeceğini biliyorum.

"Ve tekmeliyor." Kapıyı çarpıyor ve asma kilidi sabitlemeden önce sürgülüyor.

"Ve hala Ajan Burrows'a babasını öldürdüğümüzü söylememekte ısrar ediyor mu?"

"Evet, öyle. Görünüşe göre Burrows, Spittle'ı öldürdüğüme dair bir ihbar almış. Anonim."

"Bunu nereden biliyorsun?" "Higham."

"Ve bana söylemeyi düşünmedin mi?"

James'in gözleri oldukça çirkin bir şeyle parlıyor ve ben teslimiyetle ellerimi kaldırıyorum. "Aklımdan çıkmış," diye homurdanıyor. "Ayrıca, bu saçmalık. Bir kere Spittle'ı *sen* öldürdün, ben değil. Ayrıca, Spittle'ı birinin öldürdüğünü kanıtlayacak hiçbir ceset yok."

Spittle'ın oğlunun tutulduğu konteynere bakarken dudağımı kıvırıyorum. "Telefonu mu?"

"Sessiz."

"Peki ya banka?"

"Otto'ya göre hâlâ bir şey yok."

"Siktir et!" Bağırıyorum, toprağı tekmeliyorum, daireler çizerek yürüyorum, nefesim daralıyor. Telefonu sessiz olmasaydı bile cevap vermek anlamsız olurdu çünkü karşı tarafın aksanı Rus, İrlandalı ya da Polonyalı olurdu ve bu da bize zaten bildiğimizden fazlasını söylemezdi. Ama *onlara* Kenny Spittle'ın elimizde olduğunu söyleyecektir. "Ne kadar zarar verdin?" James'e bakarak soruyorum.

"Hasar yok." "Ne?"

"Ona dokunmadım."

"Emin misin?" Arkama uzanıp fermuarımı indiriyorum, dalgıç kıyafetimden sıyrılıp belime kadar indiriyorum.

"Oldukça eminim. Ve eğer merak ediyorsan neden o pisliği parçalamadım,

Çünkü denizdeyken ben de seninle aynı sonuca vardım. Bu arada tek başına dönüş yolculuğun nasıldı?"

"Anımsatıcı. Ne sonucu?"

"Onu serbest bırakmalı ve belki de bir solaryum salonunda birkaç dakika geçirmesini sağlamalıyız ki bankadaki işine geri döndüğünde herkes onun tatilde olduğuna inansın."

"Otto'ya onu takip etmesini söyle."

"Bandajlarınız ıslak. Dermabond çözülmeden önce onları değiştirmelisin." James göğsümü işaret ediyor, ben de nemli malzemeye kaşlarımı çatarak bakıyorum. "Neden su geçirmez giysiler giymedin?"

"Dikkatim dağıldı." Bandajımı çözüp bir kenara atarken konteynere doğru yürüyorum, sonra asma kilidi açmak için mücadele edip kapıyı açıyorum. Ve öksürüyorum. "Tanrım," diye nefes alıyorum, yumruğumu ağzıma götürüyorum. Koku misk gibi. İğrenç bir koku. Tamamen dayanılmaz. Ve onun görüntüsü de daha iyi değil. Kenny Spittle başını kaldırıyor, gözlerine saldıran ışık bombardımanı yüzünden gözlerini kısarak bakıyor. Kapıyı iterek kapattım.

"D-Boss!" Liam şarkı söyleyerek kulübeye çıkan merdivenlerin başında beliriyor. Saçları daha uzun. Wilder. Ve birkaç hafta önce onu son gördüğümünden beri şortunun yıkanmadığından eminim. Gözleri göğsüme düşüyor ve neredeyse kafasından çıkacak gibi oluyor, ben de şaşkınlıkla aşağı bakıyorum. Sonra kendimi ne hale getirdiğimi görünce şaşırdım. *Sikeyim beni.*

"Hangi cehennemdeydin sen?" Ona doğru ilerleyerek bağırdım. "Kendi jet skilerimizi hazırlamamız gerekiyordu çünkü Jerry müşterilerle ilgileniyordu ve kafedeki kızlar servis yapmakla meşguldü."

"Yeterince uzun bir tatil geçirdiğini sanmıyorum," diye mırıldanıyor ben hızla geçerken.

"Haklısın."

"Kayaklarımızı giyelim," diyor James, dalgıç giysisini de indirerek. "Sonra gel bize katıl."

"Elbette, J-Boss."

Alaycı bir şekilde gülüyorum. "Senin sırtın, benim önüm. Burası tam bir korku şovu." Buzdolabından bir su alıyorum ve yudumlarım gözlerimi kalabalık kafede gezdiriyorum. Bakışlarım köşede, buzdolabının yanında duran ikimizi izleyen bir adama takılıyor. Midem bulanıyor ve aklımda sorular uçuşuyor. Babamı buldu mu? Beau'nun annesini mi?

"Gel," diyor James, beni Higham'a doğru teşvik ederek. "Ve sakın ol, tamam mı?"

Sakin ol. Tekrar kafeye bakıyorum, keşke herkes gitse de soğukkanlılığımı korumakla uğraşmak zorunda kalmasam. "Herkes bize bakıyor."

"Benim sırtım, senin önün," diyor James. "Ne zamandan beri umursuyorsun?" "Umurumda değil."

"O zaman kapa çeneni."

Ben yaklaşırken Higham'ın gözleri göğsüme çivilenmiş durumda ve tek bir bakış onu sormaması konusunda uyarıyor. Bir sandalye çekip oturuyorum, suyum masaya koyuyorum, James yanımda rahat ediyor, kollarını etkileyici göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Ben benimkileri katlamıyorum. Katlayamam. *Tanrı aşkına.*

Higham kahvesinden bir yudum alır ve ceketini içeri çekerek koltuğuna geri yaslanır. "Baban için üzgünüm," dedi açık açık. "Ve kız arkadaşının annesi için de. Jaz Hayley saygın bir ajandı."

"Başsağlığı dilemeni istemiyorum," diyor James sessizce, ses tonunda ölümcül bir keskinlik var.

"Benden ne istiyorsun o zaman?"

"Hiçbir şey." diye cevaplıyor. Bu doğru değil. "Ya da kim olduğunu bulup herifi doğradığımda belki bir af çıkar."

"Şunu alalım," diyor Higham, yaklaşıyor. James,

"*Bunun* kim olduğunu bilmiyorsun," diye belirtiyor.

"Hayır, ama bunu öğrenebilecek oldukça kararlı iki adam tanıyorum." Aramıza bakıyor ve ben de kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu artık bizim için de kişisel bir mesele," diye devam ediyor. "Dediğim gibi, Jaz saygın bir ajandı."

James gülerek ellerini yüzüne sürüyor. "Higham," diyor alçak sesle, yaklaşıyor. "Eğer eve gider ve Beau'ya büronun aniden ölen annesini, paramparça olduktan sonra ondan geriye kalanları bulacak kadar önemseydiğini söylersem, sana bunu söylerken şaka yapmıyorum, son FBI ajanını da lime lime eder."

"Beau eski bir polis."

"Annesinin ölümünün bir kaza olmadığını bilen ama kanıtlara rağmen bunu kanıtlamasına izin verilmeyen kişi." James arkasına yaslandı ve ben devraldım. Patlayacak. Kaynayan öfke ikimiz arasında değişiyor gibi görünüyor.

"Polis teşkilatında ve büroda o kadar çok yamuk polis var ki, Higham," diyorum, biraz daha su içerek. "Şu anda seninle konuşmak isteyip istemediğimi bile bilmiyorum."

"Ben eğilmedim."

"Hepsi öyle diyor. Babamın kayıp cesedinden haber var mı?"

"Hepimiz biliyoruz ki sen ve arkadaşın Enigma'nın

babanın cesedini bulmak FBI'dan daha kolay."

"Yani bu yüzden mi buradasınız? Yardımımız için mi?" "Sizi tutuklamak için burada olmamı mı tercih ederdiniz?"

İçimi çekiyorum ve onun egoist saçmalıklarından ne kadar sıkıldığımı göstermek için sandalyemde ağır bir şekilde geriye doğru çöküyorum. "Higham, eğer ikimizden birini tutuklayabilseydin, çoktan kelepçelenmiş olurduk."

"Benim için büyük bir av olursun."

"Yine köpekbalıklarından mı bahsediyoruz, Higham?" James kaşlarını çatarak soruyor.

"Peki ya köpekbalıkları?" diye sordum. "Higham büyük balıkları kızartmayı sever."

"Bizden daha büyük olamazsınız." Kızgın Ajan Higham'a gülümsüyorum.

"Gerçekten de öyle, ama siz Miami'ye dönmeden önce James'e de açıkladığım gibi, ikinizin Florida Eyalet Hapishanesi'ndeki mahkûmların toplamından daha fazla cinayet işlediğinizi bilsem de, ortada ne ceset ne de kanıt var."

"Oh, anlıyorum." James'e bakıyorum.

"Anlıyor musun?" "Görüyorum."

"Anlıyoruz," diye onaylıyorum, kafalarımızı birbirine vurmaya hazır gibi görünen Higham'a bakarak. Kendi kendime kıkırdıyorum ve göz ucuyla James'e bakıyorum. Yüzü hiç değişmiyor ama benimle biraz rahatladığını görebiliyorum. "Yani, şüpheden kaçınmak için," diye devam ediyorum. "Bizi kelepçelemek için, James ve benim birkaç adam öldürmüş olabileceğimizi ya da olmayabileceğimizi kanıtlayacak bazı cesetlere ya da kanıtlara ihtiyacınız olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Evet."

"Ve biz oldukça büyük bir balık olsak da, muhtemelen en büyüğü olsak da, bizi asla o kelepçelerin içine sokamayacağınızı kabul ediyor musunuz?"

"Evet."

"Ve *sözde* suçlarımızın -çünkü sözde, Higham, bu konuda açık olalım- Miami sokaklarında dolaşan ve burayı yönetmeye çalışan diğer pisliklerin doğrudan bir sonucu olduğunu ve eğer onlar ortalıkta olmasaydı, suç oranlarının, biz de dahil herkesin istediği gibi, önemli ölçüde düşeceğini kabul ediyor musunuz?"

"Evet."

"Ve FBI ve MPD, birkaç sözde cinayeti yakalayıp suçluyu kovuşturmanız için size teslim edersek boynumuzdaki sıkışıklığı hafifletecek mi?"

"Sanırım söylediğim şey gerçekten de bu."

Gülümseyerek avucumla masaya vuruyorum. "Neden öyle demedin ki?" Sandalyemde geriye düşüyorum. "Sanki evlerin etrafında biraz dolaşmışız gibi hissediyorum, Higham."

Bıkkın bir halde ayağa kalkar ve kahvesini alıp bitirir. "Eğer en alaycı suç lordu ödülü olsaydı, Danny, sen alırdın."

"Aslında en tehlikeli ödülünü kazanmayı tercih ederdim."

"Bunun için seninle dövüşeceğim," diye homurdanıyor James yanımda. "Ve ben kazanacağım." "Göreceğiz," diyorum Higham'a gülümseyerek. "Bunun nasıl sonuçlanacağını sana haber veririm."

dışarı."

"Peki ya benim
teklifim?" "Bunu
düşüneceğiz."

"Belki bu seni etkiler." Masanın üzerinden bir resim uzatıyor, James ve ben eğilip bakıyoruz. "Bunun Bukalemun olabileceğini düşünüyoruz."

Kaşlarımı çattım. "Bukalemun mu? Lanet Bukalemun'u hiç duymadım." "Şimdi duydun. Lehçe. Tazı'nın yerini aldı."

James, Frank Spittle'ın ölümünden dolayı yanlışlıkla tutuklandıktan sonra gözaltından serbest bırakıldıktan sonra havaya uçan araç. Bukalemun, Köpekbalığı'nın altında çalışıyor." Higham başka bir resmi bize doğru itiyor. "Bunun da Leprikon olduğuna inanıyoruz."

"Sakin bana söyleme." James bir parmağının ucunu resmin üzerine koyar ve öne doğru sürükler. "İrlandalı."

"İyi tahmin," diye mırıldandım.

"Timsah'ın yerine geçti, Roake, Yılan'ın yerine geçti." James Higham'a bakar. "Bu bilgiyi nereden aldın?"

"Siz ikiniz tatilde tembellik ederken ben zamanı verimli bir şekilde kullandım."

"Ama Ayı'yı bulamadın ve ölü babamı kimin çıkardığını bilmiyorsun?" Dedim.

Higham etkilenmiş görünmüyor. "İlişkimizin bundan sonra nereye gideceği konusunda aranızda bir konuşma yapana kadar Federalleri ve Polis Departmanını Hiatus'tan uzak tutacağım." Kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyor ve ben de gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. Hiatus'la ilgili her şey yasal ... ta ki cam ofise gidene kadar ve bunu bulamayacaklar. Birkaç çıplak kadın dışında hiçbir şey bulamayacaklar. Kendi kendime somurtuyorum. Higham'ın pamuklu çoraplarına şükürler olsun. Otuz metre altında bu kafeden daha büyük bir yeraltı silah dükkânı var. Kabul ediyorum, tam dolu değil.

şimdi, ama yine de.

"Çok naziksınız," diyorum, yürüyüşü *polis* olduğunu haykırırken gözlerim onu takip ediyor.

"Oh." Kapının hemen önünde durur, işaret parmağı sanki bir ampul ışığı görmüş gibi gökyüzünü gösterir. Bahsettiği ödül mü? Eğer polisler için bir tane varsa... "Neredeyse unuttuyordum," diye düşündü ve yüzünü bize döndü. Yalancı. Neredeyse hiç unutmuyordu. Bu sadece başka bir küçük dürtme olacak. Higham dürtmelerden hoşlanmadığımı bilmeli. "Kenny Spittle adında birini duydun mu?"

"Hayır."

"Sanmıyorum." Alaycı bir gülümseme ve gitti.

"Ondan *hâlâ* hoşlanmıyorum," diye mırıldanarak James'e dönüyorum. "Ne düşünüyorsun?" İronik bir şekilde, Higham bu iki resmi bize tatlandırıcı olarak verdi. Bu adamları öldürmemizden memnun, çünkü ölümlerinin daha büyük bir yakalamaya yol açacağını biliyor. Sorun şu ki, o da Ayı'yı istiyor, biz de.

"Beau'nun annesinin yaptığı gibi benimle de aynı anlaşılmayı yapmaya çalıştığını düşünüyorum." James masanın üzerindeki resimlere bakıyor, gözleri yarıklara kadar daralmış, dudağı cezalandırıcı bir çiğneme alıyor. "Onları bir yargıcın önüne çıkarmadan önce öldürdüm."

James ve ben kadın olsaydık, şu anda onun elini güven verici bir şekilde ovuyor olurduk. "Fark şu ki," diyorum düşünceli bir şekilde. "Higham kim olduğumuzu biliyor. Jaz Hayley-"

"Kim olduğumu biliyordu," diye hatırlatıyor James bana, aynı zamanda Beau'nun annesinin de Ayı'nın kim olduğunu bildiğini hatırlatıyor. Tanrım, bu hikâye, bağlantılar, gizemler.

"Bunu çözene kadar ölemem," diyorum ve sigaralarımı alıp birini yakarak James'e uzatıyorum. Bir tane aldı. Alacağını biliyordum. Düşünceli bir şekilde çekiyorum ve nefes veriyorum. Aslında demek istediğim, bunu çözene kadar *yaşayamam*.

Hiçbirimiz yapamayız.

Bu da demek oluyor ki bu işi çözmek için ne gerekiyorsa yapmalıyız. "Kenny'yi bankaya geri mi koyuyoruz?"

"Goldie'ye şezlonglarını ayarlamasını söylerim," diyor James, arkasına yaslanıp koya bakarak. "Higham'ın hükümet hedeflerine ulaşmasına yardım etmekle ilgilenmiyorum." Bizi Beau'dan uzaklaştırıp işimize geri döndürüyor. Yeterince adil.

"Ben de öyle, ama hayatlarımızı mümkün olduğunca kolaylaştırmakla ilgileniyorum."

Zar zor içtiğim sigaramı söndürüyorum. "Hiatus'a gitmeye hazır mısın?" Çaldığında masanın üzerindeki telefonuna bakarak soruyorum. "Beth mi? Beth de kim?"

James aramayı reddetmek için oldukça hızlı bir iş çıkarır. "Kimse yok." Ayağa kalkıp soyunma odasına doğru ilerliyor, ben de peşinden gidiyorum, gözlerim onun vahşileşmiş sırtında. Dolabını çekip açıyor ve kıyafetlerini çıkarıp dalgıç kıyafetini çıkarıyor. James asla hafif ve esintili değildir, bu onun DNA'sında yok, ama şu anda kıyafetlerini çekiştirip dururken özellikle ölümcül görünüyor. Oldukça komik olduğu zamanlarda bile sözlerinde ölümcül bir hava var.

Hiç kimse.

İlginç.

Hiatus'a vardığımızda, mekan gümbür gümbür, bar tıklım tıklım ve sahne farklı şekil ve boyutlarda beş set göğüsle süslenmiş durumda.

"Hiatus'un her zevke hitap etmediğinin söylenmesine asla izin vermeyin," diyor Brad, ofisi işaret ederek, belli ki ne düşündüğümü biliyor. "Daha sessiz bir yer?"

Evet, başım zil çalıyor. Kulübün içinde dolanıyorum, sessiz fısıltıların, bakan ama bakmamaya çalışan insanların farkındayım. İngiliz geri döndü. Tekrar. Ve bu sefer, gerçekten hiçbir yere gitmiyor. Sahnelenmiş ofise doğru yürüyorum, kitaplığı açıyorum ve odanın diğer tarafındaki demir kapıyı serbest bırakan duvara monte edilmiş paneldeki kodu girmeden önce herkesin bekleme odasında olduğundan emin olmak için arkama bakıyorum. Kapı sürünerek açılıyor, geçiyorum, merdivenleri çıkıyorum ve Otto, Ringo ve Goldie'yi bir dizüstü bilgisayarın etrafında toplanmış buluyorum. "Bir şeyler mi oluyor?" diye soruyorum.

Otto başını kaldırmadan, "Bukalemun ve Leprikon'u yüz tanımaya karşı kontrol ediyorum," diyor. Beyzbol şapkası takıyor. *Otto kafasını vurdu.* Nasıl vurmuş?

"Kim?" Brad kapıyı arkasından kapatarak sorar.

"Bukalemun ve Leprikon'u nereden biliyorsun?"

"Bukalemun ve Leprikon kim?" Brad kendine bir içki koyar.

"Görüntüleri bana James gönderdi." Otto kendini dizüstü bilgisayarının ekranına adanmış durumda.

"Hangi görüntüler?" Brad soruyor.

"Çok hızlı," diye mırıldanıyorum, kendime yardım ederken James'le göz göze geliyorum.

Bir de viski. "Votka mı?"

Başını sallıyor. "Ve sen hiçbir şey bulamadın," diyor James, onlara katılarak ve bir göz atarak.

"Aslında ..." Otto gözlerini düşünceli bir şekilde kısarak kayboluyor. "Aslında ne?"

"Orijinal resim nerede?" diye soruyor, benimle James'in arasına bakarak. İçkimi James'e doğrultuyorum, o da arka cebine uzanıp resimleri çıkarıyor ve bir yandan kabul ederken diğer eliyle sakalını sıvazlayan ve konsantre olan Otto'ya uzatıyor.

"Bukalemun ve Leprikon da kim?" Brad bağırıyor. "Ayı'nın hayvanat bahçesinin iki yeni üyesi," diye cevap veriyorum. "Polonyalı ve İrlandalı. Roake ve The Hound'un yerine."

"Harika. Bu da ne böyle, üreme programı mı?" Brad içkisini yudumlayıp yeniden doldururken ben de dikkatimi Otto'ya veriyorum ve o resimde neye bu kadar ilgiyle baktığını merak ediyorum.

"Bizi aydınlatacak mısın?" Sabırsızlıkla soruyorum.

"Görüyorum," der James Otto'dan fotoğrafı alır ve vücudunu serbest bırakır. *Tanrı aşkına.* "Ee?" Bastırıyorum.

"Gözlüğünde bir yansıma var." James gözlerini kısar ve daha yakından bakar. "Neon bar tabelasının bir parçası."

"Hangisi?" Ben soruyorum.

"İrlandalı."

Ben dahil herkes James'in etrafında toplanmış, fotoğrafa girmeye çalışıyor. Ben de gözlerimi kısarak pembe ışığın parıltısını görüyorum. "Sakin bana FBI'ın bunu kaçırdığını söyleme." Ringo homurdanıyor, şişman burnu kırışıyor. "Belli ki burası şehir merkezindeki Pink Flamingo Lounge Bar."

"Kaçırmadılar." Uzaklaşıp içkimi yudumluyorum, pencereye gidip kalabalık kulübe bakıyorum. "Bu iki adam bir hediye."

"Ne?" Brad kafası karışmış bir şekilde sorar.

"Higham Ayı'yı istiyor. Bunu başarmanın en iyi yolunun biz olduğumuzu biliyor, ister bizi yem olarak kullansın ister avcı olarak becerilerimizi." Pencereye bakıp somurtuyorum. "Herkesi şehir dışına sür ki sadece biz kalalım ve kendi başımıza gayet iyi idare edelim, değil mi?" Yüzümü odaya dönüyorum. "Bunu inkar edemem, sadece biz olsak oldukça huzurlu olurdu."

Brad gülüyor. "Şaka mı yapıyorsun? Çaylak suç lordları için mıknaş gibiyiz. Çaylak olmayanlar için de öyle. Ruslar, Polonyalılar ve İrlandalılar örnek olarak verilebilir. Ve herkes Beau'nun babasının belediye başkanlığına aday olduğunu unutuyor mu?"

O hıyar,"-parmağıyla James'i işaret ediyor-"değerli kızıyla çıktığı sürece hayatımızı kolaylaştırmayacak."

"Değerli mi?" James öksürüyor, Brad'i bayılmanın eşiğinde. "Onu hastanede bıraktığında o kadar da değerli değildi."

Kıyamet kopmadan önce devreye giriyorum. Ya da en azından geciktiriyorum. "Ona karşı kim yarışıyor?" Ben soruyorum.

"Monroe Metcalfe," diye cevaplıyor Otto. Nasıl oluyor da her şeyin cevabını biliyor? Ayrıca o beyzbol şapkası da neyin nesı? Ona hiç yakışmıyor. "Avukat." diye devam ediyor. "2020'de Boston'dan buraya taşındı. Karısı, iki kızı ve parlak bir ünü var. Hayır işleri, namuslu bir vatandaş, hayır işleri."

"Kesinlikle eğilmiş," diyorum ve James'in bana bakmasını sağlıyorum. "Bu kadar parlayan hiç kimse bu kadar düz olamaz. Daha derine in. Tartışmaya açık olup olmadığına bak."

"Konuşmak ister misin?" Ringo sorar. "Ne hakkında?"

"Onu tehdit etmem mi gerekiyor yoksa iyi davranıp rüşvet mi alacak?" Görünüşe göre politikaya geri dönüyorum. "Ayı ve hayvanat bahçesini vurduktan sonra insanlar Miami'ye adım atmaya daha isteksiz olacaklar. Biri devreye girerse, Higham onu yakalar. Biz de sonsuza dek mutlu yaşarız."

Odadaki her bir kişi bu konudaki düşüncelerini homurdanıyor. Asla tam bir barış içinde yaşayamayacağız. Ama en fazla bu kadar yaklaşabileceğiz ve hepsi de bunu biliyor.

"Higham'a Ayı'yı vereceğimizi mi söylüyorsun?" James sorar, ses tonu hiç etkilenmemiştir.

"Evet, bunu söylüyorum. Daha iyi bir fikrin var mı?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

Cevap veremiyor, telefonu çalıyor ve araya giriyor. Yine mi Beth? Peki Beth *de* kim? "Buna bakmam lazım," diye mırıldanıyor ama şaşırtıcı bir şekilde odadan çıkmıyor, onun yerine camın önünde volta atıyor.

"Peki bununla ne yapacağız?" Goldie resmi eline alıp inceleyerek soruyor. "Pembe Flamingo'yu mu ziyaret edeceğiz?"

"Canın kız kokteyli mi çekti?" Ringo ölümcül bir bakış atarak soruyor. "Sex on the Beach?"

"Tornavidaya ne dersin?" Goldie dudağı kıvrılmış bir şekilde karşı çıkıyor. "Gözüne daldırılmış."

Ringo'nun yüzü kurşun gibi düşer. "Oynuyordum."

"Ben oynamıyorum," diye mırıldanıyor, bedenini kanepeye çarpıyor ve stresli elini saçlarında gezdiriyor. Kızgın. Anlıyorum. Özgürlük bir fısıltı kadar uzaktaydı ve şimdi sadakati nedeniyle hiçbir yere gidemiyor. En kısa zamanda

Bu bokla uğraştık, o gidecek ve James'in ve benim onayıyla gidecek.

"Biraz ara vermek ister misin?" Ona soruyorum ve kendime de ölümcül bir bakış atıyorum. "Neden zaman aşımı isteyeyim ki? Bu boku bitirmek istiyorum ve işi bitirmek."

Başımı sallıyorum. Tavrını seviyorum. Bazen.

"Lobi bar. Yarım saat sonra." James telefonu kapatıyor ve odaya dönüyor, dolayısıyla benim meraklı yüzüme. O da bunu görmezden geliyor. "İşimiz bitti mi?" diye soruyor.

"Hayır, istiyorum-" Telefonum çalıyor ve kimin aradığını görür görmez cevap vermeden önce James'e doğru tutuyorum. "Chaka," diyorum, hoparlöre tıklarken odadaki herkese kim olduğunu söylüyorum. "Afrika'nın en sevdiğim kralı nasıl?"

"Siyah," diyor küçük bir kahkaha olduğunu bildiğim bir sesle. "Bana kur yapıyorsun." "Bir sorun için aramıyorsun, değil mi Chaka?"

"Sorun değil. Sadece teslimat için ince ayrıntıları kontrol ediyorum."

"Ayrıntılar gelecek," diyorum umursamazca. "Şimdi sana bir şey sormama izin ver Chaka, dostum." Brad'in masasının kenarına tünüyorum ve bir bileğimi diğerinin üzerine koyuyorum, kendi sesimdeki tehdidi duyuyorum. "Ve burada sadece gerçekler geçerli, yoksa medeniyetten çok ama çok uzaktaki o güzel köyünüzdeki huzurlu topluluğunuz çok yakında bir havai fişek gösterisiyle kutsanabilir."

"Arkadaş olduğumuzu sanıyordum, Black."

"Öyleyiz, bu yüzden seni tehdit etmek bana acı veriyor." "Acı mı çekiyorsun?"

"Acı. Şimdi söyle bana," diye devam ediyorum, *kendimi* patlamaya hazırlıyorum, öfkem tehlikeli bir şekilde kabarıyor. Yemin ederim, her kim bağırıp çağırıyorsa, onu kesip biçeceğim. Yavaş yavaş. Kör bir bıçakla. "Karımın hamile olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü sen söyledin."

Sarsılıyorum. Kaşlarımı çatıyorum. Gözlerimi odanın içinde gezdirdim. "Ne?"

Gülüştü derin ve gürültülü. Ve gerçekten sinir bozucu. "Birkaç gece önce St. Lucia'dan beni aradığında, bir erkeği duyduğum kadar sarhoştun."

"Oh."

Brad, Ringo ve Otto gibi gülmeye başlar ve Goldie gözlerini devirerek çaresizlik içinde yanaklarını şişirir. Ve James. O ifadesiz. Deadpan. Cidden etkilenmemiş.

"Sanırım sana St. Lucia'da olduğumu da söylemiştim, ha?" Hayatımı sikeyim. Aptallığının canı cehenneme. Her şeyin canı cehenneme.

"Elbette. Şimdi, işimiz bitti mi?"

"İşimiz bitti." Bunu yaşamayacağım. Chaka

"İşimize dönelim" diyor.

"Detayları sana göndereceğimi söyledim."

Yine gülüyor. "Diğer sevkiyattan bahsediyorum." "Hangi diğer sevkiyat?" Tüm dikkatlerin üzerimde olduğunu hissederek soruyorum.

"O gece, eğer yerine getirmezsem kara taşaklarımı kesip sırtlanlara yedireceğini söyledikten sonra sipariş ettiğin."

"Ah," diye mırıldanıyorum tekrar, James bana başını sallarken ve çetenin geri kalanı benim için üzülüyormuş gibi bana bakarken. Üzülmeliler de. Ben de kendim için oldukça üzülüyorum. "Şu sipariş." Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. "İptal edemez miyim?"

"Oh, Black, bir tatil önerebilir miyim?"

"Seni arayacağım." Telefonu kapatıyorum ve bacaklarımı açıp ayağa kalkıyorum. *Sikerim böyle işi.* "İkinci bir sevkiyatımız var."

"Yok artık," diye homurdanıyor Ringo.

Garip bir an yaşıyorum, zihnim beni Ayı'yı öldürmediğimizi öğrendikten sonra sahilde geçirdiğimiz o geceye götürüyor ve karım kendini kaybedip beni kapı dışarı ediyor. Kendimi görüyorum, kuma yığılmışım, elimde bir şişe, telefonum kulağımda. Ve konuşmanın bir kısmını duyuyorum.

Siparişi iki katına çıkarmak istiyorum. Teslim edebilirsin, değil mi Chaka?

Otto öksürerek beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. "Peki bu teslimatı nasıl yapacağımızı biliyor muyuz?"

Ona ters ters bakıyorum, sessizce onu mahvetmeden önce siktir olup gitmesini söylüyorum. James kapıya doğru yöneldi. "Bir yere gitmem gerekiyor."

"Acelen varmış gibi görünüyorsun."

"Acelemlerim var."

"Koordine etmemiz gereken bir teslimat var," diye sesleniyorum.

"Teslimatı Sahil Güvenlik'in eğitimde olduğu bir Cuma gününe denk getirmek gibi parlak bir fikre sahip olan sendin." "Sadece hayatta kalırken tüm suçluları mutlu etmeye çalışıyorum," James

mırıldanıyor, durmuyor.

"Nereye gidiyorsun?" Bağırıyorum.

"Seni ilgilendirmez."

Geri çekiliyorum, omuzlarını silkmiş olan Otto'ya ve hâlâ kaşlarını çatmış olan Goldie'ye meraklı bir bakış fırlatıyorum. Neyin peşinde olduğunu merak eden bir tek ben miyim?

GÜL

"Hepsinin canı cehennemel!" Şimdi üzerinde Dolly'nin kapüşonu şeklinde bir delik olan çalıya bakarak mırıldanıyorum. "Beau, çok özür dilerim." Arkadaşıma dönüp affedilmek için dua ediyorum -çalının canı cehenneme. Bu araba duygusal. Hurda yığını ama çok duygusal.

Beau sadece arabaya bakıyor ve ben isteksizce gözlerimi boyaya çevirip hasara bakarken kalbim sıkışıyor. *Aman Tanrım*. Çizikler. Her yerde. Beynimin, kocamdan para istemeden bunu nasıl yapacağımı soran küçük parçasını görmezden gelerek ona "Tamir parasını ben ödeyeceğim," diyorum. Ve o anda korkunç bir şeyin farkına varıyorum. Korkunç! Hiç param yok, kendime ait değil. Her şey bana devredildi, evet, ama ona ulaşamıyorum. Hiçbirini ben kazanmadım. Bunun için çalıştım. Lanet olsun, hala bir mahkumum. Beni kontrol ediyor. Her şeyimi.

Boğazımda bir yumru oluştuğunu hissediyorum ve en iyi arkadaşım en değerli eşyasına -annesinin ona verdiği bir şeye- bakarken az önce yere düşürdüğüm için kendimden nefret ediyorum. Onun dikkatini dağıtmam gerekiyordu. Çok aptalım. Beau gözlerini bana çeviriyor ve dudağım titriyor, ağızımdan milyonlarca özür dökülüyor. Sanki bir hayalden uyanıyormuş gibi biraz sarsılıyor. "Ben çok s-"

"Tanrım, Rose, iyi misin?" Beau koşarak yanıma gelip iki elini küçük yumruğumun üzerine koyuyor ve ben şaşkınlıkla geri çekiliyorum.

"Ben iyiyim," dedim. Koltuğumda neredeyse hiç kıpırdamadım, karnımda hiçbir baskı hissetmedim. "Ama Dolly değil."

"Dolly iyi. Sen iyi olduğuna emin misin? Bebek, iyi hissediyor mu?"

Ağzım bir karış açık, hâlâ onun önündeyim.

"Hareket ettiğini hissediyor musun?"

"Hareketi hissetmek için henüz çok erken," diyorum sessizce.

"Öyle mi?" Beau sanki hareketi teşvik etmeye çalışıyormuş gibi karnımın üzerinde daireler çiziyor. Ve cevap olarak, sanki bana iyi olduğunu söylüyormuş gibi hafif bir baloncuk patlıyor. Sanki arkadaşımın bu güvenceye ihtiyacı olduğunu biliyormuş gibi.

"Aman Tanrım, onu hissettim. Hareket ediyor," diyorum elimi Beau'nunkinin üzerine koyarak. Nefes alıyor, merak dolu gözlerle bana bakıyor. Panik içinde ne söylediğinin farkında bile değil. "O iyi."

Beau hafifçe gülümseyerek, "Tanrıya şükür," diye nefes alıyor. Sonra elleri karnımdan çekiliyor ve geri adım atıyor. "Oh kahretsin." Elini karnımın üzerine

ve ben gülüyorum. Bunun için artık çok geç.

"Bir kızım mı olacak?"

"Hayır." Başını sallıyor. "Hayır, hayır, hayır, nein."

"Bir kızım olacak!"

"Allah kahretsin!"

"Bir kızım olacak," diyorum, ellerimi dizlerime dayayıp beni tutuyor ve histerik bir şekilde gülmeye başlıyorum. "Tanrım, küplere binecek." Endişelenecek başka bir kız mı? Bölümlere ayrılacak.

"Sana söylediğimi ona söyleyemezsin," diyor Beau, ben kendimi yere bırakırken, halsiz hissederken ve her an donuma işeyebileceğimden çok endişelenirken. "Rose, Tanrı aşkına, ona söylemeyeceğine dair bana söz verir misin?"

"Söz veriyorum." Kıkırdıyorum, sırtüstü yatmış bulutlara bakıyorum.

"Çok aptalım," diye inliyor Beau, yerde bana katılıyor, yanıma uzanıyor ve elimi tutuyor. Yüzümü ona çevirip gözlerimi siliyorum, vücudum hâlâ gülme krizimin etkisiyle ara sıra sarsılıyor. Ve Beau gülümsüyor. Bu gerçek bir gülümseme, yüzünü aydınlatan ve hayatını örten karanlığı azaltan türden bir gülümseme. "Sensiz ne yapardım bilmiyorum," diye fısıldıyor, sesi düzensiz.

Nefes veriyorum ve yerleşiyorum. James olmadan o da ne yapacağını bilemezdi ama bunu söylemeye gerek yok. Ve sanırım bazen erkekler ne yapacaklarını bilemediklerinde kızların kızlara ihtiyacı oluyor. "Bunu düzeltecekler," diyorum.

"Yapacaklarını biliyorum. Sadece düzeltmeleri gereken daha fazla şeyin ortaya çıkmamasını diliyorum. Ve tutarlı, sakın, kabullenici bir aurayı sürdürebilmeyi daha çok diliyorum."

Kendim için de aynısını dileyerek gülümsüyorum. Ama kendimizi biraz rahat bırakmalıyız. "Yalpalamaya hakkın var, Beau. Benim de öyle."

"Hamilesin, mantıksız davranışların için geçerli bir mazeretin var."

Ona meydan bile okuyamıyorum. Mantıksız olduğumu biliyorum. Danny bunu biliyor. Herkes biliyor. Tanrım, umarım o da bir gün hamile kalır. Büyüyecek ve şeytanları sonsuza dek kovalayacak bir ışık parıltısı. James'in de buna ihtiyacı var. "Mantıksız değil, gerçekten. Kiminle evli olduğumuzu düşünürsen." Yutkunuyor ve başını sallayarak gökyüzüne bakıyor. "Ondan nefret ettiğimi sanıyor," diye fısıldıyor. "Nefret etmiyorum. Onu hiç kimseden nefret etmediğim kadar çok seviyorum.

Annemin ölüm emrini veren adam bile."

"İsteddiğini biliyorum." Elini sıkıyorum. "Belki de bunu duymaya ihtiyacı vardır." Başını sallıyor. "Dün adet görmem gerekiyordu. Gelmedi."

Hafifçe içime çekiyorum. "Sence ..."

"Bilmiyorum. Ama James'in kesinlikle onu sevdiğimi duymaya ihtiyacı var." Bana bakarak küçük, emin olmayan bir gülümseme attı. "Neredeler?"

"Ara verildi. Arayıp kontrol edeceğim."

"Tamam." Zıplayarak vücuduna bakar. "Bir elbise giyeceğim."

Ellerini uzattığında kabul ediyorum ve beni ayağa kaldırıyor. Beau'nun elbise giymesi James'in gülümsemesi kadar nadir bir durum. "Hiç elbise giydin mi?" Eve doğru yürürken soruyorum. "Bekârlığa veda partim dışında mı?" O da epik bir başarısızlıktı. Danny'nin Hiatus'ta en sakın, en ölümcül sesiyle beni sahneden indirmeden hemen önce hayran bir adamın yüzünü masaya çarptığını hatırlayarak ürperiyorum. "Oh, ve St. Lucia'daki akşam yemeğinde. Krem rengi elbisem."

"Evet, bir keresinde James bir yargıca suikast düzenlemem için beni operaya götürmüştü." Bunu o kadar rahat, o kadar soğukkanlı söylüyor ki şaşırmadan ona bakıyorum. Hikâyeyi daha önce duymuştum, duymamış olsam bile mi? Bizim dünyamız. "James, Lawrence ve Dexter'a bir elbise gönderdi," diye devam ediyor, üzgün olmasına rağmen gülümseyerek. Bu kısmı duymamıştım. "Annemi emirle öldürenin Dexter olduğunu öğrenmeden önce." Elini sıkıyorum ve o da hafifçe gülüyor. "Operaya gitme düşüncesi beni dehşete düşürüyordu ama aynı zamanda bunu gerçekten istiyordum." Omuz silkiyor. "Kalabalık yerlerde bulunma konusunda özellikle kötü olduğum zamanlardı." Beau şimdi çok iyi değil ama o zamanlar onu yöneten panik atakları biliyorum. "Hazırlanmak için bir Cumartesi öğleden sonra Walmart'a gittim."

"Bir insan Cumartesi günü neden Walmart'a gider ki?"

"Aynen öyle." Gülüyor. "Her neyse, pek iyi gitmedi ve tahmin edin kim ortaya çıktığında dağılmanın eşiğindeydim?" Bana baktı ve ben de gülümsedim. Buna cevap vermeme gerek yok. Bir süredir onu takip ediyordu, hepimizin Ayı olarak bildiği adamı bulmaya çalışıyordu, hem James'in ailesinin hem de Beau'nun annesinin ölüm emrini veren adamı. James, annesinin ölümünün bir kaza olmadığını kanıtlamak için duyduğu amansız ihtiyaçtan vazgeçmezse Beau'nun da peşinden gideceğini biliyordu. James ona aşık olmayı beklemiyordu. Ve itiraf etmeliyim ki, ben de ona aşık olmayı beklemiyordum. Dürüst olmak gerekirse, James Danny'yi ölümden döndürdüğünde, Beau ile tanışmadan önce ondan nefret ediyordum. Sonra dördümüz akşam yemeğine çıktık ve çalkantılı bir başlangıçtan sonra kısa sürede ona aşık oldum.

Ve işte buradayız.

Bir çift moll.

"Alışveriş yapmama yardım etti ve daha sonra beni aldı. Siyah bir takım elbise giymişti," diyor iç çekerek. "Ve çok yakışıklı görünüyordu."

"Peki ya sana aldığı elbise?" diye sordum. "Bu dünyanın dışında görüldüğümü söyledi."

Gerçek şu ki, Beau yırtık kot pantolon ve atletle bu dünyanın dışında görünüyor. İster gündelik ister göz alıcı olsun, doğal olarak büyüleyici. "Hiç birlikte hazırlanmadık," diye belirtiyorum. "Kızların yaptığı gibi."

"Bunu yapmalıyız. Birlikte hazırlanalım." Bana gülümsüyor ve gözlerinde gördüğüm ışıltıya bayılıyorum. "Ben bir duş alıp sana geleceğim." Beni bırakıp koşarak uzaklaşıyor ve ben gülüyorum. Benim evim onun evinin koridorunun sonunda.

Biraz su almak için mutfığa gidiyorum ve Esther'e birkaç telefonda ilkini yapıyorum. "Sen sormadan söyleyeyim, burada değil," diyor telefonu açtığında. "O ve Barney oldukça samimi oldular. Bir yo-yo gibi bir oraya bir buraya gidip geliyor."

Buna sevinmekten başka bir şey yapamam. Bir arkadaşı var ve özellikle bu hayatta böyle arkadaşlara sahip olması çok önemli. Bu hayat Hilary ve Derek'le olan önceki hayatından çok farklı, her ne kadar biz onu nispeten normal tutmaya çalışsak da. Kandırılıyoruz. Esther'in de Hilary ile iletişimde kalmak için onun arkasında olduğunu biliyorum. Daniel bebekliğinden beri her gün onunla birlikteydi, o yüzden bu değişimin onun için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum. "Yine de derslerine devam ediyor, değil mi?"

Gülüyor. "Evet, onların üstesinden gelmek, her şeyden en yüksek notları almak, Barney'i görmek için kapıdan çıkabilmek için ekstra çaba sarf etmek."

"Barney'nin babasını arayacağım," diyorum merdivenlerden inerken. "Peki ya sen? Sen iyi misin?"

"Danny nasıl?" diye sorarak sorumu geçiştiriyor ve aslında cevabımı vermiş oluyor.

"O iyi. Esther, *sen* nasılsın?" Bu bana doğru gelmiyor. Danny annesinin hayatını nasıl yaşayacağını belirleyemez, ben de belirleyemem. Danny'nin karar vermesine asla izin vermemeliydim. Elbette kocamla birlikte olmalıyım. Ama aynı zamanda oğlumla da olmalıyım. Danny beni buraya getirdi ve gerçekten risk altında olduğumu düşünseydi bunu yapmazdı. Öyleyse neden oğlum yanımda olmasın? "Geri dönmek istiyorum," diye geveledim. Muhtemelen herkes için en iyisi bu.

"Hayır," diye tersledi, kararlıydı. "Onu stabilize etmek için yanında olmazsan, Danny'nin nerede olacağını Tanrı bilir."

Kendimi odama bıraktım ve başımı ellerimin arasına alarak yatağa uzandım. "I

onu dengelediğimi sanmıyorum Esther. Aksine, onu daha da uçuruma sürüklüyorum."

"Bu saçmalık."

"Daniel'ı özledim."

Gülüyor. "Neden? Burada olsaydın onu zaten zor görürdün. Şimdi gitmem lazım. Makarnam kaynıyor. Daniel'a ulaşabilmen için sana Barney'nin babasının numarasını mesaj atarım." Telefonu kapatıyor ve ben cep telefonuma bakıp numaranın düşmesini bekliyorum. Barney'nin babası bunu istememişti. Daniel orada bu kadar çok zaman geçirdiğine göre iki çocuğu varmış gibi hissediyor olmalı.

Telefonum çalıyor, numarayı kaydediyorum ve sonra Barney'nin babasını arıyorum. "Bay Benson?" Derin, hırçın bir ses cevap verdiğinde söylüyorum. "Ben Rose, Daniel'ın annesi. Umarım sakıncası yoktur, Esther bana numaranızı verdi."

"Oh, Rose, hiç sorun değil. Sen nasılsın?"

"İyiyim, teşekkür ederim. Ya sen?"

"Pekâlâ. Daniel'ın büyükannesi babasıyla tatilde olduğunuzu söyledi."

Danny'nin Miami'deki malikânesindeki lüks süitimize bakarken sıkıca gülümsüyorum. "Doğru ya. Ben de tam giriş yapıyordum. Esther, Daniel'ın *yine* seninle olduğunu söyledi."

"Oh? Bu bir sorun mu?"

"Hiç de değil," diye açıklamak için acele ediyorum. "Sadece çok mu fazla olduğunu merak ettim. Ondan pek uzak kalamıyormuşsun gibi geliyor."

Hafifçe gülüyor. "Dürüst olmak gerekirse, sorun değil. Barney'nin dikkatinin dağılması güzel."

"Oh?" Sesimdeki meraka engel olamıyorum.

"Çoğu zaman çalışıyorum, tabii ki evden ve annesi Sri Lanka'ya geri döndü."

"Oh, onu özlüyor mu?" Fransız kapılarını açıp terasa çıkıyorum ve kendi kendime somurtuyorum. Annesini özlüyor. Ne kadar tatlı. *Özle beni, Daniel! Ve lanet telefonuna ya da en azından mesajlarıma cevap ver.*

"Hayır, karmaşık bir boşanma süreci yaşıyoruz. Yeni erkek arkadaşıyla birlikte olmak için ülkeyi terk etti. Barney benimle kalmak istedi."

Gözlerim açıldı. Kahretsin. Buna ne diyeceğim? "Özür dilerim." Sesim de hissettiğim kadar garip çıkıyor.

"Herkes öyle," diyor gülerek. "Her neyse, Daniel iyi, Barney iyi, onları takip eden büyük birim iyi ve şimdi benim için endişeleniyorsanız, ben de iyiyim."

Ne kadar şirin. "Herkesin iyi olmasına sevindim." Aptal gibi gülümsedim. "Sen

Numaram artık sende var, bana ihtiyacın olursa ara. Yani Daniel'la ilgili herhangi bir şeye ihtiyacın olursa."

"Seni ararım Rose," diyor kahkaha atan ses tonuyla. "Tatilinizin geri kalanının tadını çıkarın."

Telefonu kapatıyorum ve konağın arazisine bakıyorum. "Yapacağım," diyorum kendi kendime. Oh, lütfen. Lennox hepimizi masanın etrafında otururken gördü. *Dost canlısı* kocamla tanıştı. Daniel ve Barney'nin peşinde 2 metrelik bir Viking var. Tatilde olmadığımızı biliyor. Keşke olsaydık.

"Tamam mı?"

Beau'nun sesine doğru bakıyorum ve onu odalarının terasında buluyorum. "Evet, ben iyiyim. Sen?"

"Elbisem yok."

"O zaman o tatlı, ince kışını bana getirsen iyi olur." İçeri dönüyorum ve birkaç saniye sonra Beau yanımda, dolabın yanında kıyafetlerimi karıştırıyor. "Seç bakalım," diye mırıldanıyorum, tüm elbiselere ciddiyetle bakarak. "Artık hiçbiri bana uymuyor."

Beyaz bir elbise çıkardı, aşağı yukarı baktı. "Bu tanıştığımız gece giydiğin elbise."

"Bu da senin giydiğin," diyorum ve Danny'nin beni güzel bir İtalyan mekânına götürdüğü ve iki adamı öldürdüğü gece giydiğim krem rengi parçaya uzanıyorum.

Beau sessizce, "Sanırım alışverişe gitmem gerekiyor," diyor.

"Evet!" Elbiseleri tekrar asıyorum. "Gün geçtikçe şişmanlıyorum ve senin de birkaç elbiseye ihtiyacın var. Bir alışveriş gezisi planlayacağım." *Her nasılsa*.

"Peki o zamana kadar?" diye soruyor, elbise raylarına bakarak.

"Bunu giymelisin," diyorum, dizin hemen altına kadar inen Boho şıklığında kat kat bir parça çıkararak. "Henüz giymedim, bu da demek oluyor ki kimse bu elbisenin varlığında ölmedi."

Güldü ve elimden aldı. "Emin misin?"

"Evet, eminim. Zaten senin özgür ruhuna daha çok yakışıyor." Kendime giyecek bir şeyler aramaya başladım. Esnek bir şey.

Beau'nun telefonu çalıyor ve her zerresi geriliyor, bana tam olarak kimin ona ulaşmaya çalıştığını söylüyor. "Miami'nin sıradaki belediye başkanı?" Altın rengi, daracık bir elbise çıkarırken soruyorum.

"Ona ne diyeceğim ben?" Telefonuyla oynuyor, cevap vermekle görmezden gelmek arasında gidip geliyor. "Aslında ben daha çok onun bana söyleyebilecekleri konusunda endişeliyim." Derin bir nefes alır ve aramayı bağlar. "Baba." O

Gözleri düşük, elbisesi elinde, volta atmaya başlıyor ve bu telefonun onu odasına ve yatağına döndürmemesi için dua ediyorum. "Eminim ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar," diyor bana bakıp başını sallayarak. "Bilmiyorum baba." Elbiseyi yatağın üzerine bırakıyor ve ayaklarına dikkat ederek yeniden yürümeye başlıyor. "Bu gece mi? Üzgünüm, bir arkadaşım ile randevum var." Yüzünü buruşturuyor. Ama aynı zamanda çelişkisini de hissediyorum. O da onun için üzülüyor. Ben de öyle, yaşlı aptal, bir servet avcısı tarafından kandırılıyor, ama yine de ondan hoşlanmıyorum. Sahip olduğu her kuruşu kaybetmesi de umurumda değil ama umurumda çünkü bu Beau'nun mirası ve Beau'nun egomanyak babasının parasına Amber'dan daha az sahip olmak isteyeceğim başka birini düşünemiyorum. Tüylerim ürperdi. Casa Black'e geldiğimde evin fahişesi olan Amber. Danny'nin siktiği Amber. Ve birden onları duyabiliyorum, çığlıklarını, duvara vuruşlarını. Çünkü duymamı istiyordu, kendimi neredeyse bir tabakta sunmamın ve onun beni reddetmesinin hemen ardından.

Durun!

"Onlar benim arkadaşlarım baba," diye devam ediyor Beau ve beni şimdiki zamana geri getiriyor. "Belediye başkanlığına aday olduğunu biliyorum." Avucunun topuğu alnıyla buluşuyor. "O zaman seninle kampanyalara katılmayacağım. Bu kadar basit." Telefonu kulağından çekip hoparlörü kapatıyor. "Şu anda onunla uğraşamam bile," diye fısıldıyor bana. "Şehir merkezinde bir otelde. Akşam yemeği için lobideki barda buluşmamı istiyor. Tıraş bıçağı yemeyi tercih etmem kötü mü?"

Başımı sallıyorum.

"Gitmem gerek baba. Geç kaldım. Akşam yemeğini haftaya yaparız, tamam mı?" Telefonu kapatıyor, saçını bağlıyor ve bornozunu içeri çekiyor. "Makyajın nerede?"

JAMES

Otelin lobi barından çıkıyorum ve hemen dudaklarımın arasına bir sigara sıkıştırıyorum, bedenim gergin. Ucundan tuttuğum çakmağın alevine kaşlarımı çatıyorum. Sadece titremekle kalmıyor, titriyor da ve gözlerimi elime indiriyorum. *Titreyen* elime. "Ne oluyor lan?" Mırıldanıyorum, nefes alıyorum ve çakmağı arka cebime koyuyorum, yolun karşısına geçerken bir aşağı bir yukarı bakıyorum, bedenimi rahatlamaya zorluyorum ve bu aşırı tepkiyi anlamakta zorlanarak sefil bir şekilde başarısız oluyorum. Range Rover'ıma giriyorum ve dumanın dışarı çıkması için camı indiriyorum, çarpan kalbimi sakinleştirmek için bir an ayırıyorum. Sarsılmaz.

Kafam karıştı.

Neden titrediğimi bilmiyorum. Ben doğru olanı yaptım. Beau'nun da böyle düşünmesi için dua ediyorum. Benimle tekrar konuşmaya başladığında.

Motoru çalıştırıp kenara çekiyorum, camdan dışarı atmadan önce sigaramdan son bir nefes çekiyorum ve Hiatus'a geri dönüyorum. Teybi açıyorum. Müzik. Müzik beni sakinleştirir. Kırmızıda duruyorum, Paradise Circle bana katıldığında ironiye gülümsüyorum ve sağa dönmek için sinyal veriyorum.

Ama ben sağa dönmem.

Kavşağa bakıyorum, pembe bir neon ışığın yolumu aydınlattığını görüyorum. Beni cezbediyor. Beni baştan çıkarıyor. Bana bu kapıların ardında daha fazla rahatlama bulabileceğimi söylüyor. Sinyali kapatıyorum ve ayağımı yere basıp kulübün önünden geçiyorum. Onun orada olma ihtimali? Zayıf. Ama kontrol etmekten zarar gelmez. Arka tarafa park edip bagaja gidiyorum, tabanı yukarı çekip bir Glock alıyorum, sırt çantasını almadan önce arkadaşıyla birlikte kotumun arkasına sokuyorum. Sonra Google'da Pembe Flamingo'yu aratıp buranın sahibinin kim olduğunu kontrol ettim. Elsa Dove. Kendi kendime başımı sallıyorum, onu kontrol ediyorum, pantolon takım elbiseli, gergin görünümlü orta yaşlı bir sarışın buluyorum. Boşanmış. Önceki sosyetik. Zengin bir ailesi var. Sonra mekânı kimin işlettiğine bakıyorum. Des Stanton. Bekar. Uyuşturucu geçmişi var. Ailesi ölmüş. Bu bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Ön tarafa doğru yürürken adımlarım uzun ve kararlı, kapıdaki adamlarla göz göze geliyorum. İkisi de beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, sonra birbirlerine bakıyorlar. "Seni aramalıyız dostum," diyor biri, cesur olan.

"Beni aramak zorunda değilsiniz," diye onları temin ediyorum, dönüp tişörtümü kaldırıyorum. "Sadece içeride biri olup olmadığını görmek istiyorum, sonra gideceğim."

Birbirlerine temkinli bakışlar fırlatırlar. "Peki ya içeride biri varsa?"

"Onu uzaklaştıracam, çünkü burayı onun için işleten adam istese bile, işletme sahibinin onun işletmesine sık sık gelmesini istemeyeceğinden eminim."

"Evet, tamam, harika, dostum," diyor diğeri, ellerini kaldırarak. "Bu tür sorunlarla uğraşacak kadar maaş almıyoruz, dostum."

Akıllı adamlar. Onların yanından geçip çift kapıdan içeri giriyorum ve mekânı bir baştan diğer başa tarıyorum. Boktan müzik. Dandik dekor. Ucuz mobilyalar. Mekâna saldıran hastalıklı pembe neon ışığın parıltısından gözlerimi korumak için gözlerimi kısmak zorunda kalıyorum.

Sırt çantamı kapının yanına bırakıyorum ve her masaya, her müşteriye, personele, dans pistindeki insanlara bakarak yavaş bir tur atmaya başlıyorum. Mekanda tek bir kamera bile yok. Bu çok şey anlatıyor. Köşede bir VIP alanı gördüğümde yavaşça duruyorum, genç kadınlardan oluşan bir kalabalık kenarlara üşüşüyor. Umutsuz genç kadınlar. İlgi, para, uyuşturucu, para babası isteyen umutsuz genç kadınlar. Hepsi samimiyetsiz ama hepsi suçsuz.

Onlardan bir baş ve omuz yukarıda dolaşıyorum ve onu görüyorum. Bir elinde bir şişe şampanya, diğerinde bir kadın. Masum bir kadın. Higham'ın bize verdiği fotoğraftaki gözlüklerin aynısını takmış. Bu embesilleri kim işe alıyor? Tanrım, burnu beyaz bir şeyle dolu, vücudu gözle görülür bir şekilde uğulduyor ve bahse girerim gözlerini görebilseydim, lanet olası tabaklar gibi olurlardı.

Silahlarımın sırtıma dayandığını hissediyorum, bir engele daha son vermem için bana yalvarıyorlar. Ama . . .

Yapamam.

Sadece etrafı ölmeyi hak etmeyen cahil aptallarla çevrili olduğu için değil. Bilgiye ihtiyacımız var.

VIP alanını dolduran genç kalabalığı iterek geçiyorum ve onları geride tutan kırmızı ipin üzerinden atlıyorum. Benim varlığım, kucağında bir kadın olan ve burnuna kokain süren diğer adamın da dikkatini çekiyor.

Ve aniden, kadın onun kucağında değil, başka bir şey için kenara itiliyor. Silahı. O daha pantolonunun nerede olduğunu bile anlayamadan yıldırım hızıyla iki silahımı da çekiyorum ve ikisinin de kafasına birer tane doğrultuyorum. İki çift el havaya kalkıyor ve çığlıklar müziği bastırıyor. "Zevk," diyorum silahlarımla işaret ederek. Müzik çok uygun bir şekilde duruyor. "Ve eğer biri kılını kıpırdatırsa, kapının yanındaki çanta bu kulübü ve içindeki herkesi bir sonraki galaksiye götürecektir." Tüm gözler kapının yanındaki sırt çantasına çevrildi. "Hadi gidelim."

"Kahretsin, sen Enigma'sın," diye nefes alıyor ve gözlüklerini kaldırarak düşündüğümü doğruluyor. Mars büyüklüğünde göz bebekleri. Lanet olsun, bu lanet ağı tekrar inşa etmek için gerçekten varili kazıyorlar.

"Ve bil bakalım seni kimi görmeye götürüyorum?" Başımı eğerek fısıldıyorum. "İngiliz ve Enigma mı?" diyor arkadaşı, korku dolu bir sesle. "Siktir et."

Bir mil öteden geldiğini görüyorum ve tam fırlayıp yaklaşık iki adım atacakken silahımı çevirip sırtına bir kurşun sıkıyorum. Daha fazla çığlık. "İşbirliği yaparsan hayatta kalma şansın artar."

Elleri hâlâ havada olan Leprikon, yerden kalkıp kapıya doğru yürürken yerde kanlar içinde yatan uyuşturulmuş arkadaşına bakıyor. "Evet, işbirliği yapacağım."

Çantamı topluyorum, kapıcıya kibarca başımı sallıyorum ve silahımı beline dayayarak onu arabama götürüyorum.

"Sana her zaman hayranlık duymuşumdur, biliyorsun," diyor tökezleyerek. "Kapa şu lanet çeneni." Botu açıp ona bir tenis topu hediye ediyorum. "Bilmek istediğin her şeyi anlatacağım, yemin ederim."

Ağzına sokuyorum ve başımı eğerek bir kablo bağı tutuyorum ve bilekleri bir saniye içinde dışarı çıkıyor. Onları bağlıyorum ve ağzını bantlayıp başına bir torba geçirmeden önce ayak bilekleriyle ilgilenererek onu geri itiyorum.

Bagajı kapattım, sürücü koltuğuna oturdum ve Hiatus'a geri döndüm.

Otel barındaki toplantımdan sonra hâlâ gerginim ve bunu üzerimden atamadığım için çok kızgınım. O İrlandalı piç, bilgiye onun kanından daha çok ihtiyacım olduğu için şanslı.

Danny'yi barda bulduğumda kaşlarını çatı. "Neredeydin lan sen?" diye bağılıyor müziğin üzerine, yüzünü bana dönüyor. Onu görmezden geliyorum ve bir tabureye tünerek votka sipariş ediyorum. Müziğin sesi çok yüksek, Düşündüğümü bile duyamıyorum. Bu iyi bir şey olabilir.

"Peki Beth de kim?"

Votkam barın üzerine düşüyor ve boş votkamı yere çarparak boynuma geçiriyorum. Barmen Mason, Otto'nun daha genç bir versiyonu ama ekstra piercingleri ve ek dövmeleri var, hemen bir tane daha dolduruyor. Bardağı alıyorum, DJ kabinine bakıyorum, ismi aklıma gelmeyen yerleşik DJ'i görüyorum, kulaklıklarının bir tarafını tutarken diğer tarafıyla deck'leri çalıştırıyor. David Guetta *Love is Gone* ile kalabalığı coşturuyor, baslar acımasız, sonsuz hoparlörler

Titriyor.

Beau.

Eve, Beau'nun yanına gitmeliyim. Yaşayanlar diyarına geri dönmesi için onu ikna etmeye çalışmalıyım. Yüzüm allak bullak oldu, elim şakağıma uzandı. Neden bu kadar yüksek sesle? Danny'ye bakıyorum, ağzı hareket ediyor ama tek kelime bile duymuyor. İkinci kez boynumu bükerek bardağı yere çarpıyorum, homurdanıyorum ve ayağa kalkıyorum, kabine doğru yürüyorum ve iki adımda altı adım atıyorum. Konuşmaya zahmet etmiyorum, beni duymayacak, bu yüzden onu kenara itiyorum, kulaklarım çınlıyor ve ses seviyesi daha katlanılabilir bir seviyeye inene ve zihnim artık o kadar kaotik hissetmeyene kadar görebildiğim tüm kadranları çevirmeye başlıyorum. Nefes veriyorum ve arkamı döndüğümde DJ'i kesinlikle taşlaşmış bir halde buluyorum. "Bu senin maksimumun," diye homurdanıyorum, onu geçip bara geri dönüyorum, Danny'nin gözleri tabureye oturana kadar tüm yol boyunca beni takip ediyor.

Brad bir tabure çekip bize katılırken "Daha iyi misin?" diye soruyor.

Cevap vermiyorum. En azından bağırmadan konuşabiliyoruz. "Nerelerdeydin?" Brad, Mason'a bir içki için el sallayarak soruyor.

"Neden herkes nerede olduğumla bu kadar ilgileniyor?" Tersliyorum. "Halletmem gereken bir şey vardı. Halledildi."

Danny'nin kaşları dramatik bir şekilde kalkıyor ve göz ucuyla Brad'e bakıyor, o da göz ucuyla Danny'ye bakıyor. Brad, "Birileri alingan," diyor.

"Standart," diye homurdanıyor Danny.

Ne bekliyorlar ki? Kız arkadaşım şu anda zombileşmiş durumda, Ayı tekrar liderlik koltuğuna oturdu ve bir FBI ajanı bizi orospu yapmaya çalışıyor. Son toplantım ruh halimi daha da kötüleştirdi. "Ne haltlar karıştırıyorsun sen?" Havlayarak saldırıya geçiyorum. "İki sevkiyat mı?"

Danny taburesinde büzüşür ve elindeki bardağa bakar, burnunu kaldırıp bardağın üzerine koyar. "Hepimiz mükemmel değiliz, değil mi?" Kulübün etrafına bakınır. "Nolan hangi cehennemde?"

"Evet, Nolan hangi cehennemde?" Papağan gibi konuşarak dikkatimi Danny ile birlikte Brad'e yönelttim, ikimiz de konuyu başka bir yere çekmekten mutluyduk. Bu konuyu unutmuştum.

Brad bana hırladı. Sikimde bile değil. "O benim evimde." "Neden?"

Danny'den önce ben başımı eğerek soruyorum.

Daralmış gözler hırıltısına katılıyor. "Nedenini biliyorsun." Brad'in eli Mason'ın az önce ona doğru ittiği bira şişesini sıkıyor.

"Ne biliyorsun, nasıl biliyorsun ve *ben* neden bilmiyorum?"

Danny ikimizin arasına bakarak soruyor.

"Nolan'ın kalacak yeri yok," diye homurdanıyor Brad, şişeyi ağzına doldurup yudumlar. "Biz St. Lucia'dayken ofiste kalıyordu."

"Ve kızlardan birine çarpmak," diye ekliyorum.

"Ne oluyor lan?" Danny nefes alıyor. "Yani Hiatus da mı otel oldu?"

Brad, "Bazı borçlarını ödüyordu," diye açıklayarak Danny'nin de bizimle aynı sonuca varmasına neden oldu. "Beş kuruş bile almamış."

"Nereden biliyorsun? Yukarıda milyonlar var. Her doları saydın mı?" "Hiç nakit para almadı." Brad'i destekliyorum, kendimi hayırsever hissediyorum. "Çocuk

borçlarından kurtulmaya çalıştı. Otto'ya hesaplarını kontrol ettirdim. Her maaş gününde nakit çekmiş, yani kirası karşılıksız çıkmış ve bu yüzden tahliye edilmiş. Eğer bizden çalışıyor olsaydı, kirasını öderdi."

Brad şaşırarak göz kırptırıyor, Danny ise dolandırılmadığımıza sevinerek sakinleşiyor. "Yine de," diye homurdandı, "kızlar yasak bölge."

Otto ve Ringo bize katılırken Brad, "Konuştum," diyerek onu temin ediyor.

"Beyzbol şapkası da neyin nesi?" Danny tersliyor ama Otto soruyu geçiştirip bize telefonunu gösteriyor.

Ekranda yeşil bir nokta yanıp sönüyor. "Spittle'ın telefonu. Eve gitti. Yarın işe gitmesini bekliyorum," diyor Otto. "Tahminimce, onunla birlikte saklanan her kimse, yoluna devam etmiş olacak. Bunu riske atmazlar. Bankadan çok uzun süredir uzakta. Alternatif düzenlemeler yapmışlardır, bunu garanti ederim."

Danny boşluğa bakıp düşünürken, "Belki de uyuşturucuları ve silahları gönderdikleri kadınları depoladıkları yerde saklıyorlardır," dedi.

"Beni şaşırtmazdı." Ringo ayağa kalkar. "Ne de olsa onlar kocaman mutlu bir aile." Önümüze bakıyor ve hepimiz dönüp Goldie'nin kadınlar tuvaletinden çıktığını görüyoruz. Yorgun görünüyor. Bundan nefret ediyorum. Ringo şimdi bir espri yaparsa, gözüne bir tornavida saplayabilirim. "Onu yiyecek bir şeyler almaya götürüyorum," diyor boğazını temizleyerek, hepimiz şaşkın bakışlarımızı ona çevirirken. Kaşlarını çatıyor. "Biraz enerjiye ihtiyacı var. Ve bu lanet sirkten bir mola."

Şimdi de ona bir hanımefendi gibi mi davranacak? Ölmek mi istiyor? "Ringo," diyorum sessizce, Goldie'nin duyacak kadar yakın olup olmadığını kontrol ederek. "Mola istemiyor. Ayı'yı bulmak ve hayatına devam etmek istiyor."

"Bunu yapmak için enerjiye ihtiyacı var, değil mi?" diye neredeyse hırslıyor bana ve ben de geri çekiliyorum çünkü ... şey, Goldie.

"Afiyet olsun," diyorum ve uzaklaşıyor, Goldie'nin yanından geçerken ona bir şeyler homurdanıyor, Goldie de arkasından hırılıyor.

Sonra onu dışarı kadar takip eder.

"Yapacak işlerim var," diyor Brad, tabureden kayarak inerken. "Sonra görüşürüz orospu çocukları."

"Eve çok geç kalma," diye sesleniyor Danny. "Çocukları yatağa yatırman gerekiyor."

Brad'in orta parmağı sırtının üzerinde belirir ve Danny kıkırdayarak bara doğru döner. "Pekala, geri dön-" Yüzü ilgiyle bana bakıyor. "Ooh. Peki bu kim o zaman?"

Omzumun üzerinden bakmak için boynumu eğdim. Ve bocalıyorum. "Siktir," diye nefes alıyorum, tekrar Danny'ye dönüyorum. Beni burada nasıl buldu?

"Eee?"

Gözlerimi kaldırıyorum ve öfkeli bir merakın bana baktığını görüyorum. "Eskiden onu becerirdim." Elimi umursamaz bir şekilde sallıyorum çünkü ifadem bu tür bir kopukluğu hak ediyor. "Kocasız izlerken."

Danny neredeyse hiç irkilmiyor. Çünkü tabii ki Beau ve Rose'un *her şeyi* paylaşması sayesinde benim hakkımda muhtemelen rahat olduğumdan daha fazla şey biliyor. Ama ben de onun hakkında bir sürü şey biliyorum, yani eşit durumdayız. "Cozy," diyor, tekrar yanıma bakarak. "Hangisi?"

"Sarışın olan. Beth. Esmer olanın kim olduğunu bilmiyorum."

"Oh, *Beth*. Ben bir koca göremiyorum."

Danny'nin gözlemi iyiye işaret değil. Beth neden beni arıyor? "Demek Beau'nun seni becerirken yakaladığı kadın bu?"

"Evet." Ve daha da kötüsü, beni izlediğini biliyordum ama bu Beau'nun bana ne olacağını bilmeden önceydi. Hayat. Özgürlük. Aşk. Ön kolumda bir el hissettiğimde nefes alıyorum ve uzun, boyalı tırnaklara bakıyorum. Beau'nun kısa, çıplak tırnaklarına hiç benzemiyor. Beth'in giydiği takım elbiseye bakıyorum, muhtemelen tasarımı. Beau'nun çoğu gün giydiği yırtık kotlar ve bol gömlekler gibi değil. Sonra mükemmel şekillendirilmiş ve spreyleneş saçlarına bakıyorum. Beau'nun vahşî sarı dalgalarına hiç benzemiyor. Ve son olarak cilalı, makyajlı yüzüne. Beau'nun doğal, makyajsız cildi gibi değil. Neden kıyaslama yapıyorum ki? Bir kadın benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Diğerleri ise dünyalar demek. Cehennem, cennet ve aradaki her şey.

"James," diye mırıldanıyor, sesi de gözleri kadar keyifli. "Çok uzun zaman oldu."

Farklı düşünmek için yalvarıyorum. Danny'nin ilgi dolu bakışlarının aramızda dolaştığını hissedebiliyorum.

vücut rahat, gösteri için yerleşiyor. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Kızlar gecesi."

"Striptiz kulübünde mi?"

"Aslında, arkadaşımın kız kardeşi burada çalışıyor. Onu alacağız." Gülümsüyor. Bu çok uygun. Ama aynı zamanda çok olası. "Nasılsın?"

Kolumu onun ulaşamayacağı bir yere koyuyorum ve Mason'dan antibakteriyel mendil istemeye direniyorum, ama bir bardağı parlatırken ilgiyle ona bakan gözünü yakaladığımda, hemen bir tane verip veremeyeceğini merak ediyorum.

Nasıldım?

Muhteşem.

Korkunç.

Sevinçli. Sefil.

Kararlı. Çılgın.

"Senin için ne yapabilirim, Beth?" Dürüstlükten başka hiçbir şeyin burada işe yaramayacağına karar vererek soruyorum ve Beth'in cesarete alışkın olduğunu biliyorum. Sadece benim şu anda benimsediğim türden değil.

"Sadece nasıl olduğunu görmeye geldim," diyor, rahat bir tavırla.

"Onu da bu yüzden mi aradın?" Danny sesini yükselterek hem benim hem de şimdi Danny'ye baktığını fark ettiğim Beth'in ve arkadaşının dikkatini kendi üzerine çekiyor. Neyse ki kızlar burada değil. Ortalık kan gölüne dönerdi. Yoksa olur muydu? Rose'un kocasının üzerinde başka bir kadına, sadece gözleri olsa bile, pek hoş tepki vermeyeceğini biliyorum, peki ya Beau? O umursayabilecek durumda mı? Kapasitesi var mı? Gerçekten umursar mıydı? Moralimi bozmadan önce bu düşünceden uzaklaşıyorum.

"Danny," diyor elini uzatmadan tanıştırmak için. "James'in bir arkadaşı."

"Ben Violet," diye yanıtlıyor esmer kadın, elini Danny'ye doğru uzatarak. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Danny ona bakmıyor ama kısa bir süre eline bakıp öylece bırakıyor, sonra gözlerini Beth'e çeviriyor ve esmer Violet teklifini beceriksizce geri çekiyor.

"Seni hatırlamıyorum," diyor Beth.

"James ve ben kısa bir süre önce yeniden bir araya geldik." Gülümsüyor ve bu beni içten içe güldürüyor. Korumacı davranıyor. Bana karşı değil, Beau'ya karşı. Boşa mı gitti? "Daha iyi yarılarımız aracılığıyla," diye ekliyor, bu bilgiyi soğukkanlılıkla verdikten sonra rahatça bir içki alıyor.

"Oh?" Beth nefes alır.

"Anladığım kadarıyla evlisiniz," diye devam ediyor, kadının tepkisini görmezden gelerek. Şimdi şov için hazırlanıyorum. Beth tam olarak dayanılmaz değil, ama ağzı kapatılmadığı sürece katlanılabilir de değil.

"Öyleydi." Bana baktı. "Evliydim. Yakın zamanda ayrıldık." Sırtını dikleştiriyor, göğsünü dışarı çıkarıyor, bir üstünlük havası geliyor.

Danny, "Utanç verici," diye homurdanarak, sanki sabrını topluyormuş gibi, kadının nefesini içine çekmesini sağladı.

Ona doğru döner ve gülümser. Samimi değil. "Bize biraz izin verir misiniz?"

Doğal olarak Danny bana bakıyor, içkisi dudaklarında, ben de başımı sallıyorum, sadece bu işi bitirmek ve Beth'i buradan çıkarmak istiyorum. Danny gidiyor, esmer kız da onu takip ediyor, topuklarını ısıyor ve Beth taburesine oturup şarap istiyor. Neden bilmiyorum; Mason şarabı doldurmadan bu iş bitmiş olacak. "Tekrar soruyorum, senin için ne yapabilirim Beth?"

Utangaç bir şekilde gülümsüyor ve bu beni derinden etkiliyor. Dua et de buluşmalarımızda çiğ, şehvetli bir sevişmeden daha fazlası olduğunu düşünmediğini söyle bana. Bir kaşıntıyı kaşımak. Benim için bir amaca hizmet ediyordu, ben de onun ve kocası için ettiğimi sanıyordum. Ama artık bir kocası yok. Nedenini merak bile etmiyorum. Ama buraya nasıl geldi? Burada çalışan bir arkadaşı mı? "Aramalarımın hiçbirine cevap vermedin."

"Çünkü seninle konuşmak istemiyorum."

"Düşündüm de, şey, belki-"

"Arkadaşımı duymadın mı? Biriyle birlikteyim."

Gülüyor ve bu sanki tenime saplanan bıçaklar gibi. Sikişmekten başka bir şey yapabileceğimi düşünmüyor mu? "Sen mi?"

"Evet, ben." Arkasından bakıyorum, Danny'nin onu izlediğini görüyorum, esmer kız tehlikeli bir şekilde ona yaklaşıyor. Sosyal farkındalığı sıfır olmalı, çünkü Danny'nin siktirip gitme hisleri ta buraya kadar ulaşıyor. "Burada çalışan arkadaşın kim?"

Gözlerimin içine bakan gariplik bana saçmaladığını söylüyor. Neyin peşindeydi ve burada olacağımı nereden biliyordu?

"Peki şanslı kız kim?" diye soruyor, sorumu geçiştirerek.

Beth ve kocasını en son dışarıda gördüğümde dairemde bulduğum sarışın olduğunu söyleme zahmetine girmiyorum. Bu saçmalıkla neden uğraşıyorum ki? "Bu seni ilgilendirmez, yani işimiz bittiyse?" Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama iki eli de kalçalarımın altına koyuyor ve tabureye geri düşüyorum. Ayağa kalkıyor, yaklaşıyor, ağzını kulağıma dayıyor. Tenim ürperiyor, tüm kaslarım geriliyor.

"Beni bağlamamı istiyorum," diye fısıldıyor, kulağımın kabuğunu yalıyor, "ağzımı tıka ve beni mosmor becer."

Ağzımı kulağına götürürken dayanılmaz yakınlıkla başa çıkmak için gözlerimi kapatıp dişlerimi sıkıyorum. "Siktir," diye fısıldıyorum, "Çekil." Kollarından tutarak onu sertçe ama nazıkçe itiyorum. Bana bakan kızgınlık öfkemi daha da arttırıyor. Onu tanısın ya da tanımasın, Beau'ya ihanet etmeyi düşünebileceğimi düşünen biri bile beni öfkeliendiriyor. "Güle güle." Tabureme dönüp ondan uzaklaşarak bara bakıyorum ve ancak onun uzaklaştığını hissettiğimde rahat bir nefes alıyorum. Göz ucuyla bakıyorum ve Danny'nin geri dönüp girişe doğru baktığını, Beth ve arkadaşının gidişini izlediğini görüyorum.

"Cesur biriydi," diyor tabureye tüneyerek. "İyi ki gitti, çünkü Beau yolda."

"Ne?"

"Az önce Rose aradı. Beau'yu yataktan kaldırmayı başarmış ve buraya geliyorlarmış. Onu evden çıkmaya teşvik etmek istediğini varsaydığım için kabul ettim."

"Buraya mı geliyor?"

"Evet."

Telefonum çalıyor ve ben ekrana bakıp nefes alıyorum, bana bakan kadın beni şaşırtıyor. Bu benim vahşi, özgür ruhlu, bol kotlu kızım, ama bugün bir elbise, kovboy çizimleri ve kot ceket giymiş. Az makyajlı, saçları dağınık. Bu dünyanın dışında görünüyor, gülümsüyor ama açıkça gergin, neredeyse utangaç görünüyor. Yaptığım şeyi neden yaptığımı anlayacak mı? Kabul edecek mi? Bilmiyorum, bu yüzden ona söylemeyeceğim. Emin olana kadar.

Rose onu bu resme koydu. Ona teşekkür etmeliyim.

Karanlıktan çıkmasına yardım ettiği için.

BEAU

Rose arka koltukta yanımda, "Buna bayılacak," diyor.

Çok konuşan bir adam, diye düşünüyorum, cep telefonuma bakıp cevap beklerken. Belli ki nutku tutulmuş ve onu suçlayamam. Birkaç saat içinde zombiden parti kızına dönüştüm. Rose'a bakıyorum ve gülümseyerek elini tutuyorum. Altın rengi uzun kollu body-con elbisesi içinde muhteşem görünüyor. "Harika görünüyorsun," diyorum, gözlerim onun küçük yumrularına takılıyor.

"Sadece şişman değil mi?" Koltuğun içinde kıpırdanıyor, belinin etrafındaki kumaşı çekiyor.

"Kapa çeneni." Fury arabayı kulübün önüne çeker. Dışarıda uzun bir kuyruk vardır, çoğu erkek olan müşteriler kapıdaki iki dağ tarafından içeri alınmayı beklemektedir. "Hazır mısınız?"

"Hazır."

İkimiz de dışarı çıkmıyoruz, ta ki Fury hızlı bir kontrol yaptıktan ve muhtemelen yardım için fazladan adam çağırdıktan sonra kapılardan birini açana kadar. Önce Rose dışarı çıkıyor ve ben de koltuğumda kayarak dışarı çıkıyorum, tam o sırada iki takım elbiseli adam daha kulüpten çıkıyor. Bunun gereksiz olduğunu söylemek istiyorum. Ama söyleyemiyorum.

Ayakta durup yerlerini almalarını bekliyoruz, Rose rujunu yeniden sürüyor, ben ... sürmüyorum. Bunun yerine düzinelerce insanın oluşturduğu sıraya bakıyorum ve içeride kaç kişi olduğunu merak ediyorum. Sonuç olarak kalp atışlarım artıyor ve aynı eski rutine başlıyorum, kontrollü nefes alma alıştırmaları yapıyorum. Hayatımın bu unsurunda geri itilmeyeceğim. Bunu kontrol *edebilirim*.

"İyi misin?" Rose elini koluma koyarak, "İyi misin?" diye sordu.

"Meşgul." Düşüncelerim talimat almadan ağzımdan dökülüyor ve Rose'a nerede olduğumu söylüyor, ben de onu rahatlatmak için acele ediyorum. Panik atak tehdidimi hafifletmek için. *James içeride. Sadece Ja-* "Oh," diye bağıriyorum, birkaç adım geriye savruluyorum.

"Kahretsin, özür dilerim," diyor bir kadın, çantası kaldırıma düşüyor, eşyaları dağılıyor. Kadın çömeldi ve Fury elimi kaldırmam için bana doğru hamle yaptı.

"Ben hallederim," diyorum yardım etmek için eğilip bir ruj ve bir paket prezervatif toplarken.

"İşte." Kafamı kaldırdım, o da bana baktı.

"Teşekkürler." Gülümsemesi duraksıyor, eşyalarını alıp her şeyi çantasına geri koyarken başı öne eğiliyor.

"Tanıdık geliyorsun," diyorum, onu nereden tanıyor olabileceğimi düşünerek.

"Beau," diyor Rose, kadın bizimle birlikte ayağa kalkarken ayağa kalkmama yardım ediyor.

Fury'nin beni çağırdığını duyuyorum ve Rose'un beni çekmesine izin veriyorum, kaldırımdaki kadına bakıyorum, onu nereden tanıdığımı hala merak ediyorum, çünkü o da açıkça benimle aynı şeyi yapıyor. Şu anda zihinsel kapasitem yok, bu yüzden vazgeçiyorum ve dikkatimi ileriye veriyorum.

Doğal olarak, sırayı atlayıp içeri alındığımızda bekleyen müşterilerden birkaç homurtu duyduk.

"Kimdi o?" Rose soruyor, biz iki dağı takip ederken, Fury peşimizde Biz.

"Bilmiyorum. Yine de yüzünü tanıyorum." Cep telefonum çaldı ve baktım ekrana bakarken, isim beni yavaşlatıp durdurdu.

"Beau?" Fury'nin önü sırtımla buluştuğunda Rose diyor.

"Tamam mı?" diye soruyor ve öndeki iki adama durmaları için ıslık çalıyor.

Cep telefonuma bakıyorum, endişeyle çarpan kalbim şimdi korkuyla çarpıyor. Gerçekten mesajı aldığını sanmıştım. Ölümcül bir suikastçıya aşığım ve bunu hiçbir şey değiştiremeyecek.

"Beau?" Rose bastırır.

"Ollie arıyor," diyorum, nedenini bilmediğim bir şekilde ona bakarak. "Ollie'den bir mesaj."

Yüzü buruşuyor. "Cidden kalın bir derisi var. Onu engelleyemez misin?"

Bunu yapmak zorunda kalabilirim çünkü James hâlâ bana ulaşmaya çalıştığını ya da beni ona karşı kışkırttığını öğrenirse Ollie ölmüş olacak ve her ne kadar hıyarın teki olsa da ölmesini istemiyorum. Başımı sallayıp mesajı açıyorum, iletişim bilgilerini alıp onu engellemek için adına tıklamaya hazırım, kendime sözlerini okumamamı söylüyorum. Ama bunlar kelime değil. Bana bir resim göndermiş. James'in bir fotoğrafı.

James'in önünde bir kadın vardı, ağzı kadının kulağındaydı. "Ne?" Pantolon takımını tanıyarak fısıldıyorum. Ve onu nereden tanıdığım yüzüme bir tuğla gibi çarpıyor. Nefes veriyorum ve etrafımda dönerek dışarıdaki kaldırımda onu arıyorum. Fazla aramama gerek kalmadı. Hareket etmemişti.

Bana bakarken yüzündeki tanıma ifadesini görüyorum. O da beni nereden tanıdığını fark etmiş. Hafifçe gülümsüyor, bilerek, küçük ama ilgili.

Erkeğimin vücudundan sarkan görüntüsünün üstüne, bu çok fazla, midem enayi yumruğu yemiş gibi hissediyor. Damarlarım ısınıyor, öfke

Beni tüketiyor. Beni kör ediyor. Rose'un telefonumu elimden aldığını hissediyorum. Sessizce küfrettiğini duyuyorum. Önümdeki kadına doğru hareket ettiğini görüyorum, Tanrı bilir ne yapmaya hazır, ama başaramıyor.

Fury içeri dalıyor, kadını ayağından kaldırıp götürüyor. "Kedi dövüşü yapacak durumda değilsin," diye homurdanıyor ve yedek kolunu benim belime dolayarak beni de kaldırıyor ve ikimizi de kadından uzaklaştırıp kulübün içine taşıyor.

Bizi yere bıraktı ve bana baktı. "Eminim mantıklı bir açıklaması vardır."

"Peki bu ne olabilir?" diye sordum. "Söyle bana Fury, çünkü erkek arkadaşımın neden dilini başka bir kadının kulağına soktuğunu çok merak ediyorum."

Sakallı çenesi yuvarlanıyor, burun delikleri açılıyor ve bunun James'e de kızgın olduğu için olduğunu kesinlikle anlayabiliyorum. "Bilmiyorum," diye homurdanıyor.

"O zaman öğrenelim," diyorum ve dönüp kulübe doğru yürüyorum. Girişin hemen içinde James'le çarpışıyorum ve belli ki benimle buluşmaya geldiği sonucuna varıyorum. Ya da diğer kadınla. *Beth*. Adı buydu. Beth. Ya da belki de ben gelmeden önce Beth'in binadan ayrılıp ayrılmadığını kontrol ediyordu.

Kendimi çok aptal hissediyorum. Böyle giyinmiş, bana hiç benzemeyen, utangaç resimler gönderen biri. Cevap vermemesine şaşmamalı. Meşguldü.

"Hey," diyor usulca, üst kollarımı tutarak. "Buradasın."

Öfke içimde dönüyor, kanımı yakıyor, durdurulamaz bir şekilde ivme kazanıyor. Başımdaki baskı canımı acıtmaya başlıyor. "Bırak beni," diye bağıryorum, kendimi onun elinden çekip alıyorum, öldürebileceğinden emin olduğum bir bakışla ona meydan okuyorum.

Kaşlarını çatması öfkemi daha da artırıyor. "Beau?"

"Kocasını nerede lan?" Danny'nin James'in arkasından yaklaştığını görüyorum, yüzü bir endişe resmiydi, bu da ne kadar deli görüldüğümü merak etmeme neden oluyor. Hissettiğim kadar deli mi? Bunun mümkün olmadığına eminim. "Köşede bir yerde mastürbasyon mu yapıyorsun?"

James geri çekilir, sanki saatli bir bombayı tutuyormuş gibi ellerini kaldırır. "Ne?" diyor temkinli bir şekilde. O biliyor. Ne olduğunu kesinlikle biliyor ama ben ona söylemekte bir sakınca görmüyorum.

"Bu." Cep telefonumu yüzüne doğru itiyorum ve o da bileğimden tutup sabit tutmak zorunda kalıyor, böylece ekran görüntüyü görebileceği kadar uzun süre titremeyi bırakıyor. "Yarattığın pisliklerle uğraşmaktan bıktın mı?" diye sordum. "Bu ilişkiden artık yeterince verim alamadığın için eski alışkanlıklarına geri mi dönüyorsun?"

Çenesi yuvarlanıyor. Bu lanet bir hakaret. "Geri çekil Beau," diye emrediyor ölümcül bir ses tonuyla, muhtemelen dikkat etmeliyim. Ama yine de dikkat etmiyorum. Öfkem beni yönetiyor. Bedenim titriyor, kırmızı bir sis görüşümü bulandırıyor. Kontrolün hızla elimden kayıp gittiğini hissediyorum. Bu baskıdan kurtulmalıyım. Patlamam lazım.

"Geri çekilmeyeceğim!" Bağıriyorum. "Bu ne cüret? *Sen* geri çekil!" Onu iterek yolumdan çekiliyor ve bara doğru yürüyorum, içki sipariş etmiyorum ama zaten orada duran bir bardak kırmızıyı araklıyorum, kimin olduğunu ya da bir sakıncası olup olmadığını kontrol etme zahmetine girmeden. Bana meydan okumayacaklarından oldukça eminim.

Sıvının öfkemi yatıştırması için dua ederek içiyorum ve soluk soluğa barın üzerine çarpıp bir tane daha istiyorum. Birçok gözün üzerimde olduğunu hissedebiliyorum ama müzik hâlâ çalıyor -şu anda Swedish House Mafia *One (Your Name)*- ve dansçılar hâlâ dans ediyor. Arkamı dönüp bara yaslanmadan önce ikinci bir şarap sipariş ediyorum ve bir elimi saçlarımın arasında gezdirerek gevşek telleri sıcak yüzümden çekiyorum. Danny'nin Rose'u çektiğini görüyorum. Onun ciddi yüzünü görüyorum. Fury'nin beni ateşleyen şeyden -James- uzaklaştırmaya çalışmakla beni patlamaya terk etmek arasında kaldığını görüyorum.

Gözlerimi tekrar hepsinin üzerinde gezdiriyorum. Müzik her geçen saniye daha da yükseliyor, sanki benim öfkemle birlikte kreşendo yapıyor. Sonra James'e bakıyorum. Kıvrılmış bir dudakta hissettiğim tüm küçümsemeyeyle ona bakıyorum. Sadece saldırmak istiyorum. Bir şeylere vurmak. Bu dizginlenemez öfkeden kurtulmak. Üzerimdeki baskıyı atmak.

Orada dururken, duruşu geniş, yumrukları kalçalarında toplanmış, çenesi titriyor, güç ve kontrolün ölümcül bir karışımı gibi görünüyor. Kendimi kaybetmemek için zorlandığım şu anda ikisinden de nefret ediyorum. İkinci şarabımı da içiyorum ve bardağımı arkamdaki barın üzerine körü körüne itiyorum. *Canını yak. Canını yak. Canını yak.* Gözlerim onunkilere yapışık, ona doğru yürüyorum, çenemi kaldırıyorum, tüm bedenim nefes alma çabasıyla yuvarlanıyor. Boğazındaki damarların nabzının attığını görüyorum. Adem elması batıyor ve çıkıntı yapıyor. Dudakları seğiriyor. Kirli sakalının altında yanaklarının çukurları nabız gibi atıyor. Mavi gözlerini buluyorum. Şu anda alev alev yanan gözleri. "İşimiz bitti," diyorum duygusuzca, geri çekilerek.

"İşimiz hiç bitmedi, Beau." Sakince konuşuyor ama hiç de öyle görünmüyor, güçlü ve kaslı vücudu soğukkanlılığını korumanın verdiği gerginlikle titriyor.

Döndüm ve uzaklaştım.

"İşimiz asla bitmeyecek, Beau Hayley!" diye kükrüyor. "Kırık, onarılmış, mutlu, üzgün, asla bitmeyeceğiz!"

Sakince dönüyorum ve Fury ile burun buruna geliyorum. "Artık onun değilim, bu yüzden

beni takip etmene gerek yok." Başımı kaldırıp ona baktım ve ruh halini anladım. Öfkeli. "Geri çekil," diye emrediyorum, ama hiçbir şey söylemiyor, sadece kenara çekiliyor, geri çekildiği için değil, James'in bana erişmesine izin verdiği için. "Hayır," diye bağıyorum, ellerim yukarı kalkıyor ve James'in beni yakalamasını engelliyor. "Çek o lanet ellerini üzerimden." Tekrar gitmek için dönüyorum ya da dönmeye çalışıyorum ama bir kol belime dolanıyor ve beni yerden kaldırıyor. "Bırak beni," diye bağıyorum, kollarım ve bacaklarım çırpınıyor, başımı geriye atıyorum, ama James hareketimi önceden seziyor -bu pozisyonda yapabileceğim tek hareket- ve burnunu çırpınan başımın önünden çekiyor.

"Yerde kal lan!" diye bağıyor, sallanan kollarımı tutmak için mücadele ediyor. Beni kulüpten dışarı taşıyor ve bize bakan bakışlar, beklendiği gibi, şok oluyor.

Tekmeliyorum, çılgılık atıyorum, elindeki her şeyle savaşıyorum, öfkem beni yönlendiriyor. Duramıyorum. Bu baskının beni terk etmesini istiyorum. Tükenmeye ihtiyacım var. Ama ne kadar savaşırsam savaşayım, hala rahat nefes alabiliyorum.

Rahat nefes almayı
bırakmalıyım. Nefes almayı
tamamen bırakmalıyım.

Yol boyunca sürükleniyorum ve fren sesleri duyuyorum, sürücüler yollarından çekilmemiz için bağıyor. Sanırım şu anda James'e bir füze isabet etse bir milim bile kıpırdamaz. Bir ara sokaktan arabasını park ettiği yere doğru ilerliyor ve farlar yanıp sönüyor, kapılar açılıyor. Beni o arabaya bindirmeyecek. "İşimiz bitti dedim," diye bağıyorum.

"Kapa çeneni Beau."

Aklımı kaçırmış durumdayım. Kontrol edilemez. Sınır tanımıyorum. Ve bunu kanıtlamak istercesine kolumu büküp James'in arkasına uzanıyorum, silahını kot pantolonunun kemerinden çekip emniyetini açıyorum. Arabasının hemen önünde duruyor, vücudu hareketsiz ama göğsü çılgınca sırtıma çarpıyor. Silahı çevirip ikimize de doğrultuyorum. "İndir beni," diyorum sakince, o da biliyor çünkü. Benim deli olduğumu biliyor ve beni o yöne doğru gönderiyor.

Elimdeki silahı çevirip yüzünü ona dönüyorum ve doğrudan gözlerinin içine bakıyorum. "İşimiz bitti," diye onu temin ediyorum. Başını sallıyor, yüzünde öfkeli bir ifade var. "Evet," diye karşılık veriyorum.

"Hayır." Hızla hareket ederek sırtına uzanıyor ve ben daha gözümü kırpamadan bana doğrultulmuş bir silahla karşılaşılıyor. "Yaşadığım ve nefes aldığım sürece, Beau Hayley, işimiz asla bitmeyecek."

"O zaman sanırım çok uzun süre nefes alamayacaksın."

"Benimle evlenmek istemeyen sensin, bu yüzden

güvensiz. Bu sana yakışmıyor."

Serbest kalan elim kendi iradesiyle saldırıyor, suratına çarpıyor ve avucum alevler içinde kalıyor, kafasını tuttuğu tarafa çeviriyor, dudağı kıvrılıyor. "En iyi arkadaşından ders mi alıyorsun?" diye tışıyor.

"Siktir git."

"Bu güzel olmaz mıydı?"

Başımdaki basınç patlıyor ve delirmiş bir kadın gibi çığlık atıp tetiği çekiyorum. Sarsılıyorum, uçuyorum ve bir şeye çarpıyorum. Başımın arkası bir duvara çarpıyor, kaba tuğlalar elbisemi çekiştiriyor. Silah elimden kayıp gidiyor ve James'in elinde iki silah birden var. Önümde kasılıyor ve pantolonunu indiriyor, sonra siyah gökyüzüne doğru kükrüyor ve her iki silahı da birbiri ardına ateşliyor, hazneden çıkan mermilerin sesi delici, nemli sokağın tuğlalarında yankılanıyor.

Sonra sessizlik.

Son mermi kovanının güzel bir sesle yere çarpması dışında. "Biraz stres atmak ister miyim?" diye sorar, nefesi kesilmiş bir halde. "Evet, lanet olsun, ben

Buna ihtiyacım var." Yaklaşıyor ve üzerime doğru nefes alıyor. "Başka bir yere götürecek miyim? Hayır." İki silahın betona çarpma sesini duyuyorum, sonra elleri saçlarımda sertçe yumruk atıyor. "Artık sadece amını biliyorum, Beau."

"Bu amcık seni istemiyor."

"Sadece dudaklarının tadına bak. Sikimi sadece amına sok. Sadece meme uçlarını em." Eğilip kulağımın kabuğunu yalıyor. "Sadece *seni* dizginleyeceğim. Kıçını sikeceğim." Uzaklaşarak bana geniş, vahşi gözlerle bakıyor, saçlarını tutuşu hiç kıpırdamıyor. "Zihnim sadece seni tanıyor. Bedenim sadece seni tanıyor." Ağzını benimkine yapıştırarak beni acımasızca öpüyor ve parmak uçlarıma kalkmaya zorluyor. "Lanet olası kara kalbim sadece seni sevebilir Beau Hayley, o yüzden aklını başına topla ve bana tüm bu öfke ve strese değdiğini göster çünkü eğer ilişkimizin bittiğini söylerken gerçekten ciddiysen gölgelerin arasına karışır ve daireme girip o kadınla sevişmemi izlediğin gün hayatıma kaldığım yerden devam ederim."

Şaşırmış bir halde ona bakıyorum. Sözlerinden dolayı öfkem yatışmadı. Çoğaldı. Bu lanet dünya. Lanet hayatlarımız. Neden? *Neden, neden, neden?* Darbeler ne zaman duracak? James'e göre ben stres ve çaresizlikten başka bir şey değilim. Artık beni sevdiğini bildiğim şekilde becermesine bile izin vermiyorum.

Yüzünü benden başka tarafa çeviriyor. "Biz iyiyiz," diyor, her kimse onun

Bizi kontrol etmeye gelenler hâlâ hayatta olduğumuzu biliyorlar. Tekrar yüzüme baktığı anda öfkemi başka bir şekilde dışarı vuruyorum. Açlıktan ölmek üzere olan bir kurt gibi üzerine çullanıyorum, onu bir daha hiç öpemeyecekmişim gibi öpüyorum, saçlarını sertçe kavriyorum. O da kabul ediyor.

Vücuduna tırmanıyorum, bacaklarımı beline doluyorum, onu olabildiğince yakınım çekiyorum, ellerim saçlarını yumrukluyor, ağzım onun kinde acımasız. Dilim çılgınca ve hızlı bir şekilde dönüp duruyor, bacaklarımın arasında dayanılmaz bir zonklama hissediyorum.

"Sertleştin mi?" Sözlerimin üzerine nefes nefese kalıyorum, bir elimi bırakıp kasıklarımı yokluyorum, ereksiyonunu okşarken iniltisini duyuyorum. "Beni becermeni istiyorum. Sertçe. Beni bağla ve becer." Buna ihtiyacım var. Ona. Her yerimde. Başlangıca geri götürülmeye ve hatırlatılmaya ihtiyacım var.

Beni duvara doğru itiyor, dili ağzımda acımasızca dolaşüyor. "Her şey benim dairemdeydi."

Havaya uçurulan dairesi. Ve hiçbir şeyi değiştirmede, çünkü ya çok meşguldü, ya ülke dışındaydı ya da kirli, pis, aşağılık sikişin artık ilişkimizde yer almaması gerektiğini düşünüyordu.

Buna ihtiyacım var. Çok açık. Bu özgürlük hissine, bu hayattan uzaklaşmaya ihtiyacım var. "Düzelt şunu," diye emrediyorum ve öpüşmemiz devam ederken başını sallıyor, yavaşlamadan, yumuşamadan. "Sabırsızlanıyorum."

Arabaya doğru yürüyüp beni yere bırakıyor ve Range Rover'ının yolcu kapısını açıyor. Beni çeviriyor, koltuğun üzerine yatırıyor ve elbisemi yukarı çekiyor, külotumu bir kenara bırakıyor ve ben inliyorum, parmaklarım deri koltukları tırmalıyor. Ondaki gelen bir inilti ve benden gelen bir inilti üzerine iki parmağı içime batıyor.

"Sırlıslıkla," diye homurdanıyor, onları çıkarıyor, seviye atlıyor ve Ben.

"Kahretsin!" Dolgunluk beni hemen yatıştırıyor. İçimdeki hayvanı sakinleştiriyor.

Karanlığı aydınlatır. Damarlarımdaki yanmayı soğutuyor. İç çekiyorum ve koltuğa yerleşiyorum, gözlerim açık, sandalyenin arkasına bakıyorum. Bunun acımasız bir sikiş olacağını zaten biliyorum. Kızgıyım. Bunun için buradayım.

Gözlerimi kapatıyorum, derin nefes alıyorum, daha da gevşiyorum ve kendime gömülüyorum, onun içime ele geçirilmiş bir adam gibi, bağırarak, çılgınca, kaotik bir şekilde girmesine izin veriyorum.

Peki ya ben?

Huzur içindeyim. Sakinim. Buna sandığımdan daha çok ihtiyacım vardı. James'e ihtiyacım vardı. Mücadele ettiğim dünyadan, geliştiğim bir yere götürüldüm.

James'in olmak. Onun malı. Onun tarafından sahiplenilmiş. Onun tarafından iyileştirildi. O

Doğru. İşimiz asla bitmeyecek. Bu olmadan yaşayamam. *Biz*.

Daha sert vuruyor, saçlarımı tutup çekiyor. Acı vücuduma yayılıyor ve bacaklarımın arasına sertçe çarpıyor. "Boşalacağım," diyorum sakince ama onun duyabileceği kadar yüksek sesle ve o daha sert vurarak, daha sert çekerek, daha sert nefes alarak gürlüyor.

"Siktir!" Geri çekiliyor, daireler çiziyor ve son bir kez daha içime giriyor, bir iniltiyle gıcırıyor ve boşalıyorum, çok sert ama çok sakın, zevk içimde yuvarlanıyor, sadece birkaç dakika önce beni yöneten öfkeyi kurutuyor. Sıcaklığının içime dolduğunu hissediyorum. Tutuşunu bırakıyor ve kalçalarını çevirirken kafa derime masaj yapıyor. "İyi misin?" diye soruyor hırıltılı bir sesle.

Cevap vermiyorum, ellerimi deriye bastırıyorum ve ayağa kalkıyorum, içimden kayıp gittiğinde nefes alıyorum. Bacağımdan aşağı süzülüğünü hissediyorum ve merak ediyorum... İçimde hiç kaldı mı? Yeterli mi? Ve bedenim bunu kabul eder miydi?

Beni ona doğru çevirmeden önce külotumu yerine oturttuğunu ve elbisemi indirdiğini hissediyorum. Kot pantolonu açık duruyor ve o beni dikkatle izlerken ben de düzeltmesine yardım ediyorum. Sonunda bir parmağıyla çenemi kaldırıyor, böylece ona bakıyorum. "Bir keresinde sana olan sevgimi asla sorgulamamı söylemiştim. Bugün sen sorguladın. O fotoğrafı sana kim gönderdi?"

Ve işte böyle, dinginliğim kayboldu ve bugün başa çıkamadığım bir dünyaya geri döndüm. "O resmi bana kimin gönderdiğini biliyorsun."

Yanaklarının çukurları nabız gibi atıyor. "Sana onun numarasını engellemeni söylemiştim."

"Ve ben seni görmezden geldim." Uzaklaşıyorum, ulaşamayacağı bir yere gidiyorum. "O kadın neden her yerindeydi?"

Gözlerini kapatır, sabrını toplar. "Beni arayıp duruyordu. Darren'la oynamak istediklerini düşündüm. Onu görmezden geldim. Bu gece ortaya çıktı. Burrows'un da burada olması oldukça uygun, sence de öyle değil mi?"

"Yani başka bir kadının sana asılması onun suçu mu?" Ollie'nin ona tuzak kurduğunu mu söylüyor?

"Ben hallettim."

"Kesinlikle öyle," diye nefes alıyorum, bıyık altından gülerek. "Bu da ne demek şimdi?"

"Ben eve gidiyorum." Elbisemi düzeltmek için çekiştiriyorum. "Fury beni götürebilir." "Seni alamayacağımı mı söylüyorsun?"

"Şu anda senin etrafında olamayacağımı söylüyorum."

"Sadece içindeydim, Beau. Seni beceriyordum. Ve *şimdi* yanımda olamıyor musun?"

"Evet," diye bağıriyorum, belli ki her yerdeyim ve bunu da hissediyorum.

"Tanrı aşkına." James silahlarını toplar ve Range Rover'ının ayak boşluğuna fırlatır. "Peki bu neydi? Beth'in teklifini kabul etme ihtimalime karşı kaşıntımı mı kaşıyordum?"

Ona bakıyorum, tekrar tokatlamak istiyorum. "Eğer teklifini kabul etmek istiyorsan, seni durdurumama izin verme." Ne dediğimi bilmiyorum ve onun kıllı yüzünde beliren incinmişlik ifadesi bir suçluluk duygusu uyandırıyor. Onu başka bir kadın için kaybedebileceğimi düşünmek mi? Onsuz kalabileceğimi düşünmek mi? James'ten önce sık sık gittiğim karanlık yerlere geri dönmek, boş ve yalnız?

"Yıkıcısın," diyor sessizce. "Beni tanıyorsun Beau. Sana ihanet edebileceğimi düşünüyor musun?"

Cevap vermiyorum, uzaklara bakıyorum, utanıyorum. O da bunu biliyor. "Cevap ver lan bana."

Ona bakıyorum. Ona bakıyorum.

"Bana kızabilirsin," diye fısıldıyor. "Vur bana, yumrukla beni, vur beni. Hiçbiri senin bana güvenmemen kadar acıtmaz." Ve yine gözlerimi kaçırıyorum, gözlerinde dönen gri, zarar verici fırtınayla yüzleşemiyorum. "Eğer sana zarar vereceğimi düşünüyorsan, beni de öldürecekim adamlar listesine ekleyebiliriz."

"Kes şunu."

"Hayır."

"Bu-" Cep telefonumun çaldığını duyuyorum ve yerde çantamı arıyorum. James'in arabasının arka lastiğinin yanında buldum ve almak için eğildim. Numarayı tanımıyorum. Cevap verme şansım da yok. James çantayı elimden alıyor ve benim yerime arıyor. "Ne oluyor be?"

"Geri çekil lan," diye homurdanıyor, bağlanıyor ve sessizlikle cevap veriyor, gözleri kısılıyor. "Konuş," diyor sonunda, arayan kişi sessiz kaldıkça daha da sinirleniyor ve sonuç olarak ben de konuşuyorum. Ama sonra kaşları çatılıyor ve bana bakıyor. "Kim?"

Bunu soruyor olması bile eski sevgilim olmadığını rahatlıkla söyleyebileceğim anlamına geliyor. "Kim o?" Sabırsızlıkla soruyorum.

"Frazer Cartwright," diye yanıtlıyor James.

"Ne?" Soruyorum, telefonuma uzanıyorum ama yaklaşmıyorum çünkü James geri çekiliyor. "Gazeteci mi?"

"Evet, gazeteci."

Ne istiyor olabilir ki? Tanrım, eğer bunu babam ayarladıysa, yine kendimi kaybetmeyeceğimi söyleyemem. Belediye başkanlığına adaylığını koyan saygın iş adamının sevecen kızını oynamamı mı istiyor? Kesinlikle olmaz. Ve James

onunla da konuşmamalıyım. Tekrar telefonuma uzandım ve bu sefer bir hırıltı duydum. "Ver onu bana, James."

"Hayır."

Çantamı bırakıyorum, elbisemin eteğini kaldırıyorum, zıplıyorum ve dönüyorum, telefonumu tekmeleyerek kulağımdan uzaklaştırıyorum. Duvara şiddetle çarpıp yere düşüyor ve ben de yerden alıyorum. Ekran çatlamıştı ama arama hâlâ devam ediyordu. "Ben Beau Hayley," diyorum, gözlerim James'in öfkeli halinin üzerinde. Burun delikleri açılıyor. Çenesi titriyor. Her şeyi görmezden geliyorum ve patladığında beni geri püskürtmeden önce uzaklaşıyorum.

"Bayan Hayley," diyor Cartwright. "Benim adım-"

"Adını ve kim olduğunu biliyorum. Ne istiyorsun?" "Babanı-"

"Peki ya o?" "O

öldü."

Öksürüyorum, midem ayaklarımın dibinde yere düşmüş gibi hissederek hareketsiz kalıyorum. "Ne?" Gözlerimi James'e çevirerek fısıldıyorum. Gözlerimin geniş olması gerektiğini biliyorum çünkü siniri bir saniyede dağılıyor ve karşımda duruyor, yüz ifadesi sorgulayıcı. Ne yapacağımı bilemiyorum. Ne söyleyeceğimi. Nasıl tepki vereceğimi. Kendimi boş hissediyorum. Ve boşluk hayatımda sürekli bir tehdit olmasına rağmen, bu duygu yeni. Telefonum kulağımdan düşüyor, kolum gevşiyor, gözlerim etrafımı tarıyor, sanki babamı şimdi ve burada görebilecekmişim ve doğru duymadığımı teyit edecekmişim gibi olduğum yerde dönüyorum.

"Beau?"

Gözlerimi kırıştırıyorum, az önce yaptığım konuşmaya geri dönüyorum. "Beau?"

Öldü mü?

"Beau, Tanrı aşkına." James kollarımın üstünden tutup beni sarsıyor, eğilip görüş alanıma giriyor. Ona baktığımda geri çekiliyor, sonra elime uzanıp telefonumu alıyor. Ekranı bakıyor. Cartwright'ın bağlantısı kesilmişti ve James'in endişesini görünce bedenime geri dönmüş gibi görünerek hızla göz kırpmıyorum. Telefonumu geri alıyorum ve aklıma gelen tek kişiyi arıyorum, onunla olan şikayetimi bir kenara bırakıyorum ve James de öyle yapmak zorunda kalacak.

"Ollie?"

"Beau," diye cevap veriyor ve sesini duyduğum anda anlıyorum. Sadece biliyorum.

"Sakın beni arayacağını söyleme," diye yalvarıyorum.

bir açıklama. "Lütfen bana bunu söyleme."

"Ben de tam seni arayacaktım."

"Hayır," diye fısıldıyorum.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Cartwright beni aradı."

"Siktir. Şimdi oraya gidiyorum Beau."

"Orası neresi?"

"Şehir merkezinde bir otel."

"Hayır." Lanet olsun, babamla akşam yemeğinde buluşmalıydım. Kalbi. Bir sorun olduğunu biliyordum. Ama doktor onu kontrol etti. James'e baktım ve yüz ifademi fark ettiği anda geri çekildi, egosu soldu. Ona sorunun ne olduğunu söyleyecek kelimeleri bulamıyorum ve o da benim çabamı görüyor.

Telefonumu alıp kulağına götürüyor. "Ben James," diyor kısaca, omzuma tutunarak. "Neler oluyor?" Sabrını toplamaya çalıştığı belli olan bir şekilde nefes alıyor. "Şimdi egonu etrafa savurmanın sırası değil Burrows. Bu akşam Hiatus'ta her ne yapıyorsan, sikimde bile değil. Beau'ya o resmi göndererek her ne elde etmeyi umduysan, umurumda bile değil. Neler oluyor?"

Öldü. Ölmüş. O öldü ve Ollie, bir FBI ajanı, oraya doğru geliyor. Bir gazeteci beni aradı. Kalp krizi değil miydi? Nöbet mi? Felç? İrkiliyorum ve bu çok garip bir his, sanki içimde bir şalter atmış gibi. Sanki iş moduna geçiyorum, ama artık polis değilim ve babam da eski bir kurban değil. James'ten telefonumu aldım ve bu sefer almama izin verdi. "Neden oraya gidiyorsun Ollie?" diye sordum. "Ve neden gazeteciler beni arıyor?"

"Görgü tanıkları bir silah sesi duyduklarını iddia ediyorlar." "Tek bir silah sesi mi?" Robot gibi soruyorum.

"Tek bir el silah sesi," diye onaylıyor. "Ben sadece bana söylenenleri aktarıyorum."

Boğuşma izi yok. Üzerinden hiçbir şey alınmamış." "Yani tanıdığı biri mi?"

"Bir sürü insan tanıyor Beau."

"Biliyorum," diyorum, adımlamaya başlıyorum. *Düşünüyorum, düşünüyorum, düşünüyorum.* "Silah?" "Kayıp."

"Kovan mı?"

"Mermi kovanı yok." Kendini hiç tutmuyor, bana gerçekten söylememesi gereken şeyleri söylüyor. Çünkü artık bir polis değilim. "Çok üzgünüm, Beau,"

Ollie sesi yumuşak, dedi. "Tom'la aranızda bir aşk-nefret ilişkisi olduğunu biliyorum ama o yine de senin babandı."

Yutkunuyorum, başımı sallıyorum. "Yola çıkıyorum. Otelin adı ne?" "Beau, bunun olamayacağını biliyorsun."

"I-"

"Seni sonra arayacağım, söz veriyorum."

Derin bir nefes alıyorum ve kendimle konuşuyorum. Top oynamalıyım. Ollie'yi yanımda tutmalıyım. "Tamam," diyorum isteksizce. "Daha fazla bilgi edinir edinmez."

"Tamamdır." Telefonu kapatıyor ve James içeri girip kollarını bana uzatırken telefonumu ağzıma götürüp köşesini kemiriyorum. Uzaklaşıyorum, ona bakmıyorum.

"Seni eve götüreceğim," diyor.

"Hayır." Onunla yüzleşiyorum. "Eve gitmek istemiyorum. Neden eve gitmek isteyeyim ki?"

Kaşlarını çatıyor, kafası karışmış görünüyor, gevşek elini kaldırıp telefonumu işaret ediyor. "Bir şeyi gözden kaçırmıyorsam, az önce *eski* nişanlınızdan bir telefon aldığınıza ve babanızın öldürüldüğünü söylediğine eminim."

"Neden nişanlınıza bu kadar vurgu yapıyorsunuz?" Tersliyorum. "Senin derdin ne lan?" *Onun sorunu ne?* Neden böyle saçma bir soru sordum ki? Ollie buradaydı ve hâlâ beni James'e karşı kışkırtmaya çalışıyordu. Bu onun sorunu. Aklımı hızla kaybediyorum. Basmamam gereken düğmelere basıyorum. Söylememem gereken şeyleri söylüyorum. Duvarlar. Birdenbire etrafımda tuğla tuğla yükselmeye başladılar.

James'in sakın kalmak için mücadele ettiğini görebiliyorum. "Baban öldü, Beau.

Üzgün olmaya izniniz var. Savunmasız olmaya izniniz var."

"Babam, annemi beyinsiz bir servet avcısı için terk eden narsist bir pislikti. Babam beni bir psikiyatri koğuşuna koydu ve çürümeye terk etti. Babam parlak itibarını korumak için beni dünyadan sakladı. Babam, kızının refahından çok kamuoyundaki imajını düşünen içi boş, kalpsiz bir pislikti." James'in yanından geçiyorum. "Eve gitmek istemiyorum," diye bağıriyorum, arkamda çok şaşkın bir adam bıraktığımı bilerek. Az önce ona sıraladığım her şeyin karanlığında boğulmaktan beni kurtaran bir adam.

Beni bir daha kurtaramayacak olan adam.

DANNY

"O kadın da kimdi?" Rose yüzüme bakıyor ve ben de onunkine karşılık vermemek için elimden geleni yapıyorum. Tekrar bir araya geldikleri anda Beau'dan tüm ilginç detayları öğrenecekken sözlerimi boşa harcamayacağım.

"Bana karşı dikenli mi oluyorsun?" Ciddi bir şekilde soruyorum, ona doğru yürüyorum ve geri çekilmesini sağlıyorum. Etrafımızdaki herkese bu hareketim tehditkâr görünecekti. Sınırdaki korkutucu.

Öyle.

Ve karım tüm ihtişamıyla buna izin vermiyor. "Siktir git, Black," diye tükürüyor, geri çekilmeme neden oluyor, öne doğru yürüyor, durumu tersine çeviriyor, *beni* geri çektiriyor. "Küçük kadınlarınız malikanenizde güven içinde saklanırken neler oluyordu?"

Benim malikanem mi? İçimden gülüyorum. Bir süredir *benim malikanem* değil. Daha çok lanet olası serseriler için bir otel gibi. Ama konumuza dönelim. Neler olduğunu bilmek mi istiyor? "Ne haltlar döndüğünü sanıyorsun?" Öfkeyle soruyorum. "Kişisel kucak dansları mı? Ya da biraz daha "-yüzümü onun yüzüne doğru itiyorum-"fiziksel bir şey? İstekli bir fahişeyle iyi bir sikiş mi? Sorduğun şey bu mu?"

Uzun siyah saçlarını omzunun üzerinden savurarak hırlama konusunda bana fark atıyor. "Buna cesaret edemezsin."

Haklı, yapmazdım ama bunu itiraf edecek değilim. Ayrıca, kabul etmek de istemem. Bu çok saçma. James ve Beau'nun anlaşmazlığı nasıl bizim anlaşmazlığımız oldu? "Psikopat, kaçık bir sürtük gibi devam edebilirim." Ve işte, avuç içi kilitleniyor, doluyor ve ateşleniyor. Elim yukarı fırlayıp bileğini yakalıyor, o da hızla çekip kurtarıyor.

"Göt gibi devam et, ben de edebilirim." Beni kenara itiyor, tartışma bitmiş oluyor ve o bara doğru yürürken ben aptal gibi gülüyorum, her zamankinden daha kıvrımlı poposu güzelce zıplıyor. O altın rengi elbise mükemmel hamile kıvrımlarının üzerinde mükemmel görünüyor. Bir hırıltıyı bastırıyorum ve gizlice kendimi ayarlıyorum, üzerimizdeki gözlerin farkında olarak onu takip ediyorum. Yanına vardığımda bir taburenin üzerine çıkmıştı ve göğsümle sırtına bastırıyorum, baskının getirdiği ısıracı acıyı şiddetle görmezden geliyorum, aletim kıcına sıkışıyor. Nefes nefese kalıyor ve dik oturuyor, eli tezgahın üzerinde geziniyor.

Yüzümü kulağının dibindeki saçlarına bastırıyorum.

"Yukarı çık." "Siktir git."

"Hayır, *seni* becermek istiyorum." Onu fiziksel olarak tabureden kaldırdım ve doğru yöne bakacak şekilde yerleştirdim. "Hareket et." Bir elimi ensesine koyup hafifçe sıkıyorum, diğer elimi karnına koyup hafifçe okşuyorum ve onu insan kalabalığının arasından geçirip ofise doğru götürüyorum.

"Bu sefer hayır dersem beni dinleyecek misin?"

Beni nasıl da sınıyor. "Evet," diye homurdanıyorum, çünkü tabii ki dinleyeceğim. Tanrım, bunu unutmama asla izin vermeyecek, kindar kaltak. Bu konuda kendimi sürekli hırpaladığımı biliyor. Onun yardımına ihtiyacım yok, yine de canı istediğinde bıçağı daha da saplayacağından kuşkum yok.

"Hayır," diye tersliyor ve ben de olduğum yerde durup boynunu tuttuğum elimi gevşetiyorum.

Derin nefes alıyorum. Sakince. "Neden bana zarar vermek istiyorsun?" diye soruyorum. Gayet makul bir soru. Ne zaman kamburu çıksa beni taşaklarımdan tekmeliyor. Her zaman her şeyin acısını benden çıkarabileceğini söylediğimi biliyorum ama bir erkeğin dayanabileceği bir yere kadar. Yine de aynı zamanda, içimdeki sapkın sikik, çizgiyi aşsa bile ona karşılık verme şansı veren tek kişi olmayı seviyor. Şimdi olduğu gibi.

Boynunu büküp bana bakıyor, eli az önce benim elimin olduğu yerde, karnının üzerinde duruyor. "Seni incitmek istemiyorum bebeğim." Gülümsüyor ve ben bundan nefret ediyorum. Gözlerim daralıyor, darbeyi bekliyorum ve bana doğru adım atıyor, bir parmağını dudaklarımdan arasından geçirip dilimin etrafında dolaştırırken yukarı bakıyor. Suratını asıyor, dudaklarını yalıyor ve solmakta olan uyarılmışlığım yeniden canlanıyor. Daha da yaklaşıyor. Dudaklarımı bir yandan diğer yana okşuyor, izliyor, konsantre oluyor. Burada bir düşüşe doğru gittiğimin farkındayım ama yine de kendimi onun kindarlığının erişiminden kurtaracak iradeyi bulamıyorum. "Canını acıtmak istiyorum," diye fısıldıyor, önümü okşuyor ve sıkımı avuçluyor. Homurdanarak yutkunuyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Yani beni mahrum mu bırakacak? Tanrım. Kendimi ona zorlamayacağımı bile bile beni mahrum bırakacak. Bunu daha önce de yaptı tabii. Bu onun silahı, özellikle zalim hissettiği zaman gösterdiği en iyi kartı. Ya da, aslında, çaresiz. Ama daha önce onu kendi yöntemlerimle ikna edebilirken, şimdi edemiyorum. St. Lucia'daki rezilliğimden sonra olmaz. "Senden nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum karanlığında.

Dudaklarını dudaklarıma bastırıp beni nazikçe öpüyor ve ben de doğal olarak kendimi ona bırakıyorum ama ellerim onu tutmaya korkarak cansız bir şekilde yanlarımda sallanmaya devam ediyor. "Eğer bir striptiz kulübünde oturup kızların ağzının suyunu akıtırken beni evde bırakacağını sanıyorsan, bir daha düşünsen iyi olur, Black." Beni bıraktı. "Ve ben

Esther'i ve oğlumu burada bizimle görmek istiyorum."

Homurdanıyorum. Hayatta olmaz. Ama bunu söylemiyorum; işleri daha da kızıştırmak istemiyorum. Rose yanımdan geçip gidiyor, ben de dönüyorum, pantolonum sımsıkı, Beau'nun kulübe geri döndüğünü görüyorum, birkaç adım arkamda da James, hiç görmediğim kadar canı görünüyor.

Beau barda bir tabureye oturur ve Mason'a işaret eder, Rose da Mason'a işaret etmeden ona katılır.

"Lanet olsun." Elimini yüzüme sürüp onlara doğru gidiyorum. Beau'nun yüzüne. Acımasız bir durum ve arkadaşşıma yardım etmek ve açıklama yapmak için içimden alışılmadık bir dürtü geliyor. "Beau, bırak-"

"Yapma Danny," diye uyarıyor, o kadar ölümcül bir ses tonuyla ki dinliyorum. Polis Beau'yu görmek nadirdir. Ama şimdi burada, duruşunda kararlı, oldukça sert görünüyor ve Beth denen kadın için çabucak çok endişeleniyorum.

"Git kabinlerden birine otur," diyorum. "Mason'a biraz getirmesini söyleyeceğim.

... " James'e bakarak duraksıyorum. Beau'nun artık içmesini istiyormuş gibi görünmüyor. Ben de artık onun içmesini istediğimi sanmıyorum.

"Şarap," diyor Beau, bana bakmadan. "Ve biz burada kalacağız." Taburesinde oturmaya devam ediyor ve Rose bunu sorgulamıyor. Bugünlük bu kadar küstah kadın yeter. Mason'a el sallıyorum. "Şuna su ver," diyorum, Rose'u göstererek, o da hemen dönüp bana hançerini saplıyor. Alt dudağımı dışarı itiyorum. "Acıdı mı bebeğim? Senin hakkında bir nesneymişsin gibi konuşmam acıttı mı?" Çok çocukça davranıyorum. Onun suçu. "Ve şuradaki masa için bir şişe viski ve votka, çünkü sürgün edilmişiz gibi görünüyor."

James'e katılıyorum. "Teselli olacaksa, seninle birlikte köpek kulübesindeyim," diyorum, yuvarlak kabin koltuğuna kayıyorum, masanın altına uzanıyorum ve yarı kalkık aletimi itiyorum, davranmasını istiyorum. Masaya iki şişe ve iki bardak geliyor ve Mason'a başımla teşekkür ediyorum. Daha fazla dövmesi olduğuna eminim. Boynunda mı? Herif tepeden tırnağa dövmeli. İkimize de birer içki koyuyorum ve James'inkini masanın diğer tarafına itiyorum, kendiminkini alıp yudumlarırken onun içkiye bakışını izliyorum. "Hey, dostum?"

"Tom Hayley öldü," diyor bardağa, düz ve duygusuz bir şekilde.

Kıpırdamıyorum, içkim havada asılı duruyor. "Ne?"

"O öldü."

Bara doğru bakıyorum ve Rose'un elleriyle ağzını kapattığını, barın karşısında elinde bir şişe kırmızı şarapla son derece sakin ve sessiz duran Beau'ya baktığını görüyorum. Fury'nin yüzü de her şeyi anlatıyor, sanki duyup duymadığını kontrol etmek ister gibi bana bakıyor

Doğru. Ne? Nasıl? Ne zaman? Kim? *Neden?* Düşüncelerimi toparlamaya çalışarak başımı sallıyorum. "O öldü mü?"

"Elimde fazla ayrıntı yok. Frazer Cartwright, Beau'yu aradı."

"Gazeteci mi?"

"Evet, gazeteci."

"Bilen bir adam, değil mi?" Şaka yapıyorum. "Belki de onunla konuşmamız gerekiyordur."

"Anlaştık."

"Ve onaylandı mı?"

"Ajan Burrows doğruladı." James boş gözlerle bana bakıyor. "Olay yerine gidiyordu."

"Lanet olsun. Bütün bunlar şimdi mi oldu?"

"Evet, Beau ve ben"-boynunu sıkıyor, eli bardağına sarılıyor-"bazı farklılıkları çözerken."

"Eğer yanağındaki morluk bir şey ifade ediyorsa, sen boktan bir ütücüsün." James kırmızı lekeye bakarken ben de kadeh kaldırıyorum, sonra viskimden bir yudum daha alıyorum, hepsini içip sağlam bir alkol almak istiyorum ya da buna ihtiyacım var. Ama bunu yapamam. Bunu asla yapamam. Aslında hiç içmemem gerekiyor. Ve yine de . . . Bir yudum daha alıyorum. "Öldü mü?"

"Silah sesi rapor edildi."

Düşünerek başımı sallıyorum. Acımasızca dürüst olursam, Tom Hayley'nin olmadığı bir dünya o kadar da zor olmayacak ve daha da acımasızca dürüst olursam, James ve benim için endişelenecek bir şey daha azalacak, çünkü o adam bize ateş ediyordu. Ama . . . Beau. Bardaki kızlara tekrar bakıyorum, Rose'un Beau'nun sırtını ovduğunu görüyorum, taburesi daha yakın ama Beau kımıldamıyor. "Beth'le çektiğiniz fotoğrafı ona kim gönderdi?" İlk soruna geri dönerek soruyorum.

James bardağıyla oynarken bana bakıyor. "Burrows."

"Ama olay yerine gidiyordu. Buradan mı? Hem neden buraya gelsin ki? Barış yapmak için mi?" Gülüyorum. Bundan şüpheliyim. Ya da ... Kaşlarımı çatıyorum ve James'e bakıyorum. "Ya da kulübümüzde biri var." Geniş alana, asma kata çıkan merdivenlere göz gezdiriyorum. Personel mi? Bir müşteri? Herhangi biri olabilir.

"Sanırım bundan daha basit, ama emin olmak için Nolan'a baktıracağım." Telefonuna gider ve bir mesaja dokunur.

"Akıllıca." Şimdi konumuza dönelim. "Sence bu Beau'yu daha da geriye götürecek mi?" James'in içkisini doldururken sordum. Babasına sırlıslıkla aşık olduğu söylenemezdi. "Annesi, şimdi de bu mu?"

"Hayır," diyor James. "Bence bundan daha kötü olacak." Bardağını yavaşça masanın üzerinde çeviriyor, benim sorgulayan ifademden habersiz.

"O karanlığa tam gaz dönmesinden daha kötü ne olabilir?" diye soruyorum ve James bana bakıyor. Daha o söylemeden cevaptan nefret ediyorum, yüzü o kadar vurdumduymaz ki. Bu gerçekten endişe verici.

"Beni de yanında götürüyor," diye fısıldıyor ve gözlerini bardaki Beau'ya çeviriyor. Kahretsin, evet, bu oldukça korkunç olurdu. Bunu inkar etmek mümkün değil.

James şu anda bile boktan spektrumun üst ucunda, ama en azından intikamın ötesinde bir amacı var. "Bunu nasıl durduracağız?"

"Yapmayı planladığı şeyi yapmasına izin vermek zorundayım." "Ne yapmayı planlıyor?"

"Yeniden polis olmak."

Vurulmuş gibi sandalyemde geriye doğru ateş ettim. "Ne oluyor lan?"

"Gördüm," diyor sessizce, hala camı çeviriyor, sanki kendini sabit tutmak için ona tutunuyormuş gibi. Kendini burada ve şimdi bir öldürme çılgınlığına gitmekten alıkoymak için. "Babasını seviyordu ama ondan nefret ediyordu. Onun hakkındaki düşünceleri bizimkileri yansıtıyordu. Narsist pislik. Ama içindeki yetim suçluluk duyacak ve bu suçluluğu hafifletmenin tek yolu onun onuruna hizmet ederek ilişkilerini sona erdirmek olacaktır."

Annesinin katilini bulamadı, belki babasınınkini bulabilir. "Kahretsin," diye tıslıyorum, içkimden bir yudumdan fazlasını alarak. Yani James her iki durumda da onu kaybedeceğini söylüyor. *Hay sikeyim*. Beau'nun babasıyla ilişkisinin en hafif tabirle gergin olduğunu biliyorum ama bu dünyada yetim kalmayı anlayabilecek biri varsa o da benim. Carlo Black beni Londra'da bir sokakta pis ve aç bir halde bulmadan önce, kendimi sık sık yalnız hissederdim. Annem üvey babamdan korkuyordu ve beni koruyamıyordu.

Savunmasız olmaya ihtiyaç duymak ama bunu yapamamak kadar dayanıklılık geliştiren başka bir şey yoktur. Güçlü olmaya zorlanarak. Esther'i beni terk ettiği için affettim. Bu bana biraz huzur getirdi. Beau bunu yaparsa huzur bulacağını düşünüyor. Asla. Her zaman bunu mahvedecek bir şey vardır. James'le tanıştığında savunmasını indirdi. O savunmasız kaldı, James de öyle. Rose ve benden farklı değil, gerçekten, ama yine de çok farklı. Peki ya şimdi? Şimdi onları bir araya getiren dünya, paylaştıkları karanlık onları ayırıyor. Çünkü Beau onun rozetini alırsa, artık bu ailenin bir parçası olmayacak.

Ne diyeceğime dair hiçbir fikrim yok. "Ne yapacaksın?" James kadar şaşkın hissederek soruyorum. *Öldüğü için Tom Hayley'i sikeyim*.

Gülümsemesi uygunsuz. Düşünceleri onu eğlendiriyor. "O gidiyor

Oliver Burrows'un ya da rozetin yakınında bile değil."

Yanaklarımı üflüyorum. "Peki ya karanlık?"

"Onu ışıktaki tutmak için savaşıyorum." İçkisini geri atıyor ve bardağı masanın ortasına doğru kaydırıyor, tekrar doldurmam için bir talimat. "Kimi öldürmem gerekiyorsa onu öldürecekim. Ne gerekiyorsa yapacağım Danny."

"Evet, yap, ama bana bir şey için söz ver." "Ne?"

"Oraya kendin gitme." Ne karmaşa ama. Sanki uğraşacak yeterince bok yokmuş gibi. Ama yok. Gelmeye devam ediyor, geliyor ve geliyor. "Higham'la konuşmamız gerek," diyorum James'in votkayla sulanmasını sağlayarak. "Belki o bize ölü anne babamızı çıkaran pisliği bulmamızda yardım ederken Tom Hayley'i öldüren pisliği de bulabilir." Kırıkmış alnımı yokluyorum. "İçimden bir ses bunun birçok kişiden biri olabileceğini söylüyor." Çünkü ben ve James'in yanı sıra Miami'de Tom Hayley'nin bir pislik olduğunu düşünen pek çok suçlu, iş adamı ve politikacı olduğundan adım gibi eminim. Ama onu öldürecek kadar mı? Kendi kendime gülüyorum. Tek yapması gereken yanlış kişiye yanlış bir şey söylemek, çünkü kabul edelim ki bize bir sürü yanlış şey söyledi ve eğer Beau'nun babası olmasaydı, o herifin işini bitirirdim. James'in de aynı şeyi hissettiğini biliyorum.

"Size bir şey ikram edebilir miyim?"

Kafamı kaldırdığımda Nolan'ın masada üç parçalı kıyafetiyle şık görüldüğünü görüyorum. James bardağını masanın üzerinde yavaşça döndürürken ve Nolan avucunu kasıklarının üzerine koyarken, "Aletini bir daha kızlardan birine sokarsan, Cindy ya da Barbie'ye ısırttırırım," diyorum.

"Anlaşıldı." Omzunun üzerinden bakıyor ve başımı vücudunun yanından geçirip bakmamı istiyor. Kızlardan birinin bu tarafa baktığını görüyorum. Ya da Nolan'ın tarafına.

"Bu bir sorun olmayacak, değil mi?"

"Hiç de değil." Nolan ceketini içeri çekiyor. "Nerede-"

"Babam yukarıda," diyorum, James'in bir parça gülümsemesine ve Nolan'ın bizden ayrılırken gözlerini devirmesine neden oluyorum.

Uzun bir sessizlik çöktü, ikimizin de söyleyecek sözü kalmamıştı, sadece oturuyor, bir şeyler düşünüyor, içiyorduk. Ayağa kalkıp inatçı karımı eve götürme niyetimi açıklamak üzereydim ki atmosferde belirgin bir değişiklik oldu. Kaşlarımı çatıyorum ve kapıya doğru dönüyorum, Brad'in kapıyı koruyan birimlerini görüyorum, gergedan gibi yapılı iki siyah adam olan Drake ve Des kulübü tarıyor. Kabinden dışarı kayıyorum, onlara nerede olduğumu gösteriyorum, başımı soru sorar gibi eğiyorum. Biri yaklaşıyor, diğeri kapıda kalıyor. Güvende mi? Dışarıda kim var?

Orada mı?

"Ne oldu?" Gözlerimi kapıdan ayırmadan soruyorum. "Biri seni görmek istiyor."

"Kim?"

"Rus bir adam."

Geri çekiliyorum ve belli ki kulak m i s a f i r i olan James hemen yanıma geliyor. "Dışarıda mı?"

"Barış için geldiğini söylemek istiyor."

Yüksek sesle gülüyorum ve bu çok psikotik. Barış mı? Barış da neyin nesi? "Kaç tane?"

"Dört. Hepsi silahsız."

"Sana böyle mi söylediler?"

"Onları okşadım."

Kaşlarımı kaldırdım, etkilendim. "Çaylarına şeker isteyip istemediklerini sordun mu?"

Kararsız görünerek gözlerini aramızda gezdiriyor. "Seninle taşak geçiyor," diyor James iç geçirerek.

"Seninle taşak geçiyorum," diye onaylayarak koca omuzlarının düşmesini sağladım. Ve kendime biraz zaman kazandırmaya çalışıyorum. James'e bakıyorum. "Dışarı çıkıp o arsız herifleri vuracak mıyım?" O düşünceli bir şekilde kapıya bakarken soruyorum. Bu beni düşünmeye sevk ediyor ve düşüncelerimden nefret ediyorum. *Oh lanet olsun.* "Merak ediyorsun, değil mi?"

"Onunla bağlantılı herkesi sorgulamadan önce öldürürsek onu asla bulamayız."

"Sikeyim . . beni," diye homurdanarak Drake'in yanından geçip ofise doğru ilerliyorum. "Herkes senin insanlara işkence etmekten hoşlandığını düşünür. Sana hiç merakın öldürdüğü öğretilmedi mi-"

"Suç lordu mu?"

"Siktir git," diye çıkışıyorum, ofise girip kitaplığa doğru ilerliyorum, tam o sırada Brad Nolan'la birlikte çıkıyor.

"Neler oluyor?"

"Ruslar dışarıda. Görünüşe göre konuşmak istiyorlar." Merdivenleri koşarak çıktım ve köşedeki kilitli dolaba yöneldim.

"Neler oluyor?" Otto kanepeden soruyor, dizüstü bilgisayarını kucağında, telefonu kulağında.

Bir makineli tüfek ve bir mermi kemeri alıp geri dönerken takıyorum, Otto şimdi peşimde. "Gitmem gerek, Boo. Seni sonra ararım."

Boo? Şimdi silahlı olarak dönüyorum ve Otto geri çekiliyor, elleri havada, telefonu havada.

Bana dönük.

Annemin adı ekranda. "Sakin ol

Danny," diyor.

Brad, "Sakin ol Danny," diye papağan gibi tekrarlıyor, yalvarışları ters etki yapıyor, kanım kaynamaya başlıyor. Zor, duygusuz bir eş, arsız Ruslar, kayıp ölü ebeveynler ve şimdi de bu herif annemi yatağa atmaya mı çalışıyor? Bir adım öne çıkıyorum. "Annemden uzak dur."

Sinirli görünmeye cüret ediyor.

"Peki kafanı nasıl vurdun?"

Otto kaşlarını çatıyor ve beyzbol şapkasına uzanıyor. "Nasıl-"

"Boş ver, umurumda değil." Makineli tüfeğimi ona doğrulttum. "Ondan uzak dur." Onu bu uyarıyla baş başa bırakıyorum ve Brad'e bir pompalı tüfek fırlatıp aceleyle aşağı iniyorum. "Ve daha fazla silah al," diye bağırarak tekrar kulübe giriyorum ve James'in hâlâ Drake'le birlikte olduğunu görüyorum.

Bardaki kızların yanından geçiyorum. "Danny, neler oluyor?" Rose sesleniyor. "Danny!"

"O tabureden kalk Rose, yemin ederim ki ..." Durup ona öfkeli gözlerimi gösteriyorum ve o da şu anın beni zorlaması gereken zamanlardan biri olmadığını bilerek soluyor. Tanrı'ya şükür. Kemerini omzuma atıp silahımı dolduruyorum, Brit'in tam otomatik bir AR15 ile kulüpte ilerlediğini fark edenlerin dikkatini çekmeden.

Des'in tek başına girişi koruduğu sokağa varıyorum, silahsız Ruslardan sayıca üstün bir Heckler.

Hiçbirini tanımıyorum.

Volodya değil. Sandy değil. Yani . . .

"Öküz," diyorum, öndeki kötü giyimli gri takım elbiseli adama bakarak.

"İngiliz," diye mırıldandı, gülümseyerek. "Bütün misafirlerini böyle mi karşılıyorsun?" "Öldürmek istediklerimi, evet." Gülümsüyorum ve silahımı kaldırıyorum.

ve Marlborolarımı çıkarıyorum. Bir tanesini dişlerimle kavıyorum, kaydırıyorum ve gözlerimi ondan ayırmadan yakıyorum. "Silah ticareti yapıyorsun ama yine de buraya silahsız geliyorsun," diyorum.

"Siyah arkadaşınıza da söyledim, barış için geldim."

"Benim dünyamda barış yok, asla da olmayacak, o halde benden kesin ölüm dışında ne istiyorsun?"

"Ben adil bir adamım, Siyah. Burada iş yapmak ve barış içinde yaşamak istiyorum."

güzel ülkeniz. Miami'ye dönmeniz benim dengemi bozdu."

"Belki biraz yoga bunu düzeltir." Suratımı asıyorum, duman çıkarıyorum, diğer adamların da bana katıldığını duyuyorum, hepsi artık silahlı.

"Meksikalılara tedarik sağlıyorsun," diyor.

"Doğru. İşimiz bitti mi?"

"Beni küçümsüyorsun. Resmen silahları bedavaya veriyorsun. Her neredeyse oraya geri dön."

"Gördüğünüz gibi Bay Öküz, bunu çok isterdim ama herifin biri babamı yattığı yerden çıkarmış. Bu konuda bir şey biliyor musun?" Silahı biraz daha kaldırdım.

Ellerini teslimiyetle kaldırıp bir adım geri çekiliyor. "Sanırım sana yardım edebilirim."

"Babam hakkında bilginiz var mı?"

"Evet."

Başımı sallıyorum, silahımı indiriyorum, sigaramı çekiyorum ve nikotini derin derin içime çekiyorum. "Neden ofisime gelmiyorsunuz?" Silahımla işaret ederek ve gülümseyerek kenara çekilerek soruyorum.

Kesinlikle olması gerektiği gibi temkinli görünüyor, gözlerini bana, James'e ve Otto'ya diyor, sonra adamlarına takip etmelerini işaret ediyor. Dolaşırken kızlara bakıyorum, her ikisinin de rahatsız edici bir şekilde rahat göründüğünü görüyorum. Sanki bu normalmiş gibi. Günlük hayat.

DJ standının önünden geçerken DJ'e bakıyorum ve o anki parçayı başımla onaylıyorum. Adamski *Killer*. "Sana bir içki getireyim mi?" diye soruyorum. "Votka mı? Siz Ruslar bunu seviyorsunuz, değil mi? Yoksa Polonyalılar mı?" James'e dönüp bakıyorum, dehşet içinde başını sallıyor, kızgın ama bu tarzı benimsemezsem Hiatus'u batırabilirim.

"Romu tercih ederim," diye homurdanıyor, onu ofise alırken. Adamlarının üçü de geçiyor, hepsi sessiz, hiçbiri henüz tek kelime mırıldanmadı. İngilizce konuşamıyorlar.

Sonra adamlarım beni takip ediyor, içeri girerken bana sorgulayan bakışlar atıyorlar ve ben de dönüp kapıyı kapatıyorum. Tahta çerçeveye buluşmadan hemen önce DJ'i görüyorum, eli ses kadrınının üzerinde. Kapıyı kapatıp odaya dönüyorum. "Sanırım babamı kim çıkardıysa cesedi uzağa sürüklemek istemez," diye düşünüyorum, neredeyse düşünceli bir şekilde, sigaramı kaldırıp tıslayan, yanan, parlayan çubuğa bakıyorum. "Sanırım doğu bölgesine bakmalıyız, çünkü katedral orada ve babam da orada gömülü." Öküz'e bakıyorum. "Ya da gömüldüğü yere."

"Doğru."

Başımı sallıyorum, nefes alıyorum, derin nefes veriyorum. Görüş alanımın kenarında James, Otto, Brad ve Nolan'ın kenara çekildiğini görüyorum ve kulüpteki müziğin sesinin yükseldiğini duyuyorum. Sigaramı tekrar dudaklarımın arasına alıyorum. Onun saçmalıklarıyla işim bitti, habersizce buraya gelip bana ne yapıp ne yapamayacağımı, nerede olup nerede olamayacağımı söyleyebileceğini ve daha da kötüsü babamın nerede olduğu bilgisiyle beni baştan çıkarabileceğini düşündüğü için öfkeliyim.

İfademle ne bir uyarı ne de bir ipucu veriyorum.

Dönüp ateş açıyorum, kurşunları dördüne de dağıtıyorum. Kollarını kaldırıp sallıyorlar, sanki breakdans yapıyorlar ve ben kemerim boşalana ve silahım tıkırdayana kadar durmuyorum. Sigaramı çekip uzun ve mutlu bir nefes veriyorum. Buna ihtiyacım vardı. Ağda bir örümcek daha eksildi. Ya da lanet hayvanat bahçesindeki lanet bir hayvan. Her neyse işte. Ama lanet olsun. . . "Ne karmaşa ama."

"Ve hâlâ," diyor James, katliama bakarak. "Nolan'ın burada yaşadığı zamanlardaki kadar dağınık değil."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. "Ciddi misin?"

"Dostum, bokun üzerinde büyüyen bir bok vardı."

Brad, "Gerçek hikâye," diye iç geçirerek adamın omzuna bir tokat atar.

Nolan tavana avuç içlerini gösterir. "Bunu açıklığa kavuşturmalı mıyım?"

"Yapmalısın," diye homurdanarak silahı bıraktım. "Ve şimdi karımı eve götürüyorum." Kapıyı açıyorum. "Bana onu becerecek miyim yoksa öldürecek miyim diye sorma, çünkü henüz kararımı vermedim."

"Tanrım," diye nefes aldığını duyuyorum Brad'in. "Sanırım ikinci seçeneği seçerse diye ben de gidiyorum." Yüzünü Nolan'a dönüp onu işaret ediyor. "Lanet olsun."

Ofisin dışında durup bir nefes daha çekiyorum ve Rose'u barda, hâlâ bu tarafa dönmüş, beklerken buluyorum. Sigaramı kapıya doğru tutuyorum, o da hemen kalkıp Beau'nun yanağından öpüyor ve kulüpten dışarı çıkıyor. Brad beni geçip ona eşlik ediyor ve ben de Beau'ya doğru ilerliyorum. "Gördüğüm kadarıyla," diyorum ve bana bakmasını istiyorum. "İki seçeneğin var."

"Peki bunlar ne, Danny?"

"Yaşamak ya da ölmek," diye cevap veriyorum kaşlarımı kaldırarak. "Hangisini seçmeni istediğimi biliyorum."

"Geri çekilmezsem beni öldüreceğini mi söylüyorsun?"

"Hayır Beau, eğer geri çekilmezsen seni öldüreceğimi söylüyorum. Ve James'i de öldüreceksin, çünkü o ve ben yaşamak söz konusu olduğunda aynı ahlakı paylaşıyoruz." Başını soru sorar gibi eğiyor. "Bunu kalplerimiz olmadan yapamayız."

siyah, hasarlı ve boktan bir haldeler." İç organlarımızdan bahsetmediğimi biliyor. "Biraz uyu," diye emrediyorum. "Bok gibi görünüyorsun." Bitkin. Bitkin. Kızgın.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor ben uzaklaşırken.

"Arkadaşlar bunun içindir," diye karşılık veriyorum. "Ve bilgin olsun diye söylüyorum, baban için üzgünüm."

Rose'u kapının yanında buluyorum ve beni yakaladığı anda fırlıyor. "Ne oldu?" diye soruyor, beni bir aşağı bir yukarı tarayıp hasar izi arıyor.

"*Şimdi* de benimle mi konuşuyorsun?" Dirseğinden tutup onu arabaya götürüyorum, Brad Tank'in yokluğunu fark ederek öne geçerken onu arkaya bindiriyorum.

"Seninle konuşmuyorum. Sadece ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Ne oldu?" Bugün olan şey, işlerin daha kötü *ya da* daha kişisel olamayacağını *asla* düşünmemem gerektiğini öğrenmem oldu. Ne lanet bir gündü.

GÜL

Eve vardığımızda doğruca ofisine gitti. Tek başına. Bir saat sonra odamıza geldi, sessizce soyundu ve tek başına duş aldı ve bana onu yatakta reddetme fırsatı vermedi, belli ki bitkin bir halde dakikalar içinde dönüp uyudu. Ben mi? Dayanılmaz bir uykusuzluk içinde uyanık yatıyor, Danny'nin göğsünü kaplayan bandajlara bakıyor, zihnimin kapanması ve dinlenmesi için yalvarıyordum. Ama zihnimin buna hiç niyeti yoktu. Mide ekşimesi ya da mide bulantısı ile varlığını bana hissettirmeye kararlı görünen bebek de öyle. Bu bir anlamda güven vericiydi ama rahatlamayla birlikte endişe ve suçluluk duygusu da geldi. Huzursuzluğum onu etkiliyor mu? Umursamazlığım mı?

Gün ağarır ağarmaz Danny'yi yatağında bırakıyorum, bornozumu giyiyorum ve mutfığa iniyorum, içeri girdiğim anda çok boş hissediyorum. Etrafta dolaşan, yemek pişiren, çay yapan Esther yok.

Çay. Bir fincan İngiliz çayına ihtiyacım var.

Kendime bir tane yapıyorum ve adadaki tabureye oturup ilk yudumumu alıyorum. Burnum kırışıyor. İçilebilir ama kesinlikle Esther'in liginde değil. Onu özliyorum. Sadece çayını değil, benimle konuşma yeteneğini de. *Herkesle*. Şu anda bana ne söylerdi? Yüzümü tokatlamakla tehdit etmek dışında, bana kiminle evli olduğumu ve neden onunla evli olduğumu hatırlatırdı. İngiliz'le birlikte olmanın getirdiği şiddet ve sınavlara daldığımda unutmak, sonsuzluğu ve mutluluğu gözden kaçırmak çok kolay.

Bir saatten fazla bir süre boyunca kendi kendimle tartıştım, sık sık karnıma baktım ve yine aynı sonuca vardım.

Burada olmamalıydım.

Onu her gün kızdırmaktan başka bir işe yaramıyorum. Duygularımı kontrol etmekten acizim, şimdi daha da acizim, ama her şeyden çok, tüm güvenliğimiz için gitmeliyim. Danny odaklanabilir, ben Daniel'la birlikte olabilirim, bebek ve ben de tehlikeden uzak oluruz. Ya da daha çok Danny'nin yolundan. İkimiz de yanlış yaparak doğru yapamayız, bu yüzden en iyisi bu.

Kendi kendime başımı sallıyorum ve mermer basamaklardan inen zarif ayak seslerini duyduğumda tabureme dönüyorum. Esther hâlâ St. Lucia'da olduğuna göre, bu sadece bir kişi olabilir.

Kalkıp kapıya gidiyorum, Beau'yu aşağıya yaklaşıırken görüyorum, hafif, tonda vücudu spor kıyafetleriyle süslenmiş, elleri saçlarında bağlı. Benim kadar uyumuş gibi görünüyor, gözlerinin etrafında koyu halkalar var. Ben uyumuyorum.

James'le nasıl olduklarını sormam gerek. Saat altıda kalkıp spor salonuna gitmesi bana bunu söylüyor. Bu trajedi onları kesinlikle bir araya getirmedi ve dün gece Beau'yu dinledikten ve cep telefonunu bir şahin gibi izlediğini, eski nişanlısından bir telefon beklediğini gördükten sonra - Tanrı yardımcımız olsun - bunun da pek olası olmadığını biliyorum. Oraya gidip tüm detayları öğrenmek istiyor. Ne olduğunu, koşulları, faili bulmak istiyor. Bir zamanlar olduğu gibi bir polis olmak istiyor ve bu da malikaneye isabet eden bir füze kadar kötü sonuçlanacak.

Şiddetli bir ateş görüyorum. Isı. Hasar.

Bu düşüncelerden sıyrılarak irkiliyorum. Ya da deniyorum.

Beau merdivenlerin dibine vurup yukarı bakıyor ve beni mutfağın yanında buluyor. "İyi misin?" Aptalca bir soru olduğunu biliyorum ama başka ne diyebilirim ki? Bir gün içinde, öldürülen annesinin kalıntıları çalındı ve babası vurularak öldürüldü.

"Lawrence'la konuştun mu?" "Hayır, kendimi buna hazırlıyorum."

"Ollie'den haber aldın mı?"

Arkasına uzanıyor ve spor pantolonunun arkasından cep telefonunu çıkarıp ekrana bakıyor. Bunu hayır olarak kabul ediyorum. "Antrenmana gidiyorum."

"Çay ister misin?"

O salları onu Kafa, Yutma, Yani tabii ki tutma geri Duygularını. "Adet dönemim geldi."

Aman Tanrım. "Beau-"

Elini kaldırdı. "Lütfen Rose, bana sempati gösterme." "Ben senin arkadaşınım. Benden ne yapmamı bekliyorsun?"

"Hiçbir şey beklemiyorum ama umarım yapamayacağımı söylediğimde beni duyarsınız. Yapamam." Benden uzaklaşıyor, hüznü onu bir perde gibi sarıyor ve bunun için sayısız neden var.

Tanrım, bu kadına merhamet et ve onu rahat bırak.

"Beau," diye bağırdım, sesim aceleci çıkıyordu ve dönüş yolunda onu yarı yolda durdurdum. "St. Lucia'ya geri dönüyorum." Bu onun şaşkınlıkla göz kırpmasına neden oldu. "Bence en iyisi bu." Elim karnıma düşüyor, onun gözleri de öyle. Bu onun için kalbimin ilk kırılışı değil ve son da olmayacak. "Danny ve ben sürekli birbirimizin boğazına sarılıyoruz, iyi olma baskısı çok fazla ve benim durumumda-" Kendi aptalca sözlerimden irkiliyorum. "Yani-"

"Anlıyorum." Yanıma geldi ve bana sarıldı ama yine de, onun içten kucaklamasına rağmen yaralandım. Gitmemem için bana yalvaracağını umuyordum, çünkü ben

Gideceğini açıklarsa gideceğimden eminim. Onsuz yapamazdım. Kollarında sönüyorum, gözlerim yanıyor. Kaybına çok odaklanmıştı. Ya da yeni bulduğu görevine. Tanrım, annesinin katilini bulmaya çalışmak onu neredeyse mahvediyordu. Eğer bunu yaparsa, diğer taraftan çıkamayabilir. Ve regl döneminin başlaması dikkatini dağıtmak için onu daha da kararlı hale getirecek. "Benimle gel," diye bağırdım, paniklediğimi hissederek. Onu tuttuğu yerden itip kollarının üst kısmını tutuyorum ve o da ağır bir alınlı bana bakıyor.

"Sen ve ben, St. Lucia'ya dönüyoruz. Sen ve James'in de mücadele ettiğinizi biliyorum."

"Eski sevgilim bana onun başka bir kadının üzerinde çekilmiş fotoğrafını gönderdiğinden beri mi?"

Tamam, iyi görünmüyordu, bunu kabul ediyorum ama ... "Ollie'nin neden orada olduğunu merak etmedin mi?" Başka tarafa bakıyor, bana merak ettiğini söylüyor. Ama bu mantığı görmezden gelmeyi seçiyor. "Ve şu Beth denen kadın. James'in Hiatus'ta olacağını nereden biliyordu, çünkü bir içki içmek için striptiz kulübüne gidecek türden bir kadına benzemediğine adım gibi eminim."

Kendisine bu soruları sormayacaktır çünkü eski sevgilisinin ilişkisini nasıl mahvedebileceğinden çok ona nasıl yardım edebileceğini düşünmekle meşguldür.

Beau tekrar telefonunun ekranına bakar. "Şu anda bunu düzeltecek ne bant genişliğim, ne kapasitem ne de enerjim var Rose."

"Babanın katilini bulmaya çok odaklandığın için mi?" Sessizce soruyorum. "Ama ya vurulmadıysa? Ya ... ya bir açıklaması varsa? Kalp krizi mi? Felç? Ya bulunacak bir katil yoksa?"

Yumuşakça gülümsüyor ve kolumu okşuyor. "Spor salonunda olacağım," diyor ve uzaklaşırken telefonunu kulağına götürüyor. Eski sevgilisini arıyor. Dün gecedен beri bunu kaç kez yaptı? Ve o neden cevap vermiyor? Pislik herif. Dua etsin de kendini benimle yalnız bir odada bulmasın. Karnıma bakıyorum. Gözlerimi deviriyorum.

Mutfığa geri dönüyorum ve orada birini görünce yerimden sıçıyorum. James. Kendine kahve yapıyor, üstsüz, makineyle uğraşıyor. Kaşlarımı çattım. Ben görmeden buraya nasıl girmişti? "Günaydın," diyorum tabureye giderken korkmuş sırtına.

"Günaydın," diye cevap veriyor bana bakmadan. "Seni Beau ile konuşurken gördüm ve alternatif bir rota izledim." Belli ki aklımdan geçenleri okumuş. Bahçeye açılan Fransız kapılarına bakıyorum. Aralık duruyorlardı. Kilitli de olabilirlerdi ama bu Enigma için sorun olmazdı ve belli ki olmamış. "Kahve?" diye soruyor, makine bir tane çıkarırken dikkatini bana veriyor.

"Hayır, teşekkürler." Bardağımı kaldırıyorum. "Çay."

Başını sallayıp fincanını alarak adada bana katılıyor ve ben kendimi arkama yaslanıp geri çekilirken buluyorum. Kahretsin, beynimi kurcalayacak. "Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor, başıyla tezgahın altına gizlenmiş karnımı işaret ederek.

"Şişman."

İçinden gülüyor ve kafeinini bir dikişte içiyor. "Seninle ilgili büyük olan tek şey Rose, inatçılığın."

Danny'yi gereksiz yere üzdüğüm için bana ders verecekse, ben yokum. Başkasının yardımı olmadan da kendime yeterince ders veriyorum. "Kavgadan yoruldu mu?"

Boş fincanı yere bırakırken ona bakıyor, sonra bana doğru bakıyor. "Sen mi?"

Nefes veriyorum, bıkkın bir şekilde. "Bu nasıl sürekli benim üzerime dönüyor?" Sanırım Beau hakkında beynimi kurcalamasını tercih ederim. Öne doğru eğildim. "Saygısızlık etmek istemem ama konu ilişki meselelerine geldiğinde, sen ve Beau kesinlikle öndesiniz." Ve merak ediyorum... Regl döneminin başladığını biliyor mu? Rahatlayacak mı? Hayal kırıklığına mı uğrayacak?

James tekrar fincanına bakıyor ve içimden bir ses daha fazla kafein almayı düşündüğünü söylüyor. Ya da belki biraz votka. "Ne yapmalıyım Rose?" diye soruyor sessizce, fincanını çevirerek. Kalbim tam ortadan ikiye ayrılıyor ve aniden kendi sorunlarım artık o kadar da ağır gelmiyor. Danny hiçbir yere gitmediğimi biliyor olmalı. Belki St. Lucia'ya ama onu asla terk etmeyeceğim. O bundan emin, ben de eminim. Ama James? Şu anda pek de kendinden emin görünmüyor. "Birkaç gün önce bebek sahibi olmaya çalışmam için bana yalvarıyordu," diye mırıldanıyor. "Bugün beni görmüyor bile."

"Babası yeni öldü."

Yüzünü buruşturuyor, çenesi geriliyor. "Ondan hoşlanmıyordu bile."

"Hiçbirimiz onu sevmedik." Elini tutup kendime doğru çekiyorum ve dirseklerimi tezgâha dayayıp eğiliyorum. "Ama o onun babasıydı James ve biz ne düşünürsek düşünelim, o kendini suçlu hissedecek. Belki de ölmeden önce bunu telafi etmesi gerekiyormuş gibi."

İç çekiyor, uzun ve ağır. "Bunu biliyorum."

"Onunla dün gece tanışmış olmayı dileyecek."

James gözlerini kocaman açarak geri çekilir.

"Ne?"

"Hiatus'a gitmeden önce. Tom onu aradı ve bir otelde olduğunu söyledi."

bir toplantı için şehir merkezinde. Beau'nun akşam yemeğinde kendisine katılmasını istedi." James kaşlarını çatarak başka tarafa bakar, yüz ifadesi kaş çatmakla çatılmak arasındadır.

"Eğer gitmiş olsaydı, bunlar yaşanmayabilirdi," diyorum. "O da böyle düşünüyor olacak."

Gözlerini bana çeviriyor. Oradaki karanlığı, her gün savaştığı şeytanları görüyorum. "Onu hak etmedi."

"O da seni başka bir kadınla görmeyi hak etmiyordu," diyorum dudaklarımı büzerek. "Bunun ne halt olduğunu bana söyleyecek misin?"

"O benim geçmişimden." James birleşen elimizi kırarak uzaklaşıyor ve savunmacı bir tavır takınıyor. "Beau'nun sana nasıl tanıştığımızı anlattığına eminim."

"Tabii ki öyle." Hem Danny hem de James, Beau ve benim birbirimiz hakkında bilmediğimiz pek bir şey olmadığını biliyorlar. "Ama Hiatus'ta ne işi vardı? Bunun eski sevgilisiyle bir ilgisi var mı?" diye sordum. Beau itiraf etmezse, en azından James bunu onaylar.

Bıkkın, ki bu bir yanaktır, James yüksek sesle nefes vererek ayağa kalkar. "Otto Beth'in telefon kayıtlarına ulaşmış. Burrows'la iletişim halinde."

Şüphelendiğim halde ağzım açık kaldı.

James sıfır mizahla gülüyor. "Görünüşe göre onu bana karşı kıskırtmak için her şeyi yapacak."

"Vazgeçtiğini sanmıştım."

"Umuyordum," diyor. "Çünkü cidden onu öldürmek istemiyorum."

Tanrım, ne karmaşa. "Beau'ya söylemeyecek misin?"

"Fark ettin mi bilmiyorum ama şu anda benimle konuşmuyor Rose," diyor ve elindeki bardağı musluğun altında doldurup kenara koyuyor.

Bana bakarken gözlerimi ona dikiyorum. "Danny'ye söyledin mi?" diye soruyorum. "Evet, çünkü benimle konuşuyor."

"Beni deneme James. Katil bir pislik her kadının başa çıkması için yeterlidir."

Bana doğru geliyor ve eğilip yanağımdan öpüyor. "Dün Beau'yu dışarı çıkardığın için teşekkür ederim."

"Ne olursa olsun."

"Onunla arkadaş ol."

"Yoksa?"

"Beni deneme," diye homurdanarak uzaklaşıyor. "İtaatsiz bir kadın her erkeğin başa çıkması için yeterlidir."

"Nereye gidiyorsun?" Arkasından

sesleniyorum. "Spor salonuna *değil*."

"Tanrıya şükür," diye mırıldanarak tabureye geri çöküyorum. Ve bir saat daha oturup Danny ile yapmam gereken konuşmayı ve ona nasıl yaklaşacağımı zihnimde planlıyorum. Saat yedide, saçları ıslak, uzun, sert vücudu gri bir takım elbiseyle sarılmış halde mutfığa girdiğinde hala bunu çözemedim. Kalbim sıkışıyor.

İş.

Dün gece yeterince işle uğraşmadı mı?

Sessizce yanımdan geçip kahve makinesinin musluğunun altına bir fincan yerleştiriyor, kahve dökülürken -ya da damlarken- sırtını bana dönüyor, ellerini tezgahın kenarına dayamış, parmaklarıyla tempo tutuyor. Sonunda kahvesini dağıtmayı bitirdiğinde, fincanın küçük kulpunu tutuyor ve dönüyor, kıcını mermere dayıyor ve yudumlarken içeceğine bakıyor, lanet şey makineden damladığı kadar yavaş.

Kimin önce kırılacağına dair bu çocukça oyun için çok yorgunum. Aferin ona, iyi bir uyku çekmiş ve her şeye hazır. Ben hazır değilim. "St. Lucia'ya geri dönüyorum," diyorum, sesim güçlü.

Sinir bozucu yudumlamasını durduruyor, fincanı dudaklarında tutuyor, birkaç dakika düşünüyor gibi görünüyor, sonra yavaşça yere bırakıyor ve Fransız kapılarından birine yöneliyor, giderken sigarasını çıkarıyor.

Ve öylece gidiyor mu? "St. Lucia'ya döneceğimi söyledim!" Arkasından bağırdım.

Avlunun eşiğinde duruyor, sigarasını yakıyor ve sakince nefes veriyor. Sonra bana bakıyor ve mavi gözlerinde onu görüyorum. Yüzeyin altında yatan canavarı. Kendini göstermeye hazır bekleyen şeytanı. "St. Lucia'ya geri dönmüyorsun bebeğim," diyor sakince, yüzü donuk, sesi düzgün. Sonra gidiyor ve ben bakışlarımı tezgâha indiriyorum, içimi bir belirsizlik kaplıyor. Tahmin edilemez Danny. Değişken Danny. İşaretleri bilmediğiniz sürece dışarıdan sakın görünen adam. Ben işaretleri biliyorum. Yara izi parlıyordu.

"Ben gidiyorum," diyorum kendi kendime, kapıya bakıyorum, parmaklarımı oynatıyorum, kendimi yalnız hissediyorum. Yalnız ve emin değilim. Herkes çok uzakta ve Daniel'a duyduğum özlem şu anda katlanarak artıyor. Aynı ülkedeyken sürekli onunla birlikte değildim ama içimdeki anne, şu anda sosyal hayatı annesinden daha önemli olsa bile, bana gerçekten ihtiyacı olan birinin yanında olmam gerektiğini hissediyor.

Cep telefonumu açıp onu arıyorum ve cevap vermeyince kalbim daha da sıkışıyor, ancak mantıklı tarafım bana bunun üzerinden çok zaman geçmediğini hatırlatıyor

Yedi ve on üç yaşındaki hiçbir çocuk gerekmedikçe bu saatte ayakta olamaz. İçimi çekiyorum ve Esther'e bir mesaj yazmaya başlıyorum ama Danny kapıda beliriyor.

Ve öfkeli görünüyor. Belli ki öfkesini kontrol altına almak için gereken enerji tükenmiş. "Beau'nun arabası neden evin yanındaki çalılar arasına sıkışmış?"

Oh.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. "Ben nereden bileyim?"

Otto, kaşları havada Danny'nin yanında beliriyor ve ben de ona kaşlarımı çatıyorum. *İspiyoncu.* Umarım kafası çarpıyordur. "Güzel şapka," diye homurdanıyorum, kaşları iniyor, gözleri kısılıyor.

"Rose," diyor Danny, sesi de yüzüyle birlikte gergin. "Cevap ver bana."

"Beau beni derse götürdü."

Otto, kocamın gazabıyla tek başıma yüzleşmem için beni yalnız bırakmadan önce, "Gördüğüm kadarıyla her şey yolunda gitmiş," diye mırıldandı.

"Sana araba kullanmayı öğreteceğimi söylemiştim." Danny sigarasını yakındaki bir saksıya atıyor ve mutfığa giriyor. "Neden bir kez olsun beni dinlemiyorsun?"

"Ailenin ihtiyaçlarını karşılayamayacak kadar öldürmekle meşguldün," diye çıkıştım. "Ve açık olmak gerekirse, St. Lucia'ya geri dönüyorum."

Gülüyor. Şeytani bir kahkaha. Sadece öldürmek üzere olduğu adamlar için ayrılmış bir kahkaha. Sonra kahkahası aniden kesiliyor ve öfkeyle terleyerek yaklaşıyor. Ben ben olduğum ve o da kocam olduğu için taburemden kalkıp ona doğru yaklaşıyorum. Alnını sertçe alnıma bastırıyor, ben de biraz direnç gösteriyorum, geri itiyorum ama geri adım atmıyorum. "Hayır," diye tısladı.

"Evet," diye karşılık veriyorum. Bunun en iyisi olduğunu göremiyor mu? En azından bu bok fırtınası geçene kadar.

"Önce ben öleceğim."

Telefonum çalıyor ve Danny geri çekilip nerede olduğunu arıyor. Elimde buluyor ve kapıp ekrana bakıyor. Burun delikleri şişiyor, çenesi deli gibi titriyor ve telefonu bana doğru çeviriyor. Lennox Benson'ın ismi bana doğru parlıyor. *Hay aksi.*

"Senin numaranı nereden biliyor?"

O gerçek mi? Elinden çekip alıyorum. "Oğlumuz çoğu zaman onunla kalıyor Danny ve dediğim gibi, sen dünyayı öldürmekle o kadar meşgulsün ki karın ve çocuğunla ilgilenecek vaktin yok." Onu kenara itiyorum ve o da kolaylıkla gidiyor, hala bir canavar gibi kabarıyor, dikkatinizi çekerim. Sadece *Danny'nin canı cehenneme* diye değil, saat erken olduğu için de cevap veriyorum.

Lennox arıyor. "Merhaba," diye cevap veriyorum, bir aşağı bir yukarı volta atarak. "Endişelenmeye başlamadan önce, endişelenme," diyor hızla ve ben nefes veriyorum.

"Daniel'in cep telefonunun çaldığını duydum ve bayılmış, ben de her şeyin yolunda olduğunu bildirmek için seni arayayım dedim."

Avuç içim alnımla buluşuyor. "Teşekkür ederim. Bu sabah nedense onu daha çok özleyerek uyandım." Danny'nin arkamda seğirdiğini hissediyorum, muhtemelen bu aramayı engellemek için tüm kaslarını kilitliyor. "Sen nasılsın?" Ve işte ölüm fermanımı imzaladım.

"Evet, güzel," diye yanıtlıyor Lennox. "Sahilde biraz koşacağım, sonra çocukları uyandıracam. Belki daha sonra biraz sörf yaparım. Bugün rüzgar iyi."

"Kulağa harika geliyor," diye nefes alıyorum ve sonra irkiliyorum, gergin bir şekilde arkama bakıyorum. Tanrım, patlayacak. *Akıllı ol Rose*. Sonra aklıma bir şey geliyor.

Seğiren kocama sırtımı dönüyorum. Bu yüzden mi St. Lucia'ya dönmeme izin vermiyor? Kışkandığı için mi? Paranoyak mı? "İyi günler dilerim. Aradığınız için de teşekkürler," diyorum, artık konuşmayı bitirmek istiyordum. "Sorun olmazsa daha sonra tekrar ararım?"

"Elbette."

"Teşekkür ederim." Telefonu kapattım. Tamam, kocamla bir ruh hali içindeyken aptalca, acınası bir aptallıkla onu bilerek dürtmüş olabilirim, ama gerçekten ihanet edebileceğimi düşünüyor mu? Hem de hamileyken? Önümde yanıp sönen uyarı işaretlerine karşı bağışıklık kazanmış bir şekilde etrafımda dönüyorum. "Beni oğlumdan ve güvenliğimden uzak tuttuğunu düşünüyorsan, çünkü sen" -cep telefonumu ona doğrultuyorum- "paranoyak bir pisliksin, tekrar düşün, Siyah."

"Sana nasıl baktığını gördüm."

"Ve dün gece o kadının sana nasıl baktığını gördüm!"

Tezgâhtan bir fincan alıp mutfığa fırlatıyor ve fincan duvara çarpıp porselen parçalarını etrafa saçıyor. Çarpışmanın yankısı ve Danny'nin feryadı birleşip odanın içinde yankılanınca irkiliyorum ve şok içinde ona bakıyorum, gözlerim kocaman. Geri adım atmıyor. "Beni terk etmiyorsun!"

Onu terk ediyor. O böyle görüyor. Uzak durmamı talep etmekten yakın durmamı talep etmeye ne zaman geçti bilmiyorum ama buradayız ve bu onun zihin yapısına dair bir fikir veriyor. Güvensiz. Belirsiz. Daha da deli. *Daha ölümcül*.

"Kendine çeki düzen ver Danny," diye tıslıyorum, duygularımın kabardığını hissederek

Bana karşı. Ama bunu görmesine izin vermeyeceğim. Hayır. Öfke ve sıkıntı arasındaki bu çekim çok ağır basıyor. Onu sakinleşmesi için bırakıyorum ve amaçsızca yürüyorum, giderken gözlerimi fırçalıyorum.

"Rose?" Goldie merdivenlerden inerken beni lobide yürürken gördü.

"Ben iyiyim," diye bağıyorum, ileride ofisten çıkan Brad'i görüyorum, geriniyor. Beni fark ettiğinde kolları başının üzerinde havada donup kalıyor. "Ben iyiyim," diyorum, onu geçip ofise giriyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum, sessiz bir odaya ihtiyacım var. Tek başıma. Evden ve içindeki insanlardan uzakta.

Kapıya yaslanıyorum ve birkaç kez nefes alıp vererek kendimi sakinleştiriyorum, Doktor'un sözlerine dikkat ediyorum. Rahatla. Yüce Tanrım. Burada asla böyle bir şey olmayacak. Bu bebek bu çılgınlıktan daha fazlasını hak ediyor. Bizim gibi ebeveynlerden daha fazlasını hak ediyor.

Dudağım titriyor. Güzel zamanları unutmak ne kadar kolay. Tutkuyu. Aşk.

Danny'nin masasına göz atıyorum ve günün yorgunluğuyla büyük sandalyeye çöküyorum. Buraya birçok kez geldim. Ama bu sandalyeye hiç oturmamıştım. Yüzeye göz gezdirdim, sonra çekmeceyi açtım. Yazı kâğıdının üzerinde güzel bir altın mektup açacağı duruyor. Onu elime alıyorum ve parmak ucumu kenarından ucuna doğru gezdiriyorum, derimi delene kadar parmağımın pedine bastırıyorum. Tıslayarak kanı emiyorum ve çekmeceye bakıyorum. Danny'nin babasının adı kâğıdın üst kısmında yazılı. Hafifçe gülümseyerek bir sayfa çıkarıyorum ve bunu yaparken onun bir fotoğrafını ortaya çıkarıyorum. Elime alıyorum ve mutlu mavi gözlerle sahip, yapılı bir adamın resmine bakıyorum. Krem rengi takım elbisesi pahalı görünüyor. Elinde bir konyak, parmaklarının arasında bir puro duruyor. Yakışıklı olduğu kadar heybetliydi de. Tıpkı oğlu gibi.

Yutkunuyorum ve resmi çekmeceye geri koyuyorum, köşede bir şeyin parıldadığını görüyorum. Nefesim kesiliyor, elim otomatik olarak çekmeceye uzanıyor. Yüzüğü alıp önümde tutuyorum ve zümrüt gözlerine bakıyorum. Umutsuzca onunla alay etmek istiyorum. Gülmek. Ama yapamıyorum.

Aptal kız, Rose.

Her yeri kanıyor, Tanrı aşkına. Kanaması var.

Kan nakli gerekecek. Yaşıyor mu?

Şaplak!

Bir bebek çılgılığı.

Göğsüme yapıştığını hissediyorum.

Ellerim titremeye başlıyor ve yüzüğü düşürüyorum. Sandalyeyi iterken masanın ahşap üst kısmına çarpıyor ve çınıyor, ama mesafe ne olursa olsun, yılanın zümrüt gözleri sanki canlanıyormuş gibi bana bakıyor. O korkunç günlerin bir işareti beni ele geçirmek için geri geliyor. Beni tekrar hapsediyor. Karnıma bakıyorum. "Tanrım," diye nefes alıyorum, terli ama üşümüş hissediyorum, kalp çarpıntısı nefesimi kesiyor, hava bulmamı giderek zorlaştırıyor. "Hayır, hayır, hayır," diye soluk soluğa ayağa kalkıyorum ama bacaklarım tutmayınca hemen tekrar oturuyorum ve masanın kenarına tutunuyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve düzenli nefes almaya çalışıyorum. Çok zorluyorum.

Tekrar taşıyabilecek mi? Pek olası değil.

Kollarımdan koparıldığı an gözümün önünden geçiyor.

Lütfen!

Ona bakamazsın Rose. Gitti.

"Hayır!" Bağırıyorum, ellerim masanın tahtasını kavırıyor, bir dayanak noktası arıyor. *Nefes al. Sadece nefes al.*

Kapı uçarak açılıyor ve Danny'nin ofisinin eşliğinde titrediğini görüyorum. Ama bulanıktı. Yüzünü göremiyorum. Odaklanamıyorum. Kötülüğün beni tekrar ele geçirmesine izin vermeyecek olan adamı göremiyorum. "Gitmiyorsun lan!" diye bağırıyor.

Yapamam.

Geri dönemem.

Dönemem.

Hava. Havaya

ihtiyacım var.

Ayağa

kalkıyorum.

Sanırım.

Ve sonra sadece . . . Karanlık.

"Rose? Tanrım, Rose, beni duyabiliyor musun? Rose, cevap ver bana. Hadi bebeğim, aç gözlerini. Lütfen, lütfen, aç." Sesi duygu yüklü. Dağınık ve gergin. "Özür dilerim. Çok özür dilerim."

"Rose, beni duyabiliyor musun?" Doktor usulca soruyor. "Ne oldu böyle?" James.

"Rose?" Beau geldi. "Aman Tanrım, o iyi mi?"

Gözlerimi açıyorum ve hemen tekrar kapatıyorum.

Tavan ışıklarının sert parıltısı. "Başım," diye mırıldanıyorum, beynim kafatasımın içinde zıplıyormuş gibi hissediyorum. Körü körüne yukarı uzanıyorum ama bir el bileğimi kavıyor ve tekrar aşağı indiriyor.

"Gözlerini açabilir misin bebeğim?" Danny yumuşak ve yalvaran bir sesle sorar. "Lütfen, seni görmeme izin ver."

Yavaşça açıyorum ve odaklanıyorum, yüzünü benimkinin üzerinde, baş aşağı buluyorum. Yerde oturuyor, omuzlarım kucağında ve yüzü gergin, nemli saçları yüzüne düşüyor. "Seninle konuşmuyorum," diye mırıldanıyorum ve nefes veriyor, yüzümü ulaşabildiği her yere daldırıp öpüyor.

"Ağrın var mı Rose?" Doktor soruyor. Başımı sallıyorum, mırıldandığımı duyuyor ve çeşitli yerlerime bastırdığını hissediyorum. "Bayıldı."

"Neden?" Danny talep ediyor.

"Sıkıntı olabilir," diyor Doktor, ses tonu bilgili. "İkinizin de bağırdığımı duydum."

Danny yüzünü kaldırıyor ve Doc'un yanımda diz çöktüğünü, James ve Beau'nun da ayaklarımın dibinde olduğunu görüyorum. Doktor başını eğip onaylamaz bir ifadeyle ikimizin arasına bakıyor. "Vücut başa çıkamazsa, kendini kapatır. Bu kadar basit. İkinize de defalarca söyledim, Rose'un sakinleşmesi gerekiyor. Siz gençlerin dediği gibi, sakinleşmeli."

Danny'ye bakıyorum ve suçluluk duygusunun beni ele geçirdiğini görüyorum. Danny'nin yardımıyla yavaşça doğrulmaya başladım. Panik ataktı. Nefes alamadığım için bayılmışım. Beau'ya bakıyorum ve ilk kez onun birçok kez ne kadar güçsüz düştüğünü gerçekten anlayabiliyorum. Tanrım, bu korkunçtu. Kendini ikna etmeye çalışmak, nefes almak için savaşmak, geçmişe dönüşleri geri püskürtmek.

Danny ayağa kalktı ve beni kollarına alarak sessizce ofisten çıkardı, merdivenlerden odamıza taşıdı. Beni yatağa yatırdı, bornozumu çıkardı ve üzerime örttü. Sonra tamamen giyinik bir şekilde çarşafın üzerine, yanıma uzanıyor. Elini karnıma koydu. Başı göğsümde. Elimini nemli, koyu dalgalarının arasına sokup kafa derisine masaj yapıyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor.

"Kavga ettiğimiz için bayılmadım."

Başını kaldırdı ve bana baktı. "Ne?"

"Masanızın çekmecesinde babanızın bir resmini buldum. Ve yüzük ..." Başımı hafifçe sallıyorum, o konuya tekrar girmek istemiyorum ama Danny'nin onu yakalayan suçluluk duygusundan kurtulmasına ihtiyacım var. Baktığım yüzüğün Carlo Black'in olduğunu biliyorum, Ernie'nin değil, onun kardeşinin, Daniel'ı daha birkaç dakikalıkken benden alan adamın. Ama o şeytani, zümrüt gözler. Onlar

Beni yakaladı.

"Siktir," diye fısıldıyor. "Yüzüğü babamın mezarının yanında buldular.

"Yüzüğü babamın mezarının

."

Elimle ağzını kapattım. "Kes şunu." K ı p ı r d a n ı y o r u m , Danny'yi Hareket ettim ve sırtımı yatak başlığına yaslayarak yatağa doğru süründüm. "Gel." Ellerimi uzatıyorum, o da tutuyor ve onu daha yakına çekmeme izin veriyor. Kalçalarımın üzerine oturuyor, kıcını baldırlarına yaslıyor ve ben de kalın kalçalarına doğru uzanan takım elbise pantolonuna bakıp gülümsüyorum. "Bunu gördüğüme sevindim," diyorum ona bakarak.

Benden çekiniyor. "Rose, bebeğim, ne oluyor?"

Tamam, ilk tepkim o kadar da iyi değildi, ama şimdi? "Bu yeşil halka, gerçekten ne kadar ilerlediğimizi hatırlatıyor. Ne kadar çok engelin üstesinden geldiğimizi. Ve hala aşmamız gereken. Birlikte daha güçlüyüz." Bu bir gerçek. "Bazen ikimizin de bunu hatırlatacak küçük bir şeye ihtiyacı oluyor." Elini karnıma götürüyorum ve o da aşağı bakıyor. "Senden nefret ediyorum."

Sessiz bir küfürle nefesini veriyor ve yumruğunu yatağa sıkıştırıp öne doğru eğilerek beni öpüyor. "Senden daha çok nefret ediyorum."

Ve evren yeniden hizaya giriyor, rollercoaster daha yönetilebilir bir hıza yavaşlıyor. Kollarımı omuzlarına doluyorum ve yavaş, sakın öpüşme hareketlerinin içine düşüyorum. Bu en uzun öpücük, ikimiz de bozmak istemiyoruz. Bir kolunu belimin altından geçiriyor ve sonra yatağa düşerek beni üzerine yatırıyor. "Kesiklerin."

Beni daha sert öpüyor.

"Buruş buruş olacaksın," diyorum ağzının etrafında, çıplak bedenim takım elbisesinin içinde ezilerek. Öldürmek için kırışmış.

Mırıldanıyor, inliyor, beni daha yakına çekiyor ve vücudum canlanıyor, ihtiyaç beni ele geçiriyor. Öpüşmemizi hiç kesmeden karnına oturuyorum ve parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum. Cebinden telefonunun çaldığını duyuyorum. Ve sonra onu hissediyorum. "Oh," diye bağıriyorum, sert titreşimden kaçmak için kıcımı vücudundan kaldırıyorum. Ağzımın içine gülüyor, beni geri çekilmeye zorluyor, sırf kıkırdayan tanrıma bir göz atabileyim diye. Onu görmek çok güzel. Gülümsüyorum, cep telefonunu bulmak için iç cebini yokluyor ve çıkarıyorum.

"At onu," diye emretti ve tam bunu yapmak üzereyken durdu. "Bekle." Kıkırdayan tanrım gibi telefonu da aniden elimden kayıp gitti. Kısa süreli bir görüntüydü. Ekrana bakıyor.

"Kim o?" Alnımdan öpüp beni sırt üstü yatırırken soruyorum.

"Bilmiyorum." Sessizlikle cevap vermeden önce yanağıma bir öpücük daha konduruyor.

Vücudunun yaydığı anlık gerilimden nefret ediyorum.

JAMES

Danny Rose'u yukarı çıkardıktan sonra Beau'yu mutfığa kadar takip ettim. Kendine su doldurdu, içti ve bana bir kez bile bakmadan gitti. Ben de onu spor salonuna kadar takip ettim. Benimle konuşacak. Bu sabah bir saatten fazladır burada. Belli ki yeterince terlememiş. Telefonunu bankın üzerine koydu ve kapının yanında duran beni görmezden gelerek boks eldivenlerini giymeye başladı. Kum torbası dövülmek üzere.

Köşeye gidip pedleri alıyorum, kollarımı bantların arasından geçiriyorum ve Beau'nun yanına gidip önünde durarak onu bana bakmaya zorluyorum. Duruşumu genişletiyorum. Pedleri kaldırıyorum. "Hadi o zaman Beau," diyorum sessizce. Canını yakmak istediği kişi benim. İşte buradayım. "Hadi bunu sisteminden çıkaralım."

Kıvrak vücudu harekete geçiyor ve ben hafifçe eğiliyorum, kendimi destekliyorum, gözlerindeki niyeti görüyorum. İlk yuvarlak tekmesi güzel bir şekilde bağlanıyor ve beni birkaç adım geriye savuruyor. Pozisyonuma geri dönüyorum. "Tekrar," diye emrediyorum, boynumu kırıp kaslarımı gevşetiyorum.

Bana doğru geliyor, birbiri ardına yumruklar savuruyor, sağ kroşeler, jablar ve aparkatlar. Pedler hepsini, her darbeyi emiyor ve ben de onun hareketlerini teşvik ederek minderde dolaşmaya başlıyorum. "Bir daha," diyorum, pedleri ileri doğru itiyorum ve o da bağırıyor, sırtım duvara çarpına kadar sendelememe neden olan başka bir tekme kombinasyonu gönderiyor. Geri çekiliyor, eldivenli elinin tersiyle terli alnını silerek yeniden başlamak için izin veriyor. "Yine," diye fısıldıyorum, eğilerek, gözlerim onunkilerde, kışkırtarak, bir yanım ne halt ettiğimi merak ediyor, beni terk edip polis olarak geçmişine dönmek üzere olduğunu bildiğim halde bu tür bir eğitimi teşvik ediyorum. Ama diğer yanım bundan zevk alıyor. İhtiyacı olanı aldığını bilmek, geçmişimizi tekrar ziyaret edeceğini bilmek, beni hem fiziksel hem de zihinsel olarak ilk kez ayaklarımın altından çektiği zaman dairemin mutfığında bizi görmek. İlk kez seks yaptığımızda. İkimizin de yenik düştüğü an.

Bu düşünceyle, pedleri bir kenara fırlattım ve ona kendimi bütünüyle, korumasız olarak verdim. Silahsız. Açıkta. Beau ile her zaman açıkta. Bana baktı, yüzü acı verici bir şekilde ifadesizdi. Bu onun eskiden olduğu kadındı. Varlığını unutmaya çalıştığı ama şimdi geri istediği kadın. Gücü ve dizginlenemez kuvveti olan kadın. Beau'nun her zaman bu versiyonu olmasına ihtiyacım vardı. Karanlıktan uzakta. Ama hep benimle. Eğer geri dönerse, eğer adım atarsa

polis botlarını tekrar giyerse, benimle olmayacak. Benimle *olamaz*. "Eskiden olduğun kadını görüyorum," diye mırıldanıyorum ve o ne olacağını bildiği için yutkunuyor. "Var olduğunu unutmaya çalıştığın kadını." *Benim kadını*. Benim olduğunu unutmaya çalışıyor. Onun için ilerlemenin tek yolu bu. Eğer geri dönecekse, benim dünyamda olduğunu unutması gerek. Ona izin vermeyeceğim. Asla izin vermem. Kendini çaresiz ve suçlu hissediyor, sanki onu bağlayan iplerden kurtulmaya ihtiyacı varmış gibi. Rozetini geri almadan bunun olmasını sağlayabilirim, çünkü açıkçası, eğer geri dönerse, keşfedebilecekleri konusunda endişeliyim. "O kadını bulmanı istiyorum. Eskiden olduğun kadını. Onu bulmanı istiyorum Beau." Bir adım öne çıkıyorum. "Ve onu bana geri ver," diye fısıldıyorum, gözlerindeki yaşların arttığını görüyorum. Sonra bağırıyor, üzerime geliyor. Her yumruğu engelliyorum, her tekmeyi savuşturuyorum, vücudum kıpırdamıyor, saldırısını emiyor, vuruş üstüne vuruş, tekme üstüne tekme, ta ki gücü tükenene ve yenilginin iniltisiyle göğsüme düşene kadar, eldivenli ellerini yüzünün önünde birleştirip onlara doğru ağlıyor.

Ve ona sarıldım.

Sıkıca.

Çenemi başının üstüne koyuyorum.

Sakin ol. Kendini bana geri veriyor. Ama geri çekileceğine dair bir yanılsama içinde değilim ve sonunda *bunun* kabul etmem gereken bir şey olduğu sonucuna vardım. Tıpkı onun da benim öldürdüğümü kabul ettiği gibi. Benimle tanıştığından bu yana olan geçmişle asla gerçekten geri dönemeyeceğini biliyorum ve belki de sorununun bir parçası da budur. Kızgınlık. Bunu değiştiremem. Tıpkı onu zorlu bir polis yapan içgüdülerini değiştiremeyeceğim gibi. Annesinden miras kalan içgüdüleri. Benim olarak hayatta kalmasına yardım eden içgüdüleri.

"Adet dönemim geldi," diye nefes alıyor.

Gözlerimi yumuyorum, rahatlamalı mıyım yoksa hayal kırıklığına mı uğramalıyım bilemiyorum. Onun da nasıl hissettiğini bilmiyorum. Tamamen berbat bir durum. Vücudu bana karşı hafifçe sarsılırken, kollarımı boynuna dolayarak saçlarına doğru nefes alıyorum. Bunu nasıl dengelediğimi bilmiyorum. Bebek sahibi olmayı denemek istiyor. Sonra da Lara Croft gibi Miami'de insan avına çıkmak istiyor. İlki konusunda emin değildim. İkincisine kesinlikle karşıyım. Bu da ilkinin çok daha çekici kılıyor. Ama regl oldu. Lanet olsun, ne düşünüyorum ben?

Onu tuzağa düşürmeyi düşünüyorum. Berbat. Ama biz buyuz.

İki elimle aramıza uzanıp eldivenleri alıyorum, yüzünü ortaya çıkarmak için eldivenleri açıyorum, ona bakarken çenem göğsümde. "Ona göster

"diye emrediyorum ve başını kaldırıp bakıyor, yüzü gözyaşlarıyla dolu ama yine de çok güzel. O ağlayarak beni izlerken ben her iki gözünün altını siliyorum. "Seni seviyorum," diyorum usulca, saçlarını okşayarak ve o da başını sallıyor, birkaç damla gözyaşı daha akıyor. "Seni çok seviyorum Beau. Kırık, kırık değil. Mutlu, üzgün. Hamile, hamile değil. Senin huzurun için her şeyi yaparım. *Herkesi öldürürüm. Bizi öldürmeden önce bunu çözmeliyiz.*"

Bir iniltiyle kendini kollarıma atıyor ve boynuma sarılıp hıçkırarak hıçkırarak ağlıyor. Savunmasız olduğu zamanları seviyorum. Bana ihtiyacı olduğunda. Aynı zamanda nefret de ediyorum.

"Sana olan sevgim dünyaya olan nefretimle el ele yürüyor," diye fısıldıyor ve ben gözlerimi kapatıp onun söylediklerini duyuyorum. Kendimi duyuyorum.

Onlar eşittir. Tutku yakıtlı. Senin aşkın ve nefretin seni sen yapan şey Beau, benimki de beni. Aşkına değer vereceğim ve nefretini besleyeceğim. Çünkü nefretin olmadan, sevdiğim kadın olamazsın.

Tanrım. Nefret. Bizi tüketiyor.

"Beth'i kulübe Ollie gönderdi Beau," diyorum, gergin bir şekilde, onun tepkisine karşı kendimi hazırlayarak.

Kendini geri çekiyor. "Bundan nasıl emin olabiliyorsun?"

"Otto, Beth'in telefon kayıtlarına ulaşmış. Kocasıyla ayrılmışlar ve ..." "Sana karşı bir şeyler hissediyor."

Aptal gibi omuz silkiyorum. "Ollie'nin senin için yaptığı gibi." "Nişanlıydık."

"Hatırlatma bana." Gözlerinin altını silerek iç geçiriyorum. "Bak, Beth'in aklından neler geçiyor bilmiyorum ama sevişmekten başka bir şey olduğunu düşünüyorsa kendini kandırıyor demektir." Ollie'nin Beau ile sevişmekten çok daha fazlasını yaptığını acı bir şekilde fark ediyorum. Gerçekten takıntılı olduğunu düşünüyorum ama Beau'ya mı yoksa bana mı? Beau'yu seviyor, çünkü onu seviyor, beni seviyor çünkü bir çıkarı var. Her iki durumda da onu asla öldüremem. "Seni seviyorum Beau. Senden uzaklaştığımda canım çok yanıyor." Onu kaldırıp atın yanına götürüyorum, üzerine oturtuyorum ve bacaklarının arasına giriyorum. Eldivenli ellerini sırayla tutuyorum ve bağları çözmeye başlıyorum, onları çekip çıkarıyorum. Parmaklarını esnetiyor ve ben de tankını kaldırıp yara izini daldırıp öpüyorum. Sonra koluna biraz zaman ayırıyorum, yara dokusunun uzunluğundan eline doğru öpüyorum. Sağ elindeki yüzüğü buluyorum ve parmağında yavaşça döndürüyorum, pırlanta bana doğru parlıyor.

Işık.

Annemin parmağında görüyorum. Onu küllerle çevrili malikânemizin yıkıntıları arasında görüyorum. Yutkunuyorum ve Beau'nun diğer eli aniden

Ben. Yüzüğü çıkarıyor ve kalbim durmuş, bana vermesini bekliyorum. İşi bitti. Bunu daha fazla sürdüremez, ışığımızı bulmak için benimle karanlıkta savaşılamaz.

Ama bana vermiyor. Sol elinin işaret parmağına koyuyor.

Gözlerimi onunkilere dikeyorum, ellerim kalçalarında geziniyor. Yüzü nefes kesici bir şekilde donuk. Ama gözleri benimle konuşuyor ve yüzünü bana doğru eğiyor, elleri saçlarımdan kayıyor, kavıyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Evet," diye fısıldıyor ağzımın içine ve kelime göğsümde kendine bir yol bulup kalbimle birleşiyor.

Hafiflik, hafifliği cezbeder.

Ve şu anda uçuyormuşum gibi hissediyorum. "Evet mi?" Tekrar duymak *isteyerek*, ihtiyaç duyarak soruyorum. Onu attan indiriyorum, bacaklarını belime doluyorum ve ayağa kalkıyorum, öpüşmemize dalıyorum, memnuniyetimi inletiyorum. Mutluluk.

"Evet," diyor dudaklarımdan, etrafımdaki tüm kasları sıkarak. Bir işaret. Beni asla bırakmayacak. "Evet." Dudağımı ısırtıyor. "Evet." Dilini ağzımda gezdiriyor. "Evet." Yüzümün her yerini öpüyor.

İnliyorum ve geri çekilip ona bakıyorum. Onun her nefis parçasını içine çekiyordu. "Dışarıdan belli etmiyor olabilirim Beau Hayley, ama beni son derece mutlu ediyorsun-"

"Suikastçı mı?"

Gülümsüyorum, onu tekrar öpüyorum. "Her şey yoluna girecek." "I-"

Spor salonunun kapısı açılır ve Brad görünür, biraz sinirli görünmektedir. "Tanrım, siz ikiniz hiç birbirinizi aşağılar mısınız?" Kızgın bir şekilde bize el sallıyor. "Barıştığınıza sevindim. Bir gelişme var. Danny'nin ofisi şimdi." Dönüp gidiyor ve Beau'nun kollarımda sertleştiğini hissediyorum. Ve işte ilk meydan okumamız.

"Neyin gelişimi?" diye sesleniyor arkasından. Onu yere yatırıyorum ve ciddiyetle ona bakıyorum. "Henüz sınırları konuşmadık," diyor, biraz gergin, biraz ukala. "Ve hissettiğim çılgınlığın bir kısmı da neler olup bittiğini bilmemek."

Elbette, çünkü bilgiye olan açlığı, gerçeği araştırması, onu inanılmaz bir polis yapan şeydir. Beau için nefes almak kadar önemli. ..ve ben onu bundan mahrum bıraktım. *Hay sikeyim*. "Ben de o yüzüğü doğru parmağa takmanın bir işaret olduğunu düşünüyordum."

Bana aptalmışım gibi bakıyor, çünkü belli ki öyleyim. "Biliyorsun

kim olduğumu, James." Yanıma sokuldu ve onu salondan çıkarmam için bana izin verdi. "Ben de senin kim olduğunu biliyorum."

Bir polis.

Bir suçlu.

Lobiye vardığımızda onu bırakmıyorum. Uzaklaşmasını emretmiyorum ya da odamıza göndermiyorum. Hayır. O her zaman yanımda olacak. Lanet olası bir savaşa girerken bile. Hayatımı sikeyim, onu Danny'nin ofisine götürüyorum ve evdeki tüm gözler bize döndüğünde, sessizce herhangi birinin bana meydan okumasına cesaret ediyorum.

Tabii ki Danny uyarıyı dikkate almaz. Masasının arkasındaki sandalyesinden "Şaka mı yapıyorsun?" diye sorar.

Cevap vermiyorum. Esnek olmamız gerektiğini o da benim kadar biliyor, işte buradayım, esneklik gösteriyorum. Beau'yu bırakıyorum ve o da kanepeye gidip Goldie ve Ringo'nun arasına eğiliyor, dudaklarını birbirine bastırıyor.

Danny başını sallayarak ayağa kalkar ve masasının etrafında dönerek ona yaklaşır.

Ona bakıyor, tek kelime etmiyor ama söyleyecek çok şeyi olduğunu biliyorum. Yine de şu anda Beau onun için neyin iyi olduğunu biliyor ve istekli olduğunu göstermek onun için iyi olan şey. Yüzüğü doğru parmağa takmak gibi. Bir numara mı?

Danny'nin gözleri kısılıyor ve ben de geri çekilerek bu olayın sonuçlanmasına izin veriyorum. "Burası bir kadına göre bir yer değil-"

Goldie'nin vücudu kanepede gözle görülür bir şekilde doğrulurken Ringo, "Yapma," diye uyarır. "Lütfen Danny, sana yalvarıyorum, bunu yapma."

Danny gözlerini Goldie'ye çevirirken, Beau onun sırtışıyla savaşıyor. "Gülümsersen seni öldürürüm," diye tıslayan Danny, Beau'nun dudaklarını hızla kontrol altına almasını sağlıyor. Ama benimkileri değil. Ya da Brad'in, Ringo'nun, Otto'nun ve Goldie'nin. Hepimiz gülümsemeyle savaşıyoruz. Danny hariç. Sabırla nefes alıyor. "Bunu şimdilik görmezden geliyorum."

Beau'ya bakıyorum, yüzü farklı bir hikâye anlatıyor.

"Köpekbalığı'ndan bir telefon aldım," diye devam ediyor Danny. Tüm eğlence bizi terk ediyor.

"Ne oluyor lan?" Brad ağzından kaçırıyor. "İnsanlar artık Google'da 'The Brit' yazıp boyunu, servetini ve cep telefonu numaranı mı buluyor?"

"Öküz'ün dün gece kulüpte ortaya çıkmasından sonra ilginç," diye düşünüyorum. *Ne haltlar dönüyor burada?*

Danny bana bakıyor, yüzü benimki gibi düşünceli.

"Bekle, Öküz kulüpte miydi?" Goldie kaşlarını çatarak sorar

ofiste. "Ne zaman?"

"Ringo seni yemeğe götürdüğünde," diye mırıldanıyor Danny, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan.

"Beni akşam yemeğine götürmedi. Beni yemek için aldı. Sonra Öküz geldi ve-"

"Onu ben öldürdüm," diyor Danny, düşünceli bir ifadeyle. "Meksikalılara tedariki durdurmamızı kibarca talep ettikten sonra."

"Peki Köpekbalığı ne istedi?" Ben sordum.

"Silahlar," diyor Danny sessizce, parmakları bir çan kulesi oluşturmuş, üst dudağına dayanmış, düşünceli.

"Düşmanlarımızı silahlandırmayı gerçekten düşünüyor musunuz?" Brad, odadaki diğer herkes gibi endişeli görünerek sorar.

"Evet," diye Danny adına cevap veriyorum. Danny'nin masasının kenarına tüneyerek, "Görünüşe göre Polonyalılar ve Ruslar artık uyum içinde çalışmıyor," diye düşünüyorum. "Görünüşe göre Britanya'nın silahlarda müthiş bir indirim yaptığı kulaktan kulağa yayılıyor."

"Peki ya Ayı?" Brad soruyor. "İncil gibi algılanmasını istemem ama kölelerinin Brit ve Enigma ile iş yapmasını istemeyeceğinden eminim, çünkü ikisi de onu öldürebilmek için kimliğini istiyor."

"Belki de bilmiyordur," diye söze girdi Goldie ve Ringo'dan bir onay homurtusu aldı.

Şaşırtıcı derecede sessiz olan Beau'ya bakarak başımı sallıyorum. Bütün bunlardan ne çıkarıyor? Başımı eğiyorum, o da umursamaz bir tavırla omuz silkiyor. Kimi kandırmaya çalışıyor ki? "Konuşun," diye emrediyorum ve odadaki herkesin bana bakmasını sağlıyorum.

Bana kaşlarını çatıyor. Ama konuşuyor. "Dağılıyor," diyor, bütün gözler ona çevriliyor. "Perry Adams'ın öldüğü gece ikinizi de tersanede yakaladığını sanıyorduk. Yanıldığını kanıtladınız. Yanlış adamı öldürdüğünüz için kendiniz pislik gibi görünseniz de onu pislik gibi gösterdiniz."

Danny'nin alttan alta öksürdüğünü duyuyorum, muhtemelen inançsızlık içinde. Çok zorluyor. "Onu sen öldürdün Beau," diye hatırlatıyorum ona.

"Demek istediğim-"

"Haklı olduğu bir nokta mı var?" Danny sorar. "Oh iyi. Buraya sadece beni kızdırmak için geldiğini sanıyordum."

Beau gülümser ve Danny onu karısının arkadaşı olarak tercih ettiğine dair bir şeyler mırıldanır.

"Burada olmamın siz maço erkekler için bir sorun olduğunu görebiliyorum." Beau ayağa kalkar. "Bu yüzden sonuçlarımı başka bir yere götüreceğim." Üç adım atıyor ve Danny araya girip onu nazikçe ayağından kaldırıyor ve kanepeye geri götürüyor. Gülümsedim. Kızın yetenekli olduğunu biliyor. Sırf Beau olduğu için itiraz ediyor. Benim kızım. Karısının en iyi arkadaşı. Onun da arkadaşı. Ve... bir kadın. Bunu aşması gerek.

"Otur," diye emrediyor, kaşlarını çatarak bana bakıyor. Kaşlarımı kaldırıyorum ve o da başını sallıyor. "Lütfen," diye nefes veriyor.

Aşağı inen Beau nefes alır. "Ayı, Perry Adams'ın o gece ölmesini beklemiyordu," diyor. "Yani Adams'ın aslında Ayı *olmadığını* öğrendiğinizde hepiniz aldatılmış hissetseniz de, o daha da fazla aldatılmış hissedecek. Ordusunun yarısından fazlası yok edildi, yeniden inşa etmeye zorlanıyor ama bunu sizin öldürebileceğinizden daha hızlı yapamaz. Yani ..." Omuz silkiyor. "Sanırım birçoğu tek başına hareket etmenin daha güvenli olduğuna karar veriyor çünkü Ayı'nın kontrolü altında kalmak onları siz iyi beyefendilerden herhangi biri tarafından öldürülmelerine neden olabilir." Goldie'ye bakıyor ve gülümsüyor. "Ya da hanımefendi. Ama asıl soru şu: Bunca zamandır onları Ayı'nın kontrolü altında tutan neydi ki şimdi bırakıp gitmeye hazırlar?"

Hepimiz birbirimize bakıyoruz. "Sırlar," diye cevap veriyorum. "Derek Green'e şantaj yapıyordu. Tükürük."

"Tüm bu suçlulara şantaj yaptığını mı düşünüyorsun?" Brad ağzından kaçırıyor. "Kedi resimlerine bakıp otuz bir çektiklerinin ya da kıçlarına ilginç nesneler sokmaktan hoşlandıklarının birileri tarafından öğrenilmesi onları neden ilgilendirsin ki?" Hepimiz ona bakıyoruz. "Ne?" Gülüyor. "Bu insanlar hayvan takıntılı. Onları becermek istemeleri mantıklı." Titriyor. "Bana asla bir lakap takma ve kesinlikle bir hayvan yapma."

Beau, "Yine de aklın, Brad," diye nefes alıyor. "Onun içinde her zaman biri vardı. Dexter"-bakışlarını bana çeviriyor-"erkek arkadaşım onu öldürmeden önce."

"Nişanlısı," diye düzeltiyorum, seyircilerimizin yarı şok olmuş ama daha ilginç ifadeleriyle karşılaşıyorum. Ama kimse tek kelime etmiyor. Herkesin bunu bildiği için böyle olduğunu düşünmek istiyorum.

Beau'nun yüzü sonsuza dek boş kalır. "Bir de Spittle, beni ve Nath'i durduran iki adam var. Tahminimce Ayı'nın içeride başka kimsesi yok, bu yüzden artık dokunulmazlık sözünü yerine getiremez ya da emrindeki tüm suçluları kendilerini kelepçeli bulmaları halinde kovuşturmadan koruyamaz."

Danny düşünceli bir şekilde somurtuyor. "İçeride kimsesi yok."

"Kaynak buluyor olabilir, ama öyle eğri büğrü bir polis için ilan veremezsiniz. Bu sadece bir düşünce," diyor Beau omuz silkerek, umursamaz bir tavırla, ama düşüncelerinin geçerli olduğunu biliyor. "Düşünmeye değer."

"Düşünüyorum," diye mırıldanıyor Danny, volta atarak. "Salı gününden beri neden iletişime geçmedi? Ölü anne ve babamızı çıkarttırdı ve sonra ... hiçbir şey yok. Herkes tarafından terk edilmiş olamaz, tabii eline bir kürek alıp onları kendisi kazmadıysa."

"Birkaç gün içinde çok şey olabilir," diyorum, onay homurtuları duyuyorum. "Ve tüm işaretler hayvanlarının serbest kalacağını gösteriyor. Öküz geri çekilmeni istedi, Köpekbalgı silah istiyor."

"Silahlardan bahsetmişken," diyor Danny, kendi sandalyesine oturup beni diğerine yönlendirerek. "Teslimat."

Lanet olası teslimat. "Dikkatim dağılmıştı."

Beau'ya bakarak gülüyor. Sonra da kaşlarını çatıyor. "Eğer gerçekten yardım etmek istiyorsan, nişanlının dikkatini dağıtmayı bırakabilirsin."

Brad başını sallar, Danny'ye deliymiş gibi bakar. Cesur. Aptal. "Yeter," diyorum alçak sesle ve Danny'nin masanın üzerinden bana dudak bükmesine neden oluyorum.

"Peki, eğitim günlerinde Sahil Güvenlik'ten kaçarken silahlarımızı körfezden avluya nasıl götürmemizi öneriyorsun?" Danny soruyor.

Gözlerim onun gözlerinde yanıyor, kızgın ve sinirli. Gerçek şu ki, bilmiyorum. Son iki günün her dakikası hiç bitmeyen bir baş ağrısı olmasaydı, bu boku anlamaya çok daha fazla zaman ayırırdım. "Üzerinde çalışıyorum."

"O zaman daha hızlı çalış. Chaka bir hafta sonra, bu Cuma silahlarımızla birlikte geliyor."

"Ses tonunu değiştirmek ister misin?"

"Hayır."

Ayağa kalktım, yumruklarımı masaya sıkıştırdım, eğildim. "Bunu yapmanızı şiddetle tavsiye ederim."

Danny masanın diğer tarafındaki pozumu yansıtırken Otto kanepeden "Oh kahretsin," diye inliyor.

"Yoksa?"

Hızlı hareket ediyorum, ceketini tutuyorum ve malzemeyi yumrukluyorum, onu daha yakına çekiyorum ve o da aynısını yapıyor, beni içeri çekiyor, böylece birbirimizin yüzlerine hırlıyoruz. Egosunu ya da hayal kırıklığını bu şekilde hedef almasına ihtiyacım yok. "Bununla ilgileneceğimi söyledim."

"O zaman bununla başa çık."

"Ben yaparım," diyor Beau ötelerden sessizce.

Kaşlarını çattım. Danny de kaşlarını çattı. İkimiz de göz ucuyla kanepeye doğru bakıyoruz. Beau şimdi ayakta duruyor ve herkesin gözü onun üzerinde. "Ne yapacaksın?" Danny soruyor.

"Teslimatı al." Bana bakıyor, kendinden emin görünüyor, ama sinirlerini görebiliyorum. Aklından geçen saçmalıkları dinlemeyi bile reddedeceğimi düşünüyor. Haklı da.

Danny'yi iterek uzaklaştırıyorum. "Gitme vaktin geldi," diyorum ve Beau'yu dirseğinden tutup kapıya doğru yürütüyorum.

"Ne? Hayır, James, ben-"

"Sürdüğü sürece iyiydi," diye sesleniyor Danny ve beni ona karanlık bir bakış atmaya zorluyor. Neden onu kışkırtmak zorunda? Takım elbisesinin ceketini çekiştirerek yerine oturtuyor, gözleri kısılmış, yüzünü süsleyen yara izi derin ve parlak. Sonra aniden Danny'nin mavi gözleri açılıyor ve bir dizi nefes sesi duyuluyor.

Ve bir şey ayak bileklerime çarparak bacaklarımı altımdan çekip alıyor. Ciğerlerimi parçalayan bir gumbürtüyle sırtüstü yere düşüyorum. "Kahretsin," diye öksürerek tavana bakıyorum.

Sonra da kıs kıs gülüyorlar. Belli ki hepsi ölmek istiyor.

Öfkeyle başımı kaldırıyorum ve Beau'yu az önce oturduğum sandalyede buluyorum.

Danny ellerini masasının üstüne koymuş, yerde yatan bana bakmak için gerinirken, "Bu sana bir şeyler anlattı," diye düşünüyor. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Sakın kaybetme. Sakın kaybetme.

Yavaşça ayağa kalkıyorum ve gözle görülür bir şekilde uzun derin nefesler alıyorum, Beau'nun sinirlenmemek için her şeyi yaptığımı bilmesini istiyorum. "Konuş," diye emrediyorum, sadece şu anda onu yatıştırmak için bile olsa dinlemeye hazırım. Her ne söyleyecekse, parlak bir fikri varsa, hayır.

"Chaka ile buluşup teslimatı kabul edeceğim," diyor alt dudağını dişleyerek.

Tanrı onu sevsin. "Bu kadar basit mi?"

"Seninle birlikte olmanın hiçbir yanı basit değil James," diyerek odadaki atmosferi bir adım daha koyulaştırıyor. Birden fazla göz aramızda ileri geri sallanıyor.

"Peki ne öneriyorsun?" Ben soruyorum. Duyalım bakalım. Çünkü, aslında, gerçekten merak ediyorum.

Beau saçlarını bir omzunun üzerinden çeker ve saçlarını tarar.

Parmaklar. Bunu yaparken çok kadınsı görünüyor. Çok hoş. "Boş jet skileri körfez boyunca çeker, silahlarla doldurur ve geri çekeriz."

Gözlerimi kırıştıyorum, geri çekiliyorum ve tüm gözlerin üzerime çevrildiğini hissediyorum, "*Buna ne diyorsun James?*" gibi. Tek gelen "Ne?" oluyor ve herkes dikkatini tekrar Beau'ya çeviriyor.

"Jet skilerin depodan taşınmasında garip bir şey yok." Ve bana döndü. "Kesinlikle yok."

Beau'ya dönelim. "Neden?"

Başını sallıyor, tekrar bana bakıyor. "Çünkü ben öyle dedim." *Son*. "Şimdi gitme zamanı." Bir adım atıyorum ve Danny boğazını temizleyince duruyorum. *Olamaz. Yapma bunu Danny*. Ona ters ters baktım.

"Kötü bir bağırış değil," diyor sessizce.

Bugün burnunu kırdırmaya kararlı mı? "Yine mi geldin?"

"Okyanusta bir çift genç sörfçü arkalarında bir sürü kayak mı çekiyor? Bunda alışılmadık bir şey yok," diye ekliyor Brad. Ölümcül bakışlarımı yavaşça ona çeviriyorum.

"Peki bu sörfçülerin kim olduğunu düşünüyorsun?" Hıyar gibi soruyorum. Buradaki her sikik bunun cevabını biliyor.

"Leon ve-"

"Ben," diye araya giriyor Beau.

"Hayır." Gülüyorum. Brad'in Beau'nun Hiatus'ta çalışması önerisi birden çok cazip görünmeye başladı.

Beau neredeyse hayal kırıklığına uğramış bir şekilde bana bakıyor. "Jame-"

Kapı açılır ve Rose belirir; Beau'yu masanın başında görür görmez ağzı açık kalır. "Burada ne işin var?" diye sorar kızgınlıkla.

"Siktir," diye nefes alıyor Danny.

"Yakalandım." Brad gülüyor. "Ben gidiyorum. Yakın zamanda Köpekbalığı ve Polonya ordusuyla iş yapacak olursak bana haber verin."

Mümkün değil. Polonya'da kadın trafiği var ama şu anda önceliğim onlar değil. Regl dönemi başlıyor ve birdenbire Miami'de katil kovaladığı ya da silah kaçakçılığı yaptığı çılgın fikirler ortaya atıyor. Ne tür bir deliliğin içindeyim ben?

Bir telefon çalmaya başlar ve Beau ayağa kalkarken herkes birbirine bakar. Ekranı bir göz atıyor ve havalı görünmek için çok iyi bir iş çıkarıyor. "Affedersiniz," diyor ve çıkarken gözlerimi kaçırıyor.

Kapı kapandığında tüm dikkatler üzerimde oluyor. Buna dayanamıyorum. *Hay sikeyim!* "Ben olacağım

"Spor salonunda," diyorum ve zihnimin onu bulma, telefonunu alma ve bağlama taleplerini görmezden gelerek, odak noktam ileride olacak şekilde hemen yola çıkıyorum. Spor salonuna varıyorum ve bir minderin üzerine diz çöküyorum, ön kollarımı yere koymadan, karın kaslarımı çalıştırmadan ve vücudumu yukarı çekmeden önce biraz gergin, derin nefesler alıyorum. Başıma hücum eden kan hoşuma gidiyor ve gözlerimi kapatıp odaklanıyorum.

Çok sıkı odaklanıyorum.

Oliver Burrows'u bulup öldürme dürtüsüyle savaşmaya odaklan. Beni tutukladığı ve Beau'ya Beth'in beni ellediği fotoğrafı attığı için zaten ona borçluyum. Şimdi de Tom Hayley mi öldü? O şerefsiz, ilişkimize tekrar müdahale etmeye çalıştığı için Beau'dan af aldı, çünkü eski sevgilisinin cevaplara giden yol olduğunu biliyor. Burrows bunu kendi avantajına kullanacak, Beau'yu ikna edecek, pozisyonunu manipüle edecek ve onun kaybını ve ihtiyacını kendi avantajına kullanacak.

Ve ben burada onun içindeki bu içgüdüyü dizginliyorum. Onu geri tutuyorum. Onu inkar ediyorum.

Sikeyim.

BEAU

Danny'nin ofisinden çıkarken gözlerini sırtımda hançer gibi hissettim. Suçluluğumu da aynı derecede güçlü hissettim. Hoş karşılanmayacağını bilmesine rağmen beni Danny'nin ofisine götürdü. Ve Brit'in hemen tiksinsmesine rağmen beni orada tuttu çünkü özgürlüğün ve James'e olan sevgimin ötesinde bir değerim olduğunu biliyordu. Sert yüzlü ve kararlı görünmüş olabilirim ama o ofiste kalmamın benim cesaretimle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey adamların rızasıyla ilgiliydi. Ta ki ben düşüncelerimi söyleyene ve saçma bir şekilde sorunlarına bir çözüm önerene kadar. James'in işten çıkarılması bir hakaretti.

Ve şimdi Ollie aradı ve kendimi James'in alanından uzaklaştırmak için zaman harcadığım için onu kaçırdım. Ve şimdi de açmıyor.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum, terasta daireler çizerek volta atıyorum. "Cevap ver." "Belki de James'e atmak için daha fazla pislik toplamakla meşguldür."

Kafamı kaldırdığımda Danny'nin terasta, omzunu kapıya yaslamış olduğunu görüyorum. Sigarasından bir nefes çekiyor ve bu terası onlarınkinden ayıran parmaklıklara doğru ilerliyor, adımları rahat. Sakin ama öfkeliyken yürüdüğü türden bir yürüyüş. "Belki de," diye düşünüyor, "Burrows bu sefer boku yemeyi umuyor."

Omuzlarım düştü. "Ne söylemek istiyorsan söyle, Danny. Ben meşgulüm."

"Eski sevgilinle iletişim kurmaya çalışmakla mı meşgulsün?" Önümde dururken kaşlarını kaldırıyor, bizi ayıran tek şey metal. Elini uzatıp yanağımı hafifçe okşuyor. "Gözünün üzerinde bir kıl var."

"Teşekkürler." Çoktan çıkarmış olmasına rağmen ben de fırçalıyorum.

"Şimdi daha iyi görebiliyor musun?" diye sorarak yorgun bir şekilde nefes vermemi sağladı. "O senin eski sevgilin, Beau." Avucunu enseme kaydırıyor ve beni boynumdan tutuyor, sanki geri çekileceğimden endişeleniyormuş gibi. "Bunu James'in bakış açısından görmeye çalış. O senin eski sevgilin ve az önce sana James'in üzerinde başka bir kadının fotoğraflarını gönderdi, ki bunu sana hatırlatmakta bir sakınca görmüyorum" -gözlerimi aldığından emin olmak için hafifçe sıkıyor- "pek hoşuna gitmedi."

"Bunu konuştuk," diye homurdanıyorum. "Ve biz iyiyiz."

"Hadi ama Beau. Eski yılanın bu durumdan en iyi şekilde yararlanacak. James'i tutuklattı. Güvenin konusunda akıllı ol."

"Ne olduğunu bilmem gerek." Lanet o l s u n , dudağımı hissedebiliyorum.

Danny içeri giriyor ve teraslar arasındaki bölmenin üzerinden bana sarılıyor. Hafif nikotin kokusu burnuma doluyor. "Göğsün nasıl?" Ona doğru bastırıldığımı dikkat ederek soruyorum.

"Önemli değil," diye

mırıldanıyor. "Elbette."

"Ollie tek yol değil, Beau."

Belki değil, ama en kolay yol o ve Tanrı ruhumu korusun, babamın ölümü hakkında herkesten çok daha fazla şey paylaşacağını biliyorum. Manipüle edebilecek tek kişi o değil. Ama James ve benim aramdaki sürtüşmeye değer mi? "Hiç Rose'u değiştirmeye çalışır mıydın?" Danny'nin durgunlaştığını hissederek soruyorum, sanki nefes almak aniden bir çaba haline gelmiş ve konsantre olması gerekiyormuş gibi.

"Bunun yüklü bir soru olduğunu hissediyorum."

Nefesimi onun göğsüne veriyorum. Nereye gittiğimi biliyor, söylememe gerek yok. Teslimat sorunları için önerim mükemmel bir çözüm. Bunu herkes biliyor. Ama ben ben olduğum ve ait olduğum kişiye ait olduğum için, herkes eskiden polis olduğum gibi çok da küçük olmayan bir ayrıntıyı unutuyor. Ve dün gece James için kendimi güzelleştirirken, babam ölüyordu. Sızlanıyorum ve yüzümü silerek uzaklaşıyorum. "Onunla otelde buluşmalıydım," diyorum sessizce. Lanet olsun bana, neden onunla buluşmadım?

"Ne?"

Kafamı kaldırdığımda Danny'nin kaşlarını çatmış olduğunu gördüm. "Babam dün gece beni aradı. Şehir merkezinde bir oteldeymiş. İş için. Onunla orada buluşmamı ve akşam yemeği yememi istedi. Mazeretlerimi söyledim."

Sigarasını çekerken bana bakıyor, etrafındaki hava hafif bir duman. "Kendini suçlama."

İç çekerek başımı sallıyorum. "Nereye gitti?"

"Spor salonuna."

Başının üzerinde durmak için. James'i zihnimin gözünde dik, gözleri kapalı, vücudu sağlam ve düz görünce suçluluk duygum dayanılmaz hale geliyor. Sakinliğini bulmaya çalışıyor.

Cep telefonum çalıyor ve gözlerimi ekrana indirirken nefes alıyorum. Açmamalıyım. Danny haklı, Ollie tek yol değil. Ama çekim, dikkat dağıtma vaadi, uzun zamandır kayıp olan içgüdünün saklandığı yerden çıkarılması? Buna direnmem gerekiyor. Danny'ye bakıyorum, beni yakından izlediğini görüyorum. Çağrıyı reddediyorum, Rose görüldüğünde onun yanından geçip gidiyorum.

"Daha iyi görünüyorsun," diyorum arkadaşımı daha yakından değerlendirerek.

"Yok," diye karşı çıkıyor, yanından geçip giderken. Danny onu yanına çeker

Yeterince yaklaştığı anda. "Onunla konuştun mu?" "Hayır."

"Peki bana neden bir toplantıya katıldığını söyleyecek biri var mı?" Danny gözlerini kısarak ona bakarken, o da gözlerini deviriyor.

"Önemli değil." Telefonumu elimde çeviriyorum. "Görünüşe göre herkesin zamanını boşa harcadık ve bir daha olmayacak."

Danny Rose'a, "Biz çıkıyoruz," diyor ve sigarasından son bir nefes çekip kül tablasına bırakıyor.

"Biz mi? Neredeyiz?" diye soruyor, adam alına bir öpücük bırakıp odalarına geri dönerken.

"Babamı ziyarette," diye karşılık veriyor. "Ya da bir zamanlar olduğu boş lanet deliği. Ya Beau?" Kapıya geri döner. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Meksikalı'nın teslim tarihine yetiştireceksek tek yol senin yolun."

O gidiyor ve Rose bana bakıyor. "Neden bahsediyor bu?"

Ellerimi yüzüme götürüp göz çukurlarıma bastırıyorum, çok yorgunum. "Silah teslimatına yardım etmeyi teklif ettim."

"Nasıl yardım?"

"Sahil Güvenlik'in istilasına uğramış sularda yüklü bir jet ski hattını çekin."

Gülüyor ve sonra aniden duruyor. "Yüzüğün," diye ağzından geçiriyor, elimi tutuyor ve ona bakıyor.

"Fikrimi değiştirdim."

"Neden?"

"I-" Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Belki James'i yatıştırmak için. Onu sevdiğimi göstermek için. *Sen ışığı görene kadar orada kalabilir.* Belki de yapılacak en doğru şey onun sürekli ışığı olmaktır. Ama . . . Ama değilim. "Nasıl hissediyorsun?" Onun yerine şaşkınlıkla soruyorum. "Danny seni pamuktan yapılmış bir yatağa yapıştırmazsa şanslısın."

"Ben iyiyim. Ollie ile konuşacak mısın?"

"Ne düşünüyorsun?"

"Bence yapmaman gerektiğini biliyorsun, ama kendine engel olamayacaksın." Eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu. "Olayları James'in bakış açısından görmeye çalış. Sonra görüşürüz." Danny de aynen böyle demişti. Ya uyum içindeler ya da evren bana onların sözlerini dikkate almam gerektiğini söylüyor. Elim tutuyor, sıkıyor ve geri çekiliyor, birleşen ellerimizin aramızda uzanmasına izin veriyor, ta ki o çok uzaklaşana ve ben tutuşumu kaybedene kadar.

Odama dönüyorum, spor kıyafetlerimi çıkarıyorum ve James'i bulmadan önce kot şort ve gömlek giyiyorum. Ona güven ver. Söyle ona.

Özür dilerim. Aşkımın şüphe etmesine neden olduğum için, aptalca onunkinden şüphe ettiğim için. Beni güvende tutma ihtiyacını ona karşı kullandığım için. *Olayları James'in bakış açısından görmeye çalış.* Danny ve Rose haklılar. Bunu ona yapamam, babam için bile. James beni karanlıktan çekip çıkarmaya kararlı bir kaya gibiydi. Babam beni daha da karanlığa göndermeye kararlı görünüyordu.

Saçlarımı topluyorum, cep telefonumu alıyorum, kapıya gidiyorum ve elimde çaldığında donup kalıyorum, gözlerim önümdeki tahtada, aşağı bakmak istemiyorum. *Lanet olsun.* Kapıyı çekip açıyorum ve Fury'yi diğer tarafta buluyorum. Çalan telefonuma bakıyor.

"Bunu alacak mısın?" diye soruyor.

Cevap vermiyorum, yüzüm allak bullak oluyor ve adımlarımı tersine çevirip Fury'nin üzerine kapıyı kapatıyorum, cazibesi çok fazla. "Ollie," diye cevap veriyorum, kısa ve kesik, odamızın etrafında daireler çizmeye başlıyorum.

"Beau. Nasılsın?"

"Babam öldü. Annemin kalıntıları alındı." Kibarlığı bir kenara bırakalım. Beth'i James'in üzerine saldırdığı için onu azarlamadığım için şanslı. "Ne oldu?"

"Buluşmalısınız."

Kıpırdamadan duruyorum, pelüş halının üzerindeki çıplak ayaklarıma bakıyorum. "Tanışmak mı?" Aptal gibi papağan gibi konuşuyorum.

"Telefonda konuşamam."

Kaşlarımı çatıyorum, yatağa ulaşmam için gereken birkaç adımı atıyorum ve kenarda kışımın üzerine düşüyorum. "Neler oluyor Ollie?"

"Benimle tanış, Beau."

Hayal gücüm aşırı hızlandı, polis duyularım uğulduyor. Ama daha fazla bastırmıyorum. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum. "Peki, tamam, seninle buluşacağım." James beni yirmi dört/yedi takip ederken bunu nasıl başaracağıma dair en ufak bir fikrim bile yok. "Ne zaman?"

"Sizinle temasa geçeceğim. Bu arada, Dedektif Collins sizi arayacak."

"Bir dedektif mi? Davayı senin aldığını sanıyordum?" Sessizlik.

"Ollie?" Hat kesildi. "Kahretsin," diye bağırarak cep telefonumu yatağa çarpıyorum. Sanki artık ayartılmaya ihtiyacım varmış gibi. Suçluluk duygum katlanarak artıyor ve hızla mutsuzluğumun yerini alıyor. Annemin ölümünden sorumlu olan adamı bile bulamadım. O konuda hala huzurum yok ve şimdi de başka bir ebeveynin ölümüyle uğraşıyorum, yine tüm hesaplara göre şüpheli bir şekilde

şartlar. Babamın o otelde ne işi vardı? Kiminle buluşuyordu?

Geri çekilmek ve öne çıkmak arasındaki mücadeleye dayanılmaz hale geliyor. Ama emin olduğum bir şey var. James'le tartışamam. Ayağa kalkıp odadan çıkıyorum ve Fury arkamdan geliyor, bana kaçıp Ollie'yle buluşmamın Danny'nin Rose'a bir sürüş dersi daha vermeme izin vermesi kadar olası olduğunu hatırlatıyor. *Zavallı Dolly*. "Ben spor salonuna gidiyorum," diye sesleniyorum.

"Bu çok hoş."

Fury'ye yorgun bir bakış atarak omzumun üzerinden bakıyorum. "Kayıp Tank mı?"

Gözlerinden biri kısılıyor, yürürken kocaman omuzları sallanıyor. "Gözlerindeki bakıştan hoşlanıyorum."

"Ne bakışı?" *Kahretsin, o kadar şeffaf mıyım?* Dikkatimi ileri veriyorum ve cevabını bekliyorum. Ama hiçbir şey söylemiyor. Gördüklerinden şüphe ettiği için değil. Bildiği şeyden.

Spor salonuna varıyorum ve Fury ile yüzleşiyorum. "Biraz ara ver," diyorum sessizce, arkamdaki kolu kavrayıp içeri doğru ilerliyorum.

"O kısımdan hiç bahsetmedin," diye tıslıyor Danny ve birden duruyorum, James'in bir bankta oturmuş havluyla saçlarını ovuşturduğunu, aşağılayıcı bir şekilde sıkılmış göründüğünü ve Danny'nin onun önünde durup sinirli göründüğünü görüyorum. Sonra Danny beni görüyor ve garip garip bakıyor, James de hemen sinirlenen taraf oluyor. Benim yüzümden. Çünkü Ollie'yle konuştuğumu biliyordu. "Rose beni bekliyor," diyor Danny, tepinerek uzaklaşırken ben de gözlerimle onun salon boyunca izlediği yolu takip ediyorum. Kapıyı arkasından çarptı.

Neyden hiç bahsetmedin? "Her şey yolunda mı?" diye soruyorum ve James alaycı bir şekilde gülüyor.

"Lanet olası züppe, Beau."

Bankta onunla yüzleşiyorum. Hâlâ elindeki havluyla saçlarını karıştırıyor, yavaşça, bilerek beni izliyor. Çok öfkeli görünüyor. Ona ne diyebilirim ki? Ollie'yi sevmediğimi mi? Onunla olan ilişkimin hiçbir anlamı olmadığını mı? Kıskançlık yaptığını ve bunun saçma olduğunu mu?

Performansından sonra onu Beth ile gördüğümde?

Göster ona.

Ellerim otomatik pilotta çalışmaya başlıyor ve kot şortumun fermuarına uzanıyorum, düğmelerini açıp bacaklarımdan aşağı itiyorum. Gözleri benimkilerden ayrılmıyor ama havlu yavaşça iniyor. Gerginim. Beni gergin görmesine izin veremem. Şortumu çıkarıp gömleğimin düğmelerini çözerek ona doğru ilerliyorum, umuyorum, dua ediyorum ki bana olan arzusu onunkinden daha ağır basıyor

Sinir bozucu.

Havlu yere düşer.

Uylukları biraz daha açıldı.

Nefes alıyorum, sinirlerim kayboluyor ve arzum ortaya çıkıyor, sıcak ve güçlü.

Ulaşabildiğim anda kolu uzanıyor, belime dolanıyor ve beni kendine çekiyor, gömleğimi çekip karnımı öpüyor, kocaman elleri kalçalarımın, beni tutuyor, benimkiler omuzlarına dayanıyor. Nefesimi hırıltılı bir şekilde veriyorum, başının arkasına bakıyorum, parmaklarımı ensesine kaydırıyorum ve oradaki ince saçlarla oynuyorum. Onunla ilk tanıştığım zamankinden daha güzel.

Çünkü ışıktaki daha fazla zaman geçiriyor. Güneş ışığında daha fazla zaman.

Parmakları külotumun kenarlarından girip aşağı çekiyor ve bana bakıyor, gözleri bulutlu ve çaresiz. Kirli sakalını okşuyorum ve ağzımı onun kine yaklaştırıp usulca öpüyorum. "O burada," diye fısıldıyorum. "O burada ve senin."

İnliyor ve ayağa kalkıyor, beni kaldırıp bankın üzerine oturtuyor, önümde diz çökerken bacaklarımı ayırıyor. "Regl dönemim," diye soluyorum, sırtım dikleşiyor, ellerim James'e mi yoksa banka mı tutunacağını bilemiyorum. Ama sonra homurdanıyor, ağzını kalçalarımın arasına sokuyor ve kararımı veriyorum, ellerim saçlarına yapıyor.

Kalçalarımı ısıyor, öpüyor, etimi emiyor ve içime girmekten kaçınmasına rağmen şiddetle titremeye başlıyorum, saçlarını çekiyor, başını sallıyor ve sarsıyorum. Ve tam baskıdan kurtulmak üzereyken, çekilip ayağa kalkıyor ve ben de kaybımı inliyorum. Eğilip gömleğimi omuzlarımdan itiyor, her iki bileğimden çekip bir kenara fırlatıyor, sonra sütyenimin kaplarını aşağı çekiyor. Sıcak ağzının yokluğunda, kalçalarımın arasındaki hava aniden serinliyor ve bu hoşuma gidiyor. Tişörtünü çıkarışını, çıkarırken göğsünün dalgalanışını, sonra şortunun gidişini ve karşımda görkemli bir şekilde çıplak ve etkileyici duruşunu, hazır ve damlayan sikini hayretle izliyorum. Yutkunuyorum ve ona uzanıyorum, aç, istekli ve kökünden daire çiziyorum, ağzımı açıyorum ve içeri giriyorum, bunu yaparken yukarı bakıyorum, onun beni izlediğini görüyorum. Yalıyorum. Bir inilti. Isırıyorum. Bir sarsıntı. Emiyorum. Titreşimler.

Damarının dilimde zonklama hissi beni hepsini almaya teşvik ediyor ve boğazımın arkasına sertçe vuruyor. Öğürmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Siktir," diye homurdanıyor, hızla kendini dışarı çekiyor ve beni kollarımın altından tutup banktan kaldırıyor. Beni vücuduna yasladı ve döndü,

oturuyor ve beni bir parça kaldırıyor. "Yapmamalıyız," diyorum, durmayacağını bildiğim için. Duramaz. Durmasını istemiyorum. Alnımı onun kine değdiriyorum ve aramıza uzanıp gözlerimi kapatırken tamponumu çıkarıyorum. Ona içimde ihtiyacım var. Buna ihtiyacım var, kendim için, onun için, bizim için. Bir an bocalıyorum.

"Havlum," diye fısıldıyor, etrafıma bakıyorum ve yerde görüyorum. James eğilip beni aşağı indiriyor ve ben de havluyu yukarı kaydırıp şu anda aramızda duran şeyden hızla kurtuluyorum. Sonra ihtiyacım olanı alıyorum, onu girişime yönlendiriyorum ve yavaşça batıyorum, ikimiz de nefes veriyoruz.

Tanrım, bu inanılmaz bir his, beni tamamen dolduruyor. Zonkluyor. Yakın. Her iki omzuna birer elimi koyuyorum ve ayak bileklerimi sırtına doluyorum, yüzünü, göğsünü, kalın pazılarını, karın kaslarını görebilmek için geri çekiliyorum. Hepsi muhteşem, ama yüzü ...

Şimdi dümdüz, beni izlerken aldığı zevkten eser yok, tüm işi benim yapmama izin veriyor. "Seni öpmemi ister misin?" diye soruyorum, o da başını sallıyor. "Daha hızlı hareket etmemi ister misin?" Bir kez daha başını sallıyor. "Böyle mi kalayım?"

Başını sallıyor, avuç içi kalçamdan vücuduma doğru kayıyor ve açıkta kalan göğsümün üzerine düşüyor. Okşuyor ve şekillendiriyor ve ben kalçalarımı döndürürken, yavaşça iterken, zevkimizi yavaşça inşa ederken gözleri hala benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Beni inceleme şekli.

Kendini kaptırmış.

Gözleri yavaşça yüzümde, yaralarımda, vücudumda geziniyor, dudakları hafifçe aralanıyor, nefesleri kısa ve gergin. Yutkunuyorum, doruk noktamın beni ele geçirdiğini hissediyorum, bana hiçbir uyarı vermiyor. James başını sallıyor, kalçalarımı geri alıyor, bana rehberlik ediyor ve görebildiğim her kas gözlerimin önünde sertleşiyor. Nefes nefese kalıyorum ve avuçlarımı göğüs kaslarına vuruyorum, kollarımı destekliyorum, hızım artıyor. Başını sallıyor, sakinleşiyor ve ben haykırıyorum, orgazmım geri çekilirken başım geriye düşüyor. "Kahretsin," diye nefes alıyorum, tekrar yavaşça başlıyorum, ikimizi de tekrar yukarı kaldırıyorum, gözlerimi yüzüne geri getirirken onun istediğinden daha hızlı gitmediğimden emin oluyorum. Beni tekrar sınıra getirmek için ihtiyacım olan tek şey bu.

Gıdıklıyor, kızdırıyor, onu tutup zevk almam için beni kışkırtıyor, daha hızlı hareket etmem için yalvarıyor.

Bilmiyorum.

James bastırılmış bir şekilde inliyor ve kalçaları altımda sertleşiyor. Sonra başını sallıyor ve bu ikimizi de ele geçiriyor, omurgalarımızı dikleştiriyor, göğüslerimizi zorluyor

birlikte, ağızlarımızın yanı sıra, ve kendini içime dökerken unutulana kadar öpüldüm, güçlü kolları belime sarıldı, titrerken, öpüşürken ve inlerken beni sıkıca tuttu.

Ağzının içine doğru nefes alıp veriyorum, yüzümü uzaklaştırıp boynunun kıvrımına gömüyorum. "Tamam mı?" Sessizliğinden hoşlanmadığım için fısıldıyorum.

Başını sallıyor, parmağımı yokluyor ve yüzüğü çeviriyor. Bana orada olduğunu hatırlatmak için.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum. O da başını sallıyor.

James mutfakta sessizce dolaşüyor, kürek kemikleri arasındaki gölgeler her dolaba uzandığında ya da bir kapıyı veya çekmeceyi açtığında büyüüp küçülüyor. Bir tabağı adanın öbür ucundan bana doğru kaydırıyor. "Ye," diyor, kırılmış.

"Ben-"

"Seni en son ne zaman yemek yerken gördüğümü hatırlamıyorum, Beau." Bir parça tost aldı ve bana doğru itti. "Öyleyse ye."

Kabul ediyorum ve buzdolabına gidip bir dizi yeşil meyve ve sebze çıkarıyor, bir doğrama tahtası ve bir blender almadan önce hepsini tezgâha yerleştiriyor. Onun mutfakta sessizce ve verimli bir şekilde hareket etmesini, soymasını, kesmesini ve blender'a yüklemesini izlerken tostumun köşesini kemiriyorum. "Düşünüyordum da."

"Dikkatli ol," diye takılıyorum, çiğnerken bana doğru atılan kısa bir uyarı bakışıyla karşılaşıyorum.

"Teslimatı alabilirsin."

Yavaşça yutkunuyorum, hala taburemdeyim. Şaşırdım ama bunu belli etmemek için mücadele ettim. "Ne değişti?" Bunun aptalca bir soru olduğunun farkındayım. Değişen şey Ollie'nin telefon konuşması. Yoksa kafasının üzerinde durmak mantıklı tarafını mı düzeltti? Ya da Danny az önce onunla konuştu mu? Akıl mı verdi? Fazla seçenekleri olmadığına mı ikna etti? Yapabileceğimi.

"Değişen bir şey yok." Blender'a bir yudum elma suyu atıyor. "Hâlâ bunu yapmanı istemiyorum."

"Peki neden kabul ediyorsun?"

Meyve suyu hazırlama işine ara vererek bir süre sürahiye inceliyor, sanki bana vermenin en iyi yolunu bulmasını bekliyormuş gibi. "Çünkü Beau, eğer içgüdülerimi kontrol etmezsem, seninkileri bastırmış olurum." Bana baktı. "I

seni kaybedemem."

Taburemde gevşiyorum, yumuşuyorum. Bu muazzam, güçlü katilin bu kadar kararsız görünmesi kalbimden bir parça koparıyor. "Beni kaybetmeyeceksin."

Meyve suyu sıkmaya geri dönerken keskin bir baş sallama. "Peki ne dedi?" diye soruyor, bana bakmadan.

Çiğnemenin ortasında durup ağzımın kenarındaki birkaç kırıntıyı siliyorum. "Beni arayacaklar-" Cep telefonum mermerin üzerinden atlıyor, bilinmeyen bir arayan ekranı aydınlatıyor. James'in parmağı hala blender tuşunda, gözleri de cep telefonumda. "Bir dedektiften," diye bitiriyorum, tostumu yere bırakıp ellerimi fırçaladıktan sonra James'in duyması için hoparlörü açmak yerine telefonumu kulağıma götürüyorum. "Beau Hayley," diyorum, James yeşil meyve suyunu bırakıp bir bulaşık havlusu alıp ellerini silerken ben de onu izliyorum. Mutfaktan çıkmak istiyorum. Ama bunu yapamam.

"Bayan Hayley, Dedektif Clarissa Collins, MPD. Şu an uygun bir zaman mı?"

Bu tür tartışmaları yapmak için hiç iyi bir zaman var mıdır? Kesinlikle var. Tercihen erkek arkadaşım odada değilken. Sonra aklıma geldi. Babam hakkında bir şey bilmeli miyim? Ollie telefonda konuşamadığından başka bir şeyden bahsetmedi, bu da bana kendini güvende hissetmediğini söylüyor. *Özel*. "Size nasıl yardımcı olabilirim, Dedektif?" James'in dikkatli bakışları altında kendimi çok rahatsız hissederek soruyorum. Konuşmayı neden ona açmadığımı sorguluyor.

"Acaba sizi bir süre rahatsız edebilir miyim?"

"Elbette. Şimdi mi?"

"Sizi şahsen görmeyi umuyordum ama sizin için kaydettiğimiz adrese uğradım ve ev boştu."

Beni mi görmek istiyor? "Artık orada yaşamıyorum."

"Amcalarınla mı?" diye soruyor, kaşlarını çatmama neden oluyor, cevabı bana muhtemelen benim hakkımda istediğimden çok daha fazla şey bildiğini söylüyor, özellikle de polis dosyalarını karıştırdıysa. James'e bakıyorum. Bir seri katille evlenmek üzere nişanlandığımı biliyor mu? Aman *Tanrım*.

"Evet. Ayrıldılar," diyorum, bilgi konusunda istekli görünmeye çalışarak. Ketum davranmak beni hiçbir yere götürmeyecek. "Lawrence amcam tatile gitti." Nerede olduğunu söylememeye özen gösteriyorum. "Ve ... şey, kocası-" James'e bakıyorum. Konsantre olmuş, sinirli bakışlarını kesmeyecek mi? "Gitti ve o zamandan beri ondan haber alamadık."

"Dexter Haynes'i mi kastediyorsun?"

MPD'DEN Mİ?" "Evet, doğru."

"Ama kayıp ihbarı yapılmadı mı?"

Bunun nedenini biliyor. Dexter'ın sapkın olduğu teşkilatta herkes tarafından biliniyor olmalıydı. "Beni amcam hakkında konuşmak için mi aradınız, Dedektif Collins?" Adını söylediğim anda James cebinden cep telefonunu çıkardı, şüphesiz Otto'ya mesaj atıp onu kontrol ettirecekti.

"Hayır, hayır değildim" diyor, sesi yumuşuyor. Yumuşayarak babamın öldüğü haberini vermeye hazırlanıyor. "Adresinizi alabilir miyim? Yarım saat içinde orada olabilirim."

Brit'in Miami'deki malikanesinin mutfağına bakıyorum. "Korkarım bu mümkün değil." O da bunun nedenini bilecektir. "Konuşmak istediğin her neyse, bunu telefonda yapabiliriz."

"Ben-"

"Bunu telefonda da yapabiliriz," diye yineliyorum, telaşlanıyorum.

Ben doğranmış meyvelerle dolu tahtaya bakarken, "Baban arıyor," diyor. "Çok üzgünüm, Bayan Hayley."

"Ne oldu?" Robotik görünmemeye çalışarak ama kendimi tutamayarak soruyorum.

"Yanlış yer, yanlış zaman," diye cevap verince şaşkınlıktan gözlerimi kırptırıp James'e bakıyorum. Kaşları her zamankinden daha ağır, ifadesi sorgulayıcı ama sorgulayıcı değil. Cep telefonumun hoparlörünü açıp kapatıyorum, çünkü hakarete uğramak üzere olduğumu bildiğim saçmalıkları duyacak birine ihtiyacım var, böylece öfkeden deliye döndüğümde nedenini anlayacak.

"Yanlış yer, yanlış zaman?" Taklit ediyorum.

"Yerel bir otelde bir olay yaşandı. Henüz en ince ayrıntılara sahip değiliz ve açıklayabileceklerim sınırlı, ancak görünüşe göre iki yerel çete arasında otele sızrayan bir anlaşmazlık vardı. Sanırım babanızın orada bir toplantısı vardı. Çapraz ateşe yakalandı."

"Affedersiniz?"

"Çok üzgünüm Bayan Hayley."

James'e bakıyorum, biraz şaşkınlık görmeyi umuyorum, ama bunun yerine sadece kafamı daha çok karıştıran bir vurdumduymazlık buluyorum. Çapraz ateşe mi yakalandı? Tanrım, gerçekten de beni bir ebeveynimi daha şanssız bir şekilde kaybettiğime ikna etmeye mi çalışacaklar? "Aradığınız için teşekkür ederim."

"Bir şey daha var," diyor, parmağımın ucunu ekrandaki kırmızı simgeye yaklaştırmadan. "Bir gazeteci var. Şimdiden bilgi ve resim sızdırdı. Yerel haberlerde gördüğünde şaşırmanı istemedim." James tekrar telefonuna yöneliyor ve ben Dedektif Collins'e bir kez daha teşekkür ediyorum

telefonu kapatmadan önce biraz daha düşündüm. "Frazer Cartwright'ı bulmamız gerek," diyorum hemen taburemden inerek. "Bunu bana tekrar yaptıklarına inanmıyorum." Parmaklarımı saçlarıma geçirip sıkıyorum. "Çapraz ateşe mi yakalandın?" Gözlerimin yaşla dolduğunu hissederek kahkaha atıyorum. Ve sonra ... Nefesim kesiliyor, ellerimi başımdan indirip yere bakıyorum. "Benim yüzümden mi öldü?"

"Ne?" James kızgın bir sesle havlıyor mu? "Sen neden bahsediyorsun lan?" Beni yakaladı ve yüzüme doğru döndürdü, yüzüme doğru kalktı, öfkeliydi. "Eğer onunla akşam yemeği için buluşmuş olsaydın, sen de ölmüş olabilirdin, Beau."

"Öyle demek istemedim. Demek istediğim Tom Hayley, yani babam, belediye başkanlığı için yarışıyordu ve onun kızı da benim." Parmağımı göğsüme soktum. "Ve ben *seninleyim*."

James irkilir ve geri çekilir. "Sence hedef o muydu?" diye sorar.

"Mantıklı."

"Bekle, Beau." Avuçlarını alnına dayadı, gözleri kapanıyordu. "Neden biri babanın ölmesini istesin ki?"

"Çünkü onun kızı benim," diye bağıyorum, suçluluk duygusu beni eziyor. "Miami, Atlantik'in bu yakasındaki en büyük suç ailesiyle ilişkisi olan bir kızı olan bir belediye başkanına sahip olamaz." Sonra aklıma başka bir şey geliyor. "Belki de rakibi onu öldürtmüştür," diyorum, pencereye doğru volta atıp tekrar geri dönerek düşünüyorum.

"Monroe Metcalfe?" James onun adına gülüyor. "Beau, Monroe Metcalfe'in yaz mevsiminde güneşten daha parlak bir özgeçmişi var."

Bu kadar inançsız görünmemeli. Perry Adams'a bak. Herkesi kandırdı. James'e dönerek kendi kendime gülüyorum. "I-" Elini ağzımın üzerine koyarak beni susturuyor ve elini orada, ensemde tutuyor.

"Şşşt," diye fısıldıyor sessizce. "Sakin ol amına koyayım."

"Sakinim," diye mırıldanıyorum eline doğru uzanıp dikkatlice çekerek.

"Polis olduğun için lanet olsun sana." İç geçiriyor ve ağzının alnıma düşmesine izin veriyor. "Cartwright'ı bulacağım," diyor. "Söz veriyorum. Otto'yu çoktan görevlendirdim."

"Neden?"

"Çok şey hakkında çok şey biliyor gibi görünüyor ve biz de nasıl olduğunu öğrenmek istiyoruz." Arkasına yaslandı ve beni görüş alanına aldı. Sert yüzlü, vurdumduymaz katil gitmişti.

Yumuşak, etkileyici nişanlım geri döndü ve şu anda bana, beni hayatın kendisinden daha çok sevebilecekmiş gibi bakıyor. Sakinleşti. Sakinleşmiş. "Seni ihmal ettim," diye fısıldıyor, yüzümü tarıyor, başparmağını dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Bu akşam seni yemeğe çıkaracağım."

"Öyle mi?"

"Öyleyim." Omuzlarımdan tutup çeviriyor ve kıcıma bir şaplak atarak beni yoluma gönderiyor. Normal bir şey sunmaya çalışıyor. Eğer boşa gittiye, çok cesurca. Şu anda St. Lucia'da değiliz ve hiçbir romantik akşam yemeği beni normal hissettiremez. "Ve Beau?"

Geriye baktım.

"Lawrence'ı aramalısın," diyor nazikçe ve ben de başımı sallıyorum.

Lawrence'ı aramadım. Lawrence'ı aramak *dışında* her şeyi yaptım. Olanları nasıl anlatmaya başlayabilirim ki? Annemi mi? Babama? Onu yarın ararım. Ollie'yi aradım ama. Defalarca. Cevap vermedi. Nath'i tekrar yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Ollie için endişeliyim ama daha çok kendim için endişeliyim çünkü annemi kaybettikten sonra gittiğim yerlere geri dönmek korkutucu derecede yakın hissettiriyor.

Bir saat önce birkaç telefon görüşmesi yapmak için beni yatak odasında bırakan James'i bulmak için fuayeye iniyorum. Günün geri kalanını Otto, Goldie ve Ringo ile birlikte tersanede geçirmişti. Muhtemelen onlara boyun eğdiğini ve bana yardım etmeyi kabul ettiğini söylemek için. Eminim Dedektif Collins'in beni aramasını da onlara anlatma fırsatı bulmuştur. *Yanlış yer, yanlış zaman.* Çılgınlık yapmıyorum. Tüm bunlar garip geliyor. Sürekli olarak sakın olduğumu iddia edemesem de, sürekli panik atağın eşiğindeymişim gibi hissettiğim bu sürekli gerginlik hissi, James'ten önce nasıl var olduğumla ilgili.

Sürekli olarak yerleşmiş. Bazı zamanlar vardır. Her zaman kısa ama mutluluk vericidirler. James'in beni alıp götürdüğü zamanlar. Beni sakinleştirme sanatında ustalaştı. Sorun şu ki, günün her dakikasını buna ayıramaz. En azından burada, Miami'de. Yine de St. Lucia'da çok iyi bir deneme yapıyor.

Merdivenlerin dibine ulaşıyorum ve onu görmeden önce kokusunu alıyorum; kremsi, erkeksi ve baharatlı bir koku. Cennet gibi. Sonra onu görüyorum ve kalbimin aynı anda hem hızlandığını hem de durulduğunu hissediyorum. Gri pantolon, gözlerini parlatan açık yakalı mavi gömlek, ayakkabılarıyla uyumlu açık ten rengi bir kemer. Kirli sakal. Kolları kıvrılmış. Şık ve rahat. Çok yakışıklı. Ona şimdi bakınca, yüzü okunamaz haldeyken bile, onu Enigma olarak hayal etmek zor.

"Özel bir durum mu?" Dudaklarını titreterek soruyorum.

"Bilmiyorum, öyle mi?" Bana doğru geliyor ve Rose'un dolabından ödünç aldığım siyah katlı elbisemi işaret ediyor. Onun için sorun olmayacağını biliyorum. Gerçekten alışverişe gitmeliyim.

James beni yakalıyor, gevşek, vahşi sarı saçlarımı alıyor, gülümsüyor ve sonra beni derinden öpüyor, bana doğru eğiliyor, beni geriye yaslanmaya zorluyor.

"Öyle olmalı," diye karşı çıkıyorum, dudaklarını gagalıyorum. "İşten bir gece izin almak için." Burnu kırışıyor, benimkiyle ovalıyor ve sonra elimi tutuyor, e s p r i m i görmezden geliyor. "Bu dünyanın dışında görünüyorsun," diyor ve beni bir Mercedes'e götürüyor. "Danny'nin arabasını almamız gerekecek." Yolcu kapısını açtı. "I

Rose'la dışarı çıktığında onu engelliyordu, o da benimkini aldı."

Koltuğa oturup emniyet kemerimi takıyorum, James'i ön tarafta hayranlıkla izliyorum. Akşam yemeği. Normal, sıradan bir akşam yemeği, normal, sıradan bir çift gibi. Kapıyı açıyor ama arabaya binmiyor. İlerideki kapılar açılır ve James'in Range Rover'ı görünür. "Oh, gelmişler," diyorum, ayrılmadan önce Rose'a merhaba demek için arabadan iniyorum. Dışarı çıkıyorum ve Danny'nin bize doğru sürmesini izliyorum, durduğu anda dışarı çıkıyor ve oldukça canı görünüyor. *Hay aksi*. Ne oldu şimdi? Doğal olarak Rose'a baktım. Endişeli görünüyordu.

Başımı eğiyorum. O da kendininkini sallıyor.

"Ne oluyor lan?" Danny bağılıyor, James'e doğru yürüyor. "Aklını mı kaçırdın sen?"

Şimdi bunun teslimatı almamla ilgili olmadığını biliyorum çünkü Danny bana fikrimin iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü söyledi. Peki, tekrar soruyorum, şimdi ne oldu? Adamların arasına bakıyorum, yine birbirlerine girip, hınçlarını birbirlerinden çıkaracaklarından endişeleniyorum. "Neler oluyor?" Rose'a soruyorum, ona katılıyorum.

"Göreceksin," diyor arka kapıyı açıp bir yığın çantayı sürükleyerek dışarı çıkarırken. "Çok güzel bir alışveriş gezisi yaptık, sadece ben ve kocam." Gülümsüyor. Sahte.

"Neden yalan söylüyorsun?"

"Ben değilim. Harikaydı. Sonra eve gidiyorduk ve-"

"Delirmişsin sen," diye bağılıyor Danny, ceketini zorla çıkarıp yere çarparak. Sonra belli ki cebinde bir şeye ihtiyacı olduğunu hatırlıyor ve onu geri alıp karıştırmaya başlıyor.

"Ne saçmalıyorsun sen?" James mırıldanır, belli ki Danny'nin ceketini parçalamasını izlemekten bıkmıştır çünkü ceketini alır ve gider

Doğruca cebine gitti, Marlboro'sunu çıkardı ve zipposuyla birlikte uzattı.

Danny bir tane yakar, derin derin içine çeker, sonra dumanı üfleyerek söndürür ve sigarasıyla Range Rover'ı işaret eder. "Bana katıl." Gülümsüyor, hiçbirimizin görmek istemediği türden bir gülümseme ve James'in arabasının arkasına doğru ilerliyor, bagajı anahtarlıkla açıyor. James de onu takip ediyor, tabii Rose ve ben de. Bagaj yavaşça kalkıyor, sonsuza kadar sürüyor, hepimiz ayakta durup ortaya çıkacak şeyi bekliyoruz ve ortaya çıktığında ilk konuşan James oluyor.

"Ah, kahretsin," diye homurdanıyor, ben elleri ve ağzı bağlanmış hareketsiz bir bedene bakarken.

"Ah, siktir?" Danny gülüyor. "Söyleyeceğin şey bu mu? *Siktir mi?* Kim o ve ne zamandır arabanda? Çünkü leş gibi kokuyor."

Rose gibi ben de bir adım öne çıkıp kokluyorum ve hemen avucumu ağzıma kapatıyorum. "Ewww." Bayat idrar. "Beni bunun içinde akşam yemeğine götüremezsin," diye geveliyorum.

"Akşam yemeğine mi gidiyorsun?" Rose yüzünü bana dönerek şarkı söylüyor, alışveriş çantası da onunla birlikte dönüyor.

"Öyleydik," diyorum James öne çıkıp cesedi dürttüğünde. "Şimdi içimde bir cesetten kurtulacağımıza dair bir his var."

"Hâlâ hayatta," diyor James. "Sadece dün geceden beri burada."

"Hâlâ hayatta olduğunu biliyorum," diye bağıyor Danny, sanki onu yerde tutan tek şey sigarasıymış gibi sigarasını aceleyle çekerek. "Çünkü karımın alışverişini bagaja attığımda bağırırdı."

"Atmak mı?" Rose öfkeli bir ifadeyle. "Orada bir Jo Malone mumu var, Black." Mumu bulmak için düzinelerce çantayı karıştırmaya başlar.

"Biliyorum." Danny gülüyor. "Kafasına çarptı."

Danny ve Rose'a, sonra da James'e bakıyorum, kesinlikle ... eğleniyorum. Eğleniyorum. Kendimi tutamayınca içimden taşıyor, çantamı bırakıp ellerimle James'i tutmaya zorluyor. Mumu kontrol etmeyi bırakıp çantasından başını kaldıran Rose'la göz göze geliyorum ve o da bunun ne kadar çılgınca olduğunun farkına varıyor.

Ya erkekler?

Sigara içiyorlar ve izliyorlar, biz içimizden atarken onlara tutunmamıza izin veriyorlar. Sanırım delirdim. Kesinlikle, aslında.

"Ee," diyor James, ben kendimi toparladıktan sonra.

Rose'un rastgele kıkırdamalarını hâlâ duyabiliyorum, onun gülme krizinin sonrası benimkinden daha uzun sürüyor. "Yemeğe gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?" diye soruyor.

"Evet, akşam yemeği," diye cevap veriyorum burnumu çekerek ve burnumu silerek. Tanrı biliyor ya, biraz şaraba ihtiyacım var ve tüm bunlar çok uygunsuz olsa da, her şeyle uğraşmaktan ... bir mola. "Peki ya o?" Bagajı işaret ederek soruyorum.

Danny kapatmak için alt taraftaki düğmeye basıyor ve izmaritini fırlatıp atıyor. "O bekleyebilir." Kaşlarını çatarak James'e bakar. "Bekle, kim o?"

"The Leprechaun."

"İrlandalı olma ihtimalin var mı?" Eğilip çantamı toplarken Rose'dan bir kıkırdama daha duyuyorum, ama bu kez burnundan, hiç de çekici olmayan bir ses çıkararak.

Kahkahası aniden kesiliyor ve elini ağzına kapatıyor. "Aman Tanrım, az önce burnumu çektim." Kesinlikle dehşete düşmüş görünüyor, bana kocaman gözlerle bakıyor ve ben yine sırtlan gibi gülüyorum, makyajım gözyaşlarımla mahvoldu.

James içeri giriyor ve beni tutuyor. "Dün gece Pink Flamingo'daydı," diyor Danny'ye.

"Bu harika, senin adına sevindim, ama gelecekte, bir bara şanslı bir dalış yapar ve sayı yaparsan bana haber verir misin?"

James göz ucuyla bana bakarak, "Biraz dikkatim dağınıktı," diye karşılık veriyor ve diğer herkesin de bakmasını istiyor. Yüzüm düzeliyor. *Havayı dağıt, neden yapmıyorsun?*

"Bayan Daisy gibi eve döndüm," diye homurdanıyor Danny. "Binlerce polis arabası gördüm ve bir milyon *kez* terledim."

"Gerçekten de öyle," diye söze girdi Rose, eve doğru yürürken.

"Nereye gidiyorsun?" Danny arkasından sesleniyor, sanki taşıdığı alışveriş merkezinin yarısını kaçırmış gibi elindeki çantaları ona gösterecekmiş gibi kaldırmasını sağlıyor.

"Bunları odamıza götürüyorum."

"Muma dikkat et," diye bağırıyor, bir sigara daha yakarak. "Size katılmamızın sakıncası yok değil mi?"

Gülümsüyorum, hiç umursamıyorum. Eve gittiğimizde yalnız kalacağız. Hepimizin yeniden bir arada olması ve konuşması çok güzel. "Benim için sakıncası yok." "Güzel. Bildiğim küçük, sevimli bir İtalyan lokantası var."

"Oh, ana yemeğimiz için cinayeti nerede yiyeceğiz?" Arabaya yönelip arka tarafa geçiyorum ama kapıyı kapatamadan Danny orada bitiveriyor,

Eğilerek.

"Siz ikiniz çok konuşuyorsunuz."

"Stresli bir gün müydü?" Dudaklarının arasındaki sigarayı işaret ederek soruyorum.

"Birkaç beklenmedik sürpriz, evet." Arabanın üzerinden bakıyor. James'e mi? Sonra spor salonunu hatırladım. O kısımdan *hiç bahsetmemiştin*.

Bunu vurgulayarak söylediler. Ne hakkında konuşuyorlardı?

"Demek sen de saflara katılıyorsun, ha?" Danny yüzüme duman üfleyerek beni dumanı uzaklaştırmaya zorluyor.

"Bırakmalısın."

Histerik bir şekilde gülüyor. "Beau, tatlım-" Bir saniye düşünüyor. "Beau, eğer sigara içmezsem, öldürürüm."

"Belki de dürtülerini kontrol etmeyi öğrenmen gerekiyordur," diye karşılık veriyorum, Danny dişlerini gösterirken elbisemin kırıksıklıklarını fırçalıyorum. Gözlerimi deviriyorum. "Beni korkutmuyorsun, Black." Kapıya uzanıp çekiyorum, neredeyse burnunu koparacaktım ki Rose yanımdan içeri süzülüyor, kemerini bağlarken cep telefonunu ve çantasını aramızdaki koltuğa bırakıyor.

"Hazır," diye nefes alıyor, ellerimizi birleştirip derinin üzerine koyuyor. Telefonu çalıyor ve ben içgüdüsel olarak yere bakıyorum.

"Esther Miami'ye mi geliyor?" Mesajının kısa bir önizlemesini görerek soruyorum. "Şimdi St. Lucia'ya dönmeyecek misin?"

Rose bana bakıyor ve susmam için parmağını dudaklarına götürüyor.

Aman Tanrım.

Daha yakına eğildim. "Bilmiyor, değil mi?"

Göz ucuyla bana bakıyor, o bakış her şeyi anlatıyor. "Danny olmadan Daniel'e gidemem, bu yüzden Daniel bana gelmeli. Kocamın da sürekli belirttiği gibi, kendimi kaybolmuş hissettiğimde, ben bir anneyim. Benim işim bu," diye fısıldıyor. "Çocuklardan biri başka bir ülkedeyken ve diğeri henüz doğmamışken yapılması zor bir iş."

"Delirecek."

"İnatçı bir pislik olmaktan vazgeçmesi için ona son bir fırsat vereceğim. Olmazsa, meseleyi kendi ellerimle halledeceğim. Bunu atlatacaktır. Esther'in burada olmamasının nedenlerinden birinin Otto olduğunu hepimiz biliyoruz ve ben de oğlumla birlikte St. Lucia'da değilim çünkü-"

"Danny için endişeleniyordun."

"Doğru. Ama endişelenmek stresli bir şey ve herkesin söylediği gibi biraz sakinleşmem gerekiyor. Ayrıca, birkaç günlüğüne gideceğimi sanıyordum. Haftalar değil. Ve

Danny'nin kafasında Barney'nin babasıyla ilgili bir sorun var ve *bu* yüzden St. Lucia'ya onsuz dönmeme izin vermiyor."

"Havai fişekleri dört gözle bekleyeceğim." Danny'nin Daniel'ın buraya gelmesini ya da Rose'un oraya gitmesini kabul etmesine imkân yok. Kapılar açılıyor ve adamlar içeri giriyor ve tabii ki ikimiz de susuyoruz, bu da ikisinin de koltuklarında dönüp bize bakmalarına neden oluyor.

Ben sessiz

kalıyorum.

Rose da öyle.

Sadece sakın bir ortamda güzel bir akşam yemeğinin tadını çıkarmak istiyorum.

DANNY

Bir haftalık sessizlik. Garip bir şekilde, Miami'deki sessizlik beni sürekli bombalardan ve kurşunlardan kaçmaktan daha huzursuz hissettiriyor. Çıplak ayaklarımın etrafında dalgalanan suyu izliyorum, çıplak göğsümde güneşi hissediyorum. Uzun süre sarılı kaldıktan sonra iyi hissettiriyor, Dermabond çözülmüş, kesikler kırmızı ama artık çiğ değil. Okyanustaki motorların gürültüsünü dinliyorum. Tuzu kokluyorum. Kumun kokusunu.

Karım.

"Size makul olmanız ve onları Miami uçağına bindirmeniz için son bir fırsat veriyorum."

Yoksa başka bir şey mi?

Gözlüğüm burnumun kenarından aşağı kayıyor, terden gözüm kayıyor, ben de gözlüğümü geri itip Rose'a bakıyorum. Her zaman hoş bir görüntüsü vardır, ama bugün özellikle öyle, altın rengi bikinisinin içinde her zamankinden daha kıvrımlı bir vücuda sahip, göğüsleri bikininin kumaşına karşı şişkin, saçları yukarı doğru toplanmış.

Ona uzanıp kendime çektiğimde, ağzının kenarını öperken kulağının arkasına bir dalga ittiğimde dalgıç kıyafetime karşı seğirdiğimi hissediyorum. "Güneşi yakalamışsın," diye fısıldıyorum, geri çekilip bir parmağımı bikini üstünün gergin malzemesinden geçiriyorum ve bir parça aşağı indirerek meme ucunun hemen kuzeyindeki bronz çizgiyi ortaya çıkarıyorum.

O da aşağı bakıyor ama benim kadar uzun süre değil. "Konuyu değiştirme." Elimini itiyor ve parmaklarını saçlarımın arasına sokarak koyu renk dalgalarını sıkı yumruklarının arasında tehditkâr bir şekilde tutuyor. "Otto'yu annenden uzak tutmak konusunda gerçekten bu kadar tutkulu musun?"

Tanrı aşkına. Söylemiyor ama onu Benson denen heriften de uzak tuttuğum gerçeğini zihnen düşündüğünü biliyorum. "Bunun Otto'yla hiçbir ilgisi yok, her şey Daniel'in istikrarı ve eğitimiyle ilgili."

"İstikrar mı? O orada, ben buradayım. Miami'de özel bir öğretmeni olabilir. St. Lucia'ya geri mi dönüyoruz?"

Durmayacak mı? İnledim ve başka bir öpücük için atıldım. Ve sık kesen bir bakışla engelleniyorum. Gözlerimi deviriyorum - gerçi Rose gözlüğümün gizlediği sessiz alaycılığımın farkına varamıyor.

Gözlüklerime uzanıyor ve onları kaldırarak gözlerimi ortaya çıkarıyor. "Bana gözlerini devirerek bakma."

"Ben y a p m a d ı m ," diyorum, o beni itmeden önce bir öpücük çalıyorum.

Onun

Reddetmek muhtemelen iyi bir şeydir. Dar dalış elbisem daha da daralabilir. Onunla tartışmayacağım. Son zamanlarda bunu yeterince yaptık. Yani . . . "Sen burada kalıyorsun, Daniel da orada." Onun yerine ben söyleyeceğim. Yanından geçip kulübeye doğru giderken bir öpücük daha konduruyorum. Çok geçmeden itiraz ederek peşimden geliyor. "Mantıksız davranıyorsun."

"Biliyorum," diyorum omzumun üzerinden, inkâr etmeden. "Ne?"

Duruyorum, yüksek sesle nefes veriyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Eğer bir an için bensiz St. Lucia'ya dönmene izin vereceğimi düşünüyorsan-"

"Bekar ve yakışıklı bir bankacı tarafından ayaklarımın yerden kesilmesi ihtimaline karşı mı?"

Yüzünü tutuyorum, yanaklarını ördek dudakları olana kadar sıkıyorum. Neden beni kızdırmak zorunda? "Süpürme olmayacak, sadece paspas olacak." *Kan.* "Eğer süpürülmek istersen bunu unutma." Dudaklarımı onunkilere yapıştırıp kaşlarını çatmasını öpüyorum. "Anlaştık mı?"

"Siktir git."

Karanlık bir şekilde gülümseyerek, kendini uzaklaştırmasını izliyorum, ancak odağım o uzaklaşırken kışına geldiğinde eğlencem karanlığını kaybediyor ve gerçek bir ışık kazanıyor, iki kıvrımlı tepe güzelce sallanıyor, bikini altları her birini yüksekte kesiyor. Nefes verirken inliyorum ve güneş gözlüklerimi saçlarıma doğru itiyorum, yakındaki bir duvardan sigaralarımı alıp bir tane yakarken gözlerimi karımdan ayırmadan sabitleniyorum.

James, Brad'le birlikte kulübeden çıkarken o da merdivenleri hızla çıkıyor ve ikisi de onun geçmesine izin vermek için ayrılıyor, kaşlarını kaldırmış, bilmiş bir şekilde onun yolunu izliyorlar. İki kolunu havaya kaldırıyor ve rüzgâr onun mırıldandığı hakareti kulaklarıma taşıyor. Benden nefret ediyor. Ben bir pisliğim. Çocuklar bana bakarken kendi kendime "Aynı hikâye, farklı gün," diyorum. İkisi de benimle suda geçirdikleri birkaç saatin ardından yeni duş almışlardı. Üstlerini değiştirmeleri için geçen süre boyunca okyanus ve inatçı karım dikkatimi dağıtmıştı. Sigaramı üfleyerek onlara doğru ilerliyor ve merdivenlerden yukarı çıkıyorum.

"İyi misin?" Brad onların ortasından geçip kafeden sağa döndüğümde soruyor.

"Harika," diye mırıldanıyorum, buzdolabından bir su alıp servis yapan genç kızın görmesi için havaya kaldırıyorum ve sistemden geçirip hesabıma eklemesini istiyorum. "Diğerleri nerede?"

"Balkonda," diyor James, su yerine bir bira alarak. Kapağını kapatırken elindekine bakıyorum. Son zamanlarda daha çok içiyor, şüphesiz Beau'nun her gün her saniye nerede olduğu konusunda stres yapmasının bir sonucu ya da daha

Kiminle birlikte olduğu. Bu kadın Houdini'ye taş çıkartır. "Cuma günkü teslimat için Leon'la görüştüm."

"Beau nerede?" James'in şişesini güverteye doğrultmasını ve benim de açık akordeon kapılardan geçip düzinelerce dolu masaya bakmamı isteyerek soruyorum. Onu iskelenin en ucunda, bir sandalyeye yaslanmış, ayaklarını korkuluklara dayamış, yüzü yukarıya dönük bir şekilde görüyorum. Güneşe doğru. "Burrows'tan hâlâ haber yok mu?" Biraz su içerek soruyorum.

Göt heriften bahsedilince bir tehdit perdesi iniyor. "Söylediğinden değil."

"O burada," diyor Brad, yanımızdan geçip dışarı çıkarken. "Ve hepimiz biliyoruz ki Burrows'tan haber almış olsaydı burada olmazdı." Adam haklı. Dedektifçilik oynamaya gitmiş olurdu ve bu da Burrows'un onun sevgisini yeniden kazanmaya çalışması için mükemmel bir fırsat olurdu. Peki nerede o zaman?

James ve ben Brad'i güneş ışığına kadar takip ettik. "Rose hiçbir şeyden bahsetmedi mi?" James sordu.

"Rose'un geçen hafta yaptığı tek şey zor olmaktı." Ona bakıyorum. "Hangi siktiğimin dünyasında aydınlanmak için kızlara bel bağlıyoruz?"

"Bu lanet dünya," diye mırıldanıyor. "Otto'ya Beau'nun telefonunu takip ettiriyorum."

Gülüyorum. "O biliyor mu?"

"Ne düşünüyorsun?"

"Sanırım ona söylemediniz ama o biliyor."

"Tabii ki biliyor." Beau'ya doğru bakıyor ve ben de onun görüş açısını takip ederek Rose'un ağır elleriyle kot şortunu bacaklarından yukarı çektiğini görüyorum. Onları açık bırakıyor ve ben gülümsüyorum. Artık düğmelerini ilikleyemiyor. "Aferin kızıma," diyor James, Rose bir şişe güneş kremi alıp eline biraz sıkıyor ve Beau'nun koluna sürerken bir yandan da beni açıkça azarlıyor. Diğer adamların yanına varıp sandalyeleri çekiyoruz; Otto dizüstü bilgisayarında bir şeyler tıkırdatırken, Ringo cipsleri mideye indiriyor ve ben Marlboro'mu çekerken Goldie gayet hanımefendi bir tavırla çayını yudumluyor.

"Ne?" diye soruyor, fincan dudaklarında. "Neye bakıyorsun sen?"

"Saçını mı kestirdin?" diye soruyorum.

Boşta kalan eli doğrudan saçlarına gidiyor ve önce bir kulağının arkasına, sonra diğerine doğru düzeltiyor. Daha kısa, muhtemelen arkadan bağlayabilme rahatlığını kaybetmeden olabileceği kadar kısa. "Saçımı kestirdim," diyor kaşlarını çatarak, kuaföre gitmek gibi kızlara özgü bir şey yaptığını fark ettiğim için benden nefret ediyor.

"Güzel görünüyor," diyorum dürüstçe, James'in beni izlediğini hissederek, muhtemelen

şaka yapmamı bekliyorsun. Öyle bir niyetim yok. Samimi davranıyorum.

"Teşekkürler," diye **h o m u r d a n ı y o r** ve biraz çay alıyor. "Bir parça kesip kendin."

Saçlarıma dokunuyorum. Haftalardır böyle ama karım uzun halimi sevdiğini söylüyor ve saç ona verebileceğim bir şey, bu yüzden enseme gıdıklamaya devam edeceğim. "Rose böyle seviyor," diyorum elimi saçlarımin arasında gezdirirken ve gözlüklerimi kafamdan indirirken. James eğilip onları alıyor.

"Sen de," diyor Goldie, yarı eğik pozisyonunda donup kalan James'e başıyla işaret ederek, herkes onun ortalamadan uzun saçlarına bakarken.

"Kendinizi bırakıyorsunuz," diye homurdanıyor Otto, dizüstü bilgisayarından başını kaldırmıyor ama düzgün, bakımlı sakalını yokluyor. Şapkasını kaybetmiş, kafasındaki yumurta gitmiş.

"Kahve içip saç ve güzellik hakkında kız kıza sohbet etmek için mi buluştuk yoksa biralarımızı yudumlayıp neler olup bittiğini ve Ayı'nın nereye kaybolduğunu öğrenmek için mi?" James soruyor. James'i arayıp ailemizin gömülü olduğu haberini vermesinin üzerinden bir haftadan fazla zaman geçti. O zamandan beri Öküz bizden Meksikalılarla yaptığımız ve bedelini ağır ödediği anlaşmadan geri adım atmamızı istedi ve kısa süre sonra Köpekbalgı arayıp silah istedi.

Gülümsüyorum ve kül tablasında söndürmeden önce nikotinden bir nefes daha alıyorum. "Otto'ya," diyorum dumanımı ona doğru üfleyerek. Dudağı kıvrılıyor ama bana bakmıyor.

"Babasının ölümü üzerine Beau ile temasa geçen dedektif ..." "Collins," diyor James, herkese hatırlatarak. "Ne olmuş ona?" "Aç," diye yanıtlıyor Otto. "Hem de çok aç."

"Kanıtlaman gereken bir şey var," diyorum sandalyeme yaslanıp bileğimi dizime vurarak. "Neden? Erkeklerin dünyasında bir kadın olmak dışında mı?" Göz ucuyla Goldie'ye bakıyorum ve kızgın bir ifadenin bana doğru yöneldiğini hissediyorum. "Sen de mi röfle yaptırdın?" Bir şişe su alıp kapağını açmasını ve yüzüme fırlatmasını sağlayarak soruyorum. Gözlerimi silerek gülüyorum.

"Bunu sen istedin," diyor James, başını sallayarak bana bakarken. "Ben oynuyorum." Ayağa kalkıp Goldie'nin sandalyesinin arkasına dolanıyorum ve onu

ellerimin altında gerildiğini hissediyorum. Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. "Özür dilerim."

"Çekil üstümden yoksa-"

"Neyden önce?" İlgiyle ve biraz da uğursuz bir ses tonuyla soruyorum. İkimden bir ses pişman olabileceğimi söylüyor.

"Bu konuşmayı yapmak istediğine emin misin?" diye soruyor.

"Sen başlattın," diye çocuk gibi çıkışıyorum.

"Sana geri adım atman için bir fırsat veriyorum."

Gülüyorum. "Asla."

"Güzel. Ben karına söylemeden önce, sen annene karının Daniel'in St. Lucia'da kalmasını *istiyor*."

Ne oluyor lan? Goldie yeni röfleli, yeni kesilmiş saçlarını tekrar kulağının arkasına sıkıştırırken ona bakıyorum. Yapmasına gerek yoktu. Zaten mükemmel bir şekilde toplanmıştı; sadece bir noktaya değiniyordu. *Bunu nereden biliyor ki?*

Şaşkın gözlerimdeki soruyu görmüş olmalı. "Esther beni aradı," diye devam etti. "Rose'un bunu neden istediğini anladığını ve aslında Rose'un sadece senin kendini yok etmeni engellemek için bile olsa burada olması gerektiğini söyledi. Ya da hapse girmeni. Ya da öldürülmeni."

Hay sikeyim. Goldie'nin bunu Rose'a söylemeye cesaret edemeyeceğini hepimiz biliyoruz ama Goldie'nin başardığı şey, Rose'un annemle onu karşı karşıya getirdiğimi öğrenirse bana ateş püsküreceğini hatırlatmak oldu.

Kafesime geri döndüğümde Brad homurdanıyor, herkesin gözü önünde gözle görülür bir şekilde küçülüyorum. Ama tehditkâr bakışlarımdan kaçınmak için pervasızca dizüstü bilgisayarıyla meşgul olan Otto'ya son bir kez bakıyorum. Annemin Miami'ye geri dönmek istemesinin tek bir nedeni var ve ben o herife öyle dikkatle bakıyorum ki, umarım alevler içinde kalıp küle dönüşür. Otto ihtiyacım olmayan bir baş ağrısına neden oluyor.

James'e bana yardım edebilirmiş gibi bakıyorum, o da bana ne bekliyorum ki der gibi bakıyor. Annem için ne istiyorum? Bilmiyorum ama Otto değil. "Collins'e dönmek mi?" diye soruyor başını eğerek.

"Collins'e dönelim," diye mırıldandım, karamsar bir şekilde sandalyeme çöktüm. "Demek acıkmış. Biraz İngiliz etine mi aç yoksa Polonyalı, Rus ya da İrlandalı hayvanlara mı?"

"Henüz belli değil," diyor Otto, dizüstü bilgisayarının başında sonsuz bir dikkatle. "Ama inisiyatifimi kullanacağım ve alabileceği her şeyi alacağını söyleyeceğim. Zeki bir kadın. Annesinin izinden gidip LAPD'ye katılmadan önce Yale'den hukuk diplomasıyla mezun olmuş. Birkaç ay önce Doğu Yakası'na taşınmış. Higham heyecan yarattığını doğruladı."

Annesinin ayak izlerini mi takip etti? James'e bakıyorum. O boş. Muhtemelen

Benim düşündüğümü düşünüyor. Jaz Hayley. Beau Hayley. Beau kesinlikle annesinin izinden gidiyordu. Ayı annesini havaya uçurmadan önce. "Annesi kim?"

"Sharon Collins. FBI. San Francisco." "Ve onlar için mi yoksa bizim için mi heyecan yaratıyor?" Ben soruyorum. "Herkes için."

"Ve Dexter'da Beau'ya baskı yapıyordu," diye düşünüyorum. "Bir resim mi inşa ediyordu?" "Oh, kesinlikle." Otto gülüyor. "Dexter'la ilgili dosyaları kontrol ediyordu.

sağ ve sol arşivler." "Bunu nasıl bil-"

"Higham," diye homurdanıyor, tuşlara vurarak. "Ve Köpekbalığı'nda bir isim var." Otto arkasına yaslanıp yüzüğü dudağında döndürerek rahatlar, masadaki diğer herkes merakla öne doğru oturuyor. Hepimiz beklerken o sessizliğini koruyor. Saniyeler boyunca hiçbir aydınlanma olmayınca James'e bıkkınlıkla bakıyorum.

"Eee?" Brad tam ben söyleyecekken soruyor. Otto dizüstü bilgisayarını alıp bize bakacak şekilde çeviriyor ve bir yüz ortaya çıkıyor. Burnu kesinlikle devasa, alnı masamdan daha büyük, gözleri birbirine yakın, kulakları eminim ki çerçeveye sığmıyacak kadar büyük, bir kapıdan geçmesini imkansız kılıyor. Saçlarını kestirmesi bile kafasının ne kadar büyük olduğunu ortaya koyuyor. Hepimiz ekrana hükmeden adama bakarken Brad gülerek, "Lanet olsun, senden bile çirkin Ringo," diyor. Ya da bir adamdan çok, şişko bir kafa. Goldie kıkırdıyor, kız gibi ve bunu takdir ediyor çünkü çok geçmeden Ringo'nun kıvrılmış dudağını kendisine doğru çevirmesi üzerine özür dilemek için boğazını temizliyor.

"Kim o?" Brad hepimizin bilmek istediği şeyi soruyor.

"Eski Polonya ordusu," diyor Otto. "Marek Zielińska. Geçen hafta ona silahlarını nereden alacağını söylediğinden beri sahte silah ruhsatıyla Florida'da küçük bir harcama çılgınlığı yapıyor."

"Oh?" Etkilendim, dedim. "Peki Marek Zielińska, nam-ı diğer Bay Köpekbalığı ne alıyor?"

"El bombalarından M249'lara kadar bulabildiği her dükkândan her şey."

"Demek ki halktan birileriyle alışveriş yapmak istiyorsa çaresiz durumda," diye yüksek sesle düşünüyorum.

"Peki ya Beau'nun düşünceleri?" Ringo soruyor ve hepimizin iskelenin sonuna doğru bakmasını sağlıyor. Rose'un üzerinde kırılmış tişörtü var ve Fury çantasını ona uzatıyor. Beau'nun yüzü hâlâ güneşe dönük.

James başını sallarken, "Bence doğru yolda olabilir," diyorum. "Hepsi gemiden atlıyor ve kendilerini korumak için çabalıyorlar."

"Peki Ayı nerede?" Goldie tedirgin görünerek soruyor. Eğer yeryüzünden kaybolduysa onu bulma şansımızın zayıf olduğunu biliyor, bu da James ve Beau'nun huzurunun ellerinden kaçacağı anlamına geliyor, bu da Goldie'nin özgürlüğünün *elinden* kaçacağı anlamına geliyor. "Son hamlesi Danny'nin babası ve Beau'nun annesinin mezardan çıkarılması emrini vermek oldu. O zamandan beri kimse ondan bir şey duymadı mı?"

"Çıt çıkmıyor," diyor James sessizce, sandalyesine daha da gömülerek, düşünceli. "Peki ya Frazer Cartwright?"

"Dairesinin karşısında bir kamera var. Orada değil, hiç gitmedi de. Beau'yu aradığından beri yok. Ayı ile birlikte ortadan kaybolmuş gibi görünüyor. Yarın Tom Hayley'in cenazesi var. Orada olabilir."

"Olmayabilir," diyorum sessizce.

James bana bakıyor. Sadece bana. "Tom'un cenazesi cenazeden başka bir şey olamaz."

"Anlaşıldı. Teslimat Cuma günü."

"Beau görevi anladı."

"Bunu kabul ettiğimize inanamıyorum," diye mırıldandım. "Ben de *senin* kabul ettiğine inanamıyorum." Ama anlıyorum. James Beau'yu yakınında tutmazsa, zihnini mümkün olduğunca meşgul etmezse, o gidecek.

"Başka bir önerin var mı?"

Otto'nun dizüstü bilgisayarından ping sesi gelince cevap olarak yanaklarımı şişiriyorum ve tüm dikkatler kısa süre içinde benden ekrana yöneliyor. Sağ alt köşede beliren küçük pop-up'a bakarak kitleye katılıyorum. Yeterince küçük değil. Annemin adı bana doğru parlıyor.

Otto dizüstü bilgisayarını hızla geri çekip çevirirken birkaç *oh sesi* duyuluyor. "Sen," diyorum ellerimi masaya bastırıp ayağa kalkarak.

"Danny," diye uyarıyor

James. "Sen . . . sen . . . sen .

. . ." "Sakin ol lan."

"Şerefsiz," diye tıslıyorum, ateşim tavan yapıyor.

"Anneni çok düşünüyorum Danny," diyor Otto, ayağa kalkarak. "Hem *de çok*." Masadaki diğer herkes sandalyelerine büzüşürken, ben şok yemiş gibi seğiriyorum. *Çok mu?* Bu ne anlama geliyor? Aşk mı? Seks mi? Nefes alıyorum. Onu yatağa attı mı? "Artık onu kontrol edemeyeceksin." Otto devam ediyor, belli ki bitmemiş. "Onu fidye için tutmayacak ve geçmişini ona karşı kullanmayacaksın."

Ne? Ben öyle bir şey yapmam. "Sen neden bahsediyorsun?" Ben sadece onun için en iyisini istiyorum ve geçmişini sikişmek ve şımartmak olan bir adam

striptizcilerde değil.

"Onun iyiliğinin *benim* ellerimde olmasından bahsediyorum, sizin değil," diye devam ediyor Otto. "Ve ben de öylece durup oyuncaklarını arabandan atmanı izleyecek değilim. Buna alışsan iyi olur."

"Lanet olsun," diye nefes alıyor Brad.

"Otur Danny," diyor James, kolumdan tutup beni aşağı çekmek için mücadele ederken.

Kıpırdamıyorum.

"Beynini yıkamışsın," diye feveran ediyorum. "Ona biraz ilgi gösterdin ve saflığından faydalandın."

Otto gülüyor. Bu yapabileceği en kötü şeydi. Masayı bir mermi gibi geçiyorum, rugby onu yere seriyor ve burnundan kan fişkırtan acımasız bir sağ kroşe indiriyorum. "O pis ellerini kendine sakla," diye bağıriyorum ve Otto beni üzerinden itince sırtüstü düşüyorum.

"Annenin yanında saygılı olmaktan başka bir şey yapmam. Onun oğlu olduğun için şanslısın, yoksa ölmüş olurdun," diye homurdanıyor ve ben hücum etmeye hazır bir şekilde ayağa kalkarken burnundaki kanı siliyor. Ama ben rıhtımdan çıkmadan önce aramızda biri var.

"Çekil Rose," diye emrediyorum.

"Siktir git." Kolumdan tutup beni dışarı çıkardı ve ben karşı koymadım çünkü ...

Rose.

"Ne halt etmeye çalışıyorsun?" Beni merdivenlerden aşağı iterek birçok kişinin dikkatini çekti. "Sen lanet olası bir çocuksun."

Ve haklı olduğu için misilleme yapıyorum. Ve belki de zaten onun gözünde kötü bir yere sahip olduğuma karar verdiğim için birkaç sırrımı da açıklayabilirim. "Esther Miami'ye geri dönmeyecek," diye hırıliyorum.

"Yanlıı." Gülümsüyor ve bu yüzde yüz kendini beğenmişlik. "Ve Daniel da geliyor."

"Ne?"

"Lennox'un Barney'i ailesini görmesi için Miami'ye getirmeden önce Karadağ'da halletmesi gereken bir işi var, bu yüzden kocam şehrin altını üstüne getirirken ve beni zorla alıkoyarken artık bebek bakıcılığı yapamaz çünkü kafamın gösterişli, bekâr bir bankacı tarafından karıştırılacağından endişeleniyor."

Yüce Tanrım, onu öldürmeden önce beni kurtar. Söyleyecek sözüm yok. Konuşmaktan acizim. O bir adım önde. Görünüşe göre herkes öyle. "Ben ... bu ... neden

-" Kolumu kulübeye doğru uzatıyorum. "Annemi *çok* düşündüğünü söyledi."

"Güzel." Çıplak omzumu dürttü. "Bu işin dışında kalacaksın."

Homurdanıyorum. Asla. "Kıçını kaldır da evine git," diye bağıarak yanından geçip Otto'yla başladığım işi bitirmeye kararlıyım. Tam iki adım atmıştım ki bir şey kafamın arkasına şiddetle çarptı ve görüş alanımda yıldızlar belirdi. "Siktir!" Güverteye çarpıyorum, başım anında zonklıyor ve sersemlemiş bir halde sırt üstü yuvarlanıyorum.

Rose başımda dikiliyor. "Alışverişe gidiyorum," diyor. "Böylece oğlum ve büyükannesi geldiğinde onlara akşam yemeği için güzel bir şeyler hazırlayabilirim."

"Gerçekten geliyorlar mı?"

"Evet." Küçümsüyor. "Akşam yemeğiniz köpeklerin içinde olacak." Saçını banttan kurtarıyor, sallıyor, omzunun üzerinden atıyor ve koşarak uzaklaşıyor. "Fury'yi ben alıyorum," diye bağıyor. "Ve annenin uçuş bilgilerini sana mesaj attım, böylece o günkü işlerini hallettikten sonra onları havaalanından alabilirsin."

Başımı kaldırıp gidişini izliyorum, kıçının yanakları neredeyse kot şortunun altından dışarı fırlayacak. "Bu şort çok kısa!"

İki orta parmağım beliriyor ve hasta ruhlu biri olarak gülümseyip ayağa kalkarken başımı ovuşturuyorum.

"Ele avuca sığmıyor" diyor biri.

"Higham." Rose'un tarafına bakma ihtimaline karşı ona doğru bakmıyorum - o şeftali gibi yanakları ortaya çıkıyor ve ben onu öldürmek zorunda kalıyorum. Ama kulübeye bakıyorum ve merdivenlerdeki herkesi görüyorum. Hainlere pis bir bakış fırlatıp daha sessiz olan kıyıya doğru yürüyorum, Higham da diğer herkesle birlikte beni takip ediyor. "Ne istiyorsunuz?"

"Barış, Danny. Bunu biliyorsun. İstihbaratımın işinize yarayacağına inanıyorum."

"Leprikon ve Bukalemun'un kimliklerini mi kastediyorsunuz?" Jerry'nin Leprikon'un tutulduğu konteynirdan çıktığını görünce soruyorum. Bir haftadır orada. Bir haftadır James onunla eğleniyor ve tek bir kelime bile etmedi, sadece merhamet diledi. Ya çok sadık ya da Ayı hakkında hiçbir şey bilmiyor. Sanırım ikincisi. Sadece bir parça güç teklif edilmiş ve onu sallayan zıpçıktı bir çocuk. Ya da Enigma onu bulana kadar bunu denedi. "Hiçbir işimize yaramadı," diyorum Higham'a dönüp kaşlarını çatarak. "Bukalemun'u atladık ve doğrudan Öküz'e saldırdık."

"Ne?"

"Köpekbalığı'nın kimliğini de yeni keşfettik, o yüzden söyle bana Higham,"- başımı eğiyorum-"sana ihtiyacımız var, neden?"

James kayıtsızca yaklaşıyor, artık tamamen giyinmiş olduğu için kıyıda biraz uzakta duruyor. "Jaz Hayley ve Carlo Black'in nerede olduğuna dair bir haber var mı diye soracaktım ama sanırım bu boşa bir soru olur."

"Muhtemelen," diye mırıldandı Higham. "O kalıntıları bulamayacağınızı hepimiz biliyoruz." Bir eli saçlarını karıştırıyor. "İster inanın ister inanmayın, bunun için üzgünüm."

"Peki ya Ajan Burrows?" James bastırıyor, benim de ilgimi çekiyor. "Ondan haber aldın mı?"

"Yıllık izne ayrıldı." Higham aramıza baktı. "Yıllık izne ayrıldı, değil mi?"

James'in göz ucuyla bana temkinli bir şekilde baktığını hissediyorum. "Senin tahminin de bizimki kadar iyi," diyorum. James onu öldürdü ve bana söylemedi mi?

"Hayır," diyor, aklımı okuyarak.

Bugünlük bu kadar yeter. "İşimiz bitti mi?" Brad, Ringo, Goldie ve Otto bize katılıp daireler çizerken soruyorum.

"Dikkatleri senin üzerinden uzaklaştırmak giderek zorlaşıyor Danny," diyor Higham. "Collins kemiği olan bir köpek gibi ve The Brit ve The Enigma'ya gerçekten ilgi duyduğunu ifade ediyor."

Oh, Tanrı aşkına. "En büyük ödülleri mi istiyor?" James'in ruh halinin daha da düştüğünü hissederek soruyorum.

"Tanınmak istiyor."

"Ona lanet olası bir tasma tak," diyorum, yüzüne karşı ayağa kalkarak. "Bu şehirde huzur istiyorsan, geri çekilmen ve benim yönetmeme izin vermen gerekiyor. Suç oranlarının düşmesini istiyorsan, kadın ve uyuşturucu sevkiyatı yapan ve kirli işlerini yaptırmak için serserileri işe alan şerefsizleri ortadan kaldırmama izin vermelisin."

"Onlara canlı ihtiyacım var Danny," diye tıslıyor Higham. "Aksi takdirde rakamları daha da kötüleştirirsin."

"Ceset yoksa, kanıt da yoktur. Nüfus sadece azalır. Ben ceset olmadığından emin oluyorum."

Nefes alıyor, gözlerini kapatıyor. "Collins'in gözaltında tuttuğu bir kadın var," diyor nefes verirken. "Otoyolda bir dinlenme tesisinde bulundu. Yönünü kaybetmiş, kirli, yabancı."

"Ve?" James botlarını ıslatma riskini göze alarak daha da yaklaşıyor sorar.

"Sırbistan'daki evinden alınmış. Kaçırıldı. Kaçtı." Gözlerini açtı. "Nerede tutulduğunu, adamların hangi dilleri konuştuğunu, neye benzediklerini anlattı."

"Lehçe mi?" James sorar.

"Evet."

"Peki nerede tutuluyordu?"

"Kulağa bir havaalanı gibi geliyor. Bir fabrika ya da hangar." Higham bana baktı. "Sadece söylüyorum, Danny." Gözlerini James ve diğerlerine çevirdi. "Collins Polonyalıları ya da Rusları getirirse, onlarla bir anlaşma yapmayı planlıyor."

"Anlaşma mı?" Goldie diyor ki. "Evet, bir anlaşma. Onların-"

"Bize karşılık özgürlük," diye bitiriyor James. "Onu bize götürmelerini istiyor."

"Bizi nerede bulacağını biliyor," diyorum. "Florida eyaletindeki her polis bizi nerede bulacağını biliyor."

"Ama bizi kelepçelemeleri için gereken kanıta sahip değiller." James bıyık altından güler.

"Kanıt bulmasına yardım edebileceklerini düşünüyor." Higham utanmış görünüyor. Utanmalı.

"Kim bu lanet kadın? Miami'ye geliyor, birkaç dosya okuyor ve şehirde ebedi barışı sağlayacak cevaba sahip olduğunu mu düşünüyor?" Öfkeden kuduruyorum. "Kiminle uğraştığını biliyor mu lan?" Gözlerimi körfeze diktim, zihnim aşırı hızlanıyordu. "Bir hangar."

"Ne?" Brad bana katılmak için ayak parmaklarını suya daldırarak soruyor.

"Higham, gözaltındaki kadının bir hangarda tutulduğunu söylediğini belirtmişsiniz."

"Evet."

Nefes alıyorum, diğerlerine bakıyorum. *Hay sikeyim!* "Otto, Winstable Tersanesi'nin üç yıl önce satın alınmasıyla ilgili bulabileceğin her ayrıntıyı istiyorum."

Tek kelime etmeden kulübeye geri döndü, ben de peşinden gittim, son kavgamızı unutmuştuk. "Leon!" diye bağıriyorum ve bir saniye sonra konteynırların birinden çıkıyor. "Kayakları hazırla."

"Elbette, D-Boss."

Ona bakıyorum, başımı sallıyorum, bir parmağımı kaldırıyorum, o da beni onaylıyor ve birkaç yüklü jet skinin bulunduğu konteynere doğru koşuyor.

"Ne oluyor lan?" James beni geçip tişörtünü başının üzerine çekerek devasa yara izini ortaya çıkarırken Brad soruyor. Bu manzara beni hâlâ ürkütüyor.

"Polonyalıların kadınları nerede tuttuğunu biliyorum." *Kahretsin, bunu nasıl kaçırdım?*

"Nerede?"

Kusmak istemeden zar zor söyleyebiliyorum. "Babamın inşa ettiği tersane."

"Hayır." Brad gülmek istiyor ama endişe onu durduruyor. "Orası dezavantajlı çocuklar için bir eğitim tesisi olarak geliştirilmek üzere satıldı."

Bunun gerçekleşmesine izin vermek için kenara çekilmemin üzerinden üç yıldan fazla zaman geçti. Elbette, ilk başta buna istekli değildim. Araziyi korumak için birkaç bacak kırmaya hazırdım. Sonra dezavantajlı çocuklar kartı ortaya çıktı. Sanki Winstable'a kimin ihtiyacı varsa, ona karşı yumuşayacağımı biliyordu. *Şerefsizler!* "Şurada bir eğitim tesisi görüyor musun?"

Brad suyun karşısına bakar, Winstable görünmemektedir. Sadece uzakta bir nokta. "Tanrım."

"Evet." Dalış giysimi yukarı çekerken adımlarımı hızlı atıyorum ve soyunma odasına girdiğimde James suya geri dönmeye hazır. Goldie ve Ringo'ya "Siz ikinizin ve Otto'nun yola çıkmasını istiyorum," diyorum. "Biz sudan gireceğiz. Dikkatlerini dağıtın. Hepsini öne çıkarın."

"Ve ne yapacaksın?" Ringo diyor ki. "Yol mu soracaksın? Tanrı aşkına Danny. Bunu bir düşünün. Yüzlerimizi tanıyacaklar." "Yardım edebilirim."

Hepimiz dönüp bakıyoruz ve Higham'ı kapıda buluyoruz. Yüzü ciddi. Duruşu kıpırtısız. "Rutin bir uğrama. Yerel bir soygunla ilgili birkaç soru. Federallerin kapınızda olması kadar dikkat dağıtıcı bir şey yok."

Hepimiz birbirimize bakıyoruz, hiçbirimiz ihtiyacımız olan çözümün bu olduğunu kabul etmek istemiyoruz.

"Sen kimseyi öldüremezsin," diye devam ediyor Higham. "Benim gözetimimde olmaz. Ama mekânı tarayacaksın, öğrenmen gerekenleri öğreneceksin ve ben orada yokken akşam karanlığında geri döneceksin."

"Anlaştık," diyorum ve James bana kuşkuyla bakıyor. "Bunu benimle tartışmak mı istiyorsun?"

"Hayır. Diğerleri tekneyi kullanabilir." Rose'u düşünmemeye çalışarak soyunma odasından çıktım. Nereden geldiğini hatırlamamaya çalışıyorum. Onu almadan önce kim olduğunu.

Bir köle.

Bir hırıltıyı bastırıyorum, ilerliyorum ve suya girip kayağıma tırmanıyorum. Brad yanımda, kendi kayağına biniyor. "Biraz nefes almalısın Danny." Ringo, Otto ve Goldie tekneye binerken Leon yüklü bir kayağı çekip teknenin arkasına bağladığında kaşlarını çatır. "Higham dedi ki-"

"İçeri silahsız mı girmek istiyorsun?" Gözlüğümü bulmak için başımın üstünü yoklayarak soruyorum. Gözlüğüm yok. Sonra Leon beliriyor ve gözlüğü bana uzatıyor. Kabul ediyorum ve takıyorum.

Brad, James'e bakarak, "Siktir git," diye nefes alıyor. Sonra hepimiz Higham'ın gidişine bakıyoruz.

"Hadi gidelim," dedim. "Soldan, koya yakın bir yerden gireceğiz. Kıyıda çeyrek mil ötede gizlenmiş, harap bir iskele var," diye devam ediyorum, eski üssümüzü bilmediği için daha çok James'in yararına. "Oradan yürüyerek gideceğiz."

Hiçbir onay alamıyorum, herkes susuyor ve bir süre bekliyor, sonra gaza basıp yerimden kalkıyorum, hızlanıyorum ama Ringo'nun yetişemeyeceği kadar değil.

Körfezin eteklerine yakın duruyoruz ve Winstable'ı görüş alanıma alır almaz gözlerimi ondan ayırmıyorum, öfkemin beni yönetmesine izin vermemek için elimden geleni yapıyorum. Babamın ben on beş yaşındayken inşa ettiği yer, çocukluğumun sığınağı, şimdi kaçırılan kadınları tutmak için mi kullanılıyor? Tanrım, ruhuma merhamet et, hepsini katledeceğim ve kimin satın aldığını öğrendiğimde? Durmam için beni kim kandırdı? Dişlerim sıkılıyor.

Sakin ol.

Kıyıda birkaç metre uzaklaştığımda motoru kapatıyorum ve akıntının beni iskelenin yanındaki çakıl taşlarının üzerine taşımasına izin veriyorum. Ringo parçalanmakta olan tahtaya bakarak, "Lanet olsun," diye mırıldandı. "Eğer akıntı hızlanır ve tekneyi çekerse, bu şey çökecek ve batacak." Tahtanın üzerine temkinli adımlarla çıkıyor ve bulabildiği en sağlam ama yine de çok sağlam olmayan bir direğin etrafına sarmadan önce fazladan biraz ip bırakıyor.

"Dayanacak mı?" Kıyıya adım atarak soruyorum. Botlarım Goldie'nin izniyle birkaç metre öteye iniyor, ardından James'inkiler ve Brad'inkiler de iniyor.

"Dua et," diye homurdanıyor ve ben de ediyorum, Otto'nun yüklü kayağı daha yakına çekmesine yardım etmek için güverteye çıkıyorum.

"İçinde ne var?" diye soruyor, ben arkadaki mandalına uzanıp bırakırken onu sabitliyor.

"Bilmiyorum." Hidrolik kolların yavaşça yukarı doğru tıslamasına izin verdim.

"Yani suçlular için Pick N Mix gibi bir şey mi?" diye soruyor ve ben kıkırdıyorum ama hatırlayınca hemen duruyorum.

"Siktir git," diye çıkıştım.

"Sakin ol evlat," diye mırıldanıyor Otto, bir zıpkın çıkararak.

Oğlun mu? Burun deliklerim alevlendi ve bir AK47 kapıp ona doğru doğrulttum. Bu değil.

Yüklü ama ana fikri anlayacaktır.

"Çocuklar!" Goldie tıslayarak silahımı ve ardından Otto'nun zıpkınını elimden aldı. "İkinizi de kendim öldüreceğim."

Otto gibi ben de hırlıyorum ve işe geri dönüyoruz, tüm silahları geri verip dolduruyoruz. "Higham beş dakika uzaklıkta," diyor Ringo, telefonunu dişlerinin arasında tutarken bir yandan da şarjöre mermi yerleştiriyor.

Kıyı şeridi boyunca koşmaya başlıyorum, Winstable'a yaklaştıkça daha da şarj oluyorum. Birkaç kez dikkatimi kaybedip gözlerimi okyanusa dikiyorum ve genç bir delikanlı olan beni suyun üzerinde pervasızca at sürerken görüyorum. Sonra kendimi görüyorum, yetişkin bir adam, bir kadını öpüyorum. Sonra havaya uçuyorum. *Hay sikeyim.* O da ғımı yeniden ayarlıyorum.

Kıyıya varıyoruz ve bir an için manzaradaki ciddi değişimi yakından görüyorum. Burası terk edilmiş. Düzenli, seyrek, bu taraftan saklanmayı imkansız kılan hangar dışında arazi temiz. Sık çalılar ve ağaçlar giriş tarafında kalıyor ve hangarı yoldan gizliyor. Ringo'nun telefonunun sessizce çaldığını duyuyorum ve ona bakıyorum. O da başını sallıyor. Herkes kilitlenip yükleniyor ve içeri giriyor.

Sonra James elini kaldırıyor ve hepimiz duruyoruz. Bir adam belirdi, sigarasını yakıyordu. Yukarı baktı, bizi gördü ve tam ateş etmek üzereyken James içeri girdi ve beni silahımı indirmeye zorladı. Hızlı ve gizli bir hareketle adamı yakaladı, boynuna baskı uyguladı ve adam kısa süre içinde baygın bir şekilde yere yığıldı. Hepimiz onun cansız bedeninin etrafında toplandık. "Bunu bana asla yapma," diyorum Brad'in kıkırdadığını duyarak. "Bekle, o yüzü tanıyorum."

"Bukalemun." James ona bakıyor, yüzü ifadesiz ama ölümcül. "Yani önsezin doğruymuş. Buradan operasyon yapıyorlar."

Diz çöküp vücudunu sıvazlarken yanaklarımı üflüyorum, buz gibi bir ürperti omurgamdan aşağıya doğru gıdıklıyor. Bir VP9 çıkardım. Şerefsizler. Haklıydım. *Haklıydım amına koyayım!* Gözlerinin arasına bir kurşun sıkmaktan başka bir şey istemezdim ama varlığımızın fark edilmemesi için bu dürtüye direniyorum.

Tekrar ilerliyoruz, artık James liderlik ediyor ve benim için sorun yok. Adam yıllarını gölgelerde, görülmeden, duyulmadan geçirdi ve Enigma'dan bir iki şey öğrenebileceğimi itiraf edecek kadar kibirli değilim. Peki ya şu arkadaki hareket? Bana nasıl yapıldığını gösteriyor. Karım topuklamadığında işe yarayabilir.

"Doğru," diyor Otto arkamdan ve James aniden tekrar hareketleniyor, çok gizli bir şekilde, bir şekilde uzun boylu, sırık gibi bir herifin silahını kaldırmaya fırsat bulamadan arkasına geçiyor. Bir bok çuvalı gibi yere düştü ve Glock'u

betona çarpmadan önce James'in bekleyen eline düşer.

"İyi yakaladın," diyorum sessizce, Higham'ın ne haltlar karıştırdığını merak ederek ilerliyorum. "Onların dikkatini dağıtması gerekmiyor muydu?" diye soruyorum.

"Sola," diye mırıldanır Goldie, James'in hızla dönmesini sağlayarak bacağını savurur ve bir adamı daha ayağından kaldırır. Sırtını bir gümbürtüyle güverteye çarptı ve herkes sestten irkildi.

"Rambo olan adını değiştiriyorum," diyor Brad. "Bruce'la tanış." "Wayne?"

James'in bana uzattığı Glock'u alıp daldırarak soruyorum, sert bir yumruk atarak James'in son kurbanını bayılttı ve silahını da aldı.

"Wayne?" Brad sorar. "Hayır, Bruce Lee." İkinci Glock'u alır. "Kim bir kemirgen olmak ister ki?"

Omuz silkiyorum, tam da Otto silahını bana doğru kaldırırken. "Ciddi misin sen?" Daha uzun durarak ve iki silahımı da kaldırarak soruyorum.

Biraz yana çekilip ateş ediyor ve ben irkiliyorum, susturucunun sesi kısa ve keskin. Sağıma bakıyorum, ayaklarımın yanında büyüyen bir kan gölü görüyorum. "Bu annemle çıkabileceğin anlamına gelmiyor."

"Onunla çıkmak istemiyorum, seni moron," diye homurdanarak beni itiyor. "Oh, doğru, ne olmuş yani? Onu sevmek mi istiyorsun?"

Duruyor, tüm vücudu seğiriyor. "Bunu hak etmiyor mu?" "Evet, bunu hak ediyor ama layık birinden," diye tıslıyorum.

"Peki bu kim olabilir?" diye soruyor bana dönerek. "Senin dünyanda Danny, kimin gelip onunla ilgilenmesini bekliyorsun? Bir okul öğretmeni mi? Bir muhasebeci mi? Sana kim olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

Hırladım, silahımı kaldırdım ... ve Ringo tarafından yandan yakalandım. Birkaç adım sendeledim ama ayakta kaldım. "Sakin ol ve bunu sonraya sakla." Yüzüme doğru kalktı, öfkeliydi. "Buradan sağ salim ayrılmak benim için sorun olmaz."

"Tamam." Onu iterek geçiyorum, keskin nefesini duyduğumda dikkatim Goldie'ye yöneliyor. Bir kapıyı açtı ve diğer tarafta her ne varsa onu şaşkına çevirdi. "Ne oldu?" Herkes peşimdeyken oraya koşuyorum ve küçük aralıktan dikkatlice bakıyorum. "Ne oluyor lan?" Nefes alıyorum, iki sıra yatak görüyorum, her sırada belki on tane, birçoğunda kirli, çıplak şiltelerde kadınlar yatıyor. Hepsinin kollarında çizgiler vardı. "Tanrım." Kımıldamadan duruyorum ve tek gördüğüm karım. Genç bir kızkenki karım ve annem.

Tükendim, yükselen öfke tarafından yönetildim. "Çıkarın onları," diyorum içimden, dolu yatakları sayarak. On.

"Danny, nasıl?" Goldie soruyor, sesi çok yırtık ve rahatsız geliyor. Bu

Adil bir soru. Çok fazla var. Çoğu tamamen kendinden geçmiş, gözlerine kadar uyuşturulmuş. Taşıyıcıya ihtiyaçları olacak ve bizden yeterince yok.

"Kahretsin," diye tıslıyorum, odanın derinliklerine doğru ilerliyorum, herkesi arkamda hissediyorum, silahlı, hazır, ateş etmeye hazır, oysa silahım yanımda gevşek, şok onu orada tutuyor.

"Geri dönebiliriz," diyor beni yatıştırmaya çalışarak.

"Geri dönemeyiz." James ileri doğru adım atarak yatak sıralarını değerlendirir. "Dışarıda iki baygın adam ve bir ceset var."

Bir mırıltı duyduğumda soluma bakıyorum ve yatakta kıvranan genç bir kadın görüyorum, sıkıntılı. Yanına yaklaşıp kolundaki ipi çıkarıyorum ve vücuduna doğru eğiliyorum. Beni görünce rahatsız olmuş bir şekilde gözleri açılıyor ve genişliyor. "Hayır," diye mırıldanıyor. "Hayır, lütfen." Aksanı kalın ama çıkaramıyorum.

Onu sakinleştirmeye çalışarak susturuyorum. "İyi olacaksın."

"Polisin onları almasına izin vermeliyiz," diyor Otto.

"Anlaştık." James içeri girer. "Ama çok geçmeden fark edileceğiz ve tüm bu genç kızlar çapraz ateşe tutulacak."

"Ne olmuş yani?"

"Onları alıyoruz," diyorum, genç kadınların arasında ilerlemeye başlıyorum, kollarındaki ipleri teker teker nazıkçe çekiyorum, her bir deliklerini açıkta bırakmaktan ve çok fazla kanamamalarını ummaktan başka çarem kalmıyor. "Doktoru ara. Evde hazır olsun. Kafamı toparladıktan sonra polisle ilgileniriz."

"Lanet olsun," diye fısıldıyor Brad, bana katılarak ipleri çıkarmama yardım ediyor. "İki sefer yapmamız gerekecek. Fazladan on ceset, Danny."

"Üç jet skimiz var. Otto ve Goldie ikimizle birlikte binebilir. Ringo tekneyi alabilir. Biraz sıkışık olacak ama yapabiliriz. Bekleyecek vaktimiz yok." James'e bakıyorum, o da başını sallıyor. O anladı. "Goldie, Leon'u ara ve tersaneyi kapatmasını söyle."

"Peki ya Higham?" Ringo sorar.

"Ona daha fazla zamana ihtiyacımız olduğunu söyle." İlk sıradaki son yatakta yatan kızın göz kapaklarını kaldırıyorum ve komadaki gözlerine bakıyorum. Mavi gözleri, aşırı genişlemeden dolayı siyah görünüyor. Karanlık, cansız çukurlarda milyonlarca flashback görüyorum. "En az yarım saat." Silahımı kapıp öldürmek için ateş etmeden önce kafamı kıcımdan çıkarıp bu işi halletmem gerekiyor.

"Bitti," Ringo bize katıldı ve her bir kızı değerlendirdi. "Yürüeyebilen var mı?"

"Kim bilir ne kadar zamandır sakinleştirici ilaçlarla dolu olsaydın, yürüeyebilir miydin?" Soruyorum, eğilip kızı kaldırıyorum ve

bir kolumu onun kalçalarına koyup diğer kolumu serbest bıraktım. Silahlı. "Goldie göz kulak olmak için burada kalacak. Oraya vardığımızda birimiz diğer uçta kalacak. Böylece on kızı buradan çıkarmak için dördümüz kalırız. Biraz çalışmamız gerekecek. Kımıldayın."

"Lanet olsun," diye iç geçiriyor Ringo, diğerleri gibi bir kızı sahipleniyor. Daha önce hiç spor yaptığım için bu kadar minnettar olmamıştım.

İlk düşüşten sonra, en yaşlı ve bu konuda en öfkeli olan Otto kızlara göz kulak olmak için geride kalırken, James, Brad, Ringo ve ben karıncalar gibi geri dönüyoruz, hepimiz zaten kışımızdan üflüyoruz, kalan kızları toplamak için. Saat tutmuyorum ama sona yaklaştığımızı biliyorum.

"Vakit geldi," diye sesleniyorum Ringo'ya, hangara doğru düzensiz koy boyunca koşarken.

"Dikkatlerini kaybetti. Hepsi geri dönüyor."

"Siktir!" Bağırıyorum, adımlarım doğal olarak hızlanıyor. Hangarın arkasına ulaştığımda Goldie kapıdan uçarak çıkmıştı.

"Zaman doldu."

"Hepsini almadan gitmiyorum."

"Hepimizi öldürteceksin, Danny."

Silahımı kaldırıp ona bakıyorum ve hareketsiz olduğumu fark ettiği anı görüyorum. Yavaşça göz kırıyor, nefes alıyor ve benim duruşuma uyuyor. Gidebilirdi. Bana gidip kendimi becermemi söyleyebilir. O kadınları neden umursuyor ki? Onun hayatı, James'in hayatı, hepimizin hayatı değerli. Ama bu küçük bir merhamet, biz hayvan değiliz. İnsanlık dışı. *Tecavüzcüler*. "Yataklardan elli adım ötede iki kapı var," diyor. "Biri sürgülü, diğeri aralık. Oradan gelecekler."

"Kaç kişi?" "En az on beş."

"Git," diye emrediyorum ve o içeri koşup kapıyı kapatırken biz de son yatağa gidiyoruz. James bir sarışını omzuna alıyor, Ringo bir esmeri ve Brad siyah saçlı bir kıza doğru ilerliyor ve tek düşünebildiğim, bu sikiklerin açıkça her zevke hitap etmeye çalıştıkları. Önümdeki sarışının solgun, yıkanmış yüzüne bakıyorum ve gözleri fıldır fıldır açılıyor. Cam gibi havuzlar bomboş.

Goldie alçak sesle "Hazır ol," diyerek beni harekete geçiriyor, sarkık bedenini omzuma alıyor ve kapıya doğru dönerek silahımı doğrultuyorum. Diğer taraftan kahkahalar duyuyorum, kaba yabancı sesler. Alay ediyorum, hasta zihinlerini patlatabilmek için kapıdan geçmelerini istiyorum.

"Bir tane daha var," diye tıslıyor Brad, son yatağa doğru giderken.

"Lanet olsun!" "*Hem taşıyıp hem de koruyamam.*" Goldie bizimle kapı arasına bakıyor.

"O uyandı." Brad eğilir. "Benim için yürüyebilir misin?" diye sorar. "Sana yardım edeceğim."

Başını sallıyor, zorlanıyor ve kendini yukarı itmeye başlıyor, sürekli dengesini kaybediyor, kolları kendini sabitlemek için kalkıyor. Yırtık pırtık atleti kollarından aşağı kayarak mor ve sarıya çalan göğüslerini ortaya çıkarınca irkiliyorum ve başka tarafa bakıyorum. *Sikeyim beni.* Yutkunuyorum, onunla tanıştığımda Rose'un sırtını süsleyen morlukların görüntüsünü gözlerimden uzaklaştırıyorum. Brad kızıl saçlıya yardım ediyor, saygınlığını korumak için üstünü açıyor, bir yandan da diğer kadını omzunda tutarak onu silahsız bırakıyor.

"Gidelim," diye homurdanıyor James, Goldie'ye dönüp bakarak çıkış yolunu gösteriyor. Kapıyı kapatmış ve yakındaki bir yatağı ona doğru iterek bize biraz zaman kazandırmıştı. "Goldie, çek şunu."

"Geliyorum." Açık alanda koşarak ilerliyor, botlarının gümbürtüsü geniş odada yankılanıyor ve tam bize ulaştığında, metalin betona çarpma sesiyle birlikte bir dizi acele, yabancı kelime duyuluyor.

Lanetler.

Sonra, silah

sesi. Sonra

çıgıllıklar.

Dönüyorum, silahımı kaldırıyorum, tetiğe basmadan önce herkesin arkamda olup olmadığını kontrol ediyorum ve geriye doğru yürürken mermi yağdırıyorum. Siper olmadan tek seçeneğimiz bu. Bizi koruyacak hiçbir şey yok. Kükrüyorum, kolumdaki kaslar pozisyonumu korumaktan yanıyor, omzum kadını tutmaktan ağrıyor.

"Geri çekil," diye bağılıyor James, omzu çıplak bir şekilde yanımda belirerek. Goldie'ye hızlı bir bakış attığımda taşıdığı kadını ona verdiğini gördüm. İki makineli tüfeği var. İki kemer. Sonsuz mermi ve onları püskürtüyor, silahlar zahmetsizce bir o yana bir bu yana sürükleniyor ve her santimlik alanı kapladığından emin oluyor. Adamlar kapıdan içeri koşarken önümde sinek gibi düşüyorlar, kahraman olmaya çok hevesliler, yeterince silahlanmamışlar.

Bağırışmalar ve çıgıllıklar devam ediyor, her köşede kaos var. Her şey ağır çekimde ama yıldırım hızında gerçekleşiyor. Dışarı çıkıp silahımı bırakıyorum ve iki elimle kadını tutup omzumu sarsarak kayan vücudunu yerine oturtuyorum. Arkama baktığımda Brad'in tökezleyen, sersemlemiş kızıl saçlı kadına yardım ettiğini ve bir yandan da baygın bir başka kadını omzunda tutmaya çalıştığını görüyorum.

Ringo koşarak yanından geçerken "Yürü Danny," diye bağıyor, omzundaki kadın artık uyanık, tetikte ve ağlıyor.

James hangardan çıkar, kapıyı çarparak kapatır ve yeniden doldururken sırtını kapıya dayar. "Beş tane daha var," diye pantolonunu indirdi, bitkin bir halde. "Onları tutabilirim."

"Siktir et," diyorum sıkıntılı bir kahkaha atarak. "Rambo kışını hemen hazırla."

Hırıltısını bana çevirdi. "Yalnızken daha iyi çalışıyorum, şimdi siktir git ve bırak bununla ben ilgileneyim." Gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben arkadaşlığı bir kenara itip James'in kim olduğunu hatırlamak için çok uğraşıyorum. *Enigma*.

"Siktir!" Havladım. "Brad, iyi misin?" Ona geri döndüm, taşıdığı kadını daha iyi kavrayabilmesi için kızıl saçlıyla yer değiştirdim.

"Spor salonundaki oyunumuzu geliştirmeliyiz," diyerek pantolonunu indiriyor, yer değiştiriyor, kadını benden geri alıyor ve düzenli bir koşuya başlayarak önden gidiyor. Onun çıplak ayaklarına bakıyor. Bastığımız taşlara ve engebeli zemine.

"Boş bırak," diyor ve kadın ona bakıyor. "Bunu yapabilirsin."

Kaşlarını çatıyor ve bana öyle geliyor ki muhtemelen onu anlayamıyor bile. Ama hızı artıyor, belki de anlıyordur. Arkama bakıyorum, James'in hala metal kapıya yaslanmış olduğunu görüyorum, vücudu diğer taraftan gelen her sarsıntıyla sarsılıyor. Tam köşeyi dönüp onu gözden kaybettiğim sırada bana bakıyor.

Ve sonra, silah sesi.

Nefes veriyorum, dişlerimi sıkıyorum ve kadınları güvenli bir yere götürmeye odaklanıyorum. Tekneye ve kayaklara ulaşıyoruz ve Otto kelimenin tam anlamıyla parmak uçlarıyla kayalık koya tutunuyor, iskele çürümüş tahta parçalarıyla teknenin etrafında yüzüyor. Beni gördüğü anda söyleyeceğini bildiğim şeyi söyledi.

"Nerede o?" diye homurdanıyor, Brad kızıl saçlı kadının tekneye binmesine yardım ederken, ikimiz de omuzlarımızdaki kadınları yere yatırmadan önce bana bakıyor. Diğerlerinin çoğunun dehşet içinde etrafıma bakındığını görüyorum. "Nerede o Danny?"

Dolu kayaktan yeni bir tabanca alıyorum, geriye kalan tek tabanca ve şarjörü kontrol ediyorum. "Sen git," diyorum kimseye ama herkese.

"Ne?" Brad homurdanıyor, dik duruyor, omzunu döndürüyor. "Hayır."

Ayık gözlerimi ona çeviriyorum. "Gidin," diyorum ve herkes başka bir itiraz bekleyerek birbirine bakıyor. "James'in kayağını al."

Ringo isteksiz bir şekilde tekneye biniyor ve motoru çalıştırıyor, Goldie'ye hareket etmesi için talimat veriyor, ardından Otto'ya bakıyor, o da tutunduğu kayayı bırakıyor ve akıntının tekneyi dışarı taşımasına izin veriyor. Motoru çalıştırdı ve bana bir

James'i geri getirmezsem öleceğimi söyleyen bir bakış.

Buna inanıyorum.

Brad, "Bir dakika sonra görüşürüz," diyor ve bir an için benimle konuştuğunu sanıyorum, ama sonra yanımda beliriyor, bir tüfeğin haznesini kontrol ediyor. "Tek kelime et," diye bağıyor. "Seni vururum."

Tekrar söylüyorum, buna inanıyorum.

Ve onu ikna etmeye çalışarak harcayacak zamanım yok.

Başımı sallayıp jet ski'ne biniyorum, Brad de onunkine atlıyor ve akıntı beni döndürür döndürmez gaza basıp koydan James'e doğru ilerliyorum. Ona ulaşmam sadece birkaç saniye sürüyor ve onu hâlâ kapıya sırtını dönmüş halde buluyorum. "Ben yokum," diye bağıyor, silahlarını bir kenara fırlatıyor ve metal kapıya daha da yaklaşıyor. Kayağımı çeviriyorum ve akıntıya karşı koymak ve sabit kalmak için gaza yeterince baskı yapıyorum. James'e bakıp başımı sallıyorum.

"Artık dublörüz, öyle mi?" Brad soruyor, kilitleniyor ve yükleniyor.

"Hey, Rambo Junior," diye bağıyor James, kapıyı biraz aralayıp sonsuz mermilerden kaynaklanan sonsuz darbeleri ortaya çıkarıyor. "Iskalama."

Brad gülüyor. Alaycı. "Sen hazır olduğunda hazırım."

James başını sallar ve geri sayım olmaz. Hazırlanmak yok. Kapıyı bırakıyor ve silah sesleri çınlarken ve kıvılcımlar karanlık gökyüzünü aydınlatırken bana doğru koşuyor. "Gaza bas!" diye bağıyor, en yakın kayadan atlayıp havada süzülüyor. Kahretsin, biraz fazla kaçırıyor. Çok az, kayağı ıskalıyor.

Tanrım!

İri gövdesinin kat ettiği mesafeyi ve hızı zihnimde hesaplayıp gaza biraz daha sert basıyorum."

"Siktir!"

Çok fazla öne çektim. Suya çarptı, elleri jet skim kuyruğunu yakaladı. "Git!"

Bir mermi gidona çarpınca irkildim.

"Siktir, git Danny!" Brad bağıyor.

Ona doğru bakıyorum, ayakta durduğunu, silahlarını hazırladığını, ateş ettiğini, yüzünün kuru zekasının altında olduğunu bildiğim kadar psikopat olduğunu görüyorum. Odaklanmamı yeniden kazanıyorum ve James'in dayanabilmesi için dua ederek gaza basıyorum ve suyun üzerinde yakınlaştırıyorum, köpüğün ve Brad'in kayaklarının arasında bronzlaşmış ellerini hala görebildiğimi kontrol etmek için sürekli arkama bakıyorum.

Motorların gürültüsü yüksek, ama yine de ateşlenen mermileri duyuyorum.

Kalbim

Körfezdeki yaklaşan virajın daha çabuk gelmesini istediğim gibi. "Haydi, haydi," diye nefes alıyorum, virajı döndüğüm anda gazı bırakıyorum. Dönüyorum ve çalkalanan suyun durulmasını bekliyorum ve durulduğunda ...

Hayır James.

"Siktir!" diye bağıyorum, beyaz su akıntısının içinden geriye bakıp onu arıyorum. Brad köşeyi dönüp yavaşlıyor ve yüzümü görür görmez ciddileşiyor. "Geri dönüyoruz," diye emrediyorum, tekrar yerime oturuyorum ve kayağımı çeviriyorum . . . tam o sırada bir kafa fırlıyor ve bir dizi müstehcen söz duyuluyor.

"Orospu çocuğu!" James nefes verirken bağıyor, öksürüyor, boğuluyor, başını sallıyor. Yemin ederim, içimdeki her kas pelteye dönüşüyor ve aniden nefes nefese kalarak gidonun üzerinde öne doğru düşüyorum. "Benim için endişelendin mi?" diye bağıyor.

Kafamı kaldırmıyorum, çok yorgunum.

"Siktir git." Ve sonra kahkahalar.

Brad patlıyor, James de patlıyor ve ben başımı kaldırıp onları parçalanmış halde görüyorum. Rahatladım. Öyle olmalı, çünkü aniden onlarla birlikte dangalak gibi gülmeye başladım. "Siktir git," diyorum, zorlanarak, onu yüzmekten kurtarmak için ona doğru ilerliyorum.

Uzattığım eli tutup arkaya tırmanıyor, bir kolunu belime doluyor ve Brad'e bakıyor. "Kaç tane kaldı?" diye soruyor.

"Üç damla gördüm."

"Yani iki mi?" Ben soruyorum. "Vuruşların ölümcül olduğunu varsayarsak." Brad başını sallıyor ve yemin ederim yüzünün buruştuğunu görüyorum. "İyi misin?"

"Harika," diye homurdanıyor, gidonu tutarak. "Ama gerçekten bir içkiye ihtiyacım var."

"Ben de," diye mırıldandım. Ve bir Marlboro ya da yirmi.

"Ben üç," diye ekliyor James. "Beni eve götür, dostum." Omzuma bir şaplak atıyor ve sonra biraz masaj yapıyor. "Ve teşekkürler."

Enigma'nın hayatını kurtaran oldu mu hiç? Otto ve Goldie dışında tabii ki.

Kendi kendime gülümsüyorum. Beau her gün hayatını kurtarıyor.

Kıyıya döndüğümüzde İsa'nın eve dönüşü gibi. Hepsinin yüzündeki rahatlama hissediliyor. Ben de hissediyorum. Ringo'ya bir kez baktığımda başını kulübeye doğru salladı ve bana kadınların içeride yemek ve su verdiklerini söyledi. "Len başka bir araba ve doktor getiriyor."

James jet ski'den inip dalgıç kıyafetini göğsünden aşağı sıyrarak sudan çıkarken başımı sallıyorum. Beau kıyıda onu bekliyor, kollarını kavuşturmuş, James ona yaklaşıırken gözleri vücudunun her santimetrekaresini tarıyor. "İyi misin?" diye soruyor, adam bir kolunu kaldırıp sessizce ona yanına gelmesini emrederken.

Oraya yerleştğinde başının üstünü öpüyor, sanki onu içine çekiyor. "Ben iyiyim," diye ona güvence veriyor.

"Siktir."

Dönüyorum ve Brad'in kayaktan indiğini görüyorum, yüzü acı içinde. "Ne oldu?" Dalış giysisinin fermuarını indirmesini ve bir sürü tıslamayla kollarından sıyrılmasını izleyerek soruyorum. "Kahretsin," diye fısıldıyorum. Kan. Hem de çok fazla. Küfrüm James'i durduruyor, Ringo'nun da birkaç tane atmasına neden oluyor ve Otto'nun benimle birlikte Brad'e doğru koşmasını sağlıyor, gözlerinin yuvarlandığını görüyorum. "Gidiyor," diye bağıyorum, yüzüstü suya düşüp bayılırken. Suya geri sıçıyorum ve onu ters çevirip kıyıya sürüklüyorum.

Otto, Brad'in omzundaki kurşun yarasını değerlendirirken, "Kan kaybı," diye homurdanıyor.

Onu kaldırıyor ve sırtını görebilmek için hafifçe çeviriyor. "Dosdoğru."

Tekerlek seslerini duyunca başımı kaldırıyorum ve Higham'ın arabasının çakılların üzerinde kaydığını görüyorum. Arabadan iniyor ve adım adım ilerliyor, olması gerektiği kadar stresli görünüyor. Ama benim kadar değil. "Öldürmek yok dedim! Orada ne oldu öyle?"

Kuduz bir köpek gibi suratına bakıyorum, hırlıyorum, muhtemelen ağzımdan köpükler de çıkıyor. "Uyuşturulmuş, hırpalanmış ve tecavüze uğramış on genç kadın, işte olan bu."

Gözleri açılıyor ve akıllıca geri çekilerek Brad'i arkamdan yere vuruyor. "Lanet olsun."

"Evet, lanet olsun. Şimdi işin bitti mi, çünkü biraz meşgulüm?" "Siktir!" diye bağıyor, çakılları tekmeliyor.

"Siktir, siktir, siktir!"

Olayların beklenmedik bir şekilde gelişmesi üzerine sinir krizi geçiren Higham'ı bırakıp Brad'in yanına dönüyorum ve Otto'yla birlikte onun yanında diz çöküyorum. "İyi olacak mı?" Solgun yüzünü değerlendirerek soruyorum.

"Ben doktor değilim." Otto kalır ve Brad'in omzuna baskı uygular. "Çok kan kaybetti."

Çakılların arasından hızla geçen bir araba sesi duyuyorum ve zaten burada olan araç filosuna bir Mercedes'in katıldığını görüyorum. Len arabadan atlıyor ve ben de Doc'un yolcu koltuğundan kahverengi deri çantasıyla çıkmaya çalıştığını görünce rahatlıyorum. "Buradayım," diye bağırarak ona el sallıyorum. Neredeyse ihtiyarın yanına gidecek, onu kucağıma alacak ve

Yolun geri kalanında.

Doktor dizlerinin üzerine çöküyor ve her şeyi yapmaya başlıyor, mırıldanıyor, mırıldanıyor, dürtüyor, dürtüyor, değerlendiriyor. "Kurşun mu?" diye sorar.

"Çıktım," diyor Otto.

"İyi. Çok iyi." Doktor Brad'in koluna bir ip sokar ve bir torba sıvı tutar. "Neresinden vurulmuş?"

Ona aptalmış gibi bakıyorum. Nerede vurulduğunu sanıyor? Kıcı mı? "Omzu."

"Hayır," diye mırıldandı Doktor. "Omzundan vurulduğunu çok iyi görebiliyorum Danny. *Nerede* olduğunu soruyorum? Burada mı? Onun üzerinde çalışabilir miyim, yoksa tehlikede miyiz?"

"Güvendeyiz."

"Peki ne kadar zaman önce? Böylece neyle karşı karşıya olduğumu anlayabilirim. Hızlı kan kaybı mı, yavaş mı?"

"Ah." Kaşlarımı çatıyorum, beynimi çalıştırmaya çalışıyorum.

"Tahminen yirmi dakika kadar önce," diyor James, yerde bana katılarak. Beau'nun Brad'in başının yanına eğilip ıslak saçlarını okşayarak gözlerinden uzaklaştırdığını görüyorum, yüzüne gerçek bir endişe yayılmış. "Kıllı bir kaçıştı."

"Adrenalin," diye bitiriyor Doktor. "Vücudun ihtiyacı olduğunda oldukça iyi bir yakıttır." Elinde sıvı torbasıyla güçlkle ayağa kalkıyor ve hepimize bir parmak sallıyor. "Onu arabaya taşıyalım, böylece onu eve geri götürebilir ve biraz kan verebilirim."

"Kanınız var mı?" James onu kollarının altına alırken Brad'in ayaklarını tutarak soruyorum.

"Her şeyim var Danny," diyor Doktor, bizimle birlikte arabaya doğru yürürken, gözlerini Brad'den hiç ayırmadan. "Dünyanın en çok aranan adamının özel doktoru olduğumdan beri kendimi beklenmedik şeyler beklemeye alıştırmak benim için büyük bir nimet oldu."

"Bu resmi değil," diye homurdanıyor James. "Biz listede bile değiliz."

"Ve asla öyle olmaman için dua ediyorum, çünkü seni kurşunlardan, yanıklardan ve kırık kemiklerden kurtarabilirim, ama parmaklıklar arkasındayken değil."

James gözüme takılıyor ve o da benim gibi kaşlarını kaldırıyor, sessizce eğleniyor. Ve Doktor'un açıklamasıyla oldukça ayıldı.

Brad'i Mercedes'lerden birinin arkasına yerleştiriyoruz ve Beau onu rahat ettirmek için elinden geleni yapıyor, oflayıp pufluyor, pozisyonundan memnun değil. "Ben de onunla gidiyorum," diyerek koltuğa yerleşiyor ve Brad'in başını kucağına alıyor. Bu sevimli bir görüntü. Onun endişesini görmek. Onun ilgisini görmek. Üzüntü ve takdir eşit ölçüde **ü z e r i m e** çöküyor.

Kadınlarımız için minnettarlık. Ve Brad'in kendi kadınları için üzülmemesine üzülüyorum. Ama bizimkiler var. Her zaman.

Beau sırayla James ve bana bakıyor. "Ve birinin Rose'a beklediğimiz misafirler hakkında bilgi vermesi gerekiyor."

Siktir et.

Bunu yapacak kişi ben olmalıyım. Tüm bu karışık durumun onda bir şeyleri tetiklemesinden korkuyorum. Tıpkı yüzüğün yaptığı gibi. "Belirsiz ol," diyorum, Beau kuşkusunu gösterdiğinde hissettiğim kadar garip görünerek.

"On kadın gelip Casa Black'e yerleşmek üzere Danny. Ne söylememi istiyorsun? Sen ve James'in Miami'deki kadınlar için Fareli Köyün Kavalcısı olduğunuzu mu?"

"Ha . . . ha," diye drone'ladım.

İç çekiyor. Beau bunun ne anlama gelebileceğini biliyordu. "Elimden geleni yapacağım." Doc ona sıvı torbasını uzatır, o da kapıyı kapatır ve Doc arabaya bindikten sonra Len arabadan iner.

"Ne lanet bir gün," diye nefes alıyorum.

"Ve henüz bitmedi," diyor James elini uzatarak. Leon Marlborolarımı içine yerleştiriyor ve hemen bir tane yakıp önce bana uzatıyor, sonra kendisi için bir tane yakıyor.

İkimiz de derin nefesler alıp uzun nefesler vererek birlikte dönüyoruz ve bizi Higham'dan gizleyen büyük bir nikotin bulutu yaratıyoruz ve bulut dağıldığında Ringo, Goldie, Otto ve Jerry on kadını kulübeden çıkarıp arabalara bindirirken yüzünde asla unutamayacağım bir ifade beliriyor.

"Aman Tanrım," diyor başını sallayarak ve arabalar uzaklaşırken gevşek bir el sallayarak. "Hepsi yatıştırılmış mı?"

"Evet."

"Peki hangi katliamı temizleyeceğiz?"

"Yaklaşık on beş ölü Polonyalı piç." Gülümsüyorum. "Sen. Hoş geldin."

Nefes alıyor, gökyüzüne bakıyor ve nefes veriyor. "İrtibatta olacağım."

"Birkaç günlüğüne meşgulüm," diyorum, ihtiyacımız olan son şeyin, biz bir teslimat alırken dost olsun ya da olmasın FBI'nın etrafta dolaşması olduğunu düşünüyorum. Ya da Beau'nun babasını gömerken. "O yüzden beni sadece babamdan haber alırsanız arayın."

Elini kaldırıp beni başından savıyor ve arabasına binerek uzaklaşıyor. James'e bakıyorum, o da başını sallayarak beni anlıyor. İkimiz de kulübeye giriyoruz, kendimize bir bira alıyoruz ve bir sandalyeye çöküp sessizce höpürdeterek sigara içiyoruz, boşluğa bakıyoruz. Sadece biraz zaman geçiriyoruz. *O iyi olacak*, diye düşünüyorum, tekrar tekrar.

James sanki sessiz endişemi duymuş gibi yüksek sesle, "O iyi olacak," diyor.

"Biliyorum-" Cep telefonumun çalmasıyla sözüm kesiliyor ve kaşlarımı çatarak aramaya başlıyorum. Leon telefonu kaldırdı. "Kim arıyor?" Ekrana bakmasını sağlayarak soruyorum.

"Özel numara."

James ve ben birbirimize bakıyoruz ve elimi uzatıyorum. Leon telefonumu elime koyar koymaz cevap veriyorum ve yavaşça kulağıma götürüyorum. Sessizlik. Ve sonra bir ses. Ama *kesinlikle* beklemediğim bir ses.

"Danny?"

Gözlerim büyümüş olmalı çünkü James kaşlarını çatarak bana doğru eğiliyor. "Amber?" Ona bilmek istediği şeyi söylüyorum. James Kelly'de sürpriz nadir görülür. Genelde sadece Beau bunu başarabilir, o yüzden şu anki şaşkın ifadesi tam bir tablo.

"Seni görmem gerek," diyor ve doğal olarak üç yıl önceki eski ev fahişemin ve son zamanlarda Beau'nun babasının kışının benimle ne işi olabileceğini merak etmeme neden oluyor.

"Ve ben taşaklarımı çok severim, bu yüzden korkarım ki hayır." Telefonu kapatıyorum ve tekrar düşüncelere dalıyorum, James gibi hiçbir şeye bakmıyorum, düşünmek, sakinleşmeye çalışmak ve merak etmek için birkaç dakikaya daha ihtiyacımız var ... *az önce ne oldu?*

"Merak etmiyor musun?" diye soruyor sonunda.

"Karımın bana karşı psikopat bir orospuya dönüşmesi riskini alacak kadar değil. Amber muhtemelen yine boğazına kadar batmıştır. Korumaya ihtiyacı var, paraya ihtiyacı var, kim bilir. Karıma ve anneme silah çekti." Yani Amber'ı görmem kesinlikle akıllıca değil. Ve birden sinirlendim. Çok kızgınım. Her şey üst üste geliyor, sorun üstüne sorun. Ayağa kalkıyorum, sigaramı dişlerimin arasına sıkıştırıyorum ve dolabımdan bir silah çıkararak soyunma odasına gidiyorum.

Merdivenlerden inip konteynırlardan birine doğru yürüyorum, uzun süre uğraşıp konteynırı açıyorum, sallıyorum ve tekrar kapatmadan önce bir el ateş ediyorum. Arabaya doğru ilerlerken Leon'a silahımı uzatıyorum ve James gözleriyle yolumu takip ediyor, kayıtsızca ahşap tırabzana yaslanmış, sigara içiyor.

"Daha iyi mi?" diye soruyor.

"Çok. Yakaladıklarınız arasında en işe yaramaz olanıydı." Range Rover'ının yolcu tarafına geçtim ve James'in binmesini bekledim. Ve bekledim. Ve bekledim. Muhtemelen sadece birkaç saniye ama saatler gibi geliyor. Bıkkın bir halde kontak düğmesine basıp camı indiriyorum. "Beni eve götürüyor musun, götürmüyor musun?" Bağıriyorum, o da gülümseyerek merdivenlerden iniyor ve

bir çanta topluyor.

"Evet prenses," diye mırıldanıyor Leon yanında koşuşturup ona şoför kapısını açarken.

"Ooh, içerisi nefis kokuyor," diyor Leon. "Yasemin mi?" "Kim bilir, ama bayat sidikten daha iyidir."

James yüzünü buruşturarak içeri giriyor, deri koltuk gıcırdayınca kıcını kaldırıyor. Çantayı kucağına atıyor ve ben homurdanıyorum.

"Bu da ne böyle?" İçeriye bakıp yığın yığın ıslak para görerek soruyorum. "Bu da ne?" James'e bakarak ağzımdan kaçırıyorum. "Tüm bunların ortasında bunu çıkarmayı mı başardın?"

Omuz silkiyor. "Beslememiz gereken on yeni boğaz var, canım."

"Hey D-boss," diyor Leon, pencereden içeri eğilerek. "Koyda birkaç su sporuna daha ihtiyacımız olduğunu düşünüyordum. Kürek sörfü, tüplü dalış, bu tür şeyler."

James ve ben bir kahkaha attık. Tüplü dalış mı? Tanrım, bu koyun deniz dibinde toplu mezarlık gibi bir şey olmalı. "Hayır," diyorum kısaca, elimi çantaya daldırıp bir avuç dolusu paket çıkarıyorum, belki yüz bin dolar. "Bunu Jerry ile aranızda paylaşın," diyorum, göğsüne tıktırarak. "Ve bunu hesaplarda kaybet." Paranın geri kalanını ayaklarının dibine fırlatıyorum ve yanağını sıkıyorum. "Bugün iyi iş çıkardın." Cep telefonum çalarken ön cama bakıyorum. "Nolan." Cevap veriyorum ve doğrudan konuya giriyorum. "Brad vuruldu."

"Ne?"

"Vuruldu, Nolan. Vuruldu."

"Aman Tanrım, yoldayım. Nereye? Nereye gidiyorum?"

"Hiçbir yerde. O iyi. Doktor evde onunla ilgileniyor. Orada işlerin yolunda gitmesi için sana ihtiyacımız var. Seni haberdar edeceğim."

"Evet, tamam." Sesi tamamen şaşkın geliyor.

"O iyi olacak, evlat." Telefonu kapatmadan ve bedenimin koltukta ağırlaşmasına izin vermeden önce yumuşayarak söylüyorum. "Şimdi beni eve götür."

James direksiyonda gülümsüyor ve kenara çekiyor, ben de arkama yaslanıp kendimi bir sonraki bok fırtınasına hazırlıyorum.

GÜL

Fury'yi mutfağa kadar takip ediyorum, zihnimde kollarından sarkan yiyeceklerin ne kadar ağır olduğunu tahmin ediyorum. Bir araba dolusu. "Beş bin kişiyi mi doyuruyoruz?" diye soruyor onları yukarı kaldırıp adaya yerleştirirken.

"Eve her geldiğimde sanki yeni biri taşınmış gibi hissediyorum." Çantamı bir taburenin üzerine bırakıyorum ve çantaları karıştırmaya başlıyorum. "Esther'i özlüyorum."

Bir tabureye çöküyor ve ellerini esnetiyor. "Çocuğu özledim."

Çalışan ellerim titriyor, kalbim sıkışıyor. Çok yakında. Yakında burada olacak. "Ben de." Gülümsüyorum ve bir şişe portakal suyu çıkarıp havaya kaldırıyorum. Fury başını sallıyor, ben de bir bardak getirip ona dolduruyorum. "Sen de Tank'i özlemiş olmalısın." Bardağı ona doğru itiyorum ve cevap vermeden önce hepsini içiyor.

"Senin kadar değil," diyor Fury hafif bir gülümsemeyle. "Onu geri getirene kadar ben varım." Ben gözlerimi devirirken o saatine bakıyor. "Ne zaman iniyorlar?"

Kocaman bir torba makarna çıkarırken ocağın üzerindeki saate bakıyorum. "Şu sıralarda." Heyecandan karnıma ağırlar giriyor. "Biraz kabak dilimlemek ister misin?" Esther'in önlüklerinden birini alıp giyiyorum.

"Sana yakışıyor."

Kaşlarımı kaldırıyorum ve o da kollarını açarak evdeki mutluluğumda bana katılma teklifimi memnuniyetle karşılıyor.

"Baltan var mı?"

Gülüp bir bıçak ve doğrama tahtası getiriyorum, bir torba sebzeyi bizim Vikinglerden birinin önüne koyuyorum. "Al bakalım. Güzel ve ince olsun lütfen."

Ben alışverişin geri kalanını paketinden çıkarıp ziyafet hazırlamaya başlarken Fury işe koyuluyor. Adanın ortasına koyduğum şaraba özlemle bakmamaya çalışıyorum. Fury'yi vahşi sakalının ardında yarım bir gülümsemeyle yakalıyorum, dilimleme arasında bana bakıyor. "Sırıtmayı kes," diye mırıldanıyorum, bir tencere alıp içine su dolduruyorum ve ocağın üzerine koyuyorum. "Ben de sana sormak istiyordum." İstedğim gibi rahat konuşuyorum, yine de bana dikkatle bakıyor. "İsimleriniz nedir?"

"Tank ve Öfke."

Elimde makarna torbasıyla dönüyorum. "Gerçek isimleriniz." "Tank ve Fury."

"Gel hadi."

"Tank ve Fury." Doğrama işinden başını kaldırmıyor.

"Tamam." İçimi çekip pes ediyorum, yemek yapmaya geri dönüyorum ve sonraki bir saat rahat bir sessizlik içinde geçiyor, Fury doğruyor, ben pişiriyorum. Ya da yapmaya çalışarak. Kahretsin, Esther'i gerçekten özledim. Yemeği yarım saat pişmesi için fırına itiyorum ve mutfığa geri dönüyorum.

Ve yaltaklanıyorum.

"Adam gibi yemek yapıyorsun," diyor Fury gülerek ve gözlerini benimle birlikte dağınıklığın üzerinde gezdiriyor. Garaj yolunda bir araba sesi duyuyorum.

"Kahretsin." Birden ortalık daha da dağınık göründü. "Sen bulaşık makinesini getir, ben temizlemeye başlayayım." Fury'nin doldurabilmesi için adada dağınık duran her şeyi bulaşık makinesine doğru itiyorum ve deli bir kadın gibi koşturarak tezgahı siliyorum. Sadece birkaç dakika içinde çok daha iyi bir duruma gelmiştik. Ellerimin tozunu alıyorum.

"Temiz bir tane ister misin?" Fury önümü işaret ederek soruyor. Önlüğün üzerinde yağ, domates ya da gres sıçramamış tek bir iplik bile yok. Bu halim artık yarı pırıl pırıl olan mutfığa meydan okuyor. Önlüğü çabucak çözüp çamaşırhaneye koşuyorum, çamaşır makinesine atıyorum ve mutfığa dönerken bir ses duyuyorum. Doktor mu?

Kalbim doğal olarak hızlanıyor ve Fury bir saniye içinde oturduğu yerden kalkarak giriş holüne doğru ilerliyor.

"Biraz yardım lütfen," diye bağılıyor yaşlı adam, Fury'yi fark edip acilen dışarıda kendisine katılması için işaret ediyor.

"Ne oldu?" Onları takip ederek soruyorum. Len'in arka kapıyı açtığını ve Beau'nun arka koltukta Brad'in başını kucağına aldığını görüyorum. Ellerimle ağzımı kapatıyorum. "Aman Tanrım."

"Omzuna bir kurşun yemiş," diye sesleniyor Beau, dışarıya doğru ilerliyor, Brad'in başını tutuyor, Fury ise yüzü asık bir şekilde yanına geliyor ve Len'in Brad'i arabadan çıkarmasına yardım ediyor. Omzunu görebiliyorum. Kan.

Beau yanıma geliyor ve hemen beni rahatlatmaya çalışıyor ki bu beni daha da endişelendiriyor. "Adamlar Polonyalıların gönderdikleri kadınları tuttukları yeri buldular" diyor, çok sempatik görünüyor.

"Nerede?"

"Danny'nin eski tekne iskelesi."

"Ne? Winstable?" Aman Tanrım. "Orayı müteahhitlere sattı," diyorum, Fury'nin Brad'i eve taşımasını izlerken, Doc da onu takip ediyor. "Kimsesiz çocuklar için bir tesis inşa ediyorlardı." Danny küplere binecek. Sadece asil bir amaç için vazgeçmişti. Aldatıldığını bilmek için mi? Sanki benim

Kocanın öfkelenmek için daha fazla bahaneye ihtiyacı var. Bu onu uçurumun kenarına getirecek.

Beau elimi tutuyor ve sersemlemiş halimi eve doğru götürüyor. "Erkekler içeri girdi ve kadınları dışarı çıkardı."

Vücudum anında soğudu. "Kaç kişi?" Geriye dönüşlere izin vermemeye çalışarak sessizce soruyorum.

"On," diyor ve Brad'i küçük bir çocuk gibi taşıyan Fury'nin arkasından beni merdivenlerden yukarı çıkarıyor. Zahmetsizce. "Hepsi uyuşturulmuştu."

Yutkunuyorum, uyuşmuş bacaklarımın üzerinde yürüyorum, elim doğal olarak karnıma düşüyor, hiç alınmamış olsaydım hayatımın ne kadar farklı olabileceğini düşünüyorum. Hayır. Daniel olmazdı. Danny beni bulamazdı. Katlandığım her cehennem parçasının çektiğim sıkıntıya, kalp ağrısına ve acıya değdiğine inanmak zorundayım.

Brad'e odaklan.

Başımı sallayıp elimi Beau'nunkinden ayırıyorum, hızımı artırıyorum ve Fury'nin Brad'i götürdüğü yatak odasına giriyorum. "Yardım edebilir miyim?" Doktor'a soruyorum, o da hemen işe koyuluyor ve yarısı boş sıvı torbasını yatak başlığına asıyor.

"Serum standıma ihtiyacım var," diyor Doktor. "Odamda. Buzdolabında çeşitli kan torbaları bulacaksınız. O pozitif işaretli olana ihtiyacım var."

"Ne?" Ağzımdan kaçtı. Kan mı saklıyor? Beau'ya bakıyorum, o da aynı derecede şaşırılmış görünüyor. "Hepimizin kan grubunu biliyorsun, değil mi?" Şimdi hatırlıyorum da, Doktor birkaç hafta önce St. Lucia'da Daniel'ın kan grubunu istemişti ve ben bunun biraz rastgele olduğunu düşünmüştüm. Oğlumun kan grubunun ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu ve bu konuyu daha fazla düşünmedim. Bunu bir öncelik haline getirmek için aklıma bir not aldım.

Doktor, Brad'in hattına bir şey enjekte ederek, "Gerçekten de öyle," diye cevap verir. "Güzel ve hızlı, lütfen."

"Ben giderim," diyor Fury ve Doktor'un isteklerini almak için odadan çıkıyor.

"İyi olacak mı?" Brad'in yanına çömelip solgun tenine, çukur yanaklarına bakarak soruyorum.

"Damarlarını doldurur doldurmaz."

Beau omzuma dokunduğunda başımı sallıyorum ve arkama bakıyorum. "Gelenler için hazırlanmalıyız."

Ben boşum. Sonra- "Kadınları buraya mı getiriyorlar?" Şaşkınlıkla ayağa kalkıyorum ve Beau başını sallıyor, tam o sırada çakılların üzerinde daha fazla tekerlek sesi duyuyorum. "Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, kendimi tamamen dengesiz hissediyorum. Uyuşturulmuş ve kötü muamele görmüş on kadını düşünmek başka bir şey. Onları görmek başka bir şey.

Beau, "Bunu sen halledersin," diyerek beni odadan dışarı çıkardı. Ve işte orada

ikimizin de en iyi yaptığı şeyi yapmak. Birbirimize güven vermek, mantıklı konuşmak ama bunu kendimiz için yapmakta zorlanmak.

Metal bir sehpayı sürüklerken bir torba kan tutan Fury'ye yaklaşıyoruz. "Geliyorum," diyor, biz koridorun kenarına çekilip onun geçmesine izin verirken. Gözlerim onu kapıya kadar takip ediyor ve kapıdan geçiyor.

"James ve Danny nerede?" Beau'ya ona bakmadan soruyorum.

"Hadi," diyor nazikçe, bana cevap vermiyor, beni ikna etmeye çalışıyor. "Ne kokusu alabilirim?"

"Yemek istemeyeceksin."

"Güzel kokuyor."

"Berbat görünüyor. Ollie'den haber aldın mı?" Kısa bir süreliğine de olsa kendi travmamdan uzaklaşarak soruyorum.

"Hiçbir şey. Birkaç kez ulaştım ama cevap vermiyor. Ve onu ziyaret etmem için bana herhangi bir alan verilmiyor, değil mi?"

İkimiz de Beau'nun isterse ayrılabilceğini biliyoruz, bu da bana onun bunu yapmak için gergin olduğunu söylüyor, güvenliği için değil. Çünkü öğreneceği şeylerden korkuyor. "Peki ya dedektif?"

Başını iki yana sallıyor. "Ondan zaten hoşlanmıyorum ve bunun için kendimden nefret ediyorum." "Neden?"

"Çünkü onun durumunda olsam benim yapacağım şeyi yapıyor." Küçük bir gülümsemeyle bana doğru döndü. "İçgüdülerimin değişmesi ne kadar komik, değil mi?"

"Hayır." Biraz güldüm. Polis hala orada. Sadece bugünlerde biraz suçla karışmış durumda, bu da onu garip bir şekilde ahlaksız bir kokteyl haline getiriyor. "Ama sen iyisin, değil mi?" İşte ben de kendi travmalarımın üzerine çöktüğümde onu tutmaya hazırım.

"Onu görmek isteyip istemediğimi sordular." Kafam karıştı ve bunu saklayamıyorum.

"Babam," diye devam ediyor. "Onu toprağa vermeden önce görmek isteyip istemediğimi sordular."

Ben en kötü arkadaşım. "Yapacak mısın?"

"Sanırım ..." Dudaklarını kemiriyor, emin değil. "İçimden bir ses yapmam gerektiğini söylüyor. Annemle yapamadım çünkü, şey ..."

Çünkü Beau'nun görmek isteyeceği hiçbir şey kalmamıştı. Kolumu omzuna doladım. "Benim de gelmemi ister misin? Gitmeye karar verirsen tabii."

"Sanırım James bunu yapmak isteyecektir." Bana alaycı bir bakış atıyor. "O

Şu anda benim ona ihtiyacım var. Bunu düşüneneğim. İsteyip istemediğimi bile bilmiyorum. Cenaze yeterince zor olacak ve"-bir an için kararsız görünüyor-"Giyecek hiçbir şeyim yok. Ne giymeliyim?"

Ona annesinin cenazesinde ne giydiğini sormayacağım. İçimden bir ses hatırlamayacağını söylüyor. "O zaman alışverişe gideriz." Bunu söyleyip duruyoruz ama bir türlü gerçekleşmiyor. Bunu gerçekleştirmeliyim.

"Alışveriş mi? Babamın cenazesinde giymem için bir şeyler almak için mi? Harika. En iyi zamanlarda bile alışverişten nefret ederim." Tabii ki. Kesinlikle *en kötü* arkadaş. "Ya da . . ."

Beau usulca gülümser. "Aslında, hayır, yapmalıyız. İş yoğun alanlara geldiğinde iymemi korumam gerekiyor."

İşte bu. Umutsuzca geri dönmek istemiyor ve ben de buna izin vermemek için elimden geleni yapacağım. Elini tutup kaldırıyorum ve yüzüğünü gösteriyorum. "Peki düğünü planlamaya ne zaman başlayabiliriz? Hayatımda biraz neşeye ihtiyacım var."

Göbeğime baktı ve ben ürperdim. Bir arkadaş olarak, bugün yanıyorum.

"Kes şunu," diye sertçe çıkışıyor Beau. "Bebekler, hamilelikler, doğumlar, neşe ya da ölüm hakkında söylediğin her küçük şeyi izlemeyi bırak. Her şeyin bir nedeni vardır."

Bugünlerde kendine böyle mi söylüyor? Merdivenleri çıkarken zoraki gülümsüyorum ve ön kapı açılıp Goldie kollarında bir kadınla içeri daldığında - uzun siyah saçlı bir kadın- donup kalıyorum, nefesim kesiliyor, kendimi görüyorum. Kurtarılmamıştım ama baygındım. Çaresiz. "Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, Goldie bana bakarken altın tırazanı tutuyorum. Neden? Neden bana bakıyor?

"Nerede?" diye soruyor kısaca ve ben başımı sallayarak göz kırpyorum, çünkü kapıdan daha fazla kadın geliyor, hepsi darmadağınık, hepsinin kıyafetleri yırtık, hepsi kaybolmuş, şaşkın ve dehşete düşmüş görünüyor.

"Rose, nerede?" Goldie sert ama aynı zamanda nazikçe sorar.

"Televizyon odası," diye mırıldanıyorum, sanki bunun doğru cevap olduğuna dair birinden onay almak istercesine etrafıma bakıyorum. "Ben ... biz ... onlar ... Yatak odalarını kontrol etmem gerekiyor." Sonunda ayaklarımı merdivenlerin geri kalanını inmeye ikna ediyorum ve Esther'in kısa süre içinde Miami'ye dönecek olmasına şükrediyorum. Kayınvalidem evlerle ve insanlarla ilgilenme konusunda uzmandır. Ne yapacağını bilir.

Goldie kadınları odaya götürüyor, ben de onu takip ediyorum, yer açmak için devasa kanepelerdeki minderleri kaldırıyorum. "Doktor Brad'le meşgul."

"O nasıl?" Otto, tüm kadınlar ve Ringo'dan sonra içeri giren son kişi olarak soruyor. "Hâlâ bilinci kapalı. Kan kaybı var."

Başını sallıyor ve genç kadınlardan biri ona baktığında, ona dostça bir gülümseme vermek için elinden geleni yapıyor. Eğer tüm bu durum bu kadar trajik olmasaydı, çok komik olurdu. Ringo gibi o da çok garip görünüyor ve Goldie de pek rahat görünmüyor.

"Fırında makarna var," diyorum, onları dışarı çıkarıyorum, Beau'ya bakıyorum ve ona kalacağını söylüyorum. "Doc'a işi bitince doğruca buraya gelmesini söyle. Pizza ya da başka bir şey sipariş etsin. Biraz da su getir."

Otto kapıda durdu ve bana baktı. "Esther daha gelmedi mi?" diye soruyor.

"Çok yakında." Kaşlarımı kaldırmamaya zorluyorum ve kapıyı kapatıyorum, yüzüm

Kadınlar. Hâlâ dehşet içinde görünüyorlar ve bir anlık dalgınlıkla onları kaçırdığımızı mı düşünüyorlar diye merak ediyorum.

"Kahretsin," diyor Beau, yanıma gelerek. "Onları kaçırdığımızı düşünüyorlar."

"İngilizce mi?" Hepsine bir göz atarak soruyorum. "İngilizce bilen var mı?"

Birkaç el kalkıyor -üç tane saydım- ve biri konuşuyor. Kızıl saçlı biri. "İngilizim," diyor, canlı dalgalı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak. "Londra'dan."

Londra mı? Beau ve ben şok içinde birbirimize baktık. İngiltere ya da Amerika gibi ülkelerden çok fazla insan kaçırılmıyor, ama yine de ... ben.

"Benim adım Pearl," diye devam ediyor kadın grubuna bakarak. Ama ben de tekrar baktığımda, kızların daha uygun olduğunu düşünüyorum. Çok genç. "Melitza ve Jana Sırbistan'dan. Zala Slovenyalı. Maria ve Inessa Rusya'dan. Diğerlerinin isimlerini bilmiyorum. İngilizceleri de hiç yok." Bilinci yerinde olmayan kızı işaret ediyor. "Ve Anya Romanya'dan."

Başımı sallayıp Anya'nın yanına gidiyorum, nabzını hissediyorum, çünkü ... yapman gereken bu değil mi? Güçlü. Göğsü inip kalkıyor.

Goldie kapıyı çalıyor ve kafasını kapıdan uzatıyor. "Su." Bir elinde tepsiyle içeri giriyor ve sessizce çıkmadan önce tepsiyi kanepelerin ortasındaki sehpa üzerine yerleştiriyor. Ben doldurmaya başlıyorum, Beau da kabul eden ama temkinli ellere bardakları dağıtmaya başlıyor.

"Kaç yaşındasın Pearl?" Önündeki sehpanın üzerine tüneyerek soruyorum.

Yudumluyor, bardağının üzerinden bana dayanmadığım bir şüpheyle bakıyor. Artık güvende olduğunu bilmesine ihtiyacım var - buradaki herkesin güvende olduğunu bilmesine ihtiyacım var.

"Ben Rose," diyorum hızlıca ve arkamdaki Beau'ya işaret ediyorum. "Bu Beau. Eskiden polis memuruydu."

"Rose," diyor Beau şaşkınlıkla ve ben de onlara ne söylemem gerektiğini düşündüğünü sorar gibi ona bakıyorum. Birbirimizin suçlu olduğunu mu? Kocam İngiliz, ünlü bir mafya suç lordu ve nişanlısı Enigma, sessiz, ölümcül suikastçı olağanüstü? Tavana avuç içlerimi gösteriyorum ve Beau başını sallıyor, masada bana katılıyor, beni dürtüyor, böylece ben de kayıyorum.

Pearl aramızda sanki bir çift deliymişiz gibi bakıyor. Endişe verici bir şekilde, haklı olabilir. "Eskiden polis memuruydum ama artık değilim."

"Neden?" diye soruyor, kadehini indirirken.

"Görev yerine sevgiyi seçtim." Beau hafifçe gülümsüyor ve ben de elini uzatıp sıkamak zorunda kalıyorum çünkü sevgi derken annesini kastediyor. Ama yeri geldiğinde James'i göreve tercih edeceğinden hiç şüphem yok. Aslında çoktan seçti bile. Pearl bunu bilmediği için bir sonraki sorusu elbette mantıklı.

"Evli misin?" diye sorarak Beau'nun parmağına bakıyor ve Beau'nun yüzüğüne uzanıp onu çevirmesini istiyor.

"Nişanlı olmak."

"Ben evliyim," diye g e v e l e d i m . "Burası kocamın evi. Benim evim. *Bizim evimiz.*
ev." Ve bir zamanlar benim hapishanemdi. *Aman Tanrım.*

Pearl etrafına bakar. "Ne iş yapıyor?"

Sikeyim. "Umm, o ... evet ... umm." Bu düşündüğümde daha zor.
ol.

Pearl'ün omuzları bıkkınlık göstererek biraz düşer. "Affet beni," dedi. kısa saçlarını tekrar kulağının arkasına sıkıştırdı. "Hangisinin kocanız olduğunu bilmiyorum ama hepsi silah taşıyordu." Masa tenisi oynanabilecek kadar büyük bir ekrana sahip olan pelüş, büyük televizyon odasının etrafına dikkatlice bakıyor. "Tutulduğumuz yere baskın düzenlediler. Her şey biraz bulanıktı ama o silahları ateşlediklerinde ne yaptıklarını biliyormuş gibi görünüyorlardı."

Beau da ben de küçüldük.

"Bana hiçbir şey söylemek zorunda değilsin," diye devam ediyor. "Aslında bilmek de istemiyorum. Ama . . ." Aramıza bakarak dudağını çiğniyor ve ben sağ köşede küçük bir delik fark ediyorum. Eski bir piercing mi? "Siz iyi insanlar mısınız yoksa biz mi" -diğer kızları işaret ediyor- "cehennemin bir katından çıkıp diğerine düşmek üzereyiz?"

"Tanrım, hayır," diyorum, onu rahatlatmak için çaresizce. "Biz iyi insanlarız." Beau'nun şüpheli bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum. Onu görmezden geliyorum. Birçokları için öyle olmadığımızı biliyorum ama bu kızlar için kesinlikle iyiyiz ve bu beni rahatlatıyor. "Kocam beni seks kölesi olmaktan kurtardı."

"Öyle mi?"

Beau elimi sıktı. "O yaptı." "Kim o?"

Siktir et hepsini. "Adı Danny."

Beau'ya soru sorarcasına bakarak başını sallıyor ve ben de daha fazlasını sormadığı için rahatlamış bir şekilde nefesimi veriyorum. Beau'nun durumunu öğrenmek istiyor. Beau'nun tek söylediği "Benimkinin adı James," oluyor.

Pearl başını sallayarak kabul ediyor ve sonra gülümsüyor. "Danny Black ve James Kelly." Beau ve ben kurşunla vurulmuş gibi sarsıldık. "Ne?"

Beau dedi ki,

elimini bırakıp ilerledi. "Onları tanıyor musun?"

"Bazı adamların isimlerini söylediğini duydum." Kaşlarını çatı. "The Brit ve The Enigma ile birlikte duyduğum tek İngilizce buydu." Pearl bana baktı. "Kocan İngiliz." Beau'ya bakıyor. "Seninki de Enigma."

"Ben evli değilim," diyor Beau sessizce, geriye çekilip bana bakarak. Nedenini bilmiyorum. Söyleyecek bir şeyim yok.

"Kaç yaşındasın?" Beau soruyor.

"Yirmi bir yaşındayım," diye cevaplıyor Pearl sessizce. Sonra kaşlarını çatır. "Sanırım." "Sanıyor musun?"

"Hangi ayda olduğumuzu bilmiyorum."

"Mayıs ayındayız," diyor Beau, Pearl'ün ne kadar zamandır evden uzakta olduğunu merak ederek bana bakıyor.

"O zaman yirmi bir yaşındayım," diyor neredeyse üzgün bir şekilde. "Nisan'da. Beşinde."

Yirmi bir. Ne kadar önemli bir doğum günü. Benimkini hatırlıyorum. Adriyatik Denizi'nde bir yattaydım. Kulağa lüks geliyor. Lüks. Rüya gibi. Ama değildi. Nox'a ihtiyacı olan bilgiyi verene kadar yozlaşmış bir diplomat tarafından haftalarca her gün sikildim ve feci şekilde dövüldüm. Sonra da istediğinden daha uzun sürdüğü için yine eşek sudan gelinceye kadar dayak yedim.

Bir an için nefesim kesiliyor ve geri almak için mücadele ediyorum, sadece nerede olduğumu hatırlatmak için bile olsa televizyon odasına bakıyorum. "Giysiler," diye boğuluyorum, ayağa kalkıp baygın kızı, nabzını, göğsünü kontrol ettikten sonra kapıya doğru aceleyle ilerliyorum, tam Doktor içeri girerken.

"Sıradaki," diyor bir parça mizahla, potansiyel hasta kalabalığını tarayarak.

"Brad nasıl?" Ben soruyorum.

"İyi olacak." Oldukça umursamazdı ama onu suçlayamam. Bugün ayakları yerden kesildi.

"Bilinci yerinde olmayanla başlamalısın," diyorum aptal gibi ve Beau'nun gözlerini devirmesine neden oluyorum.

"Hepsinin kontrole ihtiyacı var." Beau devralır, Pearl'e bakar. "Bu Doktor." Yanına gelip yaşlı adamın omzunu okşarken gülümsüyor. "O en iyisidir." Sonra Doc'un kulağına doğru ilerliyor. "Gerginler."

"Anlaşılabilir," diyor ciddiyetle kızlara bakarak. "Bilinci yerinde olmayanla başlayacağım" -gözlüğünün üzerinden bana bakıyor ve ben de utancımından yerin dibine girdiğimi hissediyorum- "diğerlerini kontrol etmeden önce. Belki de siz kızların yardım etmesini istiyorum. Beau'nun dediği gibi, gergin olacaklar ve ben de biraz eskimiş olsam da bir erkeğim."

Beau, "Goldie'yi içeri göndereceğim," diye onu temin eder. "Rose'un dolabını yağmalamalıyız." Benimle kol kola girerek bize yol gösteriyor. "Bilinci kapalı olan mı?" diye fısıldıyor inanamayarak.

Kendime sadece başımı sallayabiliyorum. "Oh, Beau," diye sesleniyor doktor.

"Goldie'yi getirecek misin?" Kolunu çözdü ve cevap vermeme fırsat vermeden Doktor'un yanına gitti.

Mutfığa giderken kaşlarımı çatıyorum ve Goldie'ye televizyon odasına gitmesini söylemek yerine söylüyorum, o da sorgusuz sualsiz gidiyor. Merdivenlere döndüğümde Beau tekrar koluma girmişti. "İyi misin?" diye sordum.

"Evet, iyi, arabada Brad'in nabzını ölçüyordum. Doktorun sayılara ihtiyacı vardı."

"Oh," diye mırıldanıyorum. İşe yaradığı başka bir şey daha.

"Pearl'ün dudağının köşesindeki küçük deliği fark ettin mi?" diye soruyor.

"Eski piercing," diyorum. "Onu çıkarmış olmalılar." İrkildim. "Yapmak için o-" Kahretsin, bunu söylediğime inanamıyorum. "Daha evrensel." Piercing yok, dövme yok, deformasyon yok.

"Bu senin için sorun olur mu?" Beau odamıza doğru ilerleyerek soruyor.

Başımı sallıyorum, derin bir nefes alıyorum ve kendimle sert bir konuşma yapıyorum. O kızlar benim yaşadığım akıl almaz cehennemi yaşamadan önce kurtarıldılar. Satılmadan önce kurtarıldılar. Bu bir lütuf, her ne kadar hiçbirisi şu anda bunu düşünemese de. Ve birden kendimi enerjik hissettim. Amaç dolu. Bir hayatları olabilir.

"Altı aydır giymediğin her şeyi istiyorum," diyor Beau.

"Önümüzdeki altı ay boyunca giymeyeceğim her şeyi söyleyemez miyiz, çünkü bu daha kolay olur?"

Gülüyor ve dolabımın kapağını açıyor. Ve bıkkınlığını dışa vuruyor.

Yirmi dakika sonra Beau'nun kolları bana uymayan kıyafetlerle dolu ve ben bu konuda mutsuz bile olamıyorum. "Üstümüzü değiştirmek için onları yukarı çıkarmalıyız," diyor, ayaklarındaki malzemeleri tekmeleyerek uzaklaştırıyor, yatağa doğru yürürken takılıp düşme tehlikesini ortadan kaldırıyor ve kıyafetleri oraya atıyor. "Belki duş alırsınız."

Başımı salladım.

"Hangi odalar?"

"Umm . . ." Burası yirmi yatak odalı bir malikane ve boş oda olduğundan emin olamıyorum.

"Rose?"

"Bekle," diyorum, kafamın yan tarafına vurarak, zihinsel olarak kimin hangi odada olduğunu ve hangi odanın boş olduğunu, eğer varsa, bulmaya çalışıyorum. "Koridorun sonunda bir oda var ama Brad orada. Danny'nin babasının odası," diyorum sessizce. "Kesinlikle boş olduğunu bildiğim tek oda bu." Ve bu söz konusu bile olamaz. Kahretsin, Esther burada olsaydı hemen öğrenirdi.

Beau iç çekti. "Sen Brad'i kontrol et. *Bir yerlerde bir* tane daha olmalı. Ben gidip araştıracağım." Birlikte çıkıyoruz ve Beau koridorda bir aşağı bir yukarı ilerlerken ben de Brad'in yanına gidiyorum, girmeden önce kapıyı çalıyorum. İlk gördüğüm yarısı boş kan torbası, sonra da yatağın yanında nöbet tutan Fury.

"Uyandım," diye homurdanıyor Brad, tek gözünü açarak. "Danny ve James nerede?"

"Henüz dönmediler."

Tam olarak olduğu yere yerleşmeden önce tıslayarak yatakta kayıyor. "Neden?"

"Bilmiyorum." Ve birden endişelendim. Fury'ye bakıyorum, o da omuz silkiyor ve sanki kendi sorusuna cevap verecekmiş gibi Brad'e bakıyor. "Neden hâlâ dönmediler?" diye sordum.

Brad gözlerini kısar, düşünmek için zorlanır. "Bilmiyorum amına koyayım. Tek görebildiğim kırmızı."

Kan. Beau, Brad ile bahçeden ayrıldıktan sonra ne oldu? Odadan roket gibi fırladım, merdivenlerden aşağı uçtum. Mutfağa koşuyorum ve Ringo'yu Otto ve Len'le birlikte makarna fırınıma şüpheyle bakarken buluyorum.

" Danny ve James. Neredeler?" Hepsinin birbirine bakmasını sağlayarak talep ediyorum. Ama cevap yok.

Hayal kırıklığımla homurdanıyorum ve taburenin üzerindeki çantama gidip karıştırıyorum ve cep telefonumu buluyorum. Esther'den gelen birkaç cevapsız çağrı görüyorum ama Danny'yi aramak için onları görmezden geliyorum. Cevap vermiyor. James de öyle, ne ilk denememde ne de ikinci ya da üçüncüde. "Allah belalarını versin!" diye bağıyorum, tam o sırada telefonum elimde çalıyor. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Ve beni Danny ya da James'in değil de Esther'in aradığını görünce düşünüyor. Bir elimi alnıma koyuyorum, gözlerimi kapatıyorum ve mümkün olduğunca sakın görünmeye çalışarak rahat nefes alıyorum. "Hey,"

"Merhaba," diyor, sesi cıvıl cıvıl. Çünkü geri döndü. "Nerede o?" "Danny?" Diğerlerine bakıyorum, onlar da yine birbirlerine bakıyorlar, endişelenmeye başladılar, hepsi telefonlarına sarıldılar.

"Evet. Beni havaalanından alacağını söylemiştin."

Ringo'ya yalvaran gözlerle bakarak "Tanrım," diye mırıldanıyorum. Buna daha fazla dayanamayacağım. Sürekli endişe. Stres. Kan basıncım çok yüksek.

"Ne oldu?" Esther'in sesi artık o kadar da rahat çıkmıyor. "Rose?"

Cep telefonu bir anda elimden kayıp gidiyor ve Otto beni bir tabureye oturtuyor, telefonumu kulağına götürüyor. "Şimdi seni almaya gidiyorum," diyor kolumu bırakmadan. Nefesim kesiliyor. Acıması! Şimdiye kadar bu işkenceye alışmış olmalıydım. Bilmemeye. Endişelenmeye.

Ringo, "Biri Doktor'u çağırсын," diye bağıyor. "Hayır." Elimi sallıyorum.

"O meşgul."

"Rose, yüzündeki tüm renk damlaları uçup gitmiş."

Şaşılacak bir şey var mı? "Ben iyiyim." *Nefes al, nefes al, nefes al.* Dağılamam. Dağılmamalıyım. Kocamı tanıyorum. Onu öldürmek için nükleer bomba gerekir. Aman Tanrım. Neden böyle saçmalıyorum? O da benim gibi insan, herkes gibi. Doğru yere bir kurşun, anında ölüm. *Gerçekten iyi değilim.* Başımı bacaklarımın arasına sokup nefes nefese kaldım.

"Rose?" Sesi kulaklarıma doluyor ve bir an için hayal görüp görmediğimi merak ediyorum. Ama sonra James'in Beau'nun nerede olduğunu sorduğunu duyuyorum ve başımı kaldırıp kocamı mutfakta buluyorum, dalgıç kıyafeti beline kadar inmiş, saçları tuz ve rüzgârdan keçeleşmiş.

"Ne var ne yok?" diye soruyor, kendisini izleyen kalabalığa endişeyle bakarak.

Otto, "Esther onu alman için seni bekliyor," deyince Danny kaşlarını çatarak telefonuna baktı.

"Bana mesaj attı. Ben görmedim."

Otto *ona*, "Onu yakalayacağım," diyor, yanından geçerken yüzünde saf bir cesaret ifadesi belirliyor. Devam et, diyor. *Bana gitmememi söyle.*

Danny uyarıya kulak verir. "Brad nerede?" diye sorar.

Ringo sessizce, "Odasında," der. "O iyi."

Başını sallıyor ve ben de kendimi kaybetmekten başka yapacak bir şey bulamadığım için -ki bunu yapmaktan çok yoruldum- taburemden kalkıp fırın kabını kendime doğru çekerek makarnayı kaşıkla alıp tabaklara koymaya başlıyorum. Birazını Ringo ve Len'e veriyorum, ikisi de nazikçe alıyor ve geri kalanını diğerleri için sıcak tutmak üzere fırına geri koyuyorum. Sonra Goldie ve Beau'ya yardım etmek için televizyon odasına gidiyorum.

Yanından geçerken Danny'nin vücudu da benimle birlikte dönüyor. "İşte çok kötü bir gün geçirdim bebeğim. Açlıktan ölüyorum."

"Seninki köpeklerin içinde," diye tükürüyorum
mutfaktan çıkarken. "Bu muhtemelen bir lütuftur."

Durdum, öfkelen dim ve seçeneklerimi tartarak önüme baktım. Onu yumruklamak. Ya da . . .

Yumrukla onu.

Dönüyorum.

Ve onu sırtı tırken buldum, yarası derin, mavi gözleri parlıyordu. *Pislik* herif. Ringo ve Len'e bakıyorum, ikisi de gülmelerini engellemek için makarna dolu çatalları hızla ağızlarına sokuyorlar. *Şerefsizler.*

Ne yapacağımı şaşırdım, rahatlamam yerini öfkeye bıraktı. Makarna anlamazsa Danny anlayacak. Fırına gidiyorum, çekip açıyorum, tabağı çıkarıyorum ve Fransız kapılarına gidip açmadan önce iki tabağı makarna ile dolduruyorum. "Cindy, Barbie," diye sesleniyorum. Çok geçmeden koşarak geliyorlar ve güdük kuyruklarını sallayarak iyi küçük kızlar gibi ayaklarının dibine oturuyorlar. Tabakları deviriyorum, makarnayı bir sıçramayla yere gönderiyorum ve dudaklarını yalayarak birkaç açgözlü ağız dolusu yutuyorlar. Gülümsüyorum ve başlarını okşuyorum. "Gidin," diyorum ve dönüp sessiz mutfığa geri dönmeden önce onları gönderiyorum.

Hâlâ sırtıyor. "Neden gülüyorsun?"

"Çünkü, güzel karıcığım," diyor bir sigara yakarak, "senin öfkeni görmek, duymak ve ona maruz kalmak, senin sıkıntını görmek ve duymaktan çok daha iyi." İçeri giriyor, beni yakalıyor ve kolunun arkasına alıyor, başımın üzerinde bir duman bulutu bırakıyor. Koku rahatlatıcı. Ve işte böyle yumuşuyorum. O kızları buraya getirmenin beni tetikleme riski olduğunu biliyordu. Bununla çok mücadele ettim. O da bunu biliyordur. "Endişelendim. Neden aramalarım a cevap vermedin?" Kelimeyi söylediğim anda, telefonu

çınlamaya başlıyor ve o da aşağıya bakıp ekranı çevirerek bana şu anda gelen bildirimleri gösteriyor. Cevapsız aramalar. Benden gelenler.

"Birkaç dakikalığına servisi bırakmış olmalıyım."

"Yapma o zaman," diye çıktım.

"Kadınlar nerede?"

"Kızlar," diyorum. "Onlar kız, Danny. Biri henüz yirmi bir yaşında ve en büyüklerinden birine benziyor."

İrkiliyor ve sigarasından bir nefes daha çekerek beni dik konuma getiriyor.

"Televizyon odasındalar," diye devam ediyorum. "Doktor onları kontrol ediyor ve sonra

Beau onları duş alıp üstlerini değiştirmeleri için yukarı çıkarıyor. Goldie pizza sipariş etti." Beni öpüyor, rahatlatıcı hafif nikotin kokusuyla beni bombardımana tutuyor,

ve beni mutfaktan çıkarmaya başladı. James'i giriş holünde, Beau'nun kolları ve bacakları her tarafına sarılmış halde buluyoruz. James onun boynundaki yerinden başını kaldırıyor ama Beau olduğu yerde kalıyor. Gömülü. Televizyon odasının kapıları açık ve doktor hap dağıtıyor. Ağrı kesici ilaçlar. Bu zavallı kadınların travmalarını unutmalarına yardımcı olacak ilaçlar değil.

"Beau kızlardan birinin İngiliz olduğundan bahsetti," diyor James Danny'ye. "Kim olduğumuzu biliyordu."

Danny'nin kaşları havaya kalkıyor ve televizyon odasına açılan çift kapıyı görebilmek için boynunu büküyor. "Kızıl saçlı olan," diyorum, kanepedeki kıızı göstererek. "Zeki biri. İyi konuşuyor. Adı Pearl. Yirmi bir yaşında."

Danny uzun ve stresli bir şekilde nefes verir. "Sanırım polisi aramalıyız."

"Ne?" Başımı kaldırıp ona baktım. "Polis mi? Neden?"

"Başka ne yapabiliriz Rose?"

"On kişiler," diyor James, Danny'yi destekleyerek.

"Sınır dışı edilecekler," diyorum, ses tonum titreyerek. "Ve doğrudan yolsuzluğun eline düşecekler. Bunu onlara yapamazsınız." Geri çekilip kendimi işaret ediyorum. "Bunu yapamam. Götürülmelerine ve başlarına ne geldiğini bilmemelerine izin veremem."

"Aileleri," diyor Danny sessizce, tereddütle. "Bulunmalarını bekleyen aileleri olacak."

"Ya yapmazlarsa?" James ve Beau'nun saygılı bir sessizlikle beni izlediklerini hissediyorum. "Ben yapmadım," diyorum, sonra James'i gösteriyorum. "O yapmadı." Sonra Danny'yi gösteriyorum. "Peki sana üvey babana geri dönme seçeneği sunulsaydı, gider miydin?"

Çenesi gözle görülür şekilde sıkıştı. Demek istediğimi anlattığıma eminim ama

dava . . . "Carlo Black seni sokaklardan almasaydı şimdi nerede olurdun?"

"Anlıyorum," diye homurdanıyor.

"Güzel." Hepimiz bir anlamda yetimiz.

"Peki ne yapacağız?" James, şu anda elimizde ne kadar çok hayat olduğunu hatırlatmak istercesine televizyon odasına bakarak soruyor.

"Ailesi olanları yeniden bir araya getiriyoruz." Kocamın özel jeti var. Bu işleri hiç kolaylaştırmıyor. "Ailesi olmayanlara seçenekler sunuyoruz."

"Hangi seçenekler?"

"Polis gözetimine girerler ya da girmezler."

"Peki ya yapmazlarsa?" Beau soruyor, nereye gittiğimi biliyor.

"Onlara yardım ediyoruz," diyorum ve hepsini gerçekleri özümsemeleri için giriş salonunda bırakıyorum. Mutfaktan cep telefonumu alıp bir çeviri uygulaması indirdikten sonra televizyon odasına dönüyorum ve gözlerimi etrafta, kızların yüzlerinde, korku ve belirsizlik dolu gözlerinde gezdiriyorum. Tek yapmak istediğim onları rahatlatmak. Onları rahatlatmak. Danny'yi arkamda hissettiğimde omzumun üzerinden bakıyorum. Kapı pervazına yaslanmış, yüzü dimdik beni izliyor.

Cep telefonuma gidiyorum, YOU ARE SAFE yazıyorum ve yavaşça odanın içinde dolaşarak Rusça, Sırpça ve Slovenceye çeviriyorum. Romence ile uğraşmıyorum. Kız daha yeni kendine geliyor. Ekranımı gösterdiğim her kız ya titriyor, ya ağlıyor ya da bana sarılıyor ve Pearl'e gelene kadar boğazımdaki yumru her geçen saniye büyüyor. Ona ekranımı göstermiyorum ama o yüzümü mükemmel bir netlikle görüyor.

"Sana ne oldu?" diye fısıldıyor, atletinin askısını omzundan yukarı çekerken.

Ona, muhtemelen ondan daha kötü şeyler yaşadığımı söyleyemem. Onun travmasını değersizleştiremem. Ama gerçek şu ki, ben yaşadım. Bu kızlar benim katlandığım hayata koşullanmadan önce kurtarıldılar. Goldie çıkıp Beau girerken yutkunup Pearl'ün yanına oturuyorum. Pearl'e bana ne olduğunu anlatmadım. Kimsenin bunu duymaya ihtiyacı yok, özellikle de benim gibi olmanın eşiğinde olan genç bir kadının. Bir seks kölesi. Bir kum torbası. Boş bir insan kabı. Ayrıca Danny de odada ve onu uçurumun kenarına gönderemem. Birkaç dakika bana baktı, sonra başıyla küçük bir selam verdi ve geri çekildi. Bugün güçlü olan ben olmalıyım. Bugün *onu* koruyup kollayacağım. Bunu yapmalıyım çünkü daha fazla dayanamayacağımı biliyorum.

"Kimdi o?" Pearl sorar.

"Arayan İngiliz'di."

"Kocanız mı?" "Evet,
kocam."

"Başka bir adam Anya'yı taşımaya çalışıyordu." Şimdi kendine gelmiş olan ve su yudumlayan baygın kızı işaret ediyor. "Ayak uydurmaya çalışıyordum ama zorlanıyordum. O da bana yardım etti. Bacaklarım ölmüştü. Ama beni bırakmadı."

"Brad," dedim düşünmeden. "Brad sana yardım ediyordu. Vuruldu."

Pearl telaşlı gözlerini bana çeviriyor, eliyle ağzını kapatıyor.

"O iyi," diyorum, onu yatıştırırken, güzel, canlı saçlarına hayranlıkla bakıyorum. Bugün üzerinde donuk olmayan tek şey bu.

"Onu görebilir miyim? Teşekkür edebilir miyim?"

Başımı salladım, hafifçe gülümsedim. Aman Tanrım. *Tek görebildiğim kırmızı*. Brad kandan bahsetmiyordu. Pearl genç ve güzel bir kadın. *Genç* demek daha doğru olur. "Seni sonra götüreceğim. Önce bundan sonra ne olacağına karar verelim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, herkesi aileleriyle yeniden bir araya getiriyoruz." Sınır dışı edilmenin riskli olduğunu herkesten iyi biliyorum. "İsteyeceğim son şey herhangi birinizin tekrar yanlış ellere düşmesidir, bu yüzden bunu halledeceğiz."

"Benim ailem yok." Pearl boğazını temizliyor ve bana emin bir bakış fırlatıyor. "Kimsen yok mu?"

Başını iki yana sallıyor. "Avrupa'yı sırt çantamla dolaşmak için Londra'dan ayrıldım. Arnavutluk'ta bir hostelde bir adamla tanıştım. Ailemi, arkadaşlarımı sordu."

İsa. "Ve seni aldı."

"Özlenmeyeceğimi anladığında."

Tanrım, nasıl bir dünyada yaşıyoruz böyle? "Ailen mi?"

"Öldürüldü. Hırsızlık yanlış gitti. Adam olay yerinde tutuklandı.

Druggy sadece bir sonraki vuruşunu arıyor."

Yüce İsa. "Çok özür dilerim." Elini tutuyorum, ne kadar iyi olursa olsun, nazikçe sıkmak her şeyi düzeltebilirmiş gibi. Ve garip bir şekilde, yapabilirdi de. "Kızlarla iletişim kurmama yardım eder misin?" diye sordum. "Şimdiden isimleri unuttum. Nereli olduklarını da."

Pearl başını sallar.

"Biraz Romence biliyorum," diyorum düşünmeden.

"Öyle mi? Romenceyi nerede öğrendin?"

Danny'nin beni duymuş olabileceğinden endişelenerek gözümü kırıp odayı kontrol ediyorum. "Önceki hayatımda," diyorum sessizce, Pearl'e gülümsemeye zorlayarak.

Ve şu anda onun hiçbir yere gitmeyeceğini kabul ediyorum.

Birkaç saat sonra herkes duş aldı, üstünü değiştirdi, su içti ve Beau ile benim terapiye ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum. Ama Tanrım. Bütün kızların hikayelerini biliyoruz. Sekizi iyi ailelerden geliyordu ve biz aradığımızda endişeden akılları başlarından gitmişti. Kayıp vakaları açıldı ve çeşitli ülkelerdeki polisler olaya dahil oldu.

Yeniden bir araya geldik.

Peki ya Pearl ve Anya? Onlar malikanede kalmaya devam edecekler ve öngörülebilir gelecekte de öyle olacak. Diğer sekiz kız geceyi havaalanındaki bir otelde geçirdiler ve yarın sevdiklerinin dönüşlerini bekleyecekleri evlerine uçacaklar.

Çılgınca.

Çılgınca ama gerçek.

Pearl ve Anya'yı birlikte boş bir yatak odasına yerleştirdikten sonra, Beau ve ben yorgun ama aynı zamanda enerjik bir şekilde merdivenlerden iniyoruz. Ben bir bardak su getirdim ve Beau bir tabureye çöktü. Sonra bir solukta tekrar ayağa kalktı. Telaşla, suyum ağzımda, mutfığa doğru hızla ilerleyişini izliyorum.

Eksantrik teyzesi Zinnea'nın bekleyen kollarına. "Buradasın," diye hıçkırıyor, bırakırsa batacakmış gibi ona yapıyor.

"Sevgilim, ben buradayım. Her zaman buradayım," diye nefes alıyor, gözleri kapalı, yeğenine sıkıca sarılıyor. "Neden beni aramadın? Hemen gelirdim."

Beau burnunu çekiyor ve burnunu silerek uzaklaşıyor. "Çok şey oldu ve ..." Geri adım atıyor. "Bekle, yap-"

"James beni aradı."

Omuzları düşüyor. Bu rahatlama. "Öyle mi?"

"Tabii ki yaptı." Beau'nun elini tutuyor ve onu adaya götürüp oturtuyor. "Babanla aynı fikirde olmadığımızı biliyorum ama o hâlâ benim kardeşim. Kardeşimdi. Oh, ne korkunç!"

"Yanlış zamanda yanlış yerde olduğunu söylediler," diyor Beau ve Zinnea gözle görülür bir şekilde geri çekiliyor. Çekinmeli de. Beau bu işin peşini bırakmazsa felaket olabilir. "Bence bana yalan söylüyorlar Lawrence. Şimdi de Ollie kayıp ve yeni bir polis gelip sorular soruyor."

İkinci kişiliği olduğu halde kendi doğum adını kullandığı için onu düzeltmiyor bile. Beau'nun laf kalabalığı Lawrence'ı bu kadar endişelendiriyor. O sadece

ona sempati ile bakıyor.

"Gerçekten bununla mı seyahat ettin?" Kanarya sarısı balık kuyruğu elbisesini işaret ederek soruyorum, Zinnea'ya bu konuya nasıl yaklaşabileceğini düşünmesi için biraz zaman tanımak istiyorum.

Sanki göz kamaştırıcı bir canavar taktığını unutmuş gibi ön tarafına bakıyor. "Bu eski şey mi?"

"Bunu geçen Paskalya'da almıştın," diye araya giriyor Beau. "Daha bir yaşında bile değil."

"Öyle mi?" Zinnea bir elini göğsüne dayayıp düşünüyormuş gibi yapıyor, ben de inanamayarak gülüyorum ve yanına gidip onu bir öpücükle karşılıyorum.

"İyi şanslar," diye fısıldıyorum kulağına, cevap olarak kalçamı sıktığını hissediyorum, sonra oğlumu aramaya çıkıyorum, onu odasında yatağında buluyorum, telefonu her zamanki gibi eline yapışmış. İçeri girdiğimde dikkatini çekmeyi başardım ve kendimi ona atıp can havliyle sarılmamak için elimden gelen her şeyi yaptım. Bugün, unutmama asla izin verilmeyeceğini yavaş yavaş kabul ettiğim geçmiş bir hayatın sürekli, acımasız ve sürekli acı veren bir hatırlatıcısı oldu. Ama aynı zamanda kendimi çok başarılı hissediyorum. Şanslıyım. Bok bir yana, değerli bir şey yapmışım gibi hissediyorum. Bir eş, bir anne ya da bir arkadaş olmak değil. Ama başkası için bir şey. Dünyayı küçük de olsa değiştirebilecek bir şey yapmışım gibi hissediyorum.

"Selam anne," diyor Daniel, telefonunu bir kenara atıp ayağa kalkarken. Koyu renk saçları çılgınca uzamış ve ona çok yakışıyor. Dudağım titriyor ve hemen kontrol altına alıyorum.

"Hey, bebeğim." Kollarım kendi iradesiyle kalkıyor, onu bana çağırıyor ve sanki o bencil, ergen kafasıyla bir ana ihtiyacım olduğunu takdir ediyor. Sadece bir dakika. Yanıma gelip bana sarılıyor ve Tanrım, onu görmediğim süre içinde boyu daha da uzamış. Bir haftadır. Bir hafta. Hepsi bu. Ama kaçırdığım onca yıldan sonra, bir hafta çok daha uzunmuş gibi geliyor.

"İyi misin?" Burnumu saçlarına sokuyorum ve St. Lucia'nın kokusunu alıyorum. Denizi, havayı, tuzu ve kumu. Orada olmayı özledim. Ama daha çok, bu çocuğu özledim. Sahip olduğumuz tek bağlantının, benim için neredeyse hiç kullanmadığı teknoloji aracılığıyla olmasından nefret ediyorum. Ama anlıyorum. Sadece onu özliyorum.

"Neler oluyor?" diye sorar. "Kimdi o kadınlar?"

Donup kalıyorum, gülümsemem kayboluyor. Yüzümü göremediği için çok mutluyum çünkü yüzüm şu anda çarpılmış durumda. "Sadece yardıma ihtiyacı olan birkaç arkadaş."

"Lütfen anne." Ayrılıyor ve on üç yaşında bir çocuk için fazla bilgili ve ciddi gözlerle bana bakıyor. Ve şimdi yüzümü görebiliyor ve oğlum kör ya da aptal olmadığı için, yüzümdeki şaşkınlığı ve

Hissettiğim gariplik. Bu hayatı ondan sonsuza kadar saklayamayacağımı biliyordum ama birkaç yıl daha geçmesine ve biraz daha olgunlaşmasına güveniyordum, böylece ona *hikayemi* anlattığımda - bizim hikayemizi, Daniel'in ve benim hikayemizi, doğduğu andan itibaren - içinde bulunduğumuz bu hayatın, Danny'nin işinin, ailemizin bir lütuf olduğunu ve Danny ile tanışmamın beni nasıl kurtardığını anlayabilirdi. Beni kurtardı ve oğlumla yeniden bir araya getirdi. "Beyefendinin ne yaptığını biliyorum," diye devam ediyor, neredeyse umursamaz bir tonda.

Kahretsin. Buna hazırlıklı değilim. En iyi ihtimalle duygusal olarak yorucu bir gün oldu. "Jet ski demek istiyorsun." *Lütfen evet de.*

"O mafya, anne. Bunu herkes biliyor."

"Herkes mi?" Önerisinin saçmalığına gülmek ya da bunu reddetmek yerine ciyaklıyorum.

"Evet, herkes biliyor. Barney'nin babası bile biliyor." "Oh." *Biri bana yardım etsin.*

Daniel bana gözlerini deviriyor ve yatağa geri dönüp telefonunu alıyor ve bana ekranı gösteriyor. James ve Danny hakkında bir makale vardı. "Bunu sana kim gösterdi?" Elinden telefonu alarak soruyorum.

"Barney."

Birden Barney'den hoşlanmamaya başladım. "Bil diye söylüyorum, bu gazeteci çok kötü bir insan."

"Bunun annem ve babamla, yani Hilary ve Derek'in ayrılmasıyla bir ilgisi var mı?"

Aman Tanrım. "Bunu nereden biliyorsun?" Neredeyse çığlık atacaktım.

"Beni aradı. Şehir dışına taşındığını söyledi. Ama Derek hala Miami'de."

Ona ne diyeceğim? On yıl boyunca ailesi olarak bildiği insanların onu karaborsadan satın aldığını mı? Bu yüzden Derek'in Danny'yi öldürmeye çalışırken bambaşka bir pislige bulaştığını mı? "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum."

Daniel hücrelerini geri istiyor. "Bir dahaki sefere bana Tank ve Fury'nin dadılarım olduğunu söyleyeceksin."

"Ne zaman bu kadar ukala oldun?" Sırt üstü düşüp ben gelmeden önce ne yapıyorsa ona devam ederken soruyorum. Mafya babalarıyla ilgili hikâyelerden kaçındığı sürece ne olduğu umurumda değil. Bunu nasıl garanti edebilirim? *Nasıl mı? Oh Rose. Kocana o makaleyi yazmaya cüret eden gazeteciyi öldürt.* Gayet mantıklı.

"Tank nerede bu arada?" Söyleyecek başka bir şey bulamadığım için soruyorum. I

yeniden toparlanmam gerek. Ve Danny ile konuş.

"Fury ile pizza yiyeceğiz. Sonra da COD'u izleyeceğiz." "COD nedir?"

Başını yana eğip yorgun bir ifadeyle bana bakıyor.

"Boş ver," diyorum. "Yemek yedin mi?"

"Pizza."

"Esther mutfakta mı?" "Evet."

Sanırım kendi ortamına geri döndü. "Bavulun nerede?"

Elini indiriyor ve köşeyi işaret ediyor. Yani tek kelimelik cevaplara geri mi döndük yoksa hiç cevap yok mu? Şu anda minnettarım. Bavulunu alıp çantayı açıyorum, kirli çamaşırlarını çıkarıp diğer her şeyi köşedeki sandalyeye bırakıyorum. "Odanı da topla," diyorum, eşyaları dışarı taşıırken.

"Evet anne," dedi.

Kapıyı kapatmaya başlıyorum ama bana seslendiğini duyunca duruyorum. Kendimi daha fazla saptırmaya hazırlayarak tekrar içeri giriyorum. "Ne?"

"Sanırım Otto büyükanneme aşık."

Dudaklarımı birbirine bastırıyor, neşemi dizginliyorum. Oğluma biraz daha fazla kredi vermem gerektiğini biliyorum. Zekasını küçümsediğimi söyleyemem ama belki de video oyunlarına, jet skilere ve futbola kendini fazla kaptırdığı için etrafındaki dünyanın keskin gerçekliğini fark edemediğini umuyordum. Çok yakın olan bir dünya. "Bayım'a söylemeyin."

Sırtarak telefonuna dönüyor ve ben de sürekli homurdanarak kirli kıyafetlerini çamaşır odasına bırakmak için aşağıya iniyorum. Mutfağa vardığımda herkes adanın etrafında toplanmıştı ve Esther tüm hızıyla çalışıyordu. Otto'nun onu izlemesi de görülmeye değer bir manzara.

Esther tezgahdaki kırıntıları silerken başını kaldırıp, "İşte geldi," diye sesleniyor. "En sevdiğim gelinim."

"Ben senin *tek* gelinim, bu yüzden en sevdiğin ben olmalıyım." Yanına gittim, sıcak ve misafirperver kucağına düştüm. "Daniel biliyor."

"O aptal değil, Rose."

Anlaştık. Aptal olan benim. "Burada olduğun için çok mutluyum," diyerek kırılganlığımı ortaya koyuyorum. Bunu Esther'den saklamaya çalışmak aptallık olurdu.

"Neler oluyor böyle? Havaalanından gelirken arabada genç kulaklar vardı, bu yüzden hava durumu ve futbol hakkında konuşmak zorunda kaldık."

"Hava durumu ve futbol hakkında konuşmayı çok isterdim," diyerek onu serbest bırakıyorum. "Sonra eve döndüğümde bir ev dolusu yabancı kadınla karşılaşıyorum."

"Çoğu gitti artık," diyorum. "Besleyecek fazladan sadece iki boğazımız var." "Onlarla ne yapacağız?" diye soruyor nazikçe.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Tek bildiğim, Anya'ya memleketinde bağlantı kurabileceğimiz biri olup olmadığını sorduğumuzda dehşete kapılmış görüldüğü ve İngiliz kız Pearl'ün kimsesi olmadığı." Tank'ın yanına oturuyorum ve onun yanına yaslanıyorum. "Seni özledim," diyorum içtenlikle, bir homurtu duyuyorum ve garip bir kolunu omzuma doluyor, bırakıp bir dilim pizza daha almadan önce çok kısa bir süre bana sarılıyor. "Daniel'a göz kulak olduğun için teşekkürler." Bir homurtu daha. "Danny nerede?"

"Ofis," diyor Otto, kalkıp giderken Esther'e tuhaf bir bakış atıyor.

Aralarına bakıyorum, Esther'in ondan kaçtığını görüyorum. Beni izlerken yakalıyor ve ıslıl ıslıl gülümsüyor. "İki kızı kontrol edeceğim, ihtiyaç duydukları her şeye sahip olduklarından emin olacağım, sonra da sanırım erken yatacağım." Zavallı bir esnemeyi taklit ederek kollarını havaya kaldırıyor. "Bir şeye ihtiyacı olan var mı?"

"Belki de Otto'ya sormalısın?" Adadaki tuz kabıyla gelişigüzel oynayarak söylüyorum. Goldie, Tank, Ringo ve Fury aceleyle kalkıp gidiyorlar ve ben de hepsinin gidişini izliyorum. Güzel. Esther'e dönüyorum. "O bakış da neydi?"

"Ne bakışı?" diye soruyor, gözlerimi kaçırarak kaçmaya çalışıyor.

"Esther, hadi ama," diyorum gülerek. "Sen ve Otto buralarda en kötü saklanan sırsınız. Daniel bile bunu anladı."

Omuzları düşmüş, bana bakıyor. Tertemiz teni parlıyor ve bu parlaklık güneş tarafından öpülmekten kaynaklanmıyor. "Ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ediyor, yanıma gelip oturuyor. "Danny çok ters biri ve daha fazla strese neden olmak istemiyorum."

"Peki biz St. Lucia'dayken ve Danny'nin hiç stresi yokken bahanen neydi?"

Bana bakıyor. "Otto hakkında ne biliyorsun?"

Bu soru beni şaşırttı. Gerçek şu ki, çok fazla değil. "James'in babası hayattayken onun sağ kolu olduğunu biliyorum. Yakın olduklarını biliyorum." Danny ve Brad gibi olduğunu hayal ediyorum. "Ve sadık olduğunu biliyorum." Biraz daha yaklaşıyorum. "Bu kadar az şey bildiğin için mi emin değilsin?"

"Biraz, sanırım. Goldie'nin onun hakkında bir yorum yaptığını duydum." Yüzünü buruşturdu. "Şey, bilirsin işte."

"Bir oyuncu mu?"

"Bir sürü kadın var. Görünüşe bakılırsa hepsi de genç."

Onun nesi var? Harika bir vücudu ve genç bir yüzü var.

onun yaşında bir kadın. "Çok güzelsin," diyorum. "Tanıdığım en iyi kadın örneği Esther ve eğer Otto bunu ve *senin güzelliğini* göremiyorsa, gözlerine baktırması gerek."

"Sadece o değil." Bakışları kucağına düşüyor, başparmakları ellerinin birleştiği yerde aceleyle daireler çiziyor. "En son ben-" Başını sallayıp bana bakıyor ve mavi gözlerinde gördüğüm ıstıraptan kesinlikle nefret ediyorum. "Seks benim için her zaman korkunç bir deneyim oldu. Acı verici. Danny'nin üvey babası, sonra Carlo'nun kuzeni beni bardan aldıktan sonra tutulduğum kirli yatakhaneye gelen sayısız adam."

"Ah, Esther," diye fısıldıyorum, boğazım düğümleniyor. Kalbim onun için kırılıyor. Bahsettiği çaresiz ve savunmasız durumu çok iyi biliyorum.

Seks benim için her zaman korkunç bir deneyim olmuştur.

Aklıma durdurulamaz bir soru geldi. Danny'nin biyolojik babası ne olacak? Canavar olan üvey babasını biliyorum ama ya gerçek babası?

"O pis şiltede yatarken zombiye dönmüştüm Rose," diye devam ediyor Esther. Soruyu saklıyorum. Başka bir keder katmanı olacağını bildiğim şeyi ekleyemem. Eli benimkini tutuyor ve sanki tekrar götürülmekten korkuyormuş gibi sıkıca sarılıyor. "Bedenim işe yaramazdı, savaşamadım ama her şeyi gördüm, hissettim ve duydum."

İrkiliyorum, zihnim son birkaç yıldır aklımın bir köşesinde saklamakta çok başarılı olduğum milyonlarca geri dönüşle dolup taşıyor. Ama son zamanlarda beni rahatsız etmeye başladılar. Tüylerimi ürpertiyor ve bana musallat oluyorlar. Ama bu artık benimle ilgili değil. "Otto senin hikayeni biliyor mu?" Ben soruyorum.

"Ona söylemedim, eğer kastettiğin buysa. Neden söyleyeyim ki?"

Seni anlamasını sağlamak için! Ama Danny, Brad ve James ile konuşuyor. James Otto'ya yakın. Bilmesi *gerektiğini* düşünüyorum. "Otto'dan hoşlanıyor musun?" Ben soruyorum, o bana bakıyor. Elbette hoşlanıyor. Onu sadece onun yanında sabırlı ve nazik gördüm. "Daniel sana aşık olduğunu düşünüyor." Bir kahkaha attığında gülümsüyorum.

"Saçmalama." Eli içgüdüsel olarak saçlarına gider ve düzeltir. "Danny muhtemelen haklı. Muhtemelen tek bir şeyin peşinde."

Kızgınlığımı dışa vuruyorum. "Kendine böyle mi söylüyorsun?" Esther geri çekiliyor, aramıza biraz mesafe koyuyor.

"Esther." İç çekiyorum. "Hiatus, Otto'nun erişebileceği genç ve istekli kadınlarla dolu. Buraya geldiğinden beri tam bir huysuz oldu."

Göz ucuyla bakıyor. "St. Lucia'da kalmama kızdı. Danny'nin ısrarına kızdı ama Danny'nin seni rahatlatmak istediğini ve senin de orada Daniel'la kalmamı istediğini anladım."

Oh? Küçük kurnaz piç. "Sana söyledi. . ." Sustum. Esther'i oğlunun hilekârlığıyla uğraştırmanın bir anlamı yok. Onu bulana kadar bekle. "Danny'yle konuşmalısın. Ona ne hissettiğini söyle. Geri çekilmesini söyle."

"Danny mi? Aynı adamdan mı bahsediyoruz?"

"Evet. Suçluluk duygusunun hayatını yönetmesine izin veriyorsun. Yeter artık." Ayağa kalktım ve bana baktı, telaşlanmıştı. "Sana kim olacağını ya da kiminle görüşeceğini söyleyemez. Hem onun annesi hem de bir kadın olabilirsin. Sen hakkını verdin. Artık bu seninle ilgili olmalı." Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. "Hayat egoları okşamak için çok kısa anne. Buna alışması gerekecek. İyi tarafından bak. En azından Otto'nun kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorsun. Bir pısırığa aşık olduğunu düşünsene?"

Mutfaktan çıkıyorum ve Esther kıkırdayarak arkamda kalıyor. "Bekle!" diye bağıyor. "Aşık mısın? Ben ona aşık değilim."

Gözlerimi deviriyorum ama ben de eriyorum. Daha yakınlaşmadılar bile ama duyguları çok güçlü. Kocamın geri çekilmesi gerekiyor.

Danny'nin ofisine doğru ilerliyorum, kapıyı çalmadan içeri giriyorum. Boştu. Ben de televizyon odasına gittim. Danny yok. Spor salonuna gittim. Danny yok. Ama James başının üzerinde duruyor ve Beau onun önünde mindere uzanmış, çenesini avuçlarına dayamış onu izliyor. "Danny'yi gördün mü?" Fısıldıyorum.

Başını sallıyor.

"Onu yukarı çıkarken gördüm." James gözlerini açmıyor. Beau'ya küçük bir el sallıyorum, geri çekiliyorum ve onları egzersizleriyle baş başa bırakıyorum.

Aceleyle üst kata, koridora çıktım ve yatak odamıza girdim. Yüzüstü yatağa uzanmış, tamamen giyinikti.

Horlama.

İç çekiyorum ve yanına gidip saçlarını yüzünden okşuyorum. Mırıldanıyor. Birkaç kez homurdanıyor. Başımı yanındaki yastığa koyup uyumasını izliyorum. Bugünlerde huzurlu görüldüğü tek an bu.

"İyi uyuklar," diye fısıldıyorum, başını öperek. Çok geçmeden ben de gidiyorum.

Acı dolu iniltisi beni uyandırıyor, bedeni y a n ı m d a uyuşukça kıpırdanıyor.

"Siktir, acıyor," diye yakınıyor, daha fazla inliyor, küçük hareketler yapıyor ve duruyor, yığılıyor, hareket ediyor, duruyor, inliyor.

"Ne acıyor?"

"Omuzlar," diye tıslıyor. "Kollar. Göğüs." Başını kaldırıyor ve sonra ağır bir şekilde geri indiriyor. "Her yerim. Her yerim ağrıyor."

Dirseğimin üzerine çıkıp sırtını okşuyorum. Dün gece onu bulduğumdan beri yerinden kıpırdamamıştı. "Senden nefret ettiğimi biliyorsun," diye mırıldanıyorum.

"Evet ve senden daha çok nefret ediyorum," diyor kolayca ve ben gülümsüyorum. Elimde değil.

Tanrım, bu adamı seviyorum.

Eminim bu konuşma için daha uyanık olmayı tercih ederdi, ama dürüst olmak gerekirse, kendimize ne zaman bir dakika daha ayıracağımızı kim bilebilir? "Beni kullandın, seni pislik."

"Ne için?"

"St. Lucia'daki anneni Otto'dan uzak tutmak için." Lennox Benson'dan bahsetmeyeceğim. Şimdi olmaz. Yeterince şikayetimiz var ve bu adam gerçekten önemsiz.

"Evet, yaptım," diyor iç çekerek, belli ki inkâr edecek gücü yok. "Ama o geri döndü, bu yüzden şımarıklığını bir kenara bırakabilirsin."

Asla. Dün gece Esther ile yaptığım konuşma aklımdan çıkmıyor. Belki de şimdi Danny'yi geri çekilmeye ikna etmenin tam zamanıdır, çünkü oldukça hareketsiz görünüyor. "O bir kadın-"

"Acı çekiyorum Rose," diye mırıldanıyor yastığa doğru. "Moody. Daha da kötüleştirme."

Gözlerimi başının arkasına diktim. Tamam, ama bunun hakkında konuşacağız. Bir sonraki sorunuma geçelim. "Daniel ne yaptığını biliyor."

"Jet ski mi?"

"Hayır, jet ski değil. Gazetede sen ve James hakkında bir makale görmüş." Çenesinin gerginliğini görebiliyorum.

"Tamam." Ayağa kalkıyor, *sanki kimi öldürmem gerekiyor?* Sonra acı dolu bir feryatla geri düşer. "Aman Tanrım."

İrkiliyorum, ona dokunmak için uzanıyorum ama hassas olabilecek bir yerine dokunmak istemiyorum. "Ne oldu? Bekle. . ." Hepsini uyuşturulmuştu. Yürümekten acizdiler. "Onları dışarı mı taşıdınız?"

"Evet. Kıyı şeridinin yaklaşık çeyrek mil aşağısında. İki kez."

Kurşunlardan kaçıyor. Tanrım, o bir kahraman. Bir zamanlar onun bir canavar olduğunu düşünürdüm. Eminim pek çok kişi hâlâ öyle düşünüyordur ve bazen de öyledir ama o *benim* canavarım. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Masaj." Başını güçlükle kaldırıyor ve bana arsız bir sırtışıla bakıyor, uzamış saçları yüzünü kapatıyor.

"Ne masajı?"

"Aletim. Şu anda acımayan tek yerim o." Koluna vuruyorum ve gülüyor, sonra yüzünü buruşturuyor. "Hayır, cidden bebeğim, burada acı çekiyorum. Hareket edemiyorum." Yüzü yastığa gömülüyor. Bir inilti daha. "Bana biraz hayat vermelisin. Ahh. Siktir, ah, oh seni orospu çocuğu!"

Dizlerimin üzerine çökerek vücudunu bir aşağı bir yukarı tarıyorum. "Nereden başlamalıyım?"

"Omuzlar."

"Sürmek için bir şeye ihtiyacım var." Yataktan kalkıp banyoya gidiyorum ve makyaj masasında herhangi bir yağ arıyorum. Doktorun bana verdiği lavanta yağını bulup Danny'ye geri götürüyorum. Telefonu çaldı.

"Onu almak zorundasın." Yukarı bakıyor, irkiliyor. "Kim o?"

"James." Hoparlörü açıyorum ve ona yakın tutuyorum. "Ne oldu?"

Danny soruyor, kelimeleri boğuk bir nefesle çıkıyor. "Ne kadar acı çekiyorsun?" James soruyor.

Danny'nin gözleri açıldı. Umutlu. Sanki acı dolu ıstıرابında yalnız kalmayacağı için heyecanlıydı. "Sen de mi?"

"Tanrım, hareket edemiyorum dostum." "Evet!"

Ah. Siktir!"

"Kıpırdama o zaman," diye emrediyorum kahkahalarımı dizginleyerek, tam o sırada kapı açılıyor ve Beau külotu ve atletyle beliriyor.

"Hiç yağın var mı?" diye acilen nefes alıyor. "Hiç bulamıyorum."

Kahkahalarımı tutma savaşımı kaybediyorum ve Beau'nun da yıkıldığını duyarak yatağa yığılıyorum.

"Siktir git," diye mırıldanıyor Danny, işe yaramaz bir halde. "Annem nerede?"

Beau'nun kapının pervazına tutunmuş, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürkenki görüntüsü gibi onun çırpınışları da kahkahalarımı artırıyor. Histeri içindeyken mevcut alanı iyi değerlendiremediğim için sırtüstü düşünüyorum ve ön kolumla Danny'nin sırtına vuruyorum.

"Arhhhhh!" diye bağıyor, başını yukarı kaldırıyor, sert bir kasını daha sarsıyor. "Siktir!"

Yanaklarım patlıyor ve Beau tahtadan aşağı kayıyor, yere yığılıyor, yüzü ıslak ve saçları yanaklarına yapışmış. Nefes alamıyorum. Karnım ağrıyor.

"Neler oluyor?"

Kafamı kaldırdığımda koridorda Beau'nun arkasında Brad'i görüyorum, eli metal bir sehpanın metal direğine dolanmış, boş kan torbası kulağının dibinde sallanıyor. Kendini zor tutan bu adamı görünce gülme krizimden çıkıyorum ve hemen yanına koşuyorum.

"Ne halt ediyorsun sen?" Kolundan tutup onu en yakın yatağa götürerek sordum. Bizimkine. Omzundaki sargı nemli ve lekeli görünüyor. "Uzan."

Homurdanarak yere düşer ve Danny başını bir parça kaldırır. "Sık kafalının tekisin," diye homurdandı. "Sana kızlarla gitmeni söylemiştim."

"Siktir git." Brad başını yastığa koyar ve Danny'ye bakar. "Ne oldu?"

Beau gibi ben de homurdanıyorum. "Ağrıyor," diyorum lavanta yağını komodinin üzerine koyarken.

"Bu ağrı değil," diye tersliyor Danny. "Ne olduğunu bilmiyorum ama ağrımdan daha fazlası var."

Artık gülersem bir bakışla öldürülebileceğimi düşünüyorum, bu yüzden Beau yanıma gelip Brad'i değerlendirirken, Beau'nun gözlerinden kaçmaya ve eğlencemi korumaya çalışıyorum. "Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor.

"İnanamayacağın bir şey." Gözlerini kırpıştırıyor ve ben ona kuşkuyla bakarken yüzü düşüyor. Vurulan bir kadına bunu söylediğine inanamıyorum. "Kahretsin."

"Seni pislik," diye mırıldanıyor

Danny. "Merak etme," diye nefes alıyor Beau.

"Özür dilerim." Brad suratını asıp rahatlıyor ve koridordan gelen birkaç patlama ve küfür sesi hepimizin bakışlarını o yöne çeviriyor. James beliriyor, duvara tutunuyor, yüzü rahatsızlığın bir resmi, ve ben tekrar yatağın ucunda yuvarlanıyorum, Beau bana katılıyor, her kasım ve bedensel fonksiyonum beni başarısızlığa uğrattıyor.

Güm!

"Ah!" Kıçımın üzerine kuvvetle inerek bağırdım. "Kahretsin, Rose." Beau sürünerek yanıma geldi. "Rose?" Danny bağırıyor.

"Rose?"

"Ben iyiyim." Kıkırdıyorum, yüzümü buruşturuyorum, kıçım uyuşmuş. "Ben iyiyim." Yatağın ucunda dizlerimin üzerinde sürünerek başımı yukarı kaldırıyorum. Brad'in çenesi göğsünde, Danny de boynunu geriye atıp beni görmek için var gücüyle çabalıyor. "Ben de iyiyim."

"Güzel," diye homurdanıyor, yere yığılıyor. "Şimdi beni düzelt, kadın." Hırladım ve

baldırını dürttü. "Siktir!"

"Davranışlarına dikkat et, Black," diye uyarıyorum. "Ben senin tek umudunum."

"Doğru değil," diye mırıldanıyor somurtkan bir şekilde ve bir parça da kendini beğenmişlikle. "Annem bana yardım edecek."

"Buna güvenme." Ayağa kalktım. "Bu da ne demek şimdi?" "Kapa çeneni, beni rahatsız ediyorsun."

Başını kaldırıyor, gözleri ya da benim görebildiğim kadarıyla gözleri öfkeli. "Rose," diye hırlıyor. "Seni uyarıyorum."

"Ne yapacaksın?" Yatağın etrafından dolaşıp onun tarafına geçerek ve yüzümü onunkine yaklaştırarak soruyorum? "Beni kovalayacak mısın?"

Brad onun yanında titriyor, yatağın ucundaki Beau da öyle.

"Lanet olsun!" James küfrederek tüm dikkatleri tekrar üzerine çekiyor. Bize doğru belirsiz adımlar atıyor ve her ayağını yere bastığında küfrediyor.

"Fuck"

Step.

"Sikik."

Adım. "Sik beni."

Adım.

"Lanet olsun."

Adım.

"Siktir et!"

Adım.

Ta ki yatağın ucuna gelene kadar ve yavaşça sürünerek Danny ve Brad'in ayaklarının dibinde bir homurtu ve iyi bir ölçü için bir kez daha *sikişerek* önüne düşene kadar.

Beau'ya bakıyorum, tıpkı onun bana baktığı gibi, ve hızla gözümü kaçırıyorum. Ama tüm ciddiyetimle... "Doktoru çağırayım mı?" diye soruyorum.

"Hayır, sadece ov beni," diye iç geçirir

Danny, yerleşir. "Beau," diye inliyor

James. "Lütfen."

Brad, "Siz ikiniz acınacak haldesiniz," diye mırıldandı.

"Ağrın yok mu?" James yatağın üstünden ona bakarak soruyor. "Ben de bilmiyorum, değil mi?" Brad başını yataktan kaldırarak yastık ve yataktan aşağı James'e ölümcül bir bakış yöneltti. "Olabilirim ama *vurulmanın* acısıyla bunu söyleyemem."

"Korkak," diye mırıldandı James. "Birkaç gün içinde iyi olacaksın."

Gözlerim sırtının her santimini kaplayan yara izlerine takılıyor. Bu çirkin manzara karşısında yüzümü buruşturuyorum ve bunun için hemen kendimi kötü hissediyorum.

Danny'ye bakıyorum. Kollarındaki kesiklere. Dudağından gözüne kadar uzanan yara izi. Köprücük kemiğinde göremediğim kurşun yarası ve göğsündeki iyileşmekte olan kesikler. Sonra gözlerimi Beau'ya çeviriyorum. Yaralı kolu açıkta, ama sadece yataktan fırladığı ve düşüncesizce buraya koştığı için. Ve karnına.

Ve sonunda kendi kollarıma. Karanlık günlerimin kanıtı. Bu odada bolca kabus var. Hepimiz mahvolduk. Şeklimiz bozulmuş. Ve bir şekilde, bu bir teselli.

Yağı alıyorum ve Danny'nin sırtına tırmanıyorum, hafifçe dinleniyorum ve James'in uyluklarına binerken Beau'ya vermeden önce lavanta yağını cildine damlatıyorum.

"Neler oluyor?" Brad aramıza bakarak soruyor. "Biri bana söylemeden bir seks partisi mi ayarladı?"

Ovmaya başlarken kıkırdıyorum. "Tanrım," diye mırıldanıyor Danny, ben kaslarını çalıştırdıkça kürek kemikleri içeri doğru çekiliyor. "Oh evet. Oh evet. Sikeyim. Ohhhh . . ."

"Oh, evet," diye inliyor James. "Siktir, evet. Evet, Beau. Daha sert, Beau." Homurdanıyor ve Beau kıkırdıyor. "Evet, aynen böyle bebeğim."

Brad arkasına yaslanıp rahatlar, "Bu çok tuhaf," diye düşünüyor. "Siz ikiniz değişik tokuş mu yapıyorsunuz?"

"Brad," diye homurdanıyor Danny ve James hep bir ağızdan. Surat asıyor. "Bana masaj yok mu?"

Danny'nin eli aniden ve oldukça hızlı bir şekilde onu kaldırır ve sargısına yaklaştırır.

"Siktir!"

"Kapa çeneni ya da defol git."

"Hareket edemiyorum," diye mırıldanıyor. "Buraya gelebilmek için her şeyimi verdim."

"O zaman kapa çeneni Tanrım." Danny'nin başı kalkıyor, boynu geriliyor ve omuzlarını yuvarlayarak muazzam bir inilti çıkarırken gülümsüyorum. "Sen bir tanrıçasın."

"Evet," diye fısıldıyor James. "Tam bir tanrıça."

"Peki burada neyimiz varmış bakalım?" Zinnea kapıda beliriyor, takma kirpikleri o kadar çarpıcı ki neredeyse peruğunun saç çizgisine ulaşıyor.

"Yardım etmek ister misin?" Beau'nun yanımda kıs kıs güldüğünü duyarak soruyorum. "Brad'in bir

ayak masajı."

"Oh, bunun için buradayım," diye şarkı söylüyor, kaplan desenli kimonosunu savurarak sanki bir pistte yürüyormuş gibi Brad'in yatağının yanına gidiyor. Zavallı Brad. Donmuş bir şok halinde görünüyor.

"I . . . I . . . I . . ." Önce bana, sonra Beau'ya bakıyor, James ve Danny aynı anda hem kıkırdıyor hem de tıslıyorlar, eğlenceleri ve acıları birleşiyor. "Siktir et," diyor Brad, Zinnea'ya ayaklarını uzatarak. "Keyfine bak."

Zinnea'nın uzun, gökkuşağı çizgili pençeleri içeri giriyor ve Brad'in ayaklarından birine dokunduğu anda Brad kıkırdıyor. Kadın geri çekiliyor. "Özür dilerim." Brad ona bakıyor. "Gıdıklanıyorum. Sert olmalısın."

"Arkanıza yaslanın ve İngiltere'yi düşünün," diye mırıldanıyor, işe koyuluyor, Beau ve beni kontrol ediyor ve ikimize de birer öpücük konduruyor. Burayı hafifletiyor. Daha aydınlık. O kadar ciddi değil ve hepimizin zaman zaman buna ihtiyacı oluyor, özellikle de bu dünyada.

Ellerim ağrımaya başlıyor, parmaklarım acıyor ama kaslarını ovmaktan vazgeçmiyorum çünkü korkutucu bir şekilde Danny ve James de Brad gibi hareketsiz kalırsa hepimizin başı belada demektir.

Dünkü kaos ve dramadan sonra, Danny ile evde sadece ... olmak güzel bir gündü. Vegging. Evde dolaşmak, yemek yemek, *masaj yapmak*. Duş aldı, Advil aldı ve uyandığında olduğundan çok daha iyi durumda. Yemekten sonra Daniel televizyona bağırırken onunla biraz vakit geçiriyorum, köpekleri besliyorum, yanaklarına renk gelmiş olan Pearl ve Anya'yı kontrol ediyorum ve sonra Danny'yi bulmaya gidiyorum. Ofisinde, yalnız, sessiz, bir bardak viski içiyor.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Onu düşüncelerinden rahatsız ederek soruyorum. Başını kaldırıp baktı. Hafifçe gülümsüyor. "*Sen* istiyor musun?"

"Ben gerçekten iyiyim Danny," diye koltuğa doğru eğildim, gözlerindeki azaptan hoşlanmamıştım. "Aslında onlara yardım etmek iyi hissettirdi. İkisi hariç hepsinin ailesi onlar için endişeleniyor ya da evden kaçtıklarını düşünüyordu."

Başını sallıyor, anılarının canlanmaya başlamasıyla mücadele ettiği belli. "Biliyor musun, o yerde tek gördüğüm sendin." Çekmeceyi açıyor ve altın mektup açacağını alıyor, elinde çeviriyor, bıçağa bakıyor. Nox ve Ernie'yi ya da bana dokunmuş olan herhangi bir erkeği yeniden öldürmeyi hayal ediyor. Rahatsız olmuş gibi sandalyede kayıyor, artık çalışan kasları esniyor.

"Baban hakkında ne biliyorsun?" Durup dururken ağızımdan kaçtırdım.

Dosyaladığımı sandığım soru, belli ki yeterince iyi dosyalanmamış.

Danny durdu, buz mavisi gözlerini bana çevirdi. "Ne?"

Ne halt ettiğimi merak ederek yere baktım. Ama şimdi sordum. Geri dönüş yok ve en azından artık geçmişim yüzünden kızgın bir goril gibi kükremiyor. "Biyolojik baban," diyorum. "Senin ya da Esther'in onun hakkında konuştuğunu hiç duymadım." Belki de geçmişleriyle ilgili hiçbir şey konuşmadıkları içindir.

Kaşlarını çatıyor ve kocam birden başyapıtım olan katilden kayıp küçük bir çocuğa dönüşüyor. "Hiç sormadım." Esther'i kafasına sokmanın yeterince zor olduğunu ve Carlo'yu sadece babası olarak gördüğünü de biliyorum. "Neden soruyorsun?"

Zayıfça omuz silkiyorum. "Bilmiyorum." Elim karnıma gidiyor ve bu ona her şeyi anlatıyor. Ve belki de bilinçaltımda merak ediyorum, çünkü ailem yok.

Gülümsüyor, ayağa kalkıp yanıma geliyor, önümde diz çöküyor ve ellerini kalçalarımın altına koyuyor. "Bu aile senin için yeterince büyük değil mi?"

"Tabii ki, sadece-"

"Carlo Black benim babam. Carlo Black Daniel'in ve bebeğimizin büyükbabası."

Dudaklarımı büzüyorum. Anlaşıldı. Ama bunu söylemiyorum. Onun yerine gülümsüyorum ve yüzüne bakıyorum. "Buradaki kızlar hakkında konuşmamız gerekiyor. Pearl ve Anya."

"Bunu daha sonra yapabilir miyiz?" diye sorar.

"Elbette." Kolayca pes ettim. Sadece bir süreliğine onun hayatını kolaylaştırmak istiyorum. "Kahve?"

"Hiç sormayacaksın sandım." Ayağa kalkıyor ve geriniyor, bunun için de bir ses çıkarıyor.

"Babasının cenazesinde giymesi için bir şeyler almak üzere yarın Beau ile alışverişe gideceğim."

"Oh?"

"Bizi durdurmaya çalışmayın." "Yapar mıyım?"

Danny'nin telefonu çalıp kötülere rahat yok diye bir şeyler mırıldanırken homurdanarak kapıya yöneliyorum. Kapıya yaklaşırken arkama bakıyorum ve onun masanın üzerindeki cep telefonuna pis bir bakışla baktığını görüyorum. Ve onun hayatını kolaylaştırmak için istediğim her şeyi deneyebileceğimi, ama onu bu hayattan asla tamamen uzaklaştıramayacağımı hatırlıyorum.

Danny sessizce cevap verirken ben kapının kolunu tuttum ve tam kapı açılırken

"Ne istiyorsun Sandy?" dediğini duydum. Ve Sandy'nin kim olduğunu merak ederek oradan uzaklaşıyorum.

JAMES

"Neyin var senin? St. Lucia'dan döndüğümüzden beri çok huysuzsun." Kahvemi karıştırıyorum, gözlerim Otto'da, o mutfaktaki adada dizüstü bilgisayarını huysuzca kurcalarken. Esther döndü. Bunun yüzünde bir gülümseme yaratacağına güveniyordum ama Esther dün bütün gün buradaydı, evle ve evdeki herkesle uğraşıyordu ve Otto ortalıkta görünmüyordu.

"Winstable, John Theodore Little adında biri tarafından satın alındı," diyor kısaca. Tamam, demek iş konuşmak istiyor.

"Peki John Theodore Little kim?" Onunla dalga geçerek soruyorum. "Bilmiyorum. Hakkında hiçbir şey bulamıyorum."

"Bu garip, değil mi?"

"Hem de çok. Araştırmaya devam edeceğim. Cartwright'tan hâlâ haber yok ve Len de Natalia Potter'ı takip ediyor."

"Ya Burrows?" Onun lanet oyununun ne olduğunu ve *nerede* olduğunu merak ederek soruyorum.

öyle.

Otto göz ucuyla bana bakıyor, sonra omzunun üzerinden geri dönüyor, Sahilin temiz olup olmadığını kontrol ediyor. "Beau onu aramayı denedi. Cevap vermiyor." Ekranını bana doğru çevirip Beau'nun telefon kayıtlarını gösteriyor ve ben tabureme daha da gömülüyorum. Utançtan olabilir. Ona güvenmediğimden değil, Burrows onun eski sevgilisi olduğu için de değil. En son konuştuklarında onunla buluşmak istemişti, şimdi ise hiçbir şey yok mu? İş yerinde değil. Yıllık izinde. Kaçıyor mu? Saklanıyor mu?

"Ne düşünüyorsun?" Otto sorar.

"Beau'nun haklı olduğunu düşünüyorum. Belki de Ayı'nın artık içeride kimsesi yoktur, bu yüzden herkes gemiden atlıyor gibi görünüyor." Otto'ya bakıyorum. "Bu da Burrows'la ilgili vardığım sonucun yanlış olduğu anlamına geliyor."

"Eğildiğini düşünmüyor musun?"

"Bilmiyorum," diye düşünüyorum. Bilmiyorsa çok kötü olur, çünkü onu öldürmek için sağlam nedenler listemden bir sağlam neden eksilmiş olur. Bunun dışında, Oliver Burrows ona söylemediyse Tazı, Spittle'ın cinayetinden tutuklandığım gün beni nerede ve ne zaman bulacağını nereden bilecekti?

"Ya da belki de hepsi yeniden bağımsızlık istiyordur," diyor Otto. "Ayrıca, korkarım Burrows'un durumu Dexter'in durumundan farklı değil. Eğilmiş olsa bile Beau ona dokunmanıza izin vermeyecektir."

Ona işkence edin. Onu iradesi dışında tutun." "Eğer biliyorsa," diyorum sessizce.

"Bundan kurtulacağını sanıyorsan tam bir pisliksin." O haklı. Ve bir kez daha eski bir polis olduğu için kız arkadaşımı lanetliyorum.

"Fark etmez çünkü kimse o herifin nerede olduğunu bilmiyor." Yumruklarımı sıkıp tezgâha doğru itiyorum. *Bana sadece Ayı'yı ver.* Hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolması düşüncesi bana acı veriyor. *Adalet. İntikam.* Asla bizim olmayabilir.

"Kızlarla konuşan oldu mu?"

"Pearl ve Anya'yı mı kastediyorsun?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor. "Rose ve Beau da onlarla birlikteydi. Ve Esther. Bu *nazik* bir durum." Bize anlatabilecekleri her ayrıntıyı talep edemeyiz. Söyleyebiliriz ama Rose'un bu konuda söyleyecek bir şeyleri vardır. Pazartesi günü olaylardan en derinden etkilenenin o olacağını tahmin ederdim. Görünüşe bakılırsa, bu durumdan kendine yakıt bulmuş. Mücadele eden Danny.

"Bana haber ver." Otto dizüstü bilgisayarının kapağını kapattı ve ayağa kalktı. "Ben antrenmana gidiyorum."

Antrenman. Sadece bu kelime bile kaslarımın yeniden ağrmasına neden oluyor ve kollarımı yukarı doğru uzatarak çekmenin tadını çıkarıyorum. "Danny nerede?"

"Ofisi. Buradan geçiyordum, ona tersanenin alıcısı hakkında bilgi vereceğim."

"Birbirinizi öldürmeyin, olur mu?" Kahveme döndüm, düşüncelere daldım. Olay örgüsünün daha fazla kalınlaşabileceğini düşünmemiştim, ama burada parçalanmayı reddeden bir yağ parçası gibi çiğniyorum.

Telefonumu elime aldım ve ekrana baktım. Bu sabah aldığım, beklediğim ama hazırlıklı olmadığım e-postaya. Hiç hazır değildim, bu da Beau'nun kesinlikle hazır olmayacağı anlamına geliyor.

"Günaydın."

Hızlıca ekranı temizleyip tabureme dönüyorum ve arkamda terli bir Beau buluyorum. "Erken kalkmışsın," diyorum, buzdolabına giden yolu takip ederek, suratımı asarak, gözlerim onun sıkı, şeftali gibi kıkına sabitlenmiş halde.

"Egzersiz için uygun olacağını düşünmemiştim." Biraz portakal suyu alıp kartondan içiyor ve tezgahın üzerine yaslanıyor. Üzerinde yara izini örten uzun kollu bir koşu tişörtü var.

Ayağa kalkıp usulca yanıma yaklaştığımda elindeki kartonu ağzından biraz uzaklaştırıyor, yutkunuyor ve gözlerini bana dikeyyor. Dün inlemek ve acı çekmekten başka bir işe yaramıyordum. İzin günü iyi geldi. Beau

Şu anda sadece biraz dikkati dağınık. Bunu sadece babasının yarınki cenazesine ve ertesi günkü teslimata bağlamak isterdim. Ne yazık ki yapamam. Burrows kayıp ve Beau'nun şüpheleri onun, Cartwright'ın ve şimdi de Dedektif Collins'in üzerinde yoğunlaştı. Hepsinin birden kaçma ihtimali yok. Beau'nun bu işin peşini bırakma ihtimali de öyle. Babasının gerçekten de yanlış zamanda yanlış yerde olduğunu kabul etmesi. Bu ne boktan bir durum. Onun odaklanmasına ihtiyacım var. Bana odaklanmalı, umutsuzca istediği şeye odaklanmalı. Bu da beni dünkü izin gününe geri götürüyor. Beau'ya gömülerek geçiremediğim için tamamen boşa gitmiş gibi hissettim.

Ama bugün kendimi *çok* daha iyi hissediyorum. Hâlâ biraz ağrım var ama eskisi kadar güçten düşmüş hissetmiyorum. "O tür bir egzersiz değil," diyorum sessizce, ona ulaşıyorum, ayak parmağımın ucunda duruyorum ama ona bakarken ellerimi kendime saklıyorum.

Devam et. Benim için parla. Parlat.

Koyu renk gözlerinin derinliklerinde göz kamaştırıcı beyaz parıltılar beliriyor ve kalbim aşkla çarpıyor. Koliyi onun gevşek elinden alıp arkasındaki tezgâha koyuyorum ve sonra yüzümü boynuna gömüyorum, kollarını omuzlarıma dolayıp bana sarıldığında uzun ve yavaş nefesler alıyorum. Mutluluk. Onu yerden kaldırıyorum ve vücuduma sıkıştırıyorum, onu alabildiğim kadar yakın istiyorum ve o da mutluluğunu mırıldanarak karşılık veriyor. İşaretler iyi ve onu yatağa geri götürmek ve kaybettiğim zamanı telafi etmek için hızla bir plan yapıyorum. Ama önce . . .

"Yarın için nasıl hissediyorsun?" Bacaklarının altından tutup onu tezgâhın üzerine yatırarak soruyorum.

"Kasların nasıl?"

Tercümesi, babasının cenazesini hakkında konuşmak istemiyor. Tamam. "Doğum hakkında nasıl hissediyorsun?"

Parmak ucunun alt dudağımın üzerinde bir çizgi çizmesini izlerken gülümsüyor. "Tamam."

"Emin misin?"

"A noktasından B noktasına bir dizi jet ski çekmeyi başarabileceğime ve Sahil Güvenlik bizi durdurursa aptal bir kadını oynayabileceğime eminim."

"Oynamak mı?"

Nefesi kesiliyor, pazuma vuruyor, ben de tıslıyorum. Onun bu konuda benden daha rahat olmasından nefret ediyorum ama Beau böyle biri. Ben de kendimim -tamamen aşık ve belki biraz da korumacı- bu yüzden benim de rahat olmam gerekiyor. "Sanırım bir masaja daha ihtiyacım var."

"Oh, biliyorsun, değil mi?"

"İstiyorum." Üzerine çullanıp ağzına sahip oluyorum, dilimi derinlere itip genişçe yuvarlayarak göğsümü onunkine doğru zorluyorum.

Biri boğazını temizliyor ve ben de çabucak geri çekiliyorum, baştan çıkarma girişimim yarıda kesiliyor. *Sikerim böyle işi.* Beau sırtarak meyve suyunu alıyor ve bana bakıyor. "Günaydın," diye cıvıldıyor, ben arkama bakıp onu serbest bıraktığımda. Esther doğruca bulaşık makinesine gidiyor ve boşaltmaya başlıyor.

"İkinize de günaydın."

"Otto spor salonunda," diyor Beau kayıtsızca ve kızın elindeki bıçak ve çatallarla eğildiği yerde donup kalmasına neden oluyor. Gözlerini kaldırdı. Kaşlarımı kaldırıyorum. Beau dudaklarını düz bir çizgi halinde bastırıyor.

"Aferin ona." İşine devam etti, Beau ve ben birbirimize baktık, ben de onu orada bırakması için uyardım. Otto'yu tanıdığım onca yıl boyunca tek bir kadına bağlı olduğunu hiç görmemiştim. İçinde böyle bir şey olduğundan şüphe etmekten nefret ediyorum ama gerçekçi davranıyorum. Burada güzel bir dengemiz var, herkes iyi geçiniyor ve herhangi bir zina gemiyi sallayabilir. Danny ve Otto zaten birbirlerinin boğazına sarılmış durumdalar. Bu iş tek bir şekilde bitecek. Kan. Çünkü Otto'nun yuva kurma ihtimali, ki bu yuva kurmak olur çünkü Esther bunu istiyor ve hak ediyor ve oğlu başka türlüünü istemez, Beau'nun sürekli itaatkar olması kadar olası.

Tabii ki Beau uyarımı dikkate almadı. "Döndüğüne sevindin mi?" Tezgâhtan aşağı kayıyor ve portakal suyundan bir yudum daha alıyor.

"Evet, öyleyim..." Esther tiksiniş bir ifadeyle bir yığın tabağı yere bırakıyor ve Beau'ya doğru yürüyüp karton kutuyu elinden alıyor. "Sana kaç kere söylemem gerekiyor, doğrudan kartondan içme."

"Bunu bana hiç söylemedin." Beau gülerek tabakları alır ve yerine koyar.

"Yapmadım mı?"

"Kesinlikle yapmadın."

"Bu lanet evde o kadar çok insan var ki." Esther kalan suyu bir sürahiye doldurup buzdolabına koyuyor. "Bir aile toplantısı yapmam gerekiyor. Birkaç kişiye ev kurallarını hatırlatmalıyım." Mutfaktaki işine geri dönüyor ve ben de Beau'ya başımı sallayarak sessizce kışını kaldırmasını söylüyorum.

Başını eğiyor. Ben de kendiminkini. Gözlerini kasıklarına indiriyor. Tekrar yukarı bakınca suratımı asıyorum. Açlık görüyorum. Başımı bir kez daha sallıyorum. Bugün ona en iyi ruh halinde, en uygun ruh halinde ihtiyacım var. Bu iyi bir başlangıç.

Goldie içeri girirdi, durdu ve aramıza baktı. "İkinizin nesi var?"

sorar.

"Hiçbir şey." "Hiçbir şey."

Kuşkuyla buzdolabına gidiyor ve portakal suyu sürahisini çıkarıp dudaklarına götürüyor, hâlâ bizi izliyor. Beau homurdanıyor, ben gülümsüyorum ve Esther "Goldie!" diye bağıyor.

Sıçırıyor ve meyve suyunu her yere, en çok da burnuna gönderiyor. "Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor?"

"Bana neyi anlatacaksın?" Goldie öksürme ve sıçrama arasında sorar.

"Aman Tanrım." Esther sürahiyi elinden kapar ve kenarını siler. "Lanet olası bir bardak kullan!" diye avazı çıktığı kadar bağıyor, belli ki bütün evin duymasını umuyor.

Goldie iyice küçümsenmiş görünüyor, oracıkta takım elbisesinin içinde küçülüyor. Oldukça güzel bir manzara. "Özür dilerim."

"Boş ver," diye nefes alıyor Esther, bıkkın bir halde. "Yumurta mı?"

"Lütfen." Goldie tabureye yerleşip bize soru sorar gibi bakıyor, ikimiz de Esther'in kısa ruh hali hakkında herhangi bir bilgimiz olduğunu inkâr ediyoruz. "Otto nerede?" diye soruyor.

Beau kıkırdıyor, mutfaktan hızla çıkıyor ve ben de hemen peşinden gidiyorum, merdivenleri çıkarken terli halini izliyorum, peşinden giderken yapış yapış spor kıyafetlerini ıslak vücudundan zihinsel olarak söküyorum.

Tepeye yaklaştığımızda bileğine uzanıyorum ve onu yakalıyorum. "Sonunda," diye fısıldıyorum, onu etrafımda ve vücudumda çekerek ağzını alıyorum. Uzunlarını etrafıma sarıyor ve ben odamıza doğru yürürken ağzımı yalayıp yutuyor. İşle dikkatini dağıt, seksle dikkatini dağıt. Bu benim görevim ve bunu kabul etmeyi seçiyorum.

"İşte buradasın." Rose'un sesiyle Beau geri çekiliyor ve ben de itiraz ederek başımı kaldırıp onun odanın kapısını kapattığını görüyorum. Krem rengi, ipek, uçuşan bir yaz elbisesi ve kollarını yere kadar uzatacak kadar altın bilezikle süslenmiş olan Rose, ciddi görünüyor. "Neden hazır değilsin?" diye soruyor Beau önümden aşağı kayarak, yalnız olmadığımız sürece ovulmamam gereken yerlerimi ovarken.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandım. "Ne için hazır?" Nereye gittiklerini sanıyorlar?

"Alışveriş," diyor Rose kendinden emin bir şekilde, fazla emin bir şekilde, yanıma gelirken çantasını bağlıyor ve Beau'ya onaylamaz bir ifadeyle bakıyor.

"Alışveriş mi?" Homurdanıyorum. "Hiç sanmıyorum." Ama Beau ve Rose

Buradaki asıl sorunum konak değil. Gitmemizi istediğim bir yer var.

"Yarın giyecek bir şeyim yok," diyor Beau sessizce, tüm hafifliğini kaybederek.

Lanet olsun. Yarın. Ve çabucak, biz olduğumuzda ve bu lanet dünyada bulunduğumuzda dikkat dağıtmanın kolay bir iş olmadığını hatırladım. Bunu nasıl oynayacağım? Bu soruyla çok uzun süre uğraştım, tüm zamanımızı boşa harcadım, çünkü tek bir cevap var. Mantıklı olmak. Mantıklı olmak zorundayım. Rose'a dönüyorum. "Alışveriş ne kadar sürer?"

Bana aptalmışım gibi bakıyor. "Bir ip parçası ne kadar uzun?"

Tavana gözlerimi gösteriyorum, bıkkın bir halde. Rose ve ben Beau'nun alışverişten nefret ettiğini biliyoruz, bu yüzden Rose'un beklediğinden çok daha çabuk biteceğini umuyorum. Ya da umduğundan. "Tank ve Fury seninle geliyor," diyorum, tam da adamlar koridorun sonundaki odalardan çıkarken, heyecandan patlamak üzereymiş gibi görünüyorlar, bu da bana bugünün onlar için ne gerektirdiğini zaten bildiklerini söylüyor, bu da Danny'nin de bildiği anlamına geliyor. "Kimse bana söylemeyi düşünmedi mi?"

"Unutmuşum," diyor Beau, özür diler gibi. Unuttun mu? Bunu bana söylemek için dün bütün günü vardı. Bütün gün! Kendime kızdığımı hissediyorum, kendimle zihinsel olarak mantık yürütmeye çalışıyorum. Bu kadar çok şey belirsizken zor. *Burrows hangi cehennemde?*

"İşin bittiğinde beni ara," diye emrediyorum, ses tellerim sesimi yumuşak tutmak için zorlanıyor. Elimi Beau'nun boynuna koyuyorum ve dudaklarını gagalıyorum. "Seni alacağım."

"Neden?"

"Bir sürprizim var." Onu Rose'la bırakıp koridorda ilerliyorum ve büyük adamların yanından geçiyorum. "İyi eğlenceler," diye takılıyorum, ikisinden de homurdanmalar duyuyorum.

Giriş holünden geçiyorum, tam o sırada ön kapı açılıyor ve Zinnea gümüş pullarla süslü bir pantolon ve tüylerle kaplı bir büstiyer giyerek yüksek platformların üzerinde caka satarak içeri giriyor. Ben de olabilirdim ama kardeşinin başına gelenleri duyduğundan beri kendisinin daha aşırı bir versiyonuna dönüşmüş gibi görünüyor ve Zinnea zaten oldukça aşırı biriydi. "Günaydın," diyorum yanından geçerken ve onu çantasını karıştırırken başını kaldırmaya zorluyorum. Sarı peruğu biraz yamuk yumuk. Gülümsüyorum.

"Neye sırtıyorsun?" diye soruyor.

Elimi başıma doğru kaldırıyorum. "Sen birazcık"-Parmağımı sallıyorum
- "skew-whiff."

Kendini düzeltmek için hızla duvara asılı aynanın karşısına geçer

dışarı. "Köpekler için top atıyordum." "Böyle mi giyindin?"

Arkasına bakıyor, eli başının üzerinde duraklıyor. "Tam olarak ne gibi giyindin James?"

"Muhteşem, tabii ki." Gülümsüyorum ve o da burnunu çekiyor.

"Beau nasıl?" Çantasına geri dönüyor ve bir mendil çıkarıp üst dudağına bastırıyor.

Merdivenlerden yukarı bakıyorum, düşünceli. "O iyi." Kaşlarımı çatıyorum. "Sanırım." "Sanıyor musun?"

"Hâlâ Burrows'a ulaşmaya çalışıyor."

"Hiçbir şeyin peşini bırakmazdı." Nefes alıyor ve merdivenlerden yukarı bakıyor. "Bugün biraz alışveriş yapmanın dikkatini dağıtacağını umuyorum."

"Babasının cenazesi için mi?" Alaycı olmayan bir gülüşle soruyorum. Peki ya dikkatini dağıtmak? Beau Hayley'nin dikkatini dağıtmanın mümkün olup olmadığını merak etmeye başlıyorum ve bu benim için büyük bir dezavantaj.

Zinnea dimdik duruyor, belli ki egoist kardeşi için duyduğu çarpık kederi bastırıyor. "Zinnea her şeyi eğlenceli hale getirir, sevgilim." Yanımdan geçip duruyor, aşırı parlak pembe dudaklarını büzüyor ve sahte kirpiklerinin dalgalanması için gözlerini boğucu hale getiriyor. Doğal, erkeksi ve derin sesiyle, "İşte bu yüzden Lawrence'la giderek daha az birlikte oluyorum," diyor. "Arrivederci, sevgilim!" diye şarkı söylüyor, yine yüksek sesle, bir podyum mankeni gibi mutfığa doğru yürüyor ve Esther'e *günaydın* diye bağırıyor.

Danny'nin ofisine gittiğimde onu masasında altın mektup açacağını elinde evirip çevirirken buluyorum. Başını kaldırıyor, birkaç saniye soğuk bir bakışla beni onaylıyor, sonra elindeki silahı kasıtlı olarak döndürmeye devam ediyor. Çünkü o mektup açacağı kesinlikle açtığı mektuplardan daha fazla adam öldürmüştür. Oturup onu düşünmeye bırakıyorum, bir yandan da mektup açacağının bir sonraki ucunda kimin olduğunu merak ediyorum.

"John Theodore Little," diye düşünür, mavi gözleri yarıklara kadar daralır. Bu onu çılgına çevirecek. Onu sinirlendiriyor. Onu kızdıracak. Kandırılmıştı ve Danny Black aptal değil.

"Otto'nun hiçbir şeyi yok, ama olacak."

Danny mektup açacağını yere bırakıp ayağa kalkıyor, içecek dolabına gidiyor, bakıyor, muhtemelen saatin kaç olduğunu anlıyor ve geri dönüyor. "Kaşların nasıl?" diye sorar omuzlarını sıvazlayarak.

"Daha iyi."

"Evet, benimki de." Surat asıyor. "Cuma günü teslimat-"

"Bu konuda mutlu olmadığımı biliyorsun."

Mırıldanarak pencereye doğru yürüyor. "Biliyorum. İptal etmek ister misin?" Arkasına bakıyor ve ben talep edersem destekleyeceğini söyleyebiliyorum. Meksikalıları siktir et, sonuçlarına katlanırsınız. Ama benim endişelendiğim Meksikalılar değil.

"Bunu almasına izin vermeliyim." Bu bana acı veriyor ama eğer bu saçmalığa bir son veririm Beau geri çekilecek ve onun geri çekilmesine izin veremem. Bu öğleden sonraki randevusu, yarınki cenaze töreni ve eski sevgilisinin kanatlarda beklediği gerçeği varken olmaz... ne? Ona tekrar aşık olmasını sağlamak için mi? Onu bana karşı mı çevirecek? Hepsini denedi zaten. Başarısız oldu. Ve tekrar soruyorum, o hangi cehennemde? Ne fark eder ki? Beau, Beau'nun yapacağını yapacak. Eğer izin veririm. Ki izin vermeyeceğim. İzin veremem. *Sikeyim*. Ama onun sıradan bir kadın olmadığını uzun zamandır kabul ediyorum. *Lara Croft*. Ama eğer hamile olsaydı . . .

Kendi kendime başımı sallıyorum. "Ve açık olmak gerekirse, eğer bir takas olsaydı bu gerçekleşmezdi." Chaka ve Sahil Güvenlik'le uğraşmak başka bir şey. Meksikalılarla uğraşmak başka.

Danny bıyık altından güler. "Sen benden daha iyi bir adamsın."

"Kadınlarımızın farklı ihtiyaçları var," diye belirtiyorum. "Rose'un o kadınlara yardım etmesi gerekiyordu. Pearl ve Anya'nın bizim bakımımızda kalması için ısrar ettiğinde boyun eğdiniz."

"Doğru." Sandalyesine geri oturdu. "Sandy dün gece beni aradı."

Çekiniyorum. "Ve bunu bana şimdi mi söylüyorsun?" Saatile bakıyorum. "On iki saat sonra mı?"

"İzin günümün tadını çıkarıyordum." Mektup açacağını masanın ortasına fırlatıyor ve ona odaklanıyor. Ona meydan okumadım. Ben de izin günümün tadını çıkarıyordum. "Polonyalıları duymuş. Bana iki kişiyi canlı bıraktığımızı söyledi. Birinin kim olduğunu tahmin edene ödül vereceklermiş."

"Köpekbalgı," diye
düşündüm. "Ve
tahmin et ne oldu?"

"Sakın bana Sandy'nin sana bir isim önerdiğini söyleme?" Kaç kişi Ayı'nın kim olduğunu bildiğini iddia edecek? Eğer bu ele avuca sığmaz herifle şahsen konuşmamış olsaydım, onun hepimizin hayal gücünün bir ürünü olduğunu düşünürdüm. Rüyalarımıza giren bir kabus ama gerçek değil.

"Çok zekisin." Danny gözlerini bana çevirdi. "Ama teklif ettiği tek şey bu değil."

Kaşlarımı kaldırıp düşünüyorum. Düşünmem uzun sürmüyor. "Volodya," diye nefes alıyorum. "Sandy sana Volodya'yı da teklif etti." Demek kampta gerçekten huzursuzluk var,

Çünkü kısa bir süre önce Sandy ve Volodya, Öküz'ün altında birlikte güzel güzel oynuyorlardı. Şimdi o da öldü, Ruslar ve Polonyalılar birbirlerine sağlı sollu tekliflerde bulunuyorlar. Tabii ki Sandy Volodya'yı Danny'ye teklif edecektir; Winstable katliamında ona sırtını döndükten sonra İngiliz için onun en iyi et parçası olduğunu biliyor. Peki ama Sandy'nin Beau'nun kurşun yarasıyla hastanede yattığı sırada ona bir suikast düzenlemesi gibi çok da küçük olmayan bir ayrıntı unutuluyor mu? Kesinlikle unutulmuyor. Ölmüş gibi yaptıktan sonra Brit'i diriltmemin tüm amacı buydu.

"Reddettiğinizi varsayıyorum." "Tam olarak değil."

"Beni kızdırma Danny," diye uyarıyorum sandalyemde kayarak. "Onun bir-" Bir elini kaldırdı. "Biliyorum. Ama unutmayalım, Volodya beni kendi isteğiyle vurdu. Sandy'ye Beau'yu öldürmesi için daha yüksek bir güç tarafından emir verildi çünkü annesi gibi o da Beau'yu ifşa etmeye çok yakındı."

Koltuğuma yerleşiyorum ama bu işin nereye varacağı konusunda hiç de rahat değilim. "Emir verilmiş olsun ya da olmasın, yine de harekete geçti. Rose'un kafasında bir hedef yok. Beau, annesinin ölümünü araştırmaya başladığından beri hedefte."

"Bunu aşık," diyor Danny, en az benim kadar sinirli görünerek. "FBI ve MPD'nin bu davayı örtbas etmesinin bir nedeni var ve Dexter tarafından yok edilen kanıtlara senin de adın karıştığına ve o kasada sadece Ayı'nın adı olmadığına göre minnettar olmalıyız. Bu artık kişisel James. Beau eskiden istediği gibi adalet istemiyor. *Senin istediğin* gibi adalet istiyor. Ölümle. Kanla."

"Ölmesini istediğimiz adam yeryüzünden kaybolmuşken bu imkânsız gibi bir şey." Ayı'nın ortadan kaybolması beni onun bizi korkutmasından daha çok üzüyor. "Bizi St. Lucia'dan aradı. Hâlâ hayatta olduğunu ve yanlış adamı yakaladığımızı söylemekten büyük zevk aldı. Bununla başa çıkmak için Miami'ye geri döndük. Geldiğimiz gün bizi arayıp babanı ve Beau'nun annesini bulduğunu söyledi ve aradan bir haftadan fazla zaman geçti, tık yok. Çıt yok."

"Bence Beau haklı. Onların güvenini kaybetti."

O her kimse. *Kim lan o?* Asla bilemeyeceğimiz fikriyle yüzleşmek işkence. Bir zamanlar kimse onun kim olduğunu bilmiyordu. Şimdi, görünüşe göre, bir ismin teklif miktarı bir ölçüyse, her sikik biliyor.

Danny hızla konuyu değiştirerek, "Yarın hakkında," diye devam etti. "Cenaze töreni." Merakla bana bakıyor.

"Ne olmuş ona?"

"Sana tekrar soracağım. Beau'nun babasını sen mi öldürdün?"

"Sana defalarca söyledim, hayır, onun babasını ben öldürmedim." İstedim. Tanrım, çok istedim.

"O zaman otelde ne halt ediyordun?"

Yenilmiş bir şekilde nefes veriyorum. Beau nasıl olsa daha sonra öğreneceği için paylaşmanın zamanı geldi. Telefonumu çıkarıp detayları buluyorum ve masanın üzerine bırakıyorum. "Tom Hayley ile aynı otelde değildim."

Danny telefonu eline alıp resimler arasında gezinmeye başladığında kaşlarını çatıyor. "Bu ne?" diye soruyor, dikkatini benim rahatsız halimle telefonum arasında bölüştürerek.

"Bize bir ev aldım," diyorum ona, biraz kararsız bir şekilde, çünkü dürüst olmak gerekirse, hâlâ hissediyorum ve nedenini tam olarak kestiremiyorum. Beau beğenecek miydi? Nefret mi ederdi? "Bazı evrak işlerini tamamlamak için lobideki barda emlakçıyla buluşacaktım."

"Neden bana söylemedin?"

"Çünkü sen Rose'a söylersin, Rose da Beau'ya söyler." Buna da nazik bir yaklaşım gerekiyor. "Ona en iyi ruh halinde ihtiyacım var. Dengeli. Pozitif."

"Burası bir daire mi, yoksa camdan bir kutu mu?" Danny bana bakıyor. "Çok ... açıkta."

"Ve?"

"Ve hiçbir şey. Sadece çok cam gibi olduğunu söylüyorum." "Çok dikkatli."

"Peki neden Beau'ya söylemedin?"

Telefonumu geri alıyorum. "Stresi en aza indirmeye çalışıyorum. Şu anda kafasında çok şey var."

"Birlikte yaşamaya hayır diyeceğinden endişeleniyorsun."

"Burada birlikte yaşıyoruz."

"Stresi en aza indirgemek," diye düşünüyor Danny, alnı kırıışıyor, kaşları ağırlaşıyor. Şu anda beyninde bu kadar çok yer kaplayan şey neydi? "Yarın babasının cenazesi var."

"Yine çok gözlemcisin. Brad seni etkiliyor."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diyor ve ben şaşırarak geri çekiliyorum.

"Cenaze mi?" Ben de öyle dedim. "Bu biraz gerekli. İnsanlar öldüğünde olur."

Bana yorgun bir şekilde bakıyor. "Hayır, lanet olası cenaze değil. Daire ve tamamen bencilce konuşmuyorum. Beau'nun Rose'a ihtiyacı olduğu kadar

ona ihtiyacı var. Ayrıca Fury'yi de oraya taşıman gerekecek. Onun için yeterli yer var mı ki? Çünkü biraz küçük görünüyor."

"Umarım Fury'nin sürekli Beau'ya yapışmasına ihtiyaç duymayacağım bir noktaya geliriz. Kendi alanımıza ihtiyacımız var."

Danny ayağa kalkıyor, tedirgin görünüyor, volta atıyor. "Eğer ölürsen olmaz," diyor ciddiyetle ve odanın içinde dönüp durmayı bırakıyor.

Yine geri çekiliyorum. "Biraz normale ihtiyacı var."

"Bu o hakkında olarak normal olarak bizim hayat alır, dostum. Temizlik nakit para, silah kaçakçılığı ve içeri girmeye çalışan gözüklerle savaşmak."

"Bunu biliyorum."

"O zaman neden?"

Dişlerim gıcırıyor. "Ona birlikte olabileceğimize dair umut vermeliyim..." Duraksıyorum, düşünüyorum, boşuna heyecanlanmamaya çalışıyorum. "Ne bileyim işte. Karanlıktan başka bir şey. Biraz normallik. Ya da ona yakın bir şey."

"Senin için mi, onun için mi?" diye karşılık verir.

"O," diye mırıldanıyorum inandırıcı olmayan bir şekilde, sandalyeme büzülerek. "Her şey onun için." Yalan söylemiyorum. "Bir bebek istiyor. Benimle evleneceğini söyledi. Neden kendi evimizi istemesin ki?"

"Ona bir bebek vermeye hazır mısın?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Her şeyi yaparım."

"Fikrini değiştirmişsin," diye mırıldanıyor, bana sanki biliyormuş gibi bakıyor. Sadece biliyor. "O seninle, James. Burrows'a silah doğrulttuğunda ve Perry Adams'ı vurduğunda normalin artık hayatında yer almayacağını kabul etti. Seni seçti."

"Ya pişman olduysa?"

"Bu saçmalık." Beni kolayca başından savdı. "Onu dize getirebileceğini düşünmeyi bırakmalısın."

"Bunu senden duymak çok zengin."

Gülümsüyor ve bu sevgi dolu bir gülümseme. "Rose'un ne zaman istediğini yapmasına izin vereceğimi biliyorum. Sizin de belirttiğiniz gibi, o iki kızın evimde olmasından rahatsızdım ama Rose'un buna ihtiyacı vardı. Arada bir burnuma vurmasından pek hoşlanmıyorum ama buna da ihtiyacı var. Beau'nuz koşmaması için zorlanan şampiyon bir yarış atı gibi. İşe yaramaz. Sonunda hep kaçarlar. Gerçekten bir bebek mi istiyorsun, yoksa sadece onu yanında tutmak için bir neden mi?"

"Ne oluyor lan?"

Ağzımdan kaçırdım. "Bu

ciddi bir soru."

"Bu aptalca bir soru." Sandalyemi geriye itip aniden ayağa kalkıyorum, yumruklarım sıkılıyor ve Danny temkinli bir adım geri atıyor. Anlık öfkem arasında kendime sorduğu sorunun beni neden tetiklediğini sormayı başarıyorum. Çok kolay. Çünkü çok doğru söylüyor. Bebeğimiz ikimizin de yaralarına merhem oldu. Hem de hepsine. Ve bir sürü lanet yaramız var. Zihinsel, duygusal ve fiziksel. Beau neden bunu tekrar istemesin ki? Ve ben de. Sadece bunlar için değil, içindeki Lara'yı evcilleştirmekten başka çaresi olmadığı için. Ben tam bir pisliğim. Bir daire sorunlarımı çözmez. Evlilik de çözmeyebilir. Ama onun küçük bir parçası ve benim küçük bir parçam, bizim diyebileceğimiz küçük bir insanda?

"Sakin ol," diye mırıldanıyor Danny ve garip bir şekilde ben de öyle yapıyorum, birkaç derin nefes alıp sandalyeme geri dönüyorum. Ama sonra aklıma başka bir şey geliyor. "Alışverişe gitmelerine izin vermeden önce bana danışmalıydın," diye ç ı k ı ş ı y o r u m . "Hem neden alışverişe çıkmaları gerekiyor ki?"

Her neyse? İhtiyaç duydukları her şeyi internetten alabilirler. Beau alışverişten nefret eder." "Çünkü bir alışveriş gezisi sunabileceğimiz küçük bir normal parçadır."

Haklı elbette ama bugün kendimi pek makul hissetmediğim açık. "Keşke sorsaydın."

"Özür dilerim, tamam mı?" Danny içecek dolabına doğru ilerliyor ve birkaç şişe su alıp birini bana getiriyor. "İç. Kavrulmuş görünüyorsun."

"Ben iyiyim," diye mırıldanarak şişeyi elinden kapıyorum. Hay sikeyim. Kendi dairemizin iyi bir fikir olduğunu düşünmüyor mu? Beau'ya bizi düzelterek düşündüğüm şeyi vermeye o kadar odaklanmışım ki, onun aslında ne *isteyebileceğini* unutmuşum. Sorun şu ki, gerçekte ne istediğinden emin değilim. Bir bebek mi? Rozet mi? Kendi evimiz mi? Bu ev, bir evin olabileceği kadar berbat. Ama yine de işe yarıyor. Ve gerçekten de yakınımızda bu kadar çok arkadaş ve aile olması bizi rahatlatıyor. Destek. Çok az rahatlatanın olduğu bir dünyada soluklanma. "Yani bana beş milyon doları boşa harcamış olabileceğimi mi söylüyorsun?"

Gülümsüyor. "Geldiği yerde daha çok var, dostum."

Kapı arkamdan çalınıyor ve Danny içeri girmek için izin isteyince arkama bakıyorum. Önce Goldie, ardından Otto ve Ringo içeri giriyor. Hepsi bir sıra halinde kanepeye yerleşmeden önce odayı hızlıca gözden geçirdi. "İyi misiniz?" Ringo homurdanıyor, devasa burnuyla bize bakıyor.

"Peki," diyor Danny.

"Peki," diye mırıldandım karamsar bir şekilde, emlakçıya bugünkü toplantımıza gelemeyeceğimi bildiren hızlı bir e-posta gönderdim.

Danny gözlerini sessizce tedirgin olan bedenime dikerek, "Başka bir haberim var," diyor.

"Sandy temasa geçti."

"Peki partiye ne gibi hediyeler getirmeyi teklif etti?" Goldie soruyor.
"Bekle, sakın söyleme-"

"Hayır, hayır," diye cıvıldıyor Ringo. "Bunun cevabını biliyorum. Sevimli bir oyuncak mı?" "Ve bir Rus," diye onaylıyor Danny, gözlerini bana dikmiş, tepki vermeme bekliyor.

Nasıl bu kadar sakın olabiliyor?

"Bir Rus mu?" Otto, Goldie gibi Danny ile benim arama bakarak soruyor.
Cevap vermeme gerek yok.

"Sandy Volodya'yı mı teklif etti?" Goldie karşı çıkar. "Hayır. Sandy'yi öldür. O pisliği öldür yoksa ben öldürürüm." Ayağa kalktı, neredeyse parmaklarını kıracaktı.

Danny'nin elleri benim hissetmediğim bir şekilde sakinleştirici olarak kalkıyor ve Ringo Goldie'nin koluna uzanarak onu nazikçe kanepeye geri yatırıyor. "Bu konuya en iyi nasıl yaklaşacağımıza karar vermek için biraz ara veriyoruz."

Nasıl yapacağımı biliyorum. Bir makineli tüfek ve birkaç mermi kemeri. Kahretsin, neden dairenin iyi bir fikir olduğunu düşündüm ki?

"Bensiz bir toplantı mı?" Kapı itilerek açıldı ve Brad eşikte boxer'ıyla asık suratlı, saçları başı dağılmış, omzu sargılı bir şekilde duruyordu. Danny ve ben hemen sandalyelerimizden kalkıp ofise geçmesine yardım ettik.

"Ne halt etmeye çalışıyorsun?" Mırıldandım.

"Sıkıldım."

"Vuruldu." Bir aptal gibi işaret ettim.

"Çekil üstümden," diye homurdanıyor, omuzlarını yuvarlıyor ve acı içinde tıslıyor. "Ben iyiyim."

Danny bana bakıyor, başını sallayarak işaret ediyor ve ikimiz de kollarımızı arkasında birleştirerek tünemesi için küçük bir koltuk yapıyoruz. "İyiyim dedim ya!" diye çıkıştı.

Herkes ayağa kalkıp yer açarken, Goldie bir koluna, Ringo diğerine tünerken ve Otto dizüstü bilgisayarını Danny'nin masasına koyup sandalyelerden birine otururken Danny, "Oturlan yerine, yoksa seni odana geri götürürüm," diye karşılık veriyor.

Brad, "Ben sakat falan değilim," diye homurdanıyor, yumuşuyor ve derme çatma sandalyeye oturuyor.

"Sen sakat bir adamsın, seni pislik," diyor Goldie, biz onu taşıırken ucuna bir yastık koyarak. Onu yatırıp rahat ettiriyoruz ve her birimize pis pis bakıyor.

"Bu en kötüsü. Neler oluyor?"

"Önemli bir şey yok." Ringo telefonunu kaldırıyor. "Sana bir kahve ısmarlamamı ister misin?"

"Oohhh, evet."

"Umarım bu emir anneme ulaşmaz." Danny masasına geri dönerken yüzünde saf ve mutlak bir tiksinti vardı.

Ringo onu eğlendirmez -daha iyi bilir- ve bir telefon ederek Starbucks'tan bir tur kahve sipariş eder.

"Yani." Brad rahatlamaya çalışırken tıslıyor ve tükürüyor. "Son durum nedir?"

"Sandy bize ikramlarda bulunuyor ve James de çılgına dönmek üzere."

"Normal bir gün o zaman," diyor. "Ne tür ikramlar?"

"Rus ve ayı aromalı ikramlar." Danny kaşlarını kaldırıp Brad'inkilere baktı. "Aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum. Volodya?" İkimiz de başımızı salladık. "Yani birbirlerine düşman oluyorlar." İkimiz de başımızı salladık. "Ve Sandy yanlış sözler verirse ne olacağını biliyor olmalı." İkimiz de başımızı salladık. "Yani Ayı'nın kim olduğunu biliyor mu?" İkimiz de omuz silktik. "Volodya'nın gözüne bir tirbuşon sokmak isterdim." Sadece Danny başını sallıyor. "Eminim sen de Sandy'yi milyonlarca parçaya bölmek isterdin." Brad bana bakıyor ve bu kez sadece ben başımı sallıyorum. Gerçekten de bariz olanı söylemekten kendini alamıyor. "Peki bu bizi nereye götürüyor?"

Danny bana bakarak, "Hâlâ karar aşamasındayız," diyor. Sandy bana bir adım yaklaşırsa, o pisliğin derisini canlı canlı yüzeceğimi söylememe gerek yok. Volodya için de aynı şeyi hissettiğini biliyorum, yani bir çıkmazdayız.

Brad yanaklarını üfler. "Ne yapmalı, ne yapmalı," diye kendi kendine söyleniyor. Goldie'nin öfkeyle soluduğunu duyuyorum ve Danny'ye bakıyorum, Brad'in bir başka anına daha gözlerini devirirken gülümsüyor. "Peki sen neden çıldırıyorsun?"

"Stresli," diye homurdanıyorum ve Danny'yi tek kelime mırıldanmaması, diğerlerini de baskı yapmaması konusunda uyaran hisler yayıyorum. Beau'nun bunun kuralların gevşediğine dair bir işaret olduğunu düşünmesini istemediğim için bizi malikaneden çıkarma fikrimi ciddi ciddi yeniden değerlendiriyorum. Dürüst olmak gerekirse, ne düşündüğümü merak ediyorum. Zamanla belki, ama şimdi?

Kapıda küçük bir tıkırtı duyulur, o kadar hafiftir ki neredeyse kaçırırız. O kadar hafif ki, herkes sanki gerçekten bir tıkırtı olduğunu doğrulamak istercesine birbirine bakıyor. Başka bir tıkırtı sorumuzu yanıtlıyor. Esther. Sadece Esther kapıyı bu kadar nazikçe çalabilirdi.

Doğal olarak, o içeri girdiğinde gözlerim Otto'ya gidiyor. Herkesin olduğu gibi,

Otto'nun ona cesaretlendirici bir baş selamı verdiğini görünce hepsi solan çiçekler gibi büzüşüyor. "Ohhhh," diye sessizce nefes alıyorum ve dikkatimi Danny'ye çeviriyorum. Rahatsız görünmeyen tek kişi o, bu da annesinin neden burada olduğunu henüz kavrayamayan tek kişi olduğu anlamına geliyor. İnkâr mı ediyor? Yoksa bu düpedüz cehalet mi?

Esther omuzlarını dikleştirerek, dik durarak, kararlı ve kendinden emin görünmek için her şeyini ortaya koyarak, "Bir şey söyleyebilir miyim acaba?" dedi.

"Elbette." Danny kaşlarını çatır, ama bunun nedeni Esther'in alışılmadık derecede cesur tavrının atmosferini aniden hissetmiş olmasıdır. "Birazdan işimiz bitecek."

Esther bir kez daha Otto'ya bakar, o da ona küçük, güven verici bir baş selamı daha verir.

Brad ellerini iki yanındaki kanepeye bastırarak, sanki ayağa kalkmaya çalışıyormuş, havayı geri emiyormuş, acıya dayanmaya çalışıyormuş gibi, "Ah oğlum," diye fısıldıyor.

"Aslında"-Esther bir adım öne çıkıyor, daha da uzun duruyor-"Market alışverişi yapmam gerekiyor, bu yüzden şimdi benim için daha uygun."

"Bana yardım etmek isteyen var mı?" Brad odadaki herkese bakarak sesleniyor. Hepimiz onu görmezden geliyoruz. "Tamam. Görünüşe göre ben kalıyorum." Tekrar yere yığıldı. "İzleyemem." Başının arkasındaki yastığı alıp yüzünü örtüyor.

Başını eğen Danny'nin gözleri hepimizin garip hallerinin üzerinden geçiyor, yüzü dümdüz ama farkındalıkla parlayan gözleri bana birazdan olacakları kavradığını söylüyor. "Ve şu anda ayrılmak zorunda mısınız?" diye soruyor.

"İstiyorum."

"Bitirmem için beş dakika bekleyemez misin?" Şimdi de zorluk çıkarıyor. Çok zor, çünkü endişeli. O yastığın altında Brad'e katılabilirim. "Dediğim gibi," diyor Esther. "Yapacak işlerim var ve bir an önce ve onları yap."

Danny Otto'ya kısa bir süre baktı. Kısaca ama beni endişelendirecek kadar alaycı bir ifadeyle. "Programının bu kadar düzenli olduğunu hiç takdir etmemiştim anne."

Otto sandalyesinden kalkarak, "Ah, Tanrı aşkına," diye mırıldanınca Ringo, Goldie ve ben hemen ayağa fırlayıp ayrılacağımızı duyurduk.

"Al beni!" Brad şarkı söylüyor, yastığı yere fırlatıyor.

Danny ayağa kalkıp yumruğunu masaya vurarak, "Otur yerine," diye bağırır. "Evet, otur!" Esther bağırır ve Danny vurulmuş gibi irkilir.

Danny ve Otto hariç hepimiz alçalıyoruz, onlar masanın üzerinde birbirlerine bakıp hırılıyorlar.

Esther'in yüzü biraz kızarmış görünüyor, sanki öfkesini tutuyormuş gibi. Bırakmasını, üzerindeki baskıyı atmasını ve Danny'ye izin vermesini istiyorum. Otto ve Esther hakkında emin olmayabilirim ama onlar yetişkin insanlar. Bu Danny'nin kararı değil.

Nefes nefese, yumrukları sıkılı ve masasının tahtasına sıkıştıkları yer bembeyaz, Danny titriyor. Öfkeyle mi yoksa kendini tutarak mı, bilmiyorum. Brad'in yastığa doğru uzandığını, ince havayla boğuştuğunu, ona ulaşamadığını gördüğümde dağılmamak için her şeyimi vermem gerekiyor.

"Otur yerine!" Esther tekrar bağırıyor ve Danny gözleri fincan tabağı gibi, ağzı hafifçe açık bir şekilde sandalyesine çöküyor. Beni vurmayacağını bilsem gülerdim. Goldie ve Ringo'ya bakıyorum. İkisinin de yüzü nefeslerini tutmaktan kıpkırmızı kesilmişti.

"Doğru." Esther ellerini kalçalarının üzerine koyar, ciddidir. "Bunu açıklığa kavuşturalım, olur mu?"

"Hayır," diye homurdanıyor Danny.

Brad sessizce, "Lütfen, hayır," der.

Esther, Otto ve Danny hep bir ağızdan "Kapa çeneni Brad," diye bağırınca Brad elleriyle yüzünü kapatarak hızla geri çekilir. İzlemeli çünkü İngiliz'e haddini bildirmek üzere ve bu çok eğlenceli olacak.

"Biriyle görüşüyorum," diyor.

Gülümsüyorum, işaret parmağımın kenarını ağızıma sürterek gülümsememi gizlemeye çalışıyorum.

"Hayır, değilsin," diye homurdanıyor Danny.

"Evet, öyle." Otto seslendi. "Ben." Sanki söylemesi gerekiyormuş gibi. Goldie şimdi yanaklarını içine çekiyor, Ringo bu noktada eğlenmekten çok endişeli görünüyor ve Brad karanlıkta başını sallıyor.

"Aynı fikirde değilim."

"Hadi Danny," diyorum nazikçe.

Beni işaret ediyor. "Kapa şu lanet çeneni."

Bunu görmezden geliyorum, ama sadece duygusal olduğu için.

"Hayır, anne. Hayır. Sen ondan daha iyisin" -işaret parmağı Otto'ya dönüyor- "*ondan*."

Otto'yu uzun yıllardır tanırım. Bir azizin sabrına sahiptir. Kırılmak üzere ve bunun için burada olmamayı tercih ederim. *Ne oluyor Danny? Geri çekil lan.* "Benden daha iyi bir adam olduğumu mu söylüyorsun, Black?" Otto gürlüyor, göğsü genişliyor gibi görünüyor, nefes alış veriş derinleşiyor.

"Kendimle ilgili bir şey söylemiyorum." "Çocuklar!"
Esther ağlıyor.

"Rose'u hak ettiğini mi söylüyorsun?" Otto tehditkâr bir şekilde düşünür.
"Ama ben annen gibi bir kadını hak etmiyorum öyle mi?"

Tanrım, Danny'nin burun delikleri daha fazla açılırsa, Otto ona yumruk attığında yumrukları burun deliklerinde kaybolacak. En eski arkadaşıma bakıyorum, sessizce bana bakmasını istiyorum, böylece birkaç derin, sakinleştirici nefes almasını ve aptalca bir şey yapmamasını sağlayabilirim. Esther'in burada bulunmasının tek amacı da bu zaten, Danny'nin mantıklı tarafına hitap etmeye çalışmak, çünkü başka kimse bunu yapamıyor. Ve bu dünyada Black'in zarar vermeyeceği tek insan o. *Lanet olsun*. Ama Otto bana bakmıyor, sakallı, delik deşik yüzü her saniye daha tehditkâr bir hal alıyor.

"Ee?" diye sorar.

"Karımı bu işe karıştırma." Danny tekrar ayağa kalkıyor ve ben de istemeyerek de olsa bu işin olacağını ve bunu kimsenin, Danny'nin annesinin bile durduramayacağını kabul ediyorum. Rose'un da durdurabileceğinden şüpheliyim, eğer burada olsaydı. Bu sadece kimin önce fırlatacağı meselesi.

"Dışarı çıkmak güvenli mi?" Danny masasının üzerinden uçarak Otto'nun ayaklarını yerden keserken Brad kolunun altından dışarı bakarak sorar.

"O zaman bu bir hayır demek." Brad karanlığına geri çekiliyor ve Goldie ayağa kalkıyor, bana bakıyor, avuçlarını havaya kaldırmış, ne yapmamız gerektiğini soruyor. Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum.

"Bırak onları," diyor Ringo, bir kolunu Goldie'nin önünde tutarak, sanki onu geri çekiyormuş gibi. Ben de onun duruşunu alıyorum. Ben de onların arasına girmeyeceğim.

"Aman Tanrım," diyor Esther, Otto onları yuvarlayıp üstünlüğü ele geçirerek Danny'nin üzerine çıkarken. Yüzüne bir yumruk indiriyor ve herkes sestten irkiliyor. Kan fişkırıyor, Esther yüzünü ellerinin arasına alıyor ve Danny kükreyerek havalanıyor, kan yaralı yüzünün her santimine yayılıyor. Lanet bir psikopat gibi görünüyor. Tam bir psikopat, dişlerini göstermiş, soğuk gözleri vahşi. Otto'nun Danny'den birkaç yaş fazlası var, daha sağlam, daha ağır ama onun için endişeleniyorum.

Bana doğru geldiklerinde geri çekiliyorum, Danny Otto'yu masanın üzerine fırlatıyor ve bu iyiliğe karşılık vererek onun da burnunu dağıtıyor. Daha fazla kan. Ve Otto, deli herif, çılgınca gülüyor. Bu yapabileceği en kötü şeydi. Birdenbire iki adam da sallanan yumruklar, kulakları sağır eden bağırışlar ve düpedüz çılgınlıktan oluşan bir bulanıklığa dönüşüyor.

Yumruk üstüne yumruk, tekme üstüne tekme, bağırış üstüne bağırış, birbirlerine giriyorlar

kuduz mağara adamları gibi duvarlara çarpıyor, içecek dolabındaki bardakları deviriyor, lanet olası resimleri duvarlara vuruyor. Bu haftalardır devam ediyordu. St. Lucia'daki ve tersanedeki küçük tartışmalar yeterli olmadı. Bunu sistemlerinden çıkarmaları gerekiyor. Tekrar.

Hepimiz yollarından çekiliyoruz, ben Esther'i vahşi, uçan uzuvlarının yolundan birden fazla kez çekiyorum, ama kanepede oturan ve çirkinlikten saklanan Brad için yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Seni öldüreceğim!" Danny bağıyor.

"Bir dene bakalım," diye kükrer Otto. "Seni lanet velet."

Sonra Brad'in üzerine düşerler ve çığlışı kulak tırmalayıcıdır, yüzündeki kan bir anda çekilir. Danny ve Otto hemen kendilerine gelip ayağa fırlıyorlar ve kanepede omzunu tutarak acı içinde kıvranan Brad'e bakıyorlar. "Kahretsın!" diye bağıyor, ben aceleyle yanına gidip iki aptal çocuğu yolumdan çekerek ona ulaşmaya çalışırken. Sargısı kana bulanmış, yaranın altı açıktı. "Siktir, siktir, siktir!"

"Biri Doktor'u çağırın," diye emrederek Brad'in dizlerini aşağı doğru ittim ve yarasına ulaşabilmem için koruyucu bir top haline gelmesini engelledim.

"Siktir!"

"İyisin," diyorum, sargıyı soyuyorum ve tişörtümü ç ı k a r ı p yaraya bastırıyorum.

"Hiç hissettirmiyor."

"Dikişler patladı." Arkamdan Danny ve Otto'nun koklaşıp kasıldıklarını duyabiliyorum ve öfkeyle arkama bakıyorum, tam o sırada Esther aralarına girip Danny'ye bir tokat atıyor, onu Otto takip ediyor. İki adam da şaşkınlıkla gözlerini kırıştırıyor ve Danny elini yüzüne götürüp hissediyor.

"Anne?" diye soruyor, kaybolmuş küçük bir çocuk gibi bakarak.

"Artık yok," diyor sertçe, Otto'ya dönerken çenesi gergin. "Ve eğer oğluma bir daha elini sürersen, işimiz biter." Brad'in yanına gelir ve çömelerek onu değerlendirir. "Sana çay getireyim," diyor ve saçlarını okşuyor. "Şeker?"

Başını sallıyor. "Lütfen anne," diye mırıldanır, gözlerini sıkıca kapatarak. Esther, Danny ya da Otto'ya ikinci kez bakmadan kalkıp gider ve Doktor elinde çantasıyla içeri girer.

"Açık dikişler," diyorum, ona yer açmak için hareket ediyorum.

"Ah canım. Bu nasıl oldu?" Tüm gözler, ikisi de oldukça mahcup görünen Danny ve Otto'ya çevrilir. "Peki siz ikinize ne oldu?" Doktor sorar.

"Yanlışı anlaşılma," diye mırıldanan Otto, şüphesiz peşinden gitmek üzere hızla oradan ayrıldı.

Esther ve özür dilemeye çalış.

Danny'nin odada kalması beni şaşırttı. "Siktir et," diye tıslıyor ve elinin tersiyle burnunu siliyor. "Brad, dostum, özür dilerim."

"Siktir git," diye tıslıyor. "Çocuk gibi davranıyorsun. Beni odama götür."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve Doc'a bakıyorum, o da başını sallayarak kabul ediyor. Ringo yardıma geliyor ve dikkatlice kalkmasına yardım ediyoruz. "Yürüyebilir misin?"

"Evet, yürüyebiliyorum." Brad sağlam kolunu bana doluyor, Ringo diğer tarafına geçip yaslanmaya hazırlanıyor ve Goldie yolumuzun açık olduğundan emin olmak için önden koşuyor. Muhtemelen Danny'nin de sakinleşmek için biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var. "Hiatus'u daha sonra kontrol etmeliyiz," diyorum kısaca, Brit'e bir çocuk gibi davranırken ve yetişkin bir kadın olan annesinin kiminle görüşmeyi seçtiği konusunda tıslama nöbeti geçirirken, hala uğraşmamız gereken şeyler olduğunu hatırlatıyorum. "Nolan burayı tek başına ayakta tutuyor."

Başını sallıyor ve sandalyesine çöküyor, çaldığında telefonuna bakıyor ve küçümseyici bir homurtuyla telefonu kapatıyor.

Brad'in odasına doğru ilerleyişimiz yavaş, merdivenlere varmamız birkaç dakikamızı alıyor. Daniel merdivenlerden aşağı dans ederek inerken Doktor, "Söylendiği gibi yatakta kalmalıydın," diyor ve Brad'in aramızdaki halini görünce yavaşlıyor. "Brad Amca?" diye soruyor, sesindeki ve yüzündeki endişe Brad'in ne kadar kötü görüldüğünün iyi bir göstergesi. "Bu bir kurşun yarası mı?"

Sikerim böyle işi. "Brad Amca kendini biraz kötü hissediyor, evlat," diye açıklıyorum onu yanımdan geçirirken.

"Vurulmuş olsaydım ben de vurulurdum," diyor Daniel, peşimizden gelerek. "Ölmeyeceksin, değil mi Brad Amca?"

"Öyle hissediyorum evlat," diye mırıldanıyor. "Ne oldu?"

Ringo'ya bakıyorum, o da omuz silkiyor, o da kaybolmuş. Rose'u aramalıyım. Ona haber vermeliyim.

"Bu mafya işi mi?" diye soruyor.

"Ne oluyor lan?" Brad ayaklarını sürüyerek durdu ve beni ve Ringo'yu da durmaya zorladı. "Hayır, bu kırmızı boya."

"Hepinizin mafya olduğunu biliyorum." Daniel gözlerini devirir. "Herkes biliyor."

Hepimiz erik gibi duruyoruz, hiçbirimiz ne d i y e c e ğ i m i z i bilemiyoruz. "Mafya mı?" Pislik gibi gülüyorum. "Hangi filmleri izliyordunuz?"

"Daniel?" Esther elinde bir çay h a v l u s u y l a koridorun sonunda belirir. Belli ki şu anda Otto'yu eğlendirmiyor, çünkü Otto hiçbir yerde yok.

Görünürde. Geri mi çekildi? Yaralarını mı temizliyor? "Ne yapıyorsun?" diye seslenir, gözleri Daniel ve Brad arasında gidip gelir.

"Brad vuruldu." Çok lakayt bir şekilde, sanki normal bir şeymiş gibi söylüyor. O benim çocuğum değil ama bu durum hiç hoşuma gitmiyor. *Bununla* aynı çatı altında yaşarken onu nasıl koruyabilirsin ki?

Brad, "Ben vurulmadım," diye savunuyor. "Bayım ve ben . . . paintball oynuyorduk.

O boktan biri."

"Pokerde de bok gibi. Bunu biliyor muydun?"

"Ağzından çıkanı kulağın duysun!" Goldie tersledi.

Daniel gözlerini devirir. "Nerede o?"

"Bayım? Umm," diye kekeliyorum, Danny'nin yüzünün kan gölüne döndüğünü ve ben çıkarken psikopat gözlerini görüyorum. "O-" Ofis kapısı arkamızdan açıldı ve Danny yüzü kan içinde dışarı çıktı. Gözlerimi kapatıp nefes veriyorum. Rose tavana vuracak.

"Bayım?" Daniel endişeli bir şekilde ilerliyor. "Ne oldu?"

Danny hiçbir şey olmamış gibi geçiştirdi. "Otto ve ben bir anlaşmazlık yaşadık. Ben iyiyim."

"Büyükanne aşık olduğu için mi?"

Goldie homurdanıyor, ben yaltaklanıyorum ve Doktor ilerlememizi emrediyor.

"Hadi Daniel," diyor Esther, biraz tiz bir sesle. "Mutfakta yardıma ihtiyacım var."

Omuzları düşüyor. "Annem derslerimi bitirdiğinde denize açılabileceğimi söyledi ama Vikingler onlarla alışverişe gittiler."

"Onu ben alırım," diye tereddüt etmeden gönüllü oldu Goldie, belli ki biz aptal adamlardan biraz uzaklaşmaya ihtiyacı vardı.

"Ben de geleceğim," diyor Esther burnunu kaldırarak. "Biraz hava almak ve yetişkin bir arkadaşına ihtiyacım var."

Ouch.

Danny üzgün bir sesle, "Anne," diye mırıldanıyor.

"Bir dakika içinde hazır olacağım." Esther onu kovarak ayrılıyor ve arkamızdaki kapı çarpıyor.

"Git hazırlan," diye emrediyor Goldie Daniel'a. "Beş dakika içinde benimle arabada buluş."

Başını sallıyor, endişeyle ofis kapısına bakıyor. "O iyi evlat," diyorum Brad'le konuşmaya devam ederek. "Git hazırlan."

"Ya sen Brad Amca? Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim evlat," diye inliyor. "Sadece bir sıyrık." Sonra nefesinin altında k ü f r e d i y o r . "Eğer şanslıysan, daha sonra COD'da kışını tekmelerim."

Daniel homurdanarak Esther'e ulaşır. "Ben yenilmezim."

Brad'in odasına varıp onu yatağa yatırıyoruz ve ben birkaç e-postayla ilgilenirken Doc da onu temizliyor. "Sadece bir sıyrık," diyor Doc, gözlüğünün üstünden bakarak, gözlerimi cep telefonumdan kaldırıp küçük bir gülümsemeyle bakmama neden oluyor. "Hepsi tekrar bir araya geldi." Kendi el işine başını sallıyor ve burnunu çekiyor. "Bu sefer, sıkı yatak istirahati dediğimde, sıkı yatak istirahatini kastediyorum."

"Evet, efendim."

"Benimle alay etme." Doktor çantasını kapattı. "Burada ağrı kesici ilaçları kimin verdiğini unutma." Komodinin üzerine iki hap bırakıyor.

Brad iç çeker, yatağa yerleşip gözlerini kapatır ve Doc kapıya doğru yürür.

Yaşlı adamın gidişini izliyorum. "Hey, Doktor," diye sesleniyorum, onu durdurmak için çekiyorum. Arkasına baktı. "Teşekkür ederim."

Başını kısa ve keskin bir şekilde sallayıp gidiyor ve ben bir süre tahtaya bakıyorum, Beau'yu hastaneden çıkardıktan sonra Doc'u bir otelde ilk kez gördüğüm anı hatırlıyorum. Beau vurulduğunda bana yardım etmek için emeklilikten ayrılması dışında onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ama şimdi? Şimdi nerede olduğunu, kim olduğunu, ne yaptığını merak ediyorum. Telefonuma dönüp Google'ı açıyorum ve Doktor yazıyorum. "Siktir," diye nefes alıyorum, kendi kendime gülerek. Adını bile bilmiyorum.

"Neye gülüyorsun sen?" Brad tek gözünü açıp bana bakarak soruyor.

"Doc'un adını biliyor musun?"

"Evet," diyor, sağlam koluyla yorganı sıvazlarken. "Ne oldu?"

Google'a geri dönüyorum, yazmaya hazırım. "Doktor."

"Seni pislik," diye mırıldanıyorum ve o gülümsüyor. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Peachy." Başını yastığın üzerinde oynatıyor. "Eminim şimdi Beau'yu işe almama izin vermeyi yeniden düşünüyorsunuzdur, ha?"

"Gerçekten Beau'nun kulübün hesaplarını yaparken tatmin olacağını düşünüyor musun?" Gülerek soruyorum. "Ona Lara Croft lakabı takıldı Brad. Kalem itmek ona göre değil."

Surat asıyor. "Kabul edildi."

"Güzel, şimdi kapa çeneni."

Tak, tak.

"İçeri gel," diye sesleniyorum. "Bu senin kahven olacak. Ya da çayınız." Birkaç saniye sonra kapı açıldı. Bu bir Starbucks değil, Esther'in eski güzel İngiliz çaylarından biri de değil. Kırmızı bir patlama belirir. "Pearl?" "Pearl?" dedim.

sandalyemden kalktım, muhtemelen kaybolmuştur diye düşündüm. Televizyon odasını arıyorum. Mutfak. Mutfak.

"Merhaba." Aksanı Londra'ya özgü. Tahminen Surrey. Daha iyi, daha parlak, daha uyanık ve daha az solgun görünüyor.

"İyi misin?" Merakla başımı eğiyorum ve onun bana baktığını görüyorum. "Sadece kontrol ediyorum. Brad'i mi?"

"Evet," diye mırıldanıyorum, arkama baktığımda adamın yatakta kaskatı kesilmiş olduğunu görüyorum. "Bu Brad." Gözleri Pearl'e sabitlenmişti. Atmosfer çok yoğun. Kendimi bir sahtekâr gibi hissediyorum.

Gideyim mi?

Dudaklarını kemiriyor, çok garip davranıyor ve Brad onu rahatlatmak için hiçbir şey yapmıyor. "Ben sadece-"

"Sizin için ne yapabilirim?" Brad sorar, sesi soğuk ve kısıktır. Kasıtlı mı? "Sadece teşekkür etmek istedim."

"Ne için?"

"Şey"-Pearl bana bakıyor, Beau'ya ait olduğu kesin olan gömleğinin eteğini tutuyor ve avucunun içinde çeviriyor- "beni kurtardığın için."

"Bu bir peri masalı değil," diye homurdanıyor, kaşlarını çatıyor ve bir avucunu yarasının üzerine koyuyor. "Ben beyaz şövalye değilim."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim." Daha uzun duruyor. "Sadece sana teşekkür etmek istedim." "Ona da teşekkür et o zaman." Brad beni işaret ediyor ve Pearl beceriksizce gülümsüyor.

Kendini tam bir serseri gibi göstermekten başka ne halt ediyor?

"Teşekkürler."

El salladım. "Seni daha iyi görmek güzel."

Rahatsız görünerek odadan geri çekiliyor ve tahta aramıza girer girmez Brad'e dönüyorum. "Bu da neydi böyle?"

Ofluyor ve başka tarafa bakıyor.

"Bu kadar hıyar olmana gerek yoktu."

"Benden ne istiyor?"

"Hiçbir şey. Belki onun takdirini takdir etmek için."

"Kandırılmış. Ona oradan çıkmasına yardım ettiğim için bir tür kahraman olduğumu düşünüyor."

"O 21 yaşında. Tabii ki onun kahramanı sensin, seni topuz."

Şaşkın gözlerini bana dikti. "Yirmi bir mi?"

"Evet, yirmi bir."

"21 yaşında olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü Beau bana onun 21 yaşında olduğunu söyledi."

"Yirmi bir," diye mırıldanıyor, sakinleşiyor ve battaniyelere bakıyor. "Bu
_."

"Yirmi bir," diyorum, sanki buna ihtiyacım varmış
gibi onaylayarak. "Oldukça genç."

"Senden on üç yaş küçük. Neredeyse on dört." "Böyle
söyleyince kulağa o kadar da kötü gelmiyor." *Oh
lanet olsun.* "Brad," diyorum yavaşça. "Ne oluyor
lan?" "Ne oluyor, ne?"

"Lanet olsun."

"Lanet şekerli çayım nerede?"

"Esther'e tam da bu tonda sormana izin vereceğim."

"Evet . . ." Kaşlarını çatıyor ve bu çok şiddetli. "Hayır."

Sandalyeme yerleşip onun düşüncelere dalmasını izliyorum. Ben kadın
değilim, ama

Bu düşüncelerin ne olduğunu çok merak ediyorum. Cep telefonumu çıkarıp
kızlara bir mesaj gönderiyorum, Pearl hakkında ne bildiklerini soruyorum ve
beklemem gerektiği gibi ikisinden de tek kelimelik bir cevap alıyorum.

Neden?

Neden? Evet, neden? Neden kadınlar bir soruya soru sormadan cevap
veremiyor?

"Kiminle mesajlaşıyorsun?" Brad soruyor.

"Hiç kimse." Başparmağım ekranda gezinerek neden sorduğumu açıklıyor. "O
zaman ne yapıyorsun?"

"Kapa çenenin. Bazen bir kadın gibi oluyorsun."

"Sikeyim seni-"

Kapı uçarak açılıyor ve Otto avucuna dayadığı dizüstü bilgisayarıyla kapı
aralığını dolduruyor. Gözlerindeki bakıştan hoşlanmadım. Tehdit parıltısı bana
hoşuma gitmeyecek bir şey keşfettiğini söylüyor. "Cartwright ortaya çıktı."

"Nerede?"

"Sahilde."

Soracağım ama gerek olmadığını biliyorum. "Peki sahilde ne yapıyordu?"

"Ölü olmak."

Telefonumu sandalyenin koluna çarptım. "Siktir!" Bu Beau'nun ateşini
körükleyecek ve alevler haklı çıkacak. Çok tehlikeli bir şeyler dönüyor.

Otto bana doğru adım atıyor ve çömelerek dizüstü bilgisayarımın ekranını gösteriyor. "Bud az önce bana bunu gönderdi."

Yıkılmış bir cesedin resmine bakıyorum. Ringo bir elinde Starbucks, diğerinde Esther'in çayından bir fincanla kapıdan içeri girdiğinde, "Güneşlenmek için güzel bir gün," diye düşünüyorum.

"Hepsi bu değil." Otto, nefesimin altında gülmeme neden olan başka bir görüntüyle beni sevindiriyor. "Evet," diyor, hafifçe şişmiş, mor dudağındaki halkayı çevirerek onu da inceliyor. "Natalia Potter'ın gerçekten de ilginç arkadaşları var."

"Merhaba," diye sesleniyor Brad, ikimiz de başımızı kaldırıp bakıyoruz. Otto ekranı çeviriyor ve geri çekiliyor. "Sanırım onun yerine bir viski alacağım."

"Neler oluyor?" Ringo sorar.

"Cartwright öldü ve Ajan Higham Natalia Potter'la yemek yiyor." Alay ediyor. "Haberı yazan gazeteci-"

"Bariz olanı söylemek üzere misin?" Brad ürkek bir tavırla çay bardağını alarak sorar.

"Hayır, bunun nereye varacağını düşündüğümü teyit etmek için bir soru soruyorum." Ringo bana baktı, ben de başımı salladım. Beau'nun polis moduna geçmesine yol açıyor.

Brad'in yüzündeki iğrenmiş ifadeden nefret ederek, "Kimse Beau'ya bundan söz etmesin," diyorum. Umurunda bile değil. Onu koruyorum.

Telefonum elimde çalıyor ve ekrana baktığımda içimdeki her şey batıyor. Aniden hissettiğim gerginlik hissedilebilir olmalı, çünkü kafamı kaldırdığımda herkes telefonuma bakıyor. Bu aramayı cevaplamak istemediğimi biliyorum. Bunu *biliyorum*. Cartwright'ın ölü bulunması sadece Beau'nun ihtiyacı olmayan ekstra bir itiş kakışa maruz kalacağı anlamına gelmiyor, aynı zamanda Ayı'nın ortadan kaybolmasını uman küçük bir parçamın da hayal kırıklığına uğrayacağı anlamına geliyor.

Nefes alıyorum, parmağımın ucunu ekrana bastırıyorum, sonra boğazıma tırmanan öfkeyi yutarak doğrudan hoparlöre tıklıyorum.

Sessizlik.

Ve geçen her saniyede kalbim biraz daha fazla çarpıyor. "Beni özledin mi?" diye soruyor sonunda. Sesi, çarpıtıcı, gözlerimi kapatmama ve patlamadan önce nefesimi düzene sokmaya zorlamama neden oluyor. "Aslında evet," diyorum sessizce. "Bir an için beni soydular sandım.

seni parçalamak için bir fırsat."

"Benden haber aldığınıza memnun oldunuz mu?" "Heyecanlandım."

"Güzel. O zaman bir sonraki hamlemi yapacağım." Hat kesilir ve odadaki gerilim tavan yapar, herkes hareketsiz, sessiz, birbirine bakar.

Bekliyorum.

Ne için? Bir patlama için mi? Kurşun mu? Yangın mı? Pencereden giren bir füze mi?

Siktir!

"Biri Danny'yi buraya getirsin," diyorum Fury'yi çevirirken, pencereye gidip dışarıya bakıyorum. Ne için, bilmiyorum. "Hemen!" Bağırıyorum. Fury cevap veriyor. "Kızları hemen eve götür," diye emrediyorum.

"Patron," diye onaylıyor, telefonu kapatıyor ve hemen işe koyuluyor.

"Goldie'yi ara. Onları tersaneden geri getir." Nefesimin altında küfrederek yürüyorum. "Leon'u telefona bağla. Ona kamarayı boşaltmasını söyle."

"Kulüp," diyor Brad yataktan. "Nolan, kızlar. Biri bana telefonumu versin." Komodinin üzerindeki şarjdan çıkarıp ona uzatıyorum, o da doğrulmaya çalışarak arıyor ve kulağına götürüyor.

Otto, ben sormaya fırsat bulamadan kulübün CCTV yayınıni ekrana getiriyor ve ben de nefesimi tutmuş, sanki ekranda patlamasını bekliyormuşum gibi binanın ön tarafının görüntüsünü izliyorum.

"Cevap vermiyor," diyor Brad sinirli bir şekilde ve hemen tekrar arıyor.

"Yangın alarmını sistemden etkinleştirebilir misin?" Otto'ya soruyorum.

Bir parmağını kaldırıyor ve titizlikle aşağı itiyor. "Bitti." Ekrandaki herkes bir an durur gibi oluyor -barmenler temizliğe ara veriyor, dansçılar pratiğin ortasında duraklıyor- sonra ortalık sakinleşiyor ve hepimiz Ringo ile Leon'un diğer hattaki konuşmalarını izleyerek bekliyoruz.

Herkesin kalp atışlarını duyabiliyorum ve sessizlik ancak Danny'nin yüzü kurumuş kanlı bir karmaşa içinde saatte yüz mil hızla kapıdan içeri dalmasıyla bozuluyor. "Neler oluyor?" diye soruyor, etrafı inceliyor ve Otto'nun dizüstü bilgisayarının ekranına bakıyor.

Ona bir şeyin ya da birinin patlamasını beklediğimizi söyleyemem. "Sandy'yi ara," diyorum. "Onunla buluşacağını söyle." Ayı'nın hâlâ oyunun içinde olduğunu biliyor olmamız, Rusları ya da herhangi birini kontrol ettiği anlamına gelmiyor. Sandy'nin Beau'yu öldürmeye çalıştığı gerçeğini görmezden gelebilirim, eğer bu Ayı'yı yakalayacağım anlamına geliyorsa.

"Neden?" Danny

sorar. "Sadece yap."

"Yani onu öldürebilir misin?"

Ona bakıyorum ve cevap vermiyorum çünkü cevap vermeyeceğime söz veremem. "Az önce eski bir arkadaşım aradı."

"Siktir," diye nefes alıyor Danny, bir elini saçlarında gezdirirken. "Kızlar mı? Anne mi? Çocuk mu?"

"Hepsi geri getiriliyor." Beau'yla yüzleşmeliyim. Ona babasının ölümüyle ilgili konuşmak istediği adamın öldüğünü söylemeliyim. Bir darbe daha. Bitmek bilmeyen aksiliklerin arasında bir aksilik daha.

Danny başını sallıyor, gözleri halıya kayıyor. "Rahatlamalı mıyım yoksa strese mi girmeliyim bilemiyorum." Sanırım hepimiz adına konuşuyor.

"Kesinlikle saklanıyordu. Bir şey bekliyor." "Ama neyi?"

"Bilmiyorum." Pencereden dışarı bakıyorum, gözlerimi dış dünyaya çeviriyorum, tarıyorum, izliyorum. *Hadi, bir sonraki hamlen ne?*

"Aç şunu, Nolan," diye tıslıyor Brad, dudaklarını büzüyor, kısmen sabırsızlık, kısmen acı. "Siktir et." Tekrar çevirir. "Biri Mason'ı arasın."

Danny tişörtünü yukarı çeker ve onu ararken yüzünde kuruyan kanı siler. "Nolan'a telefonunu kontrol etmesini söyle," diye kısa bir emir verir. Sonra kaşlarını çatarak Brad'e bakar. "Nolan orada değil."

"Ne?"

"Daha önce aradı ve öğle yemeğinde geleceğini söyledi."

Brad küfrediyor, Nolan'a ulaşmaya çalışarak sürekli arıyor. "Küçük pislik."

"Herkes kulüpten çıktı mı?" diye sordum.

Danny başını sallayarak Mason'a geri döner. "Sadece önlem alıyorum. Otto'yu kontrol etmesi için gönderiyorum." Kaşlarını çatır. "Çok fazla soru soruyorsun Mason. Herkesi arkada tut ve Nolan'a geldiğinde aramasını söyle."

Onu yakaladığımda o çocuk bir tokat yiyecek, çünkü Brad'in ona bir tokat atmayacağına adım gibi eminim. Eminim Brad burada yatıp iyileşirken, o da Brad'in havalı çatı katında rüya gibi yaşıyordur. Hatta bahse girerim kulübe geç kalmıştır çünkü Brad'in evinde dün geceki partiden kalan pisliği temizliyordur.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Nolan sonunda cevap verdiğinde Brad telefonun ucundan bağırır. Sonra kaşlarını çatır. "Ne yapıyorsun orada?" Bir an duraklar ve kaşları çatılır. "İyi, her neyse. Kulüp boşaltıldı. Sadece bir önlem. Otto kontrol etmek için yolda. Danny'ye gelmeni istiyorum. Seninle konuşmam gereken bazı şeyler var." Telefonu kapatıyor, nefesinin altında mırıldanıyor ve sakinleşiyor. "Şu anda benim evimde."

duřta." diyor sakince. "Birazdan geliyorum."

Başımı sallıyorum, hâlâ pencereden dışarı bakıyorum, dehşet amansızca üzerime çöküyor. "Bizimle dalga mı geçiyorsun?" Danny bana katılarak soruyor.

"Bilmiyorum."

Brad'in telefonu çalmaya başlayınca Danny de ben de odaya dönüyoruz. Ekranı görmek için telefonu kaldırması büyük çaba gerektiriyor.

"Kim o?" Danny, Brad'in yüz ifadesinde benim gördüğüm şeyi görerek soruyor. Biraz kafa karışıklığı.

"Bilinmeyen numara."

Bakışlar yeniden odada dolaşmaya başlar, Brad sessizlikle cevap verirken herkes hareketsiz ve sessizdir, gözleri belini örten çarşaflarda gezinir. Rahatlamış bir şekilde nefes verir. Yukarı bakar. "Komşum arıyor."

Odadaki herkesle birlikte ben de gözlerimi deviriyorum. "Muhtemelen gürültüden şikayet ediyordur," diye mırıldanıyorum ama sonra Brad'in rengi soluyor ve telefonu elinden kayarak yatağı çarpıyor.

"Ne?" Danny ısrarla sorar. "Brad, ne oldu?"

Sertçe yutkunuyor, bakışları kucağının üzerinde geziniyor ve ben her santimim gergin bir şekilde öne doğru bir adım atıyorum. "Benim ..." Perili gözlerini bize doğru çeviriyor. "Dairem az önce havaya uçtu."

BEAU

Tank ve Fury tarafından eve götürülürken herkes sessizdi ve alışveriş gezimizin neden bu kadar aniden sona erdiğine dair hiçbir açıklama yapılmadı. Hepimizin şimdi ne olduğunu merak ettiğimizi biliyorum. Tabii ki, Fury'nin telefonunu açtığında yüzünü gördüğüm anda, düşündüğüm pantolonu rafa geri koydum ve sakince mağazadan çıktım, bunu yaparken Zinnea ve Rose'a seslendim. Onlar da telaşlanmadan çıktılar.

Malikaneye geldiğimizde, birkaç arabanın eksik olduğunu gördüm. Yani birkaç adam görevlendirilmiş. Ne için?

Üçümüz evin merdivenlerinden yukarı çıkarken Zinnea alaycı bir tavırla "Evim Güzel Evim," diyor. "Kendinizi hazırlayın kızlar."

"Her zaman," diye mırıldanıyorum, Rose'a bakarak. Dudakları dimdik, gözleri kapıya sabitlenmiş. Eve dalmamak ve hayal kırıklığını haykırmamak için her şeyi yaptığını görebiliyorum. Zinnea sakinleştirici elini Rose'un koluna koyarken, "Doktorun dediklerini unutma," diyorum.

"Hatırlıyorum." Gözle görülür bir şekilde birkaç derin nefes alıyor. "Uyanacağım ve bugün kocamı kimin öldürmeye çalışacağını merak etmeyeceğim gün için yaşıyorum."

Zinnea havayı yumuşatmaya çalışarak, "Bu asla olmayacak," diye takılıyor. "Çünkü bir kadının kocasını şu ya da bu nedenle öldürmek istemediği tek bir gün bile geçmiyor. Bu temel evlilik semantiğidir, sevgilim."

Yüzüğümü parmağımda döndürürken Rose gülümsemeyi başarıyor ve şaşırtıcı bir şekilde zoraki değil. Esther biz içeri girmeden kapıyı açıyor ve hepimizin nefret ettiğinden emin olduğum bir bakış atıyor. "Üst katta," diyor ve hepimizi içeri alıyor. "Brad'in odası."

Merdivenlerden bir mermi gibi çıkıyorum, endişeliyim ve koridorda koşarken Pearl'ün ileride biraz şaşkın ve endişeli görüldüğünü görüyorum. "Neler oluyor?" Yavaşlayarak soruyorum.

"Bilmiyorum. Bir süre önce getirildi. Çok acı çekiyordu. Doktor odasına geldi ve ona teşekkür etmek için içeri girdiğimde iyi görünüyordu. Huysuz ama iyiydi. James de onunla birlikteydi."

"Peki ya şimdi?" Belirsizlik içinde kapıya bakarak soruyorum.

"Şimdi *herkes* onunla birlikte içeride."

Herkes mi? "Tamam," diyorum sessizce, içeri girmeye korkarak kolu tutuyorum.

"İyi olup olmadığını bana haber verir misin?" Pearl soruyor ve ben omzumun üzerinden geriye bakıyorum, ellerinin oynadığını, gözlerinin endişeli olduğunu görüyorum.

"Tabii ki." İçeri doğru ilerliyorum ve gerginlik yüzüme tokat gibi çarpıyor. Brad dışında herkes ayakta, o da yatağın üzerinde ama yüzünü göremiyorum çünkü Danny onu engelliyor. Muhtemelen yüzünü görmek *istemiyorum*. Başucu nöbeti mi? Kalbim sıkışıyor. Danny arkasına bakıyor, beni görüyor, sonra yanımdan geçip gidiyor. "Geliyor," diyorum, arkamda Rose'un sesini duyuyorum. "Ne oldu?" Gözlerim Brad'in bacaklarından ayrılmıyor.

"Beau mu o?" Brad'in sesi beni şaşırtıyor ve hızla Danny'ye dönüp gözlerini açık buluyorum.

Ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor, avuç içim göğsümle buluşuyor. "Öldüğünü sanmıştım," diyorum, rahatlama beni ele geçiriyor.

Başını sallıyor, tamamen şok olmuş görünüyor. "Öyle olmalıyım," diyor sessizce, belindeki çarşaflara bakarak.

"Ne oldu?"

"Ayı'dan bir telefon aldık," diyor James, dikkatimi ona çekerek. Buna inanmak istemiyorum. Bir parçam onun ortadan kaybolduğunu umuyordu. Gitmiş olmasını. Öldüğü milyonlarca korkunç yol hayal edebiliyordum. Tek yol buydu.

"Ve?" Rose kendini Danny'nin yanına koyup ona bakarken Danny'ye bakarak soruyorum. James'in cevap vermesini beklerken bu anı herkesin yüzünü değerlendirmek için kullanıyorum. Hepsi ciddi. Hepsi stresli. Hepsi kederli.

"Ve Brad'in dairesini havaya uçurdu."

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor Rose arkamdan.

Tek düşünebildiğim Tanrı'ya *şükretmek*. Tanrıya şükür Brad buradaydı. Ama içimden bir ses haddimi aştığını söylüyor ve odayı tarayıp zihnimde bir sayım yaparken fark ediyorum ki ... "Nolan," diyorum sessizce, kış üstü yatağa uzanıp Brad'in elini tutuyorum. *Oh Tanrım, hayır. Olamaz!* Brad o çocuğu severdi. *Hepimiz* severdik. Doğru miktarda arsızlık ve çekicilik ile sert ve hazır. Kendini suçlayacak. "Brad, yapamazsın-"

"Sakın söyleme, Beau." Elini benimkinden kurtarıyor ve göz çukurlarını sertçe ovuşturuyor. Gözyaşlarını geri itiyor. Ağlamayı reddediyor çünkü o Brad Black. "Beni rahat bırak," diye fısıldıyor, burun delikleri alevleniyor, öfke onu ele geçiriyor. "Herkes," diye kükrüyor, patlıyor. "Siktirin gidin!"

Ayağa kalkıp dönüyorum, herkese aynı şeyi yapmalarını işaret ederek ayrılıyorum ve onlar da Brad'i rahat bırakıyorlar. Gözyaşlarını dökmesi için ona özel bir an veriyorum. Öfkesini boşaltması için. Kapıyı arkamdan çekip kapatıyorum ve arkama yaslanıyorum.

"O iyi mi?"

Başımı eğiyorum ve Pearl'ün endişeli ve yerinde olmadığını görüyorum. "O

bir dakikaya ihtiyacı var."

"Ne oldu?" diye sorar, herkes ayrılıp evin çeşitli yerlerine dağılırken. "Bilmeye iznim var mı?"

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Muhtemelen istemezsin."

Anya ilerideki köşeyi dönüyor. Yüz kat daha iyi görünüyor, saçları parlak, teni ıslıl ıslıl. Beni görünce genişçe gülümsüyor ama Brad'in odasının dışının ne kadar kalabalık olduğunu görünce gülümsemesi azalıyor. İşi devralması için Esther'e başımı sallıyorum ve o da Pearl'ü Brad'in odasından uzaklaştırıp Anya'yı toplayarak içeri giriyor. Yüzlerindeki meraktan nefret ediyorum. Burada, bu evde, bu dünyada olmanın ülkelerine dönmekten daha iyi bir seçenek olmasından daha da çok nefret ediyorum.

James'in gözlerini üzerimde hissediyorum ve yüzümü ona döndüğümde Danny'nin kısa ve keskin baş sallayışını yakalıyorum, o Rose'u uzaklaştırırken Danny de onun üzerine titriyor, başını sallarken yüzündeki kanı hafifçe ovalıyor, dudağını ısıyor, gözleri yaşıyor. "Yüzüne ne oldu böyle?" diye soruyor.

Danny kısaca, "Önemli değil," diye cevap vererek onu başından savdı.

"Konuşmamız gerek," diyor James ama yüzüne bakmıyorum. İçimden bir ses göreceklelerinden hoşlanmayacağımı söylüyor. "Beau?"

"Konuşmak istemiyorum." Ona dönüyorum ve içine giriyorum, vücuduna tırmanıyorum ve ona tutunuyorum. Sadece bir anlığına öyle olmak istiyorum. Sessiz ve kaybolmuş olmak. Beni popomun altından tutup odamıza taşıyor ve beni yere yatırdıktan sonra yavaşça onu soymaya çalışıyorum, bunu yaparken beni izlediğini hissediyorum, duruşu sağlam, elleri yanında cansız, yorgun gözleri beni inceliyor. Yardım etmiyor. Beni kıyafetlerimden kurtarmaya bile çalışmıyor. Ben de kendim yaptım ve onu yatağa ittim. Sonra üstüne çıkıyorum, göz göze geliyoruz, uyarılmışlığını dik tutuyorum ve her santimi içimdeki huzursuzluğu yatıştıran, beni sarsan bir nefesle yavaşça üzerine çöküyorum. Avuçlarımı göğsüne dayayarak yavaşça etrafında dönmeye başladığımda elleri kalçalarımın doğru hareket ediyor, dudakları aralanıyor, gözleri kapanıyor.

"Yarın giyecek bir şey bulabildin mi?" Kelimeleri boğuk bir sesle zorluyor ve ben sakın bir şekilde gülümsüyorum. Oldukça anormal bir seks sırasında normal bir konuşma yapmaya çalışıyor.

"Kapa çeneni, James," diye emrediyorum, göğsümü onunkine indirip sertçe öpüyorum, ellerim saçlarına dalıyor ve yumruk yapıyor.

Sırt üstü dönmeden önce sadece birkaç saniyeliğine üstünlüğü ele geçirdim. Kalçaları yavaş yavaş ileri doğru itilirken pantolonunu indiriyor ve beni tekrar dolduruyor, bunu yaparken beni izliyor. Havayı içime çekiyorum ve gözleri dumanlanıyor. "Çok iyi,

Beau?"

Kalçalarımı yukarı itip onu sonuna kadar içine alıyorum ve dişlerinin arasından tıslıyor. "Bilmiyorum, öyle mi?" Birkaç kez daha dönüyorum, onu çalıştırıyorum ve sonra ateş ediyorum, James'i tekrar sırtına gönderiyorum, ama bu sefer bir gümbürtüyle yere iniyoruz. Aletini tekrar alıyorum ve onu kendime doğru yönlendiriyorum, üzerine kayıyorum.

İnliyor, sırtı kamburlaşıyor, elleri göğüslerimi tutuyor ve hissediyor, çimdikliyor, çekiyor. "Peki," diye rahatlıyor, bir elini koluma götürüp yara izimi okşuyor, sonra karnıma götürüp kurşun yaramın etrafında dolaştırıyor.

"Kaçmana yardım etmemi ister misin?" diye soruyorum. Gözlerini benimkilere dikeyor, şaşırıyor ve ben de ona sıkıca yapışıyorum, derin istila karşısında iniltimi yutuyorum, birkaç dakikalığına gözlerimi kapatıyorum. Kendimi görüyorum. Cam kutusunda James'in önünde durmuş, beni götürmesi için ona yalvarıyorum. Ve o da aldı. Ne hakkında konuşmak istediğini bilmiyorum ama bundan hoşlanmayacağımı biliyorum. Yorgun yüzündeki ıstırabı görüyorum. Acıyı. Bu işi halletme ihtiyacını. Gözlerimi açıyorum. "Ellerini bana ver," diye fısıldıyorum ve o da ellerini kaldırıyor. Onun aksine, onu zapt etmeyeceğim. Bağlamayacağım. Onu çaresiz bırakmayacağım. Parmaklarımı onunkilere geçirip tutuyorum, tembelce hareket ediyor, ellerimizin kavrayışını, esnemesini izliyorum.

Kaynaşmış.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

"Bence çok fazla konuşuyorsun."

Parmaklarını daha da esneterek hafifçe gülümsüyor. "Ağzımı mı tıkayacaksın?" Alt dudağını ısırtıyor. Yaklaştı.

"Zamanımız olduğunu sanmıyorum." Birleştirdiğimiz ellerimizi karnına götürüyorum ve orada tutuyorum, hatıra kazanıyorum, daha fazla itiyorum. Nefesini tutuyor. Tenim yanıyor. "Devam et, James. Seni bükmesine izin ver. Bırak seni kırsın." Şiddetli bir şekilde sarsıldığında, başını geriye attığında, omurgası sert bir şekilde kamburlaştığında sarsılıyorum ve onun bükülmesini ve kırılmasını izlerken, hafif bir titreme ile sakın bir şekilde boşalıyorum, zevkim yoğun ama sakın ve çoğunlukla James'in vücudu gevşeyene ve ter şakaklarından aşağı damlayıp saçlarını ıslatana kadar savaşmasını izlemekten geliyor. Ağır ağır nefes alıyor. Ben onu izlerken onun karanlığında bir an geçiriyorum. Onun sıcak özünün içimi ısıttığını hissediyorum.

Yutkunuyorum ve yanağımı göğsüne yaslıyorum, elinin sırtıma gelip beni tuttuğunu hissediyorum. Gözlerimi kapatıyorum, James'in karanlığında ne düşündüğünü biliyorum, beni kürek kemiklerimin arasında yumuşakça okşarken, içimde yavaşça zonklıyor, kılıfsız, tohumunu damlatıyor. Acaba vücudum

kabul etti. Suçluluk duygum alevleniyor.

"Ne hakkında konuşmanız gerekiyordu?" Korkakça kendimi sahtekârlığımdan uzaklaştırmaya çalışarak soruyorum.

"Bekleyebilir."

Tartışmıyorum. Sadece bir süreliğine burada, sessiz, hareketsiz ve sakın olmam gerekiyor.

Uyandığımda ben yataktaydım ve James yoktu, bu da bizi bir noktada yerden kaldırıp beni buraya koyduğu anlamına geliyor. Kıpırdamadım bile. Biraz kafam karışmış bir halde doğruluyorum, ayağa kalkmadan önce aydınlık yatak odamıza göz gezdiriyorum ve banyoya doğru uzanıp aynanın karşısına geçiyorum. Saçımı arkadan bağlıyorum ve makyaj masasının çekmecesini açıp dibine kadar karıştırıyorum. Kozmetik çantasından hap paketini çıkarıp bir tane patlatıyorum ve aptalca suçluluk duygusunu geri itiyorum. Aptalcaydı çünkü James denemek istememişti. Onları çekmeceye saklayıp banyodan çıkıyorum, odanın ortasında durup etrafıma bakıyorum, beynim artık daha uyanık. Kalbim acımasızca atmaya başladı. Babamın cenazesi.

"Kahretsın!" Çarşafın arasında, komodinin üzerinde telefonumu arıyorum, bulamayınca homurdanıyorum. James'in tişörtünü giyiyorum, eşofmanını çekiyorum ve kapıyı açıyorum. Neredeyse diğer tarafta duran Zinnea'ya çarpacaktım, yumruğum kapıyı çalmaya hazır. Kıyafetinin göz kamaştırıcı ışıltısını göz kırparak önünden aşağı bakıyorum. Dürüst olmak gerekirse, babamın cenazesi için Zinnea gibi giyinmeyi seçmesine şaşırımdım. Ama yine de bağınaz ağabeyine son bir *siktir* çekmenin en iyi yolu buydu, öldüğü için misilleme yapamazdı.

"Bir dakika içinde hazır olacağım," diyorum odaya dönüp bakarak. "Siktir!" Giymeyeceğim çünkü giyecek hiçbir şeyim yok. Dolaba gidip açıyorum ve sayısız kot pantolon ve gömleğimi karıştırıyorum.

"Neye hazırsın?" Zinnea kapıdan soruyor. Askıları rayların üzerinden kaydurmaya ara verip ona bakıyorum ve şimdi beynim biraz daha uyanmışken çünkü kıyafetlerinin aynısını giydiğini fark ediyorum.

"Bugün günlerden ne?" Ben soruyorum.

"Birkaç saat önce kısa ve oldukça verimsiz alışveriş gezimizden döndüğümüzde aynı gündü."

"Oh." Omuzlarım düştü ve biraz güldüm. "Bugünün ... olduğunu sanıyordum." Alnımı ovuşturuyorum. Çok derin bir uykuda olmalıyım.

"Bugün bir şey yedin mi?" diye soruyor endişeyle.

Başımı sallıyorum, karnım da aynı şekilde gurulduyor. "Açlıktan ölüyorum," diyorum.

Kabul et.

"Esther'in ocakta büyük bir tenceresi var." Bana elini uzatıyor, ben de tutuyorum ve beni iyi şeylere götürmesine izin veriyorum. Merdivenlerin başına gelir gelmez koku beni çarpıyor ve mutfaktan gelen sesler her zamanki gibi iyi olduğunu doğruluyor. İçeri girdiğimde herkesi masanın etrafında buluyorum ve James kaşığı bırakıp ayağa kalkıyor. "Seni uyandırmak istemedim," diyor.

"Hücremi gördün mü?"

Onu kaldırıyor. "Seni uyandırmak istemedim," diye tekrarlıyor ve yanındaki sandalyeyi çekiyor. Yanına gidip Brad'in yanına çöküyorum.

"Yatakta olmalısın," diyorum usulca, o da aynı şekilde usulca gülümsüyor ama sessiz kalıyor, Brad gibi değil hiç.

Masanın diğer ucunda Daniel için ekmek kızartıp tabağına koyan Rose'la göz göze geliyorum. "Tamam mı?" diye soruyor ve ben de başımı sallayarak masanın etrafındaki durgun havayı gözlemliyorum. Herkes sessiz. Kendi aralarında konuşuyorlar.

İçimizden birinin kaybının yasını tutuyoruz.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Brad daldırmak için biraz ekmek koparmaya çalışırken soruyorum. "Hayır."

"İnatçılığı bırak." Biraz koparıp ona dönüyorum ve tabağına daldırıyorum. "Aç," diyorum sessizce. Kaşlarını çatıyor ama benimle dalga geçerek ağzını açıyor ve ekmeği alıyor. "Eğer bu hayatında bir kadına ihtiyacın olduğunun işareti değilse-"

"Tekrar vurulmayı tercih ederim." "Çok dramatik."

Bir kez daha sessizleşiyor, yahnisini karıştırıyor, üzüntüsü hissediliyor. Herhangi birimiz bunun onun hatası olmadığına onu ikna edebilir mi bilmiyorum. Keşke ikna edebilseydik. Kafasını kaldırıyor, ama hemen tekrar yere bakıyor, karıştırma işi biraz ağırlaşıyor ve et suyu kâsenin kenarına sıçırıyor. Masaya baktığımda Pearl ve Anya'nın Esther'le konuştuklarını görüyorum ve düşünceli bir şekilde kendi kendime mırıldanıyorum.

Ona iyi olup olmadığını soramıyorum çünkü bu aptalca bir soru. Burada oturdukça daha da sinirleniyor, kendisiyle zihinsel bir kavga ediyormuş gibi görünüyor. Kendini suçluyor.

"Brad," diyorum, onun tekrar yavaşça dönmesini izleyemeyerek. "Sen-"

"Gitmeliyim," der, aniden ayağa kalkar ve acı dolu bir hırıltıyla masanın kenarına tutunur. Masadaki herkes sessizleşir, hatta daha da sessizleşir, tüm dikkat Brad'in üzerindedir.

"İyi misin?" Soruyorum ve düşüncesizce soruyorum. Kaşığı bırakıyorum ve kalkıyorum,

ona doğru hareket ediyor.

"Gitmem gerek," diyor tekrar, dönüp mutfaktan çıkarken gözlerini ve yüzünü alçak tutuyor, herkesin endişeli bakışları onu takip ediyor. Yol göstermesi için Doc'a bakıyorum, peşinden gitmeye hazırım. Niyetimi anlamış olmalı ki avucunu kaldırarak beni yavaşça sandalyeye oturtuyor.

"O iyi olacak," diyor James.

"Pek emin değilim." Kaşığı geri alıyorum ama tekerlek sesleri odayı doldurunca endişeyle bırakıyorum ve Danny'nin kalkıp evin ön tarafına bakan pencereye gidişini izliyorum. Brad'in araba yolundan kapıya doğru pervasızca sürdüğünü görmek için ayağa kalkıyorum. Tanrı aşkına, tek kolunu kullanabiliyor. "Muhtemelen kulübe gidiyordur."

"Hiçbir yere gitmemeli," diyor Danny soğuk bir sesle. "Yaralı olduğu için de değil." Burnunun kenarını sıkıp sakinleştirici birkaç nefes alıyor ve Rose şarap kadehini doldurup Daniel'ın eline vurarak masadan kalkabileceğini işaret ediyor, sonra da Tank ve Fury'ye başını sallayarak ayağa kalkıp onu takip etmelerini söylüyor. Danny'nin kendini kaybedeceğini düşünüyor.

Yavaşça çiğneyip yutarken James'e bakıyorum, kaşığını bırakıp ağzını siliyor, Danny patladığında onu yere sermeye hazır. Ama patlamıyor. Yavaşça dönüyor ve sakince masaya doğru yürüyor, oturuyor ve başıyla onaylayan James'e bakıyor. Yemekten sonra Brad'i halletmek için Hiatus'a gideceklerdir.

Herkes yemeğe geri döner. Havadan sudan konuşurlar. Sonra ön kapı açılıp kapandığında bir kez daha sessizlik çöküyor. Ben James'e bakıyorum, James Danny'ye bakıyor, Danny Ringo'ya bakıyor, Ringo Goldie'ye bakıyor, Goldie Otto'ya bakıyor, Meksika dalgası gibi meraklı bakışlar.

"Diş fırçasını unutmuş," diye düşünen Danny şarabını alıp dikkatini Brad'i karşılamaya hazır mutfağın girişine verirken masadaki herkes hafifçe kıkırdıyor, Brad'in kafasını kışından çıkarıp gitmenin kötü bir fikir olduğunu anlayacak kadar uzun süre dayanmış olması Danny'yi rahatlatıyor, çünkü şu anda tam gücünde değil.

Sandalyeme yerleşiyorum ve Brad'in evinde bıraktığı şarabı alıp gülümseyerek yudumluyorum. Ve biri - Brad değil - mutfığa girdiğinde neredeyse tükürüyordum, olabildiğince soğukkanlı, rahat, hatta yüzünde lanet bir gülümseme vardı. Ve tüm gözler kapıdan Brad'in az önce boşalttığı koltuğa kadar onu takip ediyor. Bana o kadar yakındı ki, kokusunu alabiliyordum. Temiz. Taze.

Ölmemiş.

"Hmmm, nefis görünüyor," diyor Nolan, biz ağzımız bir karış açık bakarken Brad'in az önce bıraktığı yahniye dalıyor.

"Ne oluyor lan?" Danny sonunda şarabını yavaşça masaya indirerek "Ne oluyor lan?" dedi.

Nolan duraklar, masanın üzerine eğilir, tam bir lokma daha yahni almak üzereyken yukarıdan aşağıya, sanki bir hayalet görmüşler gibi bakan fıstık galerisine bakar. "Ne?" diye soruyor, kaşığından et suyu damlarken başı ileri geri sallanıyor. "Ne yaptım ben?"

"Ne yaptın sen?" Danny öfkeden kuduruyor, sandalyesinden yavaşça kalkıyor, yumruklarını sıkıyor. "Ne yaptın lan sen?"

Zavallı Nolan bir buz heykeli kadar hareketsiz ve muhtemelen bir o kadar da üşüyor. "Sen öldün, seni moron!"

"Öyle mi?" Nolan sanki gerçekten burada olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi dehşetle önüne bakar. "Ne zaman?"

Danny masanın etrafından dolaşıp Nolan'ı kulağından tuttuğu gibi mutfaktan dışarı sürüklerken James yanımda, alnındaki çizgileri ovuşturarak, "Siktir git," diye nefes alıyor. Doğal olarak James de hemen ayağa kalktı.

"Çok fazla değil," diyor ve şarap kadehimin kenarına vurarak sandalyemde büzülmeme neden oluyor. Muhtemelen Danny'nin yapıldığını düşündüğü işi yapmadığından emin olmak için mutfaktan çıkıyor - Nolan'ı öldürüyor - ve Otto, Ringo ve Goldie de kalkıp onu takip ediyor.

"Sıradan bir aile yemeği," diyor Esther hüzünle, tabakları toplamaya başlarken. "Dondurma isteyen?"

"Biraz isterdim," diyor Rose, dondurucuya gidip kocaman bir küvet çıkarıyor ve odadakilere sunuyor. "Başka isteyen var mı?"

"Lütfen," diye seslenir Pearl, Esther'e yardım etmeye başlar.

"Lütfen," diye yanıtlıyor Anya, yahnisini bitirip iç geçirerek. "Sen usta bir aşçısın," diyor Esther'e. "Tıpkı annem gibi."

Anya'nın hüzünle gülümsemesini izlerken alt dudağım dışarı fırlıyor. Etrafımda hep insanlar olmasına rağmen kendimi hep yalnız hissetmişimdir. Ama gerçekten yalnız olmak? "Biliyor musun," diyor Zinne. "Kendime Anya diyecektim. Anya Dolly Daydream."

"Evet?" Anya gözleri parlayarak cevap verir. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Anya?"

"Anlat bana," diye emrediyor Zinne, şarabını alıp saçlarını omzunun üzerinden savurarak.

"Lütuf demek."

"Oh?"

Rose elinde dondurma küveti ve bir kavanoz bir şeyle masaya döndüğünde gülüyorum. "Zinnea sana daha çok yakışıyor." Kapağı açıyor ve kavanozu karıştırmaya başlıyor. "Ve Anya kesinlikle sana yakışıyor," diyor Anya'ya gülümseyerek. "Ve Pearl de sana yakışıyor. Sıra dışı, tıpkı gülünç derecede parlak kızıl saçların gibi."

Pearl saçlarına uzanıp kulaklarının arkasına sıkıştırıyor. "Kızıl saçlı ve yeşil gözlü olmaktan hep nefret etmişimdir."

"Neden?" Rose öfkeyle ağzından kaçırır. "Aman Tanrım, kadınlar bu kombinasyon için adam öldürür. Ne kadar nadir bulunduğunu biliyor musun?"

Pearl gülümsüyor ve Rose coşkusuyla bocalıyor. Nadiren. Tam da bu yüzden muhtemelen kaçırılmıştı. Anya gibi, kalp şeklinde yüzü, altın sarısı badem gözleri, kalın kaşları, dolgun dudakları ve kestane rengi, dümdüz saçlarıyla eşsiz bir görünüme sahipti. Nadir bulunur.

Ne diyeceğini bilemeyen Rose küveti kaldırır ve ikisi de başlarını sallar. "Görüyorum ki Danny'yle iyi gitmiş," diyor ağır bir alaycılıkla ve Esther homurdanıyor.

"Ona haddini bildirmemi söyleyen sendin."

Pearl ve Anya'nın meraklı bakışlarını yakalıyorum, ben de onlara yardım edip açıklıyorum. Bu onlara anlatabileceğim bir şey. "Otto, şu piercingli ve kıllı olan, Danny'nin annesi Esther'e karşı zaafı var."

"Danny de Rose'un kocası," diyor Pearl.

"Doğru." Rose birkaç kâseye dondurma koyarken masanın öbür ucundan ona gülümsüyor. "Ve annesinin" -kaşığı Esther'e doğru tutuyor- "herhangi biriyle çıkmasından pek memnun değil. Özellikle de erkeklerden biriyle."

"Biraz korumacıdır," diyor Esther, neredeyse gururlu bir edayla. Ciddiydi. Gerçekten de Danny onun kitaplarında pek yanlış yapamazdı. Cinayet, adam kaçırma, silah kaçakçılığı. Ama Otto'yla kavga etmek?

"Peki ya Brad?" Pearl soruyor ve Rose, Esther ve benim sandalyelerimizde donup kalmamıza neden oluyor.

"Ne olmuş ona?" Rose'a bakarak soruyorum, o da en az benim kadar merakla Pearl'e bakıyor ve masadaki kâseyi ona uzatıyor. Bunun James'in Pearl'ü soran mesajıyla bir ilgisi var mı?

Kaşığını eline alıyor ve rahat bir şekilde karıştırmaya başlıyor. "Ben sadece onun ... alınıp alınmadığını merak ettim." Hızla ağzına biraz dondurma atıyor ve dudaklarını büzerek gülümsüyor.

Ah canım.

"Evet," diye ağzından kaçıtır Rose.

"Hayır," diyorum aynı anda.

"Sanırım kızların söylemeye çalıştığı şey," diyor Esther nazikçe, "Brad'in muhtemelen ... umm, sanırım o ..." Yardım için bana bakıyor. Elimde hiçbir şey yok.

Rose kaselerin geri kalanını dağıtırken, "O tam bir pislik," diyor. "Ondan nefret edeceksin."

Pearl gülümser ve Rose kavanozu kapıp içindekileri dondurmasının üzerine dökmeye başlar.

Rose'un kâsesine kaşlarını çatarak, "Ve berbat espriler yapıyor," diyorum. "Çok, çok kötü," diye onaylıyor Rose.

Esther'e bakıyorum. O da Rose'un kâsesine bakıp kaşlarını çatıyor. Ve Zinne'a'ya. Anya ve Pearl'e de. Rose ise hiçbir şeyden habersiz, kaşığını dondurmanın içinde gezdiriyor, turşuları karıştırıyor, büyük bir kaşık almadan önce mutlulukla mırıldanıyor ve ağzını sonuna kadar açıp hepsini alıyor ve mutluluktan gözlerini kapatıyor. Lanet olası bir mutluluk.

"Ne oluyor Rose?"

Gözleri açılır ve kâsesine bakarak yutkunur. "Biliyorum!" diye ağlıyor. "Çok iğrenç." Dişlerini gıcırdatıyor, kaşığı yumruğuyla kavırıyor. "Bunu durduramıyorum," diye homurdanıyor, kendine ve bu yeni iğrenç arzusuna kızıyor. "Dün Meksika yemeğimin üzerine şeker serptim." Kaşığını bırakıyor ve başını ellerinin arasına alıyor.

James'in evinde telefonumu görüyorum ve alıyorum, ayağa kalkıp onun yanına yürürken ona gülüyorum. "Seni hâlâ seviyorum," diyorum omzunu okşayarak. "Nolan'ı öldürüp öldürmediklerine bakmaya gidiyorum."

Elleri düşüyor. "Her ayrıntıyı istiyorum," diyor.

Doğal olarak, diye düşündüm, mutfaktan çıkarken. "Yemek için teşekkürler."

Esther, "Burada temizlik yapmamıza yardım ediyor olmalıydın, ofiste erkeklerle değil," diye seslenerek gözlerimi devirmeme neden oldu.

"Eminim erkekler de aynı fikirdedir," diyorum ve evin öbür ucuna, Danny'nin ofisine doğru ilerleyip kapıyı çalmadan içeri giriyorum. İlk gördüğüm kişi Goldie oluyor ve bana hepsinin erkek olmadığını hatırlatıyor. Çok iyi.

Danny'nin bıkkın bakışlarını görmezden gelerek kapıyı arkamdan kapatıyorum ve Nolan'ı kanepede görüyorum, biraz sarsılmış görünüyor, ben kenarda dururken, yoldan çekilmiş, sessiz ve dikkatli. Kimseye beni dışarıda görmesi için bir neden vermiyorum ve James'le göz göze geldiğimde hareketimi fark ettiğini görüyorum, kaşları havaya kalkmış. Başka tarafa bakıyorum.

"Eğer söylediğin gibi Brad'in evinde değilsen," diye soruyor James, "hangi cehennemdeydin?"

"Son taksitim," diyor. "Tefeciyle olan son taksitimi ödüyordum."

Tefeci mi? İyi haber değil. James'e bakıyorum. Kaşlarını çatıyor. "Bize son taksiti *daha geçen hafta* ödediğini söylemiştin."

"Yalan söyledim. Para için iyi olmadığımı düşünmeni istemedim. Brad de benim için ödeyecekti. Bu konuda rahat değilim." Nolan ofiste etrafına bakınır. "O nerede bu arada? Konuşacak işleri olduğunu söyledi."

Danny sessizce, "Bilmiyoruz," dedi ve sandalyesine doğru eğildi.

"Bilmiyorum da ne demek?" Nolan ayağa kalkar, gözleri geniş ve endişelidir.

"Muhtemelen kulübe gitmiştir."

"Burada değil mi?"

"Hayır." Danny'nin dudakları bükülür. "Hışımınla çıkıp gitti. Fark ettin mi bilmiyorum ama garip bir nedenden ötürü sana oldukça bağlı." Nolan'ın endişesinin yerini mutluluğa bıraktığını görünce içimden gülümsüyorum. Danny ayağa kalkıp Nolan'ın yanına gidiyor ve yüzüne doğru yaklaşarak, "Dairesine gittiğini düşündüğümüzde oldukça sınırlendi," diye devam ediyor. "Peki bugün hangi dersi aldın evlat?"

"Yalan söylemeyeceğim."

"Bize karşı dürüst ol, beni duyuyor musun?" Onu omzundan dörter. İngiliz çok daha fazlasını yapabilir ama Danny söylemese bile o da Nolan'a oldukça bağlı. Hepimiz öyleyiz. "Şimdi otur."

"O yaralı." Nolan aramıza baktı. "Doktor dinlenmesi gerektiğini söyledi."

Danny sinirli bir şekilde, "Sana oturmanı söylemiştim," diye bağıyor.

Nolan birkaç adım ilerler ve Ringo ile Otto'nun arasına sıkışarak onları yer değiştirmeye ve ceketlerini Nolan'ın kışının altından çekmeye zorlar.

"Şimdi." Danny masasına geri oturur. "Biri Brad'i arasın ve ona evcil hayvanının hayatta ve iyi olduğunu söylesin."

"Telefonunu almamış," diye yanıtlıyor Otto.

"Ne?" James bir saniye içinde odanın diğer ucunda, Otto'nun ekranına bakıyor, sanırım Brad'in telefonunun yerini gösteriyor. İşte. "Bunu neden yapsın ki?"

Danny doğruca hücreğine gider. "Brad orada mı?" diye sorar. Sonra hepimize cevabı vererek küfredir. "Nereye gitti lan?"

Nolan panikle ayağa kalkar ve James arkasından yaklaşıarak omuzlarını iter ve onu geri çekilmeye zorlar. "Onu bulacağız," diyor robot gibi, yüzü dimdik, öfkeli görünen Danny'ye bakarak.

Kendimi duvardaki bir sinek gibi hissediyorum, adamlarımızı doğal ortamlarında gözlemliyorum.

İngiliz ve Enigma olmak.

Kafam bir ileri bir geri gidip geliyor, izliyor, dinliyorum.

Büyüledim.

James cebinden telefonunu çıkarıp dikkatini ekrana vererek volta atmaya başlarken Danny başını iki yana sallıyor, hâlâ kızgın ama daha çok endişeleneceğini biliyorum. "Boş işlerle uğraşacak vaktim yok. Bana Len'in yerini bul. Fra'ya ne olduğunu bilmek istiyorum-" Telefonu çalıyor ve homurdanarak telefonu açıyor, gözleri ekranda geziniyor. Sonra James'e bakar. Düşünüyor. Ve sakince telefonunu yere bırakıp ayağa kalkar. "Brad'i bul," diyerek ofisten dışarı fırlıyor, gözlerim onun bastırılmış halini takip ediyor. Bu kadar mı?

"Gel," diyor James, beni dışarı çıkarıyor ve şüpheli olmama rağmen gidiyorum. Danny'nin işi bitmemişti.

Ve sonra aniden, o oldu. Ne oluyor lan?

JAMES

Onu nereye götürdüğüm hakkında hiçbir fikrim olmadan koridorda yürürken Beau bana bakarak, "Bu çok garipti," diyor. Sadece uzağa. Danny'den. Erkeklerden. Frazer Cartwright'ın ölümüyle ilgili son haberleri yanlışlıkla ağzından kaçırabilecek herkesten. Bunu düşünmem gerek. Ben beynimi çalıştırmaya fırsat bulamadan Beau Miami'de bu gizemi çözmeye çalışıyor olacak. "Danny bir şey söylemek istiyor gibiydi ama sonra söylemedi."

Dikkatimi ileriye veriyorum. "Öyle mi yaptı?" Ezik. Çok ezikçe. Odadaki herkes Beau'nun hissettiklerini hissetmişti ama başka seçeneğim yoktu. Danny'nin olan biten her şeyi özetlemeye başlayacağını görebiliyordum ve bu özet Frazer Cartwright'ın öldüğü gerçeğini de içerecekti. Ben de ona çenesini kapatmasını söyleyen kısa bir mesaj gönderdim. Neyse ki ağzı daha fazla sorun yaratmadan mesajımı aldı.

"Evet, öyle yaptı." Beau yürümemizi durdurdu ve bana döndü. *Hay sikeyim.* "Neler oluyor?"

Gülüyorum ve bu çok doğal. "Neler oluyor?" Nereden başlayabilirim ki? "Neler olduğunu biliyorsun. Neler olup bittiğini bilmeye çalışıyorsun."

Gözleri suçlayıcı bir şekilde kısıldı. Çekinmiyorum. "Peki benim sürprizime ne oldu?"

Sikeyim.

"Bu-"

Telefonu beni kaydediyor ve Beau oflayıp pufluyor, bir kadının işinin bitmediğini sessizce anlatırken bir erkeğe baktığı gibi bakıyor bana. "Merhaba," diye cevap veriyor, sesi sinirli geliyor. Sonra yüzü düşüyor ve önceki tartışmamız unutuluyor. "Ah," diye nefes alıyor ve başımı soru sorar gibi eğmeme neden oluyor. Sanki kendini hazırlıyormuş gibi nefes alıyor ve başını sallıyor. "Özür dilerim. Çok mu geç oldu?" Bir eliyle telefonunu kapatıyor ve kulağından uzaklaştırıyor. "Beni bir yere götürebilir misin?"

"Herhangi bir yer," diye cevap veriyorum hemen, biraz şaşırarak.

Başını sallıyor ve cep telefonuna geri dönüyor. "Bir saat içinde orada olabilirim." Yutkundu. "Evet." Gözleri kısa süreliğine kapanıyor. "Teşekkür ederim." Sonra telefonu kapatıyor ve ben önünde dikilip bekliyorum. Sabırlı görünüyorum ama bunu hissetmiyorum.

"Seni nereye götürüyorum Beau?" Birkaç saniye süren uzun bir konuşmadan sonra

Sessizlik.

"Babamı görmek için," diyor sonunda, ürpererek, sanki omurgasından aşağı buz kaymış gibi. "Yarınki cenazeden önce onu görmek istiyorum."

Geri çekildim, şaşırmıştım. Şaşkınlığımı gizleyemiyorum.

"Annemi hiç göremedim." Telefonuyla oynarken kaşlarını çatıyor. "Emin misin?" Bir elimi omzuna koyarak soruyorum, omzuna sürtünerek nazikçe.

Gülümsüyor. Zayıf bir gülümseme. "Hayır," diye itiraf ediyor ve ben de anlayışla başımı sallıyorum. "Ama yapmazsam pişman olacağımı biliyorum." Bana doğru ilerliyor, kollarını belime doluyor ve ... saklanıyor.

Onu cenaze evine götürürken zihinsel savaşını duyabiliyorum. Suçluluk duygusu onu yönlendiriyor. Suçluluktan başka bir şey değil. Yüzüğünü parmağında döndürüyor, ne kadar uzakta olduğumuzu görmek için sürekli GPS'i kontrol ediyor.

Park ettiğimde, koltuğumda dönüp ona bakıyorum. Burada sıradan kelimeler yeterli olmaz. Ona bunu yapmak istediğinden emin olup olmadığını soramam. Babasını olduğu gibi hatırlamayı tercih edip etmeyeceğini sorgulayamam. Yaşıyor. Beau'nun onunla ilgili anıları pek hoş değil. Onun yerine "Tamam mı?" diyorum ve bunun için kendimi işe yaramaz bir bok çuvalı gibi hissediyorum.

Beau başıyla onayladıktan sonra emniyet kemerini çözüyor, gözle görülür bir nefes alıyor ve arabadan iniyor, inerken de binanın önüne bakıyor. Kaldırımında ona katılıyorum. "İçeri girmemi ister misin?" diye sordum. Başını sallıyor, ben de elimi tutması için uzatıyorum ve ona yol gösteriyorum, bu belirsizlikten nefret ediyorum. Biz oraya varmadan kapı açılıyor, takım elbiseli yaşlı bir adam bizi sempatik bir gülümsemeyle karşılıyor.

"Siz Bayan Hayley olmalısınız," diyor, sesi yüksek, sanki bakımındaki ölüleri diriltmeyi umuyormuş gibi. Yolu açıyor ve resepsiyon alanına adım atmamızı sağlıyor. Hastalıklı bir şekilde rahat. Çiçeklerle dolu; kâğıtlar, baskılar, halı. Ama ölüm kokuyor. "Ben Arnie Gluttenhiem."

"Bu kadar geç saate kadar açık tuttuğunuz için teşekkür ederim," diyor Beau, etrafına bakıp yanıma geliyor ve koluma yapışıyor.

"Ne var canım?" diye bağıyor,

eğilerek. "Dedim ki-"

"O da neydi?"

"Ben de-" diyecektim.

"Lanet olası işitme cihazı yine bozuldu." Kulağına dokunuyor, bir tel

lobunun hemen altında asılı duruyor.

"Teşekkür ederim!" Beau bağılıyor ve beni irkiliyor. "Açık kaldığın için!"

Onun takdirini elinin tersiyle itiyor. "Ölüm dokuzdan beşe çalışılan bir iş değildir," diye bağılıyor ve kolunu odanın arka tarafına, üç kapının olduğu yere doğru uzatıyor. "Sağdaki. Baban seni bekliyor."

Beau kapıya bakar, donup kalmıştır, ağır ağır nefes almaktadır. Yırtılmış.

"Acele etme," diyorum sessizce. "Biraz oturmak ister misin?"

Başını sallar, öne doğru adım atar. Ve tekrar. Ve tekrar. Kapıya gelene kadar onu takip ediyorum. Kolu tutuyor. Durdu. "Yalnız girmemin bir sakıncası var mı?" diye soruyor, neredeyse özür diler gibi bana bakarak. "Ona söylemek istediğim bazı şeyler var."

"Ne yapman gerekiyorsa onu yap." Onu yanımdan ayırıyorum ve alnına bir öpücük bırakıyorum. "Ben burada olacağım."

Çiçekli sandalyelerden birine oturuyorum ve içeri girip babasıyla yüzleşmek için ihtiyaç duyduğu gücü yeniden inşa etmeye başlamasını izliyorum. Çünkü yapacağı şey bu. Onunla yüzleşecek. Her şeyi anlatacak. Ona nasıl hissettirdiğini, ona ne kadar ihtiyacı olduğunu söyleyecek. Orada olmadığını.

Kapanış.

Zihinsel olarak devam etmesini istiyorum, onu cesaretlendiriyorum, itiyorum, vücudum koltukta gergin. Kapı kolunu tutuyor. Kendine güvenen bir nefesle omuzları yükseliyor.

Sonra tutuşunu bırakıyor ve nefes vererek geri çekiliyor. "Yapamam," diyor kapıya doğru ve beni ayağa kalkmaya zorluyor. "Bunu yapamam." Dönüyor, gözleri yaşlarla dolmuş, düşmeye hazır, başı titriyor, onları yerinden oynatıyor, pembe yanaklarından aşağı yuvarlanmalarını sağlıyor.

Ona gitme şansım olmadı. O bana geliyor, vücudunu benimkine bastırıyor, tutunuyor. Bana ihtiyacı var. Ve ben bundan nefret ediyorum. Onu kollarımla sarıyorum. Güvende. "Pişman olmanı istemiyorum," diyorum, burnum saçlarında, gözyaşlarının tişörtümden süzülüp tenimi bulduğunu hissediyorum.

Sonra tekrar saklandığı yerden çıkıyor, kabaca yanaklarını siliyor, kapıya bakıyor, iç savaşı devam ediyor. "Tamam," diyor kendi kendine, tekrar kapıya doğru gidiyor. Bundan nefret ediyorum. Nasıl hissettiğinden. İç kargaşasından. Çünkü bunu düzeltmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Kapı kolunu tutuyor, çeviriyor, kapıyı biraz aralıyor, derin bir nefes daha alıyor.

Onu o kadar yakından izliyorum ki, gözlerim sabit, zihnim odaklanmış, telefonum çaldığında irkiliyorum. Beau dönüp bana baktı, beni izliyordu.

Cebimi karıştırıyorum. Çıkardım. Ekranı gözlerimi deviriyorum. "Sadece Goldie," diyorum ve telefonun çalmasına izin verip dikkatimi Beau'ya veriyorum. Ve şimdi tekrar girmek için gerekli gücü toplamak gibi eziyetli ve zahmetli bir işe başlayacağız. "Git," diyorum, yumuşak ama kararlı bir sesle, aralık kapıya doğru başımı sallayarak. Omzumun üzerinden bakıyor, tahtayı düşünüyor.

Telefonum çalıyor. Goldie. Mesajında yazdıkları tüylerimi diken diken ediyor.

Geliyor!

Silahımı çekerken omzumun üzerinden kapıya bakıyorum, buzlu camdan yaklaşan adam gölgelerini görüyorum. "Lanet olsun," diye tıslayarak resepsiyon alanını tarıyorum, masada evrak işlerine dalmış yaşlı çocuğu, kameraları ve tüm kapıları fark ediyorum. Onu bulduğumda Beau'nun dikkati tekrar üzerimdeydi, gözleri sorguluyor ama biliyordu. O da etrafı taramaya başlıyor ve halının üzerinde hızla ilerleyerek köşedeki kapıya yöneliyor. Peşinden gidiyorum, arkama bakıyorum, kapının diğer tarafında hareketsiz duran gölgeleri daha yakından görüyorum. Silahlarını kontrol ediyorlardı.

Beau kapıyı iterek içeri giriyor ve ben de onu takip ederek kapıyı arkamdan sessizce kapatıyorum, bir an nerede olduğumuzu tekrar değerlendiriyorum. Başımı kaldırıp levhanın üzerindeki cesedi görmeye fırsat bulamadan yerdeki metal drenaj kanalları bana bunu söylüyor. Cesetten yayılan buz gibi hava beni ürpertiyor ve Beau da en az onun kadar hareketsiz bir şekilde yaşlı kadına bakıyor.

"Beau," diyorum, koluna girip onu odanın diğer tarafında, üzerinde ışıklı ACİL ÇIKIŞ tabelası olan bir kapıya doğru itiyorum. Bunun acil bir durum olabileceğine inanıyorum. Metal kolu itiyorum ve bir avluya çıkıyorum. Diğer taraftaki metal kapı zincirli ve asma kilitli. "Siktir et," diye mırıldanıyorum, yanımdan bir şey uçup geçerken çok sayıdaki endüstriyel çöp tenekesinden birini kapıp duvara doğru itiyorum. Donup kalıyorum ve başımı kaldırıp duvarın tepesinde Beau'yu görüyorum. Çöp kutusunu asansör olarak kullanmak üzere konumlandırırken yarı yolda bana bakıyor.

"Acele etme," diyor rahatça, dönüyor ve diğer tarafta yere düşüyor.

"Beau," diye tıslıyorum öfkeyle, koca bedenimi birkaç homurtuyla duvardan yukarı çekerken, kaslarım bir mola için bağılıyor. Sahilin temiz olup olmadığını bile kontrol etmedi.

Diğer taraftan aşağı düşüyorum. "Sakın-"

"Sahil temizdi," diyor yorgun bir ifadeyle, boş ara sokağı işaret ederek,

tam arkamızda bir gümbürtü duyulurken. Arkasına baktı ve ne düşündüğünü biliyorum. "Yaşlı adam."

"Duygusal olamayız, Beau." Hayatlarımız için kaçıyoruz. "Ama-"

Bir elimde silahım, diğer elimde Beau, neredeyse onu tartaklayarak ilerliyorum. "O iyi olacak." Bunu hiç bilmiyorum.

"Ya-"

"Beau, bunun için zamanım yok," diye tıslıyorum, köşeden kafamı uzatıp Range Rover'ımı caddenin yukarısında görüyorum. Cenaze evinin hemen dışında bir BMW, direksiyonda da bir sürücü. Goldie hangi cehennemde?"

Ve beni duymuş gibi, BMW'nin arkasında silahlı bir şekilde beliriyor ve arabanın yanından aşağı doğru yürüyor. Mermi yatağından çıkan bir merminin vınlaması duyuluyor ve ekrana kan sıçırıyor.

Goldie cenaze evinin kapısına bakıyor, ben de dikkatini çekmek için ısıklık çalışıyorum, tam o sırada arkamızdan bir gümbürtü geliyor ve buna yabancı kelimeler eşlik ediyor. Lehçe.

Beau'yu serbest bırakıyorum, ona hareket ederse alacağını ima eden bir bakış atıyorum ve o da elini uzatıyor. Ben aptal bir adam değilim. Silahımı ona veriyorum ve diğerini kotumun arkasına koyarak bir çöp tenekesini kaldırıp yavaşça duvarın dibine yerleştiriyorum, ayağa kalkıp sırtımı tuğlalara dayıyorum. Beau'ya kapıların yanında pozisyon almasını söylemek üzereydim ama o çoktan orada, hazır bir şekilde bekliyordu. Hissettiğim durdurulamaz gurur duygusundan nefret ediyorum. Ne yaptığını bilmesinden nefret ediyorum.

Duvarın üzerinden bir kafa beliriyor ve beni fark etmesine fırsat vermeden ceketini kaptığım gibi onu aşağı çekiyorum. Bir sıçrayışta yere düştü ve Beau daha ben nişan almadan ona bir kurşun sıktı.

"Üç tane daha," diyor Goldie, bize katılarak.

Bang!

"İki." Beau duvara yaslandı ve bana baktı. Yüzünde hiç eğlence yok. Kendini beğenmişlik yok. Sadece yapılması gerekeni yapıyor ve bunu bu kadar iyi yapmasından nefret ediyorum.

"Konsantre ol," diye emrediyorum, başka bir kafa belirdiğinde yukarı bakıyorum. Geriye uzanıyorum, kaslarımın çekilmesiyle dişlerimi gıcırdatıyorum ve herifi çekiyorum. Havada süzülürken silahı ateş alıyor ve Beau'nun arkasına yaslanıp gözlerini açtığını görüyorum. "Beau," diye bağıriyorum, çöp kutusundan aşağı atlayıp ona doğru koşarken milyonlarca istenmeyen anı geri geliyor.

Birbiri ardına ateşlenen kurşunlar metal çubuklara çarparak

Kapı. İrkildim ve eğildim, bir tanesinin kolumun arkasını sıyırdığını hissettim. Beau'ya ulaşıyorum, onu hâlâ ayakta görünce biraz kafam karışıyor, iç organlarımin her birini korku sarıyor.

Kolunu kaldırarak bana baktı. Gömleğinin kolunda bir delik görüyorum ve paniğe kapılarak gömleği yaralı kolundan yukarı çekiyorum. Hiçbir şey yok. Kolunu ters çevirip her santimini kontrol ettim. Delik yok. Kan da yok. "Tanrım," diye fısıldıyorum, onu vücudumla duvara doğru iterek etkili bir şekilde saklıyorum. İnsan kalkanı oluyorum.

"Bir tane daha," diyor Goldie, son kurbanımın hareketsiz bedeninin üzerinde durup tetiği çekerek.

"Kız nerede?" diyor kalın bir Polonya aksanı.

Nefes alıyorum, Beau'nun hafifçe kıpırdadığını hissediyorum, gözleri aşağıya bakıyor, sanki bir şeyi ölçüyormuş gibi. Öyle. Lanet olsun, onu hafife almayı bırakmalıyım. Endişelenmesi doğal. Bacaklarını benimkilerle hizalıyor ve hareketsiz duruyor, yavaşça başını kaldırıp bana bakıyor. Gözleri bana ne yapmam gerektiğini söylüyor. Sesi takip ediyorum, arkama bakıyorum, Goldie'ye doğrultulmuş bir silah görüyorum, bir diğeri de bana.

Goldie hemen silahını bırakıyor ve ben de onu takip ediyorum, kollarımı yanımda tutuyorum, dikkatimi duvara verirken kendimi olabildiğince geniş tutuyorum. Ve Beau'ya. "Saat bir yönünde," diyorum.

Ona karşı vücut vücuda olmasaydım, hareket ettiğini anlamazdım.

Bang.

"Sikeyim!" Goldie bağıyor, ben etrafımda uçarken Köpekbalığı'nın güverteye düştüğünü görüyorum, gözleri açık, tam gözlerinin arasına bir kurşun deliği yerleştirilmiş. Beau çok geçmeden beni iterek cesedin yanına gidiyor ve üzerinde duruyor. Birkaç dakika cesedi inceledikten sonra, gerçekten ölüp ölmediğini kontrol etmek istercesine, ayakkabısının burnuyla kalçasını dürtüyor.

Goldie'ye bakıyorum. Hayret ve şok arasında bir yerde Beau'ya bakıyordu. *Aman Tanrım.*

Yanına gidip silahı alıyorum. Kapıya gidip içeri bakmadan önce ciddi bir şekilde "Kal," diye emrediyorum. Kapının yanında üzerinde INCINERATOR yazan bir çöp kutusu var. "Bolt croppers?" Goldie'ye bakıyorum, o da sertçe başını sallayıp koşarak uzaklaşıyor ve birkaç saniye sonra geri dönüyor. Kapının etrafındaki kalın zinciri kolaylıkla hallediyor, metal bir kesikle gevşiyor ve ben de büyük çöp kutusunu ara sokağa çekip kapağını açıyorum. Goldie ve ben cesetleri toplayıp teker teker içine atmaya başlarken, Beau inisiyatifi ele alarak onu tutuyor ve yuvarlanmasını engelliyor.

Başka bir cezalandırma. En büyüğünü sona bırakıyoruz, Goldie ve ben Köpekbaliğı'nı bir an için düşünüyoruz, ayrıca içeri girmeden önce hızlı bir nefes alıyoruz. Ben kollarını tutuyorum, o da bacaklarını.

"Tanrım," diye homurdanıyor, yüzü biraz morarıyor. "Ona Megalodon adını vermelilerdi."

Kabul etmek zorundayım. Adam bir ton ağırlığında. "Hazır," diye bağıryorum, onu kaldırmak için kendimi destekliyorum.

"Evet."

İkimiz de onun ağırlığı altında eziliyoruz ve yavaşça ama emin adımlarla onu çöp kutusuna doğru itiyoruz, kenara getiriyoruz ve adamlarının üstüne doğru itiyoruz. Beau kapağı çeviriyor ve onu cenaze evinin bahçesine geri itmeye çalıştığında kaşlarını çatıyor.

Ona elimi uzatıyorum, nispeten kolaylıkla ittiğimde kızgın bakışını görmezden geliyorum. "Daha fazla ağırlık kaldırmayı aklından bile geçirme," diye uyarıyorum, bunu yapacağını bildiğim halde, sırf bir noktayı kanıtlamak için. Onun minyon, atletik yapısını seviyorum.

"Arnie," diyor ve ön tarafa doğru ilerliyor.

"Lanet olsun Beau," diye nefes alıyorum, peşinden gidiyorum.

"Sürekli kaçma riski taşıyor," diye inliyor Goldie. "Neden evdeki diğer kadınlar gibi olamıyor?"

"Çünkü o zaman Beau olmazdı," diyorum kendi kendime, Beau kapıyı iterek içeri girip aniden durduğunda. Yanına varıyorum ve Beau'nun babasının yattığı odadan çıkmakta olan yaşlı çocuğa bakıyorum. Yaşadığı şaşkınlık oldukça sevimli. Sonra bizi fark ediyor ve şaşkınlığı katlanıyor. Önce kapıya, sonra tekrar bize bakıyor.

"Sanırım bir tatile ihtiyacım var."

Etrafa bakıyorum. Hiçbir şeye dokunulmamış. Kan yok, burada birinin olduğuna dair bir kanıt yok. Nazik, sakinleştirici bir müzik çalıyor ve ben bunun ne anlama geldiğini merak ediyorum. Yaşlı Arnie'nin bunu duyması mümkün değil. "Sen iyi misin?" Beau soruyor.

"O ne canım?" diye bağıryor.

Tanrım, duymaması hayatını kurtarmış olabilir. "İyi misin dedim?" Beau bağıryor.

"Bağırmama gerek yok canım." Başparmağıyla arkasındaki kapıyı işaret etti. "Bu akşam bir ara kapatmak zorundayım."

"Evet, tabii ki." Bir adım öne çıktı. Sonra aniden duruyor ve geri dönüyor, sırtı göğsümle buluşuyor. "Ben iyiyim," diyor, vücudunu bana doğru zorluyor, ben de geri yürüyorum.

"İstemiyor musun?"

"Hayır." Başını sertçe sallıyor. "Bugünlük yeterince ceset gördüm. Teşekkürler, Bay Gluttenhiem," diye sesleniyor ama tabii ki yaşlı adam elini kaldırmıyor, duymuyor. "Hadi gidelim."

"Bekle." Onu durdurdum, kollarının üst kısımlarını tuttum ve yere çöktüm. "Emin misin?"

Başını salladı, yutkundu ve tek ihtiyacım olan buydu. Bir kolumu ona doluyorum ve arabaya geri götürüyorum. "Bizi takip ediyordun," diyorum beni tamamen görmezden gelen Goldie'ye. "Beni takip ettiklerini biliyor muydun?"

"Hayır, ama Brad'in evi havaya uçtuktan sonra işimi şansa bırakamazdım."

Sessiz bir Beau'yu arabaya bindirip kapıyı kapattım ve Goldie'ye döndüm. "Teşekkür ederim."

"Kapa çeneni ve şu boku bitir." Ayaklarını sürüyerek gitti.

"Goldie?" Ben seslendim.

"Ne?"

"Bir daha evden yalnız çıkarsan seni öldürürüm."

"Şu anda ölümün yaşamdan daha cazip bir seçenek olduğunu düşünmeye başlıyorum." Arabasına biniyor, kapıyı çarpıp hızla uzaklaşıyor ve burnuma yanık lastik kokusu doluyor.

"Asla," diyorum sessizce, Range'ime tırmanırken. Beau'ya bakıyorum, söylemem gereken sözler ağzımdan dökülmeye hazır. *Söyle ona! Ona Cartwright'ın öldüğünü söyle!*

Ama yapamam. Babasının tutulduğu cenaze evinde Köpekbalığı'nın neden peşime düştüğünü merak edeceğini biliyorum. Tom'un ölümüyle bir ilgisi olup olmadığını merak ediyor. Ölü gazeteciyi de işin içine katarsak başımın epik boyutlarda ağrıyacağını garanti edebilirim. Bazı lanet cevaplara yaklaştığımızı hissediyorum, bu yüzden ihtiyacım olan son şey Beau'nun kaybolma eylemlerinden birini gerçekleştirmesi.

BEAU

Şüphelerimi dile getirmenin bana bir faydası olmaz. Bu sadece James'in beni zaten elinde tuttuğunu daha da sağlamlaştıracak. Polonyalıların babamın bulunduğu cenaze evine gelmesini açıklamak kolaydı. Bizi takip etmişler. Çok basit. Ama nereden takip ettiler? Malikaneden mi? Bundan şüpheliyim. Orası kameralarla dolu. Sokaktaki bir kedi bile şüpheli sayılır ve yeterince uzun kalırsa Danny ya da James'in dikkatini çeker. Peki bir BMW dolusu kilolu Polonyalı adam? Mümkün değil. Sadece bu bile neler döndüğünü sorgulamama neden oluyor. Danny'nin benim yanımda bir şey söylemeden önce ofisinde dilinin tutulduğu çok açık olan küçük meseleyi de ekleyin, her zaman var olan polis hislerim aşırı hızlanıyor.

Eve döndüğümüzde James'i Danny ve diğerlerine olanları anlatması için bırakıp odamıza gittim. Ollie'yi tekrar aradım, endişem artıyordu. Polisi arayamam, benimle konuşmazlar. Artık ailesinin iletişim bilgilerine de sahip değildim. Çaresizlik içinde sosyal medyada onları aradım ama boşuna aradığımı biliyordum. Ollie'nin anne ve babası yetmişli yaşlarındalar ve kimsenin hayatlarını internet üzerinden yaşamaya ilgi duymasını anlayamazlar.

Pes ettim ve ertesi günün bir an önce gelmesini dileyerek uykuya daldım.

Ve yolumuza çıkan diğer bok çığıyla uğraşmak.

Rose'un benim için dolabından çıkardığı siyah kalem elbiseyi düzelterek araba yoluna çıkıyorum. Saçlarım gevşek bir topuz, yüzüm makyajsız, ayak parmaklarım çok yüksek ayakkabıların içinde sıkışıyor. Arkamdaki lobiden gelen sessiz fısıltıları duyabiliyorum. İnsanlar tartışıyor ama babamın cenazesinin politikasını bana yüklemek istemiyorlar. Konuşmaların gecenin içine sızdığını tahmin ediyorum, adamlar cenaze evindeki olaydan ve Brad'in dairesinin havaya uçmasından sonra bugünü nasıl idare edeceklerini bulmaya çalışıyorlar. Arkamdan yaklaşan adımları duyuyorum. "Bana gidemeyeceğimi söyleme," diye uyarıyorum,

Cep telefonumu çantama atıyorum.

"Bu konuda rahat değilim, Beau."

"Ve ben de gitmediğim için rahat değilim, yani bir sorunumuz var, değil mi?" I

James'e bakın, takım elbiseli ve çizmeli, ödemek istemediği saygıları ödemeye hazır. Gitmemizi bile istemediği bir cenazeye hazır. Bu da bana bunu kaybedeceğini bildiğini söylüyor. "Geç kalacağım." Merdivenlerden inip Range Rover'ının yolcu koltuğuna kayıyorum. Ben daha kapıyı kapatmadan Rose kapıda, yüzü ciddi. "Sorun yok," diye onu temin ediyorum. "Bunun olacağını biliyordum. Ayrıca, kimse onu sevmiyordu. Ben bile."

"Onun için gitmeyeceğiz. Ben orada olmalıyım. Herkes senin için orada olmalı." Elimi tuttu.

"Ama sen orada olamazsın." Başına uzanıp güneş gözlüklerini çıkarıyorum. "Bunları ödünç alabilir miyim?"

"Elbette." Düşünceli bir şekilde çıplak koluma bakıyor. Bugün yara izimi neden açıkta bıraktığımı sorarsa, ona asla anlatamam. "Güneş kremi sürdün mü?"

"Evet, anne."

"Güzel." Eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor. "Dikkat et," diye fısıldıyor. "Sana kurşun geçirmez yelek giydirecek."

"Ne?" Şık kalem elbiseme bakarak ağzımdan kaçırıyorum. Saçmaladığını söylemek istiyorum. Ama diyemiyorum.

"Arka koltuğa hafif bir trençkot koydum. İhtiyacın olacak."

Kızgınlığımı ifade etmiyorum çünkü gerçekten de James'in yaptığı akıllıca bir hareket. "Brad'den haber alan var mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır." Rose arabanın tavanından yukarı bakar. "İşte Zinnea geliyor."

Gökkuşağı çizgili pullu elbisesinin dipsiz parıltısından korunmak için gözlüklerimi takıyorum. "Orada olmalıydım," diye yakınıyor. "O benim kardeşimdi."

"Sana çok kötü davrandı," diye belirttim.

"Bu doğru." Pembe parlatılmış dudaklarını büzüyor. "Dikkatli ol."

James yanıma biniyor ve arabayı çalıştırıyor, gergin ve sinirli bir şekilde, Zinnea kapımı kapatmadan önce ona sessizce veda ediyorum. Ama James arabayı kenara çekmiyor, sadece garaj yolunda sabit bir şekilde oturuyor ve parmaklarıyla direksiyona vuruyor. Saate bakıyorum. "Geç kalacağız."

Arka kapı açılıyor ve biri içeri giriyor. Omzumun üzerinden baktım. Danny'nin kaşları havaya kalkmış, onu sorgulamam için bana meydan okuyor. Ama tabii ki soruyorum. "Geliyor musun?" Cevap vermiyor, sadece dirseğini kapıya sıkıştırıp rahatlarken buz mavisi mutsuz gözlerle bana bakıyor. Dikkatimi ileriye veriyorum. "Hepimiz babamın cenazesinin

bir katliama dönüşmez mi?" Ollie'nin yanı sıra Frazer Cartwright ve belki de birkaç polis memurunun da orada olması muhtemel.

Cevap alamıyorum.

Ama Danny bana bir şey ilettili. Rose'un

arabaya koyduğu palto.

Ve bir yelek.

Gözlerin sürekli üzerimde olduğunu hissettim. İnsanlar bana yaklaştı ve başsağlığı diledi. Sessiz kaldım, sözlerini küçük, sıkı bir gülümsemeyle kabul ettim. Bunalmış durumdayım. Krematoryumda çok fazla insan var, birçoğu ayakta durmak zorunda kalıyor. Sanki bir konser gibi, mümkün olduğunca çok ceset alana sıkıştırılmış. Bu elbette James ve Danny'nin daha gergin olduğu anlamına geliyor. Ayrıca Ollie ya da Cartwright'ı görmenin imkansız olduğu anlamına da geliyor. Tabii buradalarsa. Yas tutanların sayısı babam hakkında çok şey söylüyor. Çeşitli hayır işlerine hem zaman hem de para veren saygın, cömert bir iş adamı. Bu insanlar toplumlarındaki önemli bir kişinin yasını tutuyorlar. Ama yaptıkları bu mu? Saygılarını mı sunuyorlar? Yas mı tutuyorlar? Yoksa benimle aynı sebepten mi buradalar? Bencillik. Böylece yürüyüp gidebilirim ve en azından sessiz bir barış yaptığımı bilirim.

Bu saçmalık.

Asla huzur bulamayacağım.

Aslında burada olmak kendimi daha da kötü hissetmeme neden oluyor ve bu da kalabalık bir ortamda bulunmaktan dolayı içimde yükselen endişenin üzerine ekleniyor. Tüm bu insanlar beni defalarca hayal kırıklığına uğratan bir adam için burada. Benim yanımda olmayan bir adam için. Beni bir psikiyatri hastanesinde yavaş yavaş solmaya terk eden bir adam. Tüm bu insanlar için nasıl bu kadar değerli olabiliyor? Ayağa kalkıp onlara bağırarak istiyorum. Beni ne kadar ve ne sıklıkla hayal kırıklığına uğrattığını söylemek istiyorum. Yapabilir miyim? Bu beni daha iyi hissettirecek mi? Beni iyileştirir mi? Törenin büyük bir kısmında bunu düşünüp duruyorum ve cenaze törenini yöneten kişi hepimizin dua etmesini istediğinde cevabımı almış oluyorum. Birkaç dakikalığına daha iyi hissedebilirim. Sadece bağırmanın verdiği baskıdan kurtulmanın tadını çıkarabilirim. Ve sonra gerçekten suçlu hissedip hissetmediğini merak etmeye geri döneceğim. Pişmanlık duyup duymadığını. Çünkü şimdi ona soramam. Beni neden hayal kırıklığına uğrattığını soramam. Neden mesafesini koruduğunu. Neden ona ihtiyacım olan baba olamadığını.

Asla bilemeyeceğim!

Etrafımdaki herkes talimatla ayağa kalkıyor ve başlarını eğiyor. Ben de takip ediyorum,

Ceketimin belindeki kravattı çekip sıkıyorum, düşüp altımdakini ortaya çıkaracak diye endişeleniyorum. Başımı eğmiyorum. Dua etmiyorum. Odadaki tüm insanlara dönüp bakıyorum, hepsinin yüzü yerde. Bağırma isteğim çok fazla geliyor.

James'in merakla bana baktığını hissederek geri dönüyorum. "Ne oldu?" diye soruyor ve bana doğru adım atarak diğer tarafımda duran Danny'yi itmeme neden oluyor. O da bana bakıyor.

"Hiçbir şey."

"Amin," diye mırıldanan cemaat, babam kutsanırken ve kasvetli bir müzik çalmaya başlarken, perdeler yavaşça tabutun etrafına çekilirken başlarını kaldırıyor.

Ölü yakma.

Babamdan son bir tekme yemiş gibi hissediyorum. Neden kavrulmak istesin ki? Neden burada durup bedeninin azgın bir cehennemine içine çekilişini izlememi istedi? Kolum karıncalanmaya başlıyor ve görüş alanıma giren siyah noktaları göz kırparak uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Yan.

Nefes alışım azalıyor.

Sıcak.

Kalp atışlarım düzensiz ve keskin hale geldi. Dayanılmaz, kör edici sıcaklık.

Panik. Geliyor.

James'e bakıyorum ve onun beni yakından izlediğini görüyorum. "İyi değilim," diye fısıldıyorum.

Hızla ilerliyorum, beni koridordan çıkarıp koltukların ortasına, benim için çok üzgün görünen insanların arasından geçiriyor. *Zavallı kız*, diye düşünüyorlar. Babasına veda etmeye dayanamıyor.

Çıkarın beni!

Danny'nin arkamdan yaklaştığını hissediyorum ama çıkış kapısı gittikçe uzaklaşıyor, oda gittikçe küçülüyor, insanlar çoğalıyor.

Sallantılı bacaklarımla sendeleyerek ilerliyorum, sıcak, başım dönüyor, terliyorum ve James kapıdan dışarı çıkar çıkmaz gün ışığı üzerime vuruyor, temiz havayı doyumsuzca içime çekiyorum, James'in elini bırakıyorum ve dışarıdaki duvara yaslanıyorum. "Bunu neden yapsın ki?" Nefes nefese soruyorum. "Kendini yaktı. Neden?"

Tabii ki kimse sorunun cevabını bilmiyor, muhtemelen babam bile. Yüksek sesle küfredip yürümeye devam ediyorum, James ve Danny olabildiğince yakınlar

Bana dokunmadan, dikkatle dinliyor ve çakıllı patikanın sonuna geldiğimizde kendimi plakotlerle kaplı bir duvarın dibinde buluyorum ve ortada, parlak, parıldayan altın reğinde babamın anıtı var.

THOMAS JOHN HAYLEY
1964-2022
SEVGİLİ EŞ VE BABA ÇOK ERKEN
ARAMIZDAN AYRILDI

Ona bakıyorum. Sadece bakıyorum. Kendini bir cehenneme adamak hiç de onun son darbesi değildi. Sadece dört kelimeyle beni nasıl bu kadar ezebilir? Sevgili mi? Ona ihanet etti! Beni hayal kırıklığına uğrattı. Sonsuza kadar! Sevgili mi? Yüksek sesle gülüyorum.

"Beau," diyor James sessizce.

"Sana her şeyi kendisinin ayarladığını söylemiş miydim?" Gevşek bir kolumu kaldırıp levhayı işaret ederek söylüyorum. "Yeri, nasıl, bunu?"

"Hadi gidelim." Danny kolunu omzuma doladı ama ben omuz silktim.

"Babamın ölümünün şüpheli olmadığından bu kadar eminseniz, neden bana kurşun geçirmez yelek giydiriyorsunuz?" diye sordum. "Ringo, Goldie ve Otto da yerlerinde mi?" Etrafa bakıyorum, çeşitli bölgelerde çeşitli adamlar görüyorum.

"Brad'in dairesi havaya uçuruldu Beau," diyor James usulca. "Sen babana veda ederken biz burada ördek gibi oturuyoruz."

"Mesele bu değil," diyorum. "Daha fazlası var." İkisiyle de yüzleşiyorum, her birine bir an gözlerimi dikiyorum ve Danny'de bitiriyorum. "Dün ofisinde diğerlerine bir şey söylemek üzereydin." James'e bakıyorum. "Sonra cep telefonunu çıkardın ve birden Danny'ye bir mesaj geldi." Danny'ye geri döndüm, yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. *Pratik yapıyordum.* "Sonra aniden sustun mu? Birden söyleyecek bir şeyin kalmadı mı?" Sessiz, hareketsiz hallerine bakıp bir açıklama bekliyorum. Hiçbir şey anlamadım. Tabii ki hiçbir şey anlamıyorum.

"Bayan Hayley?"

Önümde kıpırdamadan duran iki kas kulesini geçip sese bakıyorum ve karşımda kısa saçlı, temiz giyimli, ütülü mavi takım elbiseli bir adam buluyorum.

"Monroe Metcalfe," diyor, James ve Danny'nin de bakmasını istiyor, ama vücutları bana dönük kalıyor. Beni engelliyorlar. Ya da dünyayı engelliyorlar. Metcalfe her birinin keskin yüzüne şüpheli bir bakış atar. "Sizin için çok üzgünüm."

kayıp." Garip bir şekilde gülümsüyor ve tek düşünebildiğim şey ... *hayır, üzgün değilsin. Seviniyorsun, çünkü artık belediye başkanlığına giden açık bir yolun var.* Onun karşısında sessiz kalıyorum ve Metcalfe giderek daha da rahatsız oluyor. "Senden sevgiyle bahsetti. Seninle gurur duyuyordu."

"Ne?"

James öksürür, Danny rahatsız bir şekilde kayar ve Monroe Metcalfe geri adım atar. "Ben gitsem iyi olacak." Başını eğip James ve Danny'ye bir kez daha baktıktan sonra geri çekiliyor ve giderken ceketinin düğmelerini ilikliyor.

Etrafıma bakıyorum, herkesin binadan çıktığını ve bize doğru yürüdüğünü görüyorum. "Lanet olsun," diye mırıldandı Danny. "Higham."

Gözlerim onların baktığı yere kayıyor ve duvarın dibinde duran sivil giyimli bir polis görüyorum. Sonra yolun karşısında bir kadın, şüphesiz başka bir polis, beni izliyor. Onun kim olduğunu biliyorum. Collins.

Benim için en akıllıca şey gitmek olurdu. Gitmek. Uzaklaşmak. Şu anda pek akıllıca hissetmiyorum. Sadece umursamaz. Nefret ve hayal kırıklığıyla doluyum. Adamları geçip Collins'e doğru gidiyorum.

"Vay canına," diyor James mizahi olmayan bir kahkaha atarak ve beni geri çekiyor. "Bu iyi bir fikir değil."

"Evet, korkunç." Danny, Collins'le aramdaki yolu kapatıyor ve ben de ilgiyle aralarına bakıyorum.

"Siz ikiniz onun kim olduğunu nereden biliyorsunuz?" Ben soruyorum. "Sen nasıl biliyorsun?" James karşı çıkıyor.

"Eğitimli bir tahmin," diye karşılık veriyorum. "Bir kez polis olan, her zaman polistir."

"Bilmiyor muyum lan?" diye mırıldanıyor, koluma girerek. "Gidiyoruz."

"Hayır." Kendimi kurtarıyorum. "Collins olduğunu nereden biliyorsun?"

Yüzüme bakıp hırlıyor. "Eğitimli tahmin. Bir kez suçlu olan, her zaman suçludur."

Geri çekiliyorum, kim olduğunu acımasızca hatırlatmasıyla yaralanıyorum. Bana daha fazlası olduğunu söylemeden anlatıyor. "Bugün yüzüne tokatlar gelmeye devam ediyor, değil mi?" Sessizce söyledim. "Neden sen-"

"Ah, Tanrı aşkına," diyor Danny, ikimizin de dikkatini kendi tarafına çekerek. Yüzünde saf bir tiksintiyle birlikte biraz da umutsuzluk vardı. "Burrows. Bunun bir cenaze töreni olduğunu sanıyordum, lanet olası bir yeniden birleşme değil."

Kalbim yirmi atım atıyor ve James ben onu geçerken homurdanıyor. Ollie'nin tanıdık gözleri benimle konuşuyor, bana oyunu oynamamı söylüyor ve James'e de aynı bakışı attığında, bunu okuması için dua ediyorum. Gözlerini nişanlımdan ayırmayan Ollie bana doğru geliyor, kollarını yavaşça kaldırıyor, sanki temkinli yaklaşıyormuş gibi. O

öyle. Babamın cenazesinde olmak kadar yanlış hissettiren bir kucaklamaya alınırken hareketsiz ve isteksiz kalıyorum. "Collins senin hakkında çok fazla soru soruyor Beau," diye fısıldıyor. "Araştırıyor. Dikkatli ol."

James uğursuzca tıslayarak, "Ben onları koparmadan önce o lanet ellerini onun üzerinden çek," deyince Ollie'nin kucağında her yerim gerildi.

Yavaşça ayrılıyorum ve geri çekiliyorum. "Nerelerdeydin?" diye soruyorum. "Benimle konuşman gerektiğini söyledin ve sonra hiçbir şey yapmadın."

"Biraz izin aldım." Ollie belli ki James ve Danny'nin önünde konuşurken kendini rahatsız hissediyor, gözleri sürekli onlara kayıyor, sanki her an silahlarını çekip ateş edebileceklerini düşünüyormuş gibi. "Collins beni bir şahin gibi izliyor. Erkek arkadaşın ve onun arkadaşı için içeride olduğumu düşünüyor." Ollie, Danny ve James'e bakar ve Danny açık bir inançsızlıkla gülmeye başlar.

"Senin eski nişanlının nişanlısı için çalıştığını mı düşünüyor?" Danny'nin gözleri çok uzakta olmayan bir yerden bizi izleyen kadına kayarken Ollie'nin gözleri önce bana, sonra da elime kayıyor. Belki de bilinçaltımda duygularımın incinmesini engellemeyi umuyordum. Bunun yerine, zaten kızgın olan bir çingiraklı yılanı dürtmüş oldum.

Ollie çenesi hafifçe titreyerek, "Hayır," diye cevap verdi. "Bana şantaj yapıldığını düşünüyor."

"Bu yüzden mi yıllık izin aldın?" Collins'le göz göze gelerek soruyorum. Yüzü sesine uyuyor. Üstün. Çekici bir kadın ama oldukça sivri yüz hatları ve sürekli kısılan gözleri var. Şüpheli. Her zaman. Her şeyden. Sürekli ve doğal şüphenin sizi iyi bir polis yapmayacağını herkesten daha iyi biliyorum. Ama kesinlikle daha az sevilen bir polis yapar.

"Geri adım atmam gerekiyordu," diye devam ediyor Ollie. "İşler sarpa sardığında etrafta olmamalıydım."

"Bunu söylerken bize bakışını seviyorum." Danny'nin çenesi yuvarlanır. "Ve yokluğunuz biraz tehlikeli görünmüyor mu?"

Ollie, "Son bir hafta içinde attığım her adım kontrol edilebilir ve doğrulanabilir," diye cevap vererek Danny'yi tekrar güldürür.

"Her adımda mı?"

"Her. Tek. Adım."

"Yatağınızdan tuvalete kadar bile mi?"

Ollie başını sallıyor ve göz ucuyla bana bakıyor. "Benim olduğum kadın

Dairemde atılan her adıma kefil olabileceğimi görüyorum."

Kalbimin göğsümde sıkıştığını hissediyorum ve nedenini bilmiyorum. Görüştüğü kadın mı? Onun dairesi. Birlikte paylaştığımız daire.

"O bir avukat," diye devam ediyor Ollie, ben gözlerimi çantama dikip anlamsızca karıştırırken. Danny ve James'in ikisi de beni izliyor. Tepkimi bekliyorlar. Onlara bir tepki vermemem için dua ediyorum. Ollie'nin bir avukatla çıkmasının tesadüf olmadığını sanıyorum. Toplumun namuslu bir üyesi. Mahkemede yalan söylemeyi aklından bile geçirmeyecek biri.

Çıkıyoruz. Bizim evde kalıyor. *Onun* evinde. "Benimle ne için buluşmak istedin?" Kendimi ona bakmaya zorlayarak soruyorum. İncinmiş görünmemek için kendimi zorluyorum. Acınacak haldeyim. Ollie'yi artık sevmiyorum. O şekilde değil. Ama yine de acıtıyor. Belki de bugün özellikle hassas hissettiğim içindir. Belki de James ve ben bugünlerde daha çok anlaşmazlığa düştüğümüz içindir. Bilemiyorum. Ollie'nin mutlu olmasını istiyorum. Gerçekten istiyorum. Ve şimdi ona baktığımda, son zamanlarda bakışlarında olan yakıcı kızgınlığın gittiğini görüyorum. Belki de şu anda o mutlu ve memnun görüldüğü ve ben olmadığım için acıtıyordur.

Ollie boğazını temizler. "Başka birinden duymadan önce sana söylemek istedim."

Göz kırpıyorum ve arkama yaslanıyorum. "Ne?" "Jolene ve benim hakkımda."

"Biriyle görüştüğünü söylemek için mi beni görmek istedin?" Bunca zaman babamla ilgili haberleri olduğunu düşünerek stres yaptım ve o bana sadece hayatına devam ettiğini mi söylemek istedi?

"Dediğim gibi, benden gelmesinin daha iyi olacağını düşündüm."

"Peki bana gönderdiğin fotoğraf? James ve eski sevgilisinin. Eğer yeni ilişkinde bu kadar mutluyun, neden?"

"Seni hâlâ önemsiyorum Beau."

Duyduklarıma inanamıyorum. Ama ... biriyle görüşüyor olması mı beni daha çok hayal kırıklığına uğrattı, yoksa babam hakkında hiçbir bilgi edinememiş olması mı? *Artık nefret yok*. Bu iyi bir şey olmalı. Ollie geri çekilecek, James ve Danny de onu öldürmeyecek. Çünkü her şeye rağmen, ben de onu hâlâ önemsiyorum. *Kendine gel Beau*. "Senin adına sevindim." Gülümsemeye zorluyorum ve koluna uzanıp kısa, şefkatli bir ovma hareketi yapıyorum. "Gerçekten. Kendine iyi bak, tamam mı?"

"Sen de." Bana bakıyor, neredeyse boş. Garip bir durum. "Hoşça kal, Beau."

"Güle güle," diye fısıldıyorum.

Ollie ayrılmadan önce James'e saf nefret dolu bir bakış attı ve ben de onu izledim

Git, alnım ağırlaştı, bir şeyler ... kapalı.

"Beau, gitmeliyiz," diyor James, şaşırtıcı derecede yumuşak bir sesle ve beni şimdiki zamana geri çekiyor.

Git. Evet. Ayaklarımı kaldırdım ve kısa boylu, yuvarlak bıyıklı bir adam tarafından yolum kesilmeden önce tam olarak iki adım attım.

"Bayan Hayley, ben Walter Foster," diyor adam, oldukça gergin görünüyor. "Babanızın avukatıyım. Size ulaşmaya çalışıyordum..." -kaşlarını çattı ve bir kâğıt parçasına baktı- ". . . 4563 Hillcre-"

"Artık orada yaşamıyorum. Bir süredir de yaşamıyorum."

"Ah, bu her şeyi açıklıyor." Bir dizini kaldırıp çantasını üzerine koyuyor ve dengesini korumaya çalışarak birkaç kez hoplayıp zıplarken çantasını açıyor. James'e bakıyorum, kaşlarım havada.

İçeri girer ve adamın kolunu tutar. "Dur, sana yardım edeyim."

"Oh, çok nazıksınız." Bir kart çıkarır, dişlerinin arasına koyar ve çantasını kapatarak iki ayağının üzerine döner.

Danny, Bay Foster'ın ağzından çıkardığı kartı göstererek, "Biliyor musunuz," diyor, "piyasada kartvizitleri cep boyutunda kullanışlı bir düzende tutan ve aslında cebinizde taşıyabileceğiniz harika küçük bir cihaz var." Şaşkın bir ifade takınıyor. "Belki bunu Noel listenize koyarsınız ve eğer iyi bir çocuk olursanız Noel Baba ağacın altına sizin için bir tane bırakabilir."

James burnunun kenarını sıkıyor, gözleri kapalı, ben de Danny'ye sırtımı dönüyorum, onun tehditkâr ve geri kafalı şakalarını kaldıracak durumda değilim.

İşine geri dönmeden önce kaşlarını çatan Bay Foster da öyle. "Babanızın mali işlerinden ben sorumluydum. Beni vasisi olarak atadı."

"Sen mi?"

"Evet, ben. Anladığım kadarıyla anne ve babanız boşanmış ve müvekkilimle aranız açılmış."

"Vasiyetini ne zaman yazdığına bağlı," diye mırıldanıyorum, güç almak için gökyüzüne bakıyorum.

"Vasiyetnamenin okunması için bir randevu alabilir miyiz? Belki müsait olduğunuzda bana haber verebilirsiniz." Bana kartvizitini uzattı.

"Şimdi," diyorum, kartı parmaklarının arasına bırakarak. "Şu anda müsaitim."

"Oh, pekala." Ceketinin kolunu yukarı çeker ve saatine bakar. "I kısa süre içinde Küçük Havana'da bir taahhüdümüz var."

"Bayanı duyduğunuzu sanmıyorum, Bay Foster." Danny, elleri ceplerinde, rahat bir tavırla öne doğru bir adım atıyor ve ben de inanamayarak ona bakıyorum.

"*Hanımfendi* bunu halledebilir," diyorum gergin bir çeneyle, James Danny'ye *üzgün* bir bakış atarken Danny de bana kızgın bir bakış atıyor. Dikkatimi Bay Foster'a geri veriyorum. "Şu anda müsaitim." Yanında, artık gevşemiş olan elindeki karta uzanıyorum ve adresi okuyorum.

"Pekâlâ." Boğazını temizliyor. "Cenaze töreninden sonra mı?"

"Cenaze törenine katılmayacağım." James ve Danny peşimde hızla uzaklaşırken kendime günün daha da kötüleşemeyeceğini söylüyorum. Sonra kendime bunu söylediğim için kızıyorum, çünkü ... öğrenmedim mi? Ve sonra, lanet bir kehanet gibi, otoparkın diğer tarafında bir şey gözüme çarpıyor, aylak aylak dolaşan biri ve yavaşlayarak duruyorum, odaklanmaya çalışıyorum. "Bu Amber," diyorum, güneş gözlüklerini takıp kapüşonunu başına geçirirken gözlerimi ondan ayırmadan, belli ki fark edildiği için uzaklaşıyor.

"Gördüm," diyor Danny, önüme geçerek. "Onun burada ne işi var?"

"Güzel soru," diyorum sessizce, Danny'yi geçip topuklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde onun kaybolan formuna doğru koşuyorum.

"Beau!" James arkamdan bağıyor.

"Tanrı aşkına," diye bağıyor Danny, tam bileğimi yakalayıp beni durduracakken. Topuklu ayakkabılara lanet olsun; spor ayakkabılarımla olsaydım beni asla yakalayamazdı.

"O gitti," diye nefes alıyor James, gıcırdayan lastiklerin sesi havayı dolduruyor. "Ne halt etmeye çalışıyorsun?"

"Madem servet avcısıydı, neden babamın cenazesindeydi?" Ben soruyorum. Danny bana kaşlarını çatıyor. Onu görmezden geliyorum ve dikkatimi James'e veriyorum. "Eee?" "Bilmiyorum Beau," diye itiraf ediyor. "Pek bir şey bilmiyorum."

"Gitmeliyiz," diyor Danny, dikkatimizi kendi tarafına çekerek. Collins park alanının kenarında durmuş bizi izliyor. "Hadi gelin." Collins yolu gösteriyor ve James de beni alıp Range Rover'a doğru götürüyor. "Ondan hoşlanmıyorum," diyor Danny biz yanından geçerken ve boncuk gözleri üçümüzü takip ederken.

Sanırım hepimiz adına konuşuyor.

Babamın avukatının çalışmasını bekleyeceğim türden bir ofis değil. Dandik. Sıkıcı. Mütevazı ve etkileyici değil. Bay Foster'ın karşısında rahatsız bir sandalyede oturuyorum, yanımda sandalyelerine zor sığan iki adam var, koca vücutları rahat etmeye çalışmak için sürekli yer değiştiriyor.

"Paltolarınızı alabilir miyim?" Foster sorar.

Trençkotumun altındaki yelek daha da ağırlaşıyor ve James ile Danny birlikte kışlarını kaldırıp paltolarını biraz daha içeri çekiyorlar. "Hayır, teşekkür ederim," diyorum yutkunarak, sadece devam etmesini istiyorum.

"Pekâlâ." Masasının üzerindeki kâğıtlarla oynamaya başlar ve odayı sessizliğe terk eder.

Cep telefonu çaldığında Danny'ye sessizce, "Dışarıda bekleyebilirdin," diyorum. Ceketinin iç cebine uzanıp telefonu çıkarıyor. Ekranda Rose'un adını görüyorum. Endişelenecektir.

"Biliyor musun, sanırım yapacağım." Ayağa kalkar ve telefonu bağlayıp dışarı çıkar. "Bebeğim," diyor usulca, kapıyı arkasından kapatarak.

James'in elinin dizimin üzerinde duran elimi tuttuğunu hissediyorum ve önce elime sonra da ona bakıyorum. İfadesindeki işkenceden nefret ediyorum. Çaresizlikten. Yine de onu rahatlatacak kapasitem yok. Kendimi sakinleştirmek için mücadele ederken nasıl yapabilirim? Ve karanlıkta tutulduğumu bilirken nasıl yapabilirim? İkimiz de karanlıktan kurtulmak için bu kadar mücadele etmişken bu durum cesaret kırıcı. Beni orada bırakmaya ne kadar istekli.

Bay Foster kaşlarını çatarak kâğıtları incelerken bıyığının ucuyla oynuyordu, sanki önündeki kelimeleri söylemekte zorlanıyor gibiydi, bu yüzden birkaç acı dolu dakikadan sonra sözü ben aldım. "Bay Foster, bunu kolaylaştırmama izin verin. Babamın mirasından kalan her şeyin Dünya Yanık Mağdurları Derneği'ne bağışlanmasını istiyorum." Yakılmayı seçmemiş olsaydı muhtemelen mezarında ters dönerdi.

James'in gözlerinin bana döndüğünü hissettiğimde omuz silkiyorum. Babamın parasına ihtiyacım yok. *İstemiyorum* da. Bay Foster şaşkın bir ifadeyle aramıza bakarken elim destek için sıkılıyor.

"Çok nazıksınız Bayan Hayley." Bir kalem alır ve birkaç not karalar. "Korkarım bunu sizin adınıza yapamam. Arabayı satmanız ve elde ettiğiniz geliri söz konusu hayır kurumuna göndermeniz gerekiyor."

"Araba mı?" Ağzımdan kaçırdım.

"Evet." Kağıdı taramaya devam ediyor. "Bir BMW M4 Cabrio. Renk, kırmızı. Yıl, 2020." Kağıt yığınının masanın üzerine koyuyor ve ben kendi kendime gülüyorum. Doğum günümde bana o arabayı almıştı. Kabul etmedim.

Ve karnıma bir tekme daha attı.

Bunu sormak zorunda olmaktan kesinlikle *nefret* ediyorum ve öne doğru eğilip Bay Foster'la aramdaki mesafeyi kapatırken sesimi alçaltıyorum. "Bana bir araba mı bıraktı? *Sadece* bir

Araba mı?"

"Çok güzel bir araba, Bayan Hayley."

Tanrım, nankör olduğumu düşünüyor. Değilim. Kafam çok karışık. James'e dönüp bakıyorum ve Tanrı'ya şükür, alınının kırıışıklarla dolu olması onun da kafasının karıştığını gösteriyor. Tavana avuç içlerimi gösterip James'e bununla ne yapmam gerektiğini soruyorum. Kolumdan tutup beni koltuğuma geri çekiyor ve kendisi de öne doğru eğiliyor. "Bay Foster, Beau'nun babası çok zengin bir adamdı."

"Gerçekten de öyleydi."

"İlk karısı vefat etti, tek çocuğu Beau, ve o bekârdı ..." James sustu ve bana baktı, aynı düşünce benimkiyle aynı anda onun da aklına düşmüştü. "Bekârdı," diye nefes alıyor, alınıdaki kırıışıklıklar geri gelmiş. "Yakın zamana kadar."

Amber'ın para avcısı bir fahişe olduğu ortaya çıktığında. Duyacaklarımdan korkarak başımı salladım. Başka biriyle çıkıyordu. Sadece çıkıyormuş. "Bay Foster, babamın vasiyetinde başka kimin adı var?" diye sordum.

"Bayan Amber Kendrick. Ne yazık ki yerini tespit edemiyorum." "Oh Tanrım." James kafasındaki çizgileri ovuşturuyor. "Her şeyi mi?"

"Araba hariç tabii ki."

Aniden ayağa kalkıyorum ve ceketimin kravatı çözülüyor, altındaki yelek ortaya çıkıyor. Bay Foster telaşla ona bakıyor. "Teşekkür ederim, Bay Foster." Dönüp çıkıyorum, giderken kemerimi bağıyorum, kapıyı açıp içeri giriyorum, neredeyse beni bekleyen Danny'ye çarpıyordum.

"Beau," diye sesleniyor James.

Danny'nin telefonu hâlâ kulağında ve James'in peşimden geldiği sahneyi izledikten sonra telefonuna geri dönüyor. "Bebeğim, her şey yolunda ama seni bir dakika sonra aramam gerekiyor." Başparmağını ekrana yavaşça bastırarak aramayı kesiyor, aramıza bakmaya devam ederek bekliyor. "Bana neler olduğunu anlatmak isteyen var mı?"

James'e dönüp bakıyorum ve küçük resepsiyon odasını adımlamaya başlıyorum. Paylaşmak istemeyeceğini biliyorum. Danny de Rose gibi Amber'dan nefret ediyor. Aptal kadın Danny'yi kazanmak için saçma bir aşk suçuyla onu öldürmekle tehdit ettiğinde hiç de şaşırtıcı değil. Ama bundan kaçınılamaz. Onun ölmesini istiyorum. Yine de bu kelimeleri söyleyemiyorum.

"Tom Hayley sahip olduğu her şeyi Amber Kendrick'e bıraktı," diyor James, sesi alçak, Foster'ın ofisinin kapısını arkasından kapatırken.

"Affedersiniz?" Danny, James tekrarladığında doğru duyma şansını artırmak istercesine kulağını öne eğerek sözlerinin üzerine öksürüyor.

"Bir araba hariç,"

diye ekliyorum.

"Ne?"

"O yaptı." Elimi kafama vuruyorum. "Nasıl görmedim

Bu

mu "Neyi gördün?"

?" "Onu öldürdüm!" Bir kahkahanın ardından söyledim. "İradesini değiştiremeden önce.

Kendisini tek varis yapması için onu kandırdı ya da kandırmış gibi yaptı, daha sonra servet avcısı olduğu ortaya çıktı, bu yüzden vasiyetini değiştirme fırsatı bulamadan onu öldürdü."

"Beau, dur bakalım," diyor James, sesi gergin, eli hiç hoşlanmadığım bir şekilde sakinleştirici olarak kalkıyor. "Kendimizi aşmayalım."

"O yetenekli!" Çığlık atıyorum. "Danny onu malikaneden kovduğunda Rose'a doğrultulmuş bir silahı vardı." Danny'ye bakıyorum, haklı olduğumu onaylamasını umuyorum. Saçmalıklarımı haklı çıkarmak için. "Söyle ona, Danny!"

"Bunu biliyorum Beau," der James, Danny garip bir şekilde sessiz dururken, onaylayarak işleri daha da kötüleştirmek istemez. "Ama bir silahı nişan almak ve ateş etmek tamamen farklı iki şeydir."

"Peki," diyorum ve cep telefonumu çıkarıp Ollie'yi arıyorum. Hemen cevap veriyor ve o kadar uzun süre görmezden gelindikten sonra tamamen şaşkına dönüyorum. Ama artık benden kaçmasına gerek yok. Yeni kadınından haberim var.

"Beau?"

Tekrar adım atmaya başladım, cep telefonumu almaya hazır bir elin bana doğru gelmesine karşı tetikteydim. "Sanırım Frazer Cartwright babama ne olduğunu biliyordu." Elbette biliyordu. Babamın yakın arkadaşıydı, onun, işlerinin ve hayır işlerinin hakkında sayısız parlak rapor yazdı. Amber'la vakit geçirmiş olmalı. *Bir şeyler* görmüş olmalı. "Onu bulmam gerek."

James aniden önümde beliriyor ve telefonuma uzanıyor. Sinsice yolundan çekiliyorum.

"Yardıma ihtiyacım var,

Ollie." "Beau!" James

bağırıyor.

"Frazer Cartwright öldü, Beau." Ollie'nin sözleri yüzüme bir tuğla gibi çarptı ve ağzım gevşeyerek döndüm, James ve Danny'nin karşımda günah kadar suçlu göründüklerini gördüm. Ollie'nin az önce ne dediğini biliyorlardı. Onlara söylememe gerek yok.

"Öldü mü?" Doğrulama ihtiyacı duyarak soruyorum. "Frazer Cartwright öldü

mü?"

"Evet. Sahile vurmuş."

Aramayı kestim, zihnim karmakarışıklı. "Biliyordunuz," diye fısıldadım. İkisi de biliyordu. Danny bu yüzden ofisine kapandı. Bu yüzden James ben uyurken telefonumu mutfığa götürmüştü. Ollie'nin beni arayacağından endişeleniyordu. Söyle bana. "Bunu neden benden sakladın?"

Danny yutkunur ve geri çekilerek sahneyi James'e bırakır. Çok kaybolmuş görünüyor. Bu büyük bir hakaret. "Seni kaybedemem Beau," diyor basitçe, sanki içindeki korku yaptığı her şeyi, sakladığı tüm sırları kabul edilebilir kılıyor. Sırlar söz konusu olduğunda melek olmadığımı hatırlatan vicdanımdan hemen uzaklaşıyorum. Şu anda yaptığım şeyden. Ona bu kadar önemli bir şeyi söylemediğim için. Ama söyleyemem.

Geri çekiliyorum, James'in bedeninin uzadığını, kaslarının harekete geçtiğini ve ben kaçmadan önce beni yakalamaya hazır olduğunu görüyorum. Çantama uzanıp silahımı çıkarıyorum.

"Tanrı aşkına Beau," diye bağılıyor Danny, James onu susturmak için elini kaldırıyor, sanki bu işi halledecekmiş gibi. Sanki benimle nasıl başa çıkacağı konusunda bir profesyonel. Benimle nasıl başa çıkılacağı konusunda. Sadece bu bile beni çileden çıkarıyor. Ne olacağını biliyorum. Göz açıp kapayıncaya kadar silahsızlandırılacağım ve malikaneye geri götürüleceğim, hatta kaçamayacağımdan emin olmak için belki de odamıza kilitleneceğim. Bir tanesiyle başa çıkabilirim. İki tanesiyle mi? Ve sadece iki değil, Brit ve Enigma.

Tek bir şansım var.

Silahı James'e çevirip tetiği çekiyorum, sonra da Danny'ye doğrultuyorum. James geri uçup duvara çarparken yüzü bir resim gibi. "Beau-"

Bang!

Danny bir gümbürtüyle James'i duvara yapıştırıyor ve her iki adam da ceketlerini indirirken tamamen şaşırılmış görünüyorlar. James'in kendini toplamasına, silahını çekmesine ve beni hareketsiz hale getirmesine fırsat vermeden dönüp gidiyorum, çünkü şu anda kesinlikle yapacağını biliyorum.

DANNY

Foster'ın ofisinin kapısı açılıyor ve bir avukatın, kışkırtıcı duvara dayamış iki kaba görünümlü orospu çocuğunu gören damlası duyuluyor. "İşinizin başına dönün," diye bağıriyorum ve kapı hızla kapanıyor. "Bunu yaptığina inanamiyorum," diye mırıldaniyorum, iyice nefesim kesilmiş, göğsüme sanki Hulk tarafından çekiçle vurulmuş gibi hissediyorum.

"Yapabilirim." James nefes alıyor, ayağa kalkmaya çalışıyor, yalpalıyor, neredeyse duvara tırmanıyor. Bir an başını geriye atar, yüzü acı içindedir. Sadece göğsü de muhtemelen çok acıdığı için değil. Bizi vurdu. Hevesli olduğumuzu bilmesi önemli değil. Birkaç saniye içinde tekrar ayağa kalkacağımızı bilmesi de önemli değil. Bizi vurdu.

Ben de kalkmaya çalışıyorum, tıslayarak ve tükürerek ayağa kalkıyorum, göğsümdeki iyileşmekte olan yaralar acıyor. "Bugün senin kadının kazandı, dostum." Gülmek istiyorum ama bunu yaparsam hayatımı tehlikeye atacağımı biliyorum. "O lanet olası bir deli."

"Bunu ondan saklamamalıydım." James birkaç adım atar ve durur, derin nefes alır, yavaşça gözlerini kırpar. Sonra gözleri berraklaşır ve onları başka hiçbir şeye benzemeyen bir öfke kaplar. "Lanet olsun!"

"Amber'ın Tom Hayley'i öldürdüğünü mü düşünüyorsun?" Ben soruyorum.

"Hayır, bence duyguları Beau'nun önüne geçiyor ve babasını her zaman olmasını istediği kahraman yapmak için kendine fantastik hikayeler anlatıyor."

Şaşırmış bir halde birkaç kez göz kırpiyorum, "Hiç terapist olmayı düşündün mü?" "Siktir git, Danny." James güneş ışığına doğru adım atıyor ve

Otopark. Beau çoktan gitmişti ve cep telefonunu kulağına götürüp küfrettiğinde, onun da telefonunu kapattığını biliyorum. Tanrım, onu kıskanmıyorum. Ne yapmaya çalışıyor bu?

Otto, Fury ile birlikte arabayı kenara çekiyor, ardından Ringo ve Goldie bir park yerine giriyor ve hepsi arabadan iniyor. "Beau nerede?" Fury soruyor, sakallı yüzü endişeyle çarpılmış.

"Onu görmedin mi?" James otoparkı tekrar tarayarak söylüyor.

"Ne zaman gördün?"

"Az önce." Az önce düştüğümüz kapıyı işaret ediyor. "Gitti."

Goldie Ringo ve Fury'ye bakıyor, hepsi de benim hissettiğim kadar endişeli görünüyor. Duygusal. Mantıksız. Dışarıssı hiç güvenli değil. "Biz

Yolun karşısında," diyor Goldie, sesi alışılmadık derecede sessiz. "Gözlerimizi kapıdan ayırmadık. Gitmedi."

"Siktir." Fury alnını ovuşturuyor ve James hücum eden bir gergedan gibi binaya geri uçarken hızlıca nefes verip etrafımda dönüyorum. O gitmedi. *Küçük pislik*. Diğerlerinin de geldiğini duyarak arkasından koşuyorum ve James'i kadınlar tuvaletine kadar takip ediyorum. Her kabinin kapısını iterek açmaya devam ediyor ve her birini boş bulduğunda gök gürültülü bir lanetin eşlik ettiği sağır edici bir patlamayla her biri arkasındaki duvara çarpıyor. "Beau!" diye kükrüyor ve sonuncusunu kaba kuvvetle tekmeleyerek açıyor.

Çünkü onun orada olmadığını biliyor.

Ama bir pencere var.

Ve açık.

"Siktir!" Kükremesi fayanslardan sekiyor, yüksek sesle yankılanıyor ve ses devam ediyor.

James duvarı defalarca yumruklamaya devam ederken arkamdaki Ringo, Otto ve Goldie'ye bakıyorum, hepsinin yüzü asık. "Siktir, siktir, siktir, siktir!"

"James." Beni duyamıyor. "Tanrı aşkına," diye tıslıyorum, omzundan tutup dışarı çıkmadan önce onu geri çekiyorum. "Sakin ol lan." Geldiğini görmedim. Yumruğunu. Çılgına dönmüş bir halde etrafımda dönüyor ve elmacık kemiğime bir yumruk indirerek beni arkamdaki lavaboya doğru uçuruyor. Kafam aynaya çarpıp paramparça oluyor, beynim patlamış gibi hissediyorum. "Ne oluyor lan?" Nefes alıyorum, başım dönüyor, çift görme beni ele geçiriyor. "Ciddi misin lan sen?" Ona gelişigüzel saldırıyorum, saldırıyorum ve umarım başarılı olurum, onu belinden yakalıyorum. İkimiz de homurtularla duvara çarpıp yere düşüyoruz.

"Kesin şunu!" Goldie cesurca vücudunu yayılmış formlarımızın arasına koyarak bağırıyor.

"Sen lanet olası bir amcıksın," diye feryat ediyorum, kendimi sürükleyerek ayağa kalkıyorum, her şey acıyor. "Sakın beni sorma-"

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor James, ayağa kalkarken dişlerinin arasından hava emiyor, avuç içi göğsünde. Soluk soluğa. İkimiz de. Birkaç dakika içinde iki kez. "Özür dilerim," diyor daha sessiz, yenilmiş bir şekilde, duvara dönüp alnını oraya yaslayarak.

Lanet olsun. "Onu bulacağız."

Alaycı, bitkin bir kahkaha patlatıyor, tam o sırada açık pencereden bir motor sesi geliyor. James donup kalıyor, ben de öyle, dinliyoruz, sonra ikimiz de Ringo ve Otto'ya bakıyoruz, ceplerini yokluyorlar.

İkisi de anahtarlarını çıkarıp havaya kaldırıyor ama ben rahatlama hissetmiyorum. James keskin bir nefes alıp cebine gidip etrafı yoklarken bakışlarımı ona yöneltiyorum. "Hayır," diye fısıldıyor, gözleri pencereye kayıyor, hızla uzaklaşan bir arabanın sesi kulaklarımızı dolduruyor. Sesi James'in Range Rover'ına korkunç derecede benzeyen bir araba.

"Ciddi ciddi ceplerini karıştırmadı mı?" Ben soruyorum. "Ne zaman yaptı ki bunu?" Beau Hayley'i hiç küçümsediğimi söyleyemem. Şimdiye kadar.

James tekrar kapıdan fırlıyor, herkes onu takip ediyor ama otoparka girdiğinde hepimiz yavaşlayarak duruyoruz ve koşusu bir sprint'e dönüşüyor. Yakıtı nereden bulduğuna dair en ufak bir fikrim yok. Yüzüm acıyla buruşuyor, başım zonkluyor ve karımın en iyi arkadaşından aldığım, bugün beni hayatta tutmak için çok iyi bir iş çıkaran yelek aniden daha sıkı hissettiriyor. Paltomu silkip vücudumdan çıkarıyorum, gömleğimi açıyorum ve iyileşen kesiklerin arasına yerleşmiş kurşun deliği şeklindeki morluğa bakıp yüzümü buruşturuyorum. "Orospu çocuğu," diye nefes alıyorum ve James'in gittikçe küçülen bedenine bakıyorum. Adrenalin. Lanet olası Terminatör gibi.

Ama sonra Range Rover'ı köşeyi dönüp ana caddeye çıkıyor ve yolun ortasında hareketsiz durana kadar hızı yavaşlıyor.

"Seni kim vurdu?" Goldie yanıma gelip yaramı inceleyerek soruyor.

"Beau." Gömleğimin düğmelerini yeniden ilikliyorum ve artık işe yaramayan yeleğimi yerde bırakarak ceketimi geri giyiyorum.

"Beau seni vurdu mu?" Ringo bir kez daha diğerlerine bakarak, onların da kendisiyle aynı şeyi duyup duymadığını kontrol ediyor.

"Bunu kişisel olarak algılamıyorum." Gülüyorum, başımı arkaya atıyorum, kendimi biraz delirmiş hissediyorum. "Sadece beni vurmadı, nişanlısını da vurdu." Yeleği tekmeleyip sigaramı çıkarıyorum, bir tane yakıp nikotini içime çekiyorum ve beni sakinleştirmesi için dua ediyorum. "Babası her şeyi eski kız arkadaşına bırakmış."

"Amber?" Ringo şaşkınlıkla sorar.

Ben başımı sallarken bir nefes daha. "Evet. Cenazede yakınlarda görülmüş. Kendini gizlemeye çalışıyormuş gibi görünüyordu."

"Neden orada olsun ki?"

Güzel soru. Ve neden beni arayıp duruyor? *Seni görmem lazım.* "Higham da cenazedeydi." Devam ediyorum. "Görmüş olabilirsin." Marlboro'mdan bir nefes daha çektim. "Konuşmadı, ama belki de bu

Çünkü onu ve gazeteci Natalia Potter'la olan küçük kahve randevularını öğrendiğimizden endişeleniyor. Ayrıca Collins'in ilk görünüşü vardı. Tuhaf görünümlü bir kadın. Anında yumruklamak isteyeceğiniz türden bir yüzü var."

"Bunu bir kadın hakkında gerçekten söyleyebilir misin?" Fury sorar.

Tanrı ruhumu korusun. "Evet, yapabilirim." Özellikle de söz konusu kadın arkamızdan iş çeviren bir polis olduğunda. "Amber, Higham ve Collins'in yanı sıra Burrows da vardı." Uzun bir nefes daha. Dumanı gökyüzüne üflüyorum. "Yeni bir kadını var. Avukat olan biri." Sigaramı sallıyorum, düşünüyorum, düşünüyorum, düşünüyorum. "Jolene bilmem ne. İşten ayrıldığından beri attığı her adımı biliyor."

"Çok kullanışlı," diye homurdanan Otto, dizüstü bilgisayarını arabadan çıkarıp Mercedes'in tavanına yerleştiriyor ve tuşlara dokunmaya başlıyor. "Range Rover'daki lanet olası takip cihazını kapatmış." Kapağı kapatıyor ve başını tavana yaslıyor. "Lanet olası kadın."

"Beau Cartwright'ın öldüğünü biliyor," diye devam ediyorum, "ve şimdi Amber'in miras için babasını ve muhtemelen Cartwright'ı da öldürdüğünü düşünüyor." Megawatt gücünde bir gülümsemeyle bitiriyorum. "Oh, ve hâlâ o lanet olası ayının kim olduğunu bilmiyoruz!" Yumruğumu Mercedes'in camına doğru fırlatıyorum ve piç kurusu direnerek geri sekmesini sağlıyor. "Siktir!" Telefonumun çalma sesi camı başka bir girişimden kurtarıyor ve Marlboro'mu dudaklarımın arasına alıp cevap verirken piç yumruğumu sallıyorum. "Selam, bebeğim."

"Ne oldu?" Rose olabildiğince sakın bir şekilde soruyor.

"Hiçbir şey olmadı, sevgilim. Akşam yemeği için evde olacağım. Ve banyoda sıcak bir ıslanmaya ihtiyacım olacak." Cesurca telefonu kapattım. Parasını ben ödeyeceğim. Ama . . . *siktir et beni*. "Birin Amber'ı Beau'dan önce bulmasını öneririm," diyor James nefes nefese, yanımızdan geçip Otto'ya doğru yürürken, elini arabasının anahtarları için uzatıyor.

"Ya da önce Beau'yu bulmam için dua et." "İz sürücüyü öldürdü."

James gülüyor. Benim hissettiğim kadar çılgınca. "Tabii ki yaptı!" Arabaya biniyor, motoru çalıştırıyor ve Otto ona katılmak için bir ayağını diğerinin önüne atmadan hızla uzaklaşıyor. Araba gıcırdayarak hareket ediyor ve Otto'nun dizüstü bilgisayarını tavandan ayrılıp otoparka doğru uçuyor, betona çarptığında birkaç milyon parçaya bölünüyor. Ve Otto sadece ona bakar. Hepimiz onun soğukkanlılığını korumak için verdiği mücadeleyi izlerken birkaç dakika boyunca bakıyor ve derin derin nefes alıyor. Hakkını vermeliyim, bu işi benden ya da James'ten çok daha iyi yapıyor.

Sonunda, dizüstü bilgisayarının dağılmış kalıntılarından sadece bir parça topluyor - şüphesiz anakart - ve bize bakıyor. "Eve bırakılmam lazım."

"Seni kapıda bırakırım." Çünkü evimizin bahçesine adımımı atarsam Rose bir kurt gibi üzerime çullanacak ve bir daha çıkarsam muhtemelen Üçüncü Dünya Savaşı'na neden olacak. Kalan arabaya gidiyorum ve direksiyona geçiyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Ringo soruyor, huysuz ve yaşlı yüzü sanki bu soruyu çoktan yanıtlamışım da onaylamıyormuş gibi asılıyor.

"Bulunması gereken herhangi bir sayıda insanı bulmak için." Arabayı çalıştırıyorum. "Brad, Amber, Ayı. Seç birini."

Hepsi arkaya doluşurken Goldie, "Ben de sizinle geliyorum," diye ilan ediyor. "Ve ben," diye mırıldanır Ringo.

"Best Buy'a uğrayabilir miyiz?" Otto yolcu koltuğuna geçerken soruyor ve cevap için bana bakıyor. Adam ciddi. Hem de çok ciddi.

"Hayır, lanet olası Best Buy'da duramayız," diye bağıyorum, arabayı çalıştırıyorum ve gümbür gümbür yola çıkıyorum.

Best Buy'ın önündeki otoparkta beklerken parmaklarımı direksiyona vuruyorum, düşüncelerim karmakarışık, beynim ağrıyor ve bunun nedeni beynimin çok kötü bir darbe almış olması değil. Çözülmesi gereken o kadar çok şey var ki, ağ kalın, yoğun ve devasa. Yine de Ayı'nın ağından geriye kalan tek şey Sandy ve Volodya. Biri bizimle çalışmak isteyen iki Rus. Ön cama somurtuyorum, gözlerim kısılıyor. Eğer Burrows Collins'in onun bizim için çalıştığını düşünme riskini ortadan kaldırmak için işten izin aldıysa, Ayı'nın içerideki adamı olduğundan şüphelendiğimiz için de izin alıyor olabilir. Oyunun dışında olabilir. Ya da olmaya çalışıyor. Ayı'dan ellerini temizliyor. Bu yüzden hayvanlar ya da onlardan geriye kalanlar dağılıyor. Ama bunu yapsaydı şimdiye kadar çoktan ölmüş olurdu çünkü hiçbir suç lordunun dünyasında köstebeklerinin sürünerek kaçmasına izin vermezler. Belki de bu yüzden saklanıyordur. *Lanet olsun bana.* Düşüncelerimi James'e mesaj atıyorum, şu anda beynine girmelerini beklediğimden değil. Çıkardığım sonuçlar da ruh halini iyileştirmeyecek ama kabul edelim, daha kötüsü olamazdı.

Yazmaya devam ediyorum ama Rose beni aramaya çalışınca ekranı kaybediyorum. "Affet beni," diye mırıldanıyorum, aramasını reddediyorum ve mesajıma devam ediyorum. Tekrar arıyor. "Şimdi olmaz Rose," diyorum sessizce, kırmızı, *yasaklı* tuşa basıp mesajıma devam ediyorum. Tekrar çalışıyor. "Seni geri arayacağım, söz veriyorum," diyerek onu bir kez daha reddediyor ve James'e yazdığım mesaja geri dönüyorum.

Yüziük!

"Tanrı aşkına!" Cevap veriyorum. "Uzun bir kitap yazmaya çalışıyorum.

Rose, sürekli rahatsız ediyorsun." Telefonu kapatıyorum, o beni tekrar aramadan önce işimi bitirmek için başparmaklarım destansı bir hızla çalışıyor. Çünkü arayacak. Bitiriyorum, gönder tuşuna basıyorum ve nefes veriyorum, koltuğuma geri yaslanıyorum, bitkin bir haldeyim, sanki az önce zorlu bir askeri saldırı kursuna katılmışım gibi hissediyorum. Rose'u arıyorum. "Bebeğim," diyorum cevap verdiğinde.

"Sana da bebek," diye cevap veriyor tatlı tatlı, kesinlikle dişlerini sıkarak. "Evli kalmak istiyorsan küçük bir ipucu."

"Ne dedin, tatlım?"

"Telefonlarıma cevap ver."

"Önemli bir şeyle uğraşıyordum." Kelimeler ağzımdan dökülür dökülmez yüzümü buruşturuyorum ve dikiz aynasından Ringo, Fury ve Goldie'yi telefonlarına bakarak başlarını sallarken yakalıyorum. Durum bu kadar vahim olmasaydı, vücutları arkaya sıkışmış, omuzları kulaklarına kadar yükselmiş halleriyle onları görmek gülünç olurdu. "Senden daha önemli demek istemedim." *Lanet olsun.* "Rose, bebeğim, nasıl bir gün geçirdiğime inanamayacaksın."

"Ne oldu?" diye soruyor, sesi yumuşayarak.

"Beau'nun babasının avukatı, diğer birçok dost yüzle birlikte cenazeye geldi."

"Kim gibi?"

"Eski sevgilisi. Yanına yeni bir kadın aldı."

"Dairelerine mi? Bu biraz duyarsızca." "Öyle mi?"

"Evet. O evi Ollie ile paylaştı. Seninle ayrıldığımızı ve evin bende kaldığını düşünsene. Başka bir adamı eve taşısaydım ne hissederdin?"

Arabanın tavanına bakıyorum. Neden? Neden böyle şeyler söylüyor? Dilimi ısırıyorum çünkü kafasını ısırp koparmak bana iyilik getirmeyecek. "Artık Beau'nun dairesi değil. James'le bir dairesi var." *Oh lanet olsun.* Aynaya bakınca gözlerim açılıyor ve arkadaki üç set bana doğru fırlıyor.

"Ne?" Rose sorar.

"Ya da havaya uçurulmadan önce bir daireleri vardı." Yaltaklanıyorum.

"Hayır, James'in bir dairesi vardı. Beau'nun değildi. Kendi başına bir daire satın almak istedi ve James görüşmeye geldi ve ona bunun olmayacağını söyledi."

Bu beni neden şaşırtmıyor? "Herhangi-"

"Yaptığı tek şey bu da değil," diye devam ediyor. Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Yani bana James'in bir daire satın aldığını mı söylüyorsun?"

Siktir e t. "Hayır, kelimeleri ağzıma tıkmayı bırak." Ağrıyan başım çarpıyor

Daha sert. "Avukat Beau'ya babasının her şeyi Amber'a bıraktığını söyledi." "Ne?" Rose çığlık atıyor.

"Bir araba dışında her şey."

"BMW MI?"

"Evet."

"Pislik herif. Ona sadece doğum gününde aldığı arabayı mı bıraktı? O zaman istememişti ki!" Arabayı nereden bildiğini sormayacağım. Ya da Beau'nun baktığı daireyi. Ya da James görüşe geldiğinde ne olduğunu. "Ve diğer *her şeyi* o altın avcısı fahişeye mi bıraktı?"

Onayımı mırıldanıyorum.

"İki kişiden biri fena değil, değil mi?" diye soruyor hafif bir mizahla. "Ne?"

"Amber. Senden bir şey elde edemeyince hızla yoluna devam etti ve pençelerini başka bir adama geçirdi."

Beni orta yaşlı, kilolu, saçları ağarmış, egoist bir hıyarla mı kıyaslıyor? "Üzgünüm, anlamadım." *Onu öldürme.*

Gülüyor. "Bebeğim, Amber'ın seninle aşk için mi birlikte olduğunu sanıyordun?"

Evet, aslında. Çünkü diğer şeylerin yanı sıra öyleydi tabii ki. *Onu öldürme Danny.* "Rose, ben-" Beynime bomba gibi düştü. Amber'ın beni neden aradığını. Ne istediğini. *Siktir!* Tamam, aşkı düşündüm ama o geminin çoktan kalktığını biliyor. Parayı düşündüm ama o gemi de Beau'nun mirasıyla dolu. Amber hepsini alacağını biliyordu. O zaman neden beni ısrarla arıyor?

"Danny?" Rose diyor. "Orada mısın?"

"Siktir git," diye nefes alıyorum, dikiz aynasından arkadaki herkese bakıyorum. "Seni sonra ararım," diyorum, telefonu kapatırken Rose'un aramayacağımı söylediğini duyuyorum.

Goldie, Fury ve Ringo sabırla kelimeleri çözmemi ve konuşmamı beklerken Otto arabaya geri dönüyor ve dizüstü bilgisayar kutusunu kalçasına yerleştiriyor. Onu tokatlıyor ve bana doğru bir gülümseme çeviriyor. Boş yüzümü görünce gülümsemesi kayboluyor. Sonra koltuğunda dönüyor ve arkadaki diğerlerine bakıyor. "Ne?" diye soruyor. "Sadece beş dakikadır içerideyim. Şimdi ne oldu?"

"Güzel soru," diye homurdanıyor Ringo.

"Bayan Marple'ın aydınlanması konusunda bizi aydınlatmasını bekliyoruz." Goldie bana doğru başını sallıyor.

"Koruma," diyorum. "Korkmuş. Amber korunmak istiyordu, eski sevgilisinin hoşnutsuz kızından değil.

miras Amber'a gitti."

"Bunun için değilse, Amber neden koruma istesin?" Otto dudağındaki halkayı döndürmeye başlayarak soruyor. "Ve eğer korkuyorsa neden cenazeye geldi?"

"Beni. Beni görmeyi umuyordu. Gördü de ama etrafım polislerle çevriliydi, o yüzden bana yaklaşmadı. Ayrıca Beau da peşinden gitti." Bunu neden daha önce düşünmedim? "Bir şeyler biliyor." Telefonuma gidiyorum ama Amber'ın son zamanlarda beni gizli bir numaradan aradığını hatırlayınca direksiyona vuruyorum. Başka bir kırmızı bayrak. Kahretsin, onun için bir numaram yok. Şirket içi bir fahişenin iletişim bilgilerini saklamak asla yapmayacağım bir şeydi. "Siktir et."

"Ne biliyor olabilir ki?" Goldie sorar. "Ve kim hakkında? Anladığım kadarıyla biraz dolaşmış." Kaşlarını kaldırır. "Sanırım seninle Bay Hayley arasında birkaç adam vardı ve eminim hepsi de pırıl pırıl kişiliklere ya da daha parlak sabıka kayıtlarına sahipti."

Dudağım doğal olarak kıvrılıyor. "Kadın olmasaydın seni her gün yumruklardım," diye homurdanıyorum, cinsiyetçi bir domuz gibi davrandığım basit gerçeğinin adil hanımefendimizin suratına yumruk atmak kadar canını yakacağını biliyorum.

Dudağıma ayna tutuyor ve eminim o da hırlıyor ama telefonum beni Goldie ile yüzleşmekten kurtarıyor. Numara yok. Amber. Hemen cevap veriyorum ama onun sinir bozucu mırıltılı sesini duymuyorum. Hayır. Onun yerine kaba, Rus, grenli bir ses alıyorum.

"Siyah," diye homurdanıyor.

"Ne istiyorsun, Volodya?" Bu saçma "*Ayıyı Kim Tanır*" oyunu için vaktim yok.

"Silahlar."

Bir kahkaha patlattım, telefonu kapattım ve cep telefonumu kucağıma bıraktım, direksiyona tutundum, kollarımı kavuşturdum, vücudum sarsılıyordu. *Ne oluyor lan?* Silahlarımızı isteyen başka biri var mı? "Tanrım." Kıkırdıyorum, önce gözlerimi, sonra kaba yanaklarımı kabaca siliyorum, sonra bir elimi fazla uzamış saçlarımda gezdiriyorum, gülme krizimden kurtulmaya çalışırken vücudum rastgele sıçramalar yapıyor. İşim bittiğinde tüm gözleri üzerimde buluyorum. "Volodya," diyorum, cep telefonumu bulmak için kalçalarımın arasına giriyorum. "Silah istiyor."

Ringo ilgisiz bir şekilde, "Söyle ona lanet olası kuyruğa katılsın," diye mırıldanıyor ve benimki bir kez daha çalarken telefonuna geri dönüyor. "Bugün çok yoğun," diye ekliyor, sesi düz.

"Bir de bana sor." Kulağıma götürdüm. "Evet?"

"Bay Black, beni hatırlar mısınız bilmem-"

"Dene beni," diyorum gülerek. "Şaşıracaksın. Şu anda sağda solda ortaya çıkan hayaletlerim var."

"Jeeves?" dedi, kaşlarımı çattım.

"Kim?"

"Jeeves, efendim. Four Seasons'ın kapıcısı."

Jeeves mi? Kahretsin. Elbette hiç göstermedim ama bu adamı gerçekten sevdim. Sana her şeyi, her zaman bulabilir, tabii ki bir ücret karşılığında. Hiç başarısız olmadı. "Senin için ne yapabilirim, Jeeves?"

"Umarım aramamın bir sakıncası yoktur. Birkaç yıl önce düzenli olarak burada kaldığınız dönemden numaranızı saklıyordum." Üç yıldan fazla bir süre önce. Rose'la tanışmadan önce. "Bir sorunumuz var."

"O da ne?"

Jeeves durumu ayrıntılı bir şekilde anlatmaya başladı ve ben duyduklarımı inanamayarak dinledim. "Bay Black, bana yardım edebilecek tek kişi sizsiniz."

Haklı ve benden istediği yardımı geri çeviremem. O iyi bir adam ve ona borçluyum. Ayrıca, şu anda gerçekten bir çıkışa ihtiyacım var. "Yoldayım, Jeeves." Telefonu kapattım ve hızlıca bir mesaj gönderdim. Lanet olsun, bu durumu lime lime etmekten zevk alacağım.

Diğerleri arkamda bir duvar oluştururken Four Seasons'a giriyorum ve mükemmel cilalanmış krem rengi mermer fayanslar üzerinde yürürken kalabalık lobi tamamen sessizleşiyor, tek ses ortak ayak seslerimiz ve resepsiyon masasının arkasındaki personelin klavyelerine vurmalarının bir karışımı.

Yukarı bakana kadar.

Bakışlarının korku mu yoksa rahatlama mı olduğunu anlayamıyorum. Belki ikisinden de biraz. "Bay Black." Jeeves kapıcı masasının arkasından fırlayıp elini uzatarak bana doğru geliyor, yüzünde minnettarlık ifadesi var. "Teşekkür ederim. Geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Eski bir dost için her şeyi yaparım," diyorum ve bir deste yüz dolarlık banknotu gizlice eline tutuşturuyorum. Four Seasons'ta boş oda bulmak pek sık rastlanan bir şey değildir ve Jeeves bekâr olduğumda ve sevişmek için kalabalık evimizden başka, özel bir yer aradığımda benim için her zaman bir oda bulurdu. Şimdi evliyim elbette, ama bir gün harika, görkemli karımın beni kapı dışarı edeceğini garanti edebilirim. İhtiyacım olursa diye Jeeves'i tatlı tutmalıyım.

Evimdeki tüm boş odalar dolu olduğu için bu gece yatacağım.

Büyük bir şaşkınlıkla paraya bakıyor, muhtemelen ona yardım etmek için buradayken neden ona teşekkür ettiğimi merak ediyor, sonra da parayı hızla bir kenara koyuyor. "Dur sana göstereyim." Jeeves asansörü işaret etti. "Lütfen, yalvarırım, temiz tutabilir miyiz?"

"Buna söz veremem, Jeeves," diyorum kendi kendime, ama onun duyduğunu biliyorum çünkü umutsuzluğunu dışa vuruyor.

Yukarı çıkarken, Jeeves'in endişesi benim uyumsuzlar çetemi gördükçe daha da artıyor ve pantolonumun arkasından silahımı çıkardığımda, şarjörü kontrol ederken sırtını asansörün duvarına dayıyor, umutsuzluğu gerçek. Kapılar açılıyor ve Jeeves içeride, güvenli bir yerde kalıyor. "Bundan sonrasını biz hallederiz," diyorum anahtar kartını elinden alarak. "Teşekkürler, Jeeves." Asansör kapıları kapanıyor ve ben koridora bakıyorum. "Tam da bugün daha fazlasını veremeyeceğimi düşünürken." Anahtar kartım ve Glock'umla odaya doğru ilerliyorum, adımlarımın hafif olmasına, duyulmamasına dikkat ediyorum ve tahtanın önüne geldiğimde, kapı izleyicisinin önünde durmadığımdan emin oluyorum, sırtımı duvara yaslayıp diğerlerinin hazır olup olmadığını kontrol ediyorum. Kartı yuvaya yerleştirirken hepsi başlarını sallıyor, elleri arkalarında. Işık yeşil renkte yanıp sönüyor ve kapıyı yavaşça iterek açıyorum.

Koku yüzüme bir tuğla gibi çarpıyor.

Alkol, nikotin ve seks.

Suite sessizce yürüyorum, masanın üzerindeki boş şişelere, birkaç kokain çizgisine, birkaç bardaktan taşan sigara izmaritlerine bakıyorum. Ve sonra homurtular. Homurtular ve acınası çığlıklar. Eğleniyormuş gibi yapan bir kadından gelen ezik çığlıklar.

Silahımın ucuyla kapıyı iterek açıyorum ve söz konusu kadını beline sarılmış, sert bir şekilde sürerken buluyorum. Emniyeti açıp nişan alıyorum ve boğazımı temizliyorum, onun süslü zevk seslerinin arasından sıyrılıyorum ve kadın uçarak dönüyor, uzun siyah saçları yatağın çevresini sarıyor. Kapı aralığını doldurduğumu fark ettiği anda çığlık attı.

"İşte bu gerçek bir çığlık," diyorum, dehşete kapılmış bir şekilde ayağa fırladığında, devasa göğüsleri her yerde zıplarken.

"Lütfen beni öldürme," diye yalvarıyor, elleri çeşitli yerlerini gizlemek için hareket ederken bir sandalyeye doğru yürüyorum ve bir havlu çıkarıp ona fırlatıyorum. "Silahımın nereye doğrultulduğuna dikkat et," diyorum silahımı sallayarak. "Şimdi çık dışarı."

Bir roket gibi gitti ve ben dikkatimi yatağa geri verdim. Tam o sırada Brad başını kaldırdı.

"İyi akşamlar," diyorum, yanına gidip silahı şakağına dayıyorum. "Omzun nasıl?"

"Ağrım var."

"Aletin nasıl?"

"Ağrıyor."

Gözlerimi gövdesinden aşağı, yarı kalkık sikinin seğirdiği beline doğru sürüklüyorum, en son amını kaybetmenin yasını tutuyor. Eminim o ilk değildi. "Kendimi anımsar gibi hissediyorum," diye mırıldanıyorum.

"Siktir git." Başını yastığa çarptı. "Beni vuracak mısın yoksa babanın yaptığı gibi şişeleyecek misin?"

Oh, yapmadı. Silahımı biraz hareket ettirdim ve tetiği çektim, başının altındaki yastığa, şakağından yaklaşık bir inç uzağa bir mermi yerleştirdim, kaz tüylerinin odaya yükselmesine ve Brad'in acı bir çığlık atarak yataktan fırlamasına neden oldum.

Omzunu sıkıyor, yüzü bir ıstırap haritası gibi. "Ne oluyor Danny?"

"Yazık. Çok kaliteli bir yastık olduğunu sanıyorum." Sabrım tükenmiş bir halde silahı alnına dayadım. "Ne halt etmeye çalışıyorsun?"

Brad silahı tokatlayarak uzaklaştırır ve yatağa geri düşer. "Bir molaya ihtiyacım vardı."

"Nolan yaşıyor."

Adamın kendisi kapıdan Brad'in süitinin yatak odasına girerken şaşkın yüzü bana doğru dönüyor. "Brad?" Nolan'ın nefesi kesildi.

Brad ona hayalet görmüş gibi bakar. "Sen ölmedin mi?"

"Patlama olduğunda söylediği gibi senin evinde değildi," diye açıklıyorum. "Ama bu başka bir günün hikâyesi." Köşedeki rahat koltuğa oturup bir bacağımı diğerinin üzerine atıyorum ve silahımı dizime dayıyorum. "Ne güzel bir buluşma."

Brad'in yüzü. Acı, rahatlama ve öfkenin garip bir karışımı. Ayağa kalkar, Nolan'a doğru yürür ve zavallı çocuğu birkaç adım geriye savuran bir yumruk atar. Ama çenesinden aldı. Gerçekten. Diğer seçenek, tüm bu gereksiz strese neden olduğu için onu vurmam.

Brad irkilir, Nolan çenesini ovuşturur ve sonra suratını asar. "Özür dilerim," diye mırıldanıyor ve Brad onu göğsüne çekip sarılıyor. İçimden gülümsüyorum. Ama dışarıya değil.

"Şimdi." Ayağa kalktım, silahımı odanın içinde salladım.

kokain ve alkol dolu bir seks partisi yapmışlar. "Çıkardığınız gürültüyle Jeeves'i ve diğer konukları üzdünüz."

"Beni Başkanlık Süiti'ne koymaları gerekirdi. Bu süitin geceliğinin sekiz bin dolar olduğunu biliyor musun?"

Şaşkınlığımı koklayarak tek yatak odalı eve bakıyorum. "Gerçekten mi?" Presidential sadece iki bin dolar daha mı? Ve oldukça büyük.

"Evet, gerçekten. Gürültüden şikâyet eden kim peki?" "Başkanlık Süiti'ndeki insanlar," diyorum kapıya doğru yürürken.

Brad tiksintiyle homurdanıyor. Parmaklarını çıtlattığını duyabiliyorum, oraya doğru yürümeye ve Başkanlık Süiti'nde kim varsa ona haddini bildirmeye hazır. "Başkanlık Süiti'nde kim var lan?"

Kapıya döndüm, kaşlarım havadaydı. "Başkan." "Oh."

Nolan kıs kıs güler.

"Kapa çeneni," diye uyarıyor Brad.

"Giyin. Seni eve götüreceğim." Yoluma devam ediyorum, Brad'in kim bilir kaç kadınla yaptığı pisliğe tiksintiyle bakan diğerlerinin yanından geçerken silahımı bir kenara koyuyorum.

"Lanet olası bir evim yok," diye bağırıyor. "Şerefsizin biri havaya uçurmuş."

"O zaman görünüşe göre sen ve hayvanın benimle kalıyorsunuz," diye bağırıyorum.

Omzumdan. "Neden olmasın ki?" Kendi kendime mırıldandım. "Herkes öyle."

"Y a p a m a m ," diye sesleniyor Brad, daha sessiz bir şekilde, y ü z ü m d e k i sorgulayıcı ifadeyle kapıya dönmeme neden oluyor. "Yapamam."

"Neden?"

Kaşlarını çatıyor. "Kendi alanımı seviyorum."

"Başka seçeneğin yok." Yoluma devam ediyorum. "Kendine çeki düzen ver Brad, yoksa ben senin yerine veririm."

Evin önüne geldiğimizde James'in Beau'yu bulmak için aldığı arabanın merdivenlerin önüne gelişigüzel park edilmiş olduğunu görüyorum. Ama Range Rover yok ve lobiye girip annemi dalgın bir yüzle beklerken bulduğumda, onun iyi durumda olmadığını anlıyorum. "Ne kadar kötü?" diye sordum. "1'den Incredible Hulk'a kadar bir ölçekte mi?"

Annem sessizce, "O bundan bile daha yeşil," diyor. "Rose'u sorguya çektikten sonra doğruca senin ofisine gitti."

"Bahse girerim bu çok iyi gitmiştir," diye düşünerek ofisime doğru bakıyorum.

"Nerede bu

O mu?"

"Avucunu soğuk musluğun altına sokuyor."

"Oh, lanet olsun," diye nefes alıp mutfığa gidiyorum. Karımı öfkeli bir halde buldum. "Hey, bebeğim."

Yukarı bakarken dudakları daha da bükülüyor. "Bunu hak etti."

Hiç şüphem yok. James'in Rose'u bilgi için sıkıştırmaya çalıştığını hayal edebiliyorum. "Brad'i bulduk." Küçük bir rahatlama nefesi verdiğini görüyorum.

"Neredeydi?"

Bu soruyu geçiştiriyorum. "Öyle mi?" Ona doğru giderek soruyorum. "Temas kurdu mu?"

"Hayır, söylemedi ve söyleseydi bile *ona* söylemezdim."

Elini tutup avucunu kontrol ettim. Pembe. Ahh. Bu bir iğnedir. "Endişeleniyor."

"Biliyorum, ama sorguya çekilmekten hoşlanmıyorum. Çok acımasızdı. Beni lavabodan ocağa, buzdolabına kadar takip ediyor, soru üstüne soru soruyordu. Çılgına dönmüştü. Onu durdurmak zorunda kaldım."

James için irkildim. Elbette Rose'un ona tokat atmasının asla ona elini sürdüğü için olmayacağını biliyorum. Buna cesaret edemezdi, sadece benim yüzümden de değil. Rose'u seviyor.

"Hangi cehenneme gitti Danny?" diye sorar, gerçekten endişelidir.

"Gerçekten bilmiyor musun?" Şok olmuş bir şekilde sordum. Bize sözde hizmet vermiyor mu? "Onunla hiç konuşmadın mı?"

"Hayır," diye mırıldanıyor, kızgın bir şekilde. "Telefonu kapalı."

Bir havlu alıp elini kuruluyorum, kırmızı izden irkiliyorum. Bu sadece bir tokattı ve Rose bunlardan pek çoğunu yara almadan atlatmıştı ama avuç içi St. Lucia'da lanet tavanın yaktığı yarayı hâlâ tam olarak atlatamamıştı. "Diğer elini kullanamaz mıydın?" Onu ağzıma götürüp öperek soruyorum.

"Eğer biraz düşünseydim, evet. Cehennem gibi acıyor."

Annem içeri giriyor ve dolaptan bir tencere çıkarıp ocağın üzerine koyuyor. "Senin odandalar," diyor bana. "Rose, Daniel seni yukarıda istiyor."

"Neden, onun nesi var?" diye sordum.

"Barney'le ilgili bir şey."

Barney mi? Burnum kırışıyor. "Eğer o çocuk daha fazla kusarsa-"

"Yalan mı?" Rose başını eğip mutfaktan çıkar. "Lennox'un Barney'nin oğlumuzu bir daha görmesine asla izin vermeyeceğinden eminim."

"Güzel," diye homurdanıyorum ama hemen ardından kendimi boktan hissediyorum. Daniel bunu istememişti.

Böyle bir çocukluk. Bizi sevdiğini, herkesi sevdiğini biliyorum ama burada, Miami'de kendini kısıtlıyor. "Daniel'i okula gönderme konusunda ne düşünüyorsun?" Annem tezgâha birkaç patates atarken durup dururken soruyorum.

"Özür dilerim, ne?" diye soruyor, bana bakmadan.

Kaşlarımı çattım. "Okul. Ne düşünüyorsun? Daniel için."

"Sanırım," diyor nefes verirken, yaptığı işi bırakmadan, "size herhangi bir konuda fikir vermeden önce bir özür dilemek istiyorum."

Otto. *Pislik herif*. Bu özel şikayet için öfkem yenilendi.

Ne yazık ki başka önceliklerim var. "Özür dilerim," diye homurdandım. "Ama-"

Bıçağını hızla kaldırıp bana doğrulttu. "Aması yok Danny. Ben yetişkin bir kadını ve senin annenim. Beni duyuyor musun? Annenim. Sana bakıyorum, buradaki herkese bakıyorum, bu yüzden geri çekileceksin."

"Sen daha fazlasını hak ediyorsun-" "Katil bir suçluyu mu?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Bu ab-"

"Ben de bir oğul olarak bundan daha fazlasını hak ediyordum?" diye soruyor. "Çünkü biri benden seni daha ahlaklı bir versiyonunla değiştirmemi isteseydi, onlara siktirip gitmelerini söyledim." Nefes nefese kalıyor ve ben telaşla geri çekiliyorum. "Çünkü seni olduğun gibi seviyorum Danny ve olduğun her şey hayatta kalan biri olduğun için."

Geri çekiliyorum.

Sikeyi

m.

Ben.

Yüksek sesle ve net bir şekilde alındı. Kuyruğum bacaklarımın arasında, "Özür dilerim," diyorum. "Güzel."

"Peki ne düşünüyorsun?"

"Ne hakkında?" diye çıkışır, sabırsızdır ve söylenmesinden dolayı hâlâ biraz nefessizdir.

"Daniel için okul."

İç çekiyor, vücudu gevşiyor. "Bence bu çok iyi bir fikir, tabii eğer doğru kişiyi bulabilirsek."

Güvenli bir tane. "Ben de."

"Araştırmamı ister misin?"

Başımı salladım. "Ama önce Rose'la konuşmama izin ver." Diğer meseleleri halleder halletmez. "Ofisimde olacağım." Annemin yanına gidiyorum, izin ister gibi önünde duruyorum. Sanırım öyleyim. Küçük bir gülümsemeyle bana yanağını uzatıyor, patatesini ya da bıçağını bırakmıyor ve ben de oraya bir öpücük bırakıyorum

Onu terk etmeden önce, kendime onun aşk hayatı söz konusu olduğunda çenemi kapatmam gerektiğini söylüyordum. Ama yemin ederim, eğer ona zarar verirse, kendimi tutmayacağım.

Koridorda Pearl ve Anya'nın yanından geçiyorum, ikisi de spor kıyafetleri giymiş, biraz terlemişler. "Antrenman iyi miydi?" Yanlarından geçerken soruyorum.

"Oh, dönmüşsün." Pearl doğruca ofisime baktı. "Brad'den haber var mı?"

Ayaklarım yavaşlayarak duruyor, bedenim onlara doğru dönüyor. Anya göz ucuyla Pearl'e bakarken yüzünde neredeyse belli belirsiz bir gülümseme var. O zaman bu ne? "Geri döndü," diyorum onu dikkatle izleyerek.

Yüzü. Şok olmuş, memnun, gergin. *Oh lanet olsun.* "Öyle mi?" diye ciyaklıyor. "Nasıl?"

"Huysuz."

"Standart," diyor Pearl gülerek. "Peki neredeydi?"

Şimdi ona söyleyeyim mi? Bu kız 21 yaşında. Brad ise otuz dört. Babam onu bir otelden sürükleyip çıkardığında ve ona kabul edilebilir hoşgörü seviyeleri hakkında bir ders verdiğinde yirmi bir yaşındaydı. Brad 21 yaşındayken Pearl 8 yaşındaydı. *Tanrım.* Yani, evet, ona söylüyorum. O genç. Hayalperest. Pearl'ün yapabileceği en iyi şey Brad'den nefret etmek, o yüzden bunu gerçekleştirelim. "Kendini Four Seasons'da bir süite kilitledi ve fahişe üstüne fahişe sikti."

Yüzü. Hayal kırıklığı, incinmişlik, üzüntü. Bundan hiç zevk almıyorum. Ama . . . Brad'i de tanıyorum. Kadınlara, şeytanın günah çıkarmaya verdiği değer kadar değer verir. "Esther'in mutfakta yardıma ihtiyacı var." Yola koyuluyorum ve ofisime girdiğimde herkesi hareketsiz ve sessiz buluyorum. James bana arkasını dönmüş, sessizce sandalyede oturuyor, Brad kanepede oturmuş, berbat görünüyor, Otto yeni parlak dizüstü bilgisayarını kuruyor, Ringo ve Goldie ise telefonlarıyla uğraşıyor. "Partinin bensiz başlamadığını gördüğüme sevindim." Kapıyı kapatıyorum ve masama gidip James'i değerlendiriyorum. Gerçekten de yeşil. Muhtemelen endişeden hasta olmuş. "Nolan nerede?"

"Hiatus'a geri döndüm," diyor Brad. "İşin iç yüzünü öğrenmek için buradayım, sonra gideceğim." Kaçmak. Kaçmak. *Pearl yüzünden.* Lanet olsun, onun yüzünden burada kalamaz. Ona asılıyor mu? Kızıl saçlıyı çekici mi buluyor? Kendine güvenmiyor mu?

Tüm sorular başka bir güne.

"Özet geçelim mi?" Odaya soruyorum.

"Elbette, neden olmasın." Ringo telefonunu bir kenara koyar, günün olaylarını özetlemeye hazırdır ve lanet olsun, oldukça uzun bir gün olmuştur.

Understatement. "Luis, Sandy, Volodya ve Beau öldürülmeden önce

"O, Köpekbalığı, hepimiz silahlarımızı istiyoruz."

"O zaman daha fazla sipariş vermeniz iyi olmuş, ha?" Otto başını dizüstü bilgisayarından kaldırmadan söylüyor. Zorluyor. Umarım annem ona da bana hissettirdiği kadar boktan hissettirmiştir. Ve umarım o şişko dudağı, onu öptüğünde canının çok acıyacağı anlamına geliyordur. *Öpüştüler mi?*

"Volodya?" James soruyor ve dikkatimi Otto'nun suratına vurmaktan alıkoyuyor.

"Evet. Daha önce aradı."

"Sandy ile ne zaman buluşacağız?" diye sordu. "Bilmiyorum."

"Sana bir şeyler ayarlamamı söylemiştim."

Bana mı *söyledi*? "Özür dilerim, ölmemeye çalışmakla meşguldüm." Ayağa kalktım ve bütün gün üzerimde olan paltomu silktim. "Ve belki de şimdi, Volodya'nın aramasının ışığında, Sandy'yle buluşmayı kabul etmeyebilirim."

"Var mı Volodya Bilmiyorum bir şey var mı?" James sorar.

"Yaptı mı o söz veriyorum

bir şey var mı?"

Gülüyorum. "Sence Sandy Ayı'nın kim olduğunu biliyor mudur? Oh, hadi ama." *Tanrı aşkına*. "Kimse bir bok bilmiyor! Ayı'nın emrinde herkes vardı, silahlar ve bombalarla Miami'yi yerle bir etti ve şimdi emrinde *kimse yok* ve o da aynısını yapıyor!"

"Tamam o zaman, kimi arıyoruz?" Brad ikimizi de dürtmekten mutluluk duyarak araya giriyor. "Sandy mi Volodya mı, çünkü ikinizin de ikisiyle de bir derdi var, peki bunu kim kazanıyor?" Gülümsüyor. "Çöp çekelim mi?"

O silahı bir santim sola kaydırmalıydım. "Hiatus'a siktir git." "Neler olduğunu öğrenene kadar olmaz."

"Sana iyi şanslar." Ringo hiçbir şeyle alay etmiyor. "Hiçbirimiz ne haltlar döndüğünü bilmiyoruz. Amber Kendrick gerçekten bilgi sahibiyse Sandy ya da Volodya'ya ihtiyacımız olmayabilir. Bu güzel olmaz mıydı?"

"Muhteşem," diyorum sessizce. *O ne biliyor ki?* Telefonuma bakıyorum, çalmasını istiyorum. "Yarın beklediğimiz teslimat hakkında konuşmamız gerekiyor." Beau'nun Leon'la birlikte jet skileri çekmesi gerekiyordu çünkü Beau ve Leon bu boktan ailenin en az suçlu görünen üyeleri, tabii ki karım, annem ve çocuğum dışında. "Peki şimdi kayakları kim çekecek?"

"Sen ve ben," diyor James, dikkati hâlâ telefonundayken. Beau'yu arıyor. Tekrar tekrar. Yeni dizüstü bilgisayarının ekranında başını sallayan Otto'ya bakıyor ve James küfür ederek telefonuna geri dönüyor.

"Emin misin?" James'in kafasının, biz sayısız Sahil Güvenlik'ten sayısız silah kaçırırken soğukkanlı davranmak için doğru yerde olmadığını düşünerek soruyorum.

"Elbette."

Onunla tartışmayacağım. "Collins Hiatus'u izliyor," diyor Otto, sanki odadaki hepimiz görebiliyormuşuz gibi ekranını işaret ederek.

"Çok hoş. Oraya vardığında onu bir içki içmeye davet et," diyorum Brad'e. İçkiden bahsetmişken. Ayağa kalkıp kendime yardım ediyorum, James'e de bir votka dolduruyorum. "Ya Higham? Natalia ile küçük randevusundan ne anlam çıkaracağız?"

Potter?"

"Dodgy as fuck."

Mırıldanıyorum, hepsini y u v a r l ı y o r u m , James'in önündeki masaya bir bardak koyuyorum.

Higham. Kesinlikle bükülmüş.

"Acele edebilir miyiz?" Brad kaşlarını çatarak bana bakıyor, asabi herif. Birkaç orospu daha sikip Florida Kar'ından kurtulmalıydı. Florida karı demişken. "Bu boku da nereden buldun?"

Brad ağzını açar ve tekrar kapatır, dudakları büzüşür, sanki bunu daha önce merak etmesi gerektiği yeni aklına gelmiş gibidir. Muhtemelen hem alkol hem de şehvet yüzünden çok sarhoştur. "Jeeves," diyor yavaşça, kaşlarını çatarak. Daha fazla sormama gerek yok. Brad de İrlandalıları çıkardığımıza göre Jeeves'in bunu nereden bulmuş olabileceğini merak ediyor. Öğrenmek için aklıma bir not alıyorum ama yine de önceliğim değil.

"Peki ya Potter?" Ben soruyorum.

"Hiçbir şey," diye onaylıyor Otto. "Ama Metcalfe'nin belediye başkanlığı koltuğuna oturmaya hazırlandığını bildirdi."

Gülüyorum. Tabii ki öyle. Artık rakibi yok. Sonra somurtuyorum, düşüncelere dalıyorum.

Rekabet yok.

Sandalyeme çöktüm ve bunu düşünerek içkimi yudumladım. Rekabet yok. Doğruca Belediye Başkanı'nın ofisine girecek. Belki de biraz rekabete ihtiyacı vardır.

"Danny!"

İrkiliyorum, sesin kaynağını arıyorum. Otto kaşlarını çatmış bana bakıyor, bu kadar dikkatle ne düşündüğümü merak ediyor. Paylaşmayacağım. Çoktan aklımı kaçırdığımı düşündüğünden eminim. "Ne?"

"Amber Kendrick'i hiçbir yerde bulamıyorum."

"Tipik," diyorum gülerek, gözlerimi kapatıp başımı arkaya yaslayarak.

Nefes al. Sadece nefes al. Er ya da geç ortaya çıkacak. Umarım ölmemiştir.

Gözlerimi açtım.

James kolunu masamın üzerine uzatmış, yumruğunu sıkmış ve ortasında

...

İki pipet.

GÜL

Sırtımı göğsüne yaslayarak kalçalarının arasına uzandım. Su, meme uçlarımın hemen yanına düşüyor ve onları serin havaya maruz bırakıyor. Sert. Karanlık. Danny'nin iri, becerikli elleri karnımın üzerinde yayılıyor, bacaklarım uyluktan bileğe kadar onunkilere değiyor ve aldığı her derin nefeste göğüslerim biraz daha açığa çıkıyor. Sessiz ve durgun, sadece dalgalanan suyun sakın sesi bize eşlik ediyor.

İkimiz de uyuyamadık. Beau için çok endişelendim, bütün gece eve geldiğini duyup duymadığımı dinledim ve Danny bunu biliyordu. Güneş doğarken uyku peşinde koşmaktan vazgeçtim ve banyo yaptım. O da sessizce içeri girip bana katıldı ve yatağımızı terk etti. Suyu dalıp beni üzerine yatırdıktan birkaç dakika sonra uyuyakaldı, kalbi sırtımda atmaya başladı ve beni de uyuttu.

Saatın kaç olduğunu bilmiyorum ama su ılık. Sadece tenlerimizin birbirine değmesi üşümemizi engelliyor. "Uyanık mısın?" diye soruyorum, o da mırıldanarak avuçlarını karnımda gezdirmeye başlıyor. "Eve gelmedi."

Kolları omuzlarıma kadar uzanıyor ve daire çizerek beni kucaklıyor, ben de onlara sarılıyorum ama o hiçbir şey söylemiyor. Hepimiz endişeliyiz. Lanet olsun ona. Danny'nin kollarını sıyırıp ayağa kalkıyorum, vücudumdan sular akıyor, tüylerim diken diken oluyor, ıslak saçlarım sırtıma yapışıyor. "Bekle," diyor bileğime uzanarak. Dizlerinin üzerine çöküp beni kendine doğru çekerken banyoda dönüyorum, elini enseme koyuyor ve ağzımı kendine doğru çekiyor. Tenimin ürpertisiyle tezat oluşturan kavurucu sıcaklık muhteşem ve göğüslerim onun göğsüne bastırıldığında ürperti hemen kayboluyor.

"Kesiklerin." Bileklerini tutuyorum, sertçe sıkıyorum, çekmeye hazırım.

Boynumu sıkıca tutarken dilinin kıvrımlarıyla, ısırıklarıyla, emişleriyle beni hipnotize ederek, "İyi," diye yanıtlıyor. "Sadece öp beni." Zaten sarhoş edici olan malzemelere eklenen sesinin sertliği beni bir sonraki zevk seviyesine taşıyor, sadece ... öpmek için bir ihtiyaç beni alt ediyor. Başımı eğiyorum, daha geniş açıyorum, yumuşakça döndürüyorum, nazıkçe emiyorum. Bu şimdiye kadar paylaştığımız en yavaş öpücük. En yumuşak. "Güzel," diye fısıldıyor tekrar, bedenini daha da yaklaştırıyor, beni teşvik ediyor, elleri başımın üzerinde kayıyor, başparmakları yanaklarımda.

Kayboldum. Çok sıcak. Tükendim. Ellerimi saçlarına götürüp ensesine doğru uzatıyorum, beni içine çekmesi için kolumu boynuna doluyorum

Daha yakın, mutluluğumu mırıldanarak, çıkardığı her hoşgörü sesini yutarak. Bu öpüşme tıknırcasına. Açgözlü, güçlü ve baş döndürücü. İkimiz de bunu ilerletmek istemiyoruz, sadece tadını çıkarıyoruz.

Bu böyle devam eder.

Sürekli öpücük. Başım bir o yana, bir bu yana dönüyor, boştaki elim vücudunda, yüzünde, saçlarında geziniyor, meme uçlarım göğsünü sıyrıyor. "Islak mısın?" diye soruyor, bir parmağını bacaklarımın arasına kaydırarak. Cevap olarak nefes alıyorum, dilini ısıyorum. Çok ıslak. Yanıyor. İhtiyaç duyuyorum. Onu daha sert öpüyorum, şimdi aciliyet öne geçiyor. "Senin için çok sertleştim." Elimi tutup sikinin üzerine koyuyor ve o klitorisime masaj yaparken ben de hemen onu çalıştırmaya başlıyorum.

Bir öpücükle mutlu olacağımı sanmıştım.

Şimdi tek yapmam gereken patlatmak ve onunla birlikte biraz stres atmamak. Onun da aynı şeyi hissettiğini biliyorum. Onu daha sert öpüyorum, dudağını ısıyorum, dilimi ağzına sokuyorum, vücudum verdiği zevkle öne doğru kıvrılırken yumruk yaptığım elimi şaftında aşağı yukarı itiyorum. İnliyorum, dudaklarım onunkileri terk ediyor, sahip olduğum her kas sertleşmeye başlarken ve zevk ileriye doğru hücum ederken başım gevşiyor. Parmağının çenemin altından kaydığını ve yüzümü yukarı kaldırmaya zorladığını hissediyorum. Gözlerimi zorlukla açık tutabiliyorum.

"Bak," diyor, buz gibi gözleri parlıyor. "Benim için sertçe boşalacak mısın bebeğim?" diye soruyor. "Elimin her yerine boşal."

İnliyorum, el hareketlerim biraz kaotikleşiyor, Danny'yi aynı anda hem kendini hem de beni çalıştırmayı devralmaya zorluyor. Her iki omzuma da birer el koyuyorum ve ikimizi de tatmin edişine bakıyorum. Gerçek dışı. Yumruğu sıkı, istikrarlı bir şekilde çalışıyor, sikinin tepesi parlıyor ve zevkle kaplanmış parmakları aynı anda içime giriyor, başparmağı arada klitorisimi okşuyor. Zevk beni kavrayıp damarlarımdan süzülerek tek bir yere doğru ilerlerken çığlık atmamak için kendimi zor tutuyorum ve yanaklarım şişiyor. Dudağımı ısıyorum ve yukarı bakıyorum. Koyu kirli sakalının yanından geçen ıslak, ayrık dudakları, Otto'yla olan kavgasından dolayı burnunun hafifçe şişmesi, yanan, uykulu gözleri, yara izi.

Eğiliyorum ve gözünün altından dudağına, oradan da diğer tarafa doğru uzunlamasına yalıyorum. Geriliyor. Elimi göğsünden aşağıya, kalçalarının arasına kaydırıyorum ve taşaklarına hafifçe vuruyorum. Sarsılıyor. Bir an için ritmini kaybediyor. Kendimi geri çekip Danny ile aynı hizaya gelmem gereken bir andı bu. Onu kısaca öpüyorum ve dikkatimi elleri ve yüzü arasında paylaştırarak bizi çalıştırmasını izlemeye geri dönüyorum. Gözleri göğüslerime kayıyor.

Ellerim onları hemen buluyor ve başı geriye düşüyor, bakışları

ağız daha da açıldı, mavisi daha da boğuklaştı.

Ölümcül yakışıklı.

Ölümcül seksi.

Kelimenin tam anlamıyla ölümcül ve ben onu seviyorum. Onun için ölebilirim. Bir göğsümü bırakıp karnıma doğru iniyorum, onu tutuyorum, eğilme ve bacaklarımın arasında yaklaşan patlamayı bastırma dürtüsü hissediyorum. Gözleri karnıma kayıyor. Elleri daha hızlı çalışmaya başlıyor.

Geliyoru

m.

Geliyoru

m.

Geliyor.

Yutkunuyorum, vücudum sarsılıyor ve acımadan içime akıyor, beni Danny'nin omzuna tutunmaya zorluyor. Tam seğirirken, mırıldanırken ve aletin başı şişip kabarırken aşağı bakıyorum, nefes nefese kalıp küvetin kenarına tutunurken, su sıçrarken karnımın her yerine boşalıyor. "Kahretsin," diye tıslıyor, içime daha derin itiyor ve hareketsiz kalıyor, tüm iç kaslarımı kalın parmaklarının etrafına sarıp tutunmama izin veriyor. Elimi karnımın üzerinde dolaştırıyorum ve onu her tarafıma yayıyorum, tırnaklarımı pazısına geçiriyorum, gözlerimi hala patlayan güzel aletinden uzak tutamıyorum, özü şimdi koluma çarpıyor. Eline uzanıyorum ve parmaklarını yavaşça içimden çekip çıkarıyorum ve birkaç nefes alarak kıcımlı topuklarıma indiriyorum.

Önümde kafayı bulmuş, ıslak saçları gözlerine dökülmüş, vücudu kalkmış, her kası titreyen bir halde başka bir dünyaya aitmiş gibi görünüyor. "İyi misin?" Karnımı yıkamak için üzerine su sıçratarak soruyorum. Danny hiçbir şey söylemiyor. Parmaklarını emerek temizliyor, yanağımı öpüyor ve denizden yükselen Poseidon'a benzeyerek ayağa kalkıyor. Dışarı çıkıyor, bir havlu alıyor ve kurulanıyor. "Bugün ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

Danny giderken bana bakıyor, bu da bana konuşursa yalan söyleyeceğini, bu yüzden konuşmayacağını ve yalan söylemekle suçlanamayacağını söylüyor. "Seni seviyorum," diye karşılık veriyor ve az önce onun şirket içi fahişesi olarak hizmet etmiş olmama rağmen yüzüme küçük bir gülümseme yerleştiriyor. Bir stres giderici. Ama asla şirket içi bir fahişeyi böyle öpmezdi. Onları sevdiğini de söylemezdi. Ve kesinlikle onun çocuğunu taşımazlardı.

"İyi günler canım," diyorum sessizce, dışarı çıkıp kurulanırken bir yandan da Beau'nun sağ salim dönmesi ve bu bitmek bilmeyen kâbusun sona ermesi için dua ediyorum.

Tanrı'nın günahkârların dualarını duymadığını şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydım.

Kamptaki havanın nasıl olduğunu görmek için aşağı inmeden önce Union Jack kazağını ve esnek pantolonumu giyiyorum. Düşük olacağını biliyorum ama ne kadar düşük? Daniel'ı adada Lucky Charms'ı ağzına tıktırırken buluyorum, Pearl ve Anya ise şaşkın şaşkın bakıyor, keklerini biraz daha zarif bir şekilde yiyorlar. "Günaydın," diyorum, onlara katılıyorum ve biraz meyve suyu dolduruyorum.

"Beau'dan haber var mı?" Anya sorar.

Daniel'ın kaşığı gürültüyle kâsesine çarpıyor ve Esther arkamdaki tezgâhı silmeyi bırakıyor. "Beau'nun nesi var?" diye soruyor ve cevap için bana bakıyor. "Yine mi vuruldu?"

Anya'nın eli doğrudan ağzına gider, özürleri parmaklarının arasından dökülür. "Çok özür dilerim."

Ona kızgın olamam. Daniel'a dönmeden önce Anya'ya küçük, güven verici bir gülümseme sunuyorum. "Beau iyi." Sanırım. "Polis kafasını takmış, hepsi bu."

"Bir kez polis, her zaman polis," diye şarkı söyleyerek kahvaltısına dönüyor ve ben hafifçe gülüyorum.

"Bunu nereden duydun?"

"Beau. Hayır, bekle, James'ti. Bekle, hayır, Bay'dı." Kaşlarını çatı. "Yoksa CSI'da mı gördüm?"

Esther mutfağın karşısından, "CSI izlememelisin," diyor.

Hayır, çünkü buralarda meraklı zihnini meşgul edecek kadar suç faaliyeti oluyor. Allah kahretsin. Normal bir okula gitmesini ve oradayken normal bir çocuk olmasını ne kadar isterdim. Arkadaşlara ihtiyacı var.

"Hey, büyükanne, Otto ile birbirinize aşık olduğunuzu beyefendi biliyor mu?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve yüzü pancar gibi kızarmış olan Esther'e bakıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bu benim büyükbabam olacağı anlamına mı geliyor?"

"Hayır, değil." Otto kapıda beliriyor ve Daniel gülüyor, kaşığını ağzına sokuyor, süt çenesinden aşağı damlıyor. Sessiz kalmasını istiyorum.

"Yaşıyorsun," diye takılır Daniel. "Demek ki Bayım bilmiyor."

"Biliyor musun?" Danny kapıda beliriyor ve Esther'in çaresizliğini tencere ve tabak şangırtıları şeklinde duyuyorum.

Daniel sandalyesine büzülür ve Lucky Charms'ına geri döner. Akıllıca bir hareket. Eğer sesini kesmezse o Lucky Charms onu Danny'nin gazabından kurtaracak kadar şanslı değildir.

"Hiçbir şey yok." Kocamın her santimetrekaresini değerlendiriyorum. Takım elbise giymiş. Öldürmek için giyinmiş. "Kahve?" Diye soruyorum ama Esther çoktan halletmiş bile.

Sürahiden bir tane alıp onun için tezgâhın üzerine koyuyor. Sonra bir tane de Otto'ya veriyor. Bu taktiksel bir hamledir ve Otto bundan hiç hoşlanmaz, kahvesini yudumlarken gözleri Danny'ye dikilmiştir ve Danny de bunun farkındadır, şüphesiz bu yüzden kahvesini içerken Esther'e sevgi gösterisinde bulunur, kolunu ona dolar.

"Senin tersaneye gitmen gerekmiyor muydu?" diye soruyor Otto. Anya ve Pearl, dudaklarında birer fincan, içkilerine dalmış görünmeye çalışarak aralarında pinpon oynar gibi bakışırken, başımı ellerimin arasına alıyorum. Daniel bizim kurtarıcımız. Ama sonra seramiklerin mermer tezgâha sürtünme sesi havayı deliyor ve Daniel kalkıp gidiyor, denize açılmadan önce ödevini bitirip teslim etmek istediğini söylüyor.

Danny arkasından, "Bugün olmaz, evlat," diye seslenince, kapı eşiğinde çığlık atarak durdu.

"Ne? Neden?" diye sızlanıyor, tüm vücudu sönüyor ve yeniden küçük bir çocuk gibi görünüyor.

"Evet, neden?" diye sordum.

"Çünkü ben öyle dedim." Danny Esther'i serbest bırakıyor. Hiç esneme yok mu? Bu tek bir anlama geliyor. Bir teslimat ya da takas var ya da ... Sessizce içime çekiyorum. Teslimat bugün. Kocama bakıyorum. O da uygun. Teslimattan önce bir şeyler mi oluyor? Beau'nun bu konuda yardımcı olması gerekmiyor muydu?

Daniel suratını asarak çekip gidiyor ve kalbim onun için acıyor. O sadece jet ski'siyle dışarı çıkmak istiyor. Bunu her gün yapsa mutlu olacağına eminim. Ama yapamıyor çünkü silah kaçakçısı üvey babası için ülkeye giren tüm yasadışı silahların yük terminali burası. Ben de en az oğlum kadar sinirlenerek içimden homurdanıyorum. Danny'nin çocuklarımız için harika bir hayat sağlayabileceğini biliyorum ama bu aynı zamanda kısıtlamalarla dolu bir hayat ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok ve bu da kendimi boktan bir anne gibi hissetmeme neden oluyor.

Meyve suyum içiyorum, Otto'yla birlikte mutfaktan çıkarken Danny'nin arkasından kaşlarımı çatıyorum. "Sakın söyleme," diye uyarıyor Esther, her zaman yaptığı gibi beni okuduğu belli. "Bugün olmaz."

"Bugün günlerden ne?" Pearl çok meraklı bir şekilde sorar.

Esther ve ben hep bir ağızdan "Yok bir şey," diye bağırınca Esther irkildi. Beceriksizce gülümseyip meyve suyuma geri dönüyorum. Çok da meraklı olmayan bir oğuldan bir şeyler saklayamıyorsak, Brad hakkında çok fazla soru soran yirmi bir yaşındaki çok meraklı bir gençten de saklayabileceğimi hiç sanmıyorum.

Nolan mutfığa giriyor, takım elbise ceketinin düğmelerini ilikliyor, çok

zarif, saçları tertemiz, kravat düğümü kusursuz. Yakışıklı görünüyor. Ve yirmili yaşlarının başında. Gözlerim Pearl'e kaydı. Şimdi *bu* sağlıklı bir cazibe olurdu. Onun dikkatini çekmek için daha uygun bir nesne. Ama ona ikinci bir bakış bile atmıyor, dikkati tezgahın üzerinde yavaşça çevirdiği kahve fincanında. *Hay sikeyim.* Anya'yla göz göze geliyorum, omuz silkiyor ve dudaklarını büzerek gülümsüyor.

Esther, Nolan'a bir kahve dolduruyor ve biraz şeker ekliyor. "Buyurun," diyor ve başka bir işe geçiyor, aşağı çektiği malzemeler bir ipucu ise pişiriyor.

Nolan'ın dikkati benim üzerimdeydi. "Brad kulüpte çalışmak için gelebileceğinden bahsetti."

Gözlerimi kırpıştırıyorum, şaşıyorum, Nolan'ın kiminle konuştuğunu iki kez kontrol ediyorum. "Ben mi?" "Evet, muhasebeyle ilgili bir şey mi?"

"Ben mi?" diye tekrarlıyorum, parmağımla göğsümü işaret ederek. Hiatus'ta mı çalışıyorsun? Küçük bir gülümseme oluşmaya başlıyor. Kendi işim mi olacaktı? Maaş mı alacağım? Kendi param mı olacaktı?

"Brad'in bir kulübü mü var?" Pearl ilgilenerek sorar.

"Striptiz kulübü," diye açıkladım. Ve para aklama yeri.

"Anlaşıldı," diyor küçük bir kahkaha atarak ve ben şaşkınlıkla geri çekiliyorum, Pearl elini umursamaz bir şekilde sallayıp kalkıyor ve kahvesini yeniden dolduruyor.

"Danny biliyor mu?" Nolan'a sordum. "Neyi biliyor mu?"

Dönüyorum ve kocamı yine kapıda buluyorum, bacaklarını açmış, elleri pantolonunun cebinde, rahatlamış. "Şunu yapmayı kesecek misin?" Taburemde dönüp yüzümü ona dönerek söylüyorum. "Brad'in kulüpte çalışabileceğimi söylediğinden hiç bahsetmedin."

Danny'nin Nolan'a attığı karanlık bakış ölümcüldür. Ona gitmesi gerektiğini yoksa öleceğini söyler. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Nolan kahvesini bırakıyor ve aceleyle çıkıyor. Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Ciddiyim. "Eee?"

Danny yavaşça bana doğru yürüyor, elleri hala ceplerinde, önümde duruyor ve yüzünü bana yaklaştırmak için eğiliyor. Göz ucuyla bakıyorum ve Pearl'ün elinde taze kahveyle adaya döndüğünü görüyorum. O ve Anya fincanlarının arkasından gülümsüyorlar. Neden bilmiyorum. Bu hiç komik olmayacak. Belki sinir bozucu ama komik değil. Dikkatimi kocama veriyorum. Saçlarının kesilmesi gerekiyor. Kirli sakallarının da. "Bundan bahsetmedim," diyor bana karşılık vermediğim bir öpücük vererek. "Çünkü bu asla olmayacak."

Hiç şaşırmadan ofladım ve yüzümü başka tarafa çevirerek tabureden indim.

ve buzdolabına gidiyorum. Bir kavanoz çıkarıp kapağını açıyorum ve içinden bir biber çıkarıyorum. "Belki Anya ve Pearl barda işin inceliklerini öğrenebilir." Zavallıların canları çok sıkılmış olmalı ve görünüşe göre hiçbir yere gitmiyorlar, en azından para kazanabilmeleri için onlara yapacak bir şeyler bulmalıyız.

Danny önerimle çok ilgilenen kızlara bakıyor. Kaşları havaya kalktı. "Bu Brad'in kulübü, benim değil." Omuz silkiyor ve ben de içimden gülüyorum. Tanrı aşkına, orası Danny'nin de kulübü.

James içeri girdiğinde oda sessizliğe bürünür, odağı ileriye dönüktür, atmosfer yoğundur ve James'ten yayılan gerilim de aynı şekildedir. Buzdolabına gidiyor, orada öylece durup içine bakıyor. "Senin için biraz doğradım," diyor Esther, onun yanından uzanıp bir bardak yeşil şey çıkararak.

James ona boş boş bakar. "Teşekkürler."

"Hoş geldiniz." Bardağı onun avucuna koyar ve buzdolabının yanında onu incelemeye bırakır. "Kivi, yaban mersini, muz, brokoli ve mango."

Gözle görülür bir şekilde yutkunuyor, bardağa bakıyor. "Mango," diyor bana bakarak ve kalbim kırılıyor, sadece yüzünün tokatladığım tarafını ortaya çıkardığı ve kanıt orada olduğu için değil, aynı zamanda mango Beau'nun en sevdiği şeylerden biri olduğu için. Yüzündeki umutsuzluğu görememek için gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum. Bu benim için utanç verici, korkakça. Bardağın tezgahla buluştuğunu duyuyorum ve yukarı bakıyorum. Ona dokunmamıştı.

Dışarı çıkarken "James," diye sesleniyorum ama durmuyor. Danny'ye bakıyorum ve benim hissettiğim umutsuzluğun aynısını görüyorum. Ayağa fırlıyorum ve yeşil meyve suyunu alıp peşinden gidiyorum. "James, lütfen. Dur." Onu merdivenlerin dibinde yakalıyorum ve kolundan tutup durduruyorum. Elbette istese beni omuz silkebilirdi ama yapmıyor ve buna minnettarım. Yüzüme bakmıyor, ben de onun iri bedenini çevreleyip bir adım atıyorum ve kendimi onun önüne koyuyorum. Boy farkından dolayı yüzünü görüyorum. Acı yüzüne kazınmış. Derin stres çizgileri onu olduğundan daha yaşlı gösteriyor. Onu böyle görmek beni Beau'ya karşı mantıksızca kızdırıyor. Bunu neden yaptığını biliyorum. James'in olduğu kadar onun da umutsuzluğunu hissediyorum. Ayrıca Danny'yi asla terk etmeyeceğime ve onu hayatta olup olmadığını merak edip endişelenmek zorunda bırakmayacağıma dair sessiz bir yemin ediyorum.

"Sana tokat attığım için özür dilerim," diyorum sessizce, hâlâ acıyan suçlu avucumu ön koluna dayayarak. "Ondan gerçekten haber almadım, yemin ederim." Onu bu ıssızlıktan kurtarabilecek olsam, onu bu ıssızlıkta bırakacak kadar zalim olduğuma inanmasını istemiyorum. Ama ondan haber almadım, bu yüzden yapamam.

Yutkunuyor ve başını biraz kaldırıyor, kalbim daha çok parçalanıyor.

Gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördüğümde gözyaşlarını tutmak için mücadele ediyordu. "Onu bulmam gerek Rose. Başka biri bulmadan önce." Boğazını temizliyor ve burnunu çekerek yanaklarını kabaca siliyor, ben de bardağı uzatıyorum.

"İç," diye emrediyorum, umuyorum ki karışım ona atılmış olan gücünü yeniden kazandırır.

James hafifçe gülümsüyor ve benimle dalga geçerek içkiyi geri devirip boşunu elime geri koyuyor. "Teşekkürler."

"Sorun değil." Onu hazırlıksız yakalıyorum ve kollarımı geniş omuzlarına dolayarak ona sıkıca sarılıyorum, ona olan sevgimi hissetmesini umuyorum. Bu dünyada Beau'yu düzeltebilecek tek kişi gerçekten de o. Bunu biliyorum. Danny de biliyor. Zinnea biliyor. Beau bile içten içe biliyor. Pes edemez. Şu anda Enigma'dan daha azı olamaz.

James kucaklamama karşılık veriyor, bana uyum sağlamak için biraz eğiliyor, benim ona sarıldığım kadar sıkı sarılıyor bana. Onun için ağlamamak için kendimi zor tutuyorum.

"Gitmem gerek," diye fısıldıyor, ayrılmak yerine benim ayrılmamı bekliyor.

Başımı salladım ve onu serbest bıraktım. "Onu bul, tamam mı?"

Başını salladı ve uzaklaştı. "Danny'ye onunla Hiatus'ta buluşacağımı söyle." Kapı arkasından kapanır ve birkaç dakika sonra Otto ofise giden koridorda belirir, James'in peşinden giderken küfrederek.

"Ona bensiz gitmemesini söyledim." Kapıyı açıp arkasından çarpıyor, tam Goldie de kapıyı çekip açıp arkasından çarparak dışarı çıkarken. James'in dışarıda yalnız olmadığını bilmek beni çok daha iyi hissettiriyor.

Ama Beau öyle.

Eve döndüğünde kışına tekme basacağım. *Eğer* eve gelirse. İrkildim ve inanmadığım bir tanrıya dua ederek mutfığa geri döndüm. İçeri girdiğimde Esther ve Danny'yi uzakta, yalnız, yakın ve fısıltıyla konuşurken buluyorum. İkisi de beni gördü ve sustular. Bu beni kızdırmıyor mu? Şimdi neden karanlıkta bırakılıyorum? Aralarına bakıyorum, yüzümde sert bir ifade var. "Neler oluyor?" Soruyorum, bana söyleneceğinden emin değilim ama aptal olmadığımı bilmelerini istiyorum. Ya da mutlu.

Esther Danny'ye bakıp başını sallıyor ve Danny biraz garip bir ifadeyle öne çıkıyor. "Annem Daniel için bir okul buldu," diyor. Şaşkınlıkla doğrudan Esther'e bakıyorum, sanki bir şeyler duymadığımı onaylanmasına ihtiyacım varmış gibi. Başını sallıyor. *Ne?* Bunu birçok kez ummuştum ama düzenli bir okulun

söz konusu değildi. "Çok heyecanlanmanı istemiyorum." Danny yanıma gelip iki elimi tuttu. "Ama umut verici görünüyor."

Kalbim sevinçle çarpıyor. "Nereye?" diye soruyorum. "Oraya kaç çocuk gidiyor? Adı ne? Karma mı? Çünkü kız ve erkek çocuklarla birlikte olması onun için önemli."

"Vay be." Danny gülüyor. "Müdür ziyaret ettiğimizde tüm sorularımızı yanıtlayabilir."

"Ziyarete mi gidiyoruz?" Heyecanla ağlıyorum. "Normal ailelerin, normal çocuklarının oraya gitmesini isteyip istemediklerini görmek için normal okulları ziyaret etmesi gibi mi?" Nefes alıyorum, aklıma bir şey geliyor. "Bekle, müdüre ne iş yaptığını söyledin?"

"Belli ki ona her an Amerika'nın En Çok Aranalar Listesi'ne girme olasılığının oldukça yüksek olduğunu söylemedim."

"Bu iyi," diyorum, Daniel'in ihtiyaç duyacağı her şeyi düşünerek boşluğa bakıyorum. Çantalar, kitaplar, kalem, spor malzemeleri. Alışverişe gitmemiz gerekecek. "Ne zaman gidiyoruz?"

Danny heyecanıma gülümsüyor ve burnuma bir öpücük konduruyor. "Önce halletmem gereken bazı işler var."

"Kesinleşene kadar Daniel'a bundan bahsetmemeliyiz," diyorum. Bunu ona verip sonra da geri alırsam çok kırılır. Danny giderken gülümsüyor, düşüncelerimi ve korkularımı okuyor. Eğer müdür Danny'nin kim olduğunu öğrenirse, Daniel o okula giremeyecek. Çok basit. Müdürün Danny'nin gökkuşağı sıçtığını ve her Pazar kiliseye gittiğini düşünmesini sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Bunu kontrol edecekler mi? Kiliseye gidip gitmediğini mi? Peder McMahon'la konuşmam gerek.

"Bir dakika benimle gel," diyor Danny sessizce, bileğimden tutup beni koridora çekiyor. Konuşmadan önce etrafı hızlıca kontrol ediyor. "Pearl hakkında ne biliyorsun?" diye soruyor.

"Ne?" Alnım çatallaşarak soruyorum.

"Brad'i sorup duruyor."

"Ohh," diye nefes alıyorum. "Sen de, ha?" Onun yanından mutfığa doğru bakıyorum. "James de soruyordu."

"Sanırım otele gidip kim bilir kaç kadınla sikişmesinin nedenlerinden biri de bu."

Danny'ye baktım, iğrenmiştim. "Ne yaptı?"

Omuz silkiyor, sanki standartmış gibi. *Standart*. "Bekle, Pearl'e söyledin mi?" "Evet, Pearl'e söyledim. Bunu bir an önce halletmeliyiz."

Ciddi mi bu? "Ne yani, Otto ve Esther'in arasını bozmaya mı çalışıyorsun?"

Bud?" Ben soruyorum. "Çünkü iyi gidiyor."

Şaşırmış bir şekilde göz kırpmıyor.

"Nesin sen?" Söylenmeye devam ediyorum. "Aşk polisi mi?"

Şaşkınlığı kızgınlığa dönüşüyor ve gözlerimi dramatik bir şekilde deviriyorum, kendime hiç iyilik yapmıyorum ama ... canı cehenneme. "Rose, onu neredeyse hiç tanımıyoruz."

Histerik bir şekilde gülüyorum. "Beni tanımıyordun." "Yirmi bir yaşında."

"Onun yabancı olduğu gibi küçük bir meseleyi unutma."

"O bir İngiliz," diyor adam, kafası karışmış bir şekilde.

"Kesinlikle." Göğsünü dürtüyorum ve acıyla homurdanarak geri çekildiğinde bunun için hemen özür diliyorum. Lanet olsun. "Özür dilerim."

"Affedildim."

"Her neyse, onu Brad'den vazgeçirmek için yaptığın küçük plan işe yaramış olabilir," diyorum ona. "Hiatus'un bir striptiz kulübü olduğunu söylediğinde dehşete kapıldı." Masumca tabii ki.

"Güzel."

Sanırım Danny haklı. Brad tek eşli bir adam değil. Pearl genç ve saf. Brad onu sadece incitir. İç çekiyorum. Pearl'ün bu dünyadan uzak tutulması gerektiğini söyledim, ama o zaten bu dünyaya maruz kaldı. Zaten içinde. "Gitsen iyi olur." Parmak uçlarıma uzanıp onun yaralı yanağını öpüyorum. "James seninle Hiatus'ta buluşacağını söyledi." Dönüp mutfığa doğru ilerliyorum ama kazağını kaptığı gibi beni kolundan tutup kendisine doğru çekiyor. Şaşkın bir çılgılık atıyorum ve gözlerini buluyorum.

"Ateşli bir evliliğe sahip olmanın en iyi yanı ne biliyor musun?" diye soruyor ve ben kendime rağmen gülümsüyorum. Onunla barışmayı seviyorum. Onunla tartışmaya bayılıyorum. Didişmeyi. Tartışmayı. Kavga etmeyi. Nefret ettiğim şey kavga etme nedenlerimiz. Yanaklarını kavrayıp dudaklarına kocaman bir öpücük konduruyorum ve Danny hemen daha derine inip dilini sokuyor. Beni ayağa kaldırıp omuzlarımdan tutarak çevirene ve gönderene kadar çıkardığı her büyümlü zevk sesini memnuniyetle mırıldanarak yutuyorum. Ön kapının kapandığını duyuyorum ve mutfağın ön tarafa bakan penceresine gidiyorum, onu Mercedes'lerden birinin yolcu koltuğuna kayarken görüyorum. Ringo direksiyonda.

Brad tokat yemiş gibi bir suratla içeri girdiğinde Esther, "Bu mutfak gittikçe daha da kalabalıklaşıyor," diyor. Takım elbise giymiş ama omzunu destekleyen askı onu şıklıktan buruşukluğa götürüyor.

"Günaydın," diyorum sıradan bir şekilde, doğrama tahtasına gidip yarım limon alıyorum.

Homurdanıyor, yanlarından geçerken masadaki kızlara bakıyor, bir selam bile vermiyor. Pearl kahvesine bakıyor, Anya ise kalın, güzel, doğal şekilli kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

"Bence Pearl ve Anya gelip kulüpte çalışmalı," diyorum limonun köşesini kemirirken.

Brad donakaldı, dehşet içinde bana baktı. "Benim personele ihtiyacım yok." "Aslında Mason'ın birkaç kız kaybettiğini söylediğini hatırlıyorum."

Gözleri açılıyor ve bana doğru geliyor. Onun sorunu ne? Bar personeliyle bile ilgilenmiyor. Bu Nolan'ın işi. Kocam biraz rahatlarsa benim de olabilir. Ayrıca Pearl'ün Brad'den ayrıldığı çok açık. "Hayır."

Ona inanamayarak bakıyorum. "Yapacak bir şeylere ihtiyaçları var."

"Hayır dedim," diye bağırıyor, etrafında dönüyor ve omzunu bir dolaba çarpıyor. Hepimiz onun patlaması karşısında şok içinde geri çekiliyoruz. "Lanet olsun!" diye bağırarak kahve fincanını düşürdü. Fincan yerde paramparça oluyor, Brad biraz daha küfrediyor ve ardında suskun seyircilerden oluşan bir galeri bırakarak mutfaktan çıkıp gidiyor.

Esther dolaba gidip faraş ve fırçayı çıkardıktan sonra tezgâhtan bir havlu kaparak, "Ah, diyorum," diye nefes alıyor. "Ona ne oldu böyle?"

Pearl'e
bakıyorum.
Uzaklara
bakıyor.

Bu ev şu anda gerilim dolu bir kutu gibi. Patlamayı bekleyen bir düdüklü tencere. Dışarı çıkmak zorundayım. Mutfaktan çıkıyorum ve merdivenlerden hızla inerek koridordan Daniel'in yatak odasına koşuyorum. Kapıyı açıyorum ve boş buluyorum. Televizyon odası. Geri dönüp kendimi aşağıya atıyorum ve Daniel'i Tank'le kanepede buluyorum. İkisi de başlarını kaldırıp kimin girdiğine bakmıyor, ciddi bir dikkatle ekrana bakıyorlar.

"Bugün sana ihtiyaç yok mu?" Ben soruyorum.

"Sen buradasın," diyor Tank, başparmakları elindeki kumandanın üzerinde harıl harıl çalışırken. "Ve küçük adam da öyle. Elimden gelse Fury ile birlikte Beau'yu arıyor olurum."

"Pizza yemeye gidiyoruz," dedim. Bu basit kelimeler. Basit ama çok tuhaf. O kadar tuhaf ki, Daniel ve Tank oynamayı bırakıp bana akıl hastanesine yatırılmam gerekiyormuş gibi bakıyorlar. "Gidiyoruz," diye onları temin ediyorum ve cep telefonumu çıkarıyorum.

"Patronun ağzından almadığım sürece hiçbir yere gitmiyorum."

Daniel, "Patron annem," diyerek beni gülümsetiyor. Bu tam olarak doğru değil,

ama alacağım.

Nereden geldiği belli olmayan bir özgüvenle Danny'yi arıyorum ve telefonumu kulağıma götürüyorum. "Beni özledin mi?" diye soruyor cevap olarak, ben şöminenin önünde volta atmaya başlarken.

"Acı verici."

Yumuşakça gülüyor. "Ne istiyorsun, bebeğim?"

"Daniel'ı pizza yemeye götürmek için." Nefesimi tutuyorum, Tank ve Daniel'a arkamı dönüyorum ki mahvolmuş yüzümü görmesinler.

"Tamam."

Yüzüm düştü. "Ne?"

"Tamam dedim."

Tamam mı? Bu şekilde mi? Telefonumun hoparlörünü açıyorum ve Tank'e dönüyorum. "Tekrar edebilir misin lütfen?"

"Daniel'ı pizza yemeye götürebilirsin."

"Harika!" Daniel kumandasını bir kenara atar ve televizyonu kapatır.

"Teşekkür ederim." Tatlı tatlı gülümsüyorum ve aramayı sonlandırıyorum. "Onun iznine ihtiyacım olduğundan değil," diye ekliyorum, arkamda gülen Tank ve Daniel'ı bırakarak. "Saat birde hazır olun." Daniel'ı sıradan bir pizzaya götüreceğim için bu kadar heyecanlanmam ne kadar saçma? Çılgınca!

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, Beau'yu arıyorum, telefonunu açması için yalvarıyorum. Açmıyor. Zinnea'nın odasının önünden geçiyorum ve yavaşlıyorum, adımlarımı tersine çevirip kapıyı çalıyorum. "İçeri gel," diye sesleniyor bir ses ve içeri doğru ilerliyorum. Karşımda hayat dolu alter egosu Zinnea Dolly Daydream yok. Lawrence pencerenin yanındaki sandalyede oturuyor, üzerinde alışılmadık derecede sade kırmızı bir kimono var, doğal saçları yeni duş aldığı için nemli; kirpik yok, makyaj yok, hiçbir şey yok. Bana hüznle baktığında suratımı asıyorum.

"Pizza için gel," diyorum ona yalvaran gözlerle bakarak.

"Hangi cehennemde o?" diye soruyor, Lawrence'ın sesinden duyduğum kadar sıradan bir sesle. Açıkçası, bu ona yakışmıyor. "St. Lucia'da kalmalıydım. Bu endişeye dayanamıyorum."

"Eve dönecek." Yanına gidip ellerini tuttum ve onu yukarı çektim. "Gel hadi. Patron hapishaneden ayrılmam için bana izin verdi. Sensiz gitmiyorum."

"Peki, peki," diye iç geçiriyor ve beni başından savıyor. "Saat kaçta gidiyoruz?" "Birde."

Komodinin üzerindeki saate bakar ve saatin onu henüz geçtiğini görür. "Tanrım, gitsem iyi olacak." Koşar adım banyoya gider ve

Kapıyı kapatıyor, ben de odama gidip Beau'yu bir kez daha arıyorum. *Yine* telesekreter çıkıyor ama bu sefer mesaj bırakıyorum.

Beni araması için ona yalvarıyorum. Sesimdeki titreme sahte değil. Onun için çok endişeleniyorum.

Lawrence, saat ondan bire kadar geçen üç saat içinde Zinne'a dönüşecek gücü kendinde bulamadı. Bunun yerine Bermuda şortu, kısa kollu Hawaii gömleği, siyah beyaz kareli Vans pantolonu, ters taktığı kravat boyalı beyzbol şapkası ve şiş gözlerini kapatan kalın çerçeveli yuvarlak gözlüklerini giydi. Ama o burada.

Tank diliminin etrafında kıkırdarken ve Lawrence saçlarını ovuştururken şaşkınlıkla, "Daniel, bacakları büyümüyor ve tabağından kaçmıyor," diyorum. Daha önce kimsenin böyle pizza yediğini görmemiştim. Özgürlüğünden en iyi şekilde yararlandığını, yiyebildiği kadar hızlı yiyebildiğini düşünmekten nefret ediyorum. İstedığımız zaman pizza sipariş edebiliriz ama dışarıda yemekle aynı şey değil.

Cep telefonum çalıyor ve Daniel'a birkaç peçete atıp cevap verirken gözüm kapalı ona uzanıyorum. "Merhaba."

Danny'nin sesini duymayı bekliyorum. Kontrol ediyorum. Ama duymadım. Masadan fırladım. "Beau?" Pat diye söyledim ve herkes çiğnemeye ara verip bana bakarak bunu James'ten saklama şansımı ortadan kaldırdı. Saklayacağımdan ya da saklayabileceğimden değil. Adam kırık dökük, kayıp bir karmaşa.

"Ben iyiyim," diyor, ben masadan uzaklaşırken, Tank'ten uyarı dolu bir bakış alıyorum. Çok uzağa gitmiyorum, bar alanının önünde dolaşıyorum.

"Neredesin?" diye sordum. "Cevaplara ihtiyacım var."

"Ben bunu sormadım," diye karşılık veriyorum. "Neredesin? Eve gelmedin, Beau. Bu kadar aptal olduğuna inanmıyorum." Onu seviyorum, anlıyorum ama bu kadar pervasız olmasını kabul edemiyorum. "James çok endişeli."

"Biliyorum." Sesi sessiz geliyor. Yenilmiş. "Onun endişelenmesini istemiyorum."

"Şaka mı yapıyorsun?" Adımlarımı durduruyorum ve inanamayarak en üst rafa bakıyorum. "Onun endişelenmesini istemiyor musun?" Şu anda gerçekten aptalca davranıyor. "Beau, öldürdükten sonra adamlarımızın en iyi yaptığı şey budur. Bizim için endişelenirler. Bunu daha önce konuşmuştuk."

"Biliyorum."

"Eve gel," diye yalvarıyorum. "Lütfen."

"Neredesin?" diye soruyor, belli ki koşuşturmayı fark etmiş.

"Şehirdeki bir pizzacıda."

"Birlikte mi?"

"Tank, Daniel, Esther ve Lawrence." Umarım teyzesinden değil de amcasından bahsettiğimi de fark etmiştir.

"Lawrence orada mı?" "Evet-"

Telefon elimden kapıldı ve Lawrence çok geçmeden bağırmaya başladı. "Beau Hayley, hemen kışını kaldırıp eve geleceksin, beni duyuyor musun?" Ağzı açık kaldı ve ekrana baktı. "Yüzüme kapattı!"

Kafasını gömüyor. Korkak olmak ve neden olduğu acı ve endişeyle yüzleşmemek. Kolumu Lawrence'a doladım ve onu masaya geri götürdüm. Aramasının en azından bize onun hayatta olduğunu göstermesi gibi oldukça önemli bir gerçeğe dikkat çekmek istiyorum ama yapmıyorum. Alçalıyorum, Esther'den bir diz masajı ve Daniel'dan daha fazla soru alıyorum. "Neden eve gelmiyor?"

Susturmak için utanarak pizzayı ona doğru itiyorum. Tabii ki susturmuyor, yemeğinin üzerinden konuşurken yorgun bir ifadeyle bana bakıyor. "Yakında on dört olacağım anne."

"Biliyorum," diye mırıldanıyorum, okuldan bahsetmenin işe yarayacağını, dikkatini dağıtacağını, onu heyecanlandıracağını düşünüyorum ama hayır. Kaderi kıskırtmayacağım. Eğer bu okulun müdürü kim olduğumuzu öğrenirse, Daniel okulunun yakınından bile geçemez. Ayrıca Danny fikrini değiştirebilir. Her şey olabilir. Güvenlikten memnun olmayabilir. Çok uzakta olabilir. Çok . . . her şey olabilir.

Pizzadan bir biber alıp ağzıma atıyorum ve Tank'ın cep telefonuyla konuştuğunu fark ediyorum. Sessizdi. Ve yüzü soluk. Aman Tanrım. Telefonu kapatıp masaya boş boş bakarken çiğneyip yutkunuyorum. Ne oluyor be? Garsona pizzamızın geri kalanını eve götürmesi için el sallıyorum ve Tank'ın hemen ayrılacağımızı ilan etmesini bekliyorum. Ama garson geliyor, gidiyor, kutulanmış pizzayla tekrar dönüyor ve Tank hâlâ konuşmuyor. Hepimiz soru dolu bakışlarla birbirimize bakıyoruz ve sonra Daniel elini Tank'ın büyük koluna koyup dikkatini çekiyor.

"İyi misin Tank?" diye soruyor.

"Arayan hemşireydi." Tank yüzünü buruşturuyor, kafasına uzanıyor ve bir elini sırtına sürüyor. "O benim annem."

"Peki ya annen?"

"Uzun sürmeyeceğini söylediler." Ayağa kalkıyor, oturuyor, tekrar kalkıyor, belli ki kafası karışık.

O l a m a z . "Gitmelisin." Ben de ayağa kalktım, çantamı ve pizzayı topladım.

kutular, masaya biraz para koymak.

"Yapamam," diyor, önce Daniel'ı sonra da beni işaret ederek.

"İşte bu yüzden sizinle geliyoruz." Esther ve Lawrence'a hareket etmeleri için bakarak bunun tartışmaya açık olmadığını belirtiyorum. Danny'nin ne diyeceğini bilmiyorum. Aslında umurumda da değil. Bunu Tank'e karşı kullanmayacak, bundan emin olacağım. "Sen de Fury'yi aramalısın." Daniel'ın koluna girip onu restorandan dışarı çıkarıyorum. "Belki de arabayı başka biri kullanmalı." Tank sarsılmış, tamamen kaybolmuş görünüyor.

Kaldırımda arabaya doğru yürürken Daniel bana bakıyor, Tank da arkasından. "Onun için üzülüyorum anne."

"Ben de, sevgilim."

"O ve Fury annelerini gerçekten çok seviyorlar."

Başımı sallıyorum, kendimi tutmaya çalışıyorum, kaybettiğimiz onca yılı düşünmemeye çalışıyorum. "Benden nefret mi ediyorsun?" Durup dururken ağzımdan korkularım dökülüyor.

"Senden neden nefret edeyim ki? Sen benim annemsin."

Kendime kızarak nefes veriyorum ve arabanın hemen önünde bizi durduruyorum. Lawrence ve Esther yetişiyorlar ve Tank doğruca direksiyona geçiyor. "Keşke sana daha fazlasını verebilseydim." Tanrım, artık ona bakmama bile gerek yok.

Hiçbir şey söylemiyor, on üç yaşındaki zavallı beyni muhtemelen *ne söyleyeceğini* bilemiyor. Ama bana sarılıyor. Ve bu yapabileceği en iyi şeydi.

Buna çok ihtiyacım var.

JAMES

Yarı yarıyaydı. Bir yanım Volodya'nın burada oturmasını umuyordu, böylece şu anda sandalyemde kalmak için harcadığım çabadan dolayı ağrımayacaktı, ama pratik yanım Sandy'nin en iyi seçeneğimiz olduğunu biliyordu.

İyi ki en kısa çöpü ben çekmişim.

"John Theodore Little," dedi Sandy, Danny ve benim aramda dolaşarak. "Winstable'ı satın alan adamın adı bu mu?"

Hiatus'taki ofisinde kanepede rahatça oturan Sandy'nin arkasında duran adamları izlerken Danny sessizce, "Ben de öyle dedim," diye cevap veriyor. "Bize elinde bilgi olduğunu söylemiştin."

Sandy yavaşça başını sallar. Sürüklüyor. Bu durumu her şeyiyle sağıyor. İngiliz ve Enigma ondan bir şey istiyordu. Ya da daha önemlisi, buna ihtiyaç duyuyordu. "Sana şunu sorayım," dedi Sandy, aksanı Volodya'nınki kadar kalın değildi, bir bacağını diğerinin üzerine atıp kollarını kanepenin arkasına yayarken. "Siz İngilizler, Theodore adı nedir ... nasıl söylenir? İndirgenmiş mi?"

"Kısaltılmış mı?" Danny başını öne eğer. "Evet, kısaltılmış. Theodore kısalttı."

Danny ve ben birbirimize kaşlarımızı çatıyoruz ve Brad oturduğu yerden iç çekiyor. "Ted-" Duraklıyor, damarlarımda buzlar gezinirken gözlerini Danny'ye diyor. "Tanrım."

"Teddy," diye fısıldıyor Danny, sarsılmış görünüyor.

"Ve Küçük John," diye devam ediyor Sandy, her şey zihnimde acı dolu bir yere yerleşirken.

"Bir ayıydı," diyor Brad, yumruğunu masasına vurarak.

İnanmayan, eğlenmeyen bir kahkaha patlamasıyla nefesimi veriyorum. Buna inanamıyorum. *Bunu* anlamamıza yardım etmesi için bu Rus puştuna nasıl ihtiyacımız oldu?

Sandy başını sallar ve Danny ofiste volta atmaya başlar, stres ve öfke ondan yepyeni bir seviyede yayılmaktadır. "Lanet olsun!" diye kükrer ve bir dosya dolabını yumruklar.

"Bu bir takma ad," diye devam ediyor Sandy, İngiliz'in öfkesine aldırmadan. "Bir takma ad," diye sessizce düzeltiyorum onu.

"Patates, domates."

Danny, Sandy'ye ateş püskürten bir ejderhaymış gibi bakarken, Otto doğruca dizüstü bilgisayarına gider ve çılgınca tıklamaya başlar.

"İçeride adamları vardı," diye devam ediyor Sandy.

Vardı. "Artık yok mu?" Danny soruyor, göğsü yavaşça inip kalkıyor, öfkesini zapt etmek için çok uğraşmasının bir sonucu.

"Hayır diyorum." Sandy'nin sert yüzünde bir tiksinti ifadesi belirir. "Giriş polisi tarafından izleniyordum."

"Göçmenlik."

"Ayl'nın ona katılma teklifini kabul ettiğim anda bu durum sona erdi. Daha dün banka hesaplarım donduruldu. Yakında beni tekrar yakalayacaklarını umuyorum. Bunlar yasal bir iş için yasal hesaplar. Bu bana içeride kim varsa kaybettiğini gösteriyor. Ayrıca Dedektif Collins'ten bir telefon aldım. Ona bazı şeylerin ayrıntılarını verirsem, hesaplarımın çözülmesini sağlayacağını söyledi."

"Dondurulmamış

." "İngilizcem-"

"Yapacağım." Danny'ye bakıp başımı salladım. Bizimle ilgili detaylar. Collins hakkımızda detay istiyor. Bunu bize Higham söyledi. Ama kışını mı kolluyor? Çok mu derinde? Doğal olarak, Higham'dan bahsetmeyeceğiz.

"Fare olmakla ilgilenmiyorum." Sandy her birimize bir anlığına gözlerini dikti. "Burada kalmak ve işimi yürütmek istiyorum. Volodya'nın gitmesini istiyorum."

İçimden gülüyorum. Bu Danny'yi memnun edecektir. "İkinizin derdi ne?" Kendime bir votka daha alarak soruyorum. Dışarı çıkıp sokakları aramadan önce bir tane daha. Tekrar. Yukarı aşağı, aşağı yukarı, umutla, onu tekrar tekrar arayarak.

"Ona güvenilmez."

Danny yüksek sesle gülüyor ve bardağını doldurmam için bana uzatıyor. Ben daha yeni bitirmiştim, o ise ağzına götürüyordu. Bir tane daha almayacak. Önümüzde uzun bir öğleden sonra var. İkimizin de ihtiyacı olan son şey, silahlarımızı kaçıırken alkollü jet ski sürdüğümüz için durdurulmak. Lanet olsun, şimdi teslimatın bugün olmamasını her zamankinden daha çok istiyorum.

"O eski KGB'li," diye devam ediyor Sandy.

Sonunda bir yerlere varmaya başladığımızı hissediyorum ve Beau'nun kayıp olması buruk bir duygu. Bugün bu işin aslını öğrenmem lazım ki onu arayıp geri getirebileyim. Sorun şu ki, cevapları alsak bile, paylaşmak için ona ulaşamıyorum. Ve karşımdaki bu adam, bu işi bizim için bitirme potansiyeli olan bu adam, hâlâ Beau'yu öldürmeye çalışıyor. Dexter onu vurduktan sonra yatakta yatan cansız bedeni zihnimin her köşesini işgal ediyor. Karnındaki kurşun yarası.

Bebegimizin bir zamanlar büyüdüğü yerde.

Öyleydi.

Ona iğne yapmaya çalışan Rus hemşire. Öldürün onu.

Kırmızı görüyorum ve daha iyi düşünemedim Sandy'nin yüzüne bakıyorum.
"Kız arkadaşımı öldürmeye çalıştın."

"Küçük kardeşim de dahil olmak üzere adamlarımın yarısını öldürdün," diye tıslıyor, geri adım atmıyor.

"Sakin ol," diyor Danny, beni çekiştirerek ve bu işi berbat edersem beni kendisinin öldüreceğini ima eden bir bakış atarak. "Sakin ol," diyor tekrar, kolumu sıvazlıyor ve bardağımı ağzıma götürüyor. Sandy'ye dönerek elini uzatıyor ve Sandy elini tuttuğunda Danny tehditkâr bir şekilde sıkıkmak yerine bir centilmen gibi sallıyor. Bu Sandy'ye güçlü bir mesaj.

"Şimdi ne olacak?" diye sorar.

"Şimdi," dedi Danny düşünceli bir şekilde, "başka bir şey öğrenirsen bana söyle, ben de iyiliğinin karşılığını vereyim."

"Peki ya iş?"

"Bu küçük meseleyi hallettikten sonra bunu konuşacağız. Bu arada sizi temin ederim ki kanınız için yarışan bir adam eksilmiş olacak."

Sandy bana bakıyor, bekliyor. "Seni ikna etmenin daha zor olacağını görebiliyorum." Gözlerimi diktim.

"Belki de," diye devam etti, gözlerimdeki tehditten kaçınmayarak, "size yakın bir bağlantımın şehir merkezindeki bir otelin otoparkında otomobilinizi gördüğünü bildirdiğini söylesem? Bunun bir yardımı olur mu?"

"Ne?"

"Buradasınız, otomobilinizin orada ne işi olduğunu merak ediyorum?" "Ne oteli?" Tekrar yüzüne baktım. "Söyle bana."

"Hilton."

O herife teşekkür etmeyi kendime yediremiyorum. Ofisten uçarak çıktım ve Google Maps'ten Hilton otelini buldum.

Bunu yapmanın kolay ya da ucuz bir yolu yok ve uğraşacak ne zamanım ne de sabrım var. "Unutma," diyor Otto lobide yürürken. "Bir gülümseme seni bu dünyada her yere götürür."

Resepsiyondaki adama gülümsemek yerine silahımı gösteriyorum ve bir deste notu tezgâhın üzerinden kaydırıyorum. "Simeon," diyorum, ekranımda Beau'nun resmini gösterirken yaka kartından ismini alıyorum. Hızlı bir şekilde

nakit ve fotoğrafı inceler.

"Alabilir miyim?" diye soruyor, başımı salladığımda cep telefonumu alıyor. Masanın etrafından dolaşıp kapıcıya doğru ilerliyor ve ona telefonumu gösteriyor. Başını sallıyor.

"Garsonlar mı?" Boşuna soruyorum, şu anda çöp çekmekten ziyade çöplere tutunduğumu biliyorum. Her iki durumda da, Danny pokerde ne kadar şanslıysa ben de çöpte o kadar şanslıyım. Beau bulunmak istemiyorsa, bulunmayacaktır.

Simeon, "Ben de kat görevlilerine soracağım," diyerek uzaklaşıyor. Doğal olarak biz de onu takip ediyoruz ve o kararsız bir şekilde arkasına bakıyor.

"Cep telefonum sende," diye belirttim. "Ve muhtemelen istersen polisi aramak için üzerinde bir tane var, ki bunu tavsiye etmem."

"Kesinlikle tavsiye etmem." Simeon'a devam etmesini işaret ettiğimde Otto'nun gür kaşları kalkıyor ve beni bara götürüp çalışanlara telefonumu göstermeye başlıyor. Hepsi başını sallıyor. Hepsi bana ihtiyatla bakıyor. Hiçbiri kız arkadaşımı görmemiş. "Odalar," diyorum.

"Efendim, yüzden fazla odamız var."

"Ve kameralar," diyor Otto, dudağındaki halkayı döndürürken düşünceli bir şekilde etrafına bakınıyor ve ince bir hatırlatma olarak ceketini geri çekiyor. Gülümsemeye ne oldu böyle? "Kontrol odası nerede?"

Zavallı Simeon. Stresli terinden alnı parlıyor, parmaklarını şıklatıyor ve görevliye Otto'yu kontrol odasına götürmesini söylüyor. Sonra bir anahtar kartı çıkarıyor ve beni kendisine asansörlere kadar eşlik etmeye davet ediyor.

"Sizin için kim olduğunu sorabilir miyim?" Simeon, en üst kata çıkarken havadan sudan konuşarak soruyor.

"Hayır."

Bir saat sonra, o lanet oteldeki her odaya girdim ve hiçbirinde yoktu. Arayışımız ve insanların mahremiyetine yaptığımız bitmek bilmeyen saldırılar Simeon'a yüzlerce içkiye mal oldu. Sırf bu yüzden ona bir kese daha para verip telefonuna numaramı yazmasını söyledim. "Onu görürsen beni ara." Simeon başıyla onaylıyor ve bana otoparkın yolunu tarif ediyor; Otto'yu Range Rover'ıma bakarken buluyorum.

"Motor soğuk," diyor kaputu yoklayarak. "Ve kameralar otelde hiçbir şey göstermiyor. Buradaki boşluk kör bir noktaya denk geliyor. Ne yaptığını biliyordu."

"Herhangi bir otelin otoparkına öylece park edemezsiniz. Misafir olmanız gerekir."

"Belki de arabayı almayı planlamıyordur." Otto Range'imın etrafında dolanıyor ve arka cama yaklaşıyor. "Caddenin aşağısında bir tren istasyonu var. Doğrudan MIA'ya gidiyor."

Midem bulanıyor. "Miami'den ayrılırsa cevap alamaz." Uğruna yolcu tarafındaki kolu deniyorum. "Arabaya bindiğini gördün mü?"

"Evet, dün gece on birde."

"Ama otele girmedi mi?"

Otto başını sallıyor ve saatini kontrol ederek bana gitmemiz gereken bir yer olduğunu hatırlatıyor. Ben buradayken geri gelmeyecek. Bunu biliyorum.

Başımı sallıyorum ve otoparktan çıkıyorum, Otto tekerlek kemerinin altına bir izleme cihazı yerleştirirken sürekli motoruma bakıyorum.

Neredesin, Beau?

BEAU

Otel odasının kapısını arkamdan kapattım ve her anlamda bitkin hissederek koridordan asansöre doğru yürüdüm. Hiç uyumadım, sadece öfkeyle, hayal kırıklığıyla ve bilinmezlikle savaşıyor uzandım.

Keder.

Annemin cinayetine olan odağımı kaybedip babamınkine yönlendirmek vicdanıma zarar veriyor. Annem ölmeyi hak etmedi. Babam da hak etmedi. Ama babamın bencil seçimleri onun yolunu çizdi. Annemin özverisi ise onun yolunu çizdi.

Birkaç misafir daha bana katıldığında arabaya binip arkaya doğru ilerliyorum, cep telefonumu açıyorum ve tanıdığım herkesten gelen cevapsız çağrılar karşısında irkiliyorum.

Ve aşk.

Ve beni sevenleri.

Asansör çalışıyor, kapılar açılıyor ve ben de anahtar kartımla resepsiyona doğru yürüyüp kartı tezgâhın üzerine bırakıyorum. "Ah, Beau." Quinton tezgâhın üzerine eğilip yanaklarımı tutuyor ve her birini havayla öpüyor. "Valeye aracınızı yolun karşısından almasını söyleyeceğim." Güzelce alınıp boyanmış kaşları kalkarken çerçevesiz gözlüklerinin üzerinden bana bakıyor. "Neden binadan uzağa park etmeniz gerektiği konusunda beni aydınlatmak ister misiniz?"

"Hayır."

"Çalıntı değil, değil mi?"

Beni kontrol ederken gülüyorum. "Sence polisten araba hırsızına mı dönüştüm?" Tanrım, bundan çok daha kötü.

"Şey, bunların hepsi çok tuhaf ve kalabalık bir otelde çalışan bir dünya adamı olan benden gelince, tuhaf istekler için bir parçası." Birkaç kâğıdı birbirine zımbalıyor ve özenle katlıyor. "Zinnea nasıl? Tanrım, devrede çalışmayı özlemişim."

"O iyi," diyorum, bir suçluluk duygusu daha yaşayarak.

"Ya Dexter?" diye sordu merakla. Quinton'ın Zinnea'ya karşı hep bir zaafı olduğu herkesçe biliniyordu. "O nasıl?"

Öldü. Sıkıca gülümsüyorum. "O gitti." "Ne?"

Nişanlını onu öldürdü. "Ayrıldılar." "Oh.

Oh, Tanrım. Nedenini sorabilir miyim?"

Çünkü o sahtekar bir polisti. "Ona selamını söylerim."

Quinton geri çekiliyor, gözlüklerini çıkarıp temizliyor ve beni çok yakından izliyor. Sonra tekrar takıyor ve bana bir kart uzatıyor. "Onu görmeyi çok isterim. Çok uzun zaman oldu." Bir hava öpücüğü daha. "Ve her zaman onu bekleyen bir Cosmopolitan vardır."

Kartı alıp el sallıyorum ve geri çekiliyorum. "Seni görmek güzel Quinton. Ve teşekkür ederim."

Minnettarlığımı elinin tersiyle itti. "Vale arabanızı getirecek."

Dışarıya, kaldırıma çıkıyorum ve duvara yakın durup rehberimde ilk kez olmayan bir şekilde geziniyorum. Sanki yeni bir isim çıkabilirmiş gibi. Yardım etmek isteyecek eski bir meslektaş. Bu bana Nath'ı özletiyor, çünkü o benim akıl hocam olduğu için değil, kendimi anneme yakın hissetmemi sağladığı için. Gidecek kimsem yok. Bana yardım edebilecek kimse yok.

"Beau?"

Soluma baktım. *Aman Tanrım*. "Dr. Fletcher." Eski terapistim yaklaşıyor, sahip olduğu her uzuv hatırladığım kadar mükemmel, uzun ve ince, pürüzsüz ve yumuşak. Gülümsüyor, tereddütlü bir gülümseme ve omzundaki çantasını düzeltiyor. Ben de kendimi aynısını yaparken buluyorum.

"Seni gördüğüme sevindim."

Yaşıyor. O da böyle düşünüyor. Beni canlı görmek güzel. *Hiç hayatına son vermeyi düşündün mü Beau?* Gülümsüyorum ve bu durdurulamaz. Gülümsemek birinin eğlendiğini gösterir. "Ben de seni gördüğüme sevindim." İstemediğim bir konuşmanın içine çekilmeden önce geri çekiliyorum. Terapiye gitmemin tek bir nedeni vardı. Çünkü hastaneden daha iyi bir seçenektir ve babam beni oraya gönderecekti.

"Beau?" diye sesleniyor, öne doğru adım atıyor, kolu kalkıyor. "Gelmeyi bıraktın." Belli ki iyileşmediğim için nedenini merak ediyor. Yutkunup başımı sallıyorum ve Dr. Fletcher gülümsüyor. "İyi görünüyorsun, Beau. Umarım bu sonunda seni kurtaracak bir şey bulduğun anlamına gelir."

Geri çekilirken durdum, sözleri bana bir balyoz gibi çarptı. Gerçek şu ki, şu anda Dr. Fletcher'ı gördüğüm zamankinden çok daha fazla şeytanım var.

Beni kurtaracak bir şey. Buldum mu? Yoksa beni sonsuza dek mahvedecek bir şey mi buldum? Bir şey değil, *biri*.

Dönüp uzaklaşıyorum ve kendime soruyu tekrar tekrar soruyorum.

JAMES

Tersaneye giderken Tom Hayley'nin evine uğradık. Ayrıca Amber Kendrick'in. İkisi de boştu. İkisi de soğuktu. Yaşam belirtisi yok. Danny haklı. Amber bir şeyler biliyor olmalı. İstedğini alacak, Tom'un parasını ve şimdi de kasabadan mı kaçtı?

Kenara çekiyorum ve Danny'nin dalgıç kıyafetini beline doladığını, kollarını Rose'a doladığını ve ona sarıldığını görüyorum. Yaklaşırken ona sorgulayan bir bakış attım, o da bana biraz zamana ihtiyacı olduğunu belirten bir bakış attı, ben de içeri girip dalgıç giysimi giydim. Arkamdan bir dolap kapanıyor ve dönüp baktığımda çocuğu kıyafetleri içinde görüyorum. "Hey, çocuk," diyorum, telefonumu bankın üzerine koyup ayağa kalkıyorum. Oldukça kederli görünüyor. "Ne var ne yok?"

Daniel bana bakıyor, gözleri yara izlerimin ön tarafıma süründüğü omzuma düşüyor. Bunu çok gördü. Hiç sormadı. Sanırım bu şimdi değişebilir. Çocukta bugün farklı bir şeyler var gibi. "Nasıl-"

"Bir patlamaya yakalandım," diyorum. "Birini kurtarmaya çalışıyordum."

"Kim?" Gözleri irileşti ve ağzı açık kaldı, eli Kolunu. Beau'nun yara izlerini düşünüyor. "Döndü mü?"

Başımı sallıyorum, ona öyle olacağını söyleyemiyorum. Tek düşünebildiğim arabamı bulduğumuz yerin yakınındaki tren hattı. Çoktan gitmiş olabilir. Belki de gerçeği kovalamaktan bıkmıştır. Belki de kaçmak istiyordur.

Benden kaçmak mı?

"Peki bana ne olduğunu söyleyecek misin?" Gelmesi için başımı sallayarak soruyorum. Soyunma odalarından çıkarken kolumu omzuna doluyorum.

"Tank ve Fury'nin annesi öldü." Ona baktım. "Ne zaman?"

"Pizza yemek için dışarı çıkmıştık. Tank'a bir telefon geldi ve Fury ve onunla birlikte annelerinin yaşadığı huzurevine gitmemiz gerekti. Demans hastası. Ya da *vardı*. Biz gelmeden bir dakika önce ölmüş. Sadece bir dakika ve şimdi kendimi çok kötü hissediyorum çünkü anneme arabanın yanında sarıldım ve pizza kutusunu düşürdü ve onu almak tam iki dakika sürdü. Yani ölmeden bir dakika önce huzurevinde olacaktı. Veda edebileceklerdi." Kollarını havaya kaldırdı ve ağır ağır indirdi. "Yani hepsi benim suçum."

"Ah, çocuk." Onu yanıma çektim. "Kendinizi suçlayamazsınız. Orada bir

Bugün tarihin akışına yön veren milyonlarca şey oldu ve senin annene sarılman bunlardan sadece biri. Bu yüzden mi üzgün?"

"Evet. Tank ve Fury bir süre kalabilsinler diye Bayım bizi aldırıldı. Büyükanнем ve Lawrence kafede çay içiyorlar."

"Eminim büyükanneninki kadar güzel değildir."

Kıkırdıyor ve duruyor, beni de durmaya zorluyor. "Sence St. Lucia'ya geri dönecek miyiz?"

"Kim bilir, evlat."

"Sizce normal bir okula gitmeme izin verilecek mi?"

Sikeyim. "Belki."

"Sence üniversiteye gidebilecek miyim?"

Pizza çocuğun aklını başından almış. "Ben Bay değilim, evlat. Bana cevaplayabileceğim bir soru sormak ister misin?"

Hüzünlü bir şekilde gülümsüyor ve giderken yere tekme atıyor, başı eğik.

"Hey, çocuk," diye sesleniyorum ve o da arkasına bakıyor. "Bana sevilip sevilmediğini sor. Eğer seviliyorsan bir ailen var. Sizin için her şeyi yapacak insanlarla dolu kocaman bir aile. Birlikte suya girip yarışabileceğiniz bir aile." *Onlar silahlarını teslim alırken.*

Daniel'in ağzının kenarı kalkıyor ve ben de ona katılıp dışarı çıkarken başını sallıyor. "Bay'ı yenmeye yaklaştın mı?"

"Bugün o gün," diye beni temin ediyor ve Otto koşarak gelirken Leon'un jet ski'sini suya indirmesine yardım etmeye koşuyor.

"Telefonunu kısa süreliğine açtı."

Ne? "Ve?"

"Ve otelin karşısındaydı."

Tekrar soruyorum, ne? "Araba mı?"

"Elli metre ilerledi ve o zamandan beri hareketsiz."

Çakılların üzerinde çtırdayan tekerlek sesleri duyulduğunda ikimiz de başımızı kaldırıp Range Rover'ımın çekek yerine girdiğini görüyoruz. Kalbim yerinden fırladı. Lanet olsun sıcıyor. Sonra o iniyor ve sabit durmak için çaba sarf ediyorum. Rahatladım. Beni titretiyor. Beau yanıma geliyor ve onu görmek çatlamış ruhuma merhem gibi geliyor.

"Ne oluyor lan?" Otto homurdanıyor, belli ki takip cihazını kontrol etmek için telefonuna geri dönüyor.

Beau söz konusu takip cihazını tutuyor, açıyor ve Otto'nun eline tutuşturuyor. Telefonu hemen biplemeye başlıyor. "Buradayım," diyor bana bakarak, koyu, karanlık gözleri umutsuzluktan bir hikaye kitabı gibi.

"Nerelerdeydin?" diye sordum.

Güzel yüzü vurdumduymaz. Duygusuz. "Boşluğa ihtiyacım vardı."

Boşluğa mı ihtiyacı vardı? Benden mi? Yapmaya çalıştığım tek şey onu dünyadan korumakken, bu lanet olası dişlere bir tekme. Onu ışıktı tutmak. Boşluğa ihtiyacı olduğu için mi bütün gece işkence gördüm? Rahatlamam kısa sürdü. Merhaba, kızgınlık. "İyi olduğunu bana haber vermeyi düşünmedin mi? Hayatta olduğunu?"

"Cartwright'ın ölü olarak ortaya çıktığını söylemeyi düşünmedin mi?" Yani böyle mi olacak? Kısasa kısas mı? "Beni sen vurdun."

"Çıldırılmışım."

"Yani beni vurdun mu?" Sesimin tonu yükselirken soruyorum. Otto yavaşça uzaklaşıyor ve bizi yalnız bırakıyor. "Kasabada tek başına dedektifçilik oynayamazsın Beau," diye bağıyorum.

"Beau!" Daniel ağlayarak bize doğru geliyor, yüzü birkaç dakika öncesine göre çok daha mutlu.

"Şimdi olmaz evlat," diye uyarıyorum, onu durdurmak için elimi kaldırıyorum. Bunu duyuyor. "Bunu sana defalarca söyledim," diye devam ediyorum, Daniel Otto'ya katılıp temkinli bir şekilde uzaklaşırken. "Bana güvenmeni istiyorum. Ne zaman bana güvenmeyi bırakacaksın?"

-" Beau ayaklarını toplayıp yanımdan geçerek kulübeye doğru yürürken ve trençkotunu silkelerken konuşmayı kesiyorum. "Şimdi nereye gidiyorsun?" Tanrım, bir dakika bile kıpırdamadan duramaz mı?

"Tartışmak için dönmedim." Arkasına bakmıyor.

"Yani ne zaman istersen kalkıp gideceğini kabul etmem mi gerekiyor?" Doğru mu anlıyorum, çünkü bu gerçekten mantıksız görünüyor? "Beau!" Onun peşinden çıplak ayaklarımla taşların üzerinde ilerlerken, birçok kişinin gözlerinin öfkeli halimi takip ettiğini hissediyorum. "Dün gece gözümü bile kırpmadım." Arkasından merdivenleri çıkıyorum. "Seni defalarca aradım." Kadın soyunma odalarına doğru gözden kayboldu ve ben de hemen yanında bitiverdim. Neyse ki içerideki üç kadın da tamamen giyinikti ve hepsi de benim iri cüssemden uzak durarak aceleyle çıktılar. Beau dolabına gitti ve dalgıç kıyafetini çıkardı. "Çok endişelendim, Beau." Beni tamamen görmezden gelerek iç çamaşırına kadar soyundu ve gözlerim koluna kayd. Her şeyin başladığı yere. Kendi yara izlerim tepki olarak karıncalanıyor. "Şehirde seni arıyordum." Sonra üstünü örtmek yerine saçlarını yüksek bir at kuyruğu şeklinde bağlamaya başlıyor ki şu anda bunun için gerçekten minnettarım. Onu çok özledim. Ona sarılmak, onu öpmek, sevgimi onun üzerine dökmek istiyorum. Ama ona da kızgınım.

Gözlerimi onun inanılmaz, güzel, savaşta yenilmiş vücudundan ayırıp yüzünü buluyorum. Bana bakmıyor. Benimle yüzleşmiyor. Beni duyuyor mu ki?

Dolabının kapağını kapatıp banka oturuyor, ayaklarını takım elbisenin içine sokuyor ve ben burada yokmuşum gibi devam ediyor. "Söyleyecek bir şeyin yok mu?" Ayağa kalkıyor, takım elbisesini vücudundan yukarı çekiyor ve fermuara uzanıp sırtından yukarı çekmeden önce bir kolunu, sonra diğerini içine sokuyor. Bana bakıyor, ben de bekliyorum, kendimi hazırlıyorum, dalgınım.

Nefes alıyor, sanki konuşmaya hazır olmuş gibi. Ama konuşmuyor.

Beni kadınlar soyunma odasının ortasında bir amcık gibi dikilmiş, içine girmek için ne yapmam gerektiğini düşünürken bırakarak dışarı çıktı. Duvarları dik, savunması yüksek. İçeri girmeme izin vermiyor.

Bir daha mı?

Bağırıyorum ve en yakın dolabı yumrukluyorum, sonra da hüsrarla terleyerek dışarı çıkıyorum. İşimiz bitmedi. Nerede olduğumuz umurunda değil. Kimin burada olduğu. Yapılması gerekenler. İsteddiği gibi gelip istediği gibi gidemez ve benden etrafta lanet olası bir köpek yavrusu gibi dolaşp bana atabileceği herhangi bir sevgi kırıntısı ya da anlam için yalvarmamı bekleyemez. Hayır.

Kapıyı çekip açtım, dışarı fırladım ve Danny'nin vücudunun tüm gücüyle karşılaştım. O homurdanıyor, ben homurdanıyorum, ikimiz de birbirimizden sekiyoruz. "Çekil lan yolumdan."

"Müdahale ediyorum," diyor, direnç gösteriyor, soyunma odasından çıkmama izin vermiyor. "Şimdi zamanı *değil*."

"Şimdi tam zamanı." Ona doğru geriliyorum, omzum ona doğru bastırıyor, her birimiz tüm ağırlığımızı ve daha fazlasını arkamıza koyuyoruz. "Çekil Danny."

"Alınması gereken bir teslimat var."

"Ve onu alacağız." Houdini nişanlını halleder halletmez. Bekle.

Ben

hala.

Düşün

Beau neden dalgıç kıyafeti giyiyor? Şimdi nereye gidiyor? "Siktir." Teslimat. Danny'nin sendeleyerek öne çıkmasını sağlayarak rahatlıyorum. "Leon'la birlikte teslimatı alacak," diye mırıldandım.

"Böyle anlaşıştık."

"Kabul ettim. Hoşuma gittiğini hiç söylemedim. Ve mantığımın bir parçası da, istediğimi elde etmek için ona istediğinden biraz vermektir. Belli ki işe yaramamış, çünkü son yirmi dört saattir onu bulmak için tüm şehri arayıp duruyorum." Al gülüm ver gülüm. O dahil olmak istiyor, ben de bana güvenmesini istiyorum. "Fikrimi değiştirdim." Sikerim böyle işi. Tüm içgüdülerime karşı geliyordum.

Beau'nun Chaka'nın teslimatına dahil olmasına izin vermemi istemedi. Ama kabul ettim. Kabul ettim ve bunun ona yardım edeceğini umdum. Başaramadım. Her zamankinden daha mesafeli.

"Bunun en iyisi olduğunu biliyorsun." Danny bir elini kaldırdı, sanki yaklaşan hücumuma hazırlanıyor gibiydi. "Geri döndü. Beau, Sahil Güvenlik'le dolup taşarken sen ya da ben suya çıkarsak bizi çekeceklerini biliyor."

Kendimi ikna etmekten acizim. Acımı durduracak gücüm yok. Geri geldi ama sadece teslimatı almak için mi? Peki ya ben ne olacağım? Biz ne olacağız? Burada oturup her kaybolduğunda dönmesini mi bekleyeceğim? Canlı mı? Kelepçeli olarak mı? *Hay sikeyim!* İlk kez, Beau'nun ondan her ayrıldığında nasıl hissettiğine dair küçük bir fikir edindim. Çok öfkeliyim, ama onun incinmişliği, hayatındaki kontrolü kaybetmiş olmasından duyduğu hayal kırıklığı beni etkiliyor. Onu korurken, daha da fazla kontrolü elinden alıyordum. O harika bir polisti, hayatı çok şey başarmak ve iyilik yapmak için bir yörüngede ilerliyordu. Peki ya şimdi? Şimdi kendi iradesi dışında yan plana itildi. Ama bu onu korumak için. Onu sevmek için. Onu güvende tutmak için.

Elimi uzattım ve Danny'nin Marlboroları avucuma düştü. Hemen bir tane yakıyorum ve nikotini içime çekiyorum. "Burası sigara içilmeyen bir alan."

"Siktir git." Dumanımı üzerine üflüyorum ve duvara yaslanıyorum. "Leon hazır mı?"

"Evet."

"Su üzerinde jet ski mi?" "Evet."

"Beau benimkinde, değil mi? Benimkini tercih ediyor." Biraz daha büyük. Daha rahat.

"The Enigma'da."

Başımı sallıyorum ve biraz daha nikotin alıyorum. "Güzel."

Danny bankın yanına gidip alçalıyor ve sigarasını yakıyor. "Ee, John Theodore Little."

"Senin eski tersanen de pislikler için bir başka tatlandırıcıydı," diyorum ikimizin de düşündüğü şeyi. Ayı bu konuda Danny'ye tam anlamıyla kazık atmış. Kendisini terk eden suçluları ikna etmek için mükemmel bir yerde mükemmel bir depolama tesisi satın aldı.

"Evet," diyor sakince, ama bunu hissetmeyeceğini biliyorum. Bu, hepimizin o piçi istemesi için bir başka neden. Asıl soru, onu bulduğumuzda bu onuru kim alacak? "Bilmelisin ki," diye devam ediyor, "Tank ve Fury bu öğleden sonra annelerini kaybettiler. Onlara biraz izin verdim."

Ona katılıyorum, dikkatimi dağıttığı için minnettarım. "Çocuk bana söyledi. Daniel'in mücadele ettiğini bilmelisin."

"Biliyorum," diyor sessizce. "Bunu düzeltmeye çalışıyorum." "Nasıl?"

"Okul. Biz bakıyor at bir sonraki hafta. Popüler ile güvenlik bilincine sahip ebeveynler, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

"Suçlular mı?"

"Ünlüler."

İçimden gülüyorum ve kapıya bakıyorum, sigaramı içerek yoluma devam ediyorum. Şimdi suda mı? Ne yaptığını biliyor mu? Nereye gideceğini? İşaretleri? "Ringo orada, değil mi?"

"Köpekbalığı avı."

"Ya Goldie?"

"Kürek sörfü."

"Kürek sörfü yapabildiğini bilmiyordum."

Danny gülerken "Yapamaz," diyor ama ben ona katılmıyorum, çok stresliyim. Endişelendim. Bunun kolay bir bekleyiş olmayacağını biliyordum, ama aramızın iyi olmaması durumu daha da kötüleştiriyor. "Hey." Danny eliyle dizimi dürterek dikkatimi kapıdan uzaklaştırdı. "Şu anda karşı karşıya olduğumuz zorluklar sonsuza kadar devam etmeyecek." İçimden bir ses sadece işten bahsetmediğini söylüyor. "İş, aile, eşler, çocuklar." Danny sigarasını çekiyor ve suratını asıyor, tavana bakıp nefes veriyor. "Burası yükseliş, dostum." Dumanı havaya üflüyor ve duman yuvarlanıp üstümüzde dönüyor. "Yolumuza çıkan tüm piçleri öldürdükten sonra bizi zirvede kalmaktan alıkoyacak tek bir şey var." Gözlerini indiriyor ama başını indirmiyor. "Cehennemde karım gibi öfke yoktur." Gülümsüyor ve bu iğrenç. "Beni herkesten çok korkutuyor. Sen ve Beau da dahil."

"Beau seni korkutuyor mu?" Kahkaha atarak soruyorum. Anladım. Beni taştlaştırıyor. Kahkahalarım azalıyor ve Danny başını sallıyor.

"Eğer onlara sahip olmasaydık, bunu yapmamıza gerek kalmazdı. Ama ölü taklidi yapamayız. Ve normal bir hayat yaşayamayız."

"Ve onlarsız olamayız," diye bitiriyorum.

"Kesinlikle." Ayağa kalkıyor ve sigarasıyla beni işaret ediyor. "Öyleyse yükselmeye devam edelim ve asla düşmediğimizden emin olalım, çünkü bu, dostum, normale en çok yaklaştığımız an."

Ayağa kalktım ve kapıya yöneldim. "O iyi olacak, James."

"Biliyorum," diyorum kendi kendime. İkimiz de Beau'nun tehlike karşısında soğukkanlılığını korumak konusunda eğitilmiş ve yetenekli olduğunu biliyoruz. Ayrıca ikimiz de annesinin ölümünden bu yana duygularına hakim olamadığımızı biliyoruz. Bana çok kızgın. Belli etmiyor olabilir ama ona sürekli cammış gibi davrandığım için benden nefret ediyor. Onun söz konusu olduğu durumlarda bu benim doğamda var ve değişeceğime dair söz veremem, bu yüzden uzlaşmamız gerekiyor. Dünyanın görmesine izin verdiğinden daha hassas biri ama artık onu tanıyorum. Özüne kadar, onu tanıyorum.

Bana ihtiyacı var.

Ve eminim ki ona ihtiyacım var.

Eğer birbirimiz için değilse, neden bu cehennemi yaşıyoruz?

BEAU

Leon'un kafayı bulduğuna eminim, çünkü çenesini kapatmıyor, geleneksel kabile kıyafetleri giymiş bir adama laf yetiştiriyor, soru üstüne soru soruyor - nereli, Karayip yemeklerini seviyor mu, Zambiya'ya, Kongo'ya, Sahra'ya gitti mi?

Sonunda gözlüğünü kaldırıp derisi kadar siyah gözlerini ortaya çıkarıyor ve Leon sesini kesiyor. Silahlar tekmeden boş kayaklara aktarılırken "Dostça," diye mırıldanıyor.

"Buraya dostça davranmaya gelmediler." İlk jet ski'ye doğru ilerliyorum, gidonu aşağı çekiyorum ve yastıklı koltuğa bastırıyorum, mandalın yerine oturduğunu duyana kadar ağırlığımı arkasına veriyorum. İlk sahte jet ski'yi James'in jet ski'sine bağlayan halatı alıyorum ve bir sonrakine doğru ilerliyorum.

"Biraz yardım eder misin?" Leon dost canlısı siyah adama gülümsüyor ve tüm kayakları tekrar kapatmama yardım etmek için yanıma geliyor. Su kalabalık, tekneler sürekli geçiş yapıyor ama Chaka'nın katamaranı biz malları taşıırken bizi açık sudan gizliyor. Yalan söyleyemem, kalbim deli gibi çarpıyor. göğsümde, gözlerim sürekli olarak hem suyu hem de karayı tarıyor.

"İşimiz bitti mi?" Leon, kendisine bağlı ipin ucundaki son kayağın son mandalı yerine otururken soruyor.

"Tamamdır." Küçük sürat teknesindeki beş adamla yüzleştim. "Teşekkürler." FBI ajanlığından silah kaçakçılığına nasıl geçtiğimi merak ederek içten içe kaşlarımı çatıyorum. Enigma. İşte böyle. O ve bir yığın yolsuzluk.

Bay Friendly gözlüklerini tekrar gözlerinin üzerine indirdi. "Black'e bir sonraki sevkiyatın önümüzdeki hafta hazır olacağını söyle."

Harika. Yeterince silahımız yok mu? "Baş üstüne kaptan," diyorum sessizce, ben jet ski'me dönerken ve Leon da kendi jet ski'sine binerken saçlarımı bağlıyorum.

"Sakin ol, tamam mı?" diyor, gazı göstermelik olarak sıkarak. "Sarsma. Geri giderken biraz daha ağırlığımız var."

Başımı sallayıp talimatlarını yerine getiriyorum, suyun üzerinde ilerledikçe kalp atışlarım hızlanmaya başlıyor. "Bugün esrar içtin mi?" diye soruyorum.

"Evet, bugün lanet bir esrar içtim." Bandanasına uzanıyor ve onu vahşi saçlarının arasına geri itiyor. "Sadece çok gergin olduğum için değil, dostum."

"Neden başka?" Ben sorarım. Konuşmaya devam et. Sohbet edersek daha rahat görünürüz.

"Çünkü Beau, bebeğim, eğer Sahil Güvenlik tarafından durdurulursak, silahları görmeden önce otumun kokusunu alırlar."

"Danny ve James'i kurtarmak için hapse gireceğini mi söylüyorsun?"

Histerik bir şekilde gülüyor ve bana bakıyor. "Patronları kurtarmış olmayacağım. Kendimi kurtarmış olurum, çünkü bu silahlarla tersaneye geri dönemezsek ben ölü bir adamım." Bir elini gidondan çekti, rahatlamıştı. Aferin ona. Esrarından bir nefes çekmesini istemeliydim. "Senin için sorun yok," dedi. "Seni öldürmezler, değil mi?"

O kadar emin olma. "Onlar da seni öldürmeyecek. Seni seviyorlar." "Seviyorlar mı?"

"Onlar için sadece sevdikleri insanlar çalışır." Kıyı şeridine sadık kalarak makul bir hızda ilerliyoruz. Bizi körfeze geri götürecek koydaki kıvrımı görebiliyorum. Etrafindan dolanır dolanmaz tersaneyi görebileceğiz. Kalbim ilk kez yavaşlıyor, kaslarım yumuşuyor ve James'in kayağının yastıklı koltuğuna gömülüyorum. Su bana parıldıyor, güneş elbisemin lastiğinden sızarak beni ısıtıyor. Suyun bugünkü yoğunluğuna rağmen burası huzurlu. Ancak Sahil Güvenlik mesafesini koruyor, eğitimlerine devam ediyor gibi görünüyor, çünkü aklı başında hiç kimse küçük bir cephaneliği göz göre göre ülkeye sokmaz.

İlk kez değil, bunu neden yaptığımı merak ediyorum. Ve ilk kez, elim kalbimin üzerinde, James'e camdan yapılmadığımı kanıtlamaya çalışmadığımı söyleyemiyorum.

Bip, bip!

İrkildim ve arkama baktım, bizi takip eden bir tekne gördüm. Bir Sahil Güvenlik botu. "Siktir," diye tıslıyor Leon, takım elbisesinin içine uzanıp küçük bir çanta çıkarıyor.

"Ne yapıyorsun?" Dört nala koşan kalbim geri döndü. "Sana söylemiştim." Bir esrar ve çakmak çıkardı.

"Leon, hayır!" Tekneye dönüp bakıyorum, bir kolumu havada sallayarak onları onaylıyorum. "Hey!" diye sesleniyorum, rahat bir şekilde, zihnim yarışıyor, bundan başka bir çıkış yolu düşünmeye çalışıyorum. Mülkiyet için batmasına izin vermeyeceğim. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Bana ne yaptığınızı söyleyebilir misiniz, hanımefendi?"

Leon'a bakıyorum. "Seni uyarıyorum," diyorum dişlerimi sıkarak. "Eğer o sigarayı yakarsan seni kendim öldürürüm."

"Başka ne öneriyorsun?" Endişeyle arkasına bakıyor.

"Bana bir dakika verin." Koltukta duruyorum, omuzlarımı çevirip arkama bakarken ellerimle gözlerimi gölgeliyorum. "Sadece yeni kayakları

Patron için depo, efendim."

Avuçlarını teknenin kenarındaki metal parmaklığa dayamış, bir aşağı bir yukarı kayaklara bakıyor. "Bugün suda eğitim yaptığımızın farkında mıydınız? Eğer insanlar suyu kullanmak istiyorlarsa, sınırlar içinde kalmaları istendi."

"Ah?" Kaşlarımı çatıyorum, aptalı oynuyorum. Fiziksel olarak acıtıyor. "Özür dilerim efendim, sadece patronumuzun istediğini yapıyoruz." Ve şimdi ona timsah gözyaşları döküp en iyisi için dua edeceğim. Leon'a bakıyorum, bunun sadece Danny ve James için olmadığını anlamasını umuyorum. "Başımız belada mı efendim?" Gözlerime zorla yaş doldurarak soruyorum.

Dudakları düzeliyor ama bunun için zamanı olmadığını düşündüğünü görebiliyorum. "Başka biri seni durdurmadan hemen koya geri dön." Şapkasını çıkarıp sallıyor, *şimdi git* der gibi.

"Siktir, siktir, siktir," diye fısıldıyor Leon, gözlerini kocaman açmış, elindekileri ileri doğru itiyor. "Beau, bebeğim, az önce hayatımı kurtardın."

"Bana bebeğim demeyi kes." Yavaş ama emin adımlarla ilerlemeye başlıyorum, kalbim durmuyor. Bakışlarımı ileriye doğru tutmaya, arkama bakmamaya dikkat ediyorum, çünkü polirken yürümelerine izin verdikten sonra bana arkasından bakanlardan hep şüphelenmişimdir. Her zaman.

Ama sonra yaklaşan bir motor sesi duyuyorum ve içgüdüsel olarak etrafıma bakıp kaynağı arıyorum. Hiçbir şey bulamadım.

Sonra... bir şey.

En gürültülü kükreme havayı delip geçiyor ve bir jet ski nereden geldiği belli olmayan bir hızla önümüzden geçip gidiyor. "Kahretsin!" Bağırıyorum, korkudan ödüm patlıyor, sprey bana çarpıyor ve kolumu savunmaya zorluyor. Gözlerimle beyaz, köpüklü izi takip ediyorum, kayağım oluşan dalgaların üzerinde yuvarlanıyor ve koltuğumda durup arkama bakıyorum, jet skinin Sahil Güvenlik'in etrafında döndüğünü, birkaç takla attığını ve sürücüyü görmeyi imkansız hale getirecek kadar su çıkardığını görüyorum.

"Hey!" diye bağırان muhafız teknenin diğer tarafına koşarak meslektaşlarına işaret verir.

Kayağın kenarındaki parşömeni gördüğümde öfke damarlarıma doluyor ve onları yakmaya başlıyor. Ama üzerinde Danny'nin olduğunu düşünecek kadar aptal değilim. James kendininkini kullanamazdı çünkü üzerinde *ben vardım*.

Daireler çiziyor, aniden yön değiştiriyor, sürekli uğultu ve püskürmeyi sürdürüyor, sonra gazı köklüyor ve açık suda kıyıdan uzaklaşıyor. Benden uzağa. Tersaneden uzağa.

Sahil Güvenlik de yakında peşine düşer.

"Beau, hadi," diye bağılıyor Leon, James'in uzaklaşmasını izlerken, koltuğuma doğru alçalıyorum.

Gaza basıp tersaneye geri dönüyorum ve yol boyunca sakinleşmeyi umarak fokurduyorum.

Vardığımızda Danny sudaydı ve bizi Jerry'nin cipe bağlı römorku beklettiği iskele yerine kıyıya yönlendirdi. Bana baktığı anda mutlu olmadığımı anladığından emin oluyorum. İniyorum ve dilimi tutarak her bir kayanın kıyıdaki deniz tabanına sıkıştırılmasına yardım ediyorum.

Şimdilik.

Ringo, Goldie ve teknesinde bir kürek sörf tahtasıyla dönerken Jerry kayakları römorka yüklemeye başlar. "Beau," diye sesleniyor Rose, kulübenin merdivenlerinden inerken. Başımı kaldırıp onu uyarmak için başımı sallıyorum. Arkadaşımın uçmak üzere olan şarapnel parçalarının arasında kalmasını istemiyorum.

Kendimi sahilin elli metre aşağısına götürüyorum ve suyun içinde bir aşağı bir yukarı volta atmaya başlıyorum, ellerim kalçalarımda, yüzüm güneşe dönük, gözlerim kapalı, sakinleşmek için dua ediyorum. *Bana James'i getirmeden önce sakinliği getir!*

Dualarım kabul olmadı. Dalgalara çarpan bir jet skinin uzaktan gelen kükremesini duyduğumda okyanusa bakıyorum ve onu görüyorum. Nefesimi tutup Sahil Güvenlik'in onu takip etmesini bekliyorum. Hiçbir bot görünmüyor. Sadece James son sürat bize doğru geliyor, koltukta duruyor.

Kıyıya yaklaştıkça yavaşlıyor ve fırsatını bulduğu anda atlayıp beline kadar suya giriyor ve yüzmeye başlıyor. "Jerry, bunu sığınağa götür," diye bağılıyor, yatağın içine itiyor ve fermuarını indirip dalgıç giysisinin üst yarısını çıkarmadan önce bir elini saçlarında gezdiriyor. Göğüs kafesindeki kızgın bir morluk beni göğsünden yüzüne bakmaya zorluyor.

James'in gözleri benimkileri buluyor, ona sahip olduğum her şeyi vermem için beni davet ediyor çünkü bunu tamamen bekliyor. "Ne halt ediyordun sen?" diye bağırdım. Bağırarak için bir hazırlık yok. Isınma yok. Tam oradaydım, patlıyordum, ona her şeyimi veriyordum.

"Sahil Güvenlik peşindeydi Beau."

"Ben hallettim!" Kollarımı havaya kaldırdım. "Nesin sen, beyaz şövalye mi, kurtarılmaya ihtiyacım yokken beni mi kurtarıyorsun?"

Küçük bir kahkaha atarak benden uzaklaşıyor. "Tabii ki. Beau Hayley'nin kurtarılmaya ihtiyacı yok, değil mi? Çünkü o lanet olası Lara Croft. Eski polis. Gelecek, yetenekli FBI ajanı." Etrafında dönüyor, yüzü kıpkırmızı. "Ama o da en az bu sikik beyaz katil şövalye kadar kırık dökük ve sikik."

Geri çekiliyorum, yaralanıyorum ve James'in dudağı kıvrılıyor, tiksintisi muhtemelen hak ettiğim bir tokat gibi yüzüme çarpıyor.

"Bu saçmalıkla işim bitti, Beau. Ne istediğini bilmiyorum. Ne istemediğini." Bir kolunu havaya kaldırarak uzaklaştı. "Belli ki canın ne isterse onu yapmaya kararlısın ve seni durdurmaya çalışmaktan yoruldu. Artık seni anlamıyorum."

Kıyıda durup uzaklaşmasını izliyorum, vahşileşmiş sırtı bir yıkıntıya dönüşmüş. Daha önce benden hiç uzaklaşmamıştı. Hiçbir zaman. Etrafıma bakıyorum, olduğum yerde dönüyorum, üzerimde birçok göz buluyorum. Sempatik gözler. "I . . ." Onlara ne söyleyeceğim? Şikayetimi anlamalarını sağlamaya mı çalışacağım? Anlayacaklar mı? "Siktir!" Tıslıyorum, arkamı dönüyorum ve kıyıya doğru yürüyorum, ellerim saçlarımda, sıkıca kavriyorum, kendimi cezalandırıyorum. James'in korkmuş sırtını görüyorum. Korkmuş kolumu. Onun kurşun yarasını, benimkini de. Gökyüzüne bakıyorum ve bağıriyorum, dengesizce ve yürümeye devam ediyorum, ağır nefes alıyorum, kalbim gümbür gümbür atıyor.

Umarım bu, sonunda sizi kurtaracak şeyi bulduğunuz anlamına gelir.

Cam olmadığımı kanıtlamaya çalışmayı bırakmalıyım. Çünkü ben camım. Defalarca kırıldım ve James beni tamir etmedi. O da benimle birlikte kırıldı ve bazen tek ihtiyacınız olan sizi anlayan birine sahip olmaktır. Seni alıp götürecek biri. Birlikte kaçabileceğin biri. *Artık seni anlamıyorum.* Bu sözler canımı yakıyor. Kuma kıcımin üstüne düşüyorum ve ağlamaklı gözlerimle okyanusa bakıyorum, kendimi kaybolmuş hissediyorum ve aklım aylar öncesine gidiyor. Camdan dairesine. İkimizin de uzak durma baskısı altında katlandığımız zamana.

Zevk. Acı. Tam ve mutlak coşku.

Yıllardır bana işkence eden bir dünyaya karşı hissizleşmiştim. Ve hayatımın değişmezi olacak bir adama karşı hislerim artmıştı. Dirseklerimi dizlerime dayayıp yüzümü ellerimin arasına gömerek, "Lanet ol sun," diye fısıldadım. Bu doğru. Şu anda Dr. Fletcher'ı gördüğüm zamankinden daha fazla şeytanım var. Ama kendimi daha kötü hissetmiyorum. Aslında, her zamankinden daha dengeli hissediyorum. Arada bir moralim bozuluyor, hatta depresyona giriyorum, bazen tamamen çıldırıyorum ama panik ataklar çok az, karanlık düşünceler yok ve artık karanlıkta amaçsızca sendeleyerek çıkış yolunu bulmaya çalışan bir zombi değilim. Artık ölümü yaşamaktan daha iyi görmüyorum.

James.

O benim terapim.

Tedavim.

Kaosun ortasındaki huzurum.

Ve ben onu uzaklaştırmaya devam ediyorum. Hayaletlerin beni almasına izin veriyorum. James varken neden hayaletler için yaşıyorum?

Range Rover'ının kapısının çarparak kapandığını ve kısa bir süre sonra tekerleklerin taşların üzerinde döndüğünü duyuyorum. Arkama bakıyorum ve arka tarafın savrulduğunu, kalın bir toz dumanı çıkardığını ve herkesin izlediğini görüyorum. James gözden kaybolduğunda, hepsi dikkatlerini kıyıda oturan bana çeviriyor.

Rose gelip yanıma çöküyor ve üzerindeki dalış kıyafetini gösteriyor. "Seksi, ha?"

Gülümsüyorum. "Seni suya mı bıraktı?"

"Hayır. Daniel'ı Danny ile birlikte körfezin yakınında izliyordum."

Ben silahlarını toplarken. Aramıza bir sessizlik çöktü ve ben ayaklarımın etrafındaki suyun yumuşak şaklamasına odaklandım.

"Tamam mı?" Rose soruyor. "Hayır," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"O haklı, biliyorsun, Beau." Sert gerçeklerini hafifletmeye çalışarak bana doğru eğiliyor. "Bu ölçüde istediğin gibi davranamazsın. Bu adil değil." Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ve bir korkak gibi ona bakmıyorum, gözlerim sakın, kristal sularda. Zihnimin bulanık kaosuyla tam bir tezat oluşturluyorlar.

"Amber sana silah doğrulttuğunda," diyorum, sormak zorunda kaldığım için kendimden nefret ederek ama yine de sorma ihtiyacı duyarak. Aklımdan çıkmıyor. "Tetiği çekeceğini düşündün mü?" Arkadaşıma bakıyorum ve umutsuzluk görüyorum. Benim için, James için, olaya dahil olan herkes için umutsuzluk. "Gerçekten."

"Evet." Rose ellerini kuma koyup yumruk yapıyor. "Eğer Esther ortaya çıkmasaydı, bence o anda çıkabilirdi, evet."

Başımı sallıyorum ve okyanusa bakmaya devam ediyorum. "Gerçekten onun yaptığını mı düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Bence Cartwright Amber'ı suçlayacak bir şey biliyordu. Babam hakkında yazmak için çok zaman harcadı." Ona hiç de yerinde olmayan alaycı bir bakış attım. "Babam muhtemelen ona para ödüyordu."

"Biraz megaloman biriydi, değil mi?"

Gülüyorum. Bu da yersiz oldu. "Birazcık."

"Yani Amber'ın Cartwright'ı da öldürdüğünü mü düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Onu benden daha iyi tanıyorsun. Sence bunu yapabilir mi?" Ne yaptığımı biliyorum ve bunu utanmadan yapıyorum. Hayır, Amber'ı tanımıyorum ama Rose'un bana anlattıklarını biliyorum. Mantıklı ve kurnaz bir

iş adamı olan babamın ona her kuruşunu bıraktığını biliyorum. Bunu ister

Ben düşerken son bir tekme mi attı yoksa Amber'ı sevdiği için mi, bilmiyorum. Ama Amber'ın servet avcısı olduğu ortaya çıktığında yüzünü gördüm. Mahcup olmuştu. İncinmişti. Ayrıca bana nasıl davrandığını da biliyorum. Yani aslında, bunu neden yaptığına dair bir cevabım asla olmayacak. Ama ölümüne bir son verebilirim.

Rose'un ifadesi her şeyi anlatıyor. Amber gayet yetenekli. Ve onu otoparkta aylak aylak dolaşırken gördüğümde neden benden kaçsın ki? Rose sessizce ufka bakarak, "Bu dünyada köpek köpeği yer," diyor. İçime bir suçluluk duygusu saplanıyor. Bu dünyada hayatta kalmak zorunda olduğu zamanları düşünüyor. Danny'nin olmadığı zamanları. Rose'un gerekirse öldürebileceğinden hiç şüphem yok. "Peki ne yapacaksın?"

Güzel soru. Görünüşe göre James'i mutlu edemiyorum ve bunu kanıtlamaya çalışıyorum. "İlişkimden geriye kalanları kurtarmaya çalışacağım." Ayağa kalkıyorum ve Rose'a ellerimi uzatıyorum. "Hem polis olup hem de James'in olamayacağımı biliyorum. Kocanız bana bunu hatırlattı."

Rose ellerimi tutuyor ve onu yukarı çekmeme izin veriyor. "Çok nazik biri," diyor. "Peki sen hangisi olacaksın? Bir polis mi yoksa James'in mi?"

Onunla kol kola giriyorum ve kulübeye doğru yürüyoruz. "Bir biraya ihtiyacım var," diyorum sorusunu duymazdan gelerek. Geri çekileceğime söz veremem ve vermeyeceğim de. Ölen ailemden en az biri için adaleti sağlamak zorundayım. James'i ve beni mahvetmeden bunu nasıl yapacağımı bulmalıyım. "Fury nerede?" Etrafı tarayarak soruyorum.

Rose iç geçiriyor ve sonra hafif bir nefes kesilmesiyle olduğu yerde duruyor. "Bekle. Kahretsin, bilmiyorsun."

"Neyi biliyorsun?"

Bana bakıyor. "Vikingler. Anneleri öldü." Geri çekiliyorum, üzüntüm hemen ortaya çıkıyor.

"Hayır."

Başını sallıyor. "Danny, Daniel'ı pizza yemeye götürmeme izin verdi. Biz oradayken Tank'e telefon geldi. Fury'yi aradı ama ona zamanında ulaşamadılar. Danny onlara biraz izin verdi."

Cep telefonumu çıkarıp Fury'yi arıyorum, kurşun geçirmez korumamın iyi olup olmadığını kontrol etmem gerekiyor. Cevap vermiyor. "Pizza yemeye mi gittin?" Kulübeye doğru ilerlerken soruyorum.

"Biliyorum. Daniel için de bir okul bakıyoruz."

"Neler oluyor?"

"Umarım son devam ediyordur. Gitmeden önce içeri girip Lawrence'ı görmelisin."

Lawrence'ın ortaya çıktığı sadece birkaç durum var.

Akşamdan kalma olduğunda, yorgun olduğunda ya da endişelendiğinde.

İçeri girmeyi başaramadım. Kulübenin merdivenlerinin başında tüm uyumsuz ihtişamıyla beliriyor, yüzü hayal kırıklığına uğramış. Ona ihtiyacım yok. Şimdi değil. "Bir biraya ihtiyacım var." Yaklaşırken sordum.

"Ve bir azar." Dev gözlüklerinin arkasındaki gözleri ben geçerken beni takip ediyor. "Bunu düzelteceksin Beau Hayley, beni duyuyor musun?"

Dönüyorum, nefes alıyorum ve birkaç nefes alıyorum. "Seni duyuyorum."

"St. Lucia'ya geri dönüyorum. Bu şehirde olmanın getirdiği sürekli umutsuzluk ve endişeye dayanamıyorum."

Başımı salladım, şaşırmadım, incinmedim. "Tamam." Buzdolabından bir bira alıyorum ve Leon bana doğru gelirken kapağını kapatıyorum, bana sarıldığında neredeyse dişlerimi kırıyordu.

"Sen bir tanrıçasın."

"Dikkat et," diye çıkışıyorum, onu itiyorum, esrar kokusu burnumu istila ediyor. "Kokuyorsun."

"Kutlama yapıyorum. J-Boss nerede?"

Lawrence kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur ve ağırlığını bir kalçasına vererek başını öne eğer. *Tanrım*. Amcam peşimden gelirken soyunma odalarına gidiyorum. "Pervasızca ve bencilceydi."

"Biliyorum." Dolabımın kapağını açıyorum ve ayaklarımın dibine bir şey düşüyor. Eğilip kartı alıyorum. Oh, evet. Şu anda tam da ihtiyacım olan şey bu. "Quinton'ı hatırlıyor musun?"

"Oh, sevimli Kübalı mı?"

"Evet." Lawrence'a kartı uzattım. "Merhaba dedi. Seni görmenin güzel olacağından bahsetti."

"Öyle mi?" Parmaklarımın arasından kartı alıp okurken yanaklarında bir kızarıklık belirliyor.

Gülümsedim ve üstümü değiştirdim.

Yaptığım pisliği düzeltmeye hazır ol.

Bana kesinlikle sessiz davranan Otto ve Goldie ile geri dönüyorum. Yani, temel olarak, herkes bana karşı. Kurban olmuyorum. Baş ağrısı olduğumu kabul ediyorum. Herkes için.

Danny'nin malikanesinin -evimin- lobisine giriyorum ve Goldie ile Otto, insanların sohbetlerini duyabildiğim mutfağa gidiyorlar. Ben oraya gitmiyorum. Doğruca odamıza gidiyorum.

Ama boş.

Nabzımın aniden atmasından hiç hoşlanmıyorum. Nefes darlığım. İçimde panikle yükselen sıcaklık. "James?" Banyoya gidip sesleniyorum. Hayat yok. Duş yakın zamanda kullanılmamış. Lavabonun çanağında su sıçramıyor. Terasa çıkıyorum. Kimse yok.

Spor salonuna.

Dengede olacak. Sakinleşmeye ve merkezini bulmaya çalışacak.

Koridoru ve merdivenleri ikişer ikişer koşarak iniyorum ve koşarak spor salonuna giriyorum.

Boş.

"Kahretsin," diye küfrediyorum, yükselen panikle savaşıyor, bana bağırdığı her korkunç şeyi aktarıyorum. *Artık seni anlayamıyorum.* Bir keresinde bana nefretimin ona olan sevgimle el ele yürüdüğünü söylemişti. Yutkunuyorum. Nefret, aşk üzerindeki kontrolünü kaybetti. Artık kendimi bile zor anlıyorum.

Geri çekildim ve mutfığa gittim. Herkes orada, masada, adada, Esther'e yardım ediyor, konuşuyor. Ve hepsi beni kapıda fark edince sessizleşiyor. "Nerede o?" Sesim soruma karışıyor, içimi büyük bir korku kaplıyor. Bu korku, insanlar birbirlerine soru sorarcasına bakmaya başladıklarında, James'in nerede olduğunu bilen kişinin konuşmasını beklediklerinde katlanıyor. Kimse tek kelime etmiyor.

Bu saçmalıkla işim bitti, Beau. Ne istediğini bilmiyorum.

Belli ki canının istediğini yapmaya kararlısın ve ben seni durdurmaya çalışmaktan yoruldum.

Otto telefonuna gider. Danny'nin rahat yüzü gerginleşiyor. Ve aklıma geldi. "Onun arabası." Arabayı gördüğümü hatırlamadığım için ön tarafa bakan pencereye koşuyorum. "Orada değil." Yüzümü odaya dönüyorum, nefes nefese kalmaktansa düzenli nefes almaya çalışırken kendime verdiğim zorlamayla bedenim kasılmaya başlıyor. Son yirmi dört saat içinde James'e yaşattıklarımın sonradan böyle hissetmeye hakkım olmadığını farkındayım. Ama bu durdurulamaz. Panik. Korku. Endişe. Eve gelmedi mi? "Nerede o?" Bağırıyorum, en yakın çekmeceye doğru ilerliyorum ve çekip açıyorum. "Kağıt torbalar. Torbalar nerede?" Çekmeceyi kapatıp bir başkasını çekerek açıyorum ve onları arıyorum. "Dexter torbaları hep çekmeceye saklardı." Anlamıyorum. Geçmişe dönmedim. Kalabalık, kaotik bir yerde değilim. Bu neden oluyor?

Etrafımda bir hareketlilik patlaması yaşanıyor ve Rose hızla görüş alanıma giriyor. "Beau, sakın ol." Beni bir sandalyeye doğru çekti ve

Doktor dudaklarıma bir bardak su tutuyor. Gözlerimi arkadaşımından ayırmadan yudumluyorum, bu bölümün siktir olup gitmesini diliyorum.

"Onu bulacağız," diyor Lawrence, sesinde hiçbir inanç olmadan, yol göstermesi için Danny'ye bakarak.

Beni cezalandırıyor. James ben kaybolduğumda böyle hissetmişti. Başım etrafımdaki herkes arasında gidip geliyor, içlerinden birinin konuşmasını bekliyorum. Bana nerede olduğunu söylesinler. Beni paniğin pençelerinden kurtarın. Onu kendimden uzaklaştırdım.

"Ofiste."

Kolu hâlâ askıda olan Brad içeri girerken herkes kapıya doğru bakar. "Ne?" Nefes alıyorum.

"Ofis. Arabasını evin yan tarafına bıraktı."

Kalkıp aceleyle ofise gidiyorum, dışarıdan müzik sesi geliyor, yaklaştıkça daha da yükseliyor. Habersizce içeri daldım. Müzik sağır edici.

Labrinth.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, elim *hâlâ Adını Bilmiyorum*'un çanları çalarken kapı kolunda. Onu gözümün önüne getiriyorum. Paniğim bir anda beni terk ediyor ve yerini suçluluk duygusu alıyor.

O sarhoş.

O kadar sarhoş ki odada birinin olduğunu bile fark etmemiş. Sendeleyerek etrafta dolaşıyor, içkisini havada sallıyor, sıvıyı sağa sola savuruyor, sonra tekrar doldurup aynısını yapıyor. Hâlâ dalgıç kıyafeti içinde. Sanki burada olmayan biriyle tartışıyor gibi.

Ben.

Ama ben buradayım. Onu hiç böyle görmemiştim. Kapıyı kapatıp müziği nereden ve nasıl kapatacağıma bakıyorum, kulaklarım çınlıyor. Çığlık atsam da beni duymayacaktı. Çareyi kulaklarımı kapatıp ona gitmekte, dikkatini çekmeye çalışmakta buluyorum. Kendimi onun önüne koydum. Durdu, hareketsiz kaldı, bana baktı.

İçimi görüyor. Ben burada değilim.

Ellerim yere düşerken acı beni ortadan ikiye ayırıyor ve beni iterek kanepeye gidiyor ve ağır bir şekilde kanepeye düşüyor, başını geriye atıyor, gözleri kapanıyor. Bana bakamıyor.

Danny kapıda belirir, buz gibi gözleriyle manzarayı inceler. James sarhoş. Ben odanın ortasında işe yaramaz bir aptal gibi duruyordum. Danny, James'in

telefonunu çıkarır, ekrana basar ve müzik kesilir. "Düzeltil şunu," diye emrediyor ve James'e hayal kırıklığına uğramış bir bakış atarak kapıyı kapatıyor. Ama *bana* söylüyordu. James'e değil.

Düzeltil. Nasıl? Söylediğim hiçbir şey sabah hatırlanmayacak.

Yanına gidip yanındaki kanepeye çöküyorum ve elindeki boş bardağı uzanıyorum. Benimle mücadele ederek bardağı bırakmıyor. O kazandı. Elbette kazanıyor. Gözleri açılıyor ve hiçbir şey göstermiyor. Tanıştığımızdan beri kazandıkları ifade gitti ve ruhsuz, soğuk çukurlar geri geldi. "Senin yanında olamam," diyor koca bedenini koltuktan kaldırmak için mücadele ederek. "Benim yeterli olmam gerekiyor, Beau."

Onun için yeterli olup olmadığını sormadan irkildim. Yeterli olduğumu biliyorum. "Ölen ebeveynlerimden en azından biri için adalet sağlayamaz mıyım?"

O kadar hızlı dönüyor ki, koca vücudu bir bulanıklığa dönüşüyor ve ben temkinli bir şekilde geri çekiliyorum. "Seni kaybedeceğim anlamına geliyorsa hayır!" Bardağını fırlatıyor ve duvardaki Picasso'nun çerçevesine çarparak paramparça oluyor, irkilip sinmeme neden oluyor. "*Onu* bulmak artık benim için intikamla ilgili değil. Bu benimle ve seninle ilgili!" Kelimeleri net. Hiç bulanıklık yok. Ama vücudu, bağırışları arasında sallanmaya ve sendelemeye devam ediyor. Sanki alkol vücudunu etkilemiş ama beynini henüz etkilememiş gibi. Sesi akli başında ama bitkin görünüyor. "Birlikte bir hayatımız olmasıyla ilgili. Mutluluk. Lanet *olası sağlık*." Elinin ayasıyla şakağına vurarak sağlığın sadece fiziksel anlamda olmadığını açıkça ortaya koyuyor. "Sen de aynısını istiyor musun? Ben yeterli miyim?" Ağır bacaklarının üzerinde içki dolabına doğru yürüyor ve bir şişe votka alıyor, bir bardaktan fazlasını yudumluyor, çıplak, korkmuş sırtı bana bakıyor. "Yoksa içindeki bu doğuştan gelen içgüdü her zaman kazanacak mı?" Yüzü bana dönük, gözleri işkence görüyor. "Kazanamayacağım bir kavgada yer alamam, Beau."

"Kazanabilirsin," diyorum, ses tellerim zorlanıyor, sesim titriyor, ona gitmek istiyorum ama çok korkuyorum. Onun fiziksel varlığından değil. Ama reddedilmekten.

"Yapabilir miyim?" Bana doğru geliyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Göz temasımızı sürdürmekte zorlanıyorum. "Çünkü her şey bana aksini söylüyor. Sen. Hareketleriniz." Yutkunuyor, ama pütürlü. "İçgüdülerim."

"Hayır." Öne doğru bir adım atıyorum, duygularım beni boğuyor ve James geri çekiliyor.

Reddedildi.

"Ve bunlar." Elinde bir şey tutuyor ve sulanmış gözlerim odaklanmaya çalışıyor.

Doğum kontrol haplarım. *Tanrım, hayır.* "Bebek istiyordun," diye fısıldıyor.

Tüm nefesimin kesildiğini hissediyorum, gözlerim kısılıyor, paniğin acımasız pençeleri tekrar sırtımda sürünüyor.

"Bana söyledin, Beau. Her şekilde bana söyledin."

"Ve sen istemedin," diyorum güçsüzce, kanepeye gidip gözlerimi yere indiriyorum, onu ne hale getirdiğimle yüzleşemiyorum. Bir bebek için hazır olmadığımı söyledi.

Hap paketini kanepeye fırlattı. "Bunun benim istemememle bir ilgisi yok." Sesi yeniden yükselmeye başlıyor, öfkesi alevleniyor. "Senin için endişelendim! Lanet olsun, Beau! Ne oldu?" Ona bakıyorum, zihnim bana yardım etmiyor. Nasıl açıklayacağımı söylemiyor. "Artık bebek istemiyor musun? *Beni* istemiyor musun? Tekrar polis mi olmak istiyorsun? Oliver Burrow'un nişanlısı mı?" Votkadan bir yudum daha alıyor, ağzına götürürken eli şiddetle titriyor.

"Kazanabilirsin," diyorum hıçkırarak. "Kazanabilirsin."

"Bu saçmalık!" diye kükrer. "Bana izin vermediğin halde kazanabileceğimi söyleme." Bu kez şişeyi fırlatıyor ve cam yağmur gibi yağarken, James'in vücudu gözlerimin önünde titrerken, yuvarlanırken, yanarken biriken gözyaşları düşmeye başlarken bir şok çılgılığıyla zıplıyorum.

"James," diye boğuluyorum, yanına gitmek için ayağa kalkıyorum.

"Hayır." Elini kaldırıp ilerlememi durdurdu ve bana baktı. Asla unutamayacağım bir bakış. Küçümseyen bir bakış. Acı. Umutsuzluk. "Ben iyi değilim," diyor fısıltıyla, dolaptan bir şişe daha alıp gidiyor.

Kapı çarpıyor ve gözlerim yaşlarla doluyor, kığım kanepeye çarpıyor, yüzüm ellerimin arasında saklanıyor.

Lütfen beni bırakma. Lütfen beni hala sev. Beni tutmak iste.

"Lütfen," diye hıçkırıyorum. "Lütfen, lütfen, lütfen."

Bana izin vermezken kazanabileceğimi söyleme.

Ağlıyorum. O kadar çok ağlıyorum ki, hıçkırıklarım düzensiz ve kırık dökük. Paramparça.

Kalbim gibi.

JAMES

İşte tam da bu yüzden aşırı içki içmiyorum. Bedenim işbirliği yapmıyor, peki ya zihnim? Dayanılmaz derecede berrak. Olmasını istediğim kadar sisli değil. Merdivenleri çıkarken elimi cilalı altın raya koymaya ve sonra bir ayağımı diğerinin önüne koymaya odaklanıyorum, her beş adımda bir bir yudum almak için mola veriyorum. En tepeye çıkmam ne kadar sürdü bilmiyorum. Belki yarım şişe.

Ön kapının açıldığını duyuyorum ve merdivenlerden aşağı bakmak için çok yavaş ve dikkatli bir şekilde dönüyorum. Fury ve Tank içeri giriyor, ikisi de takım elbiseli. Danny mutfaktan geliyor ve merdivenlerden yukarı bana bakıyor. Başının onaylamaz bir şekilde sallandığını gördüğüme eminim. Siktirip gidebilir.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye soruyor, ikisinin arasına bakarak. Tank alaycı bir tavırla, "Görev için rapor veriyorum," diyor.

"Hayır. İzne ihtiyacın var ve saygısızlık etmek istemem ama kafası oyunda olan adamlara ihtiyacım var."

İkizler birbirlerine bakar, ikisi de emin değildir. Fury konuşur. "Aklımız tamamen oyunda Danny, seni temin ederim. *Saygısızlık* etmek istemem ama şu an iki kişi olmanın zamanı değil."

Kaşlarım yavaşça da olsa kalkıyor. *Alkol*. Fury haklı, ama Danny'ye onu dinlemesini söylemek için ağzımı çalıştıramıyorum. Güzel. Alkol sonunda aklımı başımdan alıyor.

Beau, Danny'nin ofisine giden koridordan gözleri şiş bir halde gelir ve çocukları görür; Fury hemen onun üzerine atılıp sorgular. "Ben iyiyim," diyerek ona güvence veriyor, kendisi de ihtiyaç duyduğunda teselli ediyor, onun kocaman omuzlarına uzanıyor ve ona sarılıyor.

Dönüyorum ve odamıza gidiyorum, giderken bir yudum alıyorum. Ona bakamıyorum. Her ne olursa olsun, onun acınası bahanelerini duymaya dayanamıyorum. *Boşluğa ihtiyacı olduğu* için yirmi dört saat boyunca ortadan kaybolması yeterince kötü zaten. Bana bebek istediğini söyleyip sonra da bebek sahibi olamayacağını neredeyse garantileyecek bir şey yapması? Anlamıyorum. Regl olup olmadığını görmek için beklemek işkence gibiydi. Beni her ay bunu yaşamaya mı bırakacaktı? Endişe, hayal kırıklığı. Nasıl karşılayacağını merak ediyorum. Nasıl tepki verecekti? Tepki için kendimi hazırlıyordum. Kendimi çok çaresiz hissediyorum. Endişelendim.

İğrenerek homurdanıyorum ve odamıza giriyorum, votkayı yere çarpıp yatağa düşüyorum, dalgıç kıyafetimi çıkarıp köşeye fırlatıyorum. I

alkolümü geri aldım ve kendimi dışarı attım, bir şezlonga uzandım ve gökyüzüne baktım.

Bebek istemiyor. İyi. Bugün buna kesinlikle hazır olmadığını kanıtladı. *Sorumsuz. Pervasız.*

Biraz daha votka.

Bulutlar gökyüzünde daha hızlı hareket etmeye başlar. Dönüyorlar, yuvarlanıyorlar, takla atıyorlar. "Lanet olsun." Homurdanıyorum ve ayağa kalkmaya çalışıyorum, sendeleyerek banyoya giderken göz kırpyorum, vücudum bana yeteri kadar içtiğini söylüyor - aptalca bir hızla içine alkol dökmeyi bırakmamı. Ancak kafam hâlâ çok berrak.

Duvara doğru ilerleyerek daha fazla sıvı alıyorum. Vücudumun bunu emmesi gerekecek.

İhanete uğramış gibi hissediyorum.

Gerçekten mi? Çünkü onu hamile bırakıp tuzağa düşürmeyi düşündüğüne eminim.

Olduğum yerde durdum ve kafam karışmış bir şekilde etrafıma bakındım. "Ne?"

Evet. Eski nişanlısıyla Lara Croft oynayarak şehirde dolaşmasını imkansız hale getirmek için.

Şaşkınlıkla geri çekiliyorum, olduğum yerde dönüp sesin kaynağını arıyorum. "Bunu kimseye söylemedim."

Bana söylemiştin.

Ayağımı kaybediyorum ve yakındaki duvara düşüyorum. Kendimi kurtarmak için boşuna çabalıyorum ama sarhoş bedenim yavaşlayan beynime yeterince hızlı tepki vermiyor ve bir gümbürtüyle yere düşüp kafamı tuvalete çarpıyorum. "Kahretsin," diye mırıldanıyorum, kelimelerim artık bulanıklaşıyor, ayağa kalkmak için mücadele ederken, bir şekilde şişeyi hala elimde tutmayı başarıyorum. Kendimden memnun bir şekilde votkamı bitiriyorum, topuklarımın üzerinde geriye doğru yatıyorum, yüzüm son damlasına kadar içtiğimden emin olmak için tavanı işaret ediyor. Artık resmileşti. Hiç bu kadar sarhoş olmamıştım.

Nihayet. Uyuşma başlasın.

Nefes alıyorum, şişeyi bırakıyorum ve düşüşünü engellemek için ayağımı kaldırıyorum, köprünün üzerinde yakalıyorum. Tek ayağımın üzerinde duruyorum ve o halime bakılırsa bu bir mucize. Beau'yu görüyorum. Ofisimin spot ışıkları altında bir merdivenin üzerinde. Onu sonsuz ekipman taşırken görüyorum. Bana çarpıyor. Hepsini düşürüyor.

"Biliyor musun, bana biraz zaman verersen bu işi çok daha hızlı bitiririm."

"Alan," diye cevap verdim sessizce. "Sadece yardım etmeye çalışıyordum."

"Yardıma ihtiyacım yok."

Ofisimin dekorasyonunu hiç bitiremedi. Çünkü Beau sonunda

Benden nefret edip etmediğini ya da beni becermek isteyip istemediğini.

İkincisini seçti.

Pişman mı?

Ayağımı yere koyup sendelediğimde nefesim kesiliyor ve duvara uzanıyorum. Pişman mıyım?

Göğsümden aşağı bakıyorum, elim yukarı kalkıyor, parmak ucum göğüs kafesinde hayatımın aşkının, kanımın, lanet olası kalp atışımın beni vurduğu yerdeki çürüğe doğru ilerliyor. Birkaç santimle ısıtıyorum ve on morluğu tekrar bir morluğa dönüştürmek için bir gözümü kapatmak zorunda kalıyorum. "Siktir git," diye nefes alıyorum ve elimi ağır bir şekilde bırakıyorum. Aynanın yanına gidiyorum, avuçlarımı lavabonun kenarına dayıyorum, eğiliyorum, o kadar yaklaşıyorum ki neredeyse camı öpeceğim. Bugünlerde daha açık olan saçlarıma bakıyorum. Daha açık.

Güneşte olmaktan.

Işığın içinde olmaktan.

"Ama sen yeterli değilsin," diye mırıldanıyorum, ağzımın yavaşça hareket etmesini, gözlerimin yavaşça kırışmasını, bedenimin yavaşça sallanmasını izliyorum. Sarhoş halimde bile Beau'yla ne kadar imkânsız olduğumuzu anlayabiliyorum. Ne kadar ... zehirli. Kendimize zararlıydık ama birbirimize daha da zararlıydık.

Bizi ışıktan tutmayı başaramadım.

Bana bakan hayal kırıklığı karşısında dudağımı kıvrıyorum, gözlerimi kapatıyorum, onunla yüzleşemiyorum. Başımı çekiyorum, nefes alıyorum ve aynaya çarparak geri gönderiyorum.

Gözlerimi tekrar açtığımda, gördüklerim hissettiklerimle örtüşüyor. Paramparça.

Çekinerek dönüyorum, bacaklarımın artık beni tamamen bıraktığını hissediyorum. Sendeleterek iki adım attım ve bir homurtu ve takırtıyla küvetin içine düştüm. Sırt üstü dönüyorum, gözlerimi kapatıyorum ve iç çekiyorum. İğrenç tenimdeki serin emaye iyi hissettiriyor. O yara izlerinin sebebinden daha iyi. Kurtarılmak istemeyen bir kadını kurtarmaya çalışmaktan. Hâlâ da istemiyor.

Başarısızlık.

"Bizim için bir daire aldım." Yüksek sesle gülüyorum, normal olabileceğimize inanmanın ne kadar saçma olduğunu düşünüyorum. Çok saçmaydı. Danny haklıydı.

"Eğer onlara sahip olmasaydık, bunu yapmamıza gerek kalmazdı. Ama ölü taklidi yapamayız. Ve normal bir hayat yaşayamayız."

"Ve onlarsız olamayız," diye cevap verdim. Aptal gibi, çünkü böyle bir seçeneğim olmayabilirdi.

"Öyleyse yükselmeye devam edelim ve asla düşmediğimizden emin olalım, çünkü bu, dostum, normale en çok yaklaştığımız an."

Başarısızlık.

Yerleşip uyukluyorum, banyo kontrolden çıkmış bir atlıkarınca gibi dönüyor, arada bir yavaşlıyor, incek kadar değil ama bana ücretsiz bir anı verecek kadar uzun bir süre. Hep Beau. Onunla tanıştığımndan beri düşüncelerime hükmediyor ve bu süre zarfında yavaş yavaş işkence dolu geçmişimin yerini başka tür bir işkence aldı.

Beau Hayley'i seviyorum.

BEAU

Onu böyle görmek acı verici. Sebebinin ben olduğumu bilmek. James bir keresinde bana ailesinin ölümünden sonrasını anlatmıştı. Nasıl başa çıktığını. Aslında baş edememiş. Kendini içkiye vermiş ve Otto sonunda James'i kendine zarar verme modundan çıkardığında kıyamet kopmuş. Birçok insan öldü ve hala ölmeye devam ediyor. Acaba bu yüzden mi artık kendini unutturmak için içmiyor? Çünkü bu onu unutmak istediği yerlere götürüyor. Umutsuzluk.

Onu o zamanlara geri götürdüm. O duygulara.

Ona sessizce yaklaşıyorum, yüzünü izliyorum, çizgiler hala uykusunda yüz hatlarını kesiyor. Uzun, sert vücudu küvetin tamamını kaplıyor, omuzları kulaklarına doğru hafifçe bükülmüş, yüzü içe dönük. Dizlerimin üzerine çöküyorum ve alnına uzanıyorum, ortasında küçük kesiklerden oluşan bir çaprazlama görüyorum. "Ne yaptın sen?" Daha iyi görebilmek için saçlarını tarayarak soruyorum. Sanki biri etine çakıl taşı sokmuş gibi görünüyor. Ve şakağının yanında düzenli bir şişlik var. "Sen yeterlisin," diye fısıldıyorum, enfes, işkence görmüş, hasarlı yüzünü tarayarak.

Gözleri açılıyor ve elim alnında donup kalıyor. Ve bakakalıyoruz. O kadar uzun süre bakıyoruz ki, mavi gözlerindeki her gümüş beneği hafızama kaydettim. Yüzündeki her çizgiyi. Sakallı çenesinin her bir parçasını. Gözleri uyuklu olmasına ve yüzümde daha yavaş gezinmesine rağmen onun da aynı şeyi yapıyor gibi görünmesi beni rahatlatıyor.

Bileğime uzanıyor ve daireler çiziyor, sonra beni de küvetin içine çekiyor. Ayağa kalkıyor, kalçalarını açıyor ve beni arasına alıp göğsüne yaslıyor. Suyu olmayan bir banyo. Ama sonsuz ateş.

"Beni duyabiliyor musun?"

Sessizce sordum. "Sarhoşum, sağır değilim."

Mantığımı açıklamaya çalışmak için ihtiyacım olan cesareti bulduğumda küçük de olsa gülümsüyorum. İhanetimi açıklamak için. "Regl dönemimi beklemek maskeleyebileceğim bir acı," diyorum yutkunarak ve bunu yapmak için ihtiyacım olan gücü bulmak için daha derine iniyorum. Anlamasını sağlamak için. "Her kanamamda, o parçamın da kırılıp kırılmadığını merak ediyorum." Yutkunuyorum. "Eğer hapları alırsam, kanamak için asla nefesimi tutarak beklemeyeceğim. Bunun olacağını biliyorum. Asla bir bebeğim olmayacak ama en azından kontrol bende olacak."

James arkamda sessiz kalıyor ama sanki beni duyduğunu bilmemi istercesine yaralı kolumu okşamaya başlıyor.

"Seni seviyorum," diyorum, avuçlarımı onun kalın kalçalarına yayarak, okşayarak

saç boyunca. "Bunu asla sorgulama."

"Işığını takip ediyorum Beau," diyor, sesi alkol ve uykunun etkisiyle boğuklaşıyor. "Ama sen hızla soluyorsun ve ben seni kaybediyorum."

"Ve hayatımdaki bir kişiyi daha kaybetmekten çok korkuyorum. Özellikle de seni.

Ama aynı zamanda bir bebek daha." *Daha fazla kayıpla başa çıkabilecek donanıma sahip değilim.*

"Ben de bir daha kaybedemem bebeğim," diye fısıldıyor. Evet, banyo boş.

Ama onu dolduracak kadar gözyaşı dökebilirim.

DANNY

Her zaman birimiz diğlerinden daha az stresli olur. Bunun nedeni genellikle kadınlardır. Diğlerinin yargılaması, tavsiye vermesi kolaydır. Sadece James onun ayakkağılarıyla yürür, sadece ben benimkilerle yürürüm. İlişkilerimiz söz konusu olduğunda farklı zorluklarla karşılaşırız ama iş hayatında ikimiz de aynı noktadayız.

Yirmi tekrar daha yapıyorum ve barı indirerek kendimi bankta yukarı çekmek için kullanıyorum. Karnımı ve göğsümü rahatlatmış olmama rağmen yüzüm hâlâ rahatsızlıkla buruşuyor. İç çekerek gövdemın dağınıklığına bakıyorum. Şu anki tüm yaralarımın sadece benim değil, bir kadının sonucu olması ironik. Babam mezarında ters dönerdi.

Eğer mezarında olsaydı.

Beni gününden alıkoymadan önce bu çıldırtıcı düşünceyi çabucak silkeleyip ayağı kalkıyorum ve ıslak kaşlarımı silmek için bir havlu alıp boynuma doluyorum. Bir fincan doldurup suyu içiyorum ve kapı açıldığında ona bakıyorum. Bardağı indiriyorum. "Burada ne yapıyorsun?" Brad'e soruyorum, yarı çıplak vücuduna yukarıdan aşağıya bakıyorum, giydiğı tek şey şort ve askı.

"Çalışıyorum."

Pelotona giden yolunu takip ediyorum. "Bok gibi görünüyorsun." Muhtemelen yasak olan her şeyi yediğı maratondan kalma akşamdan kalma.

Bisiklete biniyor ve ellerini gidondan uzak tutarak dik oturuyor. "Sen de pek papatya kadar taze görünmüyorsun." Gövdemi işaret ederek pedal çevirmeye ve ekrana dokunmaya başlıyor.

Bardağımyı yeniden dolduruyorum ve biraz daha su içiyorum. "Yaralarım, hem fiziksel hem de zihinsel, bir aşk ilgisinin sonucu." Rose ona böyle hitap ettiğimi duysa sikimi keserdi. "Fiziksel yaralanmana neyin sebep olduğunu biliyorum. Son zamanlarda neden bu kadar huysuz olduğun konusunda beni aydınlatmak ister misin?" İçimden bir ses bunun onun aşırı düşkünlüğüyle ilgisi olmadığını söylüyor.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Pearl." Direkt konuya giriyorum. Yapacak işlerim var.

Brad yüz ifadesini kontrol altına almayı başarmadan önce yakaladığım kısa süreli geri çekilme beni endişelendiriyor. "Pearl kim?"

"Oh, Tanrı aşkına." Bardağımyı çöp kutusuna atıyorum ve bisikletin yanına gidiyorum, önde duruyorum, elim parmaklıklarda, gözlerim Brad'de. "Ne zamandır tanıyorum

Sen?"

"Çok uzun."

"Anlaştık." Pedal çevirirken omzunun sarsılmasını izliyorum. "Karnını çalıştır," diye emrediyorum. "Ve dik otur." Kaşlarını çatarak ikisini de yapıyor. "O yirmi bir yaşında," diye belirtiyorum. "Sen otuz dört yaşındasın."

"Bu bir yere varacak mı?"

"Onu becerdin mi?"

Ağzı açık kaldı ve pedal çevirmesi yavaşladı. Sadece tepkisi bile bana hayır diyor. "Hayır, onu sikmedim."

"İstiyor musun?"

Brad'ın yüzü. Öfkelenmek hafif kalır. Dürüst olmak gerekirse, bunu nasıl yorumlayacağımı bilemiyorum. "Hayır. O yirmi bir yaşında, Tanrı aşkına, Danny. Neredeyse bir çocuk. Bu dünya hakkında ne kadar fantastik fikri olursa olsun, onu beslemekle ilgilenmiyorum."

"Peki neden ona kötü davranıyorsun?" "Ne?" diye tersliyor, sabırsızca.

"Ona karşı kabasın. Sabırsızsın. Ona pis pis bakıyorsun." Brad gözle görülür bir şekilde bir neden bulmaya çalışırken kaşlarımı kaldırıyorum. "Fark eden tek kişi ben değilim. Bu bir atmosfer yaratıyor."

"Bir atmosfere mi neden *oluyorum*?"

"Evet, huysuzluk yaparak. İnsanlar buna alışık değil."

"O zaman özür dilerim."

"Muhtemelen en iyisi onun yolundan çekilmen. Senin bir pislik olduğunu düşünüyor." İrkildi. "Neden?"

"Çünkü fahişelerle yatıyorsun ve bir striptiz kulübün var."

"Bunu nereden biliyor?"

"Çünkü ona söyledim." Dişlerinin gıcırdadığını duyabildiğime eminim. "Rose seni itici bulduğunu düşünüyor."

"Herkes bundan mı bahsediyor?"

Omuz silkiyorum, eğleniyorum, bu hafif rahatlamayı alabiliyorken alıyorum. "Güzel," diye tersliyor Brad. "Beni itici bulmasına sevindim."

İkna olmamış bir şekilde başımı sallıyorum, "Peki son zamanlarda neden bu kadar mutsuzsun?" "Buradaki herkes kadınlarının yarattığı dramın ortasında-Sorgunun ardından şu anda ekleyeceğim, kendimi asla bir kadın olarak kabul etmememin en büyük nedeni, vurulduğum gerçeğini fark etmedin mi? Ve evim havaya uçuruldu Danny. Benim bir evim yok." Tekrar pedal çevirmeye başladı, üst yarısı

her yerde sarsılıyor.

"Bence vurulduğun gerçeğini gözden kaçırın sensin. Doktor seni o şeyin üzerinde görürse asar."

"Stresliyim."

Gülüyorum. "Sen bir pisliksin." Pearl'ü kesinlikle becermek istiyor. Şu anda ondan nefret etmesi iyi bir şey çünkü bu sadece gözyaşlarıyla biterdi. Onunla. Rose ve Beau onu dövdüğünde Brad'in de. "Ben duş almaya gidiyorum."

"Hey, telefonun," diye sesleniyor Brad, gerindiğim köşedeki minderden çalmaya başlayınca. Yanına gidip çömelıyorum ve telefonu alıp ters çeviriyorum. Brad'e dönüp bakıyorum. Pedal çevirmesi yavaşlıyor. "Amber?"

Telefonu bağlayıp ayağa kalkıyorum, Brad'e doğru yürüyorum ve hattın ucundaki kişinin konuşmasını bekliyorum.

"Danny?"

Brad'in gözleri benimkilere kayıyor ve ben nefes veriyorum. Onun sesini duyduğuma hiç bu kadar sevinmemiştim. "Amber." Dikkatli ol ama çok da nazik olma. Bu kadın benden sadece acımasızlık ve soğukluk gördü. "Ne istiyorsun?"

"Başım belada, Danny. Ciddi bir bela."

Düşündüm. Spor salonunun kapısı açılıyor ve en hafif esintiyle birlikte bayat alkolün inanılmaz keskin kokusu geliyor. Omzumun üzerinden baktım ve yüzümü buruşturdum. Isınmış ölü gibi görünüyor. Kafasına ne olmuş böyle? "Başkasına ait olan mirası aldığında başına gelen türden bir bela mı?" Koma halindeki James'e neye bulaştığına dair ipucu vermeye çalışarak soruyorum.

"Para hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Ben gülerken James ilgilenerek yanıma geliyor. "Hadi Amber."

"Danny, yemin ederim. Tom ve ben ayrıldık. Beni aradı ve beni özlediğini söyledi."

Onun evinde akşam yemeği yemek istedi. Gittim ve yeniden alevlendik."

Amber, Tom'un çıktığı kişi miydi? "Onu seviyor muydun? Sadece parasını istemiyor muydun?" Hepimiz toplanmış, bekliyor, dinliyoruz. Amber'ın şeffaf olduğunu söyleyemem, çünkü ona hiç sevgi göstermememe, onu düzenli olarak becermememe ve paylaşmama rağmen beni sevdiğinden oldukça eminim. Param ve gücüm bonus oldu. Ama ölü bir adama vurduğum için beni bağışlayın, Tom Hayley'den çok daha yakışıklıyım ve birkaç on yıl daha gencim.

"Sen beni kovduktan sonra hayatta kalmak için yapmam gerekeni yaptım."

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyor Brad, telefondan uzaklaşırken endişeli gözlerini bana dikiyor.

"Tom'un ölümü hakkında bize ne söyleyebilirsin?" James'in Tom'un ölümüyle ilgili

Eğer bu işi halletmezsem her an atlayabilirim.

"Karşılığında bir şey istiyorum."

"Ne?"

"Para değil, değil mi?" Brad alaycı bir kahkaha atarak, benim ve James'in karanlık bakışlarını kazanıyor. "Merhaba Amber," diye ekliyor.

"Brad." Onun ismini zorluyor, aşta kayıp yok. Evet, Amber'ı paylaştım ama Brad'le asla. Onu küçümsedi. Kadınlarını yabancı olarak almayı tercih eder, çoğunlukla otellerde. Onun için hiç tepki yok. Para ya da güvenlik için ayak bileklerini ısırarak bir fahişe yok.

James beni dürtüyor, devam etmem için beni itiyor. Her an kusacakmış gibi yeşil görünüyor. "Pekâlâ," diye itiyorum.

"Koruma."

"Benim korumam pahalı. Koruma karşılığında ne alacağıma bağlı."

"Bir oyuncak ayı alacaksın."

Oda hareketsiz ve sessiz hale geliyor, hepimizin vücudu düzeliyor. Nedense bu teklif diğerlerinden daha ciddi geliyor. Düşünüyorum da, Beau'nun babasının sevgilisi nasıl oluyor da Ayı hakkında bilgi sahibi olabiliyor? "Sana koruma sağlayabilirim."

"Nasıl?"

"Yurtdışında bir yerim var. Gözlerden uzak, ıssız, kimsenin bilmediği." Son zamanlarda boşanmama neden olabilecek o kadar çok şey söylüyor ve düşünüyorum ki. "Ayı hakkında ne biliyorsun?"

O kadar uzun süre sessiz ki telefonu kapatıp kapatmadığını merak ediyorum, ama ekrana hızlı bir bakış bana hala orada olduğunu söylüyor. "Telefonda değil," diyor sonunda.

Hepimiz sarkıyoruz. *Hay sikeyim.* "Nerede?" "Neresi güvenli?"

Hemen güvenli evimdeki spor salonuna bakıyorum ama çabucak vazgeçiyorum. Bu boşanmayla değil, ölümle sonuçlanırdı. Rose'un ya da Beau'nun ellerinde mi, bilemiyorum ama almaya geçecek bir risk değil. Ama başka nereye? *Sikerim böyle işi.* "Eve gel," diyorum ona, başını sallayan Brad'e bakarak. "Saat üçte. Kapiya vardığında beni ara." Telefonu kapattım.

"Bundan hoşlanmıyorum," diyor Brads, şimdi bisikletin üzerinde hareketsiz.

"Burası en güvenli yerdir." Bunu hepimiz biliyoruz. Bir kez daha bayat alkol kokusu alıyorum ve James'ten uzaklaşıyorum. "Dostum, bir duş al, sana yalvarıyorum."

Brad'in de burnu kırılsın ve bir süre sonra pelotondan aşağı kayar.

anlamsız bir egzersiz. "Şimdi sorum şu: Biz bununla uğraşırken siz ikiniz kızların dikkatini nasıl dağıtacaksınız?"

James'e bakıyorum. Hiçbir şeyle başa çıkabilecek gibi görünmüyor. "Sen ve Beau iyi misiniz?" Bugün ona ihtiyacım var. Bir adayı batıracak kadar votka içmişken bu saçma bir ifade ama onun ve Beau'nun iyi olup olmadıkları bana yine firari bir kadın riskiyle karşı karşıya olup olmadığımızı ve bunun onu aramak için şehirde koşturacağı zamanı çalıp çalmayacağını gösterecek.

James bir banka çöküyor ve inleyerek yüzünü avuçlarının içine gömüyor. "Hiçbir şey bilmiyorum."

"Kaçma riski olduğunu mu söylüyorsun?"

"Kim bilir?" Yüzünü ovalıyor. "Bebek istiyor, istemiyor; babasının öldürülmediğini düşünüyor, düşünüyor; evlenmek istiyor, istemiyor; polis olmak istiyor, istiyor-"

"Anlıyoruz," diyor Brad. "Beau'nun uslu duracağına güvenemeyiz. Peki ya Rose?"

Gülüyorum. "Amber'ı evinde görürse saldırır."

James elini kaldırır, Beau'yu kontrol altına alıp ortadan kaybolmasını engellesek bile Amber'a saldırmasını da engellememiz gerektiğine dair bir mesajdır bu.

"Onu bir kafese mi koyacağız?"

James'in başı yavaşça kalkıyor, ağzı cinayetin çarpık bir tonuna bürünüyor ve dudaklarımı büzüyorum, Brad'in adına bugün formda olmadığı için şükrediyorum, yoksa Brad'in şu anda duvara gömülmüş olacağından oldukça eminim. "Neden ona sormuyorsun?" James homurdanıyor.

"Hayır, teşekkürler." Brad onun yanına oturur. "Peki evcil hayvanlarınızın ikisini de kafese koyamazsak, onları ne yapacağız?"

"Ölmek istiyorsun, Brad." Telefonumun kenarını çiğneyerek volta atmaya başladım, kadınlarla onları şüphelendirmeyecek ne yapabileceğimizi düşünüyordum. Tersane, hayır. Kim bilir neler olur. Ve biz orada değilken Hiatus bir seçenek değil. Rose ne istiyor? Daniel için bir okul. Üzerinde çalışıyorum. Sürüş dersleri. Zamanım olduğunda. Başka bir bebek. Tamamdır. Çocukla normal şeyler yap. Dün onları pizza yemeye gönderdim. "Bağımsızlık," diye bağırdım, yavaşlayarak durdum.

"Ne?" diyorlar ikisi de sabırsız bir şekilde.

"Rose bağımsızlık istiyor. Bir iş." Onların kaşlarını çatıyorum. Ben lanet olası bir dahiyim. "Sürekli iş ve özgürlükten bahsediyor, sadece kendisi için değil, Pearl ve Anya için de." Telefonumu açıyorum ve bulduğum ilk telefonu çıkarıp çeviriyorum, sonra da yanlarındaki banka çöküyorum.

"İyi günler, Red's Salon and Spa, ben Petal, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba Petal," diyorum en samimi sesimle, Petal benimle yüz yüze görüşmeyeceği için çok minnettarım. "Spa tesislerinizi özel bir parti için rezerve etmek istiyorum." Brad bıyık altından gülüyor ve James başını avuçlarının arasına alıyor.

Bugün Red'i özel olarak kiralamam mümkün değildi. Mevcut randevularla ilgili bir şey. Ben de bunu mümkün kılmak için onlara bir sebep verdim. Yüz bin neden. Bana sorarsanız kelepir.

Dikkate almadığım tek şey, ki bu oldukça önemli bir şey, Daniel. Bir manikür ya da pedikürün çocuğu heyecanlandıracağından emin değilim, bu yüzden ruhumu lanet olası şeytana sattım. Bekâr bir baba ve özel bankacı olan yakışıklı bir şeytana. Rose ailesini ziyaret ettiklerini söyledi. Harika. Bay Benson'la kibarca konuştuktan sonra, Barney'nin Daniel ve Tank'la bir günlüğüne köpekbalığı dalışına gitmesine izin verdi. Tank travma geçirmiş gibiydi. Fury koca Viking taşaklarıyla güldü.

Ta ki ben ona şımartma gününe gideceğini söyleyene kadar. Benson korkudan kabul etse de etmese de umurumda değildi.

Şimdi, karımla başa çıkmak için . . .

Yatak odamızın kapısını iterek açıyorum ve duş sesini duyarak kafamı çeviriyorum. Mükemmel. Çıplakken daha uysal oluyor. Ben çıplakken. *İkimiz de çıplakken.*

Şortumu bacaklarımdan aşağı ittim ve ona doğru gittim. Yüzü spreye dönük, saçları ıslak, sırtına yapışmış, kıcını sıyrıyor. İnliyorum ve vücuduma bakıyorum, aletimin uyanışını ve yavaşça yükselip yolu gösterişini izliyorum. Kabine girerken avucumu üzerine koyup sikimi evcilleştiriyorum. Kıpırdamadan duruyor, elleri saçlarında, saç kremi saçlarında gezdirirken duraklıyor.

Arkasına bakıyor. Sikime roket yakıtı gibi geliyor. Onu sakinleştirmeye çalışmaktan vazgeçiyorum ve sırtının alt kısmını sıyrarak çıkmasına izin veriyorum. Sessizce bileklerini tutup fayansa doğru yönlendiriyorum ve ağzımı omzuna doğru indiriyorum. Alevler. Bir inilti. Omuzlarını kaldırdı, başını eğdi. Bileklerini bırakıyorum. Orada tutmasını söylememe gerek yok. Ellerimi kollarından yukarı kaydırırken boynunun her sıcak parçasını öpüyorum, suyu yalayarak uzaklaştırıyorum, avuçlarımı göğüslerinde, karnında, kalçalarında gezdiriyorum. Başı geriye düşüyor, inliyor, boğazındaki dudaklarıma karşı titreşiyor, kıcı bana doğru itiliyor.

Dizlerimi büküyorum ve dönerek içine giriyorum, nefes alıyorum ve tutuyorum. Rose'un elleri fayansın üzerinde yumruk oluyor. Su daha sıcak hale geliyor. Belinden tutarak yavaşça pompalamaya başlıyorum. "Sana bir sürprizim var," diyorum sakince, başının omuzlarının üzerinde yuvarlanışını izleyerek.

"Ne?"

Ağzımı ensesine götürüp öpüyorum.

İnliyor, sonra bir elini geri getiriyor ve parmaklarını ıslak saçlarımın arasından geçiriyor. "Göster bana."

"Zamanı gelince, bebeğim." Isırdım. "Bence buna bayılacaksın." Tehlikeli bir zemindeyim ama bununla daha sonra ilgileneceğim. Bugün son gün olabilirmiş gibi geliyor. Her şey mümkün. Kızların tehlikeden uzak olduğundan emin olmalıyım. Sarsılıyorum ve Rose daha sert inliyor, duraklamama neden oluyor, kendimi dizginlemeye çalışıyorum, zaten yakın. Çenemi omzuna koyuyorum. Bana bakıyor. Sadece bu bile sikimin seğirmesine neden oluyor ve o da bunu hissediyor, gülümsüyor, geri dönüyor ve kendimi kurtarma girişimimi sonlandırıyor. Ağzımı onunkinin üzerine kapatıp öpüyorum ve sikim vızıldarken sert ama yavaş bir şekilde girip çıkmaya başlıyorum. Geldiğini biliyorum çünkü saçlarımı çekiştiriyor ve dudağımı ısırıyor, bu yüzden beni ele geçirmesine izin veriyorum, ağzına bir inilti ve Rose beni daraltıp boşaltırken kalçalarını sıkarak serbest bırakıyorum, ıslak vücudu bana karşı seğiriyor. Karşılığında dudağını ısırıyorum ve geri çekiliyorum, yüzündeki suyu siliyorum ve bizi spreyden uzaklaştırıyorum, geri çekiliyorum ve onu döndürüyorum. Onu soğuk duvara doğru itiyorum ve etrafını sarıyorum, usulca öpüyorum, ikimiz de aşağı inerken planladığım kelimeleri tekrar buluyorum.

Rose için onları yeterince çabuk bulamıyorum. Öpüşmemizi bitiriyor ve yanaklarımı avuçlayarak yüzümü kendine çekiyor. "Ne?"

"Biraz özgürlük istiyorsun," diyorum, bileklerini tutup çekerek, merakının tadını çıkarıyorum.

"Var..." diyor yavaşça.

"Sana bir şımartılma günü ayarladım." Benim ödediğim parayla bir yıl şımartılmalı.

Rose yaslanabildiği kadar geriye yaslanıyor, ki arkasındaki duvara bakılırsa bu çok da uzak değil. "Pardon?"

Gülümsüyorum. Bu yine düğün. Benim açımdan bir taktik. "Bugün için bir spa salonunda yer ayırttım. Senin için. Ve diğer kızlar için." Bunun gerçekleşmesi için Rose'a da güveniyorum. Herkesin evden gitmesini istiyorum.

"Neden?"

"Şımartmak için. Saçını yaptırmak. Manikür yaptır."

"Doğru . . ." Kuşkusu haklı elbette, bu yüzden manipölasyon buraya gelmek zorunda ve ben de utanmaz olacağım. "Neler oluyor?"

Gücenmiş görüldüğümünden emin oluyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, birdenbire Daniel okula gidebiliyor, onu pizza yemeye götürebiliyorum ve şimdi de spa'da bir şımartılma gününe gidiyorum. O yüzden tekrar soruyorum, benim güzel, muhteşem melek yüzlü suikastçım, neler oluyor?"

Kaşlarımı çatıyorum. Neden kim olduğumu hatırlatıyorsun? Aptalca bir soru. Tamam. İşte manipölasyon geliyor. Ciddi bir şekilde geri çekiliyorum ve duştan çıkıyorum. "Sadece senin için güzel bir şey yapmaya çalışıyordum." Bir havlu kapıp aşağı çektim. "Benimle evli olmanın kolay olmadığını biliyorum Rose." Omuzlarıma atıp bir o yana bir bu yana çekiştiriyorum. "Burada deniyorum." Kurulanmayı bitirip dolabıma gidiyorum, takım elbiselerimden kaçınıyorum, çünkü işle uğraştığımı belli ediyorlar, onun yerine gri bir jogger giyip bir kazak alıyorum ve kendi kendime homurdanıyorum. Hala kollarım kazağın kollarında, kazağı başıma geçirmeye hazırlanırken arkamdan geldiğini duyuyorum. Bekliyorum, göz ucuyla bakıyorum, özrünü ve minnettarlığını kabul etmeye hazırım.

"Siktir git, Black, neyin peşindesin?"

Başım geriye düştü. Neden? Tanrım, neden bana böyle çetin bir kadın verdin?

Çünkü buna ihtiyacın var.

B planına geçelim. Dönerken kazağımı çekip indiriyorum. Hâlâ çıplak. Islak. Hamile. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, göğüsleri ve yuvarlak karnının arasına sokmuş. Ona yorgunca bakıyorum, elimi muhteşem vücuduna doğru sallıyorum, *hadi ama!*

Sadece başını eğiyor ve kaşlarını kaldırıyor. Gözlerimi deviriyorum ve ona doğru gidiyorum. B planı işe yarasa iyi olur, çünkü C planı gerçek ve *bu* da az önceki düşumuzun karımı son kez becerdiğim an olacağı anlamına geliyor. Kolundan tutup yatağa çekiyorum, ucuna oturtuyorum ve önünde diz çöküyorum. Ve ben bir amcık olduğum için, bacaklarını ayırıyorum ve ağzımı amına sokuyorum, yatağa düştüğünde müstehcen bir gülümsemeye klitorisini emiyorum.

Etkili bir şekilde çalışıyorum, parmaklarımı içine sokuyorum, onları birleştiriyorum, masaj yaparken, ısırırken, öperken, sinir yumrularını yalarken tatlı noktasını yakaladığımdan emin oluyorum, sırtı eğildiğinde ve çarşafı yumruklarında topladığında dilimi hızla oynatıyorum.

Tamam, bu B planının bir parçası değildi ama ben bu tür fırsatları kaçıracak bir adam değilim.

Tiz, kırık bir iniltiyle yüzüme boşalıyor ve gevşiyor.

Altımda. Vücuduna tırmanıyorum ve onu altıma hapsediyorum, onu öpüyorum, serbest kalışını paylaşıyorum. "Ağdaya ihtiyacın var," diyorum, kahkaha atarak homurdandığında gülümsüyorum. "Orası biraz dikenli."

Başı geriye fırlıyor, kahkahası bağımlılık yapıyor. Bu fırsatı değerlendiriyorum ve dilimi tekrar ağzına sokana kadar boğazına, çenesine biraz dikkat ediyorum. "İhtiyacım olan tüm şımartmayı burada, evimde bulabileceksen neden spaya gitmek isteyeyim ki?" diye soruyor.

"Bana güvenebilir misin?"

İnliyor ve onu yakaladığımı biliyorum. "Danny, lütfen." Başımı tutup bana bakıyor ve gözlerinde gördüğüm korkudan nefret ediyorum. "Ne zaman sana güvenmemi istesen, destansı şeyler oluyor."

"Evet, ama her zaman diğer taraftan çıkarız bebeğim," diye hatırlatıyorum ona, beni duyması için dua ederek. Ona Amber hakkında hiçbir şey söyleyemem. Tüm mantığını kaybedecek. "Bugün sadece toplantı var, söz veriyorum. James ve Beau pek iyi değiller. Yine ortadan kaybolma numaralarından birini yaparsa her şey mahvolabilir Rose. Bir yere varmak üzereyiz. Şehirde her gezintiye çıktığında tehlikede olmakla kalmıyor, James'in de dikkati dağılıyor. Bugün onun aklının başında olmasına ihtiyacım var."

Gözlerimin önünde tüm mücadelesini kaybediyor ve sönüyor. "Gerçekten Beau'nun bütün gün şımartılma teklifimi kabul edeceğini mi düşünüyorsun? Hayatında hiç bu kadar kadınsı olmayan bir kadınla karşılaştın mı?"

"Doğru. Ama sana güvenim tam." Dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "İşe yaramasını sağla," diyorum dudaklarını ısırarak.

"Evet, evet. Peki ya Daniel?"

"Bugün Tank ve Barney ile dışarıda."

Gülüyor. "Lanet olsun, gerçekten çaresizsin." "Rose," diye uyarıyorum.

"Bekle. Lennox, Barney'nin Daniel'la takılmasına izin mi verdi? Gazete haberinden sonra bile mi?" Gözleri kısıldı. "Onu ikna etmek için ne yaptın Danny?"

İçimden gülümsüyorum. "Pasta kadar iyiydim." Homurdanıyor. "İngiliz aromalı bir turta mı?"

Lennox Benson hakkında konuşmak istemiyorum. Karıma nasıl baktığını gördüm. Onu görmezden gelerek ayağa kalktım ve önüme baktım. Sikim dışarı fırlamıştı. Oburca. Rose'a baktım, kaşlarım havadaydı.

"Hazırlanmam gereken bir spa günüm ve benimle gelmeleri için ikna etmem gereken birkaç arkadaşım var." Ayağa kalktı ve beni öfkeli bir ereksiyonla baş başa bırakarak uzaklaştı.

Kapıya geldiğinde durup arkasına bakıyor. Neşesi kayboldu.

"Dikkatli olacağım," diyorum o daha talep etmeden.

Başını salladı, yutkundu ve banyoya doğru gözden kayboldu.

Brad, James ve ben Hiatus'a vardığımızda saat öğleyi geçmişti, bu iyi bir şeydi çünkü bir içki içebilirdim. Arka taraftan giriyoruz ve Goldie, Otto, Nolan ve Ringo'nun sıralandığı barda benim için bir viski hazırlayan Mason'a el sallıyorum.

Mason sadece bana viski getirmedi, Brad'e de bir tane getirdi. James için de bir votka. James fiziksel olarak şişiyor ve votkadan uzaklaşıyor. Bir yudum alırken gülümsüyorum. Onu kızlarla birlikte spaya göndermeliydim, çünkü bize pek faydası dokunacak gibi görünmüyor.

Bir tabure alıp bardan uzaklaştırıyorum, böylece diğerlerinin önüne geçiyorum. "Ne var ne yok?" Biraz gerginlik sezerek soruyorum.

"Anlat onlara," diyor Ringo, iri, takım elbiseli kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözleri Nolan'ın üzerinde.

Nolan'a bakıyorum.

"Yolun üzerinde gözetleme yapan bir polis," diyor bana. "Dün gece ayrıldığımda oradaydı ve bu sabah yedide bir teslimat aldığımda buradaydı."

Collins. James yanımdan ayrılıp kulübün girişine doğru yürüyor, birkaç dakikalığına gözden kayboluyor ve başını sallayarak geri dönüyor. "Kameralar mı?" diye soruyor Otto.

"Saat 10'da ayrıldı."

Ringo, "Herhalde sabah kakasını yapması gerekiyordu," diye mırıldanıyor ve hepimiz yarı eğlenen yarı sorgulayan bakışlarımızı ona çeviriyoruz. "Ne?" diye soruyor. "Kadınlar saat gibidir, değil mi? Her sabah aynı saatte?"

"Ve erkekler değil mi?" Goldie Ringo'ya başka bir türmüş gibi bakıyor. Öyle olduğunu düşünmeye başlıyorum.

"Hayır, erkekler akşamları sıçar."

Gülüyorum, yalnız olmadığımı umarak diğerlerine bakıyorum. Hepsi Ringo'ya bakıyor ve yüzlerinde "*Ne oluyor lan?*" ifadesi var. "Akşamları sıçıyor musun?" Otto ona soruyor.

"Evet, akşamları sıçıyorum. Sen yapmıyor musun?" "Hayır, sabahları sıçarım."

"Üç günde bir sıçıyorum," diyor Nolan düşünceli bir şekilde. "Sabah olabilir ya da

Akşam. Dürüst olmak gerekirse biraz rahatsız edici." Goldie'ye bakar. "Ne zaman sıçacaksın?"

Ayağa kalkıp uzaklaşıyor ve kahkahalarını artırıyor. Sadece işine geldiğinde çetenin bir parçası olmak istiyor.

"Lanet olsun," diye iç geçirdi Ringo. "Ben hep bunun bir kadın-erkek meselesi olduğunu düşünürdüm." "Sana bunu düşündüren neydi?" Brad ona sorar.

"Ben çocukken tüm arkadaşlarım okuldan eve döndüklerinde sıçarlardı. En iyi arkadaşım Stanley'nin bir kız kardeşi vardı ve bana onun da tüm arkadaşları gibi sabahları sıçtığını söylemişti. Yani, evet, erkekler akşamları, kadınlar sabahları sıçar. Çünkü kadınlar düzenlidir. İleriye düşünürler. Bu daha kızken başlar. Okul tuvaletlerine sıçmak istemezler çünkü çok acımasızdırlar. Erkeklerde bu öngörü yoktur. Okuldan eve sıçmak için koştururduk. Açıkçası, kısa yakalanıp okul tuvaletlerine sıçmak zorunda kalan birkaç kişi vardı, bu yüzden de çok acımasızlardı."

Ringo'ya bakıyorum, ağzım bir karış açık, avuç içlerini tavana gösteriyor. "Sıçmak hakkında çok fazla düşünüyorsun, Ringo."

"Öyle olabilir, ama görünüşe göre boşa gitmiş." Nolan'a bakar. "Sadece üç günde bir sıçtığına emin misin?"

"Evet."

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?" Nolan'ın sıçma alışkanlıklarına kadeh kaldırarak söylüyorum.

Endişeli görünüyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, çoğu zaman saçmaladığınız anlamına gelir."

James ve Brad de dahil olmak üzere herkes gülüyor ki bu benim açımdan bir başarı. "John Theodore Little hakkında bir şey var mı?" Otto'ya soruyorum, başını sallıyor. "Peki ya Higham?"

"Len onu buraya getiriyor."

Başımı sallıyorum. Güzel. Gazeteciyle kahve randevuları hakkında neler söyleyeceğini dinleyelim. "Amber'dan haber aldım."

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde Ringo ve Otto'nun kulakları diken diken oldu ve eminim Goldie'ninki de öyledir. Bilmek için onu göremiyorum. "Tekrar bir araya gelmek istiyor mu?" Ringo soruyor.

Gülümsüyorum. Rose yapmazdı. Öldürürdü. "Bir oyuncak ayıdan bahsetti."

"Gerçekten mi?" Otto sakalını karıştırıyor ve Ringo'nun dudakları sert bir çizgi halinde düzeliyor.

"Gerçekten mi? Saat üçte onunla evde buluşacağım."

"Bu akıllıca mı?"

Muhtemelen değildir. "Bütün kızlar şımartılma günü için dışarıda."

"Doğru değil," diye başını sallıyor Ringo, yanındaki tabureye tekrar oturan Goldie'ye, dudağı tiksintiyle kıvrılmış. "Madem beni bu kadar itici buluyorsun," diye devam ediyor, "neden bir şımartılma günü için kızlara katılmıyorsun?"

"Neden sen de," diye karşılık veriyor saatine bakarak, "madem bu kadar bokla dolusun, kolonoskopi yaptırırsana. Neredeyse tahliye zamanı geldi."

"Yeter," diyorum bardağımın kenarından gülümseyerek.

"Bir şey buldum," diyor Nolan elini kaldırarak. "Kızlardan birini değiştirmem gerekiyor."

Kadehimi indiriyorum, kurnaz kişiliğinden hoşlanmıyorum. "Hangisi?" Brad soruyor.

Nolan bir şeyler mırıldanarak başka tarafa bakar. "Ofiste onunla birlikte bulduğumuz kişi," diyor James ve Brad küfrediyor.

"Ah canım." Brad'e "*Onu sen tuttun, sen hallet*" der gibi bir bakış attım. "Biraz avuçladı mı?"

Nolan nefes veriyor, yanakları şişiyor. "Biraz bağlandı, evet." Gülüyorum.

"Peki bugün hangi dersi aldık, öğrenciler?"

Nolan gözlerini devirip yoluna devam ediyor ve ben de diğer herkesin bana yönelttiği mutlak inançsızlık dolu bakışları görmezden geliyorum. Siktirip gidebilirler. Rose farklı. Nolan durdu ve arkasına baktı. "Hey, aldığın şu iki kıza ne oldu?" Parmaklarını sürekli tıkırdatıyor, düşünüyor. "Pearl ve Anya."

Gözlerim otomatik olarak Brad'e gidiyor, dudaklarım bardağımın kenarında birbirine yapışıyor. Olduğu yerde donup kalmış gibiydi. Duymuş muydu? Emin olamıyorum; biraz boş görünüyor. Yani her ihtimale karşı. "Dedi ki-"

"Duydum amına koyayım." Brad omzunu tutarak uzaklaşır. "Ne bok yersen ye," diye homurdanıyor. "Ama başka bir çalışanı becerirsen, seni darbeli matkapla beceririm."

"Blender'dan çok daha az rahat olurdu," diyor James nefesinin altından ve Nolan'ın kahkahasını homurdanmasına neden oluyor. Belli ki bu özel şakanın içinde değilim, ama çocuğa, huysuz herif Brad kıcına tekmeyi basmadan önce kendini dizginlemesini öneren bir bakış atıyorum.

"Higham burada," diye sesleniyor Otto, ekranı bize çevirerek. Eğiliyorum ve onun ışınlayıcısından indiğini, ucuz takım elbisesinin ceketini düzeltmek için uzunca bir süre uğraştığını görüyorum. Kendini mi hazırlıyordu?

"Biz barda kalacağız," diyerek sahneye dönüyorum. "Kızlar antrenmana ne zaman başlayacak?"

"Bir saat," diye sesleniyor Nolan.

James'e bakıyorum. "O şerefsizden gerçeği öğrenmek için yeterince zamanın var mı?"

Hem sevdiğim hem de nefret ettiğim siyahlık yüzünü kaplıyor, solgun, akşamdan kalma tenine biraz renk veriyor. "On dakikaya ihtiyacım var."

"Ooh, alingan hissediyorsun, ha?"

Şakamı komik bulmuyor, kışını tabureye dayıyor ve parmaklarını çatırdatıyor. Akşamdan kalmalığını suçluyorum. Öne doğru eğilip bardağımı uzatıyorum ve Goldie'nin bardağı alıp tekrar doldurması için Mason'a uzatmasını istiyorum. "Bunun nazik bir yaklaşıma ihtiyacı var," diyorum James'e. "Sinirlenmek yok. O-" Telefonum sözümü kesiyor. Annem. *Lanet olsun*. Gerekeceğince beni aramayacağını bildiğim için onu görmezden gelmeyi aklımdan bile geçirmiyorum. "Anne?" Sinirli bir şekilde cevap veriyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Neler oluyor?" Soruma cevap vermeden talebini hızlı ve ani bir şekilde dile getiriyor ve bu da beni sinirlendiriyor. Ama annemle çok az saygı ve daha da az sevgiyle konuştuğum günler geride kaldı.

Uzanıp burnumun kenarını çimdikliyorum. "Detaylandırmak ister misin?" Sakince soruyorum. Otto hakkında bir şey söylerse modum düşecek. Bu çok yazık olur, çünkü bugün neredeyse cıvıl cıvıl hissediyorum, Brad ve James için söyleyebileceğimden daha fazla. Her şey yoluna giriyor. Bu iyi hissettiriyor.

"Rose'a spa mı alacaksın?"

Elim yüzümden düşüyor. "Ne dedin?" "Bir spa. Ona spa alacaksın."

"Öyle miyim?"

"Karıınıza göre, evet. Tekrar soruyorum, neler oluyor?"

Burun deliklerimin alevlendiğini hissediyorum. Ruh halim dibe vuruyor. Karıma güven. Telefonu kapatıyorum ve başparmağımı ekrana vurarak bardan uzaklaşıyorum, böylece gürleyen sesimle içkinin üst rafının kırılma riskini azaltıyorum.

"Merhaba canım," diyor mutlu bir şekilde.

"*Canım* benim. Ne oluyor Rose?" Her şeyi göz önünde bulundurarak nispeten sakın bir şekilde soruyorum. Başıma gelecekleri görebiliyorum ve ciddiye hiç hoşuma gitmiyor.

"Bana *bu işi yürütmemi* söyledin. Ben de yapıyorum."

Evet, işe yarıyor. Kendisi için. İşbirlikçi kaltak. "Peki *bu işi* yapmak bana ne kadara mal olacak?"

"Görüşmelerdeyim," diye ilan ediyor, sesinde iyiye işaret etmeyen bir güç var. Ukalaca. "Ama mal sahibine paranın sorun olmadığına dair güvence verdim, değil mi sevgilim?"

Hayır, değil, ama benden başka biriyle ilgilenmesi öyle. "Rose?"

"Evet, sevgilim."

"Sen hamilesin."

"Öyle miyim?" diye ağlıyor, sesi şaşırması gibi çıkıyor. "Kahretsin, vücuduma neler olduğunu merak ediyordum."

Tavana bakıyorum. Tanrım, lütfen pişman olacağım bir şey yapmadan önce onu durdur. Onu öldürmek gibi. "Bana şantaj yapıyorsun."

"Gücümü kullanıyorum."

Gülüyorum. "Oh, bebeğim, kesinlikle gücün var." Ve bunu hiç çekinmeden kullanıyor. Onu suçlayamam. Bana sahip olmadan önce hiç gücü olmamıştı.

"Danny," diyor, sesi fazla gerçekçi çıkıyor. "Bana bu işi yürütmemi söylemiştin. Beau'nun yüz bakımı ve bikini ağdasıyla bağ kurmak istediğim saçmalığına gerçekten inandığını mı sandın?"

"Hayır, ama yüz bakımı ve bikini ağdası için kocanı aşağılamak istemenle ilgili saçmalıklara inanmış olabilir."

"Oh, bu saçmalık olmazdı. Bütün gün senin hakkında kötü konuştum."

"Umarım değildir, çünkü senin için yüz binlerce dolarımı vermek üzereyim."

"O benim."

"Ne?"

"Senin paran. Benim param. Üç yıl önce denizde boğulduğunda bana bırakmıştın. Ve istediğim fiyat beş milyon."

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Ne?"

"Merak etme. Sanırım onu dörde indirebilirim."

"Tanrım, senden nefret ediyorum."

"Bunu atlatacağım. İyi günler canım." Telefonu kapatıyor ve ben önümdeki ince havayı yumruklayarak birkaç kez bağıyorum.

"Aşk," diyor biri arkamdan. Etrafımda dönüyorum. Higham. Gerçek mi bu? Buraya gelip lanet olası alaycılığını mı sergileyecek? Diğerlerine bakıyorum, belki de düşüncelerimin makul olduğuna dair bir işaret arıyorum, çünkü onu cidden öldürmek istiyorum.

"Danny," der James sessizce. "Yapma bunu."

Bugün işkenceyi benim yapacağıma karar vererek ileri atıldım ve hıyarı ayağından kaldırdım. Yere indiğinde homurdanıyor, ben de üzerine binip oturuyorum ve yumruklarımı teker teker suratına indirmeye başlıyorum.

Bang, bang, bang, bang.

"Danny, Tanrı aşkına!" *Bang,*

bang, bang, bang.

Kan, göle çarpıp yüzüme sıçrayan yağmur gibi geliyor ama yine de durmuyorum, çıkış tam da ihtiyacım olan şey.

"Danny!"

Bir çift el omuzlarımdan tutup beni geri çekti ve birkaç metre ötede kırımın üzerine düştüm, yumruklarım kan içindeydi, yüzüm ve takım elbisem dağılmıştı. Higham yerde yuvarlanmaya başladı, yüzü kırık ve kan içindeydi, inliyordu. "Lanet olsun, Black," diye boğuluyor. "Seni lanet olası deli."

Homurdanıyorum, ceketimin koluyla yüzümü siliyorum ve kendimi ayağa kaldırıyorum, botumu karnına kuvvetle vuruyorum ve öksürmesine neden oluyorum. Dizlerimin üzerine çöküp ceketini yumrukluyorum ve onu ayağa kaldırıyorum. "Ne sikime Natalia Potter'la kahve içiyorsun?"

Yüzü düşüyor ve bu çok şey ifade etmiyor mu?

"Nazik yaklaşımına bayılıyorum," diyor James ve beni kendi halime bırakarak geri çekiliyor. Güzel. Bugün öldürmek istiyorum ve bunu yavaşça yapmak istemiyorum. İyi ruh halim için çok fazla.

"Konuş!"

"Onunla görüşüyorum." Higham kelimeleri zorluyor, yüzü acı içinde, ama acı çektiği için değil.

"Ne?"

"Lanet olası bir ilişki yaşıyorum, tamam mı?" Ellerimi itiyor ve burnunu çekiyor, kanayan burnunu elinin tersiyle kabaca siliyor.

"James ve benim hakkımda rapor yazan kadınla mı?"

"Evet," diye bağıyor, sıkıntılı. "Lanet olsun, evet. Ona tehlikeli bir zeminde olduğunu söyledim. Dinlemedi, değil mi? O daha genç. Aç."

Otto'ya baktım. O söyledi. "Yani ona bizim hakkımızda bilgi vermedin mi?"

"Tanrım hayır, hayatıma

değer veriyorum." "O

zaman ... kim yaptı?"

"Söylemedi."

"Oh, hadi, Higham."

"Yemin ederim, söylemedi."

"Peki, kız arkadaşınla biraz sohbet etmemiz gerekiyor mu?"

Gözleri genişledi, endişeliydi. Onun için mi endişeleniyor yoksa

kendisi. "Danny, hadi."

Evet, belki sikini başka bir kadına sokuyor ama en başta birbirlerini nasıl tanıdılar? Bana sorarsanız her şey oldukça uygun. Yüzümü onunkine yaklaştırıp ceketini tekrar yumrukluyorum. "Sana inanmıyorum."

"Oh, bu ne kadar rahat?" diye soruyor bir kadın sesi. Tanıdığımı iddia edemeyeceğim bir ses.

Higham'ın kanlı yüzü düşüyor ve arkamdan birkaç sessiz küfür duyuyorum. Higham hâlâ elimdeyken arkama bakıyorum. Collins kulübün içinde duruyordu. Gülümsemesi müstehcen. "Sonunda sohbet etme fırsatı bulduk," diyorum gülümseyerek. En az onunki kadar müstehcen.

Elimdeki Higham'a bakarak suratını astı. "Bir FBI ajanına saldırmak mı? Sadece beş saniyedir buradayım ve seni tutuklamak için zaten bir sebebim var." Kelepçelerini çıkarıp sallıyor. Lanet olsun, zamanında çok ukala polislerle tanıştım ama bu kadın pastayı götürüyor.

"Sorun değil Collins," diyor Higham. "Bu FBI'ın işi, MPD'nin değil. Ben hallediyorum."

"Yüzünüzden aksi anlaşıyor. Onlara Brad Black'in adresindeki patlamayı sordunuz mu?"

"Gaz kaçağı," dedim açıkça.

"Evet," diye mırıldanıyor. "Onlara inanıyor muyuz, Ajan Higham?"

Lanet olsun, onu yumruklamak istiyorum. Bu kadın başarıya ve tanınmaya giden yolda kimi üzdüğünü hiç umursamıyor. Yanına yaklaşıyor ve James tehditkâr bakışlarla onun yoluna çıkıyor. Etkilenmemiş ya da etkilendiyse bile bunu saklamak için gerçekten iyi bir iş çıkarıyor. "Oh." Onu bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Sen şu Enigma dedikleri kişi olmalısın."

"Bana James diyebilirsin."

"Beau nasıl?"

Tarihsel olarak, sorulan bu kadar basit bir soru gözyaşlarıyla sonuçlanmıştır. Peki bunu nasıl halledecek? "O artık bir polis değil, bu yüzden onun iyi olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz."

Collins gülüyor. "Onu Marek Zielińska cinayetinden tutukladığımda belki o kadar iyi olmayabilir. Sanırım hepiniz onu Köpekbalığı olarak tanıyorsunuz."

Gözlerim James'e kayıyor. *Oh lanet olsun.*

"Çok ilginç kamera kayıtları ortaya çıktı," diye devam ediyor, Poirot'nun izleyicilere katilin kim olduğunu nasıl bulduğunu anlatırken yaptığı gibi düşünceli bir şekilde bir aşağı bir yukarı dolaşıyor. Çok sinir bozucu. "Gerçekten de çok ilginç."

"Yalan söylüyorsun."

"Öyle miyim?" Volta atmayı bırakıyor ve tüm ağırlığını kalçasına veriyor. Ukala. "O zaman cesetleri çöp kutusuna attığını nereden bildiğimi açıkla. Vücudunu duvara yaslayarak kız arkadaşını Köpekbalığı'ndan sakladığını nereden bildiğimi açıkla. Bu seni tahrik etti mi?" Sırıttıyor. "Kız arkadaşın senin için birini mi öldürüyor? Aletin sertleşti mi?"

Tanrım. Durması gerek.

James Collins'e doğru adım atıyor ve ona doğru nefes alıyor. "Sanırım gitme vaktin geldi."

"Bu bir tehdit mi?"

"Evet, bu kesinlikle bir tehdit," diyerek ayağa kalkıyorum ve Higham'ın kışını sürüyerek yakındaki bir kabine dayanmasını sağlıyorum.

"O zaman ikinizi de alacağım." Başka bir kelepçe seti çıkarıyor. "Bugün iyi gidiyorum, değil mi?"

"Kör edici," diye karşılık veriyorum, James'e katılarak. Çok mu korkutucuydu? Bunu o istedi. "James gibi ben de bileklerimi ona gösteriyorum. "Önce hangimizi alıyorsun?" diye soruyorum.

"Sanırım destek çağıracağım. Biraz sürtüşme seziyorum, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur." Cep telefonunu çıkarır ve geri çekilerek telefonunu kulağına götürür.

"Ortağın nerede?" Ben soruyorum. "Ne?"

"Sizler. Genelde çiftler halinde seyahat edersiniz, değil mi?" Başımı soru sorar gibi eğiyorum ve gülüyorum. "Ah, biliyorum. Kimse sizinle çalışamaz, değil mi? Çünkü bizim gibi onlar da sonunda senin suratını dağıtmak istiyorlar." Higham'a bakıyorum. "Haklı mıyım, yoksa haklı mıyım?"

Başka tarafa bakıyor.

"Sanırım haklısın," diyor James, gözleri Collins'in üzerinde.

"Kendi şirketimi seviyorum." Telefonuna geri döner.

"Ya da övgüyü paylaşmaktan hoşlanmıyorum." Omuz silkiyor.

"Ben rekabetçiyim."

"Dikkatli ol Collins. Bu rekabetçilik senin ölümün olabilir." Sırıttıyor.

"Başka bir tehdit mi?"

"Evet," diyor James.

"Belli ki uçlarda yaşamayı seviyorsun. Kız arkadaşın nasıl? Vurulduktan sonra mı?"

Sikeyim.

Bir polis daha ezilmek üzere ve ateş eden ben olmayacağım.

Bu sefer yumruklar.

"Burrows'la yeniden samimi olmaya başladıklarını duydum." Collins telefonu kulağına götürüyor ve kendi kendime merakla soruyorum, acaba kimi dürttüğünün farkında mı? Onun gerçekten neler yapabileceğini? Yoksa elinde bir rozet olduğu için gerçekten bizden üstün olduğunu mu düşünüyor? Bunun cebimize sığmayacağı kesin.

"Geliyor!"

Bardaki adamların hepsi taburelerinden fırlıyor ve James Rugby beni yandan yakalayıp ayaklarımı yerden kesiyor. Başımı kaldırıp baktım, sersemlemiştim, kafam karışmıştı. *Hay sikeyim!* Volodya ve ağır toplardan oluşan bir çete, alanın yarısını kaplayan bir hat oluşturuyor ve hepsi de makineli tüfeklerle silahlanmış, kulübü taramaya başlıyor.

"Kıymılda," diye tışlıyor James, savaş stiliyle sürünerek yakındaki bir kulübeye gidiyor ve tahtanın arkasına geçip oturuyor ve silahını çekiyor.

"Bu oldukça yetersiz görünüyor." Ona katılıyorum, silahlanıyorum ve dışarı bakıyorum, vahşilerden birini patlatıyorum. Hızlı bir tarama yaptım. Çok canlı bir Collins barın sonuna doğru yolunu bulmuş, silahını hazırlamış, ateş etmeye hazır. Çok yazık oldu. Volodya bize bir iyilik yapabilirdi.

"Danny!"

Barın diğer ucuna doğru bakıyorum ve Mason'ı görüyorum. Elinde bir AK47 tutuyor, sonra onu bana doğru kaydırıyor ve hemen ardından bir başkası geliyor. Nereden geldiklerini bilmiyorum ve şu anda umurumda da değil. Birini James'e fırlatıyorum, dolduruyorum ve eğilip kükreyerek ateş ediyorum. Üçünün düştüğünü ve diğerlerinin karınca gibi dağıldığını izliyorum ve James yerimi alıp mermileri patlatmaya başladığında yeniden doldurmak için geri çekiliyorum.

Gürültüde kısa bir duraklama oluyor ve bir kapının açıldığını duyuyorum. Yukarı baktım ve Brad'i gördüm. Omzu hâlâ sarılı, sağ eli bir zıpkın tutuyor. Lanet olası bir zıpkın. "Oraya geri dön," diye uyarıyorum.

"Siktir git." Ateş ediyor ve Rus'un göz çukurlarından birine saplanıp onu arkasındaki duvara sabitleyene kadar okun izlediği yolu takip ediyorum. *Aman Tanrım*. Brad kapının arkasına çekiliyor ve James dizlerinin üzerine kalkarak silahının ucunu kabinin üst kısmına dayıyor.

"Diğerleri nerede?" Ben de ona katılıp etrafı tarayarak sordum. On adam içeri girdi. Kulübün zemininde yatan sadece altı kişi var ve hiçbirisi Volodya değil. "Lütfen bana gitmediklerini söyle, çünkü o pisliğin *hemen* ölmesini istiyorum."

Telefonum elimde çınlıyor ve Otto'dan bir mesaj beliriyor. Bir bağlantı

canlı yayın. Tıklıyorum ve kulübün ekranımı doldurduğunu görüyorum. "Kapıya en yakın yuvarlak kabineler."

"Bana bir sigara ver," diye emrediyor James.

İyi fikir. Cebimden çıkarıp onun için bir tane yakıyorum ve kendimi toparlamadan önce dudaklarının arasına koyuyorum. Nikotini içime çekiyorum. İçime çekiyorum. "Hazır mısın?"

"Evet," diye nefes veriyor, dışarı çıkıyor, kulübün içinde sürünerek ilerliyor, kapının yanındaki yuvarlak kabine yöneliyor. Peşinden gidiyorum, gözlerim telefonumun ekranı ile gittiğimiz yer arasında bölünmüş. Yeniden dolduruyorlar. James bana dönüp bakıyor ve başını sallayarak beni diğer uca gönderiyor. Kabinin arkasına çömeliyoruz. Sonra iki parmağını kaldırıyor. Birini düşürdü. Sonra diğerini.

Başımı sallıyorum, ayağa kalkıyoruz ve silahlarımızı tepeye doğrultuyoruz. "Merhaba." Gülümsüyorum, sigaram dişlerimin arasında ve üzerlerine kurşun yağdırmaya başlıyoruz, gözlerimin önündeki duman bulutlarının arasından vücutlarının sarsılıp zıplamasını ve pelüş dolgulu koltuklardan köpük parçalarının boncuk boncuk kan ve et parçalarıyla birlikte havaya fırlamasını izliyorum.

Tıklamaya başlayana kadar tetiği bırakmıyorum, sigaramı çekiyorum ve nefes veriyorum, rahatlıyorum. "Karıma bugün sadece toplantı yapacağıma söz verdim." Tabancamı çekip Volodya'nın açık gözlerinin arasına bir kurşun sıkarak alay ediyorum. "Bu, karıma verdiğim sözü bozmama neden olduğun için." Onu tekrar patlatıyorum. "Bu da beni üç yıl önce ele verdiğin için." *Bam!* "Ve bu da iyi şans için."

"Sanırım öldü," diyor James, silahını kabinin masasına bırakıp kulübe bakarak. "Herkes iyi mi?"

Barın arkasından üç kafa çıkar ve Mason onları takip eder. "Sık sık kirli martini ile AK istenir mi?" Ben soruyorum.

Omuz silkiyor, barının durumunu değerlendiriyor. Her şey düşünüldüğünde, çok da kötü değil. "Bu gece açmamızı istiyorsan bunu düzenlemek için yardıma ihtiyacım olabilir."

Bara gidip diğerlerini kontrol ediyorum ve hepsini giysilerindeki cam parçalarını nazıkçe fırçalarken buluyorum. Goldie'nin yüzünde birkaç çentik var. Onlarla ilgilenmiyorum. Bundan hoşlanmayacaktır.

Barın sonuna doğru yürüdüm ve Collins'i hala kışının üstünde, hala silahlı buldum. Bahse girerim o lanet oda da hâlâ doludur. Rusların ölmesini istememişti. "Bunun sebepsiz bir saldırı olduğunu söyleyebilirim."

Ayağa kalkıyor, gözleriyle kulübü, cesetleri ve dağınıklığı inceliyor. "Az önce bana verdiğini söyleyebilirim"-kulübün etrafında başını sallayarak cesetleri sayıyor

-"Seni tutuklamak için on neden daha."

"Gerçekten mi?" Yorgunca sordum. James'in ona saldırmasına izin vermeliydim. Ama bir polis öldürmek, on Rus öldürmekten tamamen farklı bir oyun. Rusları kaybedebiliriz ve özlenmezler. Lanet olası bir polisi kaybetmek daha zor. Daha çok baş ağrısı. O yüzden bu işi nasıl halledeceğimizi iyi düşünmeliyiz çünkü teknik olarak o ukala kaltağa bizi tutuklaması için on sebep vermiş olduk. Florida eyaletindeyiz. Eğer öleceksem, zehirli iğne ile olmamasını tercih ederim.

Sigaramdan son bir nefes çekerken James'e dönüp bakıyorum ve sessizce ona bir önerisi olup olmadığını soruyorum. Hafifçe başını sallaması bana hayır diyor. Birkaç bin dolar bunu kesmez. Ama birkaç milyon olabilir. Sigaramın izmaritini yakındaki boş bir bardağa bırakıyorum ve-

Bang!

Collins bana doğru düşmeye başladığında zıpladım ve etrafımda döndüm. Kafam çok karışmıştı, kollarımı uzatıp onu yakaladım. "Ne oluyor lan?" Arkasındaki boşluğu tarayarak soruyorum. Ofislere açılan kapıda Nolan'ı görüyorum, silahı hâlâ hazır. "Ne oluyor lan?"

Kaşlarını çattı. Silahını indirdi. "O kim?"

Gözlerimi kırıştırdım, geri çekildim ve Collins'in bedeninin yere düşmesine izin verdim. Sırt üstü yere düşüyor, gözleri açık, yukarı bakıyor. "O ölü bir polis," diyorum, az önce Nolan'ı dışarı kadar takip eden Brad'e bakarak.

"Polis mi?" Nolan geldi, Collins'in cesedinin başında duruyordu. "Onlarla birlikte olduğunu sanıyordum." Bana baktı. "Siktir!"

Kendimi kaybedip ona bir yumruk savuruyorum, çenesini kırıp havada süzülmesine neden oluyorum. Bir gümbürtüyle sırtüstü yere düşüyor ve ben de onun irkilmiş, yayılmış haline doğru yürüyorum. "Sen," diyorum parmağımı göstererek, "*lanet* olası bir yüksün."

"O bir polis mi?"

"Öyleydi, Nolan. O lanet olası bir polisti ve şimdi başımı çok ağrıttın!" Mermim bittiği için şanslı, yoksa onu vuracaktım. Sonra hatırladım. Silahına uzanıp kaptım ve ona doğrulttum.

"Danny, özür dilerim!" Elleri yukarı kalktı, vücudu koruyucu bir top gibi kıvrıldı. "Yardım ettiğimi sanıyordum."

"Vay canına," diye Brad araya girerek beni etkisiz hale getirdi. "Her şeyi berbat etti."

"Evet, sıçtı batırdı." Kulübümüzdeki ölü polise baktım. Öfke. "Boku yedik!"

"Şart değil."

Sesin geldiği yöne doğru kaşlarımı çatıyorum ve Volodya ortaya çıkmadan önce yaptığım işin kanlı sonucunu buluyorum. Higham ayağa kalkmaya çabalıyor. "Ne diyorsun sen?" diye soruyorum.

"Bana açıkça güvenmediğinizi söylüyorum. Ben de bunu çözebileceğimi söylüyorum." "Nasıl?"

"Onu şehrin öbür ucuna götürürüz. Birine hırsızlık ihbarında bulunmasını söyleyeceğim. Collins'in telsizinin çağrıya cevap verdiğinden emin olun."

"Peki karşılığında ne istiyorsun?" diye sordum. Higham'ı yanıma çekebileceğimi hiç düşünmemiştim. Yine de, Winstable'da Polonyalılarla olan çatışmadan sonra ona fazla seçenek bıraktığımı sanmıyorum.

"Natalia'yı rahat bırak."

"Siktir," diye nefes alıyorum. "Ona gerçekten aşıksın."

Başka tarafa bakıyor. "Makaleyi basmak için bilgiyi nereden aldığını bulacağım."

"Bunu sen yap. Ve bunu yaparken Collins'in bahsettiği Beau'nun Köpekbalığı'nı vurduğunu gösteren görüntülerden de kurtulabilirsin."

Başını sallıyor. "Kendimi biraz bitkin hissediyorum Danny."

Gülüyorum. "Siz polisler hepiniz kariyerinizin bu noktasında bunu söylüyorsunuz." "Ne, elli yaşına geldiklerinde mi?"

"Hayır, Higham." Silahımı bırakıp gidiyorum. "Benimle buluştuklarında."

Saat üç geliyor ve gidiyor. Saat dört. Saat beş. "Nerede lan bu kız?" Bud'ı bir kez daha kapıya çağırarak bağıyorum.

"Hiçbir şey," diye onaylıyor.

"Sokağı kontrol et. Etrafta araba var mı? Polis var mı?" Onu koşturacak *bir şey var* mı?

"Sessiz ol."

"Siktir et!" Telefonu kapattım ve James'e baktım. Omuz silkti. "Çok yardımcı oluyorsun." Saatiye bakıyorum. Birazdan spa'dan dönecekler ve Amber kızlar buradayken geç kalırsa onu kurtarmak için yapabileceğim hiçbir şey olmayacak. Telefonum çalıyor ve neredeyse ofisimden masama dalıyorum. Arayanın Luis olduğunu görünce biraz daha küfrettim. Ve hatırlıyorum.

James'e bakıyorum. O da benim düşündüğümü mü düşünüyor? Bir votka deviriyor, önceki çatışma akşamdan kalmalığını kovalamış. Ölümle küçük bir uğraşın bunu yapması ne tuhaf. "İptal et," diyor. Ne düşünüyor?

Düşünüyorum da. Şu anda takas için zamanımız yok. Kulüp bir mezarlık, şu anda temizleniyor, Amber ortalıkta yok ve elimizde ölü bir polis var.

Luis'in sormasına fırsat vermeden cevap veriyorum. "Korkarım yeniden düzenlememiz gerekiyor," diyorum, odanın ortasına doğru ilerliyorum ve telefonumu hoparlöre veriyorum ki Luis'in ne kadar sinirleneceğini herkes duyabilsin.

"Hayır Black, belli ki beni daha önce duymamışsın. Silahlara ihtiyacım var ve şimdi ihtiyacım var."

"Ve *şimdi* beni duyuyorsun, Luis. Onları teslim edecek zamanım yok. Paranı iade edeceğim." Telefonu kapattım ve kararı bekledim.

Brad, "Birinin Volodya'nın bok listemizdeki yerini alması gerekiyordu," diye cıvıltıyor. "Katılıyorum." Kendi kendime gülüyorum. Hiç düşmanı olmamanın neresi eğlenceli?
Şimdi, Amber hangi cehennemde?

GÜL

Dergimin üstünden Beau'ya bakıyorum. Hücresiyle uğraşırken beklediğim kadar rahat görünüyor - hiç de rahat değil - dikkati başka yerde. Geldiğimizden beri olduğu gibi. Dikkati dağılmış bir Beau beni huzursuz ediyor. James'in nasıl hissettiğini ancak tahmin edebilirim.

Bugün sadece toplantı var. Danny öyle dedi. Ona inanmıyorum ve şimdi bir şekilde Beau'yu meşgul etmeye çalışmaktan bir güzellik spa'sı satın almaya geçtim. Kadere boyun eğiyorum.

Yine ortadan kaybolma numaralarından birini yaparsa her şey berbat olabilir Rose. Bir yere varmak üzereyiz.

Bir yere varıyoruz. Bu kabusun yakında biteceği anlamına mı geliyor? Beau biliyor mu?

Dergiyi planladığımdan daha büyük bir güçle kapattım ve odayı susturdum. Esther ve Lawrence, tırnakları yarı boyalı halde omuzlarının üzerinden geriye bakıyorlar; Pearl ve Anya masaj koltuklarından başlarını kaldırıyorlar. Ama Beau? Ayak parmaklarının UV lambasının altında olduğu yanımdaki hücrelerinden başını kaldırıp bakmıyor. Herkesin tedavilerine geri dönmesini bekliyorum ve uzanıp onu dürtüyorum. Bana boş boş bakıyor.

"Hangi rengi seçtin?" diye sordum.

Gözlerini kırıştırıp ayaklarına bakıyor ve kendine hatırlatıyor. "Çıplak." Ama tabii ki. "Sen mi?"

Aşağı bakmıyorum. "Kırmızı." Ama parmağımdaki yakuta bakıyorum. *Üzerinde görmek istediğim tek kırmızı bu.* Danny'nin beni kaçırdığı gece giydiğim kırmızı, sürtük elbisesini düşünerek kaşlarımı çatıyorum. Sırf onu kızdırmak için giydiğimde dudaklarıma sürdüğü sürtük kırmızısı ruj. "Affedersiniz," diyorum ayak parmaklarım üzerinde çalışan terapist. "Fikrimi değiştirdim. Pembe istiyorum, lütfen. Ya da belki mercan."

Beau hücreesine geri dönüyor ve ben de kızgınlığımı duyduğundan emin oluyorum. "Ne?" diyor ve ağır bir şekilde kucağına bırakıyor.

"Geldiğimizden beri tek kelime konuşmadın. Bunun bir kız şımartma günü olması gerekiyordu."

"Oh, lütfen. Sen benim en iyi arkadaşımsın. Beni tanıyorsun ve bu" -ayak parmaklarını ve ardından güzel spa'nın etrafını işaret ediyor- "benim çantam değil."

"Biliyorum," diye
homurdanıyorum.

"Peki ben neden
buradayım?"

Sanki beni kışkırtıyor, köşeye sıkıştırıyor, itiraf etmem için baskı yapıyor gibi hissediyorum. "Sana zaten söyledim, ben alıyorum."

Gülüyor ve Esther'in bize dönüp bakmasını sağlıyor. O da bir şeyler döndüğünü biliyor. Aslında hepimiz burada, adamlarımızın şu anda büyük olasılıkla birilerini öldüren katiller olduğunun farkında değilmişiz gibi davranarak berbat bir iş yapıyoruz. *Sadece toplantılar.* Kendi kendime homurdanıyorum.

Beau'ya döndüm. "Neler oluyor?" diye soruyorum. James'in gittiğini sandığında mutfakta geçirdiği sinir krizinden beri tek kelime etmemişti. Hiçbir şey söylemedi.

Dikkatini telefonundan ayırmıyor ve bu beni kızdırmaya başlıyor, sanki bir açıklamaya layık değilmişim gibi. "Rose-

"Peki ya dün gece? Danny, James'in sarhoş olduğunu söyledi. O asla sarhoş olmaz, Beau. *Asla.*" Daha önce de ortadan kaybolmuştu. Daha önce de tartışmışlardı. Bu hayatta sinir küpü olmamak sürekli bir meydan okuma. Beau benim aklımı başımda tutan şeyin ayrılmaz bir parçası ve onun için de öyle olduğumu biliyorum. Ama o kendini uzak tutuyor. Sinirlerime iyi gelmiyor. "Sen ve Ja-

"Doğum kontrol haplarımı buldu."

Sanki bir okla vurulmuşum gibi sandalyemde geriye savruluyorum ve Beau tepkimi saklamak için gözlerini kapatıyor.

Tek söyleyebildiğim "Ne?" oldu. "Senin-

"Bilmiyorum." Bana bakmıyor. Benimle yüzleşmiyor. Gerçekle yüzleş.

Kendini koruma. Kontrol edemediği bir şeyi kontrol etmeye çalışıyor ve bunun kontrol edilmesi gerekip gerekmediğini bile bilmiyor. "Yani bu kadar mı?"

"Evet, işte bu."

"Sen bir pisliksin." Sandalyeme geri oturup dergimi açıyorum, sayfaları kabaca çeviriyorum, kelimeleri okumuyorum ama sayfalara kısaca bakıyorum. Sonra kapattım ve tekrar onun şaşkın yüzüne baktım. "Bu yüzden mi yine polisçilik oynuyorsun?"

"Ne?"

"Babanın öldürüldüğünü söyleyerek şehirde dolaşmak ve böylece yapacak bir şeyin olması mı? Çözülecek bir gizem mi? Sen, James ve o şey yerine odaklanabileceğin bir şey..."

Dudağı titriyor. "Amber'a miras kaldı. Sence bu şüpheli değil mi? Ve babamın arkadaşı Cartwright. Sahile vurdu. Şüpheli değil mi?"

Tamam, çok şüpheli. Ama . . . "Artık polis değilsin, Beau."

Geri çekilir, incinmiş görünür. "Biliyorum Rose. Herkes bana hatırlatıp duruyor." Ayak parmaklarını lambadan çeker ve ayağa kalkıp pencereye doğru yürür.

Soyunma odaları ve kuru olup olmadığını kontrol etmek için ayak tırnağıma dokunan genç kıza bakıyorum.

"Masajın var," diye sesleniyorum çaresizce, zıplayıp peşinden gidiyorum, herkesin bizi izlediğini hissediyorum. Soyunma odalarına doğru ilerliyorum ve Beau'yu Converses'ini giyerken buluyorum. "Beau, hadi ama," diye yalvarıyorum, onu meşgul etmem söylendiği için değil, bundan nefret ettiğim için. Kavgaya etmemizden. Bundan nefret ediyorum.

"Ben iyiyim," diye beni temin ediyor, atletinin üzerine bir gömlek geçiriyor ve bir düğmesini ilikliyor.

"İyi değilsin," diyorum dişlerimin arasından, eğilip yıpranmış kot pantolonunun paçalarını kıvrırken. O gidemez. Bir şey olursa kendimi asla affetmem. "Beau." Beni geçmeye çalışırken kolundan tutuyorum ve donup kalıyor. "Vücudunun sana söylemesine izin vermezsen bebek sahibi olup olamayacağını asla bilemezsin."

Dudağını ısırarak yere bakıyor, sessizlik kükrüyor. Onu yakalayıp bağlamadığım sürece boku yemiş durumdayım. "James istemiyor, yani bu anlamsız bir konuşma."

"Öyle değil mi?"

Arkasına bakıyor. "Hayır, bilmiyor, yani aslında her şey en iyisi için, değil mi?" Gülüyorum. Kendinden emin bir ifadeyi "*doğru mu?*" diye bitirmek zorunda kalan biri ya kendinden hiç emin değildir ya da tamamen saçmalıyordur. Beau ikisi de. "Doğru." Duyduklarıma inanamıyorum.

"Çıldırıtcısın." Ellerimle en iyi arkadaşımı boğmaktan başka yapacak bir şey bulamadığım için bornozumu tekrar giyiyorum ama bunu yapamıyorum çünkü onu çok seviyorum. Bu ailedeki herkes James'in bir bebek için deli olduğunu biliyor. Herkes bunun onu kırdığını biliyor. Herkes Beau'nun aydınlıkta kalması için her şeyi yapacağını biliyor. Sadece onun için endişeleniyordu. "Çok çıldırıtcı," diye mırıldanıyorum, kravatımı sıkarak. Birdenbire artık şımartılmak istemiyorum. "Peki şimdi nereye gidiyorsun?" Sesim güçlü bir şekilde soruyorum. Onu durduramayacağımı biliyor. "Biraz daha daireler çizmeye mi? Kendini tehlikeye atmaya mı? Hepimizi burada bırakıp seni bir daha canlı görüp göremeyeceğimiz konusunda endişelenmeye mi?" Gözlerindeki genişliği görmezden geliyorum. Yüzündeki acıyı. Ya da deniyorum. Lanet olsun, içimde suçluluk duygusu alevleniyor ve Beau bunu fark etmeden önce soyunma odasından hızla çıkıyorum. Olması gerek.

söyledi.

Kapıyı kapatıp homurdanıyorum ve Esther'in sorgulayan gözlerini yakalıyorum. Başımı sallıyorum ve kendimle sessiz, sert bir konuşma yapıyorum. Buraya heyecan dolu bir şekilde girmiştin. Kız kıza bir gün. Kocamın davasına yardımcı olmak için bunu tasarlamış olması önemli değildi. Yapamadığımız bir dünyada bu normal bir şeydi.

Normal. Sebebimi inandırıcı hale getirmedığım sürece Beau'yu pedikür ya da masaj için buraya getiremeyeceğimi biliyordum. Bu yüzden ona Danny'nin bana bir iş yeri alacağını ve iç tasarım konusunda yardıma ihtiyacım olduğunu söyledim. O andan itibaren işler kızıştı. Pearl'ün üniversitede nasıl kuaförlük okuduğunu anlatmasını dinledim. Ve Anya, görünüşe göre, süper yetenekli bir tırnak sanatçısı. Sanki kader benimle konuşuyordu. Umut. Umudum vardı. Muhtemelen kocama birkaç milyona mal olacak ama *bir şeye* ihtiyacımız var.

Başımı kapıya yasladım, yarı yarıya her an açılmasını bekliyordum. Ama birkaç dakika sonra hâlâ burada duruyordum ve Beau ortaya çıkmamıştı. Doğal olarak, içeride herhangi bir kaçış yolu görüp görmediğime dair zihnimi tarıyorum. "Kahretsin." Tekrar içeri girdim.

Beau odanın ortasındaki bankta oturuyor.

Hıçkırma hıçkırma ağlıyor.

O suçluluk duygusu mu? Alevlenir.

Hemen yanına gidip oturuyorum ve onu kucaklamak için kendime çekiyorum. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

"Olma. Çok haklısın." Burnundan soluyor ve yüzünü siliyor. "Bu bekleme oyununa katlanamıyorum Rose. Her ay nefesimi tutup, benim de kırılıp kırılmadığımı görmek için bekliyorum."

Gözlerim içgüdüsel olarak karnıma düşüyor. Daha fazla suçluluk. Ona daha sıkı sarılıyorum. "James'le yüzleşmek zorundayım." Bana bakıyor.

"İhtiyacım olduğunu hiç bilmiyordum. "İhtiyacım olduğunu bilmiyordum.

Hamile olduğumu öğrendiğimde çok şaşırmıştım." Ayaklarına bakarak sessizce gülüyor. "Sonra James'e baktım ve onun gördüğünü gördüm. Umut. İkimiz için de umut gördü. Nefret etmek yerine sevmek için bir neden daha. Karanlığı kovalamak için sürekli bir ışık."

Boğazıma düğümlenen keder yumağı yüzünden güçlükle nefes alabiliyorum. "Tekrar senin olabileceğine inanmalısın."

Bana bakıyor, kara gözleri doluyor. "Ya olamazsa?"

Ve aklıma geldi. "James'in artık seni istemeyeceğinden mi endişeleniyorsun?"

"Belki." Başka tarafa bakıyor.

"O seni seviyor."

"Biliyorum. Ama pes ettiğini görebiliyorum."

"Çünkü saklanıyorsun, Beau. Bununla yüzleşmekten saklanıyorsun, kendine başka bir şey sorman gerekirken yeniden polis olmak istediğini söylüyorsun."

"Ne?"

"Kendinize James olmadan var olup olamayacağınızı sorun."

Alt dudağı titriyor. İşin özü buyken neden bu kadar uzun yoldan gittiğimizi bilmiyorum. Onlar artık birler ve birbirleri olmadan, sadece kalp atışı olan boş kaplar.

"Hadi eve gidelim," diyorum, bugünlük şımartılmayla işim bitmişti. Beau başını sallayarak beni biraz rahatlatıyor ve Danny'yi arayıp haber veriyorum. "Hey," diyorum, daha önce konuştuğumuzdan daha sakın olmasını umarak.

"Hey," diye nefes alıyor, sesi bitkin geliyor. "İyi bir gün müydü?" Havadan sudan konuşma. Ben oyun oynamıyorum. "Şimdi gidiyoruz."

"Ne?" diye ağzından kaçırıyor ve beni hareketsiz bırakıp düşünmeye sevk ediyor. "Şimdiden mi?

Eğlenmiyor musun?"

Eğlence mi? Rahatlamış ve eğlenmiş gibi yapmak mı? Hayır, öyle olduğumu söyleyemem. "Uzun zamandır buradayız-"

"Pazarlık yaptın mı? Onu dörde mi indirdin?"

"Neler oluyor?"

"Hiçbir şey."

Beau'ya bakıyorum, benim hoşuma gitmeyecek kadar ilgili görünüyor. Ve muhtemelen James ve Danny'nin de. "Neredesin sen?" diye soruyorum.

"Kulüp. Neden eve gitmiyorsunuz? Seninle orada buluşuruz."

"Tamam," diyorum sessizce, düşünceli bir şekilde, telefonu kapatıyorum.

"Kulüpteler." "Ve?"

"Ve biz de oraya gidiyoruz." Dönüp kendimi spa katına geri götürüyorum ve Fury'yi buluyorum. "Danny bizi kulübe götürmeni söyledi." *Lütfen arayıp kontrol etme.*

"Tamam." Geldiğimizden beri okuduğu *Hello!* dergisine geri dönüyor.

Ne haltlar dönüyor burada?

Fury, Bayan Daisy gibi spa'dan kulübe doğru sürüyor. "Bugün ne zaman istersen," diye takılıyorum, dikiz aynasına yorgun bir bakış atıyorum.

Yanaştığımızda Ringo'nun ileride bir Mercedes'ten atlayıp yolun karşısına koştuğunu görüyorum. Dışarı çıkıp kulübe giriyorum ve etrafa bakıyorum. Bana öyle geliyor olabilir ama ortam biraz gergin. Mason üst rafları diziyor, birkaç personel de yerleri süpürüp paspaslıyor. "Neredeler?" Mason'ın omzunun üzerinden bakmasını sağlayarak soruyorum.

"Oh, Rose, Beau, hanımlar, bu ne sürpriz."

"Evet, eminim," diyorum ve diğerleri bara giderken ben de ofise yöneliyorum. Kapıyı çalmadan içeri giriyorum ve Ringo'yu nefes nefese buluyorum. Onu süzdüm. Başka tarafa baktı.

"Beau nerede?" James ayağa kalkıyor.

"Barda." Sakinleşiyor ama yüzüne kazınmış endişe ve stres bir türlü geçmiyor.

"Hey, bebeğim." Danny gülümsüyor. "Eve gideceğini sanıyordum."

Sık kafalı. Bana aptalmışım gibi davrandığı için onu tokatlamalıyım. "Sana sürpriz yapayım dedim." Bu çok saçma. Kocamın yanına gidiyorum, ona spa sahibinin bilgilerinin yazılı olduğu bir kart uzatıyorum ve uzanıp yanağından öpüyorum. "Daniel ne zaman evde?"

"Tank ile bir saat önce konuştum. Bowling oynuyorlar." "Oh, ne güzel."

"Annem burada mı?" diye soruyor.

"Kızlarla bir kadeh şarap içiyorum." "Oh, çok hoş."

"Öyle değil mi?"

Ona bir öpücük daha veriyorum. "Çok güzel bir gün geçirdim, teşekkür ederim."

Gülümsüyor ve beni yakalıyor, beni şımartıyor. "Bir şey değil, bebeğim. Eve gittiğimizde bana düzgünce teşekkür edebilirsin."

Nazlı nazlı gülümsüyorum, kendimi işbirlikçi kocamdan ayırıyorum ve dışarı çıkıyorum, alarm zillerim çıldırıyor. Kapıyı kapattım.

"Seni pislik, Ringo," diye tıslıyor Danny.

"Fury'ye geri çekilmesini söylediğini sanıyordum?" "Söyledim."

"Şey," Ringo pantolonu, "belli ki kendini yeterince tutamamış. Burada terliyorum."

Ofisin dışında durup tahtaya bakıyorum, gözlerim kısılmış. "Ne-"

Dönüp Beau'yu susturuyorum.

"Kulak misafiri mi oluyorsun?"

"Evet, öyle." Kapıya geri dönüyorum ve bir dakika sonra Beau yanıma geliyor. "Ringo'nun geldiğini gördün mü?" Beau'ya aklımı tamamen kaybetmediğimden emin olarak soruyorum.

"Evet, gördüm."

İkimiz de can kulağıyla dinliyoruz.

"Onları lanet olası malikaneye geri gönderemezdim."

Danny fısıldıyor. "Onlara kulübe gelmelerini söyleseydim, eve giderdi. Eğer eve gitmesini söyleseydim, buraya gelirdi. Karımın nasıl düşündüğünü biliyorum."

İnanamayarak kapıya baktım. Buraya gelmemi mi istedi? Neden? "Ya Amber oraya gelirse?" Danny söylenmeye devam ediyor.

Ben hala. Çok şaşırdım. Amber mı?

"Yani bunun yerine," diye tersliyor Ringo, "onları birkaç saat önce Hannibal Lecter'ın çenesi ağrıyormuş ve avını öldürmek için daha insancıl bir yaklaşım seçmiş gibi görüldüğü kulübe getirdiniz."

Brad, "Amber'a eve gitmesini söylemek aptalca bir fikirdi," diye araya girdi. "Gerçekten çok aptalcaydı."

Danny, "Ayı hakkında bilgisi var," diye homurdanınca Beau geri çekildi ve gözleri tekrar tahtaya kaydı. *Olamaz*. "Bunun bir önemi yok çünkü şu anda kayıp."

"Beau," diyorum, ona doğru adım atarak. "Beau, lütfen." Başını sallıyor, dönüyor ve kadınlar tuvaletine yöneliyor. "Beau!" Fısıltıyla bağıryorum, başımı kaçan arkadaşımın ofisin kapısı arasında ileri geri sallıyorum. "Siktir et." Diğer tarafa dönüp kulübe geri dönüyorum ve Fury'yi buluyorum. "Bizi bir saat içinde eve bırakır mısın? Esther şarabını bitirmek üzere."

"Elbette."

"Teşekkürler." Gülümseyerek yanından geçip bardaki diğerlerinin yanına gidiyorum ve Fury'nin ofise gittiğini görmek için arkama bakıyorum. Patrona beni bir saat içinde eve götürüp götüremeyeceğini sormak için.

"Her şey yolunda mı?" Lawrence soruyor.

"Her şey yolunda." Çok, çok iyi. Gülümsüyorum ve çantamı Pearl'ün yanındaki tabureye koyuyorum, cep telefonumu çıkarıp arka cebime atıyorum. "Biri bana limonata sipariş edebilir mi lütfen? Ben tuvalete gidiyorum." Çantamı taburenin üzerine bırakıp sakince uzaklaşıyorum ve köşeyi döner dönmez koşmaya başlıyorum, Beau'ya beni böyle tehlikeye attığı için lanet okuyorum. Ama bir daha kendi başına kaybolmasına izin verirsem lanetleneceğim. Adamları kontrol edeceğim. İyi olduğumuzu bilmelerini sağlayacağım. Buna minnettar olmalılar.

Kapıdan içeri daldım ve dördüncü tuvaletin üzerindeki küçük pencereden geçmek için kıvranan Beau'nun minyon vücudunu bulana kadar kabinlerde ilerledim. Vücudu yerinden çıkarken homurdanıyor ve bacakları küçük boşlukta kayboluyor. "Eğer mücadele ettiyse, sıçtım demektir," diye alay ederek klozet kapağının üzerine çıkıyorum.

Dışarı bakıyorum ve Beau'nun ara sokakta koştuğunu görüyorum ve kendimi yukarı çekip tırmanırken ona tekrar lanet ediyorum. Ama pencereden sarktığım için artık daha uzakta görünen yere düşüşümü tamamen yanlış değerlendiriyorum. "Beau!" Çerçeveye tutunarak fısıltıyla bağıyorum. "Lanet olsun." Başımı çevirdiğimde durup arkasına baktığını görüyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye bağıyor, beni kurtarmak için geri koşuyor, yardım etmek için uzanıyor.

"Ben de seninle geliyorum."

"Oh, hayır, değilsin." Yardım ellerini geri çekiyor, tam ben tutuşumu kaybederken. "Kahretsin!" Beni yakaladı ve düşüşümü engelledi.

"Tanrı aşkına Rose."

Ayağa kalktım. "Tanrı aşkına, *Beau*." Karşılık veriyorum. Buna söyleyecek bir şeyi yok. "Peki Amber'a nasıl gideceksin?" diye soruyorum.

"Ben bir taksi çağırayım."

Elimi cebime attım ve Fury'nin anahtarlarını çıkardım. "Tamam. Sen bir taksi çağır, ben sürerim."

Anahtarlar hızla elimden alındı ve Beau, Fury'nin arabasını almak için kulübün yanına doğru ilerliyor. "Bu ikimizi de öldürmek için kesin bir yol," diyor ve ben öfkeyle soluyarak peşinden gidiyorum.

"Araba kullanmakta *o kadar da* kötü değilim."

"Bin arabaya," diye tersledi ve direksiyonun arkasına geçti.

Bana söyleneni yaptım ve emniyet kemerimi taktım. "Çocuklar kulüpte olmadığımızı öğrendiğinde ikimiz de öleceğiz, bu yüzden kimin sürdüğü tartışmalı bir konu." Beau beni görmezden geliyor ve oldukça sakın bir şekilde arabayı kenara çekiyor, ancak gözlerindeki fırtınayı görebiliyorum. "Ne yapacaksın Beau?" diye soruyorum.

"Bazı cevaplar alacağım."

"Harika," diyorum, yolculuk için yerleşiyorum. "Ve iyi şanslar." Sadece kimsenin bulamadığı cevapları bulmak için değil, James onu ele geçirdiğinde de iyi şanslar. İkimiz de öldük.

Beau bana sabırsız bir bakış attı. Ben de ona yalvaran bir bakış atıyorum.

Lütfen bizi öldürtme.

Beau bizi şehirde dolaştırırken sessiz kalıyorum, pembe cilalı güzel tırnaklarımı kalçama vuruyorum, cep telefonumun ekranını bir şahin gibi izliyorum, sadece aramayı bekliyorum. Kıyametin kopacağını gösteren sinyali bekliyorum. Gittiğimizi anladıkları anı. Yirmi dakika oldu. Biz

Esther ve diğerlerinin tuvaletlerde ne y a p t ı ğ ı m ı düşündüklerini ancak Tanrı bilir.

Beau birdenbire, "Ne onun evinde ne de onun evinde," diyerek gözlerimi cep telefonumdan ayırdı.

"Ne?"

"Amber. Babamın evinde değil, kendi dairesinde de değil." "Peki nerede?"

"Bilmiyorum," diye düşünüyor Beau, sağa dönüp Miami Beach'e doğru ilerlerken. Küçük bir nefes alış veriş, aklına bir fikir gelmiş olabileceğini söylüyor. "Çatı katı." Araba aniden belirgin bir şekilde hızlanıyor, ampul anı ona biraz aciliyet enjekte ediyor. "Babam yatırım yaptığı yeni sitenin çatı katını bana vereceğini söyledi."

"Sence orada mı?"

"Başka fikrim kalmadı." Bana doğru baktı. "Burada olmana gerçekten çok kızgınım."

"Tek arayan sen olmayacaksın," diye mırıldandım. "Eğer ararsa, cevap vereceğim."

"Biliyorum," diyor telefonunu kaldırarak. Açık. Dolayısıyla takip edilebilir. Yine de karşılaşmak üzere olduğumuz gazabı azaltmayacak. Ama Beau'nun onun bu son görevini uzun vadeli olarak görmemesi beni biraz rahatlatıyor. James onun tekrar kaybolduğunu öğrenince çılgına dönecek. Sonra Otto onun izini bulduğunda neler olduğunu merak edecek. Ve sanki ne kadar kızacaklarını ve bize nasıl davranacaklarını tartıştığımızı duymuşlar gibi, telefonum kucağımda çalmaya başlıyor.

"Tanrım," diye fısıldıyorum, sırtımı koltuğa dayayıp ondan kaçmaya çalışıyorum. "Zil sesi bile kızgın geliyor." Telefonu nazıkçe açıyorum, cevap verirken yüzüm buruşuyor. Konuşma fırsatı bile bulamadan bana bağırmaya başlıyor.

"Neredesin lan sen?"

Telefonu elinde yanıp sönen Beau'ya bakıyorum. James'e. "Beau'nun telefonunu takip et," diyorum ve telefonu kapatıp ona milyonlarca özür ve öpücük mesajı gönderiyorum. Bu ikimizin de hatası. Benim ve Danny'nin. Gizlice dinlememeliydim. Beau duymazdı ve ben de şu anda Danny'nin ve Beau'nun babasının eski sevgilisinin peşinde koşuyor olmazdım. Onu düşündükçe dudağım kıvrılıyor. Beau'nun nefret edeceği daha çok şey var ama ... ughhhh ondan nefret ediyorum. "Cevap ver," diyorum Beau'ya, iki kere düşündüğünü görünce. "Ondan sonsuza kadar kaçamazsın, Beau."

"Bu sabah seviştik." Bana bakıyor. "Ondan kaçmıyorum."

Telefonu açıp kucağına bırakıyor ve omuzları kalkarak taştan görünümüne meydan okuyor. "Amber Ayı hakkında bir şeyler biliyor," diyor güçlü bir sesle.

"Bunu nereden biliyorsun?" James soruyor, sesi beklediğimden daha soğuk çıkıyor. "Danny'yi ofiste duydum."

Telefonum tekrar çaldığında beni boka batırmadığı için ona sessizce teşekkür ediyorum. Aramayı reddediyorum ve ona mesaj atıyorum.

Biz iyiyiz.

Cevabı hızlı oldu.

Olmayacaksın.

Elimi alnıma götürüp kırıksıklıkları ovuyorum. Artık ben de varım. Ve Beau'yu bırakmayacağım, böylece onların gazabıyla birlikte yüzleşeceğiz.

"Nereye gidiyorsun Beau?" James sorar.

"Amber'ı bulmak için. Her zamanki gibi, ait olmadığımı hissettiğin yere girmeme izin verseydin, bu karmaşadan çok daha hızlı kurtulabilirdik." Telefonu kapatıyor ve direksiyonu iki eliyle tutup eğilerek uzaktaki bir apartmana bakıyor.

Çok kararlı görünüyor.

Ve sinirlerim tavan yapıyor.

Otoparka girdiğimizde sessizlik çılgılık atıyor. Danny'den gelen bir düzine cevapsız arama ve bir o kadar da mesaj var, hepsi de oldukça kızgın, bu da kesinlikle onun aramalarına cevap vermediğim anlamına geliyor. Ancak Beau'nun telefonu bir kez bile çalmadı. Bir kez bipledi. Bir kez yandı. James onu takip ediyor olacak. Kocam bunu biliyor. Sadece ne kadar kızgın olduğunu bilmemi istiyor.

Birinin ona bildiğimi söylemesi gerek. Gerçekten, gerçekten biliyorum.

Beau park ediyor ve ikimiz de iniyoruz. Arabanın arkasında dolaşiyor ve bagajı açıyor, astarı yukarı çekerek bir tabanca ve bir yelek ortaya çıkarıyor. Beau tabancayı alıyor ve yeleği uzatıyor, çenesi gergin, tartışmamı bekliyor. Tartışmıyorum. *Tartışmam.* Kabul ettim ve giydim. "Çantamı taburede unutmuşum." Neden bu kadar aptal olayım ki? Telefonumu hatırlayıp silahımı unutayım?

"İşte." Kendininkini kotunun arkasından çıkarıp uzatıyor. "Dikkatli ol."

Tabancayı tutan elime bakıyorum, ne yapacağımı bilemiyorum, cüzdanım yok. Bu yüzden garajın diğer tarafındaki asansörlere doğru yürürken onu pantolonumun arkasına sokuyorum. Üç tane asansör var. İki tane tüm katlara hizmet veriyor. Biri sadece çatı katına hizmet veriyor. Tuş takımına bakıyorum, sonra Beau merdiven boşluğuna açılan kapıya gidip çekiştirirken ona bakıyorum. Kımıldamıyor. "Ne düşünüyorsun?"

"Merdivenlerin zaten acı verici olacağını düşünüyorum." Asansöre doğru adım atar ve panele altı rakam tuşlar. Kırmızı bir ışık yanıp söner ve Beau küfrederek. "Doğum günü olduğumu sanıyordum." Altı rakam daha tuşlar. Bir kırmızı ışık daha yanıp söner. "Lanet olsun." Çeşitli kombinasyonlar girmeye devam eder ve hepsi de girişini reddeder.

"Beau, babanın burayı satın alıp almadığını bile bilmiyorsun." Tamamen yabancı birinin evine girmeye çalışıyor olabiliriz.

Omuzları düşer ve arabaya doğru dönerek nefes verir. *Tanrıya şükür*. Aklı başına geldi. Ama durdu ve tekrar bakmadan önce bir an hareketsiz kaldı. "Ne?" diye sordum. Gözlerim Beau ve tuş takımı arasında gidip gelirken soruyorum. "Ne oldu?"

Yaklaşıyor ve eğiliyor, telefonunu çıkarıp feneri parlak metal düğmelere tutmadan önce her açıdan bakıyor. "Buna inanmıyorum." Ayağa kalkıyor ve öyle sert bakıyor ki metal plakada bir delik açabilir. Neye inanmadığını sormuyorum çünkü cevap alamayacağımı biliyorum, bu yüzden harekete geçmesini bekliyorum. Öne doğru uzanarak yavaşça bir düğmeden diğerine basıyor.

Yeşil bir ışık yanıp sönüyor ve asansör hareket etmeye başlıyor. "Aman Tanrım," diye bağıriyorum, Beau silahının emniyetini açtığında sığıyorum. "Aman Tanrım, Beau!" Ellerim başımı buluyor ve asansörün yanına doğru ilerliyor, bana da aynısını yapmam gerekiyormuş gibi bakıyor, ben de öyle yapıyorum, kalbim hızla çarpıyor. Kapılar kayarak açıldı ve Beau boş olup olmadığını kontrol etti.

Arabanın içine girerek, "Telefonunu sessize al," diye emrediyor. "Aslında, neden beni arabada beklemiyorsun?"

Gülüyorum ve aceleyle yanına gidiyorum ve tabii ki bana karşı koymuyor. Bu silahlanma işinin gereksiz olduğunu düşünmek istiyorum. Ama yapamıyorum. Amber'ın kızgınlığına maruz kaldım. O kadının ne vicdanı ne de sınırları var. "Kod neydi?" diye sordum.

"Annemin anma töreninin tarihi."

Şaşkın bir ifadeyle ona doğru döndüm. "Ne?"

"Berbat, ha?" İleri bakıyor, gözlerinde milyonlarca nefret kırıntısı var.

Tam da babasının daha fazla pislik olamayacağını düşünürken.

Kapılar kapanıyor ve ikimiz de kapının üstündeki kadrana bakıyoruz, katlar arasında epik derecede yavaş bir hızda ilerlemesini izliyoruz. Çatı katına geldiğimizi bildirmek için çaldığında ikimiz de nefes alıp kenara çekiliyoruz. Kapılar açılırken Beau'nun karanlık gözlerine bakıyorum, gergin ve titrek bir şekilde bekliyorum. Sessiz, sadece elektrikli aletlerin uğultusu sessizliği bozuyor. Dairenin yumuşak ışıltısı, asansörün yapay, kör edici ışıklarıyla tam bir tezat oluşturuyor.

Beau yutkunuyor ve ön tarafa geçip telefonunu çıkarıyor, kamera ekranını açıyor ve selfie çekecekmiş gibi görüntüyü çeviriyor. Sonra açısını değiştirip alanı kontrol ediyor. Ne yaptığını çok iyi biliyormuş gibi görünüyor. Öyle olmasından nefret ediyorum. Eskiden polis olmasından nefret ediyorum. Ama aynı zamanda takdir ediyorum.

"Yok bir şey," diyor sonunda, dışarı çıkıyor ama silahını hazır tutuyor. Nefesimi tutarak onu takip ediyorum, Beau etrafı kolaçan ederken ben de über-modern çatı katına bakıyorum.

"Bir şey var mı?" Titreşen telefonumu arka cebime koyarak fısıldıyorum.

Bir kapıyı açıyor ve içeriye bakıyor; bir dizi ekranda otoparkın ve merdiven boşluğunun canlı görüntüleri gösteriliyor. "Baban güvenlik konusunda bilinçli miydi?" diye soruyorum.

"Babamı pek tanı mıyordum," diye cevap veriyor, kapıyı açık bırakıp açık alanın derinliklerine doğru ilerliyor. Arka tarafta bir mutfak var ve bir merdiven asma kata çıkıyor, burada bir yatak başının üst kısmını görebiliyorum.

Ve sonra onu duydum. Bir ses. "Buradayım," diyor.

Beau'ya bakıyorum, tam silahını merdivenlere doğrultmuş, sessizce ama etkili bir şekilde merdivenlere doğru ilerlemeye başlıyor. En tepede bir figür gördüğümde nefes alıyorum ve Beau ilk adımı atarken duraklıyor, ayağı havada asılı kalıyor. "Beau?" Amber'ın sesi şok olmuş gibi geliyor, alacakaranlıktan çıkıp ışığa giriyor. "Ya Rose?" İki basamak aşağı iniyor ve aramıza bakıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Burada ne yapıyorsun?" Beau karşılık verir, silahı kıpırdamadan nişan almıştır. "Beni nasıl buldun?" Amber merdivenlerden iniyor, yüzü bir harita gibi kafa karışıklığı. "Seni başka biri sanmıştım."

"Kim?" Beau mesafesini koruyarak geri çekiliyor ve ben de onun yanına yapışıyorum.

Amber aşağıya ulaşır ve etrafına bakar, gergin ve tedirgindir. Üstü başı perişan ve yorgun görünüyor, her zamanki güçlü takımının yerine bir eşofman ve birkaç Uggs giymiş. Saçları dağınık. Makyajsız. "Bilmiyorum," diyor. "Kim olduğunu bilmiyorum."

Bunu hiç sevmedim. Çok kaypak ve sinirli görünüyor. Kimi bekliyordu ki?

"Burada olduğumu nereden biliyordun?" diye soruyor Beau, pencereye gidip Miami'ye bakarken.

"Babam bana burayı almayı teklif etti."

Gülüyor ama şaka yapmıyor. "Burayı *bana* o aldı." Amber bize bakıyor ve giydiğim yeleği ilk kez fark ediyor. Başını eğip yaklaşıyor, gözleri karnımda. "Sen . . ."

Ağzımı sıkı sıkıya kapalı tutuyorum, ki bu muhtemelen yapabileceğim en kötü şey.

Yap.

"Hamile misin?" Amber açıkça iğrenmiş görünüyor. Bu iyiye işaret değil.

"Buraya benim için gelmedik."

"İkinizin arası çok iyi, değil mi? Üvey kızım ve eski sevgilimin yeni karısı."

"Üvey kızın mı?" Beau sıçradı.

"Eski sevgilin mi?" Ben soruyorum. Danny'nin eski sevgilisi olmak için zaten hiç Danny'nin olmamıştı. "Evet, eski sevgilim." Amber'ın sinirliliği bir anda toz oldu ve üstünlük

Geri. Olamaz. Beau'yu hafife alıyor. Aptal kadın. Beau'ya doğru bir bakış fırlattı. "Tom'un evlenme teklif ettiğini bilmiyor muydun? Belli ki kabul etmişim. Bu yüzden seninle akşam yemeğinde buluşmak istedi, Beau. Sana söylemek için."

"Ayrıldığınızı sanıyordum."

"Evet, vardı ama senin sayende değil." Amber'ın gözleri bana döndü. "Tom'un kulağına zehir döktüğün için teşekkür ederim."

"Zehir mi?" Ağzımdan kaçırdım. "Gerçeği kastediyorsun, değil mi?"

Eli göğsünün üzerine düşer. "Tom'u çok sevdim. Bu yüzden mi buradasın Beau? Artık benim olan her şey üzerinde hak iddia etmek için mi?"

Lanet olsun, kadın tam bir canavar. Beau'nun kolunu çekiştirerek, "Sanırım gitmemiz gerekiyor," diyorum. "Beau, hadi."

"Evet, devam et. BMW'nin tadını çıkar." Amber gülümsüyor ve bu tokat gibi. "Bir şey değil."

"Kapa çeneni," diye çıkıştım, arkadaşım adına öfkeliydim.

"Oh." Gülüyor. "Danny'nin son fahişesinin söyleyecek bir şeyleri var, değil mi? Sanki senin fikrin önemli de?"

Burada durup bu acımasız, sapkın bok parçasının evliliğini değersizleştirmesini dinlemeyeceğim. Beau'ya bakıyorum ve gördüğüm çığ öfkeden nefret ediyorum. Serbest kalmaya çalışan canavarı kontrol altına almak için aldığı derin nefeslerden. Çünkü görünüşe göre Amber, Ayı hakkında bir şeyler biliyor. "Beau, neden burada olduğumuzu unutma-" Ofisteki ekranlar gözüme çarpıyor. Daha doğrusu ekranlarda biri vardı. Yaklaştım ve otoparkta birini gördüm. Bir adam. Asansöre gidiyor, panele uzanıyor ve arkamızdaki kapılar kapanmaya başlıyor.

"Beau, bu senin eski sevgilin mi?" Sadece Ollie'den bahsederek onu çılgın transından çıkmaya zorlayarak soruyorum. Ekranlara bakıp kaşlarını çatıyor. Teyide ihtiyacım yok. Özellikle de Ollie kameraya dönüp yüzünü gösterdiğinde. Onun burada ne işi var?

Amber'a dönüyorum.

Ama o gitmişti.

Ne?

Olduğum yerde dönüp onu arıyorum. "Rose!" Beau bağılıyor, tam o sırada yan tarafıma bir şey çarpıyor ve beni halının üzerine düşürüyor. Homurdanarak yere düştüm ve gözlerimi açıp silahı almak için arkama uzandım. Silah yoktu.

Sırt üstü yuvarlandım ve silahımın ucuyla yüz yüze geldim. Ellerim içgüdüsel olarak savunmaya geçti.

"Ayağa kalk," diye emrediyor Amber.

Kalbim çarparak ayağa kalktım ve hâlâ silahlı olan Beau'ya doğru ilerledim. Bir yüzleşme. Amber, açıkça stresli, silahı tuttuğu elleri titriyor, bir adım geri atıyor. Beau'nun onu bir saniyede indirebileceğini biliyorum ama... "Unutma Beau," diyorum, eline uzanıp silahı indirmeye zorlayarak. "Neden burada olduğumuzu hatırla."

"Nedenmiş o?" Amber sorar. "Neden buradasın, neden? Tom'un tüm parasını bana bırakmasına mı kızdın?" diye sorar Beau'ya. "Yoksa bunu mu arıyorsun?" Elinde bir anahtar tutuyor. Sonra bana bakıyor. "Yoksa Danny bana göz kulak olacağına söz verdiği için mi? Beni koruyacağına? Beni özel bir yere gönderiyordu."

Boğa, kırmızı bayrakla
tanış. Beyzbol sopası,
mideyle buluşsun. Kalp,
lanet bıçakla buluşsun.

Neden burada olduğumuzu hatırlayın. Hatırlayın!

Nefes alıyorum. Çok derin nefes alıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve her şeyi mahvetmeden önce kırmızı sisi kovalıyorum. Ve onları tekrar açtığımda, o kadar çok hissediyorum ki

Daha sakin. Amber'ın gözlerinin içine bakıyorum.

Bang!

Nefesim kesiliyor, Amber kurşun gibi yere düşüyor ve krem rengi halının üzerindeki cansız bedenine bakıyorum, başının etrafında bir kan gölü oluşmuş. Şaşkınlıkla Beau'ya bakıyorum. O da bakıyordu. "Kahretsin Rose," diye fısıldıyor. Silah bir çınlamayla yere düşüyor. Sonra arkamızdan asansörün sesi geliyor ve Beau canlanıyor. "Gitmeliyiz," diyor ve beni asansörün yanındaki kapıya çekmeden önce silahı halıdan, benimkini de Amber'ın cansız elinden alıyor. Kapıyı çekip açıyor ve bir kat aşağı koştuktan sonra başka bir kapıyla karşılaşıyoruz, bu sefer panelli bir kapı. Kodu girip kapıyı çekerken Beau'nun dua ettiğini duyuyorum. Kapı açılıyor, Tanrı'ya şükür açılıyor ve beni sürükleyerek merdivenlerden aşağı indiriyor. "Ayaklarına dikkat et," diyor Beau.

En alta ulaştığımızda başka bir kod gerekiyor ve Beau kodu girdiğinde biri merdivenlerden yukarıya doğru kapıdan uçuyor. Ollie korkulukların üzerinden merdiven boşluğuna bakarken ikimiz de yukarı bakıyoruz. Bizi gördü. Yüzünde sıkıntı, endişe ve öfke vardı.

Sonra merdivenlerden aşağı uçuyor ve botlarının betona çarpma sesi duvarlarda yankılanıyor. Koşuyoruz.

Çok hızlı koşuyoruz.

JAMES

"Telefonunu yine kapattı."

"Siktir!" Avuç içlerimi direksiyona defalarca vurarak hıncımı arabadan çıkarıyorum. Çevresel görüşümde Danny'nin Rose'u tekrar aramak için telefonuna gittiğini görüyorum. Rose cevap vermeyince çenesinin düştüğünü de görüyorum. "Karımın evden kaçmasının tek nedeni," diye homurdanıyor, telefonunu ağzına götürüp yara izine vurarak, "en iyi arkadaşı yüzünden ve onun en iyi arkadaşı da senin kız arkadaşın."

"Nişanlım," diye çıkışıyorum, direksiyonu sola kırıp viraja hızlı giriyorum.

"Kız arkadaş, nişanlı, eş," diye homurdanıyor Danny. "Top ve lanet zincir. Aynı lanet şey." Yumruğunu deriye vuruyor. "Hangi cehennemdeler?"

"Telefonunun en son tespit edildiği adres," diyor Otto arkadan, dizüstü bilgisayarında çalışırken. "South Beach'te yeni bir site. Tahmin edin kim yatırım yaptı?"

Dikiz aynasına bakıyorum, Beau'nun haftalar önce bana söylediği sözler geri geliyor. *Bana yeni inşa ettiği blokta bir daire teklif etti.* "Kaç daire?"

"Çatı katı da dahil, elli."

"Çatı katının kime ait olduğuna bak." Tom Hayley'den bahsediyoruz. Egomanyak. Eğer bir blokta daire sahibi olacaksa, emin olun en iyisi o olacaktır. Otto küfredince aynaya baktım. "Eee?" Soruyorum. *Hadi ama, kim o? Şaşırt beni.*

"Tom Hayley," diye fısıldıyor Otto, ben de başımı sallıyorum.

"Tanrı aşkına." Danny Rose'u tekrar arar ve cevap vermeyince tekrar küfreder. "Amber'a Beau'dan önce ulaşmalıyız."

"Brad ile çok fazla zaman geçirdin."

"Siktir git."

Otto, hepimiz dışarı çıkıp asansöre yaklaşmadan önce CCTV sistemi üzerinde sihrini konuşturarak tüm kameraları kesiyor. Duvardaki tuş takımı panelini söküp bir şey takıyor ve birkaç düğmeye basıyor. Asansör kapıları kayıyor

Açık. "Temiz mi?" diye sordum. "Görebildiğim kadarıyla."

Tercüme edildi, emin olamıyorum.

Yukarı çıkarken gerilim korkunç boyutlarda ve gözlerim sürekli Otto, Danny ve kat tezgahı arasında gidip geliyor. Asansör çatı katına yaklaşırken hepimiz aynı anda silahlarımızı çekiyoruz, durmak için yavaşlarken sarsılıyoruz. Diğerleriyle birlikte sırtımı duvara yapıştırıyorum ve kenarından bakmadan önce kapılar açılana kadar bekliyorum.

Boş. Sessiz. Dışarı çıkmak için bir ayağımı kaldırdım.

"Bekle," diye geveliyor Otto, beni sakinleştirerek. Kendimizi bu durumda bulduğumuz son seferden sonra, botlarıma bakmam şaşırtıcı değil. Yol çizgisini arıyorum.

"Şaka mı yapıyorsun?" Eğilip önümüzde uzanan alanı incelerken sessizce soruyorum.

"Tedbirli olmak." Mırıldanıyor ve ayağa kalkıyor. "Temiziz."

Ayağımı yere basıyorum ve çatı katında yavaşça yürüyorum, sağımdaki çalışma odasını geçiyorum, duvardaki ekranlar siyah. Cam bir sehpaye geliyorum ve etrafıma bakıyorum. "Burada kimse yok," diyorum omzumun üzerinden, sonsuz parke döşemeye basarken, botlarım hafifçe hareket ediyor.

Danny merdivenlerden asma kata çıkıp kontrol eder ve Otto terasa çıkar.

"Hiçbir şey," diyorlar hep bir ağızdan.

"Peki nereye gittiler?" Kendime sessizce soruyorum, herhangi bir yaşam belirtisi olup olmadığını bir kez daha kontrol ediyorum. Hiçbir şey yok. Burası bitmiş ve kimse taşınmamış gibi görünüyor.

BEAU

Ellerim sıcak fincana sarılmış, kahveye bakıyorum, hala şoktayım, hala bomboşum, bu yüzden Rose'un nasıl hissettiğini ancak tahmin edebilirim. "Ollie'nin orada ne işi vardı Beau?" diye sorarak sonsuz sessizliği bozuyor. "Birini beklediğini söyledi. Onu mu?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, başımı kaldırıp arka sokaktaki kafenin etrafına bakıyorum ve sertleşmiş boynumu esnetiyorum. "Eskiden buraya Nath ile gelirdim." Hüzünle gülümsüyorum. "Çoğu zaman dışarıda kaldırımda otururduk çünkü"- omuz silkiyorum-"bilirsin işte." Hava kararıyor, bu yüzden tüm masa ve sandalyeler kapanış için içeri getirilmiş. Burada en son biz kaldık.

Rose etrafına bakınır. "Garip bir his." "Ne hissettiriyor?"

Fincanını dudaklarına götürüyor ve biraz çay içiyor. "Halkın içinde bir kafede oturmuş bir fincan çay içiyorum. Her normal insanın yapacağı gibi." Rose'un telefonu çalıyor ve ikimiz de masanın üzerindeki telefona bakıyoruz. "Otto'ya kesinlikle telefonuma bir takip cihazı yükletecek."

Başımı sallıyorum ve cebimden anahtarı çıkarıp masanın üzerine koyuyorum. İkimiz de ona bakıyoruz.

"Bunun ne için olduğunu düşünüyorsun?" Rose soruyor.

Elime aldım ve inceledim. "Bu bir emanet anahtarı." Ölmeden önce Amber'dan anahtar hakkında daha fazla bilgi istemek iyi bir fikir olabilirdi ama ... pek de öyle olmadı. Anahtarı cebime geri koyup telefonuma uzanıyorum, açıyorum ve Rose'un bana baktığını hissediyorum. "Hadi eve gidelim," diyorum ayağa kalkarak. "Onları streten öldürmeden önce."

Bana verdiği rahatlama gülümsemesi gerçekten suçluluk duygusunu alevlendiriyor. Ayağa kalkıyor ve ben de onunla kol kola girerek onu arabaya kadar götürüyorum. "Biz bittik, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, bunu biliyorum." Arabayı çalıştırdım. "Ama yine de onlarla daha güvendeyiz, değil mi?" "Bu sorudan *hakkı* çıkarman gerekiyor."

Başımı sallayarak onaylıyorum, arabayı çalıştırıyorum ve Rose koltuğunda rahatlayıp Danny'yi aramak ve acısına son vermek için telefonunu kulağına götürürken kenara çekiyorum. Onun hareketi benimkini de hızlandırıyor ve ben de aynısını yapıyorum. Ancak James'i arayamıyorum, dikiz aynasında gözüme bir şey çarpıyor.

Mavi ışıklar.
Sonra bir siren.

Telefonumun elimden kaymasına izin veriyorum ve nefes alıyorum, Rose pencereden dışarı bakarken ciğerlerim çığlık atana kadar nefesimi tutuyorum. "Kahretsin Beau," diye fısıldıyor, flashback üstüne flashback bana saldırırken. Nath. Bizi kenara çeken polisler. Silah sesleri.

Ayağım gazda ağırlaşıyor, hızımız artıyor. "Emniyet kemerin takılı mı?" diye soruyorum.

"Evet, açık." Ben sağa savururken Rose'un parmakları koltuğu tırmalıyor. İtiraz etmiyor. Bağırıyor. Çünkü şu anda başka seçeneğimiz olmadığını biliyor. Dikiz aynasına bakıyorum ve keskin bir sola dönüyorum. "Siktir," diye bağırıyor Rose, avuç içi cama çarpıyor.

"Özür dilerim," diyorum ve hemen sağa dönerek onu uçarak bana doğru getiriyorum. "Kolu tut," diye emrediyorum, kapının üstünü göstererek. "Ve çok fazla gerilmemeye çalış."

Gülüyor ve kolu tutuyor. "Tanrım, ne halt ediyoruz biz?" Yukarı bakıyorum ve mavi ışıkların arttığını, polis arabasının her dönüşü uyduğunu görüyorum. Bir sonraki virajı hızla dönüp ana yola çıkıyorum ve ayağımı yere basıyorum. İlerideki ışık sarıya dönüyor. "Lanet olsun!"

"Tanrım, Beau," diye şarkı söylüyor Rose, iki eliyle kolu tutuyor, yüzü kolunun içine saklanıyor.

Trafiği kontrol ediyorum, bir kamyonun kavşağa yaklaştığını görüyorum, geçip bizi götürmeye hazır. Onu yenmeliyim. Geçemezsem, işimiz biter. Yaparsam, polis arabası durdurulacak ve eve canlı ve tek parça halinde dönme şansımız olabilir. "Siktir, siktir, siktir," diye bağırıyorum, kollarımı direksiyona dayayıp tek gözümü kapatıyorum.

"Beau!"

"Yapabilirim."

"Siktir, Beau!"

Bağırmaya başladım, direksiyondan uzaklaştım, Rose gibi saklandım. Diğer arabalarla birlikte kamyonun korna sesi de duyuluyor. Frenler gıcırıyor, lastiklerden dumanlar yükseliyor.

Kamyon yan tarafımıza dalmak üzereydi.

"Siktir!" Arabanın arka tarafının kamyonun burnuna sürtündüğünü hissediyorum. "Aman Tanrım!"

"Kahretsin," diye soluyor Rose, elini göğsüne koymuş, arkasına bakıyor. Dikiz aynasına baktığımda yolun ortasındaki kamyonu görüyorum, arkasındaki polis arabasından gelen soluk mavi bir parıltı etrafını sarıyor.

Arabanın kamyonun etrafında belirdiğini gördüğümde neredeyse nefesim kesiliyordu. Hayır.

pes ettim. "Kahretsin," diye fısıldıyorum, keskin bir sola, sonra bir sağa, sonra bir sola daha çekiyorum. Engebeli yoldan gıcırdayarak aşağıya iniyorum ve kayarak başka bir ana yola çıkıyorum, sonra tekrar başka bir ara sokağa giriyorum. Durdum ve Rose'a baktım. "Dışarı."

"Ne?"

"Rose, beni yakalayabilirler. **Y a k a l a d ı k l a r ı n d a** arabada olamazsın. Şu kapı bir otele açılıyor. Danny seni alsın."

Yüzü düştü. "Hayır, Beau."

Homurdanıyorum ve arabadan iniyorum, arabanın etrafını sarıyorum ve kapıyı açıyorum, onu fiziksel olarak uzaklaştırıyorum. "Ben iyi olacağım."

"Beau, Tanrı aşkına!"

"Gir şu lanet otele Rose," diye bağıriyorum ve irkilerek geri çekiliyor. Sakinleştirici birkaç nefes alıp hızla ona sarılıyorum. Sonra arabaya binip yola çıkıyorum, telefonum çaldığında kucağıma bakıyorum. Beklediğim kişi değildi.

"Beau?" Ollie'nin sesi endişeden çıldırmış gibi geliyor. "Arkamdaki sen miydin?"

"Hayır, lanet olsun, hayır, Beau!"

"O zaman kim?" Sokağa dönerek bağıriyorum. "Polis arabasıyla beni kovalayan da kim lan?"

"Bilmiyorum!"

"Yalan söylüyorsun!"

"Tanrım, yalan söylemiyorum."

Yukarı bakıyorum ve sulu görüşümün bulanıklığı arasından mavi ışıkları görüyorum. "Arkamdaki sen misin?" Hattın aşağısını dikkatle dinliyorum. Ve duydum. Sirenleri. Bu o. Bağırarak telefonu kapatıp direksiyona vuruyorum, sonra otoyol için bir sonraki sapağa girip MIA'ya doğru ilerliyorum.

Ve banka.

Yakındaki bir arka sokağa park edip binanın önüne gidiyorum, cam kapılardan içeri bakıp etrafa göz gezdiriyorum. Sessiz bir yer. Gecenin bu saatinde şehrin bu kısmında beklenen bir şey.

Ama sonra bir şey görüyorum ve kendimi gizlemek için yana çekiliyorum. Onu tanıdım. Danny'nin masasındaki resimde ve Minute Key'de gördüğüm adam. Kenny Spittle.

Bu pisliği vurmadılar mı?

Silahımı çekip bekledim ve kapıyı arkasından kilitlemek için döner dönmez

Şakağına saplıyorum. Kıpırdamıyor. Küfür ediyor.

"Aç kapıyı," diyorum.

Keskin bir nefes alır ve göz ucuyla bakarak gerçekten

Ben.

"Brit ve Enigma bu sefer seni kurtarmak için ortaya çıkmayacak." Zorluyorum Elindeki çantayı alıp yakındaki bir çalılığa fırlatmadan önce üzerini arayıp temiz olup olmadığını kontrol ederken silahı şakağına daha fazla dayadım.

"Ben yasalım," diyor, içeri doğru ilerlerken sesi paniklemiş gibi çıkıyor, ben de onu takip ediyorum. "O ikisiyle yaşadıklarından sonra tekrar çuvallayacağımı mı sanıyorsun? Beni haftalarca metal bir konteynırda tuttular, Tanrı aşkına. Beni aç bıraktılar!"

"Kapa çenenı." Silahımla onu yan kapıya yönlendirdim. "Güvenlik nerede?"

"Şuradan." Kapalı bir kapıyı işaret ediyor ve bir televizyonun sesi kulaklarımın içine. Bir futbol maçı.

Etrafımda bize bakan kameralara bakıyorum. "Kaç tanesi çalışıyor?" "Ne? Hepsi."

Bu talihsiz bir durum, ancak bunu düzeltmek için ne zamanım ne de kaynaklarım var.

Yakında beni görecekler. "Aç."

Titreyen elleri anahtarları karıştırıyor ve sonunda kapıyı açıp daha fazla kapıyı ortaya çıkarıyor.

"Kasa nerede?"

"Tanrım, hapse gireceğim!"

"Buraya seni soymaya gelmedim." Bir anahtar tutuyorum. "Tanıdık mı?"

Başını sallıyor ve bir kapıyı işaret ediyor. "Aman Tanrım. Kasa şurada."

"Aç." Silahımı sallayarak talep ediyorum. Spittle bir anahtarı bir deftere tutuyor ve sonra

Gözünü tarayıcıya diker ve kasayı açma hareketlerini yaparken dua etmeye başlayınca kapı açılır.

Devasa metal kapı açıldığında nefes alıyorum ve bir anlığına dikkatimi kaybediyorum. Tek gereken bir an. Tükürük hızla hareket ederek bana doğru geliyor ve onu nereden vuracağımı düşünmeye fırsat bulamadan ateş ediyorum. Kan duvara sıçırıyor ve irkilerek başımı çeviriyorum. "Kahretsin," diye nefes alıyorum, kendimi sakinleşmeye zorluyorum. Spittle'ı yüz üstü, gözleri açık, kafasında bir delik buluyorum. *Lanet olsun!* Kıpırdamadan, araştırmaya gelen güvenlik görevlilerinin seslerini dinliyorum. Hiçbir şey yok. Kaşlarımı çatıyorum ve kapıya doğru adım atıyorum, güvenlik odasından gelen tezahüratları duyuyorum, sonra yukarıya ve kameralara bakıyorum. Tedirgin bir şekilde Spittle'ın bacaklarından tutup kapıya doğru çekiyorum ve vücudunu kullanarak kapıyı açıyorum.

Sonra tüm kutuları denemeye başlıyorum, her ses duyduğumda yukarı bakıyorum, aramamı durduruyorum, bir güvenlik görevlisinin koşarak içeri girmesi için kendimi hazırlıyorum. Kimse gelmiyor. Kutu üstüne kutu açılmayı reddediyor, ta ki . . .

Anahtar dönüyor ve kilidin değişme sesini içime çekiyorum. Kutuyu açıyorum, gergin bir şekilde, bir kağıt parçası buluyorum ve titreyen ellerimle açıyorum.

Bir mektup.

Babamdan.

Ve her kelimede kalbim daha da yavaşlıyor.

*Beau, bunu okuyorsan, bilmeni istemediğim bir şeyi bulmuşsun demektir.
Çok özür dilerim.*

"Beau?"

Hâlâ önümdeki kelimelere bakıyorum, donup kalmışım. Arkamdaki ses hem teselli hem de sıkıntı veriyor.

Sonra koluma saplanan keskin bir bıçakla gazeteyi düşürdüm. Ve her şey . . .

Siyah.

DANNY

James otelin önünde çılglık atıyor ve o Range'ini durdurmadan ben dışarı çıkıyorum, merdivenleri koşarak çıkıyor ve lobiye dalıyor, çılgınca Rose'u arıyor.

Onu göremiyorum.

Olduğum yerde dönüyorum, gerilmiş terim gömleğimin yakasıyla buluşmaya başlıyor. "Neredesin Rose?" Kendi kendime söylendim, titrek bir elimi saçlarımın arasında gezdirirken onu aradım. Direkt sesli mesaja düşüyor. "Siktir!" Yanlış otele mi geldim? Resepsiyona koşup telefonumu kadına doğru itiyorum ve ekrana hakim olan Rose'un St. Lucia sahilindeki fotoğrafını gösteriyorum. "Bu kadını gördünüz mü?"

Resepsiyonist temkinli bir şekilde arkasına yaslanıyor, gözleri önündeki dengesiz adamdan ve cep telefonundan fırlıyor. "Üzgünüm, hayır."

"Yardımcı olabilir miyim, efendim?" Takım elbiseli ve çizmeli bir adam öne çıktı, çok önemli görünüyordu. Ceketindeki altın rozete baktım. Müdür.

"Birini arıyorum," diyorum ona ekranı göstererek. Bir bakışla bile kutsamıyor, onun yerine çenesini kaldırıyor. Zorluk çıkarmaması için onu zihinsel olarak uyarıyorum. Sabrım hiç yok. Çoktan otelini yerle bir etmediğim için şanslı.

"Korkarım misafir gizliliği bizim çok ciddiye aldığımız bir konu." "O bir misafir değil," diye homurdanıyorum, elim telefonumu sıkıyor. Ya o ya da bu amcığın boğazını. "Onu gördün mü?"

Hâlâ ekrana bakmıyor. Önündeki patlamamış insan bombasını mı algılıyor? Ayak parmaklarımdan yükselen sıcaklık, endişeyi yakıp yok ediyor ve yerine bu hıyarın otelinde kesinlikle görmek istemeyeceği bir şey koyuyor. Tezgâhın üzerindeki cam sürahiye uzanıp bir elimi boynuna dolayarak ters çevirdiğimde kadın geri çekiliyor. Su mermer tezgâhın üzerine dökülüyor ve o da elimdeki silaha bakıyor.

İkinci bir şans yok. Ve bu düşünceyle sürahiyi geri çektim.

"Danny."

İsmim öfke sisi arasında yankılanıyor ve ben hala fırlatmaya hazır bir şekilde arkama bakıyorum. James, Rose'u büyük kolunun altına almış. Sürahiyi bırakıyorum, her yere dağılmasına izin veriyorum ve koşarak yanına gidiyorum, ciğerlerim sıkışıyor, rahatlıyorum. Onu tutup göğsüme çekiyorum, içindeki yaşamı sıkarak çıkarıyorum. "Tanrı'ya şükürler olsun," diye fısıldıyorum, tekrar tekrar, gökyüzüne bakarak. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim."

"Buradan çıkmamız gerek," diyor James, kolumun üstünden tutup başını girişe doğru sallayarak. Omzumun üzerinden bakıyorum ve kulağında telefon titreyen müdürü görüyorum. Rose'u çevirip yanıma yatırıyorum ve James'in arabayı terk ettiği sokağa doğru götürüyorum. Yolcu tarafına geçiyoruz ve onu serbest bırakıyorum, sonunda onu kontrol etmek için zaman ayırıyorum. Bacakları, karnı, göğsü, boynu, yüzü.

Gözlerim onunkilere takılıyor, tam o sırada yanağıma sert bir tokat atıyor ve başımı yana çeviriyorum. "Amber'a göz kulak olacağına söz mü verdin?" diye feveran ediyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve çenemi döndürüyorum. Gıcırıyor, çatlıyor, ağrıyor. "Şimdi sinirlenmenin sırası değil Rose."

James'e bakıyorum. Benimkini buldum. Öfkeli ama en azından güvende ve iyi durumda. Arabaya biniyor, gitmemiz gerektiğini söyleme şekli bu ve ben Rose'a tekrar bakmaya cesaret ediyorum. Yanakları çizgilerle lekelenmiş, göz makyajı dağılmış, kirpikleri birbirine yapışmış.

"Ağlama bebeğim," diye fısıldıyorum. "Bu sana yakışmıyor."

Omuzları sarsılıyor, hırıltılı bir nefes veriyor ve ben onu tekrar kendime çekiyorum, sarılıyorum, onu tutuyorum ve bir daha asla gözümün önünden ayırmayacağıma dair zihinsel bir yemin ediyorum. Bu hüsnükuruntu, bunu biliyorum. "Bin," diye emrediyorum, arka kapıyı açıp ona yardım ediyorum. Koltuğa doğru kayıyor ve ben de onun yanına kayıyorum.

James hemen geri çekiliyor ve aynadan bana bakıyor. Başımı sallayıp Rose'a dönüyorum ve ellerini tutuyorum. "Konuş benimle bebeğim. Bana neler olduğunu anlat."

James'e bakar ve elini onun omzuna koyarak öne doğru uzanır. "O seni seviyor."

Başka tarafa bakar, yüzü acı içindedir. "Nerede o?" "Bilmiyorum."

Burun deliklerinin alevlendiğini görüyorum, parmak eklemlerinin direksiyonun etrafında beyazlaşmasını izliyorum. "Lütfen konuş Rose, ben bu kasabayı yerle bir etmeden önce," diyor James o kadar sakın bir şekilde, o kadar korkutucu ki. Enigma. Son zamanlarda James'i tanıdığım tüm zamanlardan daha fazla görüyorum onu.

"Amber'lara gittik," diye aceleyle söze başlayan Rose, muhtemelen vücudunun sıcaklığı yüzünden yanan elini onun omzundan çekti. "Beau'nun babasının onun için alacağını söylediği dairededi. Saklanıyordu sanırım."

Gözlerimi James'e çeviriyorum. "Devam et," diyorum, James elini tutarken

sağa çeker ve yolun kenarında durur, Rose'a da tüm dikkatini vermek için koltuğunda döner.

"Asansöre binemedik ama Beau şifreyi çözdü. Annesinin anma töreninin tarihiydi."

Ne oluyor lan?

Bu otomobilin etrafında uçuşan bakışlar hiç durmuyor ve içimden bir ses bunların daha da artacağını söylüyor.

"Amber oradaydı." Rose şu anda gerçekten yersiz olan bir kızgınlıkla bana bakıyor. "Beau'ya çok kötü şeyler söyledi."

"Gibi mi?"

"Onu kışkırtmak. Babası hakkında, para hakkında. Beau'nun gitmesini sağlamaya çalıştım."

İçimden bir ses başaramadığını söylüyor. En azından, daha önce değil. Bunu düşünemiyorum. "Ve?"

"Ve sonra bana senin son fahişen dedi." "Ve?"

Arkama yaslanarak soruyorum.

Rose'un dudakları titriyor ve endişeyle çiğniyor. "Ve onu vurdum."

"Oh Tanrım." Bir elimi saçlarımda gezdirip koltuğa geri çöküyorum.

"Amber'ı *sen* mi vurdun?" James sordu.

"Evet." Sesi titriyor. "Ne oldu bilmiyorum. Bir an sakinleştim, onu öldürmekten vazgeçtiğimi söyledim, sonra gözlerimi açtım ve elim kalktı. Durduramadım. Onu vurdum."

"Peki ceset nerede?" James soruyor.

Beynim yavaş yavaş şoku atlatıyor ve kendine geliyor. Dikkatimi Rose'a veriyorum. Kaşlarını çatıyor. "Onu bıraktık-"

"Rose, bebeğim, az önce o çatı katından geldik. Orada ceset yoktu." "Ama halının üzerindeydi! Onu bırakıp kaçtık çünkü-" Durdu.

Alnındaki çizgiler çoğalıyor. James ve ben ikimiz de onun bir sonraki kelimeyi bulmasını bekliyoruz, hoşumuza gitmeyeceğinden oldukça emin olduğum kelimeler. "Çünkü Beau'nun eski nişanlısı geldi."

"Ne?" James ağzından çıkarır. "Burrows mu?"

"Evet," diye fısıldar Rose. "Biz ayrıldık. O peşimizden geldi."

"Siktir!" Yumruğunu gösterge paneline vurur ve Range'i çalıştırarak hızla uzaklaşır.

JAMES

"Konuş benimle," diyorum, öfkeyle terleyerek.

"Mid Bank'ta," diyor Otto, sesi ciddi bir tonda.

"Orada ne işi var?" Annesinin kiralık kasasının tutulduğu banka mı? Boş kiralık kasa. Boştu çünkü Ayı onu bizden önce bulmuştu ve bükülmüş müdür Spittle'ın küçük bir yardımı olmuştu. Otto'nun telefonunu kapattım ve dikiz aynasından Danny'ye baktım. "O pisliğin gitmesine asla izin vermemeliydik."

"Anahtar," diyor Rose birdenbire.

Bu sözler bir anlığına yola olan konsantrasyonumu kaybetmeme, Danny'nin bağırmasına ve benim de direksiyonu kırmama neden oldu. Bisikletli bir adamı kıl payı kaçırırken, "Lanet olsun," diye nefes alıyor.

"Anahtar mı?" Dikkatimi Rose ile yol arasında bölerek Mid Bank'a doğru ilerliyorum.

"Amber'da anahtar vardı. Beau aldı." Sanki olayları bir araya getirmeye çalışıyormuş gibi gözleri dalıyor.

"İyi düşün Rose," diyorum elimden geldiğince yumuşak bir sesle.

Danny sakinleştirici bir sesle, "Hadi bebeğim," dedi. "Ayrıntılara ihtiyacımız var."

"Amber bir anahtar çıkardı. Bu yüzden mi orada olduğumuzu sordu. Beau'nun gitmesini sağlamaya çalışıyordum. Çıldırarak üzere olduğunu görebiliyordum. Ama sonra ofisteki gözetleme ekranlarında Ollie'yi gördüm. Dikkatim dağılmıştı. Amber beni yere yatırdı ve silahımı aldı."

"Silahın mı vardı?" Danny sorar, kulaklarından meşhur buhar çıkar. "Evet, silahım vardı." Rose'un gözleri kısılr. "Amber bana gideceğini söyledi. ona bakmak için. Beni ilgilendiren konularda daha azı için adam öldürdüğünüze inanıyorum."

Danny buna itiraz edemez. "Ve sen kaçtın," diye bitirdi, şimdilik kinini bir kenara bırakarak. Amber hâlâ hayatta olsaydı, Danny onu öldürürdü.

"Evet, kaçtık ama ana caddeye çıkar çıkmaz polisler peşimize düştü."

Polisler mi? Ya da Burrows? "Başka bir şey var mı?"

"Beau beni otele bıraktı ve onu durdurmaya çalıştım ama beni arabadan indirdi ve dinlemeyi reddetti." Gözleri yine taşı. "Onu durdurmaya çalıştım."

Yavaşça göz kırpiyorum, yola geri dönüyorum ve bizi öldürmeden Mid Bank'a götürmeye odaklanıyorum. Rose'un deneyeceğini biliyorum. Beau'nun deneyeceğini biliyorum.

kazandı.

Beau'nun Rose'u ne kadar sevdiğini de biliyorum. Tehlikeye doğru yürüdüğünü biliyor ve hamile arkadaşını buna maruz bırakmak istemedi.

Tanrı yardımcım olsun.

Otto bankaya bizden önce varıyor. "Kameraların hepsi kesilmiş," diyor yanımda adım atarken. "Kapıların hepsi açık."

"O burada mı?" Doğrudan konuya girerek soruyorum. "Hayır. Telefonu servis dışı kalmış."

"Kapatılmadı mı?" Robotik bir sesle soruyorum. Şu anda tek yol bu. "Tekrar çevrimiçi olmasını bekliyorum." Otto, beni içeri götürüyor. ve ben de onu takip ederek etrafı tarıyorum. "Spittle öldü," diyor, tam o sırada gözlerim kapı ile kasa çerçevesi arasına sıkışmış, kan izleri oraya doğru giden cesedine takılıyor. "Sürüklenmiş."

Olay yerini, kanı, duvarı kaplayan Spittle'ın beyin parçalarını değerlendiriyorum. "Şuradaki iki güvenlik görevlisi de öldü." Otto beni kasaya götürüyor, ikimiz de Spittle'ın cesedinin üzerinden geçiyoruz. "Henüz polise bir ihbarda bulunulmadı." Gözlerim açık kasayı bulduğunda devam ediyor.

Sayaç.

"Beau ve Rose Amber'ı buldular," diyorum Otto'ya, hızlı ve duygusuz bir özet geçerek. "Amber'ın bir anahtarı vardı. Rose Amber'ı vurduktan sonra Beau onu aldı."

"Rose Amber'ı vurdu mu?"

Başımı salladım. "Burrows ortaya çıktı. Kaçtılar. Sanırım cesedi o temizledi." "Neden?"

"Çünkü Beau'nun onu öldürdüğünü düşünüyor ve Beau'yu korumak istiyor." İçimden güldüm, kutuya doğru yürüdüm ve içinde ne olduğunu merak ettim. Burrows'un adı mı? Amber nasıl oldu da anahtarı aldı? Ve bu yüzden mi Amber'ın evindeydi? Hepimizin nefret ettiği, hepimizin ölmesini istediği adam. Var olan ama yok olan adam. Lanet ördekleri artık sıraya girmediğinde saklanan adam. Biz hariç her suç örgütüne ulaşabilen adam.

"Burrows?"

Otto'ya bakıyorum, ben düşünürken parçalar hâlâ yeniden düzenleniyor. Otto her şeyin bir araya geldiğini ve pek çok şeyin yerli yerine oturduğunu biliyor. "Beau hiçbir zaman risk altında olmadı. Sadece benimle olduğu için değil." Tanrı aşkına. Onu öldürmeliydim. Onu öldürmeliydim! En düzgün polis Ayı'dır. Ve

Şimdi Beau'su var.

"Vurulduktan sonra hastanede onu öldürmeye çalışan Rus'u nasıl açıklıyorsunuz?"

"Sandy," dedim basitçe. "Fabrikada adamlarını öldürdükten sonra misilleme yapıyordu. Ayı'yla bir ilgisi yok."

Otto geri adım atar. "Ve Burrows bundan hoşlanmadı," diyor sessizce. "O yüzden Sandy ile artık arkadaş değiller."

"Doğru." Midem dönüyor, yaram karıncalanıyor, kahrolası damarlarım yanıyor. "Siktir!" Kükrüyorum.

"Sakin ol," diyor Otto ve ben ailemin evinin alevler içinde kaldığını görüp çılgınca gülerek başımı arkaya atıyorum. "James!"

"Ben iyiyim," diye nefes veriyorum, bir aşağı bir yukarı volta atıyorum, aklıma bir şey gelince yavaşlayarak duruyorum. "O daha çok genç." Gözlerimi Otto'ya çevirerek sessizce söylüyorum.

"Ne?"

"Burrows. Ailem öldüğünde o daha üniversiteyi bile bitirmemişti..." Yutkunuyorum. "...öldürüldü." Havaya uçuruldu. Diri diri yakıldı. Nefes verip bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve Otto'nun anında düşünmemiz gereken şeyi özümsemesini izliyorum.

"Kahretsin," diye nefes alıyor. "Yalnız çalışmıyor."

Başım dönecekmiş gibi hissediyorum. Ama kim? "Nerede o?" Soruyorum, sakın ama değil.

"Görüştüğü avukatı bulmamız gerek." Otto'nun telefonu bir alarm sesiyle çılgılık atmaya başlar ve yere bakar. "Kahretsin."

"Ne var? Ne oldu?" Sormak zorunda olduğumdan değil ama soruyorum. Otto'nun gergin teri çok şey anlatıyor. Beau'yu takip etti.

"Burrows adresi."

Bankadan uçarak çıktım ve kendimi direksiyonun arkasına attım.

"Neler oluyor?" Otto peşimden gelirken Danny arkadan soruyor. "Kalıp şu pisliği temizlemen gerekiyor," diyorum motoru çalıştırarak. "Ne dağınıklığı?" Danny soruyor.

"Ben hiçbir yerde kalmıyorum." Otto ön tarafa koşup yolcu koltuğuna atlıyor. "Kimi istediğini unutma James." Otto öfke dolu bir yüzle bana bakıyor. Bu, tartışmayacağım zamanlardan biri. "Bu işi halletmeleri için Len ve Bud'ı arayacağım." Ben dönüp dururken o doğruca telefonuna gidiyor.

"Biri bana neler olduğunu anlatabilir mi?" Danny emrediyor

Kısaca.

"Spittle öldü." "Onu kim öldürdü?"

"Beau." Bunu sorgulamıyorum. Mükemmel bir nişancı. Ayrıca kaçış yolunu açık tutması gerekiyordu, bu yüzden Spittle'ı kapı stoperi olarak kullandı.

"Şimdi Burrows'un evinde."

"Ne?" Rose nefesini tutarak koltuğunda öne doğru fırladı ve Danny'yi onu geri çekmeye zorladı.

"Orada boş bir kutu vardı," diye açıkladım. "Güvenlik görevlileri ölmüş, kameralar kesilmiş. Bu Burrows." *Burrows ve başka kim olabilir?* "Kız onun evinde." Bilmediğim şey oraya kendi isteğiyle mi gittiği yoksa Burrows'un onu zorlayıp zorlamadığı.

"Bunun bir tuzak olduğunun farkındasın, değil mi?" Danny diyor ki. "O bizi istiyor, Beau'yu değil."

"Seni bir yere bırakmamı ister misin?" Ciddi bir şekilde soruyorum. Yaşadığı zihinsel savaşı görebiliyorum. Bana olan sadakatini ama Rose'a olan aşkını. Onu kıskanmıyorum. Bu, bu lanet kâbusun zirve anı.

Ben de onun yerine karar veriyorum, çılgılık atarak kaldırıma çıkıyorum ve Fury'yi arayıp ona adresi veriyorum. Rose inerken hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor, Danny'nin onu terk etmesinden korkuyormuş gibi ona sarılıyor. Yüzü vurdumduymaz. Ama gözleri? Anlayabileceğim bir nefretle parlıyorlar. Konuşmasına gerek yok. Buz gibi gözleri bana söylemek istediği her şeyi söylüyor.

Dağınık olsun.

Kapıyı kapatıyor ve hızla uzaklaşıyorum, dikiz aynasından yol kenarında onlara bakıyorum, Danny'nin kolları kadınına sarılmış.

Nefes veriyorum, şakağımı ovuşturuyorum, Beau'nun kollarımda olmasının nasıl bir his olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Şu anda hatırlayamıyorum.

Gözlerimi yola çeviriyorum, başım iki büklüm. Bu bir aşk suçu olacak.

Ama kimin için?

Tespit edilme riskine girmeden Burrows'un dairesine olabildiğince yakın bir yere park ediyorum ve bir elimde silahım, diğerinde telefonum sokağa doğru koşuyorum. Işıklar açıldı, her yer parlıyordu. Arka tarafa doğru sürünüyorum, vücudum sert, gergin, titriyor.

"Perde," diye fısıldıyor Otto, başıyla bir pencereyi işaret ederek. Bakıyorum ve bir perde görüyorum.

hafif bir boşluk bırakıyor ve dikkati ekranında olan Otto'ya dönerek beklentimi içime çekiyorum. Başını sallıyor. Kız burada. Perdelerin arasındaki küçük aralıktan bakıyorum.

Ve Beau'yu yerde baygın gördüğümde kalbim mideme iniyor.

BEAU

Sesler. Boğuk kelimeler. Alçak, rahatsız edici bir vızıltı. Buzdolabı mı?

Sonra bir kadın sesi.

Tek gözümü açıyorum, azıcık, bir şeyler görmeye çalışıyorum. Sözlerini anlamaya çalışıyorum. Başım çınlıyor, sol kolum ölü. Gözlerim dalıyor ama odanın öbür ucunda bir çift ayakkabı görünce duruyorum. Onları tanıdım.

Oh Tanrım, hayır. Bu nasıl olabilir?

Zavallı beynim neler olduğunu anlayacak durumda değil. Nasıl olduğunu. Bunca zamandır gözümün önünde olanın ne olduğunu nasıl bilemedim. "Beau? Beau, beni duyabiliyor musun?" Yaklaştıkça tedirgin ve stresli bir ses çıkarıyor ve zaten hızla atan kalbim daha fazla ölü taklidi yapamayacak hale gelene kadar hızlanıyor. İki gözümü de açıyorum ama görüşüm berrak olmaktan çok uzak ve duyduklarım da duyulamayan kelimelerden ibaret. "Tanrım, Beau." Önümde çömeliyor ve saçlarımı geriye doğru okşuyor; başımı kaldırdığımda silahını ateşlemeye hazır bir şekilde etrafına bakınırken görüyorum. Terliyordu. Nefes nefese. Pencerenin dışında bir ses duyuyorum. "Kahretsin," diye küfrediyor, gözlerini bana çeviriyor. Karışık birkaç kelime mırıldanıyorum. Anlayıp anlamadığını bilmiyorum. "Çok özür dilerim," diyor, sesi uzak geliyor. Grenli.

Hızlı hareket ediyorum. Yeterince hızlı mı bilmiyorum.

Bang.

JAMES

Sırtımı duvara yaslıyorum, zihnim koşturuyor, talimat üstüne talimat yağıdırıyor. Onları doğru anlayamıyorum. Net düşünemiyorum. Homurdanıyorum, dişlerim gıcırıyor.

Düşün!

Derin bir nefes alıyorum ve kendime oraya silahla giremeyeceğimi söylüyorum. Ama sonra bir silah sesi duyuyorum ve kırılgan öfkemle birlikte tüm mantığım da kayboluyor. Kükreyip kolumu kaldırıyorum, dirseğimi pencereye doğru fırlatıp kırıyorum ve kısa bir süre sonra camın kolumu parçaladığı hissiyle uyuşmuş bir şekilde içinden geçiyorum.

Odayı tarıyorum ve Beau'nun dizlerinin üzerine çökmüş, hıçkırığa hıçkırığa ağladığını görünce neredeyse kırımın üstüne düşüyorum.

Burrows'un başı kucağında, gözleri açık, ağzının kenarından kan damlıyor. Elleri boynunu örtüyor, kan boşluklardan akarak yere ve Beau'nun üzerine dökülüyor.

"Hayır," diye hıçkırıyor, ileri geri sallanıyor, hüngür hüngür ağlıyor. "Hayır, hayır, hayır."

Kalbim parçalanıyor, silahım yere düşüyor, işe yaramaz bedenim hareketsiz. İpucu yok. Bana bakıyor, gözleri doluyor ve yanına gitmek üzereyim ama başka bir odadan bir ses duyuyorum.

Vücudum yeniden sertleşiyor ve sesi ön tarafa kadar takip ediyorum. "James, hayır!" diye bağıyor. "Lütfen, geri gel!" Ön kapı açıldı ve dışarı fırladım, Ford'la uzaklaşan bir kadın gördüm.

"Hey!" diye bağıyorum, yola doğru koşuyorum, silahımı doğrultuyorum, plakayı okumaya çalışıyorum. Araba köşeyi hızla döndü. "Siktir!" Bağırdım.

"James!" Beau çığlık atarak beni ona dönmeye zorluyor. Otto'yu kapıda buluyorum ve yanından geçerken plaka numarasını ezberliyorum. "Bul onu."

"Hallediyorum," diyor ve doğrudan telefonuna gidiyor.

Beau'yu hâlâ ileri geri sallanırken buluyorum, kucağındaki Burrows'a bakıyor, ondan gelen sesler dayanılmaz. O pisliğin işini bitirmeliyim. Onun acısını dindirmek için değil, Beau'nun acısını dindirmek için. Yavaşça nişan almaya başladım, ateş etmeye hazırlandım, gözlerim onun ve Beau'nun başının arkası arasında gidip geliyordu, göz yaşları yüzüne sırıyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor. "Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim." Bunlar onun son sözleri.

Gözleri kapanıyor ve gevşiyor, beni bu işten kurtarıyor ve Beau'nun hıçkırıkları bir kademe daha artarken nefes verirken silahımı yanıma bırakıyorum. Ağlamasını duymaya dayanamıyorum. Eğilip onu kaldırıyorum, bir sandalyeye taşıyıp oturtuyorum ve kontrol ediyorum. Kolunun üst kısmında bir iz görüyorum. Küçük bir delik. "Beau?" Onu sarsmak isteyerek sordum. Boş boş ileriye bakıyor, gözleri ölü. Hiçbir şeyin olmadığı siyah çukurlar. Bu karanlıktan kurtulabilecek mi? Beni görmesi için çaresizce yanaklarını avuçlarımın arasına alıyorum. "Bana bak."

Öyle yapıyor ve ben geri çekiliyorum, yüzü ifadesiz. "Kadın," diyorum.

"Kız arkadaşı," diyor robot gibi. "Ortaya çıktı."

Kaşlarımı çattım. Burrows'un onun burada yaşadığını söylediğini sanıyordum. "Ve?"

"Bilmiyorum. Çılgılık attı. Bağırdı. Kaçtı." Gözleri beni buluyor ve gördüğüm sonsuz boşluktan nefret ediyorum. "Babam," diyor fısıltıyla, sesi titrek. "Babamın adı kutunun içindeydi."

Titreyerek nefes veriyorum, kapının yanında bir hareket fark edince başımı kaldırıyorum. Otto da benim gibi ciddi görünüyordu. *Aman Tanrım*. Burrows ve babası mı?

Onu göğsüme çekip sıkıca sarılıyorum, tavana bakıyorum ve o orospu çocuğunu lanetliyorum.

Bitti artık.

Ama meydan okumam daha yeni başlamış gibi hissediyorum.

DANNY

Televizyon açık. İzlemiyorum. Evdeki her ses dikkatimi çekiyor. Ve yanıma kıvrılmış, rahatlamış gibi yapan Rose'un ki de. Umutsuz vaka. James ve Beau dün gece yarısından sonra döndüler. Beau ölü gibi görünüyordu. James cehennemden çıkmış gibiydi. Doktor Beau'yu kontrol ederken ve James birkaç votka içerken bana söylediğine göre öyleydiler. Burrows'un cesediyle ilgilenmesi için Higham'ı aradım. Otto hiç durmadan Burrows'un görüştüğü avukatın kim olduğunu bulmaya çalışıyordu. Ford kiralıktı. Kısa sürede bir isim ve adres bulacağını umuyorum. Oliver lanet olası Burrows mu? O herifle kaç kez aynı odada bulunduk.

Rose'a bakıyorum. Ekрана bakıyor. Ama izlemiyor. Açıkçası, şu anda zamanımı başka bir yerde daha iyi kullanabilirim ve onun da aynı şeyi düşündüğünü biliyorum. İkimiz de konuşacak kişi olmak istemiyoruz.

İçimi çekiyorum, ayrılıyorum ve önünde diz çöküyorum. "Her ne kadar burada oturup rahatlıyormuş gibi yapmak çok güzel olsa da, bunu kafamda milyonlarca soru olmadığı başka bir zaman yapmayı tercih ederim."

Gülümsüyor. Küçük bir gülümseme. "Gidip Daniel ve Beau'yu kontrol etmeliyim."

Başımı salladım, onu öptüm ve kalktım. "Ofisimde olacağım." O tarafa doğru gidiyorum ve içeri girer girmez Ringo bana bir viski dolduruyor. Omzuna bir şaplak atarak ona minnettarlığımı gösteriyorum. Brad masamdaki koltuğundan başını sallıyor, hâlâ biraz şok olmuş görünüyor. "James nerede?" diye soruyor.

İhtiyacımız olan tüm cevaplara sahip olan adam. "Nerede olduğunu düşünüyorsun?" Başım zil çalarak bir aşağı bir yukarı yürüyorum. "Higham Burrows'u sıraladı." Zavallı adam. Yakında emekli olacağı kesin. "Burrows'un Amber'ın cesedine ne yaptığını kim bilir." Bu bir endişe. Karım eski ev fahişesini öldürdü ve Rose'u korumak için cesedin asla bulunmamasını sağlamanın hiçbir yolu yok. Tam bir karmaşa.

Ofisimin kapısı açıldı ve James içeri girdi. Berbat görünüyordu. "Rose biraz çay alıyor," diyor ve doğruca votkaya yöneliyor. Brad'e bakıyorum, o Ringo'ya bakıyor, o da Goldie'ye.

"O nasıl?" diye soruyor dişi savaşçımız. Bu odadaki tüm erkeklerden daha taşaklı.

James gülerek etrafımızdaki tedirginliği artırıyor. Elinde dolu bir kadehle döner ve havaya kadeh kaldırır. "Yozlaşmış eski sevgilisinin ölümünün yasını tutuyor-

Şu anki nişanlısı ise burada durmuş, bunun kendisi için ne anlama geldiğini merak ederek kendini unutana kadar içiyor."

Sessizlik.

"Ne oldu James?" Beynim kızarmış bir halde soruyorum. "Amber kutunun anahtarına nasıl sahip oldu?"

Bana bakıyor. "Beau kasada babasının adını buldu."

Herkesin toplu nefes alışları odayı ıslatır. "Ne oluyor lan?" Nefes alıyorum, olan her küçük boktan şeyi zihnimden geçirirken kadehimi indiriyorum.

"Tom Hayley? Ayı mı?" Tanrım, Burrows onun küçük köstebeğiydi. Ne oluyor lan? "Burrows anahtar için Amber'ın evinde miydi?"

"Ve Beau oraya ilk varan oldu." James ağır bir şekilde sandalyeye çöktü, ileriye bakıyordu. "Ona ilaç verdi. Onu evine geri götürdü." Hepimiz hareketsiz ve sessiz kalırken o içkisini yudumluyor. "Sevgilisi geldi. Onu rahatsız etti. Beau onu etkisiz hale getirdi. Onu öldürdü."

Ve şimdi onun yasını tutuyor. Yanaklarım patlıyor ve James'e katılarak sert bir şeyler yiyorum. Ne kadar öfkeli olduğunu hayal edebiliyorum. Ne kadar rahatladığını. Ne kadar endişeli. *Kaybolmuş*. Bunu düzeltmek için St. Lucia'da bir moladan daha fazlası gerekecek. Ayağa kalkıp yanına gidiyorum, geçici olarak elimi omzuna koyuyorum, yüzüme inecek bir yumruğa tamamen hazırım. "Peki Tom Hayley'i kim öldürdü?"

James nefesinin altında hafifçe gülerek şakağına sürtünüyor. "Amber. Ollie. Volodya..."

İçten içe gülüyorum. Adam haklı. İçlerinden herhangi biri yapmış olabilir ve bundan asla emin olamayacağız çünkü hepsi öldü. "Bunu atlatacaksın."

James belli ki aynı fikirde değil, içkisinden bir yudum alıyor. "Ben spor salonuna gidiyorum." Ayağa kalkıp bardağını masanın üzerine bırakıyor. Bir süre başının üzerinde durması gerekiyor. Kendini dengelemeye çalışmalı. Bu sefer muhtemelen işe yaramayacağını söylememe ihtiyacı yok.

Telefonum çalıyor ve James'in odadan hızla çıkışını izlerken cebimden çıkarıyorum, tüm gözler onu takip ediyor. İçimden bir ses onu bir daha gördüğümde James olmayacağını söylüyor. Hepimizin korktuğu adam olacak. Enigma. Ayı ölmüş olsa bile. Burrows öldü.

Ama James'in huzuru yok. *Hay sikeyim*. Cep telefonumun ekranına bakıyorum. "Sandy," diyorum, yukarı bakıyorum, James'in kapıda durduğunu görüyorum, eli

topuzu. "Onunla konuşuyor muyum?" İşle dikkatini dağıtabilir miyim? Bundan şüpheliyim.

-Sandy'nin Beau'ya suikast düzenlediğini biliyoruz, Ayı'ya değil. Çünkü Ayı onun lanet olası babasıydı.

Brad endişeyle James'in arkasına bakarak, "Birinin o silahları bizden alması lazım," diye söze girdi. "Chaka yakında daha fazla teslimat yapacak. Boş alana ihtiyacımız var."

James'in sırtı kalkıyor ve yavaşça bize doğru dönüyor. Başını sallıyor ve ben de cevap veriyorum. "Günaydın."

"Tünaydın," diye karşılık vererek duvardaki saate bakmamı sağladı. Öğleyi bir dakika geçiyordu. "Bazı gelişmeler olduğunu duydum."

James gelip koltuğuna yerleşirken hoparlöre tıklıyorum. "Bu şehirde haberler çok hızlı yayılıyor." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Nereden biliyorsun?"

"Arkadaşımız Higham."

"Arkadaşımız mı?"

"Paylaşmayı sevmiyor musun?" "Hayır, aslında."

"Peki ya satış?"

Gülümsüyorum ve kıcıımı masama yaslayıp bir bileğimi diğerinin üzerine geçiriyorum. "Ne teklif edildiğine bağlı."

"Carlo Black'in kalıntılarının nerede olduğu?"

Bardak elimden kaydı ve halıya çarptı. "Ne?" "Madem her şeyi açığa çıkarıyoruz, biraz temizlik yapıyoruz, ben de

Şimdi sana

söyleyeceğim-"

"Neyi

söyleyeceğim."

"Babanı kazıp çıkarmam emredildi." "Ve yaptın."

"Ben yaptım."

Tom Hayley ve Burrows ölmemiş olsalardı, onları o kadar yavaş öldürürdüm ki, bu işi bitirmem için bana yalvarırlardı. "Peki o nerede?"

"Size yol tarifini gönderirim."

"Ya Beau'nun annesi?" "Ne?"

"Jaz Hayley." Sandalyesinden yavaşça kalkmakta olan James'e bakıyorum; iri, sarmal vücudu açılıyor ve hepimizin bildiği gibi ölümcül görünüyor. "Kalıntılarını nerede bulacağız?"

Uzun süren sessizliği hayra alamet değil, ama ben bir şey talep edemeden

cevap verir, kapı açılır ve Otto içeri girer. "Burrows'un görüştüğü avukat. Aspen'de. Ayrılığı atlatmak için bir kaçamak. Burrows'la birkaç kez öylesine seviştiklerini, Burrows'un ilgisiz olduğunu ve sonra birdenbire onu her gün orada istediğini söyledi. Kadın ayrılmış. Adamın garip davrandığını söyledi. Burrows'un dairesinden kaçan o değildi."

James'e bakıyorum, kafam çok karışık. Yere bakıyor ve yavaşça bakışlarını benimkilere doğru kaldırıyor.

"Lanet soruma cevap ver Sandy," diye emrediyorum karanlık bir şekilde. "Beau'nun annesinin kalıntıları nerede?"

"Biz sadece babanı çıkarmak için emir aldık, Black. Jaz Hayley'nin kalıntıları hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

James'in vücudu gittikçe uzarken dudaklarımı birbirine bastırarak nefes alıyorum. "Bende daha fazlası var." Otto hepimizin dikkatini çekerek şöyle diyor. "Kiralık araba olay yerinden hızla uzaklaşıyor."

"Ne olmuş ona?" James soruyor, sesi alçak, sakın.

Aldatıcı.

"Dolly Daydream adı altında kiralandı." Bir küfür savurarak ofisten çıktı.

JAMES

Bacaklarım uyuşmuş bir halde merdivenleri uçarak çıkarken bulanıklaşıyor. Tek görebildiğim Beau'nun annesinin park yerindeki arabası. Beau temkinli bir şekilde yaklaşıyor. Ateş topu yükseliyor, gece vakti gökyüzüne dokunuyor. Koridorda hızla ilerliyorum, botlarımın gümbürtüsü ve daha birçoğu evi sarsarak beni takip ediyor.

Odamıza doğru kayarak duruyorum, vücudumun girişi aşmasını engellemek için kapı pervazına tutunuyorum. Az önce Beau'yu uyuklarken bıraktığım boş yatağı görmeden önce Rose'un elinde bir çay tepsisiyle yatak odasının ortasında durduğunu görüyorum. Banyoyu, terası ya da evin diğer odalarını kontrol etme zahmetine girmiyorum.

Vücudumdaki tüm kan çekiliyor ve soğuk kalıyor. Duygusuz.

Danny kapıdan, "Konuş James," diye emrediyor, kafamdaki lanet olası deliliğin onaylanmasına ihtiyaç duyuyor. Konuşamıyorum. Kelimeleri bir araya getiremiyor. "James," diye yalvarıyor Rose, tepsideki porselenler çınlamaya başlıyor.

titriyor.

Kafam karmakarışık, arkamdaki insanların arasından geçip merdivenlerden iniyorum, lobiyi geçiyorum, ön kapıdan çıkıyorum ve araba yoluna giriyorum. Range Rover'im kayıp. Garaj yolundan kapılara doğru bakıyorum. Kapılar açıktı ve Bud kapıya doğru yürüyordu.

İlk Mercedes'e gittim ve direksiyona geçtim. Hiç mantıklı değil. Hiç mantıklı değil! Şakağıma uzanıyorum, baskı uyguluyorum, amansız geri dönüşleri zorluyorum. Durdurulamazlar.

Telefonu kapattı ve Beau'nun arabanın önünde durduğunu gördüm. Donmuş. Hayır! Hayır! Kalbim küt küt atarak otoparka doğru koştum ve arabanın önünden geçerek ona saldırdım, onu yere serdim.

İkimiz de sertçe asfalta çarptık. Ben Jaz'ın yanına gitmek için zıplarken o irkilerek bağılıyor.

Koşmaya başla.

Ve patlamayla geriye savrulurlar.

BEAU

Bulutlar bugün nazik davranıyor. Gökyüzünde yuvarlanıp yuvarlanıp çeşitli şekillere giriyorlar. Bir Union Jack görüyorum. Kelepçe. Bir silah. Bir alev.

Bir yüz.

Sırtımın altındaki zemin ıslak ve soğuk, kapalı yumruklarımdaki çamur gıcırdıyor. Kalbim acıyor. Zihnim allak bullak oldu. James'e hiç bu kadar ihtiyacım olmamıştı. Ama ondan da hiç bu kadar korkmamıştım. Zalim bulutlardan kaçmak için gözlerimi kapatıyorum.

Annemin gözlerinin açıldığını görüyorum. Arabaya yaklaştığımda korktuğunu gördüm.

Yanımdan gelen darbe çok sertti, beni yere düşürdü ve yere çakıldım. Kendimi yukarı sürüklüyorum, kafam karışıyor. Kivircim. Patlama. Kolumu koruyucu bir şekilde kaldırıyorum, sıcaklığın bana çarptığını, beni ele geçirdiğini hissediyorum ve bedenim yerden ayrılıyor, güç beni gökyüzüne fırlatıyor.

"Beau Bear," diyor yanımdan. Gözlerimi kapalı tutuyorum, sonsuz karanlığın beni yutmasını bekliyorum. "Bunu daha fazla yapamam."

Ben de yapamam.

Gözlerimi açtım ve başımı eğdim. Komikti. Beni öldürmesini beklediğim duygular ... yok. "Neden?" Sadece cevaplara ihtiyacım var. Hayatıma devam etmeli ve James'le hak ettiğim hayatı kurmalıyım. Hayaletler için yaşamayı bırakmalıyım.

İşte burada. Annem. Bir hayalet.

"Tek yapmam gereken Spencer James'i indirmektir." Onun sesi. Tıpkı bankada olduğu gibi, hem rahatlatıyor hem de aklımı başımdan alıyor. Kalbim, babamın benim için bıraktığı mektubu okuduğum zamanki kadar hızlı atıyor. Yanımda olamadığı için özür dileyen bir mektup. Beni karanlıkta tuttuğu için. Beni inanılmaz gerçeklerden korumaya çalıştığı için.

"Baban o zamanlar bu kadar zengin değildi ve biz zayıf kadınlar da hizmetimizin karşılığını bu kadar cömertçe alamıyorduk." Annem omuz silkiyor, oldukça soğukkanlı. "Emekliliğimiz için ihtiyacımız olan ödeme günüydü." Bana bakıyor ve gözleri yüzüme bir tuğla gibi çarpıyor. Sanki burada ama değil, sanki beynim onun varlığını hesaplayamıyor. "Spencer James sadece İngiltere'deki en büyük kokain sendikasının başında değildi. Son anlaşması ABD'yi de kapsıyordu. Uğraşacak yeterince uyuşturucu kaçakçım vardı. Açgözlü bir herifti. Her şeyini sattı, emekliliğe ayrılmaktan ve dünyanın geri kalanını pisliklerinin sonuçlarıyla baş başa bırakmaktan mutluydu. Hayır. Bir fırsat gördüm ve değerlendirdim. İrlandalı

onun ölmesini istedim. Ben onun ölmesini istedim. Onların zamanına değmesini sağladım, onlar da benimkine değmesini sağladı. Bu tepkiyi gerçekten beklemiyordum. Mülkte kimsenin hayatta kalmaması gerekiyordu."

James'ten bahsediyor. James'ten bahsediyor. Kellen James, Enigma'ya dönüştürdüğü çocuk.

Gözlerini gökyüzüne çeviriyor ve ben çok minnettarım. "O andan itibaren işler sarpa sardı. İrlandalıların Spencer James'i öldürmesinden sonraki beş yılımı vicdanımı rahatlatmaya ve en iyi polis olmaya çalışarak geçirdim. Ama baban para kazanmaya başladı ve başarısı egosunu da beraberinde getirdi. Ve evlilik dışı aktiviteler. Kendime dikkat etmem gerektiğini biliyordum. Arkadan iş çevirmek kolay paraydı." Başını eğiyor, neredeyse anımsıyor. "Eğilip bükülmek kolaydı. Kontrol altında olmak kolaydı. Sonra Enigma ortaya çıktı."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, geri dönüşlerin bombardımanını uzaklaştırmaya çalışıyorum. "Kendi kişisel görevindeydi. Bu kişisel görev her şeyi mahvediyordu. İnsanlar onları kelepçelerden uzak tutmam için bana para ödüyordu ve *erkek arkadaşın* onları sağda solda öldürüyordu."

"O zaman erkek arkadaşım değildi" diyorum, beni incelediğini hissederek. "Nişanlıydım. Harika bir kariyerim vardı. Bir annem ve bir babam vardı."

"Hepsi onun suçu, Beau Bear," diye fısıldıyor. "Her şeyi berbat etti." "Nasıl?"

"Onu yakalayamadım," diye homurdanıyor. "Kim olduğunu biliyordum ama onu yakalayamadım. Ailesini kimin öldürdüğünü öğrenmeye çok yaklaşmıştı. Benim kim olduğumu. Bunun asla gerçekleşmeyeceğinden emin olmalıydım."

"Yani beni havaya uçurdun."

"Hayır, Beau. Tanrım, hayır." Elimi tutuyor ve ben keskin bir nefesle elimi çekiyorum, sanki yeniden yanıyormuşum gibi hissediyorum. "Yılan'ı ben yerleştirdim. Kullan-at telefona tehlikede olduğumu söyleyen mesajı ben yerleştirdim. Önce bana gelmesi gerekiyordu. Ama onun yerine senin için geldi."

Tanrım, ne duyuyorum ben? Gözlerimi kapatıyorum, yıllardır peşimi bırakmayan o trajik, dayanılmaz geceyi yeniden yaşamaya çalışıyorum. Olduğundan çok emin olduğum şey birden bulanıklaştı. Belirsiz.

"O anda," diyor annem. "Sen arabaya çok yaklaştığında ve o seni kurtardığında, ölmekten başka seçeneğim yoktu."

Ve sonuç olarak, tüm dünyam duman oldu. Gerçek anlamda. Benim için sonuçlarını hiç düşünmedi mi? Acıyı ve incinmeyi? Boğazımda bir yumru oluştuğunu hissediyorum ve bu beni çileden çıkarıyor. Yerinden çıkarmak için doğrulup mezarına bakıyorum. "Bunca yıldır kiminle konuşuyordum ben?" diye soruyorum,

Ondan geriye kalanları gömdüğüm yerdeki boş çukura bakıyordum.

"Bilmiyorum," diyor. "Arabada bulunacak bir şey olduğundan emin olmak ve tanımlanabilir olmadığından emin olmak için birine para ödedim." Gözlerimi kapatıyorum, nefes alıyorum, açtığımda burada olmamak için dua ediyorum. Gözlerimi açıyorum. Hâlâ mezarlıktayım. "O kadar kızgındım ki beni zorladı," diye devam ediyor, sesi lanet bir kurban gibi çıkıyor. Buna dayanamıyorum. "Beni ölüme zorladı. Seni benden aldı. Ve yozlaşma ve güç sarmal oldu ve sarmal oldu." Gülüyor ve *bu* bende ona vurma isteği uyandırıyor. "Ve para geldi. Ve intikam ihtiyacı büyüdü."

Ona boş boş bakıyorum ama içimden de ona aklını kaçırmış gibi aval aval bakıyorum. James beni ondan uzaklaştırdı mı?

"Ama sonra seni takip etmeye başladı. Bana ulaşmak için seni kullandı."

"Emanet kasasında isim yoktu, değil mi? Sadece James'in adı vardı. Kasayı boşaltmışsın."

"Yasal görünmesini sağlamam gerekiyordu."

"Ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?" diye sordum. "Gerçekten mi? Mahvettiğin hayatlar hakkında?" *Benimki de dahil. Kızınunki de.*

"Ben olamasaydım o da sana sahip olamazdı."

Bastırılmış bir iniltiyle nefes veriyorum. "Senin bozduğunu o düzeltti." Ayağa kalkıp ondan uzaklaşıyorum, bu bitmek tükenmek bilmeyen boktan gerçekleri sindiremiyorum. "Şantaj yaptın, cinayet işledin, binaları havaya uçurdun. Hepsi James'i elde etmek için mi?"

"Sadece mi? O benim hayatımı mahvetti. Hayatlarımızı!"

"İlkini yok ettin!" Çılgılık atıyorum. İrkildi. Ama benim gördüğümü görmüyor. "Ben içerideyken bir restoranı havaya uçurdun."

"İçeride değildin, Beau. Kaldırımdaydın, bundan eminim. o."

"Bankada bana ilaç verdin anne." *Anne*. Yetersiz gibi geliyor Kelime. *Canavar*. "Neden bana ilaç verdin? Beni Ollies'e mi götürdün?" Ellerim saçlarımı bulup sıkıyor, başımda oluşan acıyı bastırmaya çalışıyorum.

"Lanet olsun Beau, hepsi senin içindi! Bizim için, tekrar birlikte olabilmemiz için."

Nefes alıyorum, geri çekiliyorum. "James beni nerede bulacağını bilsin diye takip cihazımı açık bırakmışsın." Aman Tanrım. "Ollie'yi öldürüp suçu James'in üzerine atacaktın. Çünkü Ollie, babamı ve Cartwright'ı senin öldürdüğünü anladı." Ollie bu yüzden özür diliyordu. Bana son sözleri. *Özür dilerim*. Sana söylemediği için üzgündü.

Ben. Sakladığın için. Beni boktan gerçeklerden korumaya çalıştığı için. James'i zehirli iğne ile öldürtecekti.

"Baban iğrenç bir bok çuvalıydı. Aptal bir adamdı." Babamdan söz edilmesine sinirlenerek ağır bir el kaldırıyor. Bu ironik. Eskiden onun adı da bende aynı tepkiyi uyandırırdu. Ya şimdi? Şimdi onun hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum. Son hamlesi beni Ollie gibi gerçeklerden korumaya çalışmak oldu. Bu onu kahraman yapar mı?

Annem utanıyormuş gibi başka tarafa bakıyor. Bu bir şaka. "Her zaman yetenekli bir polis olduğunu söyledim."

"Anneme çekmişim," diyorum ve bana bakıyor. "Ne yazık ki. Babam senin hayatta olduğunu nasıl öğrendi?"

"Evimde kendini evindeymiş gibi hissederken bazı dosyalara rastladı. Babanın bulduğu dosyalar."

"Neyle ilgili dosyalar?"

"Önceki belediye başkanıyla yaptığım anlaşmalar ve Danny Black'in tersanesini satın almam."

Gülüyorum, biraz aklımı kaçırmış gibi hissediyorum. "Artık o kadar da iyi bir polis değilsin, ha? Yoksa o kadar da iyi bir suçlu değil miyim?"

"Beau..."

"Ve Amber hayatı için kaçıyordu çünkü babamın öldürüldüğünü biliyordu."

"Başka seçeneğim yoktu, Beau Bear." Yanıma geliyor, kollarımdan tutuyor ve sanki aklını başına toplaması gereken benmişim gibi beni sarsıyor. "Gidebiliriz. Bize yetecek kadar param var. Ben ve kızım birlikte ortadan kaybolabiliriz."

Onu silkeleyip geri çekiliyorum ve Ollie'nin sözlerini tekrar tekrar duyuyorum. *Özür dilerim. Üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm.* Birçok şey için tekrar tekrar özür dilediğini duyuyorum. "Ollie ölmeyi hak etmedi." Zihnim bana onu dairesinde etkisiz hale getirdiğim anı hatırlatıyor. Annemi onun arkasında, silahını sırtına doğrultmuş halde gördüğüm anı. Annemin ateş ettiği, pencerenin kırıldığı ve James'in içeri girdiği an.

Bir korkak gibi kaçtığı an.

Onun adını söyleyemedim. James'e gördüklerimi anlatamadım. Uyandıgımda tüm bu korkunç şeyin bir kabus olduğunu görmeyi umuyordum.

Hayır.

Hepsi gerçek.

Ve ben bittim.

"Şimdi eve gidiyorum," diyorum, yanından geçerken, gözlerimi kaldırıyorum, kalbim yerinden çıkacakmış gibi

Keder kırıntıları. Göğsümden düşecekmiş gibi hissediyorum. İkiye ayrılacakmış gibi. Ama buna izin vermemeliyim. Bu kalbi bir arada tutmalıyım.

James için.

Benim

için.

Başımı kaldırıyorum ve birkaç metre ötede, yüzü terden ıslanmış, saçları darmadağın, sakallı yüzü işkence görmüş bir halde durduğunu görünce nefes alıyorum. O anda her şeyi duyduğunu biliyorum. Anneme dönüp bakıyorum. Ona bakıyor. Gözlerini avına dikmiş vahşi bir hayvan gibi bakıyor.

"Bitti," diyorum, sesim titreyerek. "Artık bitti anne." Arka planda siren sesleri duyuyorum, gittikçe yükseliyor. *Her şey bitti.*

Ama sonra hareket ediyor, James'e ateş ediyor, silahını çekiyor ve ben bir şey kaydedemeden, ben de hareket ediyorum, hiçbir yönlendirme veya talimat olmadan. Sadece hareket ediyordum.

"Beau!" James'in gür sesi kulaklarımı doldururken anneme çarpıyorum ve onu çamura düşürüyorum. Yere düştük ve hızla yönümü bulup dönerek annemi altına aldım. Kollarını geriye doğru çekerek üzerine çıktım. "Jasmin Hayley, tutuklusun," diyorum hıçkırıklar arasında. "Sessiz kalma hakkına sahipsin. Söyleyeceğin her şey mahkemede aleyhine delil olarak kullanılabilir."

"Beau!" diye bağırıyor, kıpırdanıyor ve beni kollarını daha da geriye çekmeye zorluyor. "Şu anda bir avukatla konuşma ve bir avukat tutma hakkına sahipsin.

herhangi bir sorgulama sırasında hazır bulunmalıdır." *Adalet ölümle sağlanmaz. Ölene kadar kilit altında tutularak sağlanır. İçeride hayatından endişe duyarak sağlandı.* Birbiri ardına iri gözyaşı damlalarının annemin ceketine çarpıp yukarı sıçramasını izliyorum, ben kollarını tutarken o çırpınmaya devam ediyor, sirenler yaklaşıyor.

James'e bakıyorum. Travma geçirmiş gibi görünüyor. Aklını kaçırmış. Başımı sallamaya başlıyorum, gözyaşlarım akıyor. "İyi değilim," diye fısıldıyorum, hemen hareket edip yanıma gelmesini sağlıyorum. Ona o kadar çok ihtiyacım var ki, anneme daha çok kızıyorum, ondan daha çok nefret ediyorum, şu anda onun içine girip bu boktan saklanamamamın nedeni olduğu için.

James'in dizlerinin üzerine çökmesi için bileklerini serbest bırakıyorum. Çok kısa bir süre.

Ama bu yeterli.

Vücudunu havaya kaldırıp beni geriye savuruyor ve dönüyor.

Bang!

James geri uçuyor, göğsü çöküyor.

"Hayır!" Titreyerek silahımı çekiyorum ve anneme doğrultuyorum. Ama parmağım tetiği çekmeyi reddediyor. Ayağa kalkıp beni iterek James'e doğru ilerleyip tekrar ateş ederken çığlık atıyorum. Vücudu sarsıldı, kafası geriye gitti. "Anne, hayır!"

James'e bakıyorum.

Tek gördüğüm sevgi. Bağlılık.

Işık.

Gözlerimi anneme çeviriyorum.

Nefes alıyorum, silahı tekrar sırtına doğrultuyorum ve tetiği çekiyorum. Öne doğru uçuyor, kolları havaya kalkıyor ve yüz üstü toprağa düşüyor. Kontrol etmeme gerek yok. Kafasının arkasındaki delik bana bunu söylüyor. Silahımı bırakıyorum, gökyüzüne çığlık atıyorum, duygularım daha önce hiç olmadığı kadar sert bir şekilde içimden akıyor, bedenimi sarsıyor. Yumruklarım yere vuruyor, çamura çarpıyor, tekrar tekrar.

"Beau, bebeğim," diye hırıldıyor James, yanımda diz çökmüş, bir elini kendini tutmak için yere sokmuş. Yukarı baktım. Tek gördüğüm kan. Kan ve ışık. Ona doğru sürünürken dudağım titriyor, çaresiz, hıçkırarak, onu değerlendirmeye çalışıyorum, kurşun deliklerini bulmaya çalışıyorum.

Kaç kişi? Nerede?

"Biri yardım etsin!" Omzuna düşüp sırt üstü yuvarlanırken, nefes almakta zorlanırken çığlık atıyorum. "Biri bana yardım etsin!"

Lastik sesleri, sirenler, çığlıklar duyuyorum. Danny ve Otto bize doğru koşuyorlar. Yüz ifadelerinden nefret ediyorum.

Sakat bırakan kederden nefret ediyorum.

Dayanılmaz ötesi, daha önce hissettiğim tüm kederlerden daha güçlü.

Asla üstesinden gelemeyeceğim bir kayıp.

JAMES

Söylemeliyim ki, ışık kör ediciydi. Ve ona doğru yürümek gerçekten çok cazipti. Ama . . .

Beau.

İhtiyacını
duyabiliyordum.

Sevgisini
hissedebiliyordum.

Bu olaydaki ışık siktirip gidebilir. Son birkaç ayı ölümün beni bu kadar acınası bir şekilde almasına izin vermek için geçirmedim.

"Kıpırdamayı kes," diye emrediyor, yatakta çırpınıyor, yorganları çekiyor, bana sağa sola pis bakışlar fırlatıyor.

"Kaskatı kesildim." Ve en iyi şekilde değil.

"Doktor dört hafta boyunca sıkı yatak istirahati dedi." Beni nazıkçe geri itiyor ve ben iç çekiyorum, bitkinim, isteksizim ve ona karşı koyamıyorum.

"Üç hafta ve altı gün oldu."

"Evet, şu haline bak," diye nefes alıyor bıkkınlıkla, ellerini kırık bedenimde bir aşağı bir yukarı sallayarak. "En az dört haftaya daha ihtiyacın var. Gidip doktoru getireyim." Dönüyor ve ben bileğini yakalayıp onu durduruyorum. Yalan söylemeyeceğim, bu kadar zorlanmak bile çok acı verici. Dişlerimi sıktım ve onu geri çektim.

"Sadece bir süre benimle yat." Onun yakınına ihtiyacım var. Onun yanımda olmasına ve bu dünyada bizi ayırabilecek *hiçbir şeyin* olmadığını bilmeye.

Sadece birbirimizi.

Tereddütle de olsa yerleşiyor ve hafif bedeninin bana karşı güzelce yumuşadığını hissediyorum. "İyi misin?" Sessizce soruyorum.

Birkaç dakika sessiz kalıyor, elleri karnımın yan tarafındaki sargıyı hafifçe okşuyor. "Ben iyiyim," diye fısıldıyor.

Gülümsüyorum. *Tamam*. Bu ironik. Yirmi yıllık terapi, hem birlikte hem *de* tek başımıza yaşadığımız türden bir boku tedavi etmemeli. Muhtemelen de edemez. Ama ben Beau'ya sahibim, Beau da bana.

Bu acı geçtikten ve ben iyileştikten sonra her şey yoluna girecek. Kendi kendime başımı sallıyorum, kırık bedenimin yatağa karışmasına izin veriyorum, gözlerimin kapanmasına izin veriyorum ve ben uyurken hiçbir şeyin onu benden alamayacağını biliyorum.

"Seni seviyorum, Beau."

"Bunu asla sorgulamayacağım."

Bunun doğru olduğunu bilerek dozumu azalttım. Huzur. Bıktığımı sanmıştım. Beau ile tanıştığımdaya, varlığımın çevresiyle dalga geçti, bana eziyet

etti, çünkü

onu düzeltene kadar asla gerçekten benim olamayacaktı.

Artık kabul ediyorum, o asla düzelmeyecek. Ama o kesinlikle benim. Hepsi benim. Nefreti, sevgisi, her kırık parçası ve bu da onu olabileceği kadar sabit kılıyor.

Rüyalarım hafif. Kalbim sevgiyle çok ağır. Barış.
Dayanılmaz acıların ortasında bile.

Bir acı saplanıyor ve h o m u r d a n ı y o r u m , acıyı engellemek için vücudumu koruyucu bir şekilde kıvırıyorum. "Siktir."

"Özür dilerim!"

Karnımı mı yoksa omzumu mu sıkacağımı bilemeden inleyerek gözlerimi açıyorum.

"Lanet olsun, Brad!" Beau bağılıyor, beni mümkün olduğunca az rahatsız ederek yataktan kayıyor.

"Siz ikiniz hiç durmaz mısınız?" diye soruyor, yatağın ucunda belirip kaşlarını çatarak beni bir aşağı bir yukarı süzerken. "Sakatken bile doyumsuzsunuz."

Keşke. Kaşlarımı çatıyorum ve biraz daha doğrulmaya çalışıyorum. Ve başarısız oluyorum. "K ı p ı r d a m a ," diye uyarıyor Beau, sert sözleri tekrar gevşememe neden oluyor. O

Komodinden biraz su alıyor ve pipeti dudaklarıma dayıyor. Onun yardımına itiraz edecek durumda değilim. Bu iğrenç bir şey. Dudaklarıma yapışıp höpürdeterek içiyorum ve Brad'in askısının gittiğini fark ediyorum.

"Dövüşe hazırım," diyor, belli ki fark ettiğimi fark etmiş, yatağın ucuna doğru yavaşça alçalıyor. "Mastürbasyon hâlâ menüde yok."

Öksürüyorum ve burnumdan fişkıran su göğsüme sıcıyor. "Lanet olsun!" İçimde gelgitli bir acı dalgası oluşurken inliyorum. Beau, teslim olmak için ellerini kaldıran Brad'e ters ters bakıyor.

"Mastürbasyon yok mu? Şaka yok mu?" Surat asıyor. "Bu nasıl bir hayat böyle?"

Kahkahalarımı tutuyorum - acı bu hafifliğe değmiyor. "Seni öldürecek," diyorum ciddiyetle ve Beau'ya sırtmasını sağlıyorum, çünkü Beau onu saf bir pislik bakışıyla yerinde tutuyor.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sorar. "Yoksa bu aptalca bir soru mu?"

"Aptalca bir soru," diyor Beau, komodinin üzerindeki su kabını ve el bezini alıp banyoya giderken. "Ama sen aptalsın, o yüzden anlaşılıyor."

Brad gözlerini devirirken ben de ona gülümsüyorum.

benim yolumdan. "Ne-"

"İş hakkında konuşmak için geldiysen gidebilirsin," diye sesleniyor. Brad çenesini göğsüne indirir, bıkkındır. "Ben-"

"Yoksa memnuniyetle seni geçiririm."

Kaşlarını çatıyor. "Muhtemelen gitmeliyim, değil mi?"

Başımı sallıyorum. "Muhtemelen."

Kımıldamıyor, gözüpek. "Ee, nasıl hissediyorsun?"

"Sanki vurulmuşum gibi." Bir parça kayarken yüzümü buruşturuyorum. "İki kez." Boynum ağrıyor, ofluyorum. "Sadece ..." Başımı kaldırıp yastığın daha sert bir yerini bulmaya çalışıyorum.

"Ne?"

"Yapamam..." İçine sokuluyorum, oflayıp pufluyorum, boynum tutuluyor. "Bu ..."

Brad ayağa kalkıp yanıma geliyor, yastığı gevşetip birkaç kez yumrukluyor. "Peki ne zaman ayağa kalkacaksın? Başını kaldır." Çenem göğsüme çarpıyor ve Brad yastığı altına sokuyor. "Daha iyi misin?"

"Evet." Yerleşiyorum. "Yarın." Yarın ayağa kalkmış olacağım.

Gülüyor. "Pek öyle görünmüyor."

"Doktor ayağa kalkmam gerektiğini söyledi." Sadece sertlikten kurtulmalıyım. "Beau zorluk çıkarıyor." Sanırım onun da bir art niyeti var.

"Dört haftadır senin tam olarak nerede olduğunu biliyor, dostum. Bu onun hiç sahip olmadığı bir lüks. Onu suçlayamam."

İçimden gülüyorum, tekrar kıpırdanıyorum, rahatsız oluyorum. "Yirmi dört/yedi nerede olduğunu bilmek benim için de berbat bir lüks oldu." Ama artık bir daha asla ortadan kaybolmayacağından eminim. "Sikerim böyle işi," diyerek omuzlarımı kaldırıyorum ve Brad'in bana doğru koşmasını sağlıyorum.

"Vay canına, ne yapıyorsun?" Benimle banyo arasına bakıyor, belli ki Beau'nun tepkisinden korkuyor. "Kıpırdama. Beni suçlayacak."

"Erkek ol," diye homurdanıyorum, nefesimi tutup dişlerimi sıkarak oturmaya çalışıyorum.

"Erkek olsana lan!" diye mırıldanıyor, omuzlarımdan tutarak yatağa düşmemi engelliyor. "Ne yapmalıyım?"

"Brad!" Beau banyodan çıkıp bağılıyor.

Beau ona silah doğrultmuş gibi ellerini havaya kaldırarak beni serbest bırakıyor. "Ben değildim, Tanrı aşkına. Neden her şey için beni suçluyorsun?"

Bir çığlık atarak sırt üstü düştüm. "Siktir!" Acı. Bu beni çok kızdırıyor ve daha kötüsü olamayacağı için tekrar ayağa kalkıyorum, kalkarken de tıslıyorum. "Bana şu ağrı kesicilerden ver, Tanrı aşkına."

Brad tencereyi almak için çabalıyor ve avucuma birkaç tane atıyor. Elimi dışarıda tutuyorum. "Biraz daha?" diye soruyor, emin değil.

"Biraz daha," diyorum. İki tane daha geliyor, onları da ağzıma atıp suya doğru yöneliyorum. Brad pipeti ağzıma doğru tutuyor, ben de höpürdeterek içiyorum ve yatak başını bulup ona yaslanana kadar geri çekiliyorum. Lanet olsun, terliyorum.

Kapı çalıyor ve Pearl elinde bir tepsiyle içeri giriyor, bana günlük çay ve tost getiriyor. Gülümsüyordu.

Brad'i görene kadar.

Homurdanarak selam vererek hemen yatağın diğer tarafına geçer ve Pearl hemen kendini toparlar. "Esther çay ve tost gönderdi."

Gözlerim Pearl'den Brad'e kayıyor, rahatsızlıklarımın uzaklaştığım için mutluyum. Brad halıyı tekmelerken "Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, elleri ceplerine gömülmüş, gözleri kısık.

"Hoş geldiniz." Gülümsüyor ve komodinin üzerine bırakıyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Sanki vurulmuşum gibi. İki kez."

Garip bir şekilde gülümsüyor. Benimle bir ilgisi yok. Brad'le ilgili. Pearl ve Anya dört haftadır odama girip çıkıyorlar, çay, tost, su, Esther ne gönderirse getiriyorlar. İkisi de iyi yerleşti. İkisinin de yüzü gülüyor.

"Daha iyi," diye ekliyorum. "Daha iyi hissediyorum." Kızarmış ekmeğe bakıyorum. Tereyağı. Sanırım 20 kilo kas kaybetmiş olmalıyım. "Bana bir dilim uzat," diyorum.

"Oturuyorsun," diyor Pearl, bir peçeteye birkaç dilim koyup kalçalarımın üzerine koyarak.

"Evet, ve olmamalı." Beau Brad'e bir ölüm bakışı daha fırlatır ama Brad bunu fark etmez, dikkati hâlâ elbise ayakkabılarındadır.

"Pastam var," diye ilan eder Anya, yine gülümseyerek içeri dalar. Pearl'ün aksine, Brad'in varlığına aldırmadan gülümsemesini sürdürüyor. "Nasıl diyorsunuz Limon driz?" Kaşlarını sallıyor.

Kucağımı işaret ederek, "Çiseleyin," diye bitiriyorum. "Doldur beni."

En büyük dilimi alıyor ve tostumun yanına koyuyor. "Sana yağ lazım."

"Katılıyorum," diyorum, önce pastayı seçiyorum, ağzımı büyük dilimin etrafına sarıyorum ve mutluluğumu mırıldanıyorum. Şeker. Tanrım, bu çok güzel. Beau gülümsüyor, beni yemek yerken görmekten memnun.

"Oturuyorsun!" Rose çığlık atıyor, yatağa doğru koşuyor ve

yanaklarımı avuçlarının arasına alıp ağızındaki keki eziyor. Beau'nun gülüşünü duyuyorum, o yatağın etrafında dolanmaya, battaniyeleri katlamaya, perdeleri düzeltmeye, kucağımdaki kırıntıları fırçalamaya devam ediyor. Rose'un gözleri yüzümü tarıyor. "Cidden bir tıraşa ihtiyacın var." Sakalımın bir kısmını çekiştiriyor, ben de onu uzaklaştırıyorum ve pastamı çiğnerken sürekli büyüyen göbeğine sevgiyle gülümsüyorum.

Danny içeri girdi, rahat, takım elbiseli, elleri cebinde. Brad'e bir bakış attım. Takım elbise. Danny'ye. Takım elbise.

Nolan içeri giriyor,
gülümsüyor. Takım elbise.

Neler oluyor? Ne zaman uğrasalar herkes rahat davranıyor. Rahat ve gevşek. Aslında, tüm evin farklı bir havası var. Sanki hepimizin St. Lucia'da paylaştığı kısa, kısacık anlar gibi, ama Miami'de değil. Ve öncekinden çok daha uzun bir süre. Yatağımda yarı ölü haldeyken bile bunu hissedebiliyorum.

Danny sandalyeye yerleşirken parmaklarımın ucunu emiyorum, gülümsemesi ılımlı.

Rahat.

"Saçını kestirmen gerek," diyorum ve elini artık ensesini gıdıklamaktan vazgeçip ensesinin üzerine düşen siyah saçlarında gezdirmesini istiyorum.

"Karımın yeni bir kuaförü var, bu yüzden ileride bir sorun olmayacaktır."

"Öyle mi?" Rose'a bakıyorum ve o da sinsi bir gülümsemeyle omuz silkiyor. "Kızları başladıkları kursları bitirmeleri için güzellik okuluna gönderdim," diyor Anya ve Pearl'e sevgiyle gülümseyerek. "Ve bu bebek benden çıktıktan sonra, işletme okuluna gideceğim."

Düşünceli bir şekilde başparmağını fırçalayan Danny'ye dikkatlice bakıyorum. Bu fikrin hoşuna gittiğini hayal bile edemiyorum. Beau birdenbire, "Ben de Brad'e kulüpte yardım edebileceğimi düşünmüştüm," diyor.

Ne?

Brad'e karanlık bir bakış attım. Demek ben yatarken olan biten buydu, öyle mi? Nişanlımı aklama merkezimizde bir işle ayartmak mı? "Ben-"

"Tabii silahlarınızı kaçırmaya devam etmemi istemiyorsanız," diye ekliyor kayıtsızca, bana bakarak.

"Bence bu konuşmayı özel olarak yapmalıyız." Biraz daha kek alıp ağızma atıyorum ve sonra da *hayır diye* bağıriyorum!

"Geliyorum, geliyorum." Esther odada bize katıldı. "Oturuyorsun."

"Oturuyorum," diye mırıldanıyorum pastamı kaldırıp başımı sallayarak

Onay. Kadın yemek yapabiliyor.

"Biri pasta mı dedi?" Otto içeri girer, onu Ringo ve Goldie takip eder.

Hepsi takım elbiseli.

"St. Lucia'ya ne zaman gidiyoruz?" Brad sessizliğini bozarak ama dikkatini odanın kendi tarafında tutarak soruyor.

"Hareketsizlikten nefret ettiğini sanıyordum?" Beau, suyumunu doldururken dudağını kemirerek nazlı bir şekilde cevap veriyor.

"Belki St. Lucia'da da bir Four Seasons oteli bulursunuz." Pearl alaycı bir şekilde gülümser, herkes sessizliğe gömülür ve Brad'in dudakları kıvrılır.

"Vay, vay," diye bağılıyor Doktor, odamda giderek artan kalabalığın arasından görünerek. "Son hastam nasıl?"

"Açım," diyorum, bir parça kızarmış ekmek alıp ağzıma atıyorum. Doyamıyorum.

"En son ne zaman ağrı kesici aldın?"

Tansiyonumu ölçerken "Az önce," diye geveledim.

"Güzel, güzel. Seni ayağa kaldırmaya başlamalıyız James."

Gözlerimi yavaşça Beau'ya çeviriyorum. Doktor'a kaşlarını çatmış bakıyor. "Evet, Doktor," diyorum itaatkâr bir şekilde, tostumu bitirirken.

"Biraz daha ister misin?" Pearl yine de beni doldurarak soruyor.

"Hey, James Amca." Daniel elinde bir raketle odaya dalar, onu Vikingler takip eder. Ve Leon ve Jerry.

"Parti var da kimse bana söylemedi mi?" Kalabalık odama soruyorum. "Brad'in doğum günü," diye açıklıyor Rose.

"Yok artık."

"Kahretsin." Zinnea herkesin ortasına dalarken Brad gözlerini deviriyor.

"Mutlu yıllar!" diye şarkı söylüyor, Brad'i yakalıyor ve yanağına bir öpücük konduruyor.

"Bugün otuz beş," diyor Danny, Pearl ile onun arasına bakarak, ben de öyle. Ve Rose. Ve Beau. Bu odaya kapatılmış olsam bile durumun tamamen farkındayım. Brad bunu görmezden gelmeye kararlı görünüyor. Muhtemelen akıllıca. Lanet olsun, on dört yıl mı? Biraz abartılı ama aslında babası olacak yaşta. Belki de sorunun bir parçası da budur.

Danny boğazını temizler ve ayağa kalkar. "Sandy ile bir toplantımız var."

Ne? "Henüz bununla uğraşmadın mı?" diye sordum.

"Kanat adamımızı istedik," diye ekliyor Brad. "Var mısınız?"

"Evet, ben hazırım." Manzara değişikliğine ihtiyacım var. Beni rahatlatacak bir şey.

Bu acıyı aklından çıkar. "Bana beş dakika ver, hazır olacağım." Odadaki sayısız insana, kelimenin tam anlamıyla bu berbat ailenin her bir üyesine bakıyorum. "Bu çarşafların altında çıplağım."

Kızlar karınca gibi dağılıyor, tabii Beau hariç hepsi ve erkekler rahatça ayrılıp ofise gidiyorlar. Yorganı arkaya atıyorum ve bacaklarımı yatağın kenarından kaydırıyorum.

"Hayır!" Beau kendini önüme atıyor, kararlı bir duruş sergiliyor.

Öne doğru eğilip yüzümü gömleğinin örttüğü göğüslerinin arasına gömüyorum, doğal kokusunu alıyorum, ellerim kıçına kayıyor ve onu tutuyor.

"James," diye yalvarıyor, başımı tutarak. "Daha çok erken."

"Doktor ayağa kalkmam gerektiğini söyledi." Ona bakıyorum. "Ofise doğru yürüyorum Beau, hepsi bu."

"Bilincim yerinde değilken beni öldürmesi için hastane odama birini gönderen bir adamla görüşmek."

"Köprünün altından çok sular aktı," diyorum ve onu yüksek sesle güldürüyorum. "Şaka yapmıyorum." Bunu sonsuza kadar düşündüm. Asla onun en iyi arkadaşı olamayacağım ama bizi bu sona getiren hamleler yaptığını, bilgiler paylaştığını kabul etmek zorundayım. Birkaç kurşun deliği var ama sona geldik. "Bitti Beau," diye fısıldıyorum. "Artık ışığın tadını çıkarabiliriz."

Başını sallıyor ama gülümseyerek yüzümü düzeltiyor. "Aşağı inip birkaç silah için pazarlık yapmak üzeresin."

İkimiz de bunun bizim hayatımız olduğunu uzun zaman önce kabul ettik. Sadece bunu mümkün olduğunca kolaylaştırmamız gerekiyor ve biz de bunu yapıyoruz. Çıtayı yükseltmek. Çıtayı savunuyoruz. "Yükseldik," diye fısıldıyorum. "Düşemeyiz."

Gözleri benimkileri tarıyor ve dudaklarını indirip beni usulca öpüyor. Nazikçe. Bu şimdiye kadar paylaştığımız en hafif öpücüktü. "Hadi," diyor dudaklarımın etrafında. "Başka bir şey yükselmeden önce."

Bir kahkaha patlamasıyla sarsılıyorum, tıslıyorum, irkiliyorum. "Tanrım." Her kasım kopacakmış gibi hissediyor, o kadar gerginler ki. "Artık çok geç." Elini tutup kasıklarına götürüyorum ve gözleri açılıyor.

"Bu kesinlikle olmayacak."

Tartışmayacağım. Yapmak istediğim son şey yaşlı bir adam gibi seks yapmak. Ve sadece bu düşünce bile beni iyileşmeye kararlı kılıyor. Yataktan kalkıyorum.

"Sakin ol," diye tersledi Beau, sendeleyerek geri döndü.

"Dişlerimi fırçalamam lazım." Bir adım atıyorum. Bir tane daha. "Aman Tanrım," diye tıslıyorum her hareketimde, kaslarım itiraz ediyor ama asla gevşemeyecekler

eğer yatakta çürüyüp gidersem. Acıyı kır. Bitmek bilmeyen yaralarımın üstüne bir acı daha.

Ama hiçbir şey Beau'nun çaresizliğinin acısıyla kıyaslanamazdı.

Beni banyoya götürüyor, dişlerimi fırçalamam için ısrar ediyor, terlememe yardım ediyor - takım elbise giymiyorum - ve tüm bu süre boyunca onu izliyorum, koyu renk gözlerinin ne kadar açık görüldüğünden büyüleniyorum.

Tişörtümü giymeme yardım ettiğinde kollarımı kaldırmak için zorlanıyorum. "Çok zayıfsın," diye söyleniyor, tişörtü gövdemden aşağı çekerken. İki yeni kurşun yarasını örten bandajların üzerinde duraklıyor.

"Kilo alabilirim," diyerek onu bana bakmaya zorluyorum. Uzun, çok uzun bir süre bakışıyoruz. Ne aradığımı bilmiyorum. İyi olmadığına dair işaretler mi? Çünkü olan onca şeyden sonra nasıl iyi olabilir ki? Annesi, Tanrı aşkına. Bunca zaman, annesi. Zoraki nekahat dönemim boyunca üzerinde çok düşündüğüm bir şey varsa, o da annesidir.

"Emekliliğimiz için ihtiyacımız olan ödeme günüydü. Gerçekten bu kadar büyük bir tepki beklemiyordum. Mülkte kimsenin sağ kalmaması gerekiyordu. Kolay paraydı." Ailemi katletmek kolay para içindi. Oyunu iyi oynadı. Jaz Hayley'nin kim olduğumu bildiğini hep biliyordum. Nereden geldiğimi. Ne yaptığımı. Beau'yu kurtardığım gece patlamada 'öldükten' sonra, Ayı olarak Enigma'nın kim olduğunu bildiğini asla açıklayamadı. Çünkü sadece Jaz Hayley Enigma'nın kim olduğunu biliyordu. Gerçek kimliğini gizli tutmak için taşlarını hassas ve dikkatli bir şekilde oynaması gerekiyordu. Bu yüzden kiralık kasa. Kutuyu ele geçirmek için bir plan yaptı, böylece kendi kimliğinin ortaya çıkma riski olmadan benim kimliğim ortaya çıkacaktı.

Bunu her düşündüğümde, çılgılık atmak istedim. Onu öldürmek istedim. Yavaş yavaş. Beau'nun annesinin yasını bu kadar uzun süre tutmasından nefret ediyorum. Sonsuza kadar annesini öldürmenin vicdan azabını çekecek olmasından nefret ediyorum. O ben olmalıydım. Ama sonra intikamın ruhuma ne yaptığını ve ne kadar karardığını düşündüm. Beau sayesinde, nefret artık beni yönetmiyor. Beni özgür bıraktı. Yükselmeme izin verdi.

Yani, gerçekten, Ayı'yı bitiren Beau olmalıydı.

Ayrıca, Yılan'ın ve sayısız İrlandalı piçin işini bitirdim, bu yüzden sanırım eşit bir oyun alanı.

Beau göğsümü hissediyor, yanakları parlıyor. Elini tutup ağzıma götürüyorum ve yüzüğünü öpüyorum. "Ben iyiyim," diye fısıldıyor göğsümü hissederek,

Yanaklarındaki renk her geçen dakika artıyor gibiydi.

O iyi.

Sonunda.

Beau beni yatağa götürüyor, oturtuyor ve spor ayakkabılarımı giydiriyor. Koridora çıktığımda eve yayılan huzurdan daha da güçlü bir şekilde etkileniyorum.

Ofise doğru yürüyüşümüz yavaş ama her adımda kaslarım biraz daha gevşiyor ve eforum azalıyor. "Tamam mı?" diye soruyor merdivenleri çıkarken, bana bakarak.

"Tamam," diye cevap veriyorum, özenli Beau'yu seviyorum. Benimle ilgileniyor. Bu hiçbir zaman olabileceğimi düşündüğüm bir şey değildi. Kabul edebilirdim. Spor salonuna dönmem biraz zaman alacak ama küçük adımlar atmaya, zaman ayırmaya ve bunu Beau ile akıllıca kullanmaya hazırım.

Danny'nin ofisine vardığımızda kapıyı iterek açtı ve herkes bana baktı. Gündelik kıyafetlerimi işaret ediyorum. "Şu anda olabildiğince iyi."

Beau kanepeye uzanmama yardım etti ve beni rahatlattı. Çok daha gevşemiştım. Bunu kendim de yapabilirdim, ama onunla dalga geçiyorum. Bana annelik yapmak ona yakışıyor ve sadece bu düşünce bile beni gülümsetiyor.

"Ona karşı nazık ol," diye takılıyor, eğilip dudaklarıma bir öpücük bırakıyor. "Uslu dur."

"Evet, hanımefendi." Ayrıca çok seksi. Bu toplantıyı bırakıp onu yukarı götürmeden önce gitmesi gerekiyor. Yaşlı adamın canı cehenneme. "Git," diye emrediyorum.

Gülümseyerek dışarı çıkıyor ve benim gözlerim tahta aramıza girene kadar onun kışını takip ediyor. Suratımı asıyorum, kendi kendime gülümsüyorum, dört gözle bekleyeceğim tüm o barışma seksini planlıyorum. *Daha fazlasını.* Daha fazlası için bana yine yalvaracak.

"Alo?"

Göz kırpıyorum ve odaya bakıyorum. Herkes beni izliyor. "Bana bir içki getir," diye nefes alıyorum ve dolabın üzerindeki dolu votka şişesini işaret ediyorum. Goldie mecbur kalıyor ve hızla elime bir bardak tutuşturuyor. O ilk yudum. Lanet olası cennet. Brad bana bir sigara uzattığında yüzümü buruşturarak başımı sallıyorum. "Planın nedir?" Önüme bir gazete düşüyor, birinci sayfa haberi gibi bir şey. Elime alıyorum ve Natalia Potter'ın, Dedektif Collins'in Rus eski KGB gangsteri Marek Zielińska'nın ellerinde trajik ölümünü detaylandıran makalesini okuyorum. Üstüne başka bir gazete düşüyor. Bir başka ilgi çekici ön sayfa haberi. Oliver Burrows. Öldüğü sanılan bir FBI ajanı tarafından görev başında öldürülen bir kahraman. Beau'nun annesinin yüzü Burrows'un kinin yanında.

"Beau bunu gördü mü?" Tarihe bakarak soruyorum. İki hafta önce.

"Evet, görmüş," diyor Danny. "Aslında Natalia Potter ile görüştü ve tüm ayrıntıların doğru olduğundan emin oldu."

Kaşlarımı kaldırıyorum, annesine verilen lanet raporu okuyorum. Kapanış. Tamam, anlaşılan Beau'nun yirmi dört/yedi saattir nerede olduğunu bilmiyormuşum. Danny, "Chaka'dan gelen ikinci teslimatı geciktirmeyi başardım," diyor, Cebinden bir paket Marlboro çıkarıp yakarken dikkatimi çekiyor. "Meksikalılar bizden memnun değil."

Bunun ne anlama geldiğini bildiğim için irkiliyorum. Bir ayı ve bir hayvanat bahçesi kaybetmiş olabiliriz, ama her zaman bir öncekinin yerini alacak başka bir düşman vardır. "Ve Sandy silah istiyor."

"Şükürler olsun," diyor Brad. "Sığınak dikiş yerlerinden patlıyor."

Danny'nin telefonu çaldığında ve o telefona baktığında gülümseyerek votkadan bir yudum daha alıyorum. "Bakalım kaç tane istiyor." Telefonu açıyor ve Bud'a Sandy'yi ofise getirmesi talimatını verdikten sonra telefonu kapatıp masasına oturuyor ve arkasına yaslanıp dinleniyor. Ve kapı çalınana kadar ofis sessizliğe gömülür.

Kapı açıldığında içimi kaplayacak ölümcül duygular için kendimi hazırlıyorum ama o ofise girdiğinde hiçbir şey hissetmiyorum.

"İyi günler," diyor ve herkese bir an için gözlerini dikeyyor. "Hepiniz benim için mi buradasınız?"

"Misafirperverliğimizle ünlüyüz." Danny sigarasının etrafında gülümsüyor.

"Neden oturmuyorsunuz?" Karşısındaki sandalyeyi işaret ediyor. "İçecek?"

Bardağımın kenarından gülümsüyorum, diğerlerinin de eğlendiğini hissediyorum. Bir İngiliz'in bu kadar misafirperver olması? Bu bir yenilik.

Sandy oturuyor ve bana başıyla selam veriyor. Ben de onun zeytin dalını sessizce kabul ederek başımı sallıyorum. "Benim işim eyalet dışında," diyerek konuya giriyor.

"Miami'den ayrılacağını mı söylüyorsun?" Danny, Sandy'yi takip eder.

Gülümsüyor. "Bu kasabanın ikimiz için yeterince büyük olduğunu sanmıyorum." Bana bakıyor. "Ya da üçümüze."

Brad kanepeden, "Dört," diye homurdanarak Goldie'nin kıkırdamasına neden olur.

"Değil," diye onaylıyor Danny. "Yani bizden aldığınız silahları ... nereye götüreceksiniz?"

"Birçoğu eve gönderilecek. Bazıları New York'ta benimle kalacak."

"New York mu?" Danny düşüncelere daldı. "İtalyanların New York'u var."

"İngilizler yerine İtalyanları tercih ediyorum." Kaşları kalkıyor. "Ayrıca, Meksikalılar bana borçlu. Size sorun çıkarmamalarını sağlayabilirim." İlginç. "Meksikalılar

konusuyor muyuz,
konuşmuyor
muyuz?" Danny
bana baktı.

İçkimi geri deviriyorum. New York benden yeterince uzakta, bu da Miami'nin sadece bize ait olduğu anlamına geliyor.

Normallik giderek daha olası görünüyor. Ofisin kapısı açılıp Rose içeri girdiğinde Danny'ye başımla selam veriyorum. Donup kaldı. "Kahretsin, özür dilerim," diye geveliyor ve geri çekiliyor. "Bekleyebilir."

"Her şey yolunda mı, bebeğim?" Danny sandalyesinden kalkarak soruyor.

"Evet, bir toplantınız olduğunu unutmuşum. Konusu-" Duraklıyor, gözleri düşüyor ve rengi soluyor gibi görünüyor.

"Rose?"

Gülümsüyor. Zorla. "Bekleyebilir. Rahatsız ettiğim için özür dilerim." Kapı hızla kapandı ve ben Danny'ye baktım. Onun da kaşları benimki kadar çatıktı.

"Seni ararım," diyor Sandy'ye, gözleri kapıdan ayrılmıyor. "Len seni dışarı çıkaracak."

DANNY

Len'in kapıyı devralmasına izin verdim ve merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Onun yüzünü gördüm. Ofisteki herkes onun yüzünü gördü. Ne haltlar dönüyor burada? Hızlı ve kararlı adımlarla koridorda hızla ilerledim ve yatak odamıza girdim. "Rose?" Sesleniyorum, dinliyorum.

Banyoda bir ses duydum. Kolu deniyorum. Kilitli. Göğsüm sıkışmaya başlıyor. "Rose," diye sesleniyorum tahtaya, kulağımı dayayıp dinliyorum.

"Geliyorum," diye ciyaklıyor.

İnanmaz bir şekilde kapıya bakıyorum. "Aç şu lanet kapıyı." "Ben iyiyim."

"Aç şu lanet kapıyı Rose," diye bağıriyorum, stres beni ele geçiriyor. Bana hakaret ediyor. Bir hareket duyduğumda omzumun üzerinden bakıyorum, Brad ve James'in de benimle birlikte odada olduğunu görüyorum. "Kendini banyoya kilitledi," diyorum onlara, yumruğumu tahtaya vurarak. "Açın şu lanet kapıyı!"

"Danny," diyor Brad, sakinleştirici bir sesle, bana doğru geliyor, James'i daha yavaş bir tempoda takip etmesi için bırakıyor, korkunç bir his iliklerime kadar işliyor.

"Neler oluyor?" Beau odaya daldı ve hepimize baktı. "Rose nerede?"

"İçeride." Kapıya tekrar vurdum. "Gördün, değil mi?" Brad'e baktım. "Yüzünü. Gördün, değil mi?"

"O ... görünüyordu." Brad yardım için James'e bakar. Ona yardım edemez. James onun yüzünü de gördü. Periliydi.

"Bebek yüzünden mi?" Beau eliyle ağzını kapatarak soruyor. Beau da kapıya gelip benden biraz daha nazikçe vurunca stresim tavan yapıyor. "Rose, hadi," diye yalvarıyor. "Kapıyı aç."

Beau'yu hızla kaldırıp kenara koyuyorum ve sonra tahtaya omuz atıyorum. Kısa bir protesto çılgılığıyla açılıyor ve Rose ortaya çıkıyor. Köşede oturmuş, kıvrılmış, yüzü dizlerinin arasında. *Aman Tanrım*. Gözlerim doğal olarak fayansa kayıyor ve kan arıyor. Kesiklerden değil, ama

-

Söyleyemiyorum. Yanına koşup çömeliyorum ve ellerini yüzünden çekmeye çalışıyorum. İleri geri sallanıyor, sırtı sürekli duvara çarpıyor. "Rose, bebeğim, lütfen." Ellerini zorla uzaklaştırıyorum. Gözyaşı yok. Aslında hiçbir şey yok. Yüz ifadesi yok. Hiçbir şey yok.

Beni fırlattı. Hepimizi şaşırtıyor, ellerini yüzünden uzak tutup bir şey ararken oda sessizleşiyor. Bana neyle karşı karşıya olduğumu söyleyecek *herhangi bir şey*. "Rose, bebeğim, lütfen konuş benimle."

Nefes alıyor, çok sakın bir şekilde. "O adam," diyor sessizce, odadaki gerilimi ve zaten kaynayan stresi dayanılmaz seviyelere çıkararak. Dizlerine bakarken gözleri bomboş. Yüzü ifadesiz. Vücudu sert, sanki bir bariyer oluşmuş gibi. Sonra bana bakıyor ve ben geri çekiliyorum. "On dört yaşımdayken bana tecavüz etti."

Herkesin şok solumaları banyodaki tüm havayı emip nefes almayı imkânsız hale getirirken kığımın üstüne düşüyorum. "Hayır," diye fısıldıyorum, geri çekilip aramıza mesafe koymaya çalışıyorum.

Beau benim yapamadığım boşluğu dolduruyor, dizlerinin üzerine çöküyor ve Rose'un ellerini tutuyor. Rose ona boş boş bakıyor. "Geldi Beau," diyor otomatik pilotta. "Odama geldi." Gözleri sıkıca kapanıyor. Geçmişe dönüşleri engellemeye çalışıyor. Ayağa fırlıyorum, alnımdan terler boşalıyor.

"Danny," diyor Brad sakince, kolumu tutarak. Onu omuz silkip yerde yatan ve geçmişle savaşıyor karıma bakıyorum. Bilmek zorundayım. Bilmek *zorundayım*. Yanına gidiyorum, çömelıyorum ama ona dokunmuyorum. Dokunamam. Ellerim şu anda sadece cinayet işleyebilir. Yumuşaklık değil.

"Daniel'ın babası olabilir mi?" Soğukkanlılıkla soruyorum.

Rose gözlerini açıp bana bakarken Beau şaşkın bir ifadeyle bana doğru bakıyor. Cevap vermedi. Cevap vermesine gerek yok.

Yavaşça ayağa kalkıyorum, her kasım istemsizce esniyor, içimdeki canavar yükseliyor. Bana gitmememi söyleme zahmetine bile girmiyor. Dönüp uzaklaşıyorum, içim dışım yanıyor, beni tüketen öfke yüzünden görüşüm bulanıklaşıyor. Ve Rose beni durdurmaya çalışmıyor.

"Danny." James bana doğru uzandı. Anlamsız. Bırakın Enigma'nın yarı gücünü, bir kasırğa bile beni durduramaz.

"James," diyor Beau, onu uyararak. Dinlemeyeceğini biliyorum.

Evin içinde başım omuzlarımdan fırlayacakmış gibi hissederek yürüyorum, Brad ve James arkamdan bağırıyor, herkesi evin içinde ne yapıyorlarsa oradan çekiyorlar. Annem mutfaktan çıkıyor, ellerini bir çay havlusuna kuruluyor. Şu lanet çay havluları. Kapıyı zorlayarak açtım ve merdivenlerden aşağı indim. "Hangisi?" Bağırıyorum ama soruma cevap alamıyorum. Arabaların yanından dönüyorum. "Hangi lanet araba?" Bağırıyorum, ciğerlerim boşalıyor, vücudum titriyor.

"Önce," diyor Ringo, bana bir dizi anahtar fırlatarak. Onları yakalıyorum ve doğruca bagaja gidip elime geçen ilk silahı açıp çıkarıyorum.

"Kahretsin, Danny, bekle!" Brad bağıyor.

Arabaya atladım ve dikiz aynasına bakarak kaydım. Brad çılgına dönmüş, Ringo'nun suratına bakıyor, takım elbisesini yumrukluyor. James sakince yandaki Mercedes'e doğru yürüyordu.

Kapılara yaklaşırken ışıklarımı yakıyorum ve Bud kapıları açıyor. Geçiyorum. Girişte yavaşla. İki tarafa da bak.

Hangi yöne gideceğime karar vermem uzun sürmedi. Direksiyonu sağa kırıyorum ve gaza basıp kasabaya doğru ilerliyorum. Müzik setini açıyorum. Frankie bana *Relax* şarkısını söylemeye başlayınca gülüyorum. Bir sigara yakıyorum. Yola odaklanıyorum, araba üstüne araba solluyorum, sürüşüm yumuşak ve sakın ama gerçekten çok hızlı.

İleride Bentley'sini görüyorum. Sigaramdan uzun bir nefes daha çekip açık camdan dışarı fırlatıyorum, silahımı yolcu koltuğundan alıp kucağıma koyuyorum. Son bir arabayı daha sollayıp Sandy'nin arkasına yanaşıyorum, ışıklarımı yakıyorum. Yavaşlamaya başladı. Sinyal.

Yolun kenarında durdu ve arabadan inip bana baktı. Sakince iniyorum, silahım elimde ve ona doğru yürüyorum, kolumu kaldırıyorum, yüzünün şaşkınlığa düşmesini izliyorum.

Tetiğe basıyorum ama arkamdan gıcırdayarak gelen araba beni hazırlıksız yakalıyor ve parmağım gevşeyerek etrafımda dönüyorum. Brad, James ya da adamlarımdan biri değildi.

Ruslar.

Rose'u banyoda bıraktığımdan beri ilk kez sis dağılıyor. Sandy ve etrafı sarılmış diğer adamlar arasında gidip geliyorum.

Sayıcı üstün.

Hepsi aynı anda silahlarını kaldırıyor, sanki Sandy adamlarının çalıştırma düğmesine basmış gibi. Nefes alıyorum. Zaman yavaşlıyor, beynim de onunla birlikte yavaşlıyor.

İlk kurşun koluma isabet etti ve beni arabamın kaputuna doğru savurdu. İkincisi kalçamdan. Üçüncüsü omzumdan. Mercedes'in kaputuna sırt üstü uzandım, mavi gökyüzüne bakarak merak ettim... bu muydu?

Kontrol eksikliğim beni öldürdü mü?

Bir silahın ucunun alnıma dayandığını hissediyorum. Nefes alıyorum.

Gözlerimi kapat.

Bang!

"Seni aptal, aptal sikik!" James homurdanıyor.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor, beni yere yatırmadan önce öfkeli yüzünü görmek için tam zamanında. "Siktir," diye boğuldum.

"Canın yanıyor mu?" James soruyor, çatıya doğru yükselip ateş ederken kendi yüzü de allak bullak oluyor.

"Biraz." Hem de çok.

"Güzel."

Bir toz bulutu patlıyor ve Brad arabanın yanından kayarak bize katılıyor. "Seni aptal, aptal sikik." Ayağa kalktı, ateş etti ve tekrar kışının üzerine, yanıma düştü. "Eğer buradan canlı çıkarsak, sen ölürsün."

"Otto arabanın arkasından uçarak ayaklarımın dibine iniyor. Bana söyleyeceği nezaket sözcüklerini bekliyorum. Kelimelere ihtiyacı yok; bakışları yeterince şey söylüyor ama yine de konuşuyor. "Sen ölürsen, ben de ölürüm."

"Çok onurlusunuz," diye mırıldanarak silahımı kaldırmaya çalışıyorum. Kaldıramıyorum.

Kolum öldü.

"Onurlu değil, oğlum. Sadece annenden gelen çok gerçek bir tehdit."

"İyi kalpli anneciğim," diye takılıyorum, ayağa kalkmaya çalışırken ayaklarım taşın üzerinde kayıyor. "Nerede lan o?" Kurşunlar arabanın yan tarafına isabet etmeye başlayınca hemen kışımın üstüne düşünüyorum.

"Gün batımına doğru yol almak." James arkasına yaslanmış, gökyüzüne bakıyor, bitkin. Acı içinde. Ben de onunlayım.

"Kaçtı mı?" Otto ayağa kalkıp son birkaç adamı da indirirken silahımı bırakarak fısıldıyorum. "Ne bok yemeye kaçmasına izin verdin?" Bağırıyorum, ayaklarıma sürünerek ayağa kalkıyorum ve Bentley'nin giderek uzaklaşmasını izliyorum. "Ölmesi gerekiyor." Ve onu öldüren kişi ben olmalıyım. Brad'in silahını kaptığım gibi sendeleyerek yola çıkıyorum, ateş ettikçe ateş ediyorum, kurşun üstüne kurşun sıkıyorum, bir yandan da bağırıyorum. "Ne oluyor Danny?" Brad silahı elimden aldı ve ayağa kalktı.

Yüzümden öfke fışkırıyordu. "Hepimizin ölmesi mi gerekiyor?"

Onu ittim ve arabama döndüm, peşinden gitmeye hazırdım. Sikerim böyle işi. O tecavüzcü ölene kadar karıma dönmeyeceğim.

Koltuğa düştüm. Ve hızla dışarı fırlatıldım, çekilerek yere fırlatıldım. James'e baktım.

Düzelتيyorum.

Enigma'ya bakıyorum.

Ve yarı gücünden çok uzak görünüyor. Parmağı yukarı kalkıyor, dudakları

dönüyor. "Yaralı kışını bu otoyolda tekmelemek zorunda bırakma beni, Siyah," diye uyarıyor. "Bununla başka zaman ilgileniriz. Mesela diğer taraftan canlı çıkma şansımız olduğunda. Şimdi bin şu lanet arabaya."

"Seni pislik. Lanet arabaya bindim. Sen de beni arabadan çıkardın."

"Bin şu lanet arabaya!"

Bana söyleneni yaptım.

Korktuğum için değil.

Ama haklı olduğu için.

Ve eğer ölürsek kadınlarımıza ne faydamız olur?

Kendimi merdivenlerden yukarı sürüklerken Goldie, "Doktoru görmem gerek," diyor.

Homurdanıyorum. "Karımı görmem gerek."

"Her yerin kanıyor."

"Yok artık." Ve acı. Siktir, acı. "Nerede o?" "Ofisinde."

Beau mutfaktan fırlıyor, yüzü gök gürültüsü gibi, ta ki benim neredeyse sürüklenerek geldiğimi görene kadar. "Kahretsin, Danny."

"Ben iyiyim."

"Biri Doktor'u çağırsın," diye bağırarak kapıya doğru koşar. "Tanrı aşkına!" James'in kolunun altından vücudunu geçirerek dışarı çıkıyor. "Çok öfkeliyim," diye feryat ediyor, gözlerini bana dikey ve benim de onun bok listesinde olduğumu bildiğimden emin oluyor.

Ofise giden koridora bakıyorum. Sonra da kanlı bedenime. "Lanet olsun," diye mırıldanıyorum, oraya doğru topallayarak giderken yan tarafımı sıkıyorum, Brad'in iki adım arkamda, yere yığıldığımda beni yakalamaya hazır olduğunu hissediyorum. Bu sefer kendimi gerçekten mahvettim. Yere yığılmayacağım. Rose'a ulaşana kadar olmaz. Kolu tutuyorum, parlak tokmağın her yerinde kan bırakıyorum ve kapıyı iterek açıyorum.

Kanepeden başını kaldırdı. Beni içine alıyor. Yutkunuyor. Bunun sonucunu biliyordu.

Ama öyle değil.

Ayağa kalkıp yanıma geliyor, parçalanmış bedenimi, kanı ve kurşun deliklerini inceliyor. Dudağı titriyor. "Ağlama bebeğim," diyorum kısık sesle, biraz sendeleyerek ilerliyorum, biraz sersemlemiş hissediyorum. Beni yakalıyor ve kanepeye yatırıyor, ceketimi ve gömleğimi yokluyor, kurşun deliklerini arıyor.

"Doktor yolda," diye onu temin ettim.

Başını sallıyor, gözlerini yavaşça benimkilere kaldırıyor. "O öldü mü?"

Oyalanıyorum. Yutkun. Derin bir nefes alıyorum ve bayılmadan önce son enerjimi kullanıyorum. "Evet."

EPILOG

Miami - Beş ay sonra

JAMES

Boğuluyorum. Bu takım elbisenin içinde, bu odada. "Kıpırdanmayı bırak," diye nefes alıyor Danny yanımdan, kendi smokinini çekiştirerek. "Tereddüt ediyor gibi görünüyorsun."

"Öyleyim," diye itiraf ediyorum.

"Ne oluyor lan?" Brad yaklaşıyor, kulağını bana yaklaştırıyor. "Az önce söylediğini düşündüğüm şeyi mi söyledin?"

"Evet, söyledi," diye onaylıyor Otto, bana pis bir bakış fırlatarak. "Ne demek istiyorsun, tereddüt mü ediyorsun?"

"Biz halimizden memnunuz." Kendimi enayi gibi hissediyorum, özellikle de bu konuda en başından beri ısrar eden ben olduğum için. Ama o zamanlar güvenceye ihtiyacım vardı. Şimdi ihtiyacım yok. Takip edecek bir ışığa ihtiyacım vardı. Artık ışığı takip etmeme gerek yok. Sadece orada.

"Al bakalım." Danny gülümsüyor, mavi gözleri ışıldıyor. "Her gün ölümle dans etmek heyecan verici."

"Ölümle dans etmekten bahsetmişken," diyor Otto.

"Ne?" Danny hızla annesini ararken sorar.

"Evdeki her şeyi annenin yapmasından memnun değilim." Danny kahkahayı basıyor ve elini Otto'ya uzatıyor. "Eğer yapabilirsen

Onu bir hizmetçimiz olması gerektiğine ikna edersem, ikinizin arasındaki bu saçmalığı kabul etmeye başlayabilirim."

Otto homurdanıyor. "Sanki başka seçeneğin varmış gibi." Danny'nin elini görmezden geliyor ve yanımda pozisyon alıyor.

Yüzümü öne doğru çeviriyorum, deli gibi heyecanlıyım ve Lawrence ile yüz yüze geliyorum. Kutsal adam kıyafetlerine bakarak başımı sallıyorum. Bu papazlık işini gerçekten ciddiye almış. "Hazır mısın?" diye soruyor.

"Hayır."

Burnu kırışıyor. "Birkaç evlilik yemininden korkan büyük korkunç suikastçı mı?"

Çocuklar kıkırdıyor ve benim stresli terim artıyor. Acınacak haldeyim. "Bunu nasıl iki kez yaptın?" Danny'ye ciddi ciddi soruyorum.

"Bolca viski." Bir matara çıkarıp bana uzatıyor, ardından kendisi için bir tane daha çıkarıp yudumluyor. "İç bakalım."

Yapıyorum ve bu muhteşem bir şey, diğerlerinin hepsi de şişeleri çekiyor. Omzuma bir dokunuş hissettim ve arkama baktım.

Pearl beyaz bir gül tutuyor. "İliğini unutmuşsun." Beni dönmeye zorluyor ve takım elbisemin ceketiyle oynamaya başlıyor.

"Çok güzel görünüyorsun," diyorum, sadece bir şey söylemek için değil, gerçekten öyle olduğu için.

Çalışırken gülümsüyor. "Teşekkürler."

Danny, zümrüt yeşili saten elbisesini başıyla işaret ederek, "Evet, çok güzel," diye ekliyor. "Öyle değil mi Brad?"

Tüm gözler Brad'e çevrildi. Kaşlarını çatıyor. Pearl etraftayken standart. "Çok hoş," diye homurdanıyor ve ona sırtını dönüyor. Bu ikisinin arasında ne oldu böyle? Birbirlerinden nefret ediyorlar. Ama etme.

"İşte." Cebimi yokluyor ve kızıl saçlarının bir tarafını yüzünden uzak tutan mücevherli saç tarağını düzeltiyor. "Artık hazırsın."

"Öyle miyim?" Lawrence'a tekrar dönerek gülüyorum, tam da o yüksek sesle ve dramatik bir şekilde, tam da Lawrence'a özgü bir şekilde soluğunu tutarken.

"Oh, işte geliyor."

"Siktir," diye nefes alıyorum, arkama bakamıyorum. "Müzik, lütfen!"

London Grammar'dan *Strong* çalmaya başladığında ağzım açık kalıyor ve ne olduğunu anlamadan dönüp onu arıyorum. "Oh, Tanrım." Süzülüyor. Süzülüyor amına koyayım. İşte bu kadar hafif. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, gözlerimi kabaca siliyorum, her şeyin üstesinden geliyorum. O, ben, bu, bu

duygular beni eziyor.

Gözlerimi ondan ayırmıyorum. Çekemiyorum.

Goldie'nin onu bana getirmesini de bekleyemiyorum, bu yüzden erkeklerin arasından geçip ona doğru ilerliyorum ve koridorun yarısında onunla buluşuyorum. Eğilip onu kucağıma aldığımda başını soru sorar gibi eğiyor. "Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Seni ışığa götürüyorum." Gelinimi öpmeye hazır bir şekilde içeri giriyorum, dudaklarım onunkilere değdiğinde mırıldanıyorum.

Öpüşmemiz ancak bu kadar olur.

"Kahretsin," diye bağılıyor Rose, odadaki herkesin dikkatini çekerek. Gümüş rengi elbisesi karnının üzerinde gergin duruyor, uzun saçları da elbisenin üzerine dökülüyor. Danny'nin kafası hamile karısıyla bizim aramızda bir ileri bir geri gidip geliyor. "Bir şey yok," diyor elini umursamazca sallayarak. "Ben iyiyim."

Kırmızı elbisesi içinde inanılmaz görünen Esther, Rose'un yanına yaklaşarak kulağına bir şeyler fısıldıyor. Rose sıkıca gülümsüyor, vücudu kesinlikle biraz katlanıyor. Beau'yu ayağa kaldırırken, "Doğum sancısı çekiyor," diye nefes alıyorum.

"Hayır, değilim." Rose gülüyor. "Braxton Hicks."

"Anne, lütfen." Daniel onu geçip doğruca Danny'ye gidiyor. "Bu sabah banyoda suyu geldi." Annesine bakıyor. "Söylememem için bana söz verdirdi."

Beau benden ayrılıyor ve Rose'un yanına gidiyor, o da onu uzaklaştırıyor. "Evlenin" diye emretti.

"Doktor nerede?" Danny Rose'un yanına gidip onu kucağına alarak sorar.

"Hayır! Beau Bayan Enigma olana kadar buradan ayrılmıyorum." Danny'nin yüzüne karşı neredeyse hırlıyor. "Olmasını sağla."

Danny başını Lawrence'a doğru sallayarak, "Hemen evlen," diye emrediyor. Sonra kocaman, sevimsiz ve sahte bir şekilde gülümsüyor. "Lütfen."

Beau beni amcasına doğru çekerek, "Şimdi geleceğine inanamıyorum," diyor. "Babası gibi garip biri olacağını söyleyebilirim."

Şaşkınlıkla Beau'ya bakıyorum, Danny ve diğer herkesin de aynı şeyi yaptığını hissediyorum. "O mu?"

Beau'nun gözleri büyüdü. "Ben öyle bir şey demedim."

"Evet," diyor Danny, Rose kollarına dolanmış, ileriye doğru yürürken. "Kesinlikle *kız* dedin." Çekingen Rose'a bakıyor. "Siz ikiniz ne yiyeceğimizi biliyor musunuz?"

Sessizlik. Rose düz dudaklarıyla Beau'ya bakar. Beau üzgün görünüyor. "Eee?" Danny bastırır.

Bir kız mı? Lanet olsun, sanki bu ailenin küçük bir kıza ihtiyacı varmış gibi.

"Bu gidişle sayımız gerçekten de azalacak," diye mırıldanan Brad, Pearl'e bakıyor ama göz göze geldiklerinde hızla gözlerini kaçırıyor.

"Cevap ver Rose," diyor Danny.

"Şey, görüyorsunuz ..." Dudağını ısıırıyor. Sonra yüzüne doğru bağırarak sendeleyip Ringo'ya doğru dönmesine neden oluyor, Ringo da onu çabucak sakinleştiriyor. "Kahretsin Danny!" diye bağılıyor, nefes nefese. "Acele et!"

Lawrence gevezelik etmeye başladı ve ben hiçbir şey duymadım. Hiçbir şey görmüyorum.

Sadece ışık.

Birden bire sadece biz kaldık.

"Çok geç değil," diye fısıldıyor Beau.

Gülümsüyorum. Artık çok geç. Lawrence'ı satır satır takip ederek, Beau'dan gözlerimi ayırmadan her kelimesini ezbere okuyorum ve sonra o da aynısını yaparken, dudaklarında küçük, bilmiş bir gülümseme kıvrılırken, merak dolu bir dikkatle dinliyorum.

"Gelini öpebilirsin."

Üzerine çullanıyorum, ağzından en iyi şekilde yararlanıyorum, onu canlı canlı yiyorum, ayaklarından kaldırıyorum, onu şımartıyorum. Ta ki Rose'dan gelen başka bir çığlık tutkuyu öldürene kadar.

Beau, kollarını boynuma dolamış, omzunun üzerinden Rose'a bakıyor. Danny Rose'u taşıırken, "Gidip yardım etmeliyim," diyor. Bileğinden sarkan çantasına uzanıyor ve küçük bir kutu çıkarıyor. "Bunu senin için aldım." Kutuyu elime tutuşturuyor, uzanıp beni öpüyor ve sonra beni koridorda bırakıyor. "Daha sonra açarsın."

Şaka mı yapıyor? Kapağı kaldırırken kaşlarımı çatarak yere bakıyorum.

Beyaz plastik bir çubuğun camındaki iki çizgiye bakarken hızla nefes alma yetimi kaybediyorum.

"Ne?" Beau omzunun üzerinden bakıp hafifçe gülümserken, kafamı kaldırıp fısıldıyorum.

Ve ışık, kelimenin tam anlamıyla, onun etrafında patlar.

Yasadışı Erkekler Serisi 5. Kitapta Danny ve Brad ile Devam Ediyor - Çok Yakında.

**Jodi'nin haber bültenine kaydolun ve 5. kitapla ilgili bilgiler yayınlanır
yayınlanmaz haberdar olun.**

**Ya da güncellemeler için Jodi'yi Facebook, Goodreads veya Instagram'da
takip edin.**

JODI ELLEN MALPAS DA YAZIYOR

Bu Adam Serisi

Bu Adam Bu

Adamın Altında Bu

Adam İtiraf Etti

All I Am - Drew'un Hikayesi (Bir This Man

Novellası) Bu Adamla

Tek Gece Serisi Tek

Gece - *Vaat Edilen Tek*

Gece - İnkâr Edilen Tek

Gece - Açıklanan

Tek Başına

Romanlar

Koruyucu Yasak

Centilmen Günahkar

Mükemmel Kaos Beni

Nefessiz Bıraktı

Duman ve Aynalar Duolojisi

Tartışmalı Prenses Gerçek

Kraliçesi

Av Mirası Duolojisi

Sanatsal

Yalanlar Kötü

Gerçekler

Kanunsuz Adamlar Serisi

Brit The

Enigma

Diriliş

Yükseliş

Belmore Meydanı Serisi Dük

ile Bir Gece Bir Centilmen

Asla Anlatmaz

Bu Kadın Serisi

(Jesse'nin bakış açısından Bu Adam Serisi)

Bu Kadın

Bu Kadınla - Coming 2023 Kitap 3 -

TBC

JODI ELLEN MALPAS HAKKINDA

Jodi Ellen Malpas İngiltere'de doğup büyümüştür ve burada kocası, çocukları ve Doberman Theo ile birlikte yaşamaktadır. Kendini hayalperest olarak tanımlıyor ve alfa erkeklere karşı korkunç bir zaafı var. Bağımlılık yaratan karakterlerle güçlü aşk hikayeleri yazmak onun tutkusu haline geldi - şimdi sadık okuyucularıyla paylaştığı bir tutku. *New York Times*'ın 1 Numaralı Çok Satan Yazarı, *Sunday Times*'ın En Çok Satan Yazarı ve eserleri dünya çapında yirmi beşten fazla dilde yayınlanıyor. Jodi ve sözleri hakkında daha fazla bilgiyi şu adresten edinebilirsiniz: JEM.Website

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.